

ИНЧИЛИ МАТТО

БОБИ ЯКУМ

Насабномаи Исо.

1. НАСАБНОМАИ Исои Масех, Писари Довуд, Писари Иброҳим.
2. Иброҳим Исҳоқро ба дунъё овард; ва Исҳоқ Яъқубро ба дунъё овард; ва Яъқуб Яҳудо ва бародарони ӯро ба дунъё овард;
3. Ва Яҳудо Форас ва Зорахро аз Томор ба дунъё овард; ва Форас Ҳесрӯнро ба дунъё овард; ва Ҳесрӯн Ромро ба дунъё овард;
4. Ва Ром Аминодобро ва дунъё овард; ва Аминодоб Наҳшӯнро ба дунъё овард; ва Наҳшӯн Салмӯнро ба дунъё овард;
5. Ва Салмӯн Бӯазро аз Роҳоб ба дунъё овард; ва Бӯаз Убидро аз Рут ба дунъё овард; ва Убид Йисойро ба дунъё овард;
6. Ва Йисой подшоҳ Довудро ба дунъё овард; ва подшоҳ Довуд Сулаймонро аз зани Уриё ба дунъё овард;
7. Ва Сулаймон Раҳабъомро ба дунъё овард; ва Раҳабъом Абиёро ба дунъё овард; ва Абиё Осоро ба дунъё овард;
8. Ва Осо Еҳӯшофотро ба дунъё овард; ва Еҳӯшофот Еҳӯромро ба дунъё овард; ва Еҳӯром Узиёро ба дунъё овард;
9. Ва Узиё Ютомро ба дунъё овард; ва Ютом Оҳозро ба дунъё овард; ва Оҳоз Ҳизқиёро ба дунъё овард;
10. Ва Ҳизқиё Менашшера ба дунъё овард; ва Менашше Омӯнро ба дунъё овард; ва Омӯн Йӯшиёро ба дунъё овард;

11. Ва Йӯшиё Еконъё ва бародарони ўро дар замони ҷалои Бобил ба дунъё овард;

12. Ва баъд аз ҷалои Бобил Еконъё Шаалтиилро ба дунъё овард; ва Шаалтиил Зарубобилро ба дунъё овард;

13. Ва Зарубобил Абиҳудро ба дунъё овард; ва Абиҳуд Эльёқимро ба дунъё овард; ва Эльёқим Озурро ба дунъё овард;

14. Ва Озур Содӯкро ба дунъё овард; ва Содӯқ Ёкинро ба дунъё овард; ва Ёкин Элиҳудро ба дунъё овард;

15. Ва Элиҳуд Эльзорро ба дунъё овард; ва Эльзор Маттонро ба дунъё овард; ва Маттон Яъкубро ба дунъё овард;

16. Ва Яъқуб Юсуф, шавҳари Марьямро ба дунъё овард, ва аз Марьям Исо таваллуд ёфт, ки Масеҳ номида мешавад.

17. Пас, ҳамаи наслҳо аз Иброҳим то Довуд чордах насл аст; ва аз Довуд то ҷалои Бобил чордах насл аст; ва аз ҷалои Бобил то Масеҳ чордах насл аст.

Ҳомилагии Марьям ва таваллуди Исои Масеҳ.

18. Ва мавлуди Исои Масеҳ чунин буд: вақте ки модари Ў Марьям ба ақди Юсуф даромад, пеш аз он ки ҳамбистар шаванд, маълум гардид, ки вай аз Рӯҳулқудс ҳомиладор аст.

19. Ва шавҳари вай Юсуф, ки марди одил буд ва намехост вайро нангин кунад, ба дили худ гуфт, ки вайро пинҳонӣ ҷавоб дода фиристонам.

20. Аммо вақте ки ӯ дар чунин андеша буд, фариштаи Худованд дар хоби ӯ зоҳир шуда, гуфт: «Эй Юсуф, писари Довуд! Аз гирифтани зани худ Марьям натарс; зеро ки он чи дар вай ба вучуд омадааст, аз Рӯҳулқудс аст;

21. «Ва Писаре хоҳад зоида, ва ту Ўро Исо хоҳӣ номид; зеро ки Ў қавми Худро аз гуноҳҳои наҷот хоҳад дод».

22. Ва ҳамаи ин воқеъ шуд, то ба амал ояда каломе ки Худованд бо забони набӣ гуфтааст:

23. «Инак, бокирае ҳомила хоҳад шуд ва Писаре хоҳад зоида, ва Ўро Имонуил хоҳанд номид, ки маънояш ин аст: Худо бо мо».

24. Ва Юсуф аз хоб бедор шуда, ончунон рафтор кард, ки фариштаи Худованд ба ӯ фармуда буд, ва зани худро қабул кард.

25. Ва бо вай ҳамбистар нашуд то даме ки вай Писари нахустини худро зоид, ва Ӯро Исо ном ниҳод.

БОБИ ДУЮМ

Омадани мунаҷҷимон.

1. ЧУН Исо дар айёми подшоҳ Ҳиродус дар Байт-Лаҳми Яҳудо таваллуд ёфт, аз ҷониби шарқ ба Ерусалим мунаҷҷимон омада, гуфтанд:

2. «Кучост он Подшоҳи Яҳудиён, ки таваллуд ёфт? Зеро ки ситораи Ӯро дар шарқ дидем ва омадем, ки Ӯро парастииш кунем».

3. Чун подшоҳ Ҳиродус инро шунид, дар изтироб афтод, ва бо вай тамоми Ерусалим ҳам.

4. Ва ҳамаи саркоҳинон* ва китобдонони** қавмро ҳам карда, аз онҳо пурсид, ки Масеҳ дар кучо бояд таваллуд ёбад?

5. Ба вай гуфтанд: «Дар Байт-Лаҳми Яҳудо, зеро ки ба воситаи наби чунин навишта шудааст:

6. "Ва ту, эй Байт-Лаҳм, замини Яҳудо, аз дигар ноҳияҳои Яҳудо ҳеҷ камӣ надорӣ; зеро ки аз ту Пешвое ба майдон хоҳад омад, ки Ӯ қавми Ман—Исроилро ҷўпонӣ хоҳад кард"».

7. Он гоҳ Ҳиродус мунаҷҷимонро пинҳонӣ даъват намуда, вақти пайдоиши ситораро аз онҳо фаҳмида гирифт,

8. Ва онҳоро ба Байт-Лаҳм равона карда, гуфт: «Биравед ва аз аҳволи Кўдак дурустакак пурсучўй кунед ва ҳамин ки Ӯро ёфтед, ба ман хабар диҳед, то ки ман ҳам рафта, Ӯро парастииш кунам».

9. Онҳо суҳанони подшоҳро шунида, равона шуданд. Ва инак, ситорае ки дар шарқ дида буданд, пешопеши онҳо мерафт ва ба болои он ҷое ки Кўдак буд, расида, биистод.

10. Ва ситораро дида, беандоза шод ва хушҳол гардиданд,

11. Ва ба хона даромада, Кўдакро бо модараш Марьям диданд, ва зону зада, Ӯро парастииш карданд; ва ганҷинаҳои худро кушода, инъомҳои тилло, лодан ва мур ба Ӯ тақдим карданд.

* 4. *Саркоҳин* — рўҳонии (коҳини) бузург.

** 4. *Китобдон* — донандаи Таврот.

12. Ва чун дар хоб ба онҳо ваҳй омад, ки ба назди Ҳиродус барнагарданд, онҳо аз роҳи дигар ба ватани худ равона шуданд.

Фирор ба Миср.

13. Вақте ки онҳо баромада рафтанд, фариштаи Худованд дар хоб ба Юсуф зоҳир шуда, гуфт: «Бархез ва Кӯдакро бо модараш гирифта, ба Миср фирор кун ва дар он ҷо бош, то вақте ки ба ту гӯям; зеро ки Ҳиродус Кӯдакро ҷустуҷӯ хоҳад намуд, то ки Ӯро небуд кунад».

14. Ва шабона бархоста, Кӯдакро бо модараш гирифта, сӯи Миср равона шуд,

15. Ва то вафоти Ҳиродус дар он ҷо бимонд, то ба амал ояд каломе ки Худованд бо забони набӣ гуфтааст: "Аз Миср Писари Худо хондам".

Қатли кӯдакон.

16. Чун Ҳиродус дид, ки мунаҷҷимон ӯро фиреб доданд, бисъёр хашмгин шуд ва фиристода, ҳамаи кӯдаконро дар Байт-Лаҳм ва тамоми ҳудуди он, мувофиқи вақте ки аз мунаҷҷимон фаҳмида гирифта буд, аз дусола ва камтар ба катл расонд.

17. Он гоҳ ба амал омад каломе ки бо забони Ирмиёи набӣ гуфта шудааст:

18. "Овозе дар Ромо шунида шуд,
овози гирья ва нола ва мотами азим;
Роҳел барои фарзандони худ гирья мекунад ва тасалли
намеёбад,
зеро ки нестанд".

Баргаштан ба Носира.

19. Чун Ҳиродус мурд, фариштаи Худованд дар Миср ба Юсуф дар хоб зоҳир шуд,

20. Ва гуфт: «Бархез, Кӯдакро бо модараш гирифта, ба сарзамини Исроил равона шав, зеро онҳое ки қасди ҷони Кӯдак доштанд, мурданд».

21. Ва ӯ бархоста, Кӯдакро бо модараш гирифт ва ба сарзамини Исроил омад.

22. Лекин чун шунид, ки Аркилоус ба ҷои падари худ Ҳиродус дар Яҳудо подшоҳӣ мекунад, аз рафтан ба он

чо тарсид; ва дар хоб ваҳй ёфта, ба ноҳияи Ҷалил рафт,
23. Ва чун расид, дар шаҳре ки Носира ном дорад, мас-
кан гирифт, то ба амал ояд каломе ки бо забони набӣ гуфта
шудааст, ки Ӯ Носирӣ хонда хоҳад шуд.

БОБИ СЕЮМ

*Хизматгузори Яҳъи Таъмиддиҳанда;
шаҳодати ӯ дар бораи Исо.*

1. ДАР он айём Яҳъи Таъмиддиҳанда зоҳир шуда, дар
биёбони Яҳудо мавъиза мекард,

2. Ва мегуфт: «Тавба кунед, зеро ки Малакути Осмон
наздиқ аст».

3. Зеро ӯ ҳамон аст, ки Ишаъи набӣ аз ӯ хабар дода,
гуфтааст:

”Овози нидокунандае дар биёбон:

роҳи Худовандро тайёр кунед,
тариқи Ӯро рост кунед”.

4. Ва ин Яҳъё либосе аз пашми шутур дар бар ва камар-
банде аз чарм дар камар дошт; ва хӯроки ӯ малах ва асали
ёбой буд.

5. Он вақт аҳли Ерусалим ва тамоми Яҳудо ва музо-
фоти Ӯрдун назди ӯ берун меоманд,

6. Ва ба гуноҳҳои худ иқрор шуда, дар рӯди Ӯрдун таъ-
мид меёфтанд.

7. Чун бисъере аз фарисиён* ва саддуқиёнро** дид, ки
назди ӯ барои таъмид меоянд, ба онҳо гуфт: «Эй афъизодагон!
Кӣ ба шумо талқин кард, ки аз ғзаби оянда бигрезед?

8. «Акнун самаре оваред, ки сазовори тавба бошад,

9. «Ва дар дили худ нагӯед, ки ”падари мо Иброҳим
аст”; зеро ба шумо мегӯям, ки Худо қодир аст аз ин сангҳо
барои Иброҳим фарзандон ба вучуд оварад;

10. «Ва алҳол теша бар решаи дарахтон гузошта шудааст:
ҳар дарахте ки меваи нағз надихад, бурида ва дар оташ андох-
та хоҳад шуд;

*7. *Фарисӣ* — узви фирқае ки дар баробари Таврот ри-
воятҳои муршидонро низ риоя мекард.

**7. *Саддуқӣ* — узви фирқае ки фақат Тавротро меши-
нохт.

11. «Ман шуморо бо об барои тавба таъмид медиҳам, лекин Он ки пас аз ман меояд, аз ман тавонотар аст; ман сазовори он нестам, ки пойафзоли Ӯро бардорам; Ӯ шуморо бо Рӯхулқудс ва оташ таъмид хоҳад дод;

12. «Ӯ ғалбери Худро дар даст дорад, ва Ӯ хирмангоҳи Худро тоза карда, гандуми Худро дар анбор гирд хоҳад овард, лекин коҳро дар оташи ҳомӯшнашаванда хоҳад сӯзонд».

Таъмиди Исо.

13. Он гоҳ Исо аз Чалил ба Ӯрдун назди Яҳъё омад, то ки аз вай таъмид ёбад.

14. Лекин Яҳъё Ӯро боздошта, гуфт: «Маро лозим аст, ки аз Ту таъмид ёбам, ва Ту назди ман меой?»

15. Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Алҳол бигзор; зеро ки моро лозим аст ҳар навъ адолатро ин тавр ба ҷо оварем». Пас Яҳъё Ӯро вогузошт.

16. Ва Исо таъмид ёфта, дарҳол аз об баромад, ва инак, осмон ба рӯи Ӯ кушода шуд, ва Рӯҳи Худоро дид, ки чун кабутаре нозил шуда, бар Ӯ қарор мегирад.

17. Ва инак, овозе аз осмон расид, ки мегуфт: «Ин аст Писари Маҳбуби Ман, ки ҳусни тавачҷӯҳи Ман бар Ӯст».

БОБИ ЧОРУМ

Озмоиши Исо.

1. Он гоҳ Рӯҳ Исоро ба биёбон бурд, то ки Ӯро иблис биозмояд,

2. Ва чил шабонарӯз рӯза дошта, ниҳоят гурусна монд.

3. Ва озмоишкунанда назди Ӯ омада, гуфт: «Агар Ту Писари Худо бошӣ, ба ин сангҳо бигӯй, ки нон шаванд».

4. Дар ҷавоб гуфт: «Навишта шудааст, ки "одамизод на танҳо бо нон зиндагӣ мекунад, балки бо ҳар калимае ки аз даҳони Худо барояд"».

5. Пас иблис Ӯро ба шаҳри муқаддас гирифта бурд ва бар кунгураи маъбад гузошт,

6. Ва ба Ӯ гуфт: «Агар Ту Писари Худо бошӣ, Худро ба зер андоз; зеро ки навишта шудааст:

"Ба фариштагони Худ дар бораи Ту амр хоҳад дод, ва Туро бар кафҳои худ бардошта хоҳанд бурд, ки мабодо пой Худро ба санге бизанӣ"».

7. Исо ба вай гуфт: «Ҳамчунин навишта шудааст: "Худованд Худои худро наозмой"».

8. Боз иблис Ӯро ба кӯҳи бисъёр баланде бардошта бурд ва ҳамаи мамлакатҳои ҷаҳон ва ҷалоли онҳоро ба Ӯ нишон дод,

9. Ва ба Ӯ гуфт: «Агар рӯй ба замин ниҳода, ба ман сачда кунӣ, ҳамаи онҳоро ба Тӯ медиҳам».

10. Он гоҳ Исо ба вай гуфт: «Аз Ман дур шав, эй шайтон; зеро ки навишта шудааст: "Ба Худованд Худои худ сачда кун ва танҳо Ӯро ибодат нам"».

11. Пас иблис Ӯро вогузошт, — ва инак, фариштагон омада, Ӯро парасторӣ карданд.

*Исо ба Кафарнаҳум омада,
ба хизматгузори ҷамъиятӣ шуруъ менамояд.*

12. Чун Исо шунид, ки Яҳъё дастгир шудааст, ба Ҷалил равона шуд.

13. Ва Носираро тарк карда, дар Кафарнаҳум, ки дар канори баҳр аст, дар худуди Забулун ва Нафтоли маскан гирифт,

14. То ба амал ояд каломе ки бо забони Ишаъи набӣ гуфта шудааст:

15. "Замини Забулун ва замини Нафтоли,
дар роҳи канори баҳр,
он тарафи Ӯрдун, Ҷалили халқҳо,

16. Қавме ки дар торикӣ мезистанд,
нури азиме диданд,
ва бар онҳое ки дар кишвари марг ва сояи он менишастанд,
нуре дурахшид".

17. Аз ҳамон вақт Исо ба мавъиза оғоз намуд ва гуфт: «Тавба кунед, зеро ки Малакути Осмон наздик аст».

Ба хизматгузори даъват кардани Петрус ва Андриёс.

18. Ва чун аз канори баҳри Ҷалил мегузашт, ду бародарро: Шимъӯнро, ки Петрус меномиданд, ва бародари ӯ Андриёсро дид, ки дар баҳр тӯр меандохтанд; зеро ки сайёди моҳӣ буданд;

19. Ва ба онҳо гуфт: «Маро пайравӣ кунед, ва Ман шуморо сайёди мардум гардонам».

20. Дархол онҳо тӯрҳои худро монда, аз паи ӯ равона шуданд.

*Даъват кардани Яъқуб ва Юҳанно.
Фазолияти Исо дар тамоми Чалил.*

21. Чун аз он ҷо гузашт, ду бародари дигарро, Яъқуб ибни Забдой ва бародари вай Юҳанноро дид, ки дар қайқ бо падари худ Забдой тӯрҳои худро таъмир мекарданд, ва онҳоро даъват намуд.

22. Ва онҳо дархол қайқ ва падари худро гузошта, аз паи ӯ равона шуданд.

23. Ва Исо дар тамоми Чалил мегашт ва дар куништҳои онҳо таълим дода, Инчили Малакутро мавъиза мекард ва ҳар беморӣ ва ҳар дарди мардумро шифо мебахшид.

24. Ва овозаи ӯ дар тамоми Сурия паҳн шуд; ва ҳамаи беморонро, ки ба дарду касалиҳои гуногун гирифтор буданд, ҳам девонагон, ҳам масруён ва ҳам мафлуҷонро назди ӯ меоварданд, ва ӯ онҳоро шифо мебахшид.

25. Ва мардуми бисъере аз Чалил, Декаполис, Ерусалим, Яҳудо ва он тарафи Ӯрдун аз паи ӯ равона буданд.

БОБИ ПАНЧУМ

*Мавъизаи болои кӯҳ.
Аҳкоми хушбахтӣ.*

1. ЧУН мардумро дид, бар фарози кӯҳе баромад ва биншаст; ва шогирдонаш назди ӯ ҳозир шуданд.

2. Он гоҳ ӯ даҳони Худро кушода, онҳоро таълим дод ва гуфт:

3. «Хушо мискинони рӯҳ, зеро ки Малакути Осмон аз они онҳост.

4. «Хушо мотамзадагон, зеро ки онҳо тасаллӣ хоҳанд ёфт.

5. «Хушо ҳалимон, зеро ки онҳо вориси замин хоҳанд шуд.

6. «Хушо гуруснагон ва ташнагони адолат, зеро ки онҳо сер хоҳанд шуд.

7. «Хушо раҳимон, зеро ки онҳо раҳм хоҳанд ёфт.

8. «Хушо покдилон, зеро ки онҳо Худоро хоҳанд дид.

9. «Хушо сулҳҷӯён, зеро ки онҳо фарзандони Худо хонда хоҳанд шуд.

10. «Хушо таъқибшудагон дар роҳи адолат, зеро ки Малакути Осмон аз они онҳост.

11. «Хушо шумо, вақте ки шуморо ба хотири Ман дашном диҳанд ва таъқиб намоянд ва барноҳақ ҳар навъ ғайбат кунанд.

12. «Шод ва хушҳол бошед, чунки мукофоти шумо дар осмон бузург аст: зеро ки анбиёи пеш аз шуморо низ ҳамин тавр таъқиб мекарданд.

Вазифаи имондорон дар ҷаҳон.

13. «Шумо намаки ҷаҳон ҳастед. Лекин агар намак қувваташро гум кунад, ба кадом чиз боз намакин шавад? Дигар ҳеч кор намеояд, ҷуз он ки ба берун партофта шавад ва поймоли мардум гардад.

14. «Шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шаҳре ки бар фарози кӯҳ воқеъ аст, наметавонад аз назар пинҳон шавад.

15. «Шамъро низ даргиронда, на дар зери зарфе, балки бар шамъдон мегузоранд, ва он гоҳ ба ҳама касоне ки дар хонаанд, рӯшноӣ медиҳад.

16. «Ҳамчунин бигзор нури шумо бар мардум битобад, то ки аъмоли неки шуморо дида, ба Падари шумо, ки дар осмон аст, ҳамду сано хонанд.

Муносибати Исо ба Таврот.

17. «Гумон накунад, ки барои вайрон кардани Таврот ё суҳафи анбиё омадаам; наомадаам, ки вайрон кунам, балки ба ҷо оварам.

18. «Зеро ки ба ростӣ ба шумо мегӯям: то осмон ва замин фано нашавад, ҳеч як ҳарфе ва ё нуқтае аз Таврот ба фано нахоҳад рафт, то даме ки ҳамааш иҷро шавад.

19. «Пас, ҳар кӣ яке аз ин аҳкоми хурдтаринро вайрон кунад ва ба мардум чунин таълим диҳад, вай дар Малакути Осмон хурдтарин шумурда хоҳад шуд; вале ҳар кӣ ба амал оварад ва таълим диҳад, вай дар Малакути Осмон бузург хонда хоҳад шуд.

20. «Зеро ки ба шумо мегӯям: агар адолати шумо аз адолати китобдонон ва фарисиён бартарӣ надошта бошад, ба Малакути Осмон дохил нахоҳед шуд.

Ҳукми шашум.

21. «Шунидаед, ки ба қадимиён гуфта шудааст: ”Қатл на-
кун; ҳар кӣ қатл кунад, лоиқи ҳукми дорулқазо хоҳад буд”.

22. «Лекин Ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба бародари
худ беҳуда хашм гирад, лоиқи ҳукми дорулқазо хоҳад буд;
ҳар кӣ бародари худро ”реқо”^{*} гӯяд, лоиқи ҳукми шӯрои
пирон хоҳад буд; ва ҳар кӣ ”аҳмақ” гӯяд, лоиқи оташи
дӯзах хоҳад шуд.

23. «Пас, ҳангоме ки қурбонии худро назди қурбонгоҳ
меоварӣ, ва дар он ҷо ба хотират ояд, ки бародарат аз ту
норозист,

24. «Қурбонии худро дар он ҷо назди қурбонгоҳ бимон, ва
рафта, аввал бо бародари худ мувосо кун, ва баъд омада,
қурбонии худро тақдим кун.

25. «Ханӯз ки бо даъвогари худ дар роҳ ҳастӣ, зуд бо
вай оштӣ шав, то ки даъвогар туро ба қозӣ насупорад, ва
қозӣ туро ба мулозим насупорад, ва туро ба зиндон наандозанд;

26. «Ба ростӣ ба ту мегӯям: то фулуси охириноро адо на-
кунӣ, аз он ҷо берун нахоҳӣ рафт.

Ҳукми ҳафтум.

27. «Шунидаед, ки ба қадимиён гуфта шудааст: ”Зино
накун”.

28. «Лекин Ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба зане бо чашми
шаҳватомез нигоҳ кунад, дар дили худ бо вай зино карда
бошад.

29. «Пас агар чашми ростат туро ба васваса андозад, онро
канда, аз худ дур кун; зеро барои ту беҳтар аст, ки яке аз
андомат талаф гардад, ва тамоми ҷисмат ба дӯзах андохта
нашавад.

30. «Ва агар дасти ростат туро ба васваса андозад, онро
бурида, аз худ дур кун; зеро барои ту беҳтар аст, ки яке аз
андомат талаф гардад, ва тамоми ҷисмат ба дӯзах андохта
нашавад.

Исо дар бораи талоқ.

31. «Ҳамчунин гуфта шудааст: ”Ҳар кӣ аз зани худ ҷудо
мешавад, бояд талоқномае ба вай диҳад”.

^{*}22. *Реқо* — бемулоҳиза, сабукмағз.

32. «Лекин Ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ аз зани худ, ғайр аз айби зино, ҷудо шавад, боиси зинокории вай мегардад; ва ҳар кӣ зани талоқшударо гирад, зино карда бошад.

Исо дар бораи қасам.

33. «Боз шунидаед, ки ба қадимиён гуфта шудааст: ”Қасами дурӯғ ёд нақун ва ба қасами худ дар назди Худованд вафо кун”.

34. «Лекин Ман ба шумо мегӯям: ҳаргиз қасам ёд нақун: на ба осмон, зеро ки тахти Худост;

35. «На ба замин, чунки пойандози Ӯст; на ба Ерусалим, чунки шаҳри Подшоҳи бузург аст;

36. «Ва на ба сари худ қасам ёд кун, чунки қодир нестӣ як тори мӯйро сафед ё сиёҳ кунӣ.

37. «Балки сухани шумо: ”оре, оре” ва ”не, не” бошад; он чи зиёда аз ин бошад, аз иблис аст.

Ғалаба бар адоват ба воситаи муҳаббат.

38. «Шунидаед, ки гуфта шудааст: ”Чашме дар ивази чашме, дандоне дар ивази дандоне”.

39. «Лекин Ман ба шумо мегӯям: ба бадӣ муқобилат нақун. Балки агар касе ба рухсораи ростии ту торсақӣ занад, дигарашро низ ба сӯи ӯ бигардон;

40. «Ва агар касе ба ту даъво карда, куртаатро гирифтани шавад, чомаи худро низ ба ӯ бидеҳ;

41. «Ва ҳар кӣ туро ба тай кардани як фарсанг роҳ маҷбур кунад, ҳамроҳи ӯ ду фарсанг бирав.

42. «Ба касе ки аз ту металабад, бидеҳ, ва аз касе ки мехоҳад аз ту қарз гирад, рӯ нагардон.

43. «Шунидаед, ки гуфта шудааст: ”Ёри худро дӯст бидор ва аз душмани худ нафрат кун”.

44. «Лекин Ман ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст бидоред, барои лаънатқунандагони худ баракат бихоҳед, ба нафратқунандагони худ некӣ кунед ва барои озордиҳандагону таъқибқунандагони худ дуо гӯед,

45. «То ки фарзандони Падари худ, ки дар осмон аст, гардед; зеро Ӯ офтоби Худро бар бадону некон тулӯъ мекунонад ва борон бар одилону золимон меборонад.

46. «Зеро ки агар дӯстдорандагони худро дӯст бидоред, чӣ мукофоте хоҳед ёфт? Оё боҷгирон низ чунин намекунанд?

47. «Ва агар танҳо ба бародарони худ салом гӯед, чӣ бар-
тарие доред? Оё боҷгирон низ чуниин намекунанд?»

48. «Пас, комил бошед, чунон ки Падари шумо, ки дар
осмон аст, комил аст».

БОБИ ШАШУМ

Давоми мавъизаи болои кӯҳ.

Маҳрум кардани намуди зоҳирӣ дар дин.

1. «ЗИНҲОР, садақаи худро дар пеши назари мардум
ба амал наоваред, то ки онҳо шуморо бубинанд; вагар на
шумо аз Падари худ, ки дар осмон аст, мукофоте нахоҳед
дошт.

2. «Пас, вақте ки садақае медиҳӣ, пешопеши худ карнай
нанавоз, чунон ки риёкорон дар куништҳо ва кӯчаҳо меку-
нанд, то ки мардум онҳоро таъриф кунанд. Ба ростӣ ба шумо
мегӯям: онҳо мукофоти худро гирифтаанд.

3. «Аммо вақте ки ту садақа медиҳӣ, бигзор дасти чапат
аз он чи дасти ростат мекунад, хабардор нашавад,

4. «То ки садақаи ту дар ниҳон бошад; ва Падари ту,
ки ниҳонбин аст, ба ту ошкоро мукофот хоҳад дод.

5. «Ва ҳангоме ки дуо мегӯӣ, монанди риёкорон набош,
ки онҳо дӯст медоранд дар куништҳо ва бурҷакҳои кӯчаҳо
истода дуо гӯянд, то ки ба мардум худро нишон диҳанд.
Ба ростӣ ба шумо мегӯям: онҳо мукофоти худро гирифтаанд.

6. «Лекин ту, вақте ки мехоҳӣ дуо гӯӣ, ба ҳучраи худ
даро ва дарро баста, ба Падари худ, ки ниҳон аст, дуо гӯӣ;
ва Падари ту, ки ниҳонбин аст, ба ту ошкоро мукофот хоҳад
дод.

7. «Ва дар вақти дуо чун халқҳо пургӯӣ накунед; зеро
онҳо гумон мекунанд, ки ба туфайли пургӯӣ дуояшон муста-
ҷоб мешавад;

Муносибати нав ба дуо.

8. «Монанди онҳо набошед; зеро Падари шумо тамоми
эҳтиёҷоти шуморо, пеш аз он ки талаб кунед, медонад.

9. «Пас ба ин мазмун дуо гӯед:

”Эй Падари мо, ки дар осмонӣ!

исми Ту муқаддас бод;

10. "Малакути Ту биёяд;
иродаи Ту,
чунон ки дар осмон аст,
дар замин ҳам ба амал ояд;
11. "Ризку рӯзии моро имрӯз ба мо бидех;
12. "Ва қарзҳои моро бибахш,
чунон ки мо низ ба қарздорони худ мебахшем;
13. "Ва моро ба озмоиш дучор накун,
балки моро аз иблис раҳой деҳ;
зеро ки Малакут ва қувват
ва ҷалол то абад аз они Туст. Омин".
14. «Зеро, агар шумо ба мардум ҳатохошонро бибахшед,
Падари шумо, ки дар осмон аст, ба шумо низ хоҳад бахшид;
15. «Ва агар шумо ба мардум набахшед, Падари шумо
низ ҳатоҳои шуморо ба шумо нахоҳад бахшид.

Дар бораи рӯзадорӣ.

16. «Ҳамчунин, ҳангоме ки рӯза медоред, монанди риё-
корон туршрӯ набошед; зеро ки онҳо қиёфаи худро дигаргун
мекунанд, то ки рӯзадории худро ба мардум нишон диҳанд.
Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки онҳо мукофоти худро гирифтаанд.

17. «Лекин ту, вақте ки рӯза медорӣ, ба сари худ равшан
бимол ва рӯи худро бишӯй,

18. «То ки на дар назари мардум, балки дар ҳузури Па-
дари худ, ки ниҳон аст, рӯзадор бошӣ; ва Падари ту, ки
ниҳонбин аст, ба ту ошкоро мукофот хоҳад дод.

Қонуни Малакут дар хусуси сарват.

19. «Дар рӯи замин барои худ ганҷҳо ғун накунад, ки дар
ин ҷо куя ва занг мезанад, ва дуздон нақб канда, медузданд;

20. «Балки барои худ ганҷҳо дар осмон ғун кунед, ки
дар он ҷо куя ва занг намезанад, ва дуздон нақб намеқананд
ва намедузданд;

21. «Зеро ҳар ҷо, ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар
он ҷо хоҳад буд.

22. «Чароғи бадан чашм аст. Ва агар чашмат солим бошад,
тамоми баданат равшан хоҳад буд;

23. «Лекин агар чашми ту хира бошад, тамоми баданат
торик хоҳад буд. Пас, агар нуре ки дар туст, зулмот бошад,
чӣ гуна азимест он зулмот!

24. «Ҳеҷ кас ба ду оғо хизмат карда наметавонад: зеро ки ё аз яке нафрат карда, дигареро дӯст хоҳад дошт, ё ба яке часпида, дигареро хор хоҳад дид. Шумо наметавонед ба Худо ва ба мамуно* хизмат кунед.

*Восита ба муқобили ғамхориҳо —
умедворӣ ба Падаре ки дар осмон аст.*

25. «Бинобар ин ба шумо мегӯям: барои ҳаёти худ ғамхорӣ накунад, ки чӣ бихӯред ва чӣ бинӯшед; низ барои ҷисми худ, ки чӣ бипӯшед. Оё ҳаёт аз хӯрок ва ҷисм аз пӯшок муҳимтар нест?

26. «Ба мурғони ҳаво нигоҳ кунед, ки на мекоранд ва на медараванд ва на дар анборҳо захира мекунанд; ва Падари шумо, ки дар осмон аст, ба онҳо рӯзӣ мерасонад. Оё шумо аз онҳо хеле беҳтар нестед?

27. «Ва кист аз шумо, ки бо ғамхорӣ худ қоматашро як зироъ баланд карда тавонад?

28. «Ва барои либос чаро ғамхорӣ мекунад? Ба савсанҳои сахро назар кунед, ки чӣ гуна нашъунамо меёбанд: на меҳнат мекунанд ва на мересанд;

29. «Лекин ба шумо мегӯям, ки Сулаймон ҳам бо тамоми ҷалоли худ чун яке аз онҳо либос напӯшидааст;

30. «Пас агар Худо алафи саҳроро, ки имрӯз ҳасту фардо ба танӯр андохта мешавад, чунин бипӯшонад, магар шуморо, эй сустимонҳо, аз он беҳтар пӯшонда наметавонад!

31. «Аз ин рӯ ғамхорӣ накунад ва нагӯед: "Чӣ бихӯрем?" ё: "Чӣ бинӯшем?" ё: "Чӣ бипӯшем?"

32. «Чунки халқҳо дар ҷустуҷӯи ҳамаи ин чизҳо мебошанд, лекин Падари шумо, ки дар осмон аст, медонад, ки шумо ба ҳамаи ин чизҳо эҳтиёҷ доред.

33. «Аммо аввал Малакути Худо ва адолати Ҷуро бичӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо ба таври илова дода хоҳад шуд.

34. «Пас, барои фардо ғамхорӣ накунад, зеро ки фардо барои худ ғамхорӣ хоҳад кард: заҳмати имрӯз барои имрӯз кофист».

---

*24. *Мамуно* — сарват; баъзе қавмҳои қадимӣ худон сарватро ҳамин тавр меномиданд.

БОБИ ҲАФТУМ

*Давоми мавъизаи болои кӯҳ.
Ҳукм накардан дар ҳаққи дигарон.*

1. «ҲУКМ накунед, то ки ҳукм карда нашавед;
2. «Зеро ба ҳар тариқ, ки ҳукм кунед, ба ҳамон тариқ шумо ҳукм карда хоҳед шуд; ва ба ҳар андоза, ки чен кунед, ба ҳамон андоза ба шумо чен карда хоҳад шуд.
3. «Ва чаро ту хасеро дар чашми бародари худ мебинӣ, вале чӯберо дар чашми худ дарнамеёбӣ?
4. «Ё чӣ тавр ба бародари худ мегӯӣ: "Иҷозат деҳ, ки ҳасро аз чашми ту дур кунам"; ва ҳол он ки чӯбе дар чашми туст?
5. «Эй риёкор! Аввал чӯбро аз чашми худ дур кун, ва он гоҳ дуруст хоҳӣ дид, ки ҳасро аз чашми бародари худ дур кунӣ.
6. «Он чи муқаддас аст, ба сагон надихед ва марвориди худро пеши ҳукон наандозед, то ки онҳоро поймол накунанд ва баргашта, шуморо надаранд.

Тарғиб барои дуо.

7. «Биталабед, ба шумо дода хоҳад шуд; бичӯед, хоҳед ёфт; дарро бикӯбед, он ба рӯятон кушода хоҳад шуд;
8. «Зеро ҳар кӣ биталабад, мегирад, ва ҳар кӣ бичӯяд, меёбад, ва ҳар кӣ дарро бикӯбад, он ба рӯяш кушода мешавад.
9. «Ва кадом одамест аз шумо, ки писараш аз ӯ нон биталабад, ва санге ба вай бидихад?
10. «Ё моҳие аз ӯ биталабад, ва море ба вай бидихад?
11. «Пас, агар шумо, ки шарир ҳастед, ба фарзандони худ додани инъомҳои некро медонед, пас Падари шумо, ки дар осмон аст, ба онҳое ки аз ӯ металабанд, чанд маротиба зиёдтар чизҳои нек хоҳад дод.
12. «Пас, ҳар он чи мехоҳед, ки мардум ба шумо кунанд, шумо низ ба онҳо ҳамон тавр кунед; зеро ин аст Таврот ва суҳафи анбиё.

Ду роҳ.

13. «Аз дари танг дароед; зеро фарох аст он дар ва васеъ аст он роҳе ки сӯи ҳалокат мебарад, ва онҳое ки ба он дохил мешаванд, бисъеранд;

14. «Зеро танг аст он дар ва душвор аст он роҳе ки сӯи ҳаёт мебарад, ва ёбандагони он кам ҳастанд.

*Огоҳонидан аз муаллимони козиб.
Имтиҳон.*

15. «Аз анбиёи козиб ҳазар кунед, ки ба либоси меш назди шумо меоянд, лекин дар ботин гургони даррандаанд:

16. «Онҳоро аз меваҳшон хоҳед шинохт. Оё аз буттаи олуча ангур ва аз мушхор анҷир мечинанд?

17. «Ҳамчунин ҳар дарахти нек меваи нек меоварад, лекин ҳар дарахти бад меваи бад меоварад;

18. «Наметавонад дарахти нек меваи бад оварад, ва дарахти бад—меваи нек.

19. «Ҳар дарахте ки меваи нек намеоварад, бурида ва дар оташ андохта мешавад.

20. «Пас, онҳоро аз меваҳшон хоҳед шинохт.

Хатари эътирофи бе имон.

21. «На ҳар касе ки ба Ман: "Худовандо! Худовандо!" мегӯяд, ба Малакути Осмон дохил хоҳад шуд, балки он касе ки иродаи Падари Маро, ки дар осмон аст, ба ҷо меоварад.

22. «Бисъёр касон дар он рӯз ба Ман хоҳанд гуфт: "Худовандо! Худовандо! Оё ба исми Ту нубувват накардем? Оё ба исми Ту девҳоро нарондем? Оё ба исми Ту мӯъҷизоти зиёде нишон надодем?"

23. «Он гоҳ дар ҷавоби онҳо хоҳам гуфт: "Ман ҳаргиз шуморо намешинохтам; аз Ман дур шавед, эй бадкорон!"

Ду асос.

24. «Пас, ҳар кӣ ин суханони Маро бишнавад ва онҳоро ба ҷо оварад, ўро ба марди оқиле монанд мекунам, ки ҳонаи худро бар санг бино кард;

25. «Ва борон борида, селобҳо равон шуд, ва бодҳо вазида, ба он хона фишор овард; лекин он фурӯ нарафт, чунки бар санг бино шуда буд.

26. «Ва ҳар кӣ ин суханони Маро бишнавад ва онҳоро ба ҷо наоварад, ба марди нодоне монанд аст, ки ҳонаи худро бар рег бино кард;

27. «Ва борон борида, селобҳо равон шуд, ва бодҳо ва-

зида, ба он хона фишор овард; ва он хона фурӯ рафт, ва харобии он бузург буд».

Исо бо қудрати Худо таълим медод.

28. Вақте ки Исо ин суҳанонро ба поён расонд, мардум аз таълими Ӯ дар ҳайрат монданд,

29. Зеро ки онҳоро ҳамчун соҳибқудрат таълим медод, на ҳамчун китобдонон ва фарисиён.

БОБИ ҲАШТУМ

Шифо ёфтани махавӣ.

1. ВАҚТЕ ки Ӯ аз кӯҳ фуromaд, мардуми бисъёре аз паи Ӯ равона шуданд.

2. Ва инак, махавие наздик омада, назди Ӯ зону зад ва гуфт: «Худовандо! Агар хоҳӣ, метавонӣ маро пок кунӣ».

3. Ва Исо дасти Худро дароз карда, вайро ламс намуд ва гуфт: «Меҳоҳам, пок шав». Ва дарҳол вай аз махав пок шуд.

4. Ва Исо ба вай гуфт: «Зинҳор, ба касе мағӯ; балки рафта, худро ба коҳин нишон деҳ ва он ҳадияро, ки Мусо фармудааст, тақдим кун, то ба онҳо шаҳодате гардад».

Шифо ёфтани хизматгори мирисади Кафарнаҳум.

5. Чун Исо вориди Кафарнаҳум шуд, мирисаде назди Ӯ омад ва илтимос карда, гуфт:

6. «Худовандо! Хизматгори ман гирифтори фалаҷ шуда, дар ҳона хобидааст ва азоби сахте дорад».

7. Исо ба вай гуфт: «Ман омада, ӯро шифо хоҳам дод».

8. Мирисад дар ҷавоб гуфт: «Худовандо! Ман лоики он нестам, ки Ту зери сақфи ман биёӣ; балки фақат суҳане бигӯ, ва хизматгори ман шифо хоҳад ёфт;

9. «Зеро ки ман як фармонбар ҳастам, ва дар зери итоати худ низ сарбозонро дорам; ба яке мегӯям: "Ғирав", ме-равад; ба дигаре мегӯям: "Биё", меояд; ба ғуломи худ мегӯям: "Фалон корро бикун", мекунад».

10. Ва Исо ин суҳанонро шунида, дар тааҷҷуб монд ва ба пайравони Худ гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: чунин имоне дар Исроил ҳам наёфтаам.

11. «Ва ба шумо мегӯям, ки бисъёр касон аз шарқ ва ғарб омада, дар Малакути Осмон бо Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб хоҳанд нишаст;

12. «Лекин фарзандони малакут ба зулмоти берун бадар ронда хоҳанд шуд: дар он ҷо гирья ва ғичирроси дандон хоҳад буд».

13. Ва Исо ба мирисад гуфт: «Бирав, мувофиқи имонат ба ту ато шавад». Ва ҳамон соат хизматгори ӯ шифо ёфт.

Исо модарарӯси Петрусро шифо медиҳад.

14. Вақте ки Исо ба хонаи Петрус омад, модарарӯси ӯро дид, ки дар ҳолати табларза хобидааст,

15. Ва дасти ӯро ламс кард, ва табларзаи ӯ қатъ шуд; ва ӯ бархоста, ба парастории онҳо машғул гашт.

16. Чун шом шуд, бисъёр девонагонро назди ӯ оварданд, ва ӯ бо сухане арвоҳро берун кард ва ҳамаи беморонро шифо дод,

17. То ба амал ояд каломе ки бо забони Ишаъёи набӣ гуфта шудааст: "ӯ заъфҳои моро гирифт ва бемориҳои моро бардошт".

18. Чун Исо мардуми бисъёрро дар гирди Худ дид, фармуд, ки ба соҳили дигар гузаранд.

Пайравӣ ба Исо.

19. Он гоҳ як китобдон назди ӯ омада, гуфт: «Устод! Ҳар ҷо равӣ, Туро пайравӣ хоҳам кард».

20. Исо ба вай гуфт: «Рӯбоҳон лона ва мурғони ҳаво ошъёна доранд; лекин Писари Одам ҷоё надорад, ки сар ниҳад».

21. Ва дигаре аз шогирдонаш ба ӯ гуфт: «Худовандо! Ба ман иҷозат деҳ, ки рафта, аввал падари худро дафн кунам».

22. Лекин Исо ба вай гуфт: «Маро пайравӣ кун ва бигзор, ки мурдагон мурдагони худро дафн кунанд».

Исо мавҷҳоро ором мекунад.

23. Чун ба қайқ савор шуд, шогирдонаш бо ӯ ҳамроҳӣ карданд.

24. Ногоҳ ғалаёни бузурге дар баҳр ба амал омад, то

ба ҳадде ки мавҷҳо қайқро фаро мегирифтанд; ва Ҷ хуфта буд.

25. Шогирдонаш пеш омада, Ҷро бедор карданд ва гуфтанд: «Худовандо! Моро начот дех, ки ҳалок мешавем».

26. Ба онҳо гуфт: «Эй сустимонҳо, чаро ҳаросонед?» Баъд бархоста, бодҳо ва баҳрро манъ кард, ва оромии комил барқарор шуд.

27. Ва мардум дар таачҷуб монда, гуфтанд: «Ин кист, ки бодҳо ва баҳр низ ба Ҷ итоат мекунанд?»

Исо девҳоро берун мекунад.

28. Ва чун дар соҳили дигар ба сарзамини қарқасиён расид, ду девона аз мағоки гӯрҳо берун омада, ба Ҷ рӯ ба рӯ шуданд, ва чунон бадхашм буданд, ки ҳеч кас чуръат надошт аз он роҳ бигзарад.

29. Ва инак, онҳо фаръёд зада, гуфтанд: «Туро бо мо чӣ кор аст, эй Исо, Писари Худо? Ту ба ин ҷо омадаӣ, то ки моро пеш аз вақт азоб диҳӣ!»

30. Ва дар ҷои аз онҳо дуртаре галаи бузурги хукон меҷарид.

31. Ва девҳо аз Ҷ илтимос карда, гуфтанд: «Агар моро берун кунӣ, ба галаи хукон моро равона кун».

32. Ба онҳо гуфт: «Биравед». Ва онҳо берун шуда, ба галаи хукон дароманданд. Ва инак, тамоми галаи хукон аз баландӣ ба баҳр часта, дар об ғарқ шуд.

33. Ва хукбонҳо давида рафтанд ва ба шаҳр расида, тамоми ҳодисаро, низ он чиро, ки ба девонагон рӯй дод, нақл карданд.

34. Ва инак, тамоми аҳли шаҳр ба пешвози Исо берун омаданд ва чун Ҷро диданд, илтимос карданд, ки аз ҳудуди онҳо берун равад.

БОБИ НҶҲУМ

Исо ба Кафарнаҳум бармегардад ва мафлуҷро шифо медиҳад.

1. ПАС ба қайқ савор шуда, убур кард ва ба шаҳри Худ омад.

2. Ва инак, мафлуҷеро, ки бар бистар хобида буд, назди Ҷ оварданд. Чун Исо имони онҳоро дид, ба мафлуҷ

гуфт: «Далер бош, эй фарзанд! Гуноҳҳои ту омурзида шуд».

3. Дар айна ҳол баъзе аз китобдонон дар дили худ гуфтанд: «Ў куфр мегӯяд».

4. Лекин Исо андешаҳои онҳоро пай бурда, гуфт: «Барои чӣ дар дили худ андешаҳои бад доред?»

5. «Зеро кадомаш осонтар аст: гуфтани ин ки "гуноҳҳои ту омурзида шуд", ё гуфтани он ки "барҳез ва равона шав"»?

6. «Лекин то бидонед, ки Писари Одам дар рӯи замин қудрати омурзидани гуноҳкоро дорад», — он гоҳ ба мафлуҷ гуфт: «Барҳез, бистари худро бардор ва ба хонаи худ равона шав».

7. Дарҳол барҳоста, ба хонаи худ равона шуд.

8. Чун мардум инро диданд, ҳайрон шуданд ва Худоро, ки ба одамизод чунин қудрате баҳшидааст, ҳамду сано хонданд.

Даъват кардани Матто.

9. Ва Исо аз он ҷо гузашта, Матто ном шахсеро дид, ки дар боҷгоҳ нишаста буд, ва ба вай гуфт: «Аз пай Ман биё». Вай барҳоста, аз пай Ў равона шуд.

Исо бо боҷгирон ва гуноҳкорон хӯрок мехӯрад.

10. Ва ҳангоме ки Исо дар хона дар сари суфра нишаста буд, бисъере аз боҷгирон ва гуноҳкорон низ омада, бо Ў ва шогирдонаш дар сари суфра нишастанд.

11. Чун фарисиён инро диданд, ба шогирдони Ў гуфтанд: «Чаро Устои шумо бо боҷгирон ва гуноҳкорон хӯрок мехӯрад?»

12. Исо чун шунид, ба онҳо гуфт: «На тандурустон, балки беморон ба табиб хочат доранд;

13. «Ва шумо биравед ва маънои ин суҳанро биомӯzed: "Марҳамат мехоҳам, на қурбонӣ"; зеро Ман омадаам, ки на одилонро, балки гуноҳкоронро ба тавба даъват кунам».

Масъалаи рӯзадорӣ.

14. Шогирдони Яҳёе назди Ў омада, гуфтанд: «Чаро мо ва фарисиён бисъер рӯза медорем, лекин шогирдони Ту рӯза намедоранд?»

15. Исо ба онҳо гуфт: «Оё аҳли кӯшкӣ никоҳ, модоме ки

домод бо онҳост, мотам дошта метавонанд? Лекин айёме хоҳад расид, ки домод аз онҳо гирифта шавад, ва он гоҳ рӯза хоҳанд дошт.

Масалҳо дар бораи ҷома ва машк.

16. «Ва ҳеҷ кас бар ҷомаи кӯҳна аз матои нав ямоқ на-мемонад; зеро ямоқи нав аз ҷома чудо шуда, ҷои даридаи он боз ҳам бадтар мешавад.

17. «Ва шароби навро дар машки кӯҳна намеандозанд; вагар на машк дарида, шароб ҳам мерезад, машк ҳам талаф мешавад; балки шароби навро дар машки нав меандозанд, ва ҳар ду маҳфуз мемонад».

*Исо зани беморро шифо медиҳад
ва духтари Ёирро зинда мекунад.*

18. Ханӯз ин суханонро Ӯ ба онҳо мегуфт, ки сардоре ома-да, пеши Ӯ зону зад ва гуфт: «Духтари ман ҳозир мурд; ле-кин биё ва дасти Худро бар вай бигуздор, ва зинда хоҳад шуд».

19. Исо бархоста, бо шогирдонаш аз паи вай равона шуд.

20. Ва инак, зане ки дувоздаҳ сол боз гирифтори хун-равӣ буд, аз қафо наздик шуда, домани Ӯро ламс намуд.

21. Зеро ки ба дили худ гуфт: «Агар маҳз либоси Ӯро ламс кунам, шифо меёбам».

22. Исо ба қафо нигоҳ карда, занро дид ва гуфт: «Да-лер бош, эй духтар! Имонат туро шифо бахшид». Ҳамон соат зан шифо ёфт.

23. Ва ҳангоме ки Исо ба хонаи сардор омада, найнаво-зон ва мардуми навҳақунандаро дид,

24. Ба онҳо гуфт: «Аз ин ҷо бароед; зеро ки духтар на-мурдааст, балки хуфтааст». Онҳо бар Ӯ хандиданд.

25. Чун мардум берун рафтанд, Ӯ даромада, дасти вайро гирифт, ва духтар бархост.

26. Ва овозаи ин дар тамоми он сарзамин паҳн шуд.

Шифо ёфтани ду кӯр ва девонаи гунг.

27. Вақте ки Исо аз он ҷо мерафт, ду кӯр аз паи Ӯ рафта, фаръед мезаданд: «Эй Писари Довуд! Ба мо марҳамат кун».

28. Ва чун ба хона расид, кӯрон назди Ӯ даромаданд.

Исо ба онҳо гуфт: «Оё имон доред, ки Ман ин корро карда метавонам?» Онҳо ба Ӯ гуфтанд: «Оре, Худовандо!»

29. Он гоҳ чашмони онҳоро ламс карда, гуфт: «Мувофиқи имонатон ба шумо бишавад».

30. Ва чашмони онҳо кушода шуд. Ва Исо онҳоро таъкид карда, гуфт: «Зинҳор, касе аз ин огоҳӣ наёбад».

31. Лекин онҳо берун рафта, овозаи Ӯро дар тамоми он сарзамин паҳн карданд.

32. Ва ҳангоме ки онҳо берун мерафтанд, касеро назди Ӯ оварданд, ки девонаи гунг буд.

33. Ва чун дев берун карда шуд, гунг ба гап даромад. Ва мардум дар ҳайрат монда, гуфтанд: «Чунин ҳодиса дар Исроил ҳаргиз дида нашудааст».

34. Лекин фарисиён гуфтанд: «Ӯ девҳоро ба воситаи калони девҳо берун мекунад».

Илтимос дар бораи коргарон дар Малакути Худо.

35. Ва Исо дар ҳамаи шаҳрҳо ва деҳот гашта, дар куништҳои онҳо таълим медод, Инчили Малакутро мавъиза мекард ва ҳар беморӣ ва заъфи мардумро шифо медод.

36. Ва анбӯҳи мардумро дида, ба онҳо раҳмаш омад, зеро онҳо мисли гӯсфандони бе чӯпон бемадор ва пароканда буданд.

37. Он гоҳ ба шогирдони Худ гуфт: «Дарав бисъер аст, лекин коргарон кам;

38. «Пас, шумо аз Соҳиби дарав илтимос кунед, ки ба дарави Худ коргар фиристонад».

БОБИ ДАХУМ

Насиҳат додан ва фиристодани дувоздаҳ шогирдон.

1. ВА дувоздаҳ шогирдашро назди Худ хонда, ба онҳо бар арвоҳи палид кудрат дод, то ки онҳоро берун кунанд ва ҳар беморӣ ва бетобиро шифо диҳанд.

2. Ва номҳои дувоздаҳ ҳавворӣ ин аст: аввал Шимъун, ки Петрус номида шуда буд, ва бародараш Андриёс, Яъқуб ибни Забдой ва бародараш Юҳанно,

3. Филиппус ва Барталмо, Тумо ва Маттои бочгир, Яъқуб ибни Ҳалфой ва Лаббой, ки лақабаш Таддо буд,

4. Шимъӯни Канно ва Яхудои Исқаръют, ки Ӯро таслим кард.

5. Ин дувоздаҳро Исо фиристод ва ба онҳо ҳукм дода, гуфт: «Ба роҳи ғайрияхудиён наравед ва ба шаҳри сомариён надароед;

6. «Балки назди гӯсфандони гумшудаи хонадони Исроил биравед;

7. «Ва чун меравед, мавъиза карда, гӯед, ки Малакути Осмон наздик аст;

8. «Беморонро шифо диҳед, махавиёнро пок кунед, мурдагонро эҳё кунед, девҳоро берун кунед; муфт ёфтаед, муфт диҳед.

9. «Дар камарбанди худ тилло ё нуқра ё мис захира на-кунед,

10. «Ва барои сафар на тӯрбае дошта бошед, на ду перо-хан, на чорук ва на асо. Зеро ки меҳнаткаш сазовори хӯроки худ мебошад.

11. «Ва дар ҳар шаҳр ё деҳа, ки медароед, суроғ кунед, ки дар он ҷо шахси шоиста кист, ва то вақти баромада-натон дар он ҷо бимонед;

12. «Вақте ки ба хонае медароед, салом бигӯед;

13. «Агар аҳли он хона лоиқ бошанд, саломи шумо бар онҳо қарор мегирад; ва агар лоиқ набошанд, саломатон сӯи шумо бармегардад.

14. «Ва ҳар кӣ шуморо қабул накунад, ва ба сухани шумо гӯш надихад, аз он хона ва ё шаҳр берун рафта, ғубори пой-ҳои худро биафшонед;

15. «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳолати замини Садӯм ва Амӯро дар рӯзи доварӣ аз он шаҳр саҳлтар хоҳад буд.

16. «Инак, Ман шуморо монанди гӯсфандон ба миёни гургон мефиристам. Пас, мисли морон зирак ва мисли ка-бӯтарон содда бошед.

17. «Лекин аз мардум хазар кунед: зеро шуморо ба маҳ-камаҳо хоҳанд супурд ва дар кунштҳои худ шуморо қам-чинкорӣ хоҳанд кард,

18. «Ва ба хотири Ман шуморо назди ҳокимон ва подшо-ҳон хоҳанд бурд, то ки барои онҳо ва халқҳо шаҳодате шавад.

19. «Лекин чун шуморо таслим кунанд, андеша накунад, ки чӣ гуна ва ё чӣ бояд бигӯед; зеро ки дар он соат ба шумо ато хоҳад шуд, ки чӣ бояд гуфт;

20. «Зеро ки гӯянда шумо нестед, балки Рӯҳи Падари шумост, ки дар шумо гӯянда аст.

21. «Ва бародар бародарро ва падар фарзандро ба марг таслим хоҳад кард; ва фарзандон бар зидди падарону модарон қиём карда, онҳоро ба ҳалокат хоҳанд расонд;

22. «Ва аз барои исми Ман тамоми мардум аз шумо нафрат хоҳанд кард; лекин ҳар кӣ то ба охир сабр кунад, наҷот хоҳад ёфт.

23. «Агар дар шаҳре шуморо таъқиб кунанд, ба дигаре бигрезед. Зеро ки ба ростӣ ба шумо мегӯям: пеш аз он ки ҳамаи шаҳрҳои Исроилро тай кунед, Писари Одам хоҳад омад.

24. «Шогирд аз муаллими худ ва ғулом аз оғои худ авло нест:

25. «Басанда аст, ки шогирд чун муаллими худ бошад, ва ғулом чун оғои худ бошад. Агар соҳиби хонаро Баал-Забул номида бошанд, аҳли хонаи вайро чӣ қадар зиёдтар хоҳанд номид.

26. «Пас, аз онҳо натарсед: зеро ҳеҷ чизи нӣҳоне нест, ки ошкор нагардад, ва ҳеҷ чизи махфие нест, ки маълум нашавад.

27. «Он чи дар торикӣ ба шумо мегӯям, дар рӯшноӣ бигӯед; ва он чи дар гӯш мешунавед, дар болои бомҳо мавъиза кунед.

28. «Ва аз кушандагони ҷисм, ки ба куштани рӯҳ қодир нестанд, натарсед; балки аз Ӯ ҳаросон бошед, ки қодир аст ҳам ҷисм ва ҳам рӯҳро дар дӯзах нобуд кунад.

29. «Оё ду гунчишк ба як фулус фурӯхта намешавад? Ва ҳол он ки ягонтои онҳо бе хости Падари шумо ба замин намеафтад;

30. «Лекин ҳамаи мӯйҳои сари шумо низ шумурда шудааст;

31. «Пас, натарсед: шумо аз бисъёр гунчишкон бартарӣ доред.

32. «Пас, ҳар кӣ Маро дар назди мардум эътироф кунад, Ман низ ӯро дар назди Падари Худ, ки дар осмон аст, эътироф хоҳам кард;

33. «Лекин ҳар кӣ Маро дар назди мардум инкор кунад, Ман низ ӯро дар назди Падари Худ, ки дар осмон аст, инкор хоҳам кард.

34. «Гумон накунад, ки омадаам, то осоиштагӣ бар замин биёрам; наомадаам, ки осоиштагӣ биёрам, балки шамшер;

35. «Зеро ки омадаам, то одамро аз падараш, духтарро аз модараш ва келинро аз модаршӯяш чудо кунам.

36. «Ва душмани одам аҳли хонаи ӯ хоҳанд буд.

37. «Ҳар кӣ падар ё модарашро аз Ман бештар дӯст медорад, лоиқи Ман нест; ва ҳар кӣ писар ё духтарашро аз Ман бештар дӯст медорад, лоиқи Ман нест;

38. «Ва ҳар кӣ салиби худро намебардорад ва маро пайравӣ намекунад, лоиқи Ман нест.

39. «Ҳар кӣ ҷони худро нигоҳдорӣ кунад, онро барбод хоҳад дод; ва ҳар кӣ ҷони худро дар роҳи Ман барбод диҳад, онро нигоҳдорӣ хоҳад кард.

40. «Ҳар кӣ шуморо қабул кунад, Маро қабул мекунад; ва ҳар кӣ Маро қабул кунад, Фиристандаи Маро қабул мекунад;

41. «Ҳар кӣ пайғамбарро ба исми пайғамбар қабул кунад, мукофоти пайғамбарро хоҳад ёфт; ва ҳар кӣ одилро ба исми одил қабул кунад, мукофоти одилро хоҳад ёфт.

42. «Ва ҳар кӣ яке аз ин хурдонро фақат як пиёла оби сард бинӯшонад, чунки исми шогирд дорад, ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки мукофоти худро аз даст нахоҳад дод».

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Саволи Таъмиддиҳанда ва ҷавоби Исо.

Шаҳодати Исо дар бораи Таъмиддиҳанда.

1. ЧУН Исо насихатгӯиро ба дувоздаҳ шогирди Худ ба анҷом расонд, аз он ҷо равона шуд, то ки дар шаҳрҳои онҳо таълим диҳад ва мавъиза кунад.

2. Вақте ки Яҳъё дар зиндон аъмоли Масеҳро шунид, ду нафар аз шогирдони худ фиристод,

3. То ки ба ӯ бигӯянд: «Оё Ту Ҳамон хастӣ, ки бояд биёяд, ё мунтазири дигаре бошем?»

4. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Биравед ва он чи шунидед ва дидед, ба Яҳъё бигӯед:

5. «Кӯрҳо мебинанд ва шалҳо роҳ мераванд, махавиён пок мешаванд ва карҳо мешунаванд, мурдагон эҳъё мешаванд, ва ба мискинон башорат дода мешавад;

6. «Ва хушо касе ки дар ҳақиқи Ман ба васваса наафтад».

7. Ва ҳангоме ки онҳо рафтанд, Исо ба мардум дар бораи Яҳъё ба суҳан оғоз кард: «Барои дидани чӣ чиз ба биё-

бон рафта будед? Оё барои дидани нае ки аз бод меларзад?

8. «Пас барои дидани чӣ чиз рафта будед? Оё барои дидани марде ки сару либоси нарм дар бар дорад? Онҳое ки сару либоси нарм дар бар доранд, дар қасрҳои подшоҳонанд.

9. «Пас барои дидани чӣ чиз рафта будед? Оё барои дидани як набӣ? Оре, ба шумо мегӯям, ки вай аз набӣ ҳам бузургтар аст.

10. «Зеро вай ҳамон аст, ки дар бораи вай навишта шудааст:

”Инак, Ман қосиди Худро пешопеши Ту мефиристам, то роҳи Туро пеши Ту муҳайё кунад”.

11. «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: аз миёни онҳое ки аз зан таваллуд ёфтаанд, бузургтар аз Яҳъеи Таъмиддиханда барнахост; лекин он ки дар Малакути Осмон хурдтарин аст, аз вай бузургтар аст.

12. «Ва аз айёми Яҳъеи Таъмиддиханда то алҳол Малакути Осмон бо зӯрӣ ба даст оварда мешавад, ва зӯроварон онро мерабоянд;

13. «Зеро ки тамоми анбиё ва Таврот то вақти зуҳури Яҳъё пешгӯӣ кардаанд.

14. «Ва агар қабул кардан хоҳед, вай Ильёс аст, ки бояд биёяд.

15. «Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад!

16. «Лекин ин наслро ба кӣ монанд кунам? Вай ба кӯдаконе монанд аст, ки дар кӯчаҳо нишаста ва ба рафиқони худ мурочиат карда,

17. «Мегӯянд: ”Барои шумо най навохтем, рақс накардед; барои шумо навҳагарӣ кардем, нагириsted”.

18. «Зеро ки Яҳъё омад, намехӯрад ва наменӯшад; мегӯянд: ”Дев дорад”.

19. «Писари Одам омад, мехӯрад ва менӯшад; мегӯянд: ”Инак марди пурхӯр ва майгусор, ки дӯсти бочгирон ва гуноҳкорон аст”. Ва ҳикмат аз тарафи фарзандонаш тасдиқ карда мешавад».

Ба мункирон Исо довариро пешгӯӣ мекунад.

20. Он гоҳ Ӯ ба мазаммат кардани шаҳрҳое шуруъ намуд, ки аксари мӯъчизоти Ӯ дар он ҷо зоҳир шуда буд, чунки тавба накарда буданд.

21. «Вой бар ҳоли ту, эй Кӯрозин! Вой бар ҳоли ту, эй Байт-Сайдо! Зеро агар мӯъчизоте ки дар шумо зоҳир шуд, дар

Сӯр ва Сидӯн зоҳир мешуд, кайҳо палоспӯш ва хокистарнишин шуда, тавба мекарданд;

22. «Лекин ба шумо мегӯям: дар рӯзи доварӣ ҳолати Сӯр ва Сидӯн аз шумо сабуктар хоҳад буд.

23. «Ва ту, эй Кафарнаҳум, ки сар ба осмон афрохтай, ба дӯзах сарнагун хоҳӣ шуд; зеро агар мӯъҷизоте ки дар ту зоҳир шуд, дар Садӯм зоҳир мешуд, вай то имрӯз боқӣ мемонд;

24. «Лекин ба шумо мегӯям, ки дар рӯзи доварӣ ҳолати сарзамини Садӯм аз ту сабуктар хоҳад 'буд».

Ситоиши Падар.

25. Дар он вақт Исо суханаширо давом дода, гуфт: «Туро, эй Падар, эй Худованди осмон ва замин, ситоиш мекунам, ки ин чизхоро аз хирадмандон ва оқилон пинҳон доштӣ ва ба кӯдакон ошкор кардӣ.

26. «Оре, эй Падар! Зеро ки хусни тавачҷӯҳи Ту чунин буд.

27. «Ҳама чизро Падарам ба Ман супурдааст, ва ҳеҷ кас Писарро, чуз Падар, намениносад; ва ҳеҷ кас Падарро намениносад, чуз Писар ва касе ки Писар бихоҳад ба вай ошкор кунад.

Даъват кардани заҳматкашон ва гаранборон.

28. «Назди Ман оед, эй ҳамаи заҳматкашон ва гаранборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам бахшид;

29. «Юғи Маро ба гардани худ гиред ва аз Ман таълим ёбед, зеро ки Ман ҳалим ва фурутан ҳастам, ва ҷонҳои шумо оромӣ хоҳад ёфт;

30. «Зеро юғи Ман хуш ва бори Ман сабук аст».

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Исо ва қоидаҳои яҳудиён дар бораи рӯзи шанбе.

1. ДАР он вақт Исо рӯзи шанбе аз киштзор мегузашт; ва шогирдонаш гурусна монда, ба чидан ва хӯрдани хӯшаҳо сар карданд.

2. Фарисиён инро дида, ба ӯ гуфтанд: «Инак, шогир-

дони Ту коре мекунанд, ки кардани он дар рӯзи шанбе раво нест».

3. Ба онҳо гуфт: «Магар нахондаед, ки Довуд чӣ кард, хангоме ки худаш ва ҳамроҳонаш гурусна буданд?

4. «Чӣ гуна вай ба хонаи Худо даромада, нони тақдими ро хӯрд, ки хӯрдани он ба вай ва ҳамроҳонаш раво набуд, балки фақат ба коҳинон раво буд?

5. «Ё дар Таврот нахондаед, ки коҳинон дар рӯзҳои шанбе дар маъбад оини шанbero риоят намекунанд ва бо вучуди он бегуноҳанд?

6. «Лекин ба шумо мегӯям, ки дар ин ҷо Шахсе ҳаст, ки аз маъбад бузургтар аст;

7. «Ва агар медонистед, ки "марҳамат мехоҳам, на қурбонӣ" чӣ маъно дорад, бегуноҳонро мазаммат намекардед;

8. «Зеро ки Писари Одам оғои рӯзи шанбе низ мебошад».

Шифо ёфтани одами дастхушк дар рӯзи шанбе.

9. Ва аз он ҷо рафта, ба куништи онҳо даромад.

10. Ва инак, дар он ҷо одаме буд, ки дасти хушкшудае дошт. Аз ӯ пурсида, гуфтанд: «Оё дар рӯзи шанбе шифо додан ҷоиз аст?» Қасдашон ин буд, ки ӯро айбдор кунанд.

11. Ба онҳо гуфт: «Кист аз шумо, ки як гӯсфанд дошта бошад, ва он дар рӯзи шанбе ба мағоке афтаду онро гирифта набарорад?

12. «Пас чӣ қадар аз гӯсфанд одам азизтар аст! Бинобар ин дар рӯзҳои шанбе некӣ кардан ҷоиз аст».

13. Он гоҳ ба он одам гуфт: «Дасти худро дароз кун». Вай дароз кард; ва мисли дасти дигараш сиҳат шуд.

14. Фарисиён берун рафта, дар ҳаққи ӯ машварат намуданд, ки чӣ тавр ӯро ҳалок кунанд.

Исои бандаи Худо дар хомӯшӣ амал мекунад.

15. Лекин Исо инро даръёфта, аз он ҷо дур шуд. Ва мардуми бисёре аз паи ӯ равона шуданд, ва ӯ ҳамаи онҳоро шифо бахшид,

16. Ва ба онҳо фармоиш дод, ки овозаи ӯро паҳн накунанд,

17. То ба амал ояд каломе ки бо забони Ишаъеи набӣ гуфта шудааст:

18. "Инак Бандаи Ман, ки Ӯро баргузидаам, ва Маҳ-буби Ман,
ки ҳусни таваҷҷӯҳи Ман бар Ӯст;
Рӯҳи Худо бар Ӯ хоҳам ниҳод,
то ки довариро ба халқо эълон кунад;
19. "Ситеза ва фиғоне нахоҳад кард,
ва касе дар кӯчаҳо овози Ӯро нахоҳад шунид;
20. "Наи ҳамидаро нахоҳад шикаст ва фатилаи нимсӯх-таро хомӯш нахоҳад кард,
то даме ки довариро ба ғалаба оварда расонад;
21. "Ва халқо ба исми Ӯ умед хоҳанд баст".

*Шифо ёфтани девона.
Куфри фарисиён.*

22. Он гоҳ девонаеро назди Ӯ оварданд, ки кӯр ва гунг буд; Ӯ вайро шифо бахшид, ба тавре ки он кӯр ва гунг гӯё ва бино шуд.

23. Ва тамоми мардум дар ҳайрат афтада, гуфтанд: «Оё ин Шахс Писари Довуд нест?»

24. Лекин фарисиён инро шунда, гуфтанд: «Ӯ девхоро фақат ба воситаи Баал-Забул, калони девҳо, берун мекунад».

25. Аммо Исо фикру хаёли онҳоро даръёфта, ба онҳо гуфт: «Ҳар салтанате ки бар зидди худ аз ҳам чудо шавад, рӯ ба харобӣ меоварад; ва ҳар шаҳр ё хонае ки бар зидди худ аз ҳам чудо шавад, устувор истода наметавонад.

26. «Ва агар шайтон шайтонро берун кунад, вай бар зидди худ аз ҳам чудо шуда бошад: пас салтанати вай чӣ гуна устувор истода метавонад?»

27. «Ва агар Ман девхоро ба воситаи Баал-Забул берун мекарда бошам, писарони шумо онҳоро ба воситаи кӣ берун мекунад? Бинобар ин онҳо довари шумо хоҳанд шуд.

28. «Лекин агар Ман девхоро бо Рӯҳи Худо берун мекарда бошам, пас Малакути Худо ба шумо омада расидааст.

29. «Ё касе чӣ гуна ба хонаи шахси зӯроваре даромада, чизҳои вайро ғорат карда метавонад, бе он ки аввал он зӯроварро бибандад ва пас аз он хонаи вайро ғорат кунад?»

30. «Ҳар кӣ бо Ман нест, ба Ман муқобил аст; ва ҳар кӣ бо Ман чамъ намекунад, вай пароканда мекунад.

*Гуноҳе ки омурзида намешавад:
ба шайтон нисбат додани аъмоли Рӯҳулқудс.*

31. «Аз ин сабаб ба шумо мегӯям: ҳар навъ гуноҳ ва куфр ба одамизод омурзида мешавад; лекин куфр бар зидди Рӯҳ ба одамизод омурзида нахоҳад шуд.

32. «Ҳар кӣ бар зидди Писари Одам сухане гӯяд, ба вай омурзида мешавад; лекин ҳар кӣ бар зидди Рӯҳулқудс сухане гӯяд, ба вай омурзида нахоҳад шуд, на дар ин олам, на дар олами оянда.

Ҷавобгарӣ барои сухан.

33. «Ё дарахтро нек гардонед ва меваашро нек; ё дарахтро бад гардонед ва меваашро бад; зеро ки дарахт аз мевааш шинохта мешавад.

34. «Эй афъизодагон! Шумо чӣ тавр суханони нек гуфта метавонед, дар сурате ки худатон бад ҳастед? Зеро ки забон аз пурии дил сухан мегӯяд.

35. «Шахси нек аз ганчинаи нек чизи нек берун меоварад; ва шахси бад аз ганчинаи бад чизи бад берун меоварад.

36. «Лекин ба шумо мегӯям, ки мардум барои ҳар сухани ботиле ки мегӯянд, дар рӯзи доварӣ ҷавоб хоҳанд дод:

37. «Зеро ки аз суханони худ сафед хоҳӣ шуд ва аз суханони худ маҳкум хоҳӣ шуд».

Исо ба муқобили фарисиёне ки мӯъҷизот металабанд.

38. Он гоҳ баъзе аз китобдонон ва фарисиён ба ҷавоб гуфтанд: «Эй Устод! Меҳоҳем аломате аз Ту бубинем».

39. Дар ҷавоби онҳо гуфт: «Насли шарир ва зинокор аломате металабад: ва ба вай, ҷуз аломати Юнуси набӣ, аломате дода нахоҳад шуд;

40. «Зеро, чунон ки Юнус се шабонарӯз дар шиками моҳӣ буд, Писари Одам низ се шабонарӯз дар оғӯши замин хоҳад буд.

41. «Мардуми Нинве дар рӯзи доварӣ бо ин насл бархоста, онро маҳкум хоҳанд кард, зеро ки онҳо бо мавъизаи Юнус тавба карданд; ва инак, дар ин ҷо Шахсе аз Юнус бузургтар аст.

42. «Маликаи Ҷануб дар рӯзи доварӣ бо ин насл бархоста, онро маҳкум хоҳад кард, зеро ки вай барои шунидани ҳик-

мати Сулаймон аз ақсои замин омад; ва инак, дар ин чо Шахсе аз Сулаймон бузургтар аст.

Баргаштани рӯҳи палид

43. «Вақте ки рӯҳи палид аз одам берун меояд, дар ҷустуҷӯи роҳат дар ҷойҳои беоб гардиш мекунад ва намеёбад;

44. «Он гоҳ мегӯяд: "Ба хонаи худ, ки аз он берун омадам, бармегардам". Ва гашта омада, онро холи, ҷорӯбзада ва ороста меёбад;

45. «Пас аз он рафта, ҳафт рӯҳи дигари аз худаш бадтарро ҳамроҳи худ меоварад, ва дохил шуда, дар он чо зиндагӣ мекунад; ва анҷоми он шахс бадтар аз аввалаш мешавад. Ҳоли ин насли шарир низ ҳамин тавр хоҳад шуд».

Хешовандони ҳақиқии Исо.

46. Ҳанӯз *У* бо мардум сухан мегуфт, ки модар ва бародаронаш омада, дар берун истоданд ва мехостанд бо *У* гуфтугӯ кунанд.

47. Ва шахсе ба *У* гуфт: «Инак, модарат ва бародаронат дар берун истодаанд ва мехоҳанд бо Ту гуфтугӯ кунанд».

48. Лекин *У* дар ҷавоби он шахс гуфт: «Кист модари Ман, ва кист бародарони Ман?»

49. Ва бо дасти Худ шогирдони Худро нишон дода, гуфт: «Инак модари Ман ва бародарони Ман;

50. «Зеро, ҳар кӣ хости Падари Маро, ки дар осмон аст, ба чо оварад, ҳамон кас бародару хоҳару модари Ман аст».

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Ҳафт масал дар бораи Малакути Осмон. Коранда.

1. ВА ҳамон рӯз Исо аз хона берун омада, дар канори баҳр нишаст.

2. Ва мардуми бисъёре назди *У* ҷамъ омаданд, ба тавре ки *ӯ* ба қайқ даромада, нишаст, ва тамоми мардум дар канори баҳр меистоданд.

3. Ва бо масалҳо чизҳои бисъерро ба онҳо омӯхта, гуфт: «Инак, корандае барои пошидани тухм берун рафт;

4. «Ва чун тухм мепошид, қадаре дар канори роҳ афтод, ва паррандагон омада, онро хӯрданд;

5. «Қадаре бар санглох афтод, дар чое ки хок бисъёр набуд, ва бо тезӣ сабзид, зеро ки хок умқ надошт;

6. «Чун офтоб баромад, пажмурда шуд ва азбаски реша надошт, хушк шуд;

7. «Қадаре дар миёни хорҳо афтод, ва хорҳо қад кашида, онро паҳш карданд;

8. «Қадаре дар хоки нағз афтод ва бор овард: баъзе сад баробар, баъзе шаст ва баъзе сӣ.

9. «Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад!»

10. Ва шогирдонаш омада, ба ӯ гуфтанд: «Чаро ба онҳо бо масалҳо сухан мегӯӣ?»

11. Дар ҷавобашон гуфт: «Чунки ба шумо дониستاني асрори Малакути Осмон ато шудааст, лекин ба онҳо ато нашудааст;

12. «Зеро ҳар кӣ дорад, ба вай дода ва афзуда шавад; лекин ҳар кӣ надорад, аз вай он чи низ дорад, гирифта шавад;

13. «Аз он сабаб ба онҳо бо масалҳо сухан мегӯям, ки онҳо нигоҳ мекунанд, вале намебинанд, ва гӯш медиҳанд, вале намешунаванд, ва намефаҳманд;

14. «Ва дар ҳақиқи онҳо нубуввати Ишаъё ба амал меояд, ки гуфтааст:

”Бо гӯшҳои худ хоҳед шунид, вале нахоҳед фаҳмид;
бо ҷашмиҳои худ нигоҳ хоҳед кард,
вале нахоҳед дид;

15. ”Зеро ки дили ин мардум сангин ва гӯшҳоишон вазнин шудааст,
ва ҷашмони худро бастаанд,
мабодо бо ҷашмон бубинанд ва бо гӯшҳо бишнаванд
ва бо дилҳо бифаҳманд ва рӯчӯъ кунанд,
ва Ман онҳоро шифо диҳам”.

16. «Лекин хушо ҷашмони шумо, ки мебинанд, ва гӯшҳои шумо, ки мешунаванд;

17. «Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки бисе анбиё ва одилон мехостанд он чиро, ки шумо мебинед, бубинанд, ва надиданд, ва он чиро, ки шумо мешунавед, бишнаванд ва нашуниданд.

18. «Пас шумо маънои масали корандаро бишнавед:

19. «Ҳар кӣ каломи Малакутро бишнавад, ва нафаҳмад,

иблис назди вай омада, он чиро, ки дар дили вай кошта шудааст, мерабояд: ин ҳамон аст, ки дар канори роҳ кошта шудааст.

20. «Ва кошташуда дар санглох он кас аст, ки каломро мешунавад ва дарҳол бо шодӣ қабул мекунад;

21. «Лекин дар худ реша надорад ва ноустувор аст ва чун аз боиси калом азияте ё таъқиботе рӯй диҳад, дарҳол ба васваса меафтад.

22. «Ва кошташуда дар миёни хорҳо он кас аст, ки каломро мешунавад, лекин андешаҳои дуньёӣ ва ҳирси сарват каломро пахш мекунад, ва он бесамар мегардад.

23. «Ва кошташуда дар хоки нағз он кас аст, ки каломро мешунавад ва мефаҳмад ва бор ҳам меоварад: баъзе сад баробар, баъзе шаст ва баъзе сӣ».

Сирри дююм: мастак дар миёни гандум.

24. Ва масали дигаре барои онҳо оварда, гуфт: «Малакути Осмон монанди касест, ки дар киштзори худ тухми некӯ коштааст;

25. «Лекин вақте ки мардум дар хоб буданд, душмани вай омада, дар миёни гандум мастак пошид ва рафт;

26. «Чун киштзор сабзид, ва самараш ба назар намоён шуд, мастак ҳам пайдо шуд.

27. «Ғуломони соҳиби киштзор омада, гуфтанд: "Эй оғо! Оё дар киштзори худ тухми некӯ нақоштай? Пас мастак аз кучо пайдо шуд?"

28. «Вай ба онҳо гуфт: "Ин кори душман аст". Ғуломон ба вай гуфтанд: "Оё мехоҳӣ биравем ва онро чида гирем?"

29. «Вай гуфт: "Не, мабодо дар вақти чида гирифтани мастак гандумро ҳам аз реша биканед;

30. "Бигзоред, ки то вақти дарав ҳар ду бо ҳам нумӯ кунанд; ва дар мавсими дарав ба даравгарон хоҳам гуфт: аввал мастакро чида гиреду барои сӯзондан банд-банд кунед; лекин гандумро дар анбори ман захира кунед"».

Сирри сеюм: донани хардал.

31. Масали дигаре барои онҳо оварда, гуфт: «Малакути Осмон мисли донани хардалест, ки касе онро гирифта, дар киштзори худ коштааст,

32. «Ва гарчанде ки хурдтарини тухмхост, чун нумӯ кунад,

аз ҳамаи наботот бузургтар мешавад ва дарахт мегардад, ба тавре ки мурғони ҳаво омада, дар шоҳаҳояш ошъёна месозанд».

Сирри чорум: хамиртуруш.

33. Ва масали дигаре ба онҳо гуфт: «Малакути Осмон монанди хамиртурушест, ки зане онро гирифта, ба се ченак орд андохт, то ки тамоми хамир расид».

34. Ҳамаи инҳоро Исо ба мардум бо масалҳо баён мекард, ва бе масал ба онҳо сухан намегуфт,

35. То ба амал ояд каломе ки бо забони набӣ гуфта шудааст:

”Даҳони Худро ба масалҳо мекушоям;
чизҳоеро, ки аз офариниши олам пинҳон мондааст,
баён менамоям”.

Маънидоди сирри дуюм.

36. Он гоҳ Исо мардумро ҷавоб дода, ба хона даромад. Ва шогирдонаш назди ӯ омада, гуфтанд: «Масали мастаки киштзорро ба мо бифаҳмон».

37. Дар ҷавоби онҳо гуфт: «Корандаи тухми некӯ Писари Одам аст;

38. «Киштзор ин ҷаҳон аст; тухми некӯ писарони Малакут ҳастанд, ва мастакҳо писарони иблис мебошанд;

39. «Ва душмане ки онҳоро кошт, иблис аст; мавсими дарав анҷоми олам аст, ва даравгарҳо фариштагонанд.

40. «Пас, чӣ тавре ки мастакҳоро ҷамъ карда, дар оташ месӯзонанд, анҷоми олам низ ҳамон тавр хоҳад шуд:

41. «Писари Одам фариштагони Худро хоҳад фиристод, ва онҳо аз Малакути ӯ ҳамаи васвасакорон ва бадкоронро ҷамъ хоҳанд кард,

42. «Ва онҳоро ба кӯраи оташ хоҳанд андохт; дар он ҷо гирья ва ғичирроси дандон хоҳад буд.

43. «Он гоҳ одилон дар Малакути Падари худ чун офтоб дурахшон хоҳанд шуд. Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад!

Сирри панҷум: ганҷи ниҳонӣ.

44. «Боз Малакути Осмон монанди ганҷест, ки дар киштзор ниҳон бошад, ва онро касе ёфта, пинҳон кард, ва аз

шодии он рафта, ҳар чи дошт, фурӯхт ва он киштзорро харид.

Сирри шашум: марворид.

45. «Боз Малакути Осмон монанди тоҷирест, ки марворидҳои хуб мечуст,

46. «Ва чун як марвориди гаронбаҳо ёфт, рафта, ҳар чи дошт, фурӯхт ва онро харид.

Сирри ҳафтум: тӯр.

47. «Боз Малакути Осмон монанди тӯрест, ки ба баҳр андохта шуд, ва ҳар навъ моҳӣ ба он даромад,

48. «Ва чун пур шуд, онро ба соҳил кашиданд ва нишаста, хубҳоро дар зарфҳо ҷамъ карданд, лекин бадҳоро дур андохтанд.

49. «Дар анҷоми олам ҳамин тавр хоҳад шуд: фариштагон берун омада, бадкоронро аз миёни одилон ҷудо мекунанд,

50. «Ва онҳоро ба кӯраи оташ меандозанд: дар он ҷо гирья ва ғичирроси дандон хоҳад буд».

51. Исо ба онҳо гуфт: «Оё ҳамаи инро фаҳмидед?» Ба ӯ гуфтанд: «Оре, Худовандо!»

52. Ба онҳо гуфт: «Бинобар ин ҳар китобдоне ки дар Малакути Осмон таълим ёфтааст, монанди соҳиби хонаест, ки аз ганҷинаи худ чизҳои нав ва кӯҳна берун меоварад».

Исо ба Носира бармегардад ва ӯро боз мункир мешаванд.

53. Вақте ки Исо ин масалҳоро ба охир расонд, аз он ҷо равона шуд,

54. Ва ба зодгоҳи Худ омада, онҳоро дар куништҳошон таълим дод, ба тавре ки онҳо дар ҳайрат монда, мегуфтанд: «Аз кучост дар ӯ чунин ҳикмат ва мӯъҷизот?»

55. «Оё ӯ писари начҷор нест? Оё номи модараш Марьям нест, ва бародаронаш Яъқуб, Йӯсе, Шимъун ва Яҳудо?»

56. «Ва ҳамаи хоҳаронаш дар байни мо намебошанд? Пас, аз кучост дар ӯ ҳамаи ин чизҳо?»

57. Ва дар ҳақиқи ӯ ба васваса меафтоданд. Лекин Исо ба онҳо гуфт: «Пайғамбар беқадр набошад, ҷуз дар зодгоҳи худ ва дар хонаи худ».

58. Ва дар он ҷо ба сабаби беимонии онҳо мӯъҷизаи бисёр нишон надод.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

*Беқарориш Ҳиродус.
Қатли Яҳъёи Таъмиддиҳанда.*

1. ДАР он ҳангом овозаи Исо ба гӯши тетрарх* Ҳиродус расид,

2. Ва ба хизматгузори худ гуфт: «Ин Яҳъёи Таъмиддиҳанда аст; вай аз мурдагон эҳъё шудааст, ва аз ин сабаб ин мӯъчизот аз вай ба зухур меояд».

3. Зеро ки Ҳиродус Яҳъёро дастгир карда ва баста, ба зиндон андохта буд, ба хотири Ҳиродия, зани Филиппус бародараш;

4. Зеро Яҳъё ба вай гуфта буд: «Ба ту раво нест, ки вайро ба занӣ бигирӣ».

5. Ва мехост ўро ба қатл расонад, лекин аз мардум тарсид, чунки ўро набӣ медонистанд.

6. Аммо вақте ки Ҳиродус рӯзи таваллуди худро чашн мегирифт, духтари Ҳиродия дар пеши аҳли базм рақсид, ва ин ба Ҳиродус бисъёр писанд афтод;

7. Аз ин рӯ ба вай қасам ёд карда, ваъда дод, ки ҳар он чи хоҳад, ба вай медиҳад.

8. Пас вай, бо талқини модари худ, гуфт: «Каллаи Яҳъёи Таъмиддиҳандаро дар ҳамин ҷо дар табақе ба ман ҳадия бикун».

9. Подшоҳ ғамгин шуд; лекин барои поси савгандаш ва ба хотири ононе ки ҳамроҳаш нишаста буданд, амр фармуд, ки дода шавад,

10. Ва ҷаллодеро фиристод, то дар зиндон каллаи Яҳъёро аз танаш ҷудо кунад.

11. Ва каллаи ўро дар табақе оварда, ба духтар доданд, ва онро вай ба модари худ бурд.

12. Ва шогирдонаш омада, ҷасади вайро бардошта бурданду гӯр карданд; ва рафта, ба Исо хабар доданд.

13. Чун Ў инро шунид, ба қайқ савор шуда, аз он ҷо танҳо ба ҷои хилвате рафт; ва мардум, чун шуниданд, аз ақиби Ў аз шаҳрҳо пиёда равона шуданд.

14. Ва Исо берун омада, анбӯҳи мардумро дид, ва ба онҳо раҳмаш омад, ва беморони онҳоро шифо дод.

*1. *Тетрарх* — ҳокими чоръяки мамлакат.

Сер шудани панч ҳазор мард.

15. Дар вақти аср шогирдонаш назди Ӯ омада, гуфтанд: «Ин чо чои хилват аст, вақт ҳам дер шуд; мардумро ҷавоб деҳ, то ки ба деҳот рафта, барои худ хӯроке бихаранд».

16. Ба онҳо гуфт: «Ҳоҷате нест, ки онҳо бираванд: шумо ба онҳо хӯрок диҳед».

17. Ба Ӯ гуфтанд: «Мо дар ин чо фақат панч нон ва ду моҳӣ дорем».

18. Гуфт: «Онҳоро ин чо назди Ман биёред».

19. Ва мардумро фармуд, ки бар сабза биншинанд, ва панч нону ду моҳиро гирифта, ба осмон нигаристу баракат дод ва нонро пора карда, ба шогирдон дод, ва шогирдон ба мардум доданд.

20. Ҳама хӯрданду сер шуданд; ва аз пораҳои боқимонда дувоздаҳ сабадро пур карда бардоштанд;

21. Ва хӯрандагон, ба ғайр аз занону бачагон, тақрибан панч ҳазор мард буданд.

*Исо бар об қадам мезанад.**Сустимони Петрус.*

22. Дарҳол Исо шогирдони Худро фармуд, ки ба қайқ савор шуда, пеш аз Ӯ ба соҳили дигар равона шаванд, то Ӯ мардумро ҷавоб диҳад.

23. Ва чун мардумро ҷавоб дод, барои дуо гуфтан танҳо бар фарози кӯҳе баромад; бегоҳирӯзӣ низ дар он чо танҳо буд.

24. Ва қайқ ҳанӯз дар миёнаи баҳр буд ва аз мавҷҳо лат меҳӯрд, зеро ки боди муҳолиф мевазид.

25. Ва дар поси чоруми шаб Исо бар баҳр қадам зада, назди онҳо омад.

26. Ва шогирдон чун Ӯро диданд, ки бар баҳр қадам мезанад, дар изтироб афтода, гуфтанд: «Ин шабаҳ аст!» Ва аз тарс фаръед заданд.

27. Лекин Исо дарҳол ба онҳо хитоб карда, гуфт: «Ором бошед; ин Манам, ҳаросон нашавед».

28. Петрус дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Худовандо! Агар ин Туй, ба ман амр деҳ, то ки бар рӯи об назди Ту биёям».

29. Гуфт: «Биё». Ва Петрус аз қайқ баромада, бар рӯи об равона шуд, то ки назди Исо биёяд;

30. Лекин чун боди шадидро дид, ҳаросон шуд ва дар

ҳолате ки фарқ мешуд, фаръёд кашид: «Худовандо! Маро халос кун».

31. Исо фавран дасташро дароз карда, вайро нигоҳ дошт ва гуфт: «Эй сустимон! Чаро шубҳа кардӣ?»

32. Вақте ки ба қайқ даромаданд, бод сокит шуд.

33. Онҳое ки дар қайқ буданд, назди Ӯ омада, сачда карданд ва гуфтанд: «Ҳақиқатан Ту Писари Худо ҳастӣ».

Шифо ёфтани беморон дар Ҷинесор.

34. Ва аз баҳр гузашта, ба сарзамини Ҷинесор омаданд.

35. Ва сокинони он мавзеъ Ӯро шинохтанд ва ба тамоми музофот касонеро фиристода, ҳамаи беморонро назди Ӯ оварданд,

36. Ва аз Ӯ илтимос менамуданд, ки фақат домани ҷомаи Ӯро ламс кунанд; ва ҳар кӣ ламс кард, шифо ёфт.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Аҳкоми Худо аз ривоятҳои инсонӣ болотар аст.

1. ОН гоҳ китобдонон ва фарисиён, ки аз Ерусалим буданд, назди Исо омада, гуфтанд:

2. «Чаро шогирдони Ту ривоятҳои муршидонро вайрон мекунанд? Зеро ки пеш аз хӯрдани нон дастҳои худро намешӯянд».

3. Ӯ ба онҳо ҷавоб дода, гуфт: «Чаро шумо ҳам ба хотири ривоятҳои худ ҳукми Худоро вайрон мекунед?»

4. «Зеро ки Худо ҳукм кардааст: "Падару модари худро иззат намо"; ва: "Ҳар кӣ падар ё модари худро дашном диҳад, албатта ҳалок гардад"».

5. «Лекин шумо мегӯед: "Ҳар гоҳ касе ба падар ё модари худ гӯяд: «Он чи аз ман нафъ ёбӣ, ҳадия барои Худост»,

6. «Баъд аз он вай набояд падар ё модари худро ҳурмат кунад". Ба ҳамин тариқ шумо ҳукми Худоро бо ривояти худ бартараф намудаед.

7. «Эй риёкорон! Ишаъё дар бораи шумо некӯ пайғом дода, гуфтааст:

8. "Ин мардум бо забони худ ба Ман наздик мешаванд ва бо лабони худ Маро парастӣш мекунанд, лекин дилашон аз Ман дур аст;

9. "Пас Маро бар абас парастииш мекунанд, зеро ки таълимоту аҳкоми инсониро таълим медиҳанд".

Одамро ба ҳузури Худо чӣ палид мекунад.

10. Ва мардумро даъват намуда, гуфт: «Гӯш диҳед ва бифаҳмед:

11. "На он чи ба даҳон мебарояд, одамро палид мекунад; балки он чи аз даҳон мебарояд, одамро палид мекунад».

12. Он гоҳ шогирдонаш назди Ӯ омада, гуфтанд: «Оё медонӣ, ки фарисиён ин суханро шунида, ба васваса афтоданд?»

13. Дар ҷавоб гуфт: «Ҳар ниҳоле ки Падари Ман, ки дар осмон аст, нашинонда бошад, решакан хоҳад шуд;

14. «Онҳоро ба ҳоли худашон бигзоред; онҳо кӯроне ҳастанд, ки ба кӯрон роҳнамоӣ мекунанд; ва ҳар гоҳ кӯре ба кӯри дигаре роҳнамоӣ кунад, ҳар ду дар чоҳ хоҳанд афтод».

15. Петрус дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Ин масалро ба мо фаҳмонда деҳ».

16. Исо гуфт: «Оё шумо низ то ҳанӯз бефаҳм ҳастед?

17. «Оё ҳанӯз дарк накардаед, ки ҳар он чи ба даҳон мебарояд, ба шикам меравад ва аз он хориҷ мешавад?

18. «Лекин ҳар он чи аз даҳон мебарояд, аз дил пайдо мешавад; ва ин чизҳо одамро палид мекунад;

19. «Зеро ки аз дил хаёлотӣ бад, қатл, зино, фисқ, дурдӣ, шаҳодати бардурӯғ ва куфр пайдо мешавад:

20. «Ин чизҳо одамро палид мекунад; лекин бо дасти ношуста хӯрок хӯрдан одамро палид намекунад».

Шифо ёфтани духтари канъонӣ.

21. Ва Исо аз он ҷо берун шуда, ба ҳудуди Сӯр ва Сидӯн рафт.

22. Ва инак, як зани канъонӣ дар он ҳудуд пеш омада, фаръёдкунон ба Ӯ гуфт: «Худовандо, Писари Довуд, ба ман марҳамат кун! Зеро ки духтарам саҳт дар чанги дев аст».

23. Лекин Ӯ ба вай ҳеҷ ҷавоб наод. Ва шогирдонаш назди Ӯ омада, илтимос карданд: «Вайро ҷавоб деҳ, зеро ки аз ақиби мо фаръёд мезанад».

24. Дар ҷавоб гуфт: «Ман фақат барои гӯсфандони гумшудаи хонадони Исроил фиристода шудаам».

25. Лекин зан омада, ба Ў сачда кард ва гуфт: «Худованно! Ба ман мадад кун».

26. Дар ҷавоб гуфт: «Нони бачагонро гирифта, пеши сагон партофтан хуб нест».

27. Зан гуфт: «Оре, Худовандо! Лекин сагон низ нон-резаҳоеро, ки аз суфраи оғоёнашон меафтад, мехӯранд».

28. Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Эй зан! Имони ту бузург аст; пас он чи хостӣ, барои ту бишавад». Ва духтари вай ҳамон соат шифо ёфт.

Шифо ёфтани беморони бисъёр.

29. Исо аз он ҷо ҳаракат карда, назди баҳри Ҷалил омад ва бар фарози кӯҳе баромада, дар он ҷо нишаст.

30. Ва мардуми бисъёре назди Ў бо лангон, кӯрон, гунгон, маъубон ва хеле беморони дигар омада, онҳоро пеши пойҳои Исо гузоштанд; ва Ў онҳоро шифо дод,

31. Ба тавре ки мардум гунгонро гӯё, маъубонро солим, лангонро равон ва кӯронро бино дида, дар ҳайрат монданд; ва Худои Исроилро ҳамду сано хонданд.

Сер шудани чор ҳазор мард.

32. Ва Исо шогирдони Худо пеш хонда, гуфт: «Ба ин мардум дилам месӯзад, зеро ки се рӯз боз назди Ман мебошанд ва барои хӯрдан чизе надоранд; намехоҳам онҳоро гурусна ҷавоб диҳам, ки мабодо дар роҳ бемадор шаванд».

33. Шогирдонаш дар ҷавоби Ў гуфтанд: «Аз кучо дар биёбон он қадар нон ёбем, ки чунин анбӯхро сер кунем?»

34. Исо ба онҳо гуфт: «Чандто нон доред?» Гуфтанд: «Ҳафтто, ва андак моҳии майда».

35. Пас ҷамоатро фармуд, ки бар замин биншинанд,

36. Ва ҳафт нон ва моҳиёро гирифта, бо изҳори шукргузорӣ пора кард ва ба шогирдонаш дод, ва шогирдон ба мардум доданд.

37. Ва ҳама хӯрда сер шуданд; ва аз пораҳои боқимонда ҳафт сабадро пур карда бардоштанд;

38. Хӯрандагон, ғайр аз занону кӯдакон, чор ҳазор мард буданд.

39. Пас Ў мардумро ҷавоб дода, ба қайқ савор шуд ва ба худуди Мачдал омад.

БОБИ ШОНЗДАХУМ

Фарисиён аломати осмонӣ металабанд.

1. ФАРИСИЁН ва саддуқиён омаданд ва Ҷро озмуда, хоҳиш карданд, ки аломати осмонӣ ба онҳо нишон диҳад.

2. Дар ҷавоби онҳо гуфт: «Шомгоҳон шумо мегӯед: ”Ҳаво хуб хоҳад шуд, чунки осмон сурх аст”;

3. «Бомдодон мегӯед: ”Имрӯз ҳаво бад хоҳад шуд, чунки осмон арғувонӣ ва гирифта мебошад”. Эй риёкорон! Қиёфаи осмонро фарқ карда метавонеду аломоти замонҳоро наметавонед?

4. «Насли шарир ва зинокор аломате металабад, ва ба вай ҷуз аломати Юнуси набӣ дода нахоҳад шуд». Ва онҳоро тарк карда, равона шуд.

Огоҳонидан аз таълимоти фарисиён ва саддуқиён.

5. Ва чун шогирдон ба соҳили дигар убур карданд, нон гирифтандро фаромӯш карда буданд.

6. Исо ба онҳо гуфт: «Боҳабар бошед, аз хамиртуруши фарисиён ва саддуқиён ҳазар кунед».

7. Онҳо дар дили худ андешаида мегуфтанд: «Ин аз он сабаб аст, ки нон нагирифтаем».

8. Исо ибро даръёфта, ба онҳо гуфт: «Эй сустимонҳо, чаро дар дили худ андеша мекунед, ки нон нагирифтаед?

9. «Оё ҳанӯз намефаҳмед ва дар хотир надоред он панҷ нон ва панҷ ҳазор нафар ва чанд сабадро, ки пур карда бардоштед?

10. «Ва он ҳафт нон ва чор ҳазор нафар ва чанд сабадро, ки пур карда бардоштед?

11. «Чаро намефаҳмед, ки на дар бораи нон ба шумо гуфтам, ки аз хамиртуруши фарисиён ва саддуқиён ҳазар кунед?»

12. Он гоҳ фаҳмиданд, ки Ӯ ба онҳо амр фармудааст на аз хамиртуруши нон, балки аз таълими фарисиён ва саддуқиён ҳазар кунанд.

Эътирофи Петрус.

13. Вақте ки Исо ба музофоти Қайсарияи Филиппус омад, аз шогирдони Худ пурсид: «Мардум Маро, ки Писари Одам ҳастам, кӣ мегӯянд?»

14. Гуфтанд: «Баъзе мегӯянд, ки Яҳъёи Таъмиддихандай, баъзе мегӯянд, ки Ильёсӣ, ва баъзе мегӯянд, ки Ирмиёй ё яке аз пайғамбаронӣ».

15. Ӯ ба онҳо гуфт: «Шумо Маро кӣ мегӯед?»

16. Шимъӯни Петрус ҷавоб дода гуфт: «Ту Масеҳ, Писари Худои Ҳай ҳастӣ».

Башорати аввалин дар бораи калисо.

17. Ва Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Хушо ту, эй Шимъӯн писари Юнус, чунки башар инро ба ту зоҳир накардааст, балки Падари Ман, ки дар осмон аст.

18. «Ва Ман ба ту мегӯям: ту Петрус ҳастӣ, ва бар ин саҳра Ман калисои Худо бино мекунам, ва дарвозаҳои дӯзах бар он ғолиб нахоҳад шуд;

19. «Ва калидҳои Малакути Осмонро ба ту месупорам, ва он чи ту бар замин бибандӣ, дар осмон баста хоҳад шуд; ва он чи бар замин кушӣ, дар осмон кушода хоҳад шуд».

20. Он гоҳ ба шогирдони Худ таъин кард, ки ба ҳеҷ кас нагӯянд, ки Ӯ Исои Масеҳ аст.

Исо ба шогирдон дар бораи мамот ва зҳъёи Худ зълон мекунад.

21. Аз ҳамон вақт Исо ба фаҳмондан ба шогирдони Худ оғоз намуд, ки Ӯ бояд ба Ерусалим равад ва аз дасти пирон, саркоҳинон ва китобдонон бисъёр азоб кашад, ва кушта шавад, ва пас аз се рӯз эҳъё шавад.

22. Ва Петрус Ӯро ба як сӯ бурда, ба эътироз кардан шурӯъ намуд: «Ҳошо Туро, эй Худованд! Ин ба Ту ҳаргиз руй нахоҳад дод!»

23. Аммо Ӯ баргашта ба Петрус гуфт: «Эй шайтон, аз Ман дур шав! Ту васвасакоре барои Ман ҳастӣ, зеро ту на дар бораи амру наҳӣи Худо, балки аз чизҳои инсонӣ андеша мекунӣ».

24. Он гоҳ Исо ба шогирдони Худ гуфт: «Агар касе хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бояд хештанро инкор карда ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ намояд;

25. «Зеро ҳар кӣ ҷони худро раҳонидан хоҳад, онро барбод медиҳад; ва ҳар кӣ ҷони худро дар роҳи Ман барбод диҳад, онро пайдо мекунад;

26. «Ба одам чӣ фоида дорад, ки агар вай тамоми дунь-

ёро ба даст оварад ва ба чони худ зиён расонад? Ё ки одамизод ба ивази чони худ чӣ фидияе медиҳад?

27. «Зеро ки Писари Одам дар ҷалоли Падари Худ бо фариштагони Худ хоҳад омад, ва он вақт ба ҳар кас мувофиқи аъмолаш подош хоҳад дод.

*Дигаргун шудани Худованд.
Симои Малакуте ки меояд.*

28. «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: аз истодагон дар ин ҷо баъзе ҳастанд, ки то Писари Одамро, ки дар Малакути Худ меояд, набинанд, зоиқаи маргро нахоҳанд чашид».

БОБИ ҲАФДАҲУМ

1. БАЪД аз шаш рӯз Исо Петрус, Яъқуб ва бародари вай Юҳанноро ҳамроҳи Худ бурд ва онҳоро танҳо ба кӯҳи баланде баровард,

2. Ва дар пеши назари онҳо дигаргун шуд: чехрааш чун офтоб дурахшид, ва либосаш чун нур сафед гардид.

3. Ва инак, Мусо ва Ильёс ба онҳо намоён шуданд, ки бо Ӯ гуфтугӯ мекарданд.

4. Он гоҳ Петрус ба Исо гуфт: «Худовандо! Дар ин ҷо будани мо некӯст; агар хоҳӣ, дар ин ҷо се ҷодар месозем: яке барои Ту, яке барои Мусо ва яке барои Ильёс».

5. Ханӯз вай сухан мегуфт, ва инак абри дурахшандае бар онҳо соя андохт; ва инак овозе аз даруни абр баромад, ки мегуфт: «Ин аст Писари Маҳбуи Ман, ки ҳусни тавачҷӯҳи Ман бар Ӯст; Ӯро бишнавед».

6. Чун шогирдон инро шуниданд, рӯй ба замин афтанд ва бисъёр тарсиданд.

7. Лекин Исо наздик омада, ба онҳо даст расонд ва гуфт: «Бархезед ва ҳаросон нашавад».

8. Ва онҳо чашмони худро кушода, ҷуз Исо касеро наиданд.

9. Чун аз кӯҳ мефуромаданд, Исо таъкид намуда, гуфт: «То Писари Одам аз мурдагон эҳёе нашавад, ин рӯёро ба касе нагӯед».

10. Ва шогирдонаш аз Ӯ пурсиданд: «Чаро китобдонон мегӯянд, ки Ильёс бояд аввал биёяд?»

11. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Дуруст аст, ки Ильёс бояд аввал биёяд ва ҳама чизро соз кунад;

12. «Лекин ба шумо мегӯям, ки Ильёс аллакай омад, ва онҳо вайро нашинохтанд, ва бо вай он чи хостанд, карданд; Писари Одам низ аз дасти онҳо уқубат хоҳад кашид».

13. Он гоҳ шогирдон фаҳмиданд, ки Ӯ дар бораи Яҳъёи Таъмиддиханда ба онҳо суҳан мегуфт.

Шифо ёфтани девона.

14. Чун онҳо назди мардум омаданд, марде пеш омада, назди Ӯ зону зад,

15. Ва гуфт: «Худовандо! Ба писари ман марҳамат кун; вай масрӯъ аст ва саҳт азият мекашад, зеро ки худро дам ба дам дар оташ меандозад ва дам ба дам дар об;

16. Вайро ба шогирдони Ту овардам, онҳо шифо дода натавонистанд».

17. Исо дар ҷавоб гуфт: «Эй насли беимон ва качрафтор! То кай бо шумо бошам? То ба кай шуморо тоқат кунам? Вайро ин ҷо назди Ман биёред».

18. Ва Исо ба вай амр фармуд; ва дев аз вай берун рафт; ва он писар дарҳол шифо ёфт.

19. Шогирдонаш назди Исо омада, ба танҳой аз Ӯ пурсиданд: «Чаро мо онро берун карда натавонистем?»

20. Исо ба онҳо гуфт: «Ба сабаби беимонии шумо; зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар ба андозаи донаи хардале имон дошта бошед ва ба ин кӯҳ бигӯед: "Аз ин ҷо ба он ҷо кӯч кун", он кӯч хоҳад кард; ва ҳеч чиз барои шумо ғайриимкон нахоҳад буд;

21. «Лекин ин чинс фақат ба воситаи дуо ва рӯза берун меравад».

Исо аз нав дар бораи мамот ва эҳъёи Худ эълон мекунад.

22. Вақте ки онҳо дар Ҷалил мегаштанд, Исо ба онҳо гуфт: «Писари Одам ба дасти одамон таслим карда хоҳад шуд,

23. «Ва Ӯро хоҳанд кушт, ва дар рӯзи сеюм эҳъё хоҳад шуд». Ва онҳо бисъёр ғамгин шуданд.

Хироч барои маъбад.

24. Чун онҳо ба Кафарнаҳум расиданд, чамъкунандагони

дудирхам* назди Петрус омада, гуфтанд: «Оё Устои шумо дудирхамро намедиҳад?»

25. Гуфт: «Оре». Ва чун ба хона даромад, пеш аз он ки чизе бигӯяд, Исо ба вай гуфт: «Эй Шимъун, фикри ту чист? Подшоҳони ҷаҳон боҷ ва хирочро аз кихо мегиранд? Аз фарзандони худ ё аз бегонагон?»

26. Петрус ба Ӯ гуфт: «Аз бегонагон». Исо ба вай гуфт: «Пас фарзандон озодаанд;

27. «Лекин барои он ки онҳоро ба васваса наандозем, ба соҳили баҳр рафта, қалмоқе биандоз, ва аввалин моҳиро, ки банд шуд, бигир; ва даҳонаширо кушода, истатир** хоҳӣ ёфт; онро гирифта, барои Ман ва барои худат ба онҳо бидеҳ».

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Исо иззатталабиш шогирдонро мазаммат мекунад.

1. ДАР он соат шогирдон назди Исо омада, гуфтанд: «Дар Малакути Осмон кист бузургтар?»

2. Исо кӯдакero ҷеғ зада, дар миёни онҳо ба по гузошт,

3. Ва гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар ручӯъ накунед ва монанди кӯдакон нашавед, ба Малакути Осмон нахоҳед даромад.

4. «Пас, ҳар кӣ худро мисли ин кӯдак фурутан созад, дар Малакути Осмон вай бузургтар аст;

5. «Ва ҳар кӣ яке аз ин гуна кӯдаконро ба исми Ман қабул кунад, вай Маро қабул мекунад;

6. «Ва ҳар кӣ яке аз ин тифлонро, ки ба Ман имон меоваранд, ба васваса андозад, барои вай беҳтар аст, ки санги осиее бар гарданаши овехта, вайро дар қаъри баҳр фарқ кунанд.

Муборица ба муқобили васвасаҳо.

7. «Вой бар ҳоли ҷаҳон ба сабаби васвасаҳо, зеро ки вуқӯи васвасаҳо ногузир аст; лекин вой бар ҳоли касе ки сабаби васвасаҳо гардад.

*24. *Дудирхам* — дирҳами дучандон; дирхам — пули сикка дар Юнони Қадим. Ин дудирхам боҷи маъбад буд, ки ҳар сол аз ҳар яҳудӣ мегирифтанд.

**27. *Истатир* — пули сиккаи румӣ, ки ба 4 динори румӣ ё ба 4 дирҳами юнонӣ баробар буд.

8. «Пас, агар дастат ё поят туро ба васваса андозад, онро бурида, аз худ дур андоз: барои ту беҳтар аст, ки ланг ва ё шал шуда, ба ҳаёт дароӣ, аз ин ки бо ду даст ва ё бо ду по дар оташи ҷовидонӣ андохта шавӣ;

9. «Ва агар чашмат туро ба васваса андозад, онро канда, аз худ дур андоз: барои ту беҳтар аст, ки якчашма шуда ба ҳаёт дароӣ, аз ин ки бо ду чашм дар оташи дӯзах андохта шавӣ.

Гӯсфанди гумшуда. Худованд ҷустуҷӯ менамояд.

10. «Зинҳор, ҳеҷ яке аз ин тифлонро хор нашуморед; зеро ба шумо мегӯям, ки фариштаҳои онҳо дар осмон ҳамеша рӯи Падари Маро, ки дар осмон аст, мебинанд.

11. «Зеро ки Писари Одам омадааст, то ки гумшударо наҷот диҳад.

12. «Фикри шумо чист? Агар касе сад гӯсфанд дошта бошад, ва яке аз онҳо гум шавад, оё вай наваду нӯҳро дар кӯҳсор гузошта, ба ҷустуҷӯи он як гумшуда намеравад?

13. «Ва агар иттифоқан онро ёбад, ба ростӣ ба шумо мегӯям, барои он бештар шодӣ мекунад аз он наваду нӯҳ, ки гум нашудаанд.

14. «Ба ҳамин тариқ, иродаи Падари шумо, ки дар осмон аст, ин нест, ки яке аз ин тифлон нобуд шавад.

Тартиб дар калисои оянда.

Дуои умумӣ.

15. «Агар бародарат ба ту гуноҳ кунад, рафта байни худат ва ӯ ба танҳои гуноҳашро фаҳмон: агар ба сухани ту гӯш диҳад, бародари худро даръефтӣ;

16. «Ва агар гӯш надихад, як ё ду каси дигарро ҳамроҳи худ бигир, то ки аз забони ду ё се шоҳид ҳар сухан тасдиқ шавад.

17. «Ва агар ба онҳо гӯш надихад, ба калисо бигӯ; ва агар ба калисо низ гӯш надихад, бигзор ӯ барои ту чун халқҳо ва ё чун боҷгир бошад.

18. «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: он чи шумо бар замин бандед, дар осмон баста хоҳад шуд; ва он чи бар замин кушоед, дар осмон кушода хоҳад шуд.

19. «Ҳамчунин ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки агар ду нафар аз шумо бар замин дар бораи талабидани ҳар чиз мутта-

фиқ шаванд, аз тарафи Падари Ман, ки дар осмон аст, ба онҳо бахшида хоҳад шуд.

20. «Зеро дар чое ки ду ё се кас ба исми Ман чамъ шаванд, Ман дар миёни онҳо ҳастам».

Муҳаббат афв менамояд.

Масал дар бораи оғои раҳмдил ва хизматгори бераҳм.

21. Он гоҳ Петрус назди Ӯ омада, гуфт: «Худовандо! Чанд бор ба бародари худ, ки нисбат ба ман гуноҳ карда бошад, афв намоям? Оё то ҳафт бор?»

22. Исо ба вай гуфт: «Ба ту намегӯям: "То ҳафт бор", балки то ҳафтод қарат ҳафт бор.

23. «Аз ин рӯ Малакути Осмон монанди подшоҳест, ки мехост бо ғуломони худ ҳисобӣ кунад.

24. «Вақте ки ба ҳисобӣ кардан шурӯъ намуд, якеро назди вай оварданд, ки даҳ ҳазор талант* аз вай қарз дошт.

25. «Чун чизе барои адои қарз надошт, оғояш амр фармуд, ки худааш, занаш, фарзандонаш ва ҳамаи дороияшро фурухта, қарзашро адо кунанд.

26. «Ғулом рӯй ба замин ниҳода, ба вай сачда бурд ва гуфт: "Эй оғо! Ба ман мӯҳлат деҳ, ва ман ҳамаашро ба ту адо хоҳам кард".

27. «Ва оғои он ғулом, раҳмаш омада, вайро ҷавоб дод ва қарзашро ба вай бахшид.

28. «Лекин чун ғулом берун рафт, яке аз рафиқони худро ёфт, ки аз ӯ сад динар қарздор буд; вайро саҳт дошта ва гулӯяшро фишурда, гуфт: "Он қарзатро ба ман адо кун".

29. «Он рафиқаш ба пойҳои ӯ афтада ва илтимоҷ намуда, гуфт: "Ба ман мӯҳлат деҳ, ва ман ҳамаашро ба ту адо хоҳам кард".

30. «Аммо ӯ розӣ нашуд, балки рафта, вайро дар зиндон андохт, то ки қарзашро адо кунанд.

31. «Чун рафиқонаш ин воқеаро диданд, бисъёр ғамгин шуданд ва назди оғои худ омада, ҳар он чи рӯй дода буд, ба вай нақл карданд.

32. «Он гоҳ оғояш ӯро назди худ даъват намуда, гуфт:

*24. *Талант* — воҳиди калони пули нуқра ё тилло дар Ашшур ва Юнони Қадим, ки тақрибан 21 килограмм вазн дошт.

”Эй ғуломи шарир! Тамоми қарзатро ман ба ту бахшидам, зеро ки ту аз ман илтимос кардӣ;

33. ”Оё туро низ лозим набуд, ки ба рафиқи худ раҳм кунӣ, чунон ки ман ба ту раҳм кардам?”

34. «Ва оғояш ба хашм омада, ўро ба шиканчакунандагон супурд, то тамоми қарзаширо адо кунад.

35. «Ҳамин тавр Падари Ман, ки дар осмон аст, бо шумо низ амал хоҳад кард, агар ҳар яке аз шумо гуноҳҳои бародари худро аз самими қалб афв накунад».

БОБИ НУЗДАҲУМ

1. ВАҚТЕ ки Исо ин суханонро ба анҷом расонд, аз Чалил баромада, ба он сӯи Ўрдун, ба ҳудуди Яҳудо омад.

2. Мардуми бисъёре аз ақиби Ў омаданд, ва Ў онҳоро шифо дод.

Исо дар бораи талоқ.

3. Ва фарисиён наздик омада ва Ўро озмуданӣ шуда, гуфтанд: «Оё ҷоиз аст, ки мард зани худро бо ҳар сабаб талоқ диҳад?»

4. Дар ҷавоби онҳо гуфт: «Оё нахондаед, ки Офаридагор дар ибтидо онҳоро марду зан офарид?»

5. «Ва гуфт: ”Аз ин сабаб мард падару модари худро тарк карда, бо зани худ мепайвандад, ва ҳар ду як тан мешаванд”.

6. «Ба тавре ки онҳо акнун ду тан не, балки як тан мешаванд. Пас, он чиро, ки Худо бо ҳам пайваस्ताаст, одам набояд ҷудо кунад».

7. Ба Ў гуфтанд: «Пас чаро Мусо амр фармудааст, ки мард талоқномае дода, аз зан ҷудо шавад?»

8. Ба онҳо гуфт: «Ба сабаби дилсахтии шумо Мусо ба шумо иҷозат додааст, ки занони худро талоқ диҳед; лекин дар ибтидо чунин набуд;

9. «Аммо Ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ зани худро, ба ҷуз сабаби зино, талоқ диҳад ва дигареро никоҳ кунад, зино карда бошад; ва ҳар кӣ зани талоқшударо гирад, зино карда бошад».

10. Шогирдонаш ба Ў гуфтанд: «Агар аҳволи мард бо занаш чунин бошад, зан нагирифта бехтар аст».

11. Ба онҳо гуфт: «На ҳама метавонанд ин каломро қабул кунанд, балки танҳо касоне ки ба онҳо ато шудааст;

12. «Зеро ахтаҳое ҳастанд, ки аз шиками модар чунин таваллуд шудаанд; ва ахтаҳое ҳастанд, ки аз дасти одамон ахта шудаанд; ва ахтаҳое ҳастанд, ки ба хотири Малакути Осмон худро ахта кардаанд. Ҳар кӣ қабул карда метавонад, қабул кунад».

Исо кӯдаконро меназирад ва дуо мекунад.

13. Дар ин вақт кӯдаконро назди Ӯ оварданд, то ки дастҳои Худо бар онҳо ниҳода, дуо кунад; лекин шогирдон ба онҳо монеъ шуданд.

14. Исо гуфт: «Кӯдаконро бигзоред, ки назди Ман оянд, ва ба онҳо монеъ нашавед, зеро Малакути Осмон ба чунин касон тааллуқ дорад».

15. Ва дастҳои Худо бар онҳо ниҳода, аз он ҷо равона шуд.

Исо ва ҷавони сарватдор.

16. Ва инак, яке назди Ӯ омада, гуфт: «Эй Устоди Некӯ! Чӣ кори нек кунам, то ки ҳаёти ҷовидонӣ ёбам?»

17. Ба вай гуфт: «Чаро Маро некӯ мегӯӣ? Хеч кас некӯ нест, ҷуз Худои ягона. Лекин агар меҳоҳӣ дохили ҳаёт шавӣ, аҳкомро нигоҳ дор».

18. Ба Ӯ гуфт: «Қадам аҳкомро?» Исо гуфт: «Қатл нақун; зино нақун; дурӯғ нақун; шаҳодати бардурӯғ нақун;

19. «Падару модаратро иззат намо; ва ёри худро мисли худ дӯст бидор».

20. Ҷавон ба Ӯ гуфт: «Ҳамаи инро ман аз кӯдакӣ нигоҳ доштаам; дигар чӣ камбудӣ дорам?»

21. Исо ба вай гуфт: «Агар хоҳӣ комил шавӣ, рафта, ҳар он чи дорӣ, бифурӯш ва ба мискинон бидеҳ; ва дар осмон ганҷе хоҳӣ ёфт; ва омада, Маро пайравӣ кун».

22. Чун ҷавон ин суханро шунид, ғамгин шуда, рафт, чунки молу мулки бисёр дошт.

23. Ва Исо ба шогирдони Худ гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ба Малакути Осмон даромадани сарватдор душвор аст;

24. «Ва боз ба шумо мегӯям: аз сӯроҳи сӯзан гузаштани шутур осонтар аст аз он ки сарватдор ба Малакути Худо дохил шавад».

25. Чун шогирдон инро шуниданд, бағоят дар ҳайрат шуда, гуфтанд: «Пас кӣ метавонад наҷот ёбад?»

26. Исо ба онҳо нигоҳ карда, гуфт: «Ба одамизод ин ғайриимкон аст, лекин ба Худо ҳама чиз имконпазир аст».

Мукофоти ҳаввориён.

27. Он гоҳ Петрус дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Инак, мо ҳама чизро тарк карда, Туро пайравӣ намудаем; подоши мо чӣ хоҳад буд?»

28. Исо ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, шумо, ки Маро пайравӣ намудаед, дар умри дубора, вақте ки Писари Одам бар тахти ҷалоли Худ биншинад, шумо низ бар дувоздаҳ тахт нишаста, бар дувоздаҳ сибти Исроил доварӣ хоҳед кард;

29. «Ва ҳар кӣ аз баҳри исми Ман хонаҳо, ё бародарон, ё хоҳарон, ё падар, ё модар, ё зан, ё фарзандон, ё амлокро тарк кунад, сад чандон хоҳад ёфт ва вориси ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад шуд;

30. «Лекин басо аввалин, ки охириин хоҳанд шуд, ва охириин — аввалин».

БОБИ БИСТУМ

Масал дар бораи коргарони тоқзор.

1. «ЗЕРО Малакути Осмон монанди соҳиби хонаест, ки бомдодон берун рафт, то ки барои тоқзори худ коргаронро киро кунад,

2. «Ва бо коргарон рӯзе як динорӣ паймон карда, онҳоро ба тоқзори худ фиристод.

3. «Ва қариби соати сеюм* берун рафта, дигаронро дид, ки дар бозор бекор истодаанд,

4. «Ва ба онҳо гуфт: ”Шумо низ ба тоқзори ман равед, ва он чи ҳаққи шумо бошад, ба шумо хоҳам дод”. Ва онҳо рафтанд.

5. «Боз қариби соатҳои шашум** ва нӯҳум*** берун рафта, ҳамчунин кард.

*3. Соати сеюм — соати нӯҳи субҳ.

**5. Соати шашум — соати дувоздаҳи рӯз.

***5. Соати нӯҳум — соати сеи гашти пешин.

6. «Ва қариби соати ёздаҳум* берун рафта, дигаронро дид, ки бекор истодаанд, ва ба онҳо гуфт: "Барои чӣ шумо тамоми рӯз дар ин ҷо бекор истодаед?"»

7. «Ба вай гуфтанд: "Касе моро киро накард". Ба онҳо гуфт: "Шумо низ ба тоқзори ман равед, ва он чи ҳаққи шумо бошад, ба шумо хоҳам дод".»

8. «Чун шом расид, соҳиби тоқзор ба амалдори худ гуфт: "Қорғаронро ҷеғ зада, муздашонро аз охири то аввалин бидеҳ".»

9. «Онҳое ки қариби соати ёздаҳум омада буданд, ҳар яке диноре гирифтанд.

10. «Онҳое ки аввалин шуда омада буданд, ҳаёл карданд, ки бештар хоҳанд гирифт; лекин онҳо низ ҳар яке диноре гирифтанд;

11. «Ва чун гирифтанд, аз соҳиби хона шикоят карда,

12. «Гуфтанд: "Ин охиромадагон як соат қор карданд, ва ту онҳоро бо мо, ки саҳтӣ ва гармии рӯзро аз сар гузарондем, баробар донистӣ".»

13. «Лекин вай дар ҷавоби яке аз онҳо гуфт: "Эй рафиқ! Туро озор надодам; оё ту ба як динор бо ман паймон накардӣ?"»

14. «Музди худро гирифта, рав; мехоҳам ба ин охири мисли ту диҳам;

15. «Оё ҳақ надорам, ки бо чизи худ он чи хоҳам, бикунам? Оё аз он ки ман некдил ҳастам, ту ҳасад мебарӣ?"»

16. «Ба ин тариқа охириҳо аввалин хоҳанд шуд, ва аввалинҳо—охири; зеро ки даъватшудагон бисъеранд, аммо баргузидагон—кам».

Исо боз дар бораи мамот ва эҳёи Худ эълон мекунад.

17. Ва ҳангоме ки ба Ерусалим мерафтанд, Исо дар аснои роҳ дувоздаҳ шогирдашро танҳо назди Худ хонда, ба онҳо гуфт:

18. «Инак, мо сӯи Ерусалим меравем, ва Писари Одам ба дасти сарқоҳинон ва китобдонон таслим карда хоҳад шуд, ва Ӯро ба марг маҳкум хоҳанд кард;

19. «Ва Ӯро ба дасти гайрияхудиён таслим хоҳанд кард, то ки тамасхур намоянд, тозиёна зананд ва маслуб кунанд; ва дар рӯзи сеюм эҳё хоҳад шуд».

* 6. Соати ёздаҳум — соати панҷи бегоҳирӯзӣ.

Хоҳиши иззатталабонаи Саломия дар бораи писаронаш.

20. Он гоҳ модари писарони Забдой бо писарони худ назди ӯ омада ва сачда бурда, аз ӯ чизе илтимос кард.

21. Исо ба вай гуфт: «Чӣ хоҳиш дорӣ?» Гуфт: «Бифармо, ки ду писари ман дар Малакути Ту яке дар тарафи ростат ва дигаре дар тарафи чапат биншинанд».

22. Исо дар ҷавоб гуфт: «Шумо намефаҳмед, ки чӣ ме-хоҳед; оё метавонед он косаеро, ки Ман менӯшам, бинӯшед ва таъмидеро, ки Ман меёбам, биёбед?» Ба ӯ гуфтанд: «Метавонем».

23. Ба онҳо гуфт: «Косаи Маро хоҳед нӯшид, ва таъмидеро, ки Ман меёбам, хоҳед ёфт; лекин имконияти дар тарафи рости чапи Ман нишастанатон дар дасти Ман нест, ки бидиҳам; ҷуз онҳое ки барояшон аз ҷониби Падари Ман муҳайё шуда бошад».

24. Ва он даҳ нафар, чун инро шуниданд, аз он ду бародар норозӣ шуданд.

25. Аммо Исо онҳоро назди Худ хонда, гуфт: «Шумо медонед, ки мирони халқҳо бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд, ва ақобирашон бар онҳо фармонраво мешаванд;

26. «Лекин дар миёни шумо набояд ин тавр шавад: балки ҳар кӣ дар байни шумо хоҳад бузург бошад, хизматгори шумо шавад.

27. «Ва ҳар кӣ хоҳад дар байни шумо нахустин бошад, ғуломи шумо шавад;

28. «Чунки Писари Одам на барои он омад, ки ба ӯ хизмат кунад, балки барои он ки хизмат кунад ва ҷони Худо барои фидияи бисъер касон бидиҳад».

Шифо ёфтани ду кӯр дар наздикии Ериҳӯ.

29. Ва ҳангоме ки онҳо аз Ериҳӯ мебароманд, мардуми бисъере аз ақиби ӯ мерафтанд.

30. Ва инак, ду кӯр, ки дар канори роҳ нишаста буданд, гузаштани Исоро шунда, фаръядкунон гуфтанд: «Эй Худованд, Писари Довуд! Ба мо марҳамат кун».

31. Мардум онҳоро ба ҳомӯш шудан водор мекарданд; лекин онҳо боз ҳам бештар фаръед мезаданд: «Эй Худованд, Писари Довуд! Ба мо марҳамат кун».

32. Исо истода, онҳоро назди Худ хонд ва гуфт: «Чӣ мехоҳед, ки барои шумо бикунам?»

33. Ба Ӯ гуфтанд: «Худовандо! Мехоҳем чашмони мо кушода шавад».

34. Пас Исо ба онҳо раҳм карда, чашмҳашонро ламс намуд; ва дарҳол бино гашта, аз ақиби Ӯ равона шуданд.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Ба Ерусалим ворид шудани Исо.

1. ЧУН ба Ерусалим наздик шуда, ба Байт-Фочи назди кӯҳи Зайтун расиданд, Исо ду шогирди Худро фиристода,

2. Ба онҳо гуфт: «Ба ин деҳа, ки рӯ ба рӯи шумост, биравед; ва дарҳол модахареро баста хоҳед ёфт, ки куррааш назди вай аст; онҳоро воз карда, назди Ман биёред;

3. «Ва агар касе ба шумо ҳарфе занад, бигӯед, ки Худованд ба инҳо эҳтиёҷ дорад; ва дарҳол онҳоро хоҳад фиристод».

4. Ин ҳама руй дод, то ба амал ояд каломе ки бо забони набӣ гуфта шӯдааст:

5. "Ба духтари Сион бигӯед:

«Инак, Подшоҳи ту бар харе, бар курраи бачаи модахар савор шуда,
бо фурутани назди ту меояд»".

6. Шогирдон рафтанд ва он чи Исо фармуда буд, ба ҷо оварданд:

7. Модахар ва курраро оварда, ҷомаҳои худро бар онҳо афканданд, ва Ӯ бар онҳо савор шуд.

8. Мардуми бисъере ҷомаҳои худро бар роҳ густурданд, ва дигарон шоҳаҳои дарахтонро бурида, бар роҳ густурданд;

9. Ва мардуме ки аз пеш ва аз пас равона буданд, хитоб мекарданд:

«Хӯшаъно* ба Писари Довуд!

Муборак аст Он ки ба исми Худованд меояд!

Хӯшаъно дар арши аъло!»

10. Ва ҳангоме ки Ӯ ба Ерусалим ворид шуд, тамоми аҳли шаҳр ба ошӯб омада, мегуфтанд: «Ин кист?»

11. Мардум мегуфтанд: «Ин аст Исои Пайгамбар аз Носираи Ҷалил».

*9. Хӯшаъно — наҷот дех.

Исо бори дуоум маъбадро пок мекунад.

12. Ва Исо ба маъбади Худо даромада, ҳамаи онҳоеро, ки дар маъбад харидуфурӯш мекарданд, пеш кард, мизҳои саррофон ва курсиҳои кафтарфурӯшонро чаппа кард.

13. Ва ба онҳо гуфт: «Навишта шудааст, ки "хонаи Ман хонаи ибодат номида хоҳад шуд"; аммо шумо онро ба дуздхона мубаддал кардаед».

14. Дар маъбад назди ӯ кӯрон ва лангон омаданд, ва ӯ онҳоро шифо дод.

15. Чун саркоҳинон ва китобдонон диданд, ки ӯ мӯъчизаҳоро ба амал овард, ва кӯдакон дар маъбад "хӯшаъно ба Писари Довуд!" гӯён хитоб мекарданд, хашмгин шуданд,

16. Ва ба ӯ гуфтанд: «Оё Ту мешунавӣ, ки онҳо чӣ мегӯянд?» Исо ба онҳо гуфт: «Оре! Магар нахондаед: "Аз даҳони кӯдакон ва ширмакон ҳамдро ба вучуд овардаӣ"?»

17. Ва онҳоро тарк карда, аз шаҳр сӯи Байт-Ҳинӣ рафт ва шабро дар он ҷо гузаронд.

Дарахти анҷири хушкшуда.

18. Бомдодон, вақте ки ба шаҳр бармегашт, гурусна монд;

19. Дар сари роҳ дарахти анҷире дида, назди он рафт ва, ҷуз баргҳо, чизе бар он наёфта, ба он гуфт: «Пас аз ин то абад мевае аз ту нарӯяд». Ва ҳамон дам дарахти анҷир хушк шуд.

20. Шогирдон инро дида, дар таачҷуб монданд ва гуфтанд: «Чӣ гуна ин дарахти анҷир даррав хушк шуд?»

21. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар имон дошта бошед ва шубҳа накунед, на танҳо онро, ки ба дарахти анҷир рӯй дод, ба амал хоҳед овард, балки агар ба ин кӯҳ гӯед, ки "барҳоста, худро дар баҳр афкан", — чунин хоҳад шуд;

22. «Ва ҳар он чи дар дуо бо имон талаб кунед, хоҳед ёфт».

Масъалаи қудрати Исо.

23. Ва ҳангоме ки ба маъбад омада таълим меод, саркоҳинон ва пирони қавм назди ӯ омада, гуфтанд: «Бо кадом қуд-

рат ин корҳоро мекуни? Ва кист, ки ин қудратро ба Ту додааст?»

24. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ман ҳам аз шумо чизе мепурсам; агар шумо онро ба Ман гӯед, Ман ҳам ба шумо хоҳам гуфт, ки бо кадом қудрат ин корҳоро мекунам;

25. «Таъмиди Яҳъё аз кучо буд: аз осмон ё аз инсон?» Аммо онҳо дар дили худ андеша мекарданд: «Агар гӯем, ки "аз осмон буд", Ў бигӯяд: "Пас чаро ба вай имон наовардед?"»

26. «Ва агар гӯем, ки "аз инсон буд", — аз мардум метарсем, зеро ки ҳама Яҳъёро набӣ медонанд».

27. Ва дар ҷавоби Исо гуфтанд: «Намедонем». Ў низ ба онҳо гуфт: «Ман ҳам ба шумо намегӯям, ки бо кадом қудрат ин корҳоро мекунам.

Масал дар бораи ду писар.

28. «Лекин фикри шумо чист? Марде ду писар дошт; ва назди нахустин омада, гуфт: "Писарам! Имрӯз ба тоқзори ман рафта кор кун".

29. «Дар ҷавоб гуфт: "Намехоҳам"; аммо баъд пушаймон шуд ва рафт.

30. «Назди дигаре омада, ҳамон гапро гуфт. Вай дар ҷавоб гуфт: «Меравам, оғо»; ва нарафт.

31. «Қадам як аз ин ду нафар хоҳиши падарро ба ҷо овард?» Ба Ў гуфтанд: «Нахустин». Исо ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки боқгирон ва фоҳишагон пеш аз шумо ба Малакути Худо дохил хоҳанд шуд;

32. «Зеро ки Яҳъё назди шумо бо роҳи адолат омад, ва шумо ба ӯ имон наовардед, лекин боқгирон ва фоҳишагон ба ӯ имон оварданд; ва шумо, инро дида, баъд аз он ҳам тавба накардед, то ки ба ӯ имон оваред.

Масал дар бораи тоқдорони бадкор.

33. «Масали дигаре бишнавед. Соҳиби хонае буд, ки тоқ шинонд, деворе гирдаш кашид, чархуште дар он сохт, бурче барпо кард ва онро ба тоқдорон супурду ба сафар рафт.

34. «Чун мавсими мева расид, хизматгорони худро назди тоқдорон фиристод, то ки меваи худро бигирад;

35. «Лекин тоқдорон хизматгорони ӯро гирифта, баъзеро заданд, баъзеро куштанд ва баъзеро сангборон карданд.

36. «Боз ӯ хизматгорони дигарро фиристод, ки аз пештара зиёдтар буданд; ба онҳо низ ҳамон тавр амал карданд.

37. «Дар охир писари худро назди онҳо фиристода, гуфт: "Аз писарам шарм хоҳанд дошт".

38. «Лекин тоқдорон чун писарро диданд, ба якдигар гуфтанд: "Ин ворис аст; биёед, вайро бикӯшем ва соҳиби мерос шавем".

39. «Ва ӯро гирифта, аз тоқзор берун бароварданд ва куштанд.

40. «Пас, чун соҳиби тоқзор ояд, ба он тоқдорон чӣ хоҳад кард?»

41. Ба ӯ гуфтанд: «Он бадкоронро ба марги шадид маҳкум карда, тоқзорро ба тоқдорони дигаре хоҳад супурд, ки меваро дар мавсимаш ба ӯ диҳанд».

42. Исо ба онҳо гуфт: «Магар ин Навиштаро ҳаргиз нахондаед:

"Санге ки меъмрон рад карданд,
санги сари гӯшаи бино гардид:
ин аз ҷониби Худованд шуд ва дар назари мо ҳайратангез аст"?

43. «Бинобар ин ба шумо мегӯям, ки Малакути Худо аз шумо гирифта, ба халқе дода хоҳад шуд, ки мевари онро биёрад;

44. «Ва ҳар кӣ бар ин санг афтад, пора-пора шавад; ва агар он бар касе афтад, вайро мачақ кунад».

45. Саркоҳинон ва фарисиён масалҳои ӯро шунида, донистанд, ки ӯ дар бораи онҳо сухан меронад,

46. Ва хоистанд ӯро дастгир кунанд; лекин аз мардум тарсиданд, чунки ӯро пайғамбар медонистанд.

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Масал дар бораи тӯи арӯсӣ дар хонаи подшоҳ.

1. ВА Исо суханашро бо масалҳо давом дода, ба онҳо гуфт:

2. «Малакути Осмон монанди подшоҳест, ки барои писари худ тӯи арӯсӣ барпо кард,

3. «Ва ғуломони худро фиристод, то ки даъватшудагонро ба тӯи арӯсӣ бихонанд; лекин онҳо нахостанд биёянд.

4. «Боз ғуломони дигарро фиристод ва гуфт: "Ба даъ-

ватшудагон бигӯед, ки «инак, дастархони худро орастаам, говҳо ва бӯрдоқиҳои ман сар бурида шудаанд, ва ҳама чиз тайёр аст; ба тӯи арӯсӣ биёед»».

5. «Лекин онҳо безътиной карда, яке ба киштзори худ ва дигаре ба тичоратхонаи худ рафтанд;

6. «Ва баъзеи дигарон ғуломони ўро гирифта, ҳақорат доданд ва куштанд.

7. «Подшоҳ, чун шунид, хашмгин шуд ва аскарони худро фиристода, он қотилонро маҳв намуд ва шаҳрашонро оташ дода сӯзонд.

8. «Он гоҳ ба ғуломони худ гуфт: ”Тӯй тайёр аст, лекин даъватшудагон сазовори он набуданд;

9. ”Пас, ба сари гузар бароед ва ҳар киро биёбед, ба тӯи арӯсӣ даъват кунед”.

10. «Ва ғуломон ба сари роҳ баромада, ҳар киро ёфтанд, хоҳ нек буд хоҳ бад, чамъ карданд; ва тӯйхона аз меҳмонон пур шуд.

11. «Подшоҳ барои дидани аҳли маҷлис даромада, шахсеро дид, ки чомаи тӯёна дар бар надорад,

12. «Ва ба вай гуфт: ”Эй рафиқ, чӣ тавр ба ин чо даромадӣ, дар ҳолате ки чомаи тӯёна дар бар надорӣ?” Лекин вай хомӯш монд.

13. «Подшоҳ ба ходимони худ гуфт: ”Дасту пой вайро баста, ба зулмоти берун бароварда партоед: дар он чо гирья ва ғичирроси дандон хоҳад буд”.

14. «Зеро ки даъватшудагон бисъёранд, аммо баргузидагон—кам».

Ҷавоби Исо ба ҳиродиён.

15. Он вақт фарисиён рафта, машварат карданд, ки чӣ тавр Ўро аз суҳанаш афтонанд.

16. Ва шогирдони худро бо ҳиродиён назди Ў фиристода, гуфтанд: «Эй Устод! Медонем, ки Ту ҳақгӯй ҳастӣ ва роҳи Худоро ба ростӣ таълим медиҳӣ ва аз касе парвоя надорӣ, зеро ҳеч рӯбинӣ намекунӣ;

17. «Пас ба мо бигӯ, ки фикри Ту чист? Оё ба қайсар қизья додан чоиз аст, ё не?»

18. Аммо Исо макри онҳоро даръёфта, гуфт: «Эй риёкорон, чаро Маро меозмоед?»

19. «Сиккаи қизьяро ба Ман нишон диҳед». Онҳо ба Ў диноре оварданд.

20. Ба онҳо гуфт: «Ин сурат ва рақам аз они кист?»

21. Ба Ӯ гуфтанд: «Аз они қайсар». Ба онҳо гуфт: «Пас, он чи аз они қайсар аст, ба қайсар диҳед, ва он чи аз они Худост — ба Худо».

22. Чун инро шуниданд, дар ҳайрат монданд ва Ӯро гузошта, рафтанд.

Дар бораи эҳёи мурдагон.

23. Ҳамон рӯз саддуқиён, ки мункири қиёмат ҳастанд, назди Ӯ омада, пурсиданд:

24. «Эй Устод! Мусо гуфтааст: "Агар касе бимирад ва фарзанде надошта бошад, бояд бародараш зани вайро ба никоҳи худ дароварад ва барои бародари худ насле ба вучуд оварад".

25. «Назди мо ҳафт бародар буданд: яке зан гирифта, мурд ва чун фарзанд надошт, занашро ба бародари худ гузошт;

26. «Ҳамчунин дуҷум ва сеҷум, то ҳафтҷум;

27. «Баъд аз ҳама зан низ мурд.

28. «Пас, дар эҳёи мурдагон вай зани кадоме аз он ҳафт нафар хоҳад буд? Зеро ки ҳама вайро ба занӣ гирифта буданд».

29. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Шумо гумроҳ ҳастед, аз он рӯ ки на Навиштаҳоро медонед, на қудрати Худоро;

30. «Зеро ки дар эҳёи мурдагон на зан мегиранд ва на ба шавҳар мераванд, балки монанди фариштагони Худо дар осмон мебошанд.

31. «Аммо дар бораи эҳёи мурдагон оё каломеро, ки Худо ба шумо гуфтааст, нахондаед:

32. "Манам Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб"? Худо на Худои мурдагон аст, балки Худои зиндагон».

33. Ва мардум шунуда, аз таълими Ӯ дар ҳайрат монданд.

Ҳукми муҳимтарин.

34. Аммо чун фарисиён шуниданд, ки Ӯ даҳони саддуқиёнро бастааст, бо ҳам чамъ омаданд.

35. Ва яке аз онҳо, ки шариятдон буд, Ӯро озмуданӣ шуда, чунин савол дод:

36. «Эй Устод! Кадом ҳукм дар шарият бузургтар аст?»

37. Исо ба вай гуфт: «"Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми қони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор"».

38. «Ҳамин аст ҳукми аввалин ва бузургтарин;

39. «Ва дуюмаш монанди он аст: "Ёри худро мисли худ дӯст бидор"».

40. «Ба ин ду ҳукм тамоми Таврот ва суҳафи анбиё асос ёфтааст».

Исо — писар ва Худованди Довуд.

41. Ҳангоме ки фарисиён бо ҳам ҷамъ омаданд, Исо ба онҳо савол дода,

42. Гуфт: «Дар бораи Масеҳ чӣ фикр доред? Ў писари кист?» Ба Ў гуфтанд: «Писари Довуд».

43. Ба онҳо гуфт: «Пас чӣ тавр Довуд, аз рӯи илҳом, Ўро Худованд хонда, чунин мегӯяд:

44. "Худованд ба Худованди ман гуфт:

«Ба ямини Ман бинишин,
то душманони Туро зери пой Ту андозам»?»

45. Модоме ки Довуд Ўро Худованд мехонад, чӣ сон Ў писари вай будааст?»

46. Ва ҳеҷ кас дар ҷавоби Ў сухане гуфта натавонист; ва пас аз он рӯз касе ҷуръат накард, ки аз Ў чизе пурсад.

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Риёкори китобдонон ва фарисиён.

1. ОН гоҳ Исо ба мардум ва ба шогирдони Худ хитоб кард

2. Ва гуфт: «Китобдонон ва фарисиён бар курсии Мусо нишастаанд;

3. «Пас, он чи ба шумо гӯянд, ба ҷо оваред ва риоя кунед; лекин аз рӯи аъмоли онҳо рафтор накунад, зеро ки мегӯянд ва намекунанд;

4. «Борҳои гарон ва душворро баста, бар дӯши мардум мегузоранд, лекин худашон намехоҳанд онҳоро ҳатто бо як ангушт ҳаракат диҳанд;

5. «Ҳамаи қорҳои худро барои он мекунанд, ки ба мар-

дум нишон диҳанд: дуо-қуттичаҳои* худро васеътар меку-
нанд ва пӯпакҳои ридоҳои** худро калонтар месозанд;

6. «Ва дӯст медоранд, ки дар зиёфатҳо болонишин бо-
шанд ва дар курсиҳои аввали куништҳо ҷойгир шаванд,

7. «Ва дар кӯчаю бозорҳо мардум ба онҳо таъзим ку-
нанд ва онҳоро "Устод! Устод!" гӯянд.

8. «Лекин шумо набояд устод хонда шавед, зеро ки
ӯстоди шумо якест, яъне Масеҳ аст, ва ҳамаи шумо барода-
ронед;

9. «Ва ҳеч касро бар замин падари худ нахонед, зеро
ки Падари шумо якест, ки дар осмон аст;

10. «Ва набояд роҳнамо хонда шавед, зеро ки Роҳнамои
шумо якест, яъне Масеҳ аст.

11. «Бузургтарини шумо хизматгори шумо бошад:

12. «Зеро ҳар кӣ худро баланд кунад, паст гардад; ва
ҳар кӣ худро фурутан созад, сарафроз гардад.

Исо ба китобдонон ва фарисиён «вой бар ҳоли шумо» мегӯяд.

13. «Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни
риёкор, ки Малакути Осмонро ба рӯи мардум мебандед;
зеро ки худатон намедароед ва ба онҳое ки даромадан меҳо-
ҳанд, монеъ мешавед.

14. «Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни
риёкор, ки хонаҳои бевазанонро фуру мебаред ва дуоро
риёкорона тӯл медиҳед: ба ин сабаб саҳттар маҳкум хоҳед
шуд.

15. «Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни
риёкор, ки баҳр ва хушкиро давр мезанед, то якеро ба дини

---

* 5. *Дуо-қуттича* — чор дуоро аз матни Таврот бар чор порча коғази пӯст навишта, дар қуттичаи мукааби чармин ҷой медоданд ва ин қуттичаро ба тасмаҳои дарози чармин ме-
пайвастанд; дар вақти ибодат марди яҳудӣ якто дуо-қутти-
чаро ба сари худ ва яктои дигари онро ба дасти чапи худ
мебаст.

** 5. *Пӯпаки ридо* — марди яҳудӣ дар ҳаёти ҳаррӯзаии худ аз болои либоси тағ ридои (қабои) махсусе мепӯшид ва, ғайр аз он, дар вақти ибодат ба сари худ ридои дигари калонтаре мегирифт; дар чор гӯшаи ин ридоҳо шумораи муайяни наҳ-
ҳои пашмин бо чандин гиреҳ, мисли пӯпак, овехта мешуд.

худ гардонед; ва ҳангоме ки ин ба шумо муяссар шавад, вайро ду баробар аз худатон зиёдтар писари дӯзах месозед.

16. «Вой бар ҳоли шумо, эй пешвоёни кӯр, ки мегӯед: "Ҳар кӣ ба маъбад қасам хӯрад, ҳеч гап не; лекин ҳар кӣ ба тилло маъбад қасам хӯрад, ўҳдадор хоҳад буд".

17. «Эй аблаҳон ва кӯрон! Кадомаш афзал аст: тилло ё маъбад, ки тиллоро тақдис мекунад?

18. «Ҳамчунин мегӯед: "Ҳар кӣ ба қурбонгоҳ қасам хӯрад, ҳеч гап не; лекин ҳар кӣ ба қурбоние ки бар он аст, қасам хӯрад, ўҳдадор хоҳад буд".

19. «Эй аблаҳон ва кӯрон! Кадомаш афзал аст: қурбонӣ ё қурбонгоҳ, ки қурбониро тақдис мекунад?

20. «Пас, ҳар кӣ ба қурбонгоҳ қасам хӯрад, ба он ва ба ҳар чи бар он аст, қасам хӯрда бошад;

21. «Ва ҳар кӣ ба маъбад қасам хӯрад, ба он ва ба Ү, ки сокини он аст, қасам хӯрда бошад.

22. «Ва ҳар кӣ ба осмон қасам хӯрад, ба таҳти Худо ва ба Ү, ки бар он нишастааст, қасам хӯрда бошад.

23. «Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки аз наъно, бодиён ва зира ушр медиҳед, лекин бузургтарин аҳкоми шариат, яъне доварӣ, марҳамат ва имонро тарк кардаед; мебоист онҳоро ба ҷо оварда, инҳоро низ тарк намекардед.

24. «Эй пешвоёни кӯр, ки пашшаро софӣ карда, шутурро фуру мебаред!

25. «Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки беруни пиёла ва табақро тоза мекунад, дар сурате ки даруни онҳо аз дуздӣ ва ифроткорӣ пур аст.

26. «Эй фариси кӯр! Аввал даруни пиёла ва табақро тоза кун, то ки беруни он низ тоза бошад.

27. «Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки ба қабрҳои сафед кардашуда монанд мебошед, ки аз берун зебо менамоянд, лекин дарунашон аз устухонҳои мурдагон ва ҳар хел наҷосат пур аст;

28. «Ҳамчунин шумо низ ба зоҳир ба назари мардум одил менамояд, лекин дар ботин аз риёкорӣ ва шарорат пур ҳастед.

29. «Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки мақбараҳои анбиёро бино мекунад ва биноҳои ёдгори одилонро зинат медиҳед,

30. «Ва мегӯед: "Агар дар замони падарони худ мебудем, дар рехтани хуни анбиё бо онҳо шарик намешудем".

31. «Ба ҳамин тариқ худатон бар зидди худ шаҳодат ме-
дихед, ки фарзандони қотилони анбиё ҳастед;

32. «Пас, шумо ҳам зарфи падарони худро лабрез кунед.

33. «Эй морон ва афъизодагон! Аз маҳкумияти дӯзах чӣ
тавр гурехта метавонед?

34. «Бинобар ин, инак, Ман назди шумо анбиё ва ҳукамо
ва китобдононро мефиристам; ва шумо баъзеро хоҳед кушт
ва маслуб хоҳед кард, ва баъзеро дар куништҳои худ тозиё-
на зада, аз шаҳре ба шаҳре хоҳед ронд;

35. «То тамоми хуни одилон, ки бар замин рехта шуд,
бар сари шумо фурӯд ояд, аз хуни Ҳобили одил то хуни За-
карьё ибни Барақъё, ки вайро шумо дар миёни маъбад ва
қурбонгоҳ куштед.

36. «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин ҳама бар сари ин
насл хоҳад омад.

Маҳзуни Исо дар бораи Ерусалим.

37. «Эй Ерусалим, Ерусалим, ки анбиёро мекушӣ ва
онҳоеро, ки назди ту фиристода шудаанд, сангсор мекуни!
Чанд бор хостам фарзандони туро чамъ кунам, монанди моки-
ёне ки чӯчаҳои худро зери болаш чамъ мекунад, ва шумо
нахостед!

38. «Инак, хонаи шумо ба шумо вайрон гузошта мешавад.

39. «Зеро ба шумо мегӯям: аз ин пас Маро нахоҳед дид,
то даме ки бигӯед: "Муборак аст Он ки ба исми Худованд
меояд!"»

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Исо бар кӯҳи Зайтун.

1. ВА Исо аз маъбад баромада, мерафт. Ва шогирдонаш
назди Ҷ омаданд, то ки иморатҳои маъбадро ба Ҷ нишон ди-
ханд.

2. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Оё ҳамаи инҳоро меби-
нед? Ба ростӣ ба шумо мегӯям: дар ин ҷо санге бар санге
нахоҳад монд; ҳамааш хароб хоҳад шуд».

Аломати омадани дуҷуми Худованд.

3. Вақте ки Ҷ бар кӯҳи Зайтун нишаста буд, шогирдо-
наш ба танҳои назди Ҷ омада, пурсиданд: «Моро огоҳ кун,

ки ин кай воқеъ мешавад? Ва аломати омадани Ту ва охир-замон чӣ гуна аст?»

4. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ҳушъёр бошед, ки касе шуморо гумроҳ накунад;

5. «Зеро бисъёр касон бо номи Ман омада, гӯянд, ки "ман Масеҳ ҳастам", ва мардуми бисъёрро гумроҳ хоҳанд кард.

6. «Ҷангҳо ва овозаи ҷангҳо хоҳед шунид. Зинҳор, натарсед; зеро ҳамаи ин бояд воқеъ шавад; лекин ин ҳанӯз интиҳо нест:

7. «Зеро қавме бар зидди қавме ва салтанате бар зидди салтанате қиём хоҳад кард, ва дар ҳар ҷо қаҳтиҳо, вабоҳо ва зилзилаҳо рӯй хоҳад дод;

8. «Аммо ҳамаи инҳо ибтидои дардҳост.

9. «Он гоҳ шуморо ба шиканҷаҳо таслим карда, хоҳанд кушт; ва ҳамаи қавмҳо аз барои исми Ман ба шумо адоват хоҳанд дошт.

10. «Дар он замон бисъёр касон ба васваса хоҳанд афтод; ва якдигарро таслим хоҳанд кард ва аз якдигар нафрат хоҳанд дошт;

11. «Ва бисъёр анбиёи козиб ба майдон омада, мардуми бисъёрро гумроҳ хоҳанд кард;

12. «Ва ба сабаби афзудани шарорат, муҳаббати бисъёр касон сард хоҳад шуд;

13. «Лекин ҳар кӣ то охир сабр кунад, начот хоҳад ёфт.

14. «Ва ин Инҷили Малакут дар тамоми олам мавъиза хоҳад шуд, то ки барои ҳамаи халқҳо шаҳодате шавад; ва он гоҳ интиҳо фаро хоҳад расид.

Мусибати бузурги оянда.

15. «Пас, чун карохати харобиро, ки Дониёли набӣ ба забон овардааст, дар ҷои муқаддас бар по бубинед, — ҳар кӣ хонад, дарк кунад, —

16. «Он гоҳ онҳое ки дар Яхудо мебошанд, ба кӯҳистон гурезанд;

17. «Ва ҳар кӣ бар бом бошад, барои гирифтани чизе аз хонаи худ, поён нафурояд;

18. «Ва он ки дар киштзор аст, барои гирифтани ҷомаи худ барнагардад.

19. «Лекин вой бар ҳоли ҳомиладорон ва ширдорон дар он айём!

20. «Дуо кунед, ки гурехтани шумо дар зимистон ва ё рӯзи шанбе рӯй надихад;

21. «Зеро дар он замон чунон мусибати бузурге хоҳад шуд, ки аз ибтидои олам то ҳол нашудааст, ва бори дигар нахоҳад шуд.

22. «Ва агар он айём кӯтоҳ намешуд, ҳеҷ касе наҷот намеёфт; лекин аз барои баргузидагон он айём кӯтоҳ хоҳад шуд.

23. «Дар он ҳангом агар касе ба шумо гӯяд: "Инак Масех дар ин ҷост" ё "дар он ҷост", бовар накунед;

24. «Зеро ки масеҳони козиб ва анбиёи козиб ба майдон омада, аломот ва мӯъҷизоти бузурге нишон хоҳанд дод, то ки, агар мумкин бошад, баргузидагонро низ гумроҳ кунанд.

25. «Инак, Ман пешакӣ ба шумо гуфтам.

26. «Пас, агар ба шумо гӯянд: "Инак, дар биёбон аст", — берун наравед; "инак дар хучра аст", — бовар накунед;

Бо ҷалол омадани Исои Худованд.

27. «Зеро, чӣ тавре ки барқ дар шарқ зоҳир шуда, дар ғарб ҳам намудор мегардад, омадани Писари Одам низ чунин хоҳад шуд;

28. «Ҳар ҷо, ки лошае бошад, каргасон дар он ҷо ҷамъ шаванд.

29. «Ва февран, пас аз мусибати он айём, офтоб хира шавад, ва моҳ рӯшноии худро надихад, ва ситорагон аз осмон фурӯ резанд, ва қувваҳои афлок мутазалзил шаванд;

30. «Он гоҳ аломати Писари Одам дар осмон намудор хоҳад гардид; ва он гоҳ ҳамаи қабилаҳои рӯи замин навҳа кунанд ва Писари Одамро бинанд, ки бо қудрат ва ҷалоли азим бар абрҳо меояд;

31. «Ва фариштагони Худро бо карнаи баландовоз хоҳад фиристод, ва баргузидагони Ҷуро аз ҷор ҷониб, аз як канори осмон то канори дигараш фароҳам хоҳад овард.

Масал дар бораи дарахти анҷир.

32. «Акнун аз дарахти анҷир мисол гиред: чун шоҳааш нарм шуда, барг оварад, медонед, ки тобистон наздик аст;

33. «Ҳамчунин шумо чун ҳамаи ин чизҳоро дидед, бидонед, ки наздик аст, назди дар аст.

34. «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ин насл ҳанӯз аз олам нагузашта, ҳамаи ин чизҳо воқеъ хоҳад шуд.

35. «Осмон ва замин гузарон аст, лекин каломи Ман гузарон нест.

36. «Аммо он рӯз ва соатро, ғайр аз Падари Ман, ҳеч кас, ҳатто фариштагони осмон ҳам намедонанд;

37. «Чӣ тавре ки дар айёми Нӯҳ шуда буд, дар омадани Писари Одам низ ҳамон тавр хоҳад шуд:

38. «Зеро, чӣ тавре ки дар айёми пеш аз тӯфон, то он рӯзе ки Нӯҳ ба киштӣ даромад, меҳӯрданд, менӯшиданд, зан мегирифтанд ва ба шавҳар мерафтанд,

39. «Ва чизе намефаҳмиданд, то даме ки тӯфон омада, ҳамаро несту нобуд кард, — омадани Писари Одам низ ҳамон тавр хоҳад шуд;

40. «Он вақт аз ду нафаре ки дар киштзор ҳастанд, яке гирифта ва дигаре гузошта хоҳад шуд;

41. «Ва аз ду зане ки бо дастос машғуланд, яке гирифта ва дигаре гузошта хоҳад шуд.

Дуруст интизор шудан ба омадани дуюм.

42. «Пас, бедор бошед, зеро намедонед, ки Худованди шумо дар кадом соат меояд.

43. «Лекин ҳаминро шумо медонед, ки агар соҳиби хона медонист, ки дар кадом поси шаб дузд меояд, бедор монда, намегузошт, ки ба хонааш нақб занад.

44. «Бинобар ин шумо низ тайёр бошед, зеро дар соате ки гумон надоред, Писари Одам меояд.

45. «Пас он ғуломи мӯътамад ва доно кист, ки оғояш вайро бар хизматгорони худ таъин карда бошад, то ки ба онҳо дар сари вақт хӯрок диҳад?

46. «Хушо он ғуломе ки оғояш омада, вайро машғули ҳамин кор ёбад;

47. «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки вайро бар тамоми дороиҳои худ таъин хоҳад кард.

48. «Лекин агар он ғулом бадкирдор бошад ва дар дили худ гӯяд, ки "оғои ман ба зудӣ намеояд",

49. «Ва ба задани ғуломони дигар шурӯъ кунад ва бо бадмастон ба хӯрдан ва нӯшидан машғул шавад, —

50. «Оғои он ғулом дар рӯзе ки вай мунтазир нест, ва дар соате ки гумон надорад, хоҳад омад,

51. «Ва ўро ду пора карда, қисматашро бо риёкорон баробар хоҳад кард: дар он ҷо гирия ва ғичирроси дандон хоҳад буд».

БОБИ БИСТУ ПАНЦУМ

Масал дар бораи даҳ бокира.

1. «ДАР он замон Малакути Осмон монанди даҳ бокирае хоҳад буд, ки чароғҳои худро бардошта, ба пешвози домод берун рафтанд;
2. «Аз онҳо панҷ нафар доно ва панҷ нафар нодон буданд;
3. «Нодонон чароғҳои худро гирифтанд, вале бо худ равшан нагирифтанд;
4. «Лекин доноён бо чароғҳои худ дар зарфҳо низ равшан гирифтанд;
5. «Чун домод дер монд, ҳама пинак рафта, хуфтанд.
6. «Ва дар нисфи шаб овозе баланд шуд: "Инак, домод меояд, ба пешвози вай берун оед".
7. «Он гоҳ ҳамаи он бокираҳо бархоста, чароғҳои худро тайёр карданд.
8. «Ва нодонон ба доноён гуфтанд: "Аз равшани худ ба мо диҳед, зеро чароғҳои мо хомӯш мешавад".
9. «Аммо доноён дар ҷавоб гуфтанд: "Не, мабодо барои мо ва шумо камӣ кунад; беҳтар аст, ки шумо назди фурӯшандагон рафта, барои худ бихаред".
10. «Ва ҳангоме ки онҳо барои харидан рафтанд, домод омад, ва онҳое ки тайёр буданд, бо вай ба тӯи арӯси даромаданд, ва дар баста шуд.
11. «Баъд аз он, бокираҳои дигар низ омада, гуфтанд: "Эй оғо! Эй оғо! Ба мо воз кун".
12. «Лекин вай дар ҷавоби онҳо гуфт: "Ба ростӣ ба шумо мегӯям: шуморо намешиносам".
13. «Пас, бедор бошед, зеро намедонед, ки Писари Одам дар кадом рӯз ва кадом соат меояд.

Масал дар бораи талантҳои амонатӣ.

14. «Зеро монанди касест, ки ба сафари дур рафтани шуда, ғулумони худро талабид ва молу мулкашро ба онҳо супурд:
15. «Ба яке панҷ талант, ба дигаре ду, ба сеюмӣ як, яъне ба ҳар кадом алоқадри ҳолаш дода, дарҳол ба сафар рафт.
16. «Он ки панҷ талант гирифта буд, рафта ба тичорат машғул шуд ва панҷ таланти дигар фоида кард;

17. «Ҳамчунин он ки ду талант гирифта буд, ду таланти дигар ба даст овард;

18. «Лекин он ки як талант гирифта буд, рафта заминро канд ва пули оғои худро пинҳон кард.

19. «Пас аз муддати дуру дарозе оғои он ғуломон омада, аз онҳо ҳисобот талаб кард.

20. «Он ки панҷ талант гирифта буд, панҷ таланти дигарро ҳам оварда, гуфт: "Эй оғо! Ту ба ман панҷ талант дода будӣ; инак, бо онҳо панҷ таланти дигар ба даст овардам".

21. «Оғояш ба вай гуфт: "Офарин, эй ғуломи нек ва мӯътамад! Ту дар чизи андак мӯътамад будӣ, туро бар чизҳои бисёр бигуморам; ба шодии оғои худ шарик шав".

22. «Ҳамчунин он ки ду талант гирифта буд, назди вай омада, гуфт: "Эй оғо! Ту ба ман ду талант дода будӣ; инак, бо онҳо ду таланти дигар ба даст овардам".

23. «Оғояш ба вай гуфт: "Офарин, эй ғуломи нек ва мӯътамад! Ту дар чизи андак мӯътамад будӣ, туро бар чизҳои бисёр бигуморам; ба шодии оғои худ шарик шав".

24. «Пас он ки як талант гирифта буд, назди вай омада, гуфт: "Эй оғо! Чун медонистам, ки ту марди сахтгире ҳастӣ, аз чое ки нақоштаӣ, медаравӣ, ва аз чое ки нақоштаӣ, чамъ мекунӣ;

25. "Бинобар ин тарсидам ва рафта таланти худро дар замин пинҳон кардам; инак, моли ту ин қост".

26. «Оғояш дар ҷавоби вай гуфт: "Эй ғуломи шарир ва танбал! Ту медонистӣ, ки ман аз чое ки нақоштаам, медаравам, ва аз чое ки нақоштаам, чамъ мекунам;

27. "Аз ин рӯ ту мебоист пули маро ба саррофон медодӣ, ва ман омада, пули худро бо ғайридаш мегирифтам;

28. "Пас он талантро аз вай гирифта, ба қасе ки даҳ талант дорад, бидиҳед.

29. "Зеро ҳар кӣ дорад, ба вай дода ва афзуда шавад; лекин ҳар кӣ надорад, аз вай он чи низ дорад, гирифта шавад;

30. "Ва он ғуломи нобакорро ба зулмоти берун бароварда партоед: дар он ҷо гирия ва ғичирроси дандон хоҳад буд".

Доварии Исои Худованд бар халқҳо.

31. «Лекин вақте ки Писари Одам дар ҷаллоли Худ бо ҳамаи фариштагони муқаддас меояд, он гоҳ бар тахти ҷаллоли Худ хоҳад нишаст,

32. «Ва ҳамаи халқҳо дар назди Ӯ чамъ хоҳанд шуд; ва онҳоро аз якдигар чудо хоҳад кард, мисли чӯпоне ки гӯсфандонро аз бузҳо чудо мекунад;

33. «Ва гӯсфандонро ба тарафи рост ва бузҳоро ба тарафи чапи Худ ҷой хоҳад дод.

34. «Он гоҳ Подшоҳ ба онҳое ки ба тарафи рости Ӯ ҳастанд, хоҳад гуфт: "Биёед, эй баракатьёфтагон аз Падари Ман, Малакутеро, ки аз ибтидои офариниши олам барои шумо муҳайё шудааст, мерос бигиред:

35. «Зеро ки гурусна будам, ба Ман хӯрок додед; ташна будам, ба Ман об додед; ғариб будам, Маро пазируфтед;

36. «Бараҳна будам, Маро пӯшондед; бемор будам, Маро иёдат кардед; дар зиндон будам, ба дидани Ман омадед".

37. «Он гоҳ одилон дар ҷавоб хоҳанд гуфт: "Худовандо! Кай Туро гурусна дидему хӯрок додем? Ё ташна дидему об додем?"

38. "Кай Туро ғариб дидему пазируфтем? Ё бараҳна дидему пӯшондем?"

39. "Кай Туро бемор ё маҳбус дидему ба дидани Ту омадем?"

40. «Ва Подшоҳ дар ҷавоби онҳо хоҳад гуфт: "Ба ростӣ ба шумо мегӯям: он чи ба яке аз ин бародарони хурдтарини Ман кардаед, ба Ман кардаед".

41. «Он гоҳ ба онҳое ки ба тарафи чапи Ӯ ҳастанд, хоҳад гуфт: "Эй малъунон, аз Ман дур шавед ва ба оташи ҷовидоние ки барои иблис ва фариштагони вай муҳайё шудааст, биравед:

42. "Зеро ки гурусна будам, ба Ман хӯрок надодед; ташна будам, ба Ман об надодед;

43. "Ғариб будам, Маро напазируфтед; бараҳна будам, Маро напӯшондед; бемор ва маҳбус будам, ба иёдати Ман наомадед".

44. «Онҳо низ дар ҷавоби Ӯ хоҳанд гуфт: "Худовандо! Кай Туро гурусна, ё ташна, ё ғариб, ё бараҳна, ё бемор, ё маҳбус дидему ба Ту хизмат накардем?"

45. «Он гоҳ дар ҷавоби онҳо хоҳад гуфт: "Ба ростӣ ба шумо мегӯям: он чи шумо ба яке аз ин хурдтаринҳо накардаед, ба Ман накардаед".

46. «Ва онҳо ба азоби ҷовидонӣ хоҳанд рафт, вале одилон — ба ҳаёти ҷовидонӣ».

БОБИ БИСТУ ШАШУМ

Қарори ҳукуматдорони яҳудӣ, ки Исоро бидушанд.

1. ЧУН Исо ҳамаи ин суханонро ба поён расонд, ба шогирдони Худ гуфт:

2. «Шумо медонед, ки пас аз ду рӯз иди фисҳ аст, ва Писари Одам таслим карда хоҳад шуд, то ки маслӯб гардад».

3. Он гоҳ саркоҳинон ва китобдонон ва пирони қавм дар ҳавлии саркоҳин, ки Қаёфо ном дошт, чамъ омаданд,

4. Ва машварат карданд, ки Исоро бо ҳила дастгир карда, ба қатл расонанд;

5. Лекин мегуфтанд: «На дар ид, мабодо дар байни мардум ошӯбе рӯй диҳад».

*Марьями сокини Байт-Ҳинӣ
бар Исо рағғани атрафшон мерезад.*

6. Ва ҳангоме ки Исо дар Байт-Ҳинӣ дар хонаи Шимъӯни маҳавӣ буд,

7. Зане бо зарфи гачини рағғани атрафшони гаронбаҳо назди Ӯ омад ва дар ҳолате ки Ӯ дар сари суфра нишаста буд, бар сари Ӯ рехт.

8. Ва шогирдонаш, чун инро диданд, норозӣ шуда, гуфтанд: «Ин исрофкорӣ барои чист?»

9. «Зеро ки рағғани атрафшонро ба қимати гарон фурухта, ба мискинон додан мумкин буд».

10. Лекин Исо инро даръёфта, ба онҳо гуфт: «Чаро занро хичил мекунед? Вай барои Ман коре некӯ кард;

11. Зеро мискинон ҳар вақт дар назди шумо ҳастанд, лекин Ман ҳамеша бо шумо нестам;

12. Вай ин рағғани атрафшонро бар Бадани Ман рехта, Маро барои дафн тайёр кард;

13. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: дар тамоми ҷаҳон ҳар ҷо, ки Инчил мавъиза шавад, кори вай низ барои ёдовариӣ вай зикр хоҳад ёфт».

Яҳудои Исқарьют Худовандро таслим мекунад.

14. Он гоҳ яке аз он дувоздаҳ, ки Яҳудои Исқарьют ном дошт, пеши саркоҳинон рафт

15. Ва гуфт: «Ба ман чӣ хоҳед дод, то ки Ӯро ба шумо

таслим кунам?» Онҳо ба вай сӣ сиккаи нуқра таклиф карданд;

16. Ва аз он дам вай фурсат мечуст, ки Ӯро таслим кунад.

Омода кардани фисҳ.

17. Дар рӯзи аввали иди фатир шогирдон назди Исо омада, гуфтанд: «Кучо мехоҳӣ фисҳро барои хӯрдани Ту тайёр кунем?»

18. Гуфт: «Ба шаҳр назди фалонӣ биравед ва бигӯед: "Устод мегӯяд: вақти Ман наздик аст, ва фисҳро бо шогирдони Худ дар хонаи ту мегузаронам"».

19. Ва шогирдон он чи Исо фармуда буд, ба ҷо оварданд, ва фисҳро омода карданд.

Таоми шои охири.

20. Бегоҳи рӯз Ӯ бо он дувоздаҳ дар сари суфра нишаст;

21. Ва ҳангоме ки таом мехӯрданд, гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки яке аз шумоён Маро таслим хоҳад кард».

22. Онҳо бисёр ғамгин шуданд ва паси ҳамдигар ба Ӯ мегуфтанд: «Худовандо, оё он манам?»

23. Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Он ки бо Ман даст дар табақ меандозад, ҳамон кас Маро таслим хоҳад кард;

24. «Агарчи Писари Одам ончунон, ки дар бораи Ӯ навишта шудааст, меравад, лекин вой бар ҳоли он касе ки Писари Одам ба воситаи вай таслим карда шавад: барои вай беҳтар мебуд, ки таваллуд намеёфт».

25. Дар ҷавоб Яҳудо, ки таслимкунандаи Ӯ буд, гуфт: «Эй устодам, оё он манам?» Ба вай гуфт: «Ту гуфти».

Муқаррар кардани Таоми шои Худованд.

26. Ва ҳангоме ки онҳо таом мехӯрданд, Исо нонро гирифта, баракат дод ва пора карда, ба шогирдон доду гуфт: «Бигиред ва бихӯред, ки ин Бадани Ман аст».

27. Ва косаро гирифта, шукргузорӣ намуд ва ба онҳо дода, гуфт: «Ҳама аз ин бинӯшед;

28. «Зеро ин аст Хуни Ман аз аҳди ҷадид, ки барои бисёр касон аз баҳри омурзиши гуноҳҳо рехта мешавад.

29. «Аммо ба шумо мегӯям, ки минбаъд аз ин шираи ангур нахоҳам нӯшид, то ҳамон рӯзе ки дар Малакути Падари Худ онро бо шумо тоза бинӯшам».

Исо инкори Петрусро пешгӯӣ мекунад.

30. Ва ҳамду сано хонда, ба сӯи кӯҳи Зайтун равона шуданд.

31. Он гоҳ Исо ба онҳо гуфт: «Ҳамаи шумо имшаб дар ҳаққи Ман ба васваса хоҳед афтод, зеро навишта шудааст: "Чӯпонро мезанам, ва гӯсфандони рама пароканда хоҳанд шуд".

32. «Аммо пас аз эҳё шуданам, пеш аз шумо ба Ҷалил хоҳам рафт».

33. Петрус дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Агар ҳама дар ҳаққи Ту ба васваса афтанд ҳам, ман ҳаргиз намеафтам».

34. Исо ба вай гуфт: «Ба ростӣ ба ту мегӯям, ки дар ҳамин шаб, пеш аз он ки хурӯс бонг занад, Маро се бор инкор хоҳӣ кард».

35. Петрус ба Ӯ гуфт: «Ҳатто агар бо Ту мурданам лозим ояд, Туро инкор намекунам». Ҳамаи шогирдон низ ҳамчунин гуфтанд.

Маҳзуни Исо дар Ҷатсамонӣ.

36. Баъд аз ин Исо бо онҳо ба мавзее ки Ҷатсамонӣ ном дошт, омад ва ба шогирдонаш гуфт: «Дар ин ҷо бинишинед, то дар он ҷо дуо гӯям».

37. Ва Петрус ва ҳар ду писари Забдойро бо Худ бурд; ва хеле маҳзун ва дилтанг шуд.

38. Ва ба онҳо гуфт: «Ҷони Ман то ба дараҷаи марговар маҳзун шудааст; дар ин ҷо бимонед ва бо Ман бедор бошед».

Дуои якум.

39. Ва каме пештар рафта, рӯ ба замин афтод ва дуо карда, гуфт: «Эй Падари Ман! Агар мумкин бошад, ин коса аз Ман бигзарад; лекин на бо хоҳиши Ман, балки бо иродаи Ту».

40. Ва назди шогирдонаш омада, онҳоро хуфта ёфт, ва ба Петрус гуфт: «Оё натавонистед соате бо Ман бедор бошед?»

41. «Бедор бошед ва дуо гӯед, то ба озмоиш дучор нашавед: рӯҳ бардам аст, лекин ҷисм натавон».

Дуои дуюм.

42. Бори дигар рафта, боз дуо кард ва гуфт: «Эй Падари Ман! Агар мумкин набошад, ки ин коса, бе он ки онро

бинӯшам, аз Ман бигзарад, пас он чи иродаи Туст, бишавад».

43. Ва омада, боз онҳоро хуфта ёфт, зеро чашмонашон хоболуд буд.

Дуои сеюм.

44. Ва онҳоро гузошта, боз рафт ва бори сеюм бо ҳамон суханон дуо гуфт.

45. Он гоҳ назди шогирдонаш омада, ба онҳо гуфт: «Шумо ҳанӯз мехобед ва истироҳат мекунед? Инак, соат расидааст, ва Писари Одам ба дасти гуноҳкорон таслим карда мешавад;

46. «Бархезед, биравем: инак, он ки Маро таслим мекунад, наздик омад».

Таслим кардани Яҳудо ва ҳабс шудани Исо.

47. Ва ҳанӯз ки Ӯ сухан мегуфт, инак, Яҳудо, ки яке аз он дувоздаҳ буд, ва бо вай мардуми бисъере аз ҷониби саркоҳинон ва пирони қавм бо шамшеру таёқҳо омаданд.

48. Таслимкунандаи Ӯ ишорате ба онҳо дода, гуфта буд: «Ҳар киро бибӯсам, Ӯ Ҳамон аст, Ӯро дастгир кунед».

49. Ва дарҳол назди Исо омада, гуфт: «Ассалом, эй Устод!» Ва Ӯро бӯсид.

50. Лекин Исо ба вай гуфт: «Эй рафиқ, барои чӣ омадӣ?» Ва онҳо наздик омада, дастҳои худро бар Исо андохтанд, ва Ӯро гирифтанд.

51. Ва ногоҳ яке аз ҳамроҳони Исо даст оварда, шамшери худро аз ғилоф кашид ва ба ғуломи саркоҳин зада, гӯши вайро бурида партофт.

52. Исо ба вай гуфт: «Шамшери худро ғилоф кун, зеро ҳар кӣ шамшер кашад, ба шамшер кушта шавад;

53. «Ё гумон мекуни, ки алҳол наметавонам аз Падари Худ хоҳиш намоям, ки барои Ман зиёда аз дувоздаҳ фавҷ фариштагонро равона кунад?

54. «Лекин дар он сурат Навиштаҳо чӣ гуна ба амал меояд, ки ҳамин тавр бояд бишавад?»

55. Дар ҳамон соат Исо ба мардум гуфт: «Гӯё бар зидди роҳзане шумо бо шамшеру таёқҳо берун омадаед, то Маро дастгир кунед; ҳар рӯз Ман назди шумо дар маъбад нишаста, таълим меодам, ва шумо Маро дастгир накардед.

56. «Лекин ин ҳама шуд, то ки навиштаҳои анбиё ба амал ояд». Он гоҳ ҳамаи шогирдон Ӯро вогузошта, гурехтанд.

Исо ба ҳузури Қаёфо ва пирон.

57. Ва онҳое ки Исоро дастгир карданд, Ӯро назди саркоҳин Қаёфо оварданд, ки дар он чо китобдонон ва пирон чамъ омада буданд.

58. Лекин Петрус аз дур, то ҳавлии саркоҳин, аз паи Ӯ равона шуд; ва ба даруни он даромада, бо хизматгорон нишаст, то ки анҷоми корро бубинад.

59. Саркоҳинон ва тамоми шӯрои пирон дар ҷустуҷӯи шаҳодати бардурӯге бар зидди Исо буданд, то Ӯро ба қатл расонанд,

60. Лекин наёфтанд; бо вучуди он ки бисъёр шоҳидони козиб омада буданд, ҳеч наёфтанд. Ниҳоят, ду шоҳиди козиб омада,

61. Гуфтанд: «Ӯ мегуфт: "Метавонам маъбади Худоро вайрон кунам ва дар зарфи се рӯз онро аз нав бино кунам"».

62. Ва саркоҳин бархоста, ба Ӯ гуфт: «Ҳеч ҷавоб намениҳӣ? Ин чист, ки инҳо бар зидди Ту шаҳодат медиҳанд?»

63. Аммо Исо хомӯш монд. Ва саркоҳин ба Ӯ гуфт: «Туро ба Худои Ҳай қасам медиҳам, ба мо бигӯ, ки оё Ту Масеҳ, Писари Худо ҳастӣ?»

64. Исо ба вай гуфт: «Ту гуфтӣ; аммо Ман ба шумо мегӯям: пас аз ин Писари Одамро хоҳед дид, ки ба ямини Кудрат нишаста, бар абрҳои осмон меояд».

65. Он гоҳ саркоҳин чомаи худро дарронда, гуфт: «Ӯ куфр гуфт! Дигар ба шоҳидон чӣ ҳочат дорем? Инак, акнун шумо куфри Ӯро шунидед!»

66. «Чӣ мулоҳиза доред?» Дар ҷавоб гуфтанд: «Сазовори марг аст».

67. Он гоҳ ба сару рӯи Ӯ туф кардан гирифтанд, ва Ӯро мезаданд; баъзеҳо Ӯро торсақӣ мезаданд

68. Ва мегуфтанд: «Эй Масеҳ, ба мо нубувват кун, ки Туро кӣ задааст?»

Инкор кардани Петрус.

69. Аммо Петрус дар берун, дар рӯи ҳавлии нишаста буд. Ва канизе назди вай омада, гуфт: «Ту низ бо Исои Ҷалилӣ будӣ».

70. Лекин вай дар назди ҳама инкор карда, гуфт: «Намедонам, ки ту чӣ мегӯӣ».

71. Вақте ки аз дарвоза берун мерафт, канизи дигаре

вайро дида, ба онҳое ки дар он ҷо буданд, гуфт: «Ин ҳам бо Исои Носирӣ буд».

72. Вай бори дигар инкор карда, қасам хӯрд, ки Он Одамро намешиносад.

73. Пас аз муддате ҳозирон наздик омада, ба Петрус гуфтанд: «Дар ҳақиқат ту низ яке аз онҳо мебошӣ, зеро ки лаҳҷаи ту ба ин шаҳодат медиҳад».

74. Он гоҳ вай ба савганду қасам хӯрдан оғоз намуда, гуфт: «Он Одамро намешиносам». Ва дарҳол хурӯс бонг зад.

75. Ва Петрус сухани Исоро ба ёд овард, ки ба вай гуфта буд: «Пеш аз он ки хурӯс бонг занад, Маро се бор инкор хоҳӣ кард». Ва берун рафта, зор-зор гирифт.

БОБИ БИСТУ ҲАФТУМ

Пирони яҳудӣ Исоро назди Пилотус мебаранд.

1. ЧУН бомдод расид, ҳамаи саркоҳинон ва пирони қавм дар бораи Исо машварат карданд, ки Ӯро ба қатл расонанд;

2. Ва Ӯро баста бурданду ба ҳоким Понтиус Пилотус таслим карданд.

Пушаймониш бесамари Яҳудо.

3. Таслимкунандаи Ӯ, Яҳудо, чун дид, ки Ӯро маҳкум карданд, пушаймон шуд ва сӣ сиккаи нуқраро ба саркоҳинон ва пирон гардонда дод,

4. Ва гуфт: «Ман гуноҳ кардам, ки Хуни бегунохро таслим кардам». Онҳо ба вай гуфтанд: «Ба мо чӣ? Худат медонӣ».

5. Ва сиккаҳои нуқраро вай дар маъбад партофта, баромада рафт ва худро буғӣ карда кушт.

6. Лекин саркоҳинон сиккаҳои нуқраро гирифта, гуфтанд: «Ибро ба ганҷинаи маъбад андохтан ҷоиз нест, чунки ин хунбаҳост».

7. Ва машварат карда, ба ин пул киштзори кулолгарро барои қабристони ғарибон харида гирифтанд;

8. Ба ин сабаб он киштзор то имрӯз "Мазрааи хун" номида мешавад.

9. Он гоҳ каломе ки бо забони Ирмиёи набӣ гуфта шу-

дааст, ба амал омад: "Онҳо сӣ сиккаи нукраро гирифтанд, яъне баҳои Он Баҳомондашудае ки банӣ-Исроил ба Ӯ таъин карда буданд.

10. "Ва онро барои киштзори кулолгар доданд, чунон ки Худованд ба ман гуфт".

Пилотус Исоро тергав мекунад.

11. Аммо Исо дар назди ҳоким истода буд. Ва ҳоким аз Ӯ пурсид: «Оё Ту Подшоҳи Яҳудиён ҳастӣ?» Исо ба вай гуфт: «Ту мегӯӣ».

12. Вақте ки саркоҳинон ва пирон Ӯро айбдор мекарданд, Ӯ ҳеҷ ҷавоб наметод.

13. Он гоҳ Пилотус ба Ӯ гуфт: «Оё намешунавӣ, чӣ қадар бар зидди Ту шаҳодат медиҳанд?»

14. Лекин дар ҷавоби вай як сухан ҳам нагуфт, ба тавре ки ҳоким бисъер дар ҳайрат монд.

Исо ё Бараббос?

15. Ҳоким одат дошт, ки дар ҳар ид як бандиро, ки меҳостанд, барои мардум озод мекард.

16. Дар он вақт дар он ҷо бандии шӯҳратноке буд, ки Бараббос ном дошт.

17. Пас, вақте ки онҳо ҷамъ шуданд, Пилотус ба онҳо гуфт: «Киро меҳоҳед, ки барои шумо озод кунам: Бараббосро, ё Исоро, ки Масеҳ меноманд?»

18. Зеро медонист, ки Ӯро аз рӯи ҳасад таслим карда буданд.

19. Вақте ки вай бар курсии доварӣ нишаста буд, занаш кас фиристода, гуфт: «Бо Он Одил туро коре набошад, чунки имрӯз дар хоб аз боиси Ӯ заҳмати бисъер кашидам».

20. Лекин саркоҳинон ва пирон мардумро барангехта буданд, ки озодии Бараббос ва қатли Исоро талаб кунанд.

21. Пас ҳоким ба онҳо рӯ оварда, гуфт: «Аз ин ду кадомашро меҳоҳед, ки барои шумо озод кунам?» Онҳо гуфтанд: «Бараббосро».

22. Пилотус ба онҳо гуфт: «Пас Исоро, ки Масеҳ меноманд, чӣ кунам?» Ҳама гуфтанд: «Ӯро маслуб кун!»

23. Ҳоким гуфт: «Ӯ чӣ бадӣ кардааст?» Лекин онҳо боз ҳам зиёдтар фаръед заданд: «Ӯро маслуб кун!»

24. Пилотус чун дид, ки ҳеҷ гап фоида надорад, балки

ошӯб бештар мегардад, об талабида, дасти худро дар назди мардум шуст ва гуфт: «Ман аз хуни Ин Одил барӣ ҳастам; шумо бидонед».

25. Тамоми қавм дар ҷавоб гуфтанд: «Хуни Ӯ бар гардани мо ва фарзандони мо бошад».

26. Пас Бараббосро барои онҳо озод кард, ва Исоро тозиёна зада, барои маслуб кардан таслим кард.

Таҳқир ва тамасхур кардани Исо.

27. Он гоҳ сарбозони ҳоким Исоро ба сарбозхона бурда, тамоми фавҷро гирди Ӯ ҷамъ оварданд,

28. Ва либоси Ӯро кашида, ҷомаи арғувон ба Ӯ пӯшонданд;

29. Ва тоҷе аз хор бофта, бар сараш ниҳоданд ва қамише ба дасти рости Ӯ доданд; ва назди Ӯ зону зада, масхаракунон гуфтанд: «Салом, эй Подшоҳи Яҳудиён!»

30. Ва бар Ӯ туф карданд ва қамишро гирифта, бар сараш заданд.

31. Пас аз он ки Ӯро базе истехзо карданд, ҷомаи арғувонро аз танаш кашида, либоси Худашро пӯшонданд ва Ӯро берун бурданд, то ки маслуб кунанд.

32. Чун берун рафтанд, касеро, ки Шимъӯн ном дошт ва аз Қурин буд, дида, маҷбур карданд, ки салиби Ӯро бардорад.

Маслуб кардани Исо.

33. Ва чун ба ҷое ки Қолқолто, яъне ”Ҷои косахонаи сар” ном дошт, расиданд,

34. Сиркои бо заҳра омехтае барои нӯшиданаш доданд, лекин чун ҷашид, нахост, ки бинӯшад.

Таврот дар Исо ба амал омад.

35. Ононе ки Ӯро маслуб карданд, либоси Ӯро қуръа партофта тақсим карданд, то ба амал ояд каломе ки бо забони набӣ гуфта шудааст: ”Сару либоси Маро дар миёни худ тақсим карданд ва бар пероҳани Ман қуръа партофтанд”.

36. Ва дар он ҷо нишаста, Ӯро посбонӣ карданд.

37. Ва айбномае навишта, болои сари Ӯ овехтанд, ки чунин буд: «Ин аст Исо, Подшоҳи Яҳудиён».

38. Бо Ӯ ду роҳзанро: яке аз дасти росташ ва дигаре аз дасти чапаш, маслуб карданд.

39. Ва роҳгузарон Ӯро дашном дода ва сар чунбонда,
40. Мегуфтанд: «Эй! Ту ки маъбадро вайрон карда,
дар се рӯз аз нав бино мекуни! Худатро начот деҳ; агар Ту
Писари Худо бошӣ, аз салиб фуруд ой».

41. Ҳамчунин саркоҳинон бо китобдонон ва пирон Ӯро
истеҳзо карда, мегуфтанд:

42. «Дигаронро начот медод, лекин Худашро начот дода
наметавонад! Агар Ӯ Подшоҳи Исроил бошад, акнун аз са-
либ фуруд ояд, то ба Ӯ имон оварем;

43. «Ба Худо таваккал карда буд: акнун Ӯро раҳо кунад,
агар дилхоҳаш бошад. Зеро Ӯ гуфта буд: "Ман Писари Худо
ҳастам"».

44. Ҳамчунин роҳзаноне ки бо Ӯ маслуб шуда буданд,
Ӯро дашном медоданд.

Мамоти Исо.

45. Ва аз соати шашум тамоми рӯи заминро то соати
нӯҳум торикӣ фаро гирифт.

46. Ва наздик ба соати нӯҳум Исо бо овози баланд фаръ-
ёд зада гуфт: «Элӣ, Элӣ! Ламма сабақтанӣ?» Яъне: «Худои
Ман, Худои Ман! Чаро Маро тарк кардаӣ?»

47. Баъзе аз ҳозирон, чун шуниданд, гуфтанд: «Ӯ Иль-
ёсро мехонад».

48. Дарҳол яке аз онҳо исфанчero гирифта, аз сирко
пур кард ва бар сари най ниҳода, наздики даҳони Ӯ бурд,
то бинӯшад.

49. Лекин дигарон гуфтанд: «Биистед, бубинем, ки оё
Ильёс меояд, то ки Ӯро начот диҳад».

50. Исо боз бо овози баланде фаръёд зада, чон дод.

Замони Таврот тамом мешавад.

51. Ва инак, пардаи маъбад аз боло то поён дарида, ду
пора шуд: ва замин чунбид; ва сангҳо шикофта шуд;

52. Ва қабрҳо кушода шуд; ва бисъёр часадҳои муқад-
дасон, ки оромида буданд, эҳъё шуданд,

53. Ва баъд аз эҳъёи Ӯ аз қабрҳо баромада, ба шаҳри
муқаддас рафтанд ва ба бисъёр касон зоҳир шуданд.

54. Аммо мирисад ва онҳое ки бо вай Исоро посбонӣ
мекарданд, чунбиши замин ва рӯйдодҳои дигарро дида,
бағоят тарсиданд ва гуфтанд: «Ба ростӣ Ӯ Писари Худо
буд».

55. Ҳамчунин занони бисъёре ки аз Ҷалил аз ақиби Исо омада буданд, ва ба Ӯ хизмат мекарданд, дар он ҷо истода, аз дур менигаристанд;

56. Дар миёни онҳо Марьями Маҷдалия ва Марьяме ки модари Яъқуб ва Йӯсе буд, ва модари писарони Забдой низ буданд.

Дафни Исо.

57. Ва чун шом шуд, Юсуф ном давлатманде ки аз аҳли Ҳаромот ва ӯ низ аз шогирдони Исо буд, омад;

58. Ва назди Пилотус рафта, ҷасади Исоро талаб кард. Пилотус фармон дод, ки дода шавад.

59. Юсуф ҷасадро гирифта, ба катони тозае печонд

60. Ва онро дар қабри наве ки аз санг барои худ тарошида буд, ниҳод ва санги калонеро бар дари қабр ғелонида, рафт.

61. Марьями Маҷдалия ва он Марьями дигар дар он ҷо, дар рӯ ба рӯи қабр нишаста буданд.

Посбонӣ кардани қабр.

62. Фардои он, ки пас аз рӯзи ҷумъа буд, саркоҳинон ва фарисиён назди Пилотус ҷамъ омаданд

63. Ва гуфтанд: «Эй оғо! Дар хотир дорем, ки он фиребгар, вақте ки зинда буд, гуфта буд, ки "пас аз се рӯз эҳё хоҳам шуд";

64. «Пас бифармо, ки қабрро то рӯзи сеюм посбонӣ кунанд, то шогирдонаш шабона Ӯро дуздида, ба қавм нагӯянд, ки аз мурдагон эҳё шуд; ва фиреби охирин аз аввалин бадтар шавад».

65. Пилотус ба онҳо гуфт: «Шумо посбонҳо доред; биравед ва, чунон ки медонед, посбонӣ кунед».

66. Онҳо рафта, дар назди қабр посбонро гузоштанд ва санги онро мӯҳр карданд.

БОБИ БИСТУ ҲАШТУМ

Эҳёи Исои Масеҳ ва воқеаҳои ин рӯз.

1. БАӢД аз гузаштани шанбе, субҳидами рӯзи якшанбе, Марьями Маҷдалия ва он Марьями дигар барои дидани қабр омаданд.

2. Ногоҳ зилзилаи сахт рӯй дод; зеро фариштаи Худованд аз осмон фуромада, сангро аз дари қабр ғелонид ва бар он биншаст;

3. Намуди вай монанди барқ ва либосаш чун барф сафед буд.

4. Посбонон аз вай тарсида, ба ларза афтоданд ва мисли мурда шуданд.

5. Аммо фаришта ба занон рӯ оварда, гуфт: «Натарсед, зеро медонам, ки Исои маслубро чустучӯ мекунед;

6. «У дар ин чо нест, зеро, чунон ки гуфта буд, эҳъё шуд; биёед, чоеро, ки У хуфта буд, бубинед,

7. «Ва ба зудӣ рафта, ба шогирдонаш гӯед, ки У аз мурдагон эҳъё шуд ва пеш аз шумо ба Ҷалил меравад: дар он чо Уро хоҳед дид; инак ба шумо гуфтам».

8. Ва онҳо шитобон аз қабр баромада, бо тарс ва шодии азим давида рафтанд, то ки ба шогирдони У хабар диҳанд.

9. Вақте ки барои огоҳ кардани шогирдони У мерафтанд, инак Исо ба онҳо вохӯрда, гуфт: «Салом бар шумо!» Онҳо наздик омада, ба пойҳояш часпиданд ва ба У сачда карданд.

10. Он гоҳ Исо ба онҳо гуфт: «Натарсед; рафта, ба бародаронам хабар диҳед, ки ба Ҷалил раванд; ва дар он чо Маро хоҳанд дид».

Ба ришва харидани посбонони сари қабр.

11. Чун онҳо мерафтанд, баъзе аз посбонон ба шаҳр омада, ба саркоҳинон тамоми воқеаро хабар доданд.

12. Ва онҳо бо пирон чамъ омада ва машварат карда, ба сарбозон пули бисъёре доданд

13. Ва гуфтанд: «Бигӯед, ки шогирдони У шабона омада, вақте ки мо дар хоб будем, Уро дуздидаанд;

14. «Ва агар ин сухан ба гӯши ҳоким расад, мо вайро бовар мекунонем ва шуморо аз хатар фориғ мегардонем».

15. Онҳо пулро гирифта, мувофиқи он дастур амал карданд. Ва ин овоза то имрӯз дар миёни яҳудиён паҳн шудааст.

Исо дар Ҷалил.

Вазифаи бузург.

16. Аммо ёздаҳ шогирд ба Ҷалил, ба кӯҳе ки Исо таъин карда буд, рафтанд,

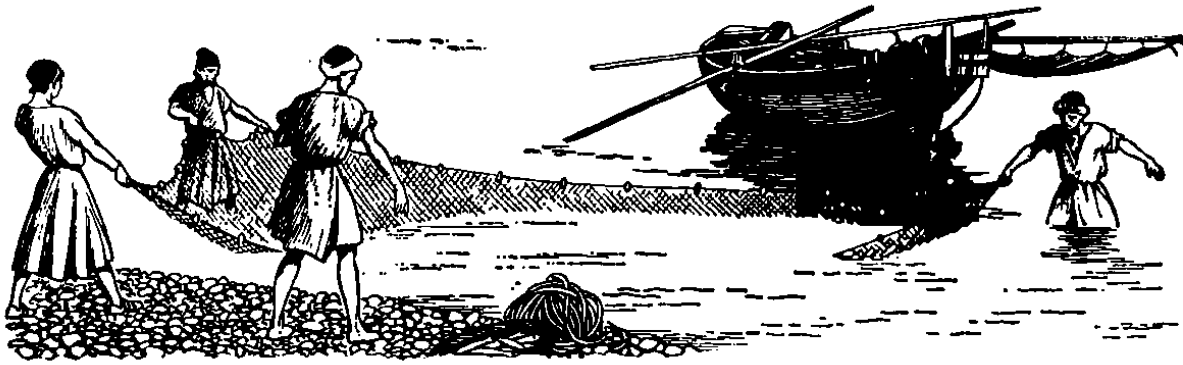
17. Ва Ӯро дида, ба Ӯ сачда карданд; лекин баъзе аз онҳо ба шубҳа афтоданд.

18. Ва Исо наздик омада, ба онҳо гуфт: «Ба Ман тамоми қудрат дар осмон ва бар замин дода шудааст:

19. «Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар ва Писар ва Рӯхулқудс таъмид диҳед,

20. «Ва онҳоро таълим диҳед, то ҳар он чиро, ки ба шумо фармодам, ба ҷо оваранд; ва инак, Ман ҳаррӯза то охирзамон бо шумо ҳастам». Омин.

ИНЧИЛИ МАРҚЎС

БОБИ ЯКУМ

*Хизматгузори Яхъёи Таъмиддиҳанда;
шаҳодати ӯ дар бораи Исо.*

1. ИБТИДОИ Инчили Исои Масех, Писари Худо,
2. Чунон ки дар суҳафи анбиё навишта шудааст:
«Инак, Ман қосиди Худо пешопеши Ту мефиристам,
то роҳи Туро пеши Ту муҳайё кунад».
3. «Овози нидокунандае дар биёбон:
роҳи Худовандро тайёр кунед, тариқи Ӯро рост
кунед».
4. Яхъёи Таъмиддиҳанда дар биёбон зоҳир шуд ва
барои омурзиши гуноҳҳо таъмиди тавбаро мавъиза мекард.
5. Тамоми мардуми сарзамини Яҳудо ва сокинони
Ерусалим берун омада, назди вай мерафтанд ва ба гуноҳ-
ҳои худ иқрор шуда, дар рӯди Ӯрдун аз вай таъмид меёф-
танд.
6. Яхъёе либосе аз паҳми шугур дар бар ва камарбанде
аз чарм дар камар дошт, малах ва асали ёбой меҳӯрд.
7. Ва мавъиза карда, мегуфт: «Аз паси ман Тавонотар аз
ман меояд, ва ман сазовори он нестам, ки ҳам шуда, да-
воли пойафзоли Ӯро воз кунам;
8. «Ман шуморо бо об таъмид додам, лекин Ӯ шуморо
бо Рӯхулқудс таъмид хоҳад дод».

Таъмиди Исо.

9. Дар он айём чунин воқеъ шуд, ки Исо аз Носираи
Цалил омада, дар Ӯрдун аз Яхъёе таъмид ёфт.
10. Чун аз об баромад, дарҳол осмонро дид, ки шикофта
аст, ва Рӯхро, ки монанди кабӯтаре бар Ӯ нозил мешавад.
11. Ва овозе аз осмон даррасид: «Ту Писари Маҳбуби
Ман ҳастӣ, ҳусни тавачҷӯҳи Ман бар Туст».

Озмоиши Исо.

12. Пас аз он фавран Рӯҳ Уро ба биёбон бурд.

13. Ва У чихил рӯз дар биёбон буд, ва шайтон Уро меозмуд; бо даррандагон рӯз мегузаронд, ва фариштагон Уро парасторӣ мекарданд.

Исо ба мавъиза кардан шуруъ менамояд.

14. Пас аз он ки Яҳъё таслим карда шуд, Исо ба Чалил омад ва Инҷили Малакути Худоро мавъиза кард,

15. Ки вақт расидааст ва Малакути Худо наздик аст: «Тавба кунед ва ба Инҷил имон оваред».

Даъват кардани Петрус ва Андриёс, Яъқуб ва Юҳанно.

16. Ва чун аз канори баҳри Чалил мегузашт, Шимъӯн ва бародараш Андриёсро дид, ки дар баҳр тӯр меандохтанд, зеро ки сайёди моҳӣ буданд.

17. Ва Исо ба онҳо гуфт: «Маро пайравӣ кунед, ва Ман шуморо сайёди мардум гардонам».

18. Дарҳол онҳо тӯри худро монда, аз паи У равона шуданд.

19. Чун аз он чо каме пеш рафт, Яъқуб ибни Забдой ва бародари вай Юҳанноро дид, ки дар қайқ тӯрҳои худро таъмир мекунанд,

20. Ва дарҳол онҳоро даъват намуд. Онҳо падари худ Забдойро дар қайқ бо коргарон гузошта, аз паи У равона шуданд.

Исо дар Кафарнаҳум девҳоро берун мекунад.

21. Ва онҳо ба Кафарнаҳум омаданд; ва дере нагузашта У дар рӯзи шақбе ба куништ даромада, ба таълим додан шуруъ намуд.

22. Ҳама аз таълими У дар ҳайрат монданд, зеро ки онҳоро ҳамчун соҳибқудрат таълим меод, на ҳамчун китобдонон.

23. Дар куништи онҳо касе буд, ки рӯҳи палид дошт, ва якбора фаръёд зада, гуфт:

24. «Туро бо мо чӣ кор аст, эй Исои Носирӣ? Ту барои нест кардани мо омадаӣ! Ман медонам, ки Ту қистӣ, эй Қуддуси Худо!»

25. Исо вайро манъ карда, гуфт: «Хомӯш шав ва аз вай берун ой!»

26. Рӯҳи палид вайро ба ларза андохта, бо овози баланд фаръёд заду аз вай берун шуд.

27. Ҳама ба воҳима афтоданд, ба дараҷае ки аз якдигар мепурсиданд: «Ин чист? Ин чӣ таълимоти навест, ки Ӯ ба арвоҳи палид низ боқудратона амр мефармояд, ва онҳо ба Ӯ итоат мекунанд?»

28. Ва овозаи Ӯ зуд дар тамоми сарзамини Ҷалил паҳн шуд.

Шифо ёфтани модарарӯси Шимъун.

29. Ва аз куништ баромада, дарҳол бо Яъқуб ва Юҳанно ба хонаи Шимъун ва Андриёс омаданд.

30. Модарарӯси Шимъун дар ҳолати табларза хобида буд; ва дарҳол Ӯро аз ин ҳолати вай хабардор карданд.

31. Ва Ӯ наздик шуда, аз дасти вай гирифтубархезонд; табларзаи вай дарҳол нест шуду вай ба парастории онҳо машғул гашт.

Берун кардани девҳо ва шифо додани касони бисъёр.

32. Бегоҳӣ, ки офтоб фуру рафта буд, ҳамаи беморон ва девонагонро назди Ӯ оварданд.

33. Ва тамоми аҳли шаҳр пеши дари хона гирд омаданд.

34. Ва Ӯ бисъёр касонро, ки ба касалиҳои гуногун гирифтубуданд, шифо бахшид ва бисъёр девҳоро берун кард ва намонд, ки девҳо сухан ронанд, зеро ки Масеҳ будани Ӯро медонистанд.

Мавъизаи Исо дар Ҷалил.

35. Пагоҳӣ, хеле бармаҳал хеста, берун рафт ва ба хилватгоҳе расида, дар он ҷо дуо гуфт.

36. Шимъун ва касоне ки наздаш буданд, аз паи Ӯ шитофтанд;

37. Чун Ӯро ёфтанд, гуфтанд: «Ҳама Туро мечӯянд».

38. Ӯ ба онҳо гуфт: «Ба дехоту шаҳрҳои наздик биравем, то ки Ман дар он ҷо низ мавъиза кунам, зеро ки Ман барои ҳамин омадам».

39. Ва Ӯ дар тамоми Ҷалил дар куништҳои онҳо мавъиза менамуд ва девҳоро берун мекард.

Шифо ёфтани махавӣ.

40. Махавие назди Ҷ омада, зорӣ кард ва зону зада гуфт: «Агар хоҳӣ, метавонӣ маро пок кунӣ».

41. Исоро бар вай раҳм омад, дасти Худро дароз карда, вайро ламс намуд ва гуфт: «Меҳоҳам, пок шав!»

42. Баъд аз ҳамин сухан махав дарҳол аз баданаш нест шуду вай пок гардид.

43. Ва ба вай чашм ало карда, дарҳол аз Худ дур намуд

44. Ва ба вай гуфт: «Зинҳор, ба касе чизе мағӯ, балки рафта худро ба коҳин нишон деҳ ва ба бадали пок шудани худ он чи Мусо фармудааст, тақдим кун, то ба онҳо шаҳодате гардад».

45. Лекин вай берун рафта, ин воқеаро овоза ва нақл кардан гирифт, ба дараҷае ки Ҷ дигар ошкоро ба шаҳр даромада наметавонист, балки берун аз шаҳр, дар чойҳои хилват рӯз мегузаронд. Ва мардум аз ҳар сӯ назди Ҷ меомаданд.

БОБИ ДУЮМ*Шифо ёфтани мафлуҷ.*

1. ПАС аз чанд рӯз Ҷ боз ба Кафарнаҳум омад; овоза шуд, ки Ҷ дар хона аст.

2. Дарҳол мардуми бисъёр чамъ омаданд, ба андозае ки назди дари хона низ дигар чой набуд; ва Ҷ ба онҳо сухан мегуфт.

3. Ва назди Ҷ бо мафлуҷе омаданд, ки вайро чор кас бардошта буданд;

4. Ва чун ба сабаби бисъёрии мардум ба Ҷ наздик омада натавонистанд, боми он чоеро, ки Ҷ буд, кушода шикоф карданд ва бистареро, ки мафлуҷ дар болояш хобида буд, поён фуруварданд.

5. Чун Исо имони онҳоро дид, ба мафлуҷ гуфт: «Эй фарзанд, гуноҳҳои ту омурзида шуд».

6. Баъзе китобдонон, ки дар он чо нишаста буданд, дар дили худ андеша доштанд,

7. Ки «чаро Ҷ ин тавр куфр мекунад? Чуз Худои ягона кист, ки гуноҳоро омурзида тавонад?»

8. Исо дарҳол бар тибқи рӯҳи Худ даръёфт, ки онҳо

чунин андеша доранд, ва ба онҳо гуфт: «Барои чӣ дар дили худ ин тавр андеша доред?»

9. «Кадомаш осонтар аст: ба мафлуҷ гуфтани он ки "гуноҳҳои ту омурзида шуд", ё гуфтани он ки "бархез, бистари худро бардор ва равона шав"»?

10. «Лекин то бидонед, ки Писари Одам дар рӯи замин кудрати омурзидани гуноҳхоро дорад», — ба мафлуҷ гуфт:

11. «Ба ту мегӯям: бархез, бистари худро бардор ва ба хонаи худ равона шав».

12. Вай дарҳол бархост ва бистари худро бардошта, дар пеши назари ҳама равона шуд, ба тавре ки ҳама ҳайрон шуданд ва Худоро сипоскунон гуфтанд: «Мисли инро ҳаргиз надидаем».

Даъват кардани Левӣ (Матто).

Исо бо боҷгирон ва гуноҳкорон хӯрок мехӯрад.

13. Ва боз ба канори баҳр рафт; мардум ба назди Ӯ омаданд, ва Ӯ онҳоро таълим меод.

14. Ҳангоми рафтани Левӣ ибни Ҳалфойро дид, ки дар боҷгоҳ нишастааст, ва ба вай гуфт: «Аз паи Ман биё». Вай бархоста, аз паи Ӯ равона шуд.

15. Ва ҳангоме ки Ӯ дар хонаи вай нишаста буд, бисъёре аз боҷгирон ва гуноҳкорон низ бо Исо ва шогирдонаш менишастанд; зеро ки бисъёр буданд, ва Ӯро пайравӣ менамуданд.

16. Чун китобдонон ва фарисиён диданд, ки Ӯ бо боҷгирон ва гуноҳкорон хӯрок мехӯрад, ба шогирдонаш гуфтанд: «Чаро Ӯ бо боҷгирон ва гуноҳкорон мехӯраду менӯшад?»

17. Исо ин гапро шунида, ба онҳо гуфт: «На тандурустон, балки беморон ба табиб ҳоҷат доранд. Ман омадаам, ки на одилонро, балки гуноҳкоронро ба тавба даъват кунам».

Масъалаи рӯзадорӣ.

18. Шогирдони Яҳёе ва фарисиён рӯза медоштанд. Ва назди Ӯ омада гуфтанд: «Чаро шогирдони Яҳёе ва фарисиён рӯза медоранду шогирдони Ту рӯза намедоранд?»

19. Исо ба онҳо гуфт: «Оё аҳли кӯшкӣ никоҳ, модоме ки домод бо онҳост, рӯза дошта метавонанд? То даме ки домод бо онҳост, наметавонанд рӯза доранд;

20. «Лекин айёме хоҳад расид, ки домод аз онҳо гирифта шавад, ва дар он айём рӯза хоҳанд дошт.

Масалҳо дар бораи ҷома ва машк.

21. «Ҳеч кас ба ҷомаи кӯҳна аз матои нав ямоқ намемонад: зеро ямоқи нав аз чизи кӯҳна ҷудо шуда, ҷои даридаи он боз ҳам бадтар мешавад.

22. «Ва ҳеч кас шароби навро ба машки кӯҳна намеандозад: зеро шароби нав машкро медарад; шароб ҳам мерезад, машк ҳам талаф мешавад; балки шароби навро дар машки нав андохтан лозим аст».

Исо — Оғои рӯзи шанбе.

23. Ва чунин воқеъ шуд, ки Ў рӯзи шанбе аз киштзор мегузашт, ва шогирдонаш дар аснои роҳ ба хӯшачинӣ сар карданд.

24. Фарисиён ба Ў гуфтанд: «Бубин, онҳо дар рӯзи шанбе кореро чаро мекунанд, ки раво нест?»

25. Ў ба онҳо гуфт: «Магар ҳаргиз нахондаед, ки Довуд дар эҳтиёчмандӣ чӣ кард, ҳангоме ки вай ва ёронаш гурусна буданд?»

26. «Чӣ гуна вай дар айёми Абъётори саркоҳин ба хонаи Худо даромада, нони тақдимро хӯрд, ки хӯрдани он, ҷуз коҳинон, ба касе раво набуд, ва ба ёрони худ низ дод?»

27. Ба онҳо гуфт: «Шанбе барои инсон муқаррар шудааст, на инсон барои шанбе;

28. «Бинобар ин Писари Одам оғои рӯзи шанбе низ мебошад».

БОБИ СЕЮМ

Исо дар рӯзи шанбе дасти хушкшударо шифо медиҳад.

1. ВА боз ба куништ даромад; дар он ҷо одаме буд, ки дасти хушкшудае дошт.

2. Ва аз пай Ў мепоиданд, ки шояд вайро дар рӯзи шанбе шифо диҳад, то ки Ўро айбдор кунанд.

3. Пас ба марди дастхушк гуфт: «Дар миёнҷо биист».

4. Ва ба онҳо гуфт: «Дар рӯзи шанбе кадом кор ҷоиз аст — некӣ кардан, ё бадӣ кардан? Ҷонеро начот додан, ё ҳалок кардан?» Лекин онҳо хомӯш монданд.

5. Ва ба онҳо бо ғазаб назар афканда ва аз сахтдилиашон маҳзун гашта, ба он одам гуфт: «Дастӣ худро дароз кун». Чун дароз кард, дасташ шифо ёфт.

6. Фарисиён фавран берун рафта, бо ҳиродиён дар ҳаққи ӯ машварат намуданд, ки чӣ тавр ӯро ҳалок кунанд.

Фаъолияти Исо дар тамоми мамлакат вусъат меёбад.

7. Лекин Исо бо шогирдонаш сӯи баҳр омад, ва мардуми бисъёре аз Чалил ва Яҳудо аз паи ӯ равона шуданд,

8. Ва аз Ерусалим, Адӯм ва он тарафи ӯрдун ва аз музофоти Сӯр ва Сидӯн издиҳоми бузурге, чун амалиёти ӯро шуниданд, назди ӯ омаданд.

9. Ва ба шогирдони худ фармуд, ки ба сабаби бузургии издиҳом қайқе барои ӯ муҳайё бошад, то ки ӯро фишор надиханд.

10. Зеро бисъёр касонро ӯ шифо дода буд, бинобар ин ҳар киро захме буд, назди ӯ мешитофт, то ӯро ламс кунанд.

11. Ва арвоҳи палид, чун ӯро медиданд, пешаш меафтоданд ва фаръедзанон мегуфтанд: «Ту Писари Худо ҳастӣ».

12. Лекин ӯ онҳоро сахт таъкид мекард, ки ӯро шӯҳрат надиханд.

Интиҳоб шудани дувоздаҳ нафар.

13. Пас аз он бар фарози кӯҳе баромада, ҳар киро, ки хост, назди Худ даъват намуд; онҳо назди ӯ омаданд.

14. Ва дувоздаҳ нафарро таъин кард, ки ҳамроҳи ӯ бошанд, то ки онҳоро барои мавъиза фириштад,

15. Ва онҳоро қудрати он бошад, ки беморонро шифо диҳанд ва девҳоро берун кунанд.

16. Ва таъин кард Шимъӯнро, ки Петрус ном ниҳод;

17. Ва Яъқуб ибни Забдой ва Юҳанно бародари Яъқубро, ки ба онҳо Бӯнарчис, яъне «писарони раъд» ном ниҳод;

18. Ва Андриёс ва Филиппус ва Барталмо ва Матто ва Тумо ва Яъқуб ибни Ҳалфой ва Таддо ва Шимъӯни Қанно

19. Ва Яҳудои Исқаръютро, ки ӯро таслим кард.

Хешовандони Исо барои ӯ хавотир доранд.

20. Ва чун ба хонае даромаданд, боз мардум фароҳам омаданд, ба дараҷае ки онҳо фурсати нон хӯрдан ҳам надоштанд.

21. Ва хешони ӯ, чун шуниданд, барои дастгир кардани ӯ омаданд, зеро мегуфтанд, ки ӯ беҳуд шудааст.

Китобдонон Исоро маломат мекунанд.

22. Китобдононе ки аз Ерусалим омада буданд, мегуфтанд, ки ӯ Баал-Забул дорад ва ба воситаи калони девҳо девҳоро берун мекунад.

23. Пас онҳоро наздаш талабида, ба онҳо бо масалҳо сухан гуфт: «Чӣ гуна метавонад шайтон шайтонро берун кунад?»

24. «Агар салтанате бар зидди худ аз ҳам чудо шавад, он салтанат устувор истода наметавонад;

25. «Ва агар хонае бар зидди худ аз ҳам чудо шавад, он хона устувор истода наметавонад;

26. «Ва агар шайтон бар зидди худ ба қиём бархоста, аз ҳам чудо шуда бошад, вай устувор истода наметавонад, балки ҳалок мешавад.

27. «Ҳеч кас наметавонад ба хонаи шахси зӯроваре даромада, чизҳои вайро ғорат кунад, бе он ки аввал он зӯрварро бибандад, — ва пас аз он хонаи вайро ғорат мекунад.

28. «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳамаи гуноҳҳои фарзандони одам ва ҳар гуна куфр, ки гуфта бошанд, омурзида мешавад;

29. «Лекин ҳар кӣ ба Рӯхулқудс куфр гӯяд, то абад омурзида нашавад, балки ба азоби абадӣ маҳкум гардад».

30. Зеро ки гуфтанд: «ӯ рӯҳи палид дорад».

Хешованди ҳақиқӣ дар Исо.

31. Модар ва бародарони ӯ омада, дар берун истоданд ва ба ӯ касеро фиристода, ӯро талаб намуданд.

32. Дар гирди ӯ мардум нишаста буданд. Ва ба ӯ гуфтанд: «Инак модари Ту ва бародарони Ту дар берун истода, Туро металабанд».

33. Ва ба онҳо ҷавоб дода, гуфт: «Кист модари Ман ва бародарони Ман?»

34. Ва ба онҳое ки гирди ӯ нишаста буданд, назар афканда, гуфт: «Инак модари Ман ва бародарони Ман;

35. «Зеро ҳар кӣ хости Худоро ба ҷо оварад, ҳамон кас бародару хоҳару модари Ман аст».

БОБИ ЧОРУМ

Масалҳо дар бораи Малакути Худо.

Дар бораи коранда.

1. Ва боз дар канори баҳр ба таълим додан шурӯъ намуд; ва мардуми бисъере назди ӯ чамъ омаданд, ба тавре ки ӯ ба қайқ даромада, дар баҳр қарор гирифт, ва тамоми мардум дар канори баҳр меистоданд.

2. Ва бо масалҳо онҳоро чизҳои бисъер меомӯхт ва дар таълими Худ ба онҳо меғуфт:

3. «Гӯш диҳед, инак корандае барои пошидани тухм берун рафт;

4. «Ва чун тухм мепошид, қадаре дар канори роҳ афтод, ва паррандагон омада, онро барчиданд;

5. «Қадаре бар санглох афтод, дар ҷое ки хок бисъер набуд, ва бо тезӣ сабзид, зеро ки хок умқ надошт;

6. «Чун офтоб баромад, пажмурда шуд ва, азбаски реша надошт, хушк шуд;

7. «Қадаре дар миёни хорҳо афтод, ва хорҳо қад кашида, онро пахш карданд, ва самаре надод;

8. «Қадаре дар хоки нағз афтод ва самара дод, ки он сабзид ва нашъунамо ёфт, ва бор овард, баъзе сӣ баробар, баъзе шаст ва баъзе сад».

9. Ва ба онҳо гуфт: «Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад!»

10. Вақте ки танҳо монд, ҳозирон бо якҷоягии он ду-воздаҳ нафар шарҳи ин масалро аз ӯ пурсиданд.

11. Ва ба онҳо гуфт: «Ба шумо донишгари асрори Малакути Худо ато шудааст, лекин ба онҳое ки дар берунанд, ҳама чиз бо масалҳо мешавад,

12. «Ба тавре ки онҳо бо чашмҳои худ нигоҳ мекунанд, вале намебинанд, бо гӯшҳои худ мешунаванд, вале намефаҳманд, мабодо рӯчӯ кунанд, ва гуноҳҳои онҳо омурида шаванд».

Шарҳи масали коранда.

13. Ва ба онҳо гуфт: «Оё ин масалро нафаҳмидед? Пас чӣ тавр дигар масалҳоро хоҳед фаҳмид?»

14. «Коранда каломро мекорад.

15. «Қошташудагон дар канори роҳ касоне мебошанд,

ки дар онҳо калом кошта мешавад, ва чун шуниданд, дарҳол шайтон омада, каломи кошташударо аз дили онҳо ме-рабояд.

16. «Ҳамчунин кошташудагон дар санглох касоне мебошанд, ки чун каломро бишнаванд, дарҳол онро бо шодӣ қабул мекунанд,

17. «Лекин дар худ реша надорад ва ноустурованд, ва чун аз боиси калом азияте ё таъқиботе рӯй диҳад, дарҳол ба васваса меафтанд.

18. «Кошташудагон дар миёни хорҳо касоне мебошанд, ки чун каломро бишанаванд,

19. «Андешаҳои дуньёӣ, ҳирси сарват ва ҳаваси чизҳои дигар дохил шуда, каломро пахш мекунанд, ва он бесамар мегардад.

20. «Ва кошташудагон дар хоки нағз касоне мебошанд, ки каломро шунида, қабул мекунанд ва бор меоваранд, баъзе сӣ баробар, баъзе шаст ва баъзе сад».

Масал дар бораи шамъ.

21. Ва ба онҳо гуфт: «Оё шамъро меоваранд, то зери зарфе ё кате гузоранд? Оё на аз барои он ки ба шамъдон гузоранд?

22. «Зеро чизи ниҳоне нест, ки ошкор нагардад; ва ҳеҷ чизи махфие набошад, ки ба зухур наояд.

23. «Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад!»

24. Ва ба онҳо гуфт: «Пайҳас кунед, ки чӣ мешунавед: бо кадом андоза, ки чен кунед, ба шумо чен карда шавад ва ба шумо, ки мешунавед, боз ҳам биафзояд.

25. «Зеро, ҳар кӣ дорад, ба вай дода шавад; ва ҳар кӣ надорад, аз вай он чи низ дорад, гирифта шавад».

Сабзиши нонамоён.

26. Ва гуфт: «Малакути Худо монанди касест, ки тухм бар замин пошад,

27. «Ва шабу рӯз бихобад бархезад, ва тухм чӣ гуна сабзаду нашъунамо ёбад, вай надонад;

28. «Зеро замин худ аз худ бор меоварад, аввал майса, баъд хӯша, пас аз он донаи пурра дар хӯша;

29. «Ва чун ҳосил расид, февран досро ба кор меандозад, зеро ки вақти дарав расидааст».

Масал дар бораи донаи хардал.

30. Ва гуфт: «Малакути Худоро ба чӣ монанд кунем ва бо кадом масал онро тасвир намоем?»

31. «Мисли донаи хардалест: вақте ки ба замин кошта мешавад, хурдтарини тухмҳои рӯи замин аст.

32. «Лекин чун кошта шуд, месабзад ва аз ҳамаи наботот бузургтар мегардад ва шохаҳои калон мерасонад, ба тавре ки мурғони ҳаво зери сояи он метавонанд паноҳ баранд».

33. Ва бо ин гуна масалҳои бисёр, ба қадре ки тавоноии шунидан доштанд, каломро ба онҳо баён мекард;

34. Бе масал ба онҳо сухан намегуфт, лекин дар хилват ҳамаи маониро ба шогирдони Худ мефаҳмонд.

Исо тундбодро ором мекунад.

35. Бегоҳии ҳамон рӯз ба онҳо гуфт: «Ба канори дигар бигзарем».

36. Онҳо мардумро ҷавоб дода, Ӯро ҳамон тавре ки дар қайқ буд, гирифтанд, ва чанд қайқи дигар низ ҳамроҳи Ӯ буд.

37. Ва тундбоди шадиде бархост, ва мавҷҳо ба қайқ бармехӯрд, ба тавре ки он пур аз об мешуд,

38. Ва Ӯ дар ақиби қайқ бар болине хуфта буд. Ӯро бедор карда, гуфтанд: «Эй Устод, оё Туро парвое нест, ки мо ҳалок мешавем?»

39. Ӯ бархоста, бодро манъ кард ва ба баҳр гуфт: «Хомӯш шав ва ором бош». Бод хомӯш шуд, ва оромии том барқарор гардид.

40. Ва ба онҳо гуфт: «Барои чӣ шумо чунин ҳаросонед? Чаро имон надоред?»

41. Ва онҳо хеле ба ҳарос афтода, ба яқдигар гуфтанд: «Ин кист, ки боду баҳр ҳам ба Ӯ итоат мекунанд?»

БОБИ ПАНҶУМ*Шифо ёфтани девона дар Ҷадар.*

1. ПАС ба он канори баҳр ба сарзамини ҷадариён расиданд.

2. Чун аз қайқ берун омад, дарҳол касе ки рӯҳи палид дошт, аз миёни гӯрҳо баромада, бо Ӯ рӯ ба рӯ шуд,

3. Ки бошишгоҳи вай мағоки гӯр буд, ва ҳеч кас наметавонист бо занҷир ҳам вайро бибандад;
4. Зеро ки борҳо вайро бо завлона ва занҷирҳо баста буданд, лекин занҷирҳоро канда ва завлонаҳоро шикаста буд, ва ҳеч кас наметавонист вайро ром кунад;
5. Ва ҳамеша, рӯзу шаб, дар кӯҳҳо ва дар миёни гӯрҳо фаръёд мекашид ва худро бо сангҳо мезад.
6. Чун Исоро аз дур дид, давон-давон омада, ба Ӯ сачда кард.
7. Ва бо овози баланд фаръёд зада, гуфт: «Туро бо ман чӣ кор аст, эй Исо, Писари Худои Таоло? Туро ба Худо қасам медиҳам, ки маро азоб надиҳӣ!»
8. Зеро ки ба вай гуфта буд: «Эй рӯҳи палид, аз ин шахс берун шав».
9. Ва аз вай пурсид: «Номи ту чист?» Вай ҷавоб дод: «Номи ман легион аст, чунки мо бисъерем».
10. Ва аз Ӯ бисъер илтимос мекарданд, ки онҳоро аз он сарзамин берун накунад.
11. Ва дар чарогоҳи он кӯҳҳо галаи бузурги хукҳо мечарид.
12. Ва ҳамаи девҳо аз Ӯ илтимос карда, гуфтанд: «Моро ба хукҳо равона кун, то дар онҳо дохил шавем».
13. Исо дарҳол ба онҳо иҷозат дод. Ва арвоҳи палид берун шуда, ба хукҳо даромаданд ва он гала аз баландӣ якбора ба баҳр ҷафт, ва онҳо қариб ду ҳазор буданд ва дар баҳр ғарқ шуданд.
14. Ва хукбонҳо давида рафтанду дар шаҳр ва дар деҳот онро нақл карданд. Ва мардум барои дидани он мочаро берун шитофтанд.
15. Ва назди Исо омада, он девонаро нишаста диданд, ки дар вай легион буд, ва либос пӯшидааст ва ақлаш солим гаштааст; ва ҳаросон шуданд.
16. Касоне ки дида буданд, саргузашти девонаро, ва он чиро, ки ба хукон рӯй дод, ба онҳо нақл карданд.
17. Ва аз Ӯ илтимос карданд, ки аз худуди онҳо берун равад.
18. Ва чун ба қайқ савор шуд, он ки девона буд, аз Ӯ иҷозат пурсид, ки бо Ӯ бошад.
19. Аммо Исо иҷозат наод, балки ба вай гуфт: «Ба хона назди хешу табори худ бирав ва хабар деҳ аз он чи, ки Худованд бо ту кардааст, ва чӣ гуна ба ту раҳм намудааст».

20. Пас вай равона шуда, он чиро, ки Исо бо вай карда буд, дар Декаполис мавъиза кардан гирифт. Ва ҳама дар тааҷҷуб мемонданд.

*Исо зани беморро шифо медиҳад
ва духтари Ёирро зинда мекунад.*

21. Чун Исо боз бо қаиқ ба он сӯи баҳр гузашт, мардуми бисъёре назди Ӯ чамъ омаданд, ва Ӯ дар канори баҳр буд.

22. Ва инак яке аз сардорони куништ омад, ки Ёир ном дошт, ва чун Ӯро дид, пеши пояш афтод

23. Ва аз Ӯ хеле илтимос карда, гуфт: «Духтари ман дар ҳолати назъ аст; биё ва даст бар вай гузор, то шифо ёбад ва зиндагӣ кунад».

24. Пас бо вай равона шуд, ва мардуми бисъёре аз паи Ӯ рафта, Ӯро фишор медоданд.

25. Як зане ки дувоздаҳ сол боз гирифтори хунравӣ буд,

26. Ва азоби бисъёре аз табибони зиёд кашида ва ҳамаи дороиҳои худро сарф карда, ҳеч фоидае надида буд, балки аҳволаш торафт бадтар мешуд, —

27. Чун овозаи Исоро шунид, дар миёни он гурӯҳ аз қафо омада, либоси Ӯро ламс намуд;

28. Зеро гуфт: «Агар лоақал либоси Ӯро ламс кунам, шифо меёбам».

29. Ва дарҳол чашмаи хуни вай хушк шуд, ва дар ҳисми худ ҳис кард, ки аз касалӣ шифо ёфтааст.

30. Дар айни замон Исо дар Худ ҳис кард, ки куввае аз Ӯ берун рафт, ва ба мардум муроҷиат карда, гуфт: «Кист, ки либоси Маро ламс кард?»

31. Шогирдонаш ба Ӯ гуфтанд: «Мебинӣ, ки мардум Туро фишор медиҳанд, ва мегӯй: "Кист, ки Маро ламс кард?"»

32. Аммо Ӯ ба гирду пеш менигарист, то он занро, ки ин тавр амал кардааст, бубинад.

33. Он зан, чун донист, ки ба вай чӣ ҳодиса рӯй дод, тарсонун ларзон омада, пеши Ӯ афтод ва тамоми ҳақиқатро ба Ӯ гуфт.

34. Ӯ ба вай гуфт: «Духтарам! Имонат туро шифо бахшид; ба саломатӣ бирав ва аз касалии худ дар амон бош».

35. Ӯ ҳанӯз сухан мегуфт, ки аз хонаи сардори куништ омада гуфтанд: «Духтарат мурд; боз барои чӣ Устодро захира медиҳӣ?»

36. Аммо Исо ин суханонро шунида, ба сардори куништ гуфт: «Натарс, фақат имон овару бас».

37. Ва, чуз Петрус, Яъқуб ва Юҳанно бародари Яъқуб, касеро ичозат надод, ки аз паяш равад.

38. Чун ба хонаи сардори куништ расид, азодоронро дар ҳолати изтироб дид, ки гирья ва навҳаи бисъёр мекарданд.

39. Ва даромадан замон ба онҳо гуфт: «Чаро дар изтироб афтодаед ва гирья мекунед? Духтар намурдааст, балки хуфтааст».

40. Ва онҳо бар ӯ хандиданд, лекин ӯ ҳамаро берун карда, бо падару модари духтар ва бо рафиқонаш ба хучрае ки духтар хобида буд, даромад.

41. Ва дасти духтарро гирифта, гуфт: «Талито-қуми», ки маънояш ин аст: «Эй духтар, туро мегӯям, бархез».

42. Дарҳол духтар бархоста, равон шуд, зеро ки дувоздаҳсола буд. Онҳо хеле дар ҳайрат монданд.

43. Ва ӯ онҳоро саҳт таъкид карда, фармуд, ки касе аз ин огоҳ нашавад, ва гуфт, то хӯроке ба вай диҳанд.

БОБИ ШАШУМ

Исо аз нав дар Носира.

1. АЗ он ҷо баромада, ба зодгоҳи Худ омад, ва шогирдонаш аз ақиби ӯ омаданд.

2. Чун рӯзи шанбе расид, дар куништ ба таълим додан оғоз намуд, ва бисъёр шунавандагон дар ҳайрат монда, мегуфтанд: «Аз кучост дар ӯ ин чизҳо? Чӣ ҳикматест, ки ба ӯ ато шудааст, ки чунин мӯъҷизот аз дасти ӯ содир мегардад?»

3. «Оё ин ҳамон наҷвор нест, ки писари Марьям ва бародари Яъқуб, Йӯсе, Яҳудо ва Шимъун аст? Оё хоҳарони ӯ ин ҷо дар байни мо намебошанд?» Ва дар ҳақиқи ӯ ба васаса меафтоданд.

4. Лекин Исо ба онҳо гуфт: «Пайғамбар беқадр набошад, чуз дар зодгоҳи худ ва дар байни хешовандон ва дар хонаи худ».

5. Ва дар он ҷо ҳеҷ мӯъҷиза нишон дода натавонист, чуз он ки дастҳояшро бар чанд беморе ниҳода, онҳоро шифодод.

6. Ва аз беимонии онҳо дар ҳайрат афтод. Дар деҳоти он музофот гашта, таълим меод.

*Исо 12 шогирдонро мефиристад, то ки мавъиза
намоянд ва шифо диҳанд.*

7. Пас он дувоздаҳро назди Худ хонда, ба чуфт-чуфт фиристодани онҳо оғоз намуд ва ба онҳо бар арвоҳи палид қудрат дод.

8. Ва фармуд, ки барои роҳ ҳеҷ чизе бо худ, чуз асое, нагиранд: на тўрбае, на ноне, на пуле дар камарбанд,

9. Балки чоруке дар по кашанд ва ду пероҳан дар бар накунанд.

10. Ва ба онҳо гуфт: «Ҳар ҷо, ки ба хонае даромадед, то вақти сафар кардан дар он ҷо бимонед.

11. «Ва ҳар ҷо, ки шуморо қабул накунанд ва ба сухани шумо гӯш надиханд, аз он ҷо берун рафта, ғубори пойҳои худро биафшонед, то шаҳодате бар онҳо гардад. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳолати Садӯм ва Амӯро дар рӯзи доварӣ аз он шаҳр саҳлтар хоҳад буд».

12. Онҳо равона шуда, ба мавъиза кардан оғоз намуданд, ки бояд тавба кард;

13. Бисъёр девҳоро берун карданд ва бисъёр беморонро равған молида шифо доданд.

Қатли Яҳъёи Таъмиддиҳанда.

14. Чун подшоҳ Ҳиродус шунид, — зеро номи ӯ шўҳрат ёфта буд, — гуфт, ки Яҳъёи Таъмиддиҳанда аз мурдагон эҳъё шудааст, ва аз ин сабаб мўъҷизот аз вай ба зухур меояд.

15. Баъзе мегуфтанд, ки ин Ильёс аст. Аммо баъзе мегуфтанд, ки ин пайғамбар аст ё чун яке аз пайғамбарон.

16. Лекин Ҳиродус, чун шунид, гуфт. «Ин ҳамон Яҳъёст, ки ман сарашро аз тан чудо кардам; вай аз мурдагон эҳъё шудааст».

17. Зеро Ҳиродус одам фиристода, Яҳъёро дастгир карда ба зиндон андохта буд, ба хогири Ҳиродия зани Филиппус бародараш, ки вайро ба никоҳи худ дароварда буд.

18. Зеро Яҳъё ба Ҳиродус гуфта буд: «Зани бародари худро ба никоҳ даровардани ту раво нест».

19. Пас Ҳиродия ба Яҳъё кина баста буд ва мехост ўро ба қатл расонад, лекин наметавонист.

20. Зеро ки Ҳиродус аз Яҳъё метарсид, вайро марди одилу муқаддас медонист ва рӯихотир мекард; ба гапаш гӯш дода, бисъёр музтариб мешуд ва суханонашро ба хушӣ мешунид.

21. Фурсате расид, ки Ҳиродус ба муносибати рӯзи таваллуди худ барои мансабдорони худ, ба мириҳазорон ва калонтарони Ҷалил базме орошт, —

22. Ва духтари Ҳиродия ба базм даромада рақсид, Ҳиродус ва ононеро, ки ҳамроҳаш нишаста буданд, шод намуд. Подшоҳ ба духтар гуфт: «Ҳар чӣ мехоҳӣ, аз ман талаб кун, онро ба ту бидиҳам».

23. Ва қасам ёд кард, ки «ҳар чӣ аз ман талаб кунӣ, ҳатто нисфи қаламрави ман бошад ҳам, ба ту медиҳам».

24. Духтар берун рафта, аз модари худ пурсид, ки «чӣ талаб кунам?» Модараш ҷавоб дод: «Каллаи Яҳъёи Таъмиддиҳандаро».

25. Вай дарҳол назди подшоҳ шитофт ва гуфт: «Мехоҳам каллаи Яҳъёи Таъмиддиҳандаро ҳамин дам дар табақе ба ман ҳадия кунӣ».

26. Подшоҳ бисе ғамгин шуд; лекин барои поси савгандаш ва ба хотири ононе ки ҳамроҳаш нишаста буданд, хоҳиши вайро рад кардан нахост.

27. Дарҳол подшоҳ ҷаллодеро фиристода, фармуд, ки каллаи вайро биёрад;

28. Ҷаллод рафта, дар зиндон каллаи вайро аз тан ҷудо кард ва бар табақе ниҳода овард ва ба духтар дод, ва духтар онро ба модари худ дод.

29. Чун шогирдонаш шуниданд, омада, ҷасади вайро бардошта бурданду гӯр карданд.

Баргаштани 12 ҳаввориён.

30. Ҳаввориён назди Исо ҷамъ омада, ҳар он чиро, ки ба ҷо оварда ва таълим дода буданд, ба ӯ нақл карданд.

31. ӯ ба онҳо гуфт: «Шумо ба танҳой ба ягон ҷои хилват биравед ва каме истироҳат кунед». Зеро омаду рафт чунон бисъёр буд, ки фурсати нон хӯрдан ҳам надоштанд.

Сер шудани панҷ ҳазор мард.

32. Пас ба танҳой бо қайқ ба ҷои хилват равона шуданд.

33. Чун мардум онҳоро равона диданд, бисъёре он-

хоро шинохтанд; аз ҳамаи шаҳрҳо пиёда ба он сӯ шитофтанд ва аз онҳо пеш гузашта, назди Ӯ чамъ шуданд.

34. Исо берун омада, анбӯҳи мардумро дид ва ба онҳо раҳмаш омад, зеро онҳо мисли гӯсфандоне буданд, ки чӯпон надоштанд; ва онҳоро бисъёр таълим додан гирифт.

35. Азбаски вақт хеле гузашта буд, шогирдонаш назди Ӯ омада гуфтанд: «Ин чо чои хилват аст, вақт ҳам дер шуд;

36. «Инҳоро ҷавоб деҳ, то ки ба қасабаю деҳоти ин музофот рафта, барои худ ноне бихаранд; зеро ки ҳеч хӯроке надоранд».

37. Ӯ дар ҷавобашон гуфт: «Шумо ба онҳо хӯрок диҳед». Ба Ӯ гуфтанд: «Магар мо рафта, ба дусад динор нон бихарем ва барои хӯрдани онҳо диҳем?»

38. Аз онҳо пурсид: «Чандто нон доред? Рафта бинед». Онҳо даръёфта, гуфтанд: «Панҷ нон ва ду моҳӣ».

39. Он гоҳ фармуд, ки ҳамаро даста-даста бар сабза шинонанд.

40. Пас қатор-қатор, саднафара ва панҷоҳнафара нишастанд.

41. Ӯ панҷ нону ду моҳиро гирифт ва ба осмон нигариста, баракат дод ва нонро пора карда, ба шогирдонаш дод, то пеши ҷамоат гузоранд; ду моҳиро низ ба ҳамаи онҳо тақсим кард.

42. Ҳама хӯрданду сер шуданд;

43. Ва аз пораҳои нон ва моҳӣ дувоздаҳ сабадро пур карда бардоштанд;

44. Хӯрандагони нон тақрибан панҷ ҳазор мард буданд.

Исо бар баҳр қадам мезанад.

45. Дарҳол Ӯ шогирдонашро фармуд, ки ба қайқ савор шуда, пеш аз Ӯ ба он соҳил сӯи Байт-Сайдо равона шаванд, то Ӯ мардумро ҷавоб диҳад.

46. Ва чун онҳоро ҷавоб дод, барои дуо гуфтан бар фарози кӯҳе баромад.

47. Шомгоҳон қайқ ба миёнаи баҳр расида буд, ва Ӯ танҳо бар хушкӣ буд.

48. Ва онҳоро дар рондани қайқ бемачол дид, зеро ки боди муҳолиф мевазид; наздики поси чоруми шаб бар баҳр қадам зада назди онҳо омад, ва мехост аз онҳо бигзарад.

49. Онҳо чун Ӯро диданд, ки бар баҳр қадам мезанад, гумон карданд, ки ин шабаҳ аст, ва фаръёд заданд.

50. Зеро ки ҳама Ӯро дида, ҳаросон шуданд. Дарҳол Ӯ ба онҳо хитоб карда, гуфт: «Ором бошед; ин Манам, ҳаросон нашавед».

51. Ва назди онҳо ба қайқ даромад; бод низ сокит шуд. Ва онҳо бениҳоят дар ҳайрат афтоданд ва таачҷуб карданд.

52. Зеро ки мӯъҷизаи нонро дарк накарда буданд, чунки дилашон саҳт буд.

Исо назди баҳри Ӣинесор шифо медиҳад.

53. Ва аз баҳр гузашта, ба сарзамини Ӣинесор омаданд ва лангар андохтанд.

54. Чун аз қайқ баромаданд, дарҳол мардум Ӯро шинохтанд.

55. Ва сар то сари он музофот шитофтанд ва беморонро бар тахтаҳо ниҳода, ба ҳар ҷо, ки мешуниданд Ӯ он ҷост, меоварданд.

56. Ва ба ҳар ҷо, ки Ӯ ба қасабаҳо ё шаҳрҳо ё деҳкадаҳо меомад, беморонро дар сари гузар мегузоштанд ва аз Ӯ илтимос менамуданд, ки фақат домани ҷомаи Ӯро ламс кунанд; ва ҳар кӣ ламс кард, шифо ёфт.

БОБИ ҲАФТУМ

Аҳкоми Худо аз қоидаҳои инсонӣ болотар аст.

1. ФАРИСИЁН ва баъзе китобдонон, ки аз Ерусалим омада буданд, назди Ӯ чамъ шуданд;

2. Ва чун диданд, ки баъзе шогирдони Ӯ бо дастҳои нопок, яъне ношуста, нон мехӯранд, сарзаниш карданд.

3. Зеро ки фарисиён ва ҳамаи яҳудиён ба ривоятҳои муршидон пайравӣ намуда, то дастҳои худро бодикқат нашӯянд, хӯрок намехӯранд;

4. Ва чун аз бозорҳо оянд, то нашӯянд, чизе намехӯранд. Ва бисъёр расмҳои дигар ҳаст, ки нигоҳ медоранд: монанди шустани пиёлаҳо, кӯзаҳо ва курсиҳо.

5. Пас фарисиён ва китобдонон аз Ӯ пурсиданд: «Чаро шогирдони Ту ба ривоятҳои муршидон пайравӣ намекунанд, балки бо дастҳои ношуста нон мехӯранд?»

6. Ӯ ба онҳо ҷавоб дода гуфт: «Ишаъё дар бораи шумо, эй риёкорон, некӯ пайғом додааст, чунон ки навишта шудааст:

”Ин мардум бо лабони худ Маро парастииш мекунанд, лекин дилашон аз Ман дур аст;

7. «Пас Маро бар абас парастииш мекунанд, зеро ки таълимоту аҳкоми инсониро таълим медиҳанд».

8. «Зеро шумо ҳукми Худоро як сӯ гузошта, ривоятҳои инсониро, монанди шустани кӯзаҳо ва пиёлаҳо, нигоҳ медоред ва бисъёр расмҳои дигарро ба ҷо меоваред».

9. Ва ба онҳо гуфт: «Оё хуб аст, ки шумо ҳукми Худоро ботил мекунад, то ки ривояти худро риоя намоед?»

10. «Зеро Мусо гуфтааст: ”Падару модари худро иззат нам”; ва: ”Ҳар кӣ падар ё модари худро дашном диҳад, албатта ҳалок гардад”.

11. «Лекин шумо мегӯед: ”Ҳар гоҳ касе ба падар ё модари худ гӯяд: «Он чи аз ман нафъ ёбӣ, қурбон, яъне ҳадия барои Худост»”, —

12. «Ва баъд аз ин намегузореда, ки вай ба падар ё модари худ ягон чиз кунад,

13. «Дар айни ҳол каломи Худоро бо ривояти худ, ки қорӣ сохтаед, бартараф менамоед; ва бисъёр расмҳои монанди инро ба ҷо меоваред».

Одамро ба ҳузури Худо чӣ палид мекунад.

14. Ва он ҷамоатро назди худ даъват намуда, гуфт: «Ҳама ба Ман гӯш диҳед ва бифаҳмед.

15. «Чизе нест, ки аз берун ба даруни одам даромада, вайро палид карда тавонад; балки чизе ки аз дарунаш баромада бошад, одамро палид мекунад.

16. «Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад!»

17. Ва чун аз назди ҷамоат ба хона даромад, шогирдонаш маънии ин масалро аз ӯ пурсиданд.

18. ӯ ба онҳо гуфт: «Оё шумо низ чунин бефаҳм ҳастед? Оё намедонед, ки ҳар чизе аз берун ба даруни одам дарояд, наметавонад вайро нопок кунад?»

19. «Зеро ба даруни дилаш намедарояд, балки ба шикамаш меравад ва аз он хориҷ мешавад, ва ба ин сурат ҳар хӯрок пок мегардад».

20. Баъд гуфт: «Он чи аз одам берун ояд, одамро нопок месозад;

21. «Зеро ки аз даруни дили одам ҳаёлотии бад, зино, фисқ, катл,

22. «Дуздӣ, тамаъ, кина, макр, ҳирс, чашми бад, куфр, ғурур ва ҷаҳолат пайдо мешавад.

23. «Тамоми ин чизҳои бад аз дарун пайдо шуда, одамро палид мекунад».

Исо ва зане ки аз Финиқияи Сурия буд.

24. Ва аз он ҷо равона шуда, ба худуди Сӯр ва Сидӯн расид; ва ба хонае даромада, нахост, ки касе Ӯро шиносад; лекин натавонист пинҳон монад.

25. Зеро зане ки духтараш рӯҳи палид дошт, хабари Ӯро шунид ва ҳамон дам омада, пеши пой Ӯ афтод;

26. Ва он зан юнонӣ, аз аҳли Финиқияи Сурия буд; ва аз Ӯ илтимос намуд, ки девро аз духтараш берун кунад.

27. Лекин Исо ба вай гуфт: «Бигзор аввал бачагон сершаванд; зеро нони бачагонро гирифта, пеши сагон партофтан хуб нест».

28. Зан ҷавоб дода гуфт: «Оре, Худовандо; лекин сагон низ пасмондаҳои бачагонро зери суфра меҳӯранд».

29. Ба вай гуфт: «Аз барои ин сухан бирав, ки дев аз духтарат берун шуд».

30. Чун зан ба хонаи худ омад, девро беруншуда ва духтарро бар бистар хуфта ёфт.

Касе ки гӯши кар ва лакнати забон дошт, шифо ёфт.

31. Боз аз худуди Сӯр ва Сидӯн баромада, Ӯ ба воситаи худуди Декаполис сӯи баҳри Ҷалил равона шуд.

32. Назди Ӯ якеро оварданд, ки гӯши кар ва лакнати забон дошт, ва илтимос карданд, ки даст бар вай гузорад.

33. Вайро аз миёни ҷамоат ба хилват бурда, ангушти Худо дар гӯшҳои вай ниҳод ва туф карда, забонашро ламс кард;

34. Ва ба осмон нигариста, оҳе кашид ва ба вай гуфт: «Ифатаҳ», яъне: «Воз шав».

35. Дарҳол гӯшҳояш кушода ва гиреҳи забонаш яла шуда, ба дурустӣ сухан гуфт.

36. Ва ба онҳо таъин кард, ки ба касе хабар надиҳанд. Лекин ҳар чанд ба онҳо манъ мекард, онҳо бештар овоза мекарданд.

37. Ва бағоят ҳайрон монда, мегуфтанд: «Ҳар корро нағз мекунад: карҳоро шунаво ва гунгҳоро гӯё мегардонад».

БОБИ ҲАШТУМ

Сер шудани 4 ҳазор нафар.

1. ДАР он рӯзҳо, ки боз мардуми бисъёре чамъ омада буданд ва барои хӯрдан чизе надоштанд, Исо шогирдони Худо пеш хонда, гуфт:

2. «Ба ин мардум дилам месӯзад, зеро ки се рӯз боз назди Ман мебошанд ва барои хӯрдан чизе надоранд;

3. «Агар онҳоро гурусна ба хонаҳошон ҷавоб диҳам, дар роҳ бемадор хоҳанд шуд, зеро ки баъзе аз онҳо аз роҳи дур омадаанд».

4. Шогирдонаш ба Ӯ ҷавоб доданд: «Аз кучо касе метавонад дар ин биёбон онҳоро аз нон сер кунад?»

5. Аз онҳо пурсид: «Чандто нон доред?» Гуфтанд: «Ҳафтто».

6. Пас ҷамоатро фармуд, ки бар замин бинишинанд; ҳафт нонро гирифта, бо изҳори шукргузорӣ пора кард ва ба шогирдонаш дод, то пеши ҷамоат гузоранд; ва онҳо гузоштанд.

7. Ва чанд моҳии майда низ доштанд; онҳоро низ, баракат дода, фармуд, ки пеши ҷамоат гузоранд.

8. Онҳо хӯрда сер шуданд; ва аз пораҳои боқимонда ҳафт сабадро пур карда бардоштанд.

9. Хӯрандагон қариб чор ҳазор нафар буданд. Ва онҳоро ҷавоб дод.

Фарисиён аломат талаб мекунанд.

10. Дарҳол бо шогирдонаш ба қайқ савор шуда, ба худди Далмонуро омад.

11. Фарисиён берун омада, бо Ӯ ба мунозира дароманданд ва Ӯро озмуда, аломати осмонӣ аз Ӯ талаб карданд.

12. Ӯ, аз дил оҳе кашида, гуфт: «Чаро ин насл аломате талаб мекунад? Ба ростӣ ба шумо мегӯям: аломате ба ин насл ато нахоҳад шуд».

13. Пас онҳоро гузошта, боз ба қайқ савор шуд ва ба соҳили дигар гузашт.

Огоҳонидан аз хамиртуруши фарисиён ва Хиродус.

14. Онҳо нон гирифтандро фаромӯш карданд ва бо худ дар қайқ ҷуз як нон надоштанд.

15. Ў онҳоро огоҳ карда, гуфт: «Бохабар бошед, аз хамиртуруши фарисиён ва аз хамиртуруши Хиродус ҳазар кунед».

16. Онҳо бо якдигар муҳокима ронда, мегуфтанд: «Ин аз он сабаб аст, ки нон надорем».

17. Исо инро даръёфта, ба онҳо гуфт: «Чаро муҳокима мекунед, ки нон надоред? Оё ҳанӯз нафаҳмидаед ва дарк накардаед? Оё то ҳол дили шумо саҳт аст?»

18. «Чашм дореду намебинед? Гӯш дореду намешунавед? Ва дар хотир надоред?»

19. «Ҳангоме ки панҷ нонро барои панҷ ҳазор нафар пора кардам, чанд сабад пур аз пораҳо бардоштед?» Ба Ў гуфтанд: «Дувоздах».

20. «Ва ҳангоме ки ҳафт нонро барои чор ҳазор нафар пора кардам, чанд сабад пур аз пораҳо бардоштед?» Гуфтанд: «Ҳафт».

21. Ба онҳо гуфт: «Пас чаро намефаҳмед?»

Шифо ёфтани кӯр дар наздикии Байт-Сайдо.

22. Чун ба Байт-Сайдо омад, кӯреро назди Ў оварда, зорӣ намуданд, ки вайро ламс кунад.

23. Ў дасти кӯрро гирифта, вайро аз қасаба берун бурд ва ба чашмони вай туф карда, дастҳои худро бар вай гузошт ва пурсид: «Оё чизе мебинӣ?»

24. Вай назар афканда, гуфт: «Одамонро хиромон чун дарахтон мебинам».

25. Он гоҳ дастҳояшро бори дигар бар чашмони вай гузошта, фармуд, ки назар афканад. Вай шифо ёфт ва ҳама чизро ба хубӣ бидид.

26. Пас вайро ба хонааш фиристода, гуфт: «Доҳили қасаба нашав ва дар он ҷо ба касе нақл накун».

Эътирофи Петрус.

27. Ва Исо бо шогирдонаш ба қасабаҳои Қайсарияи Филиппус рафт. Дар аснои роҳ аз шогирдонаш пурсид: «Мардум Маро кӣ мегӯянд?»

28. Онҳо ҷавоб доданд: «Мегӯянд, ки Яҳъёи Таъмиддиҳандай; баъзе мегӯянд, ки Ильёсӣ; ва баъзе мегӯянд, ки яке аз пайғамбаронӣ».

29. Ү ба онҳо гуфт: «Шумо Маро кӣ мегӯед?» Петрус ҷавоб дода, гуфт: «Ту Масеҳ ҳастӣ».

30. Пас ба онҳо таъин кард, ки дар бораи Ү ба ҳеч кас гап назананд.

Исо бори аввал дар бораи уқубатҳои Худ эълон мекунад.

31. Он гоҳ ба таълими онҳо оғоз намуда, гуфт, ки «Писари Одам бояд бисъёр азоб кашад ва аз тарафи пирон, саркоҳинон ва китобдонон рад карда ва кушта шавад ва пас аз се рӯз эҳе шавад».

32. Чун ин суханонро ошкоро мегуфт, Петрус Үро ба як сӯ бурда, ба эътироз кардан шурӯъ намуд.

Хизматгузори ҳақиқӣ.

33. Лекин Ү баргашта, ба шогирдонаш нигарист ва Петрусро манъ карда, гуфт: «Эй шайтон, аз Ман дур шав, зеро ту на дар бораи амру наҳи Худо, балки аз чизҳои инсонӣ андеша мекуни».

34. Пас мардумро бо шогирдонаш назди Худ хонда, гуфт. «Ҳар кӣ хоҳад аз ақби Ман биёяд, бояд хештанро инкор карда ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ намояд:

35. «Зеро ҳар кӣ ҷони худро раҳонидан хоҳад, онро барбод медиҳад; ва ҳар кӣ ҷони худро дар роҳи Ман ва Инчил барбод диҳад, онро мераҳонад;

36. «Зеро ба одам чӣ фоида дорад, ки агар вай тамоми дунёро ба даст оварад ва ба ҷони худ зиён расонад?

37. «Ё ки одамизод ба ивази ҷони худ чӣ фидияе медиҳад?

38. «Зеро, ҳар кӣ дар ин насли зинокор ва осӣ аз Ман ва аз суханони Ман шарм кунад, Писари Одам низ, ҳангоме ки бо фариштагони муқаддас дар ҷалоли Падари Худ меояд, аз вай шарм хоҳад кард».

БОБИ НУҲУМ

Дигаргун шудани Худованд.

1. ВА ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: аз ис-тодагон дар ин ҷо баъзе ҳастанд, ки то Малакути Худоро,

ки бо қудрат меояд, набинанд, зоикаи маргро нахоҳанд чашид».

2. Ва баъд аз шаш рӯз Исо Петрус, Яъқуб ва Юҳанноро ҳамроҳи Худ бурд ва онҳоро танҳо ба кӯҳи баланде баровард ва дар пеши назари онҳо дигаргун шуд:

3. Либосаш дурахшон ва чун барф бағоят сафед шуд, ки дар рӯи замин ҳеҷ шустагаре наметавонад чунон сафед кунад.

4. Ва Ильёс бо Мусо ба онҳо намоён шуда, бо Исо гуфт: «Тугӯ мекарданд».

5. Он гоҳ Петрус ба Исо гуфт: «Эй Устод! Дар ин ҷо будани мо некӯст; пас се чодар месозем: яке барои Ту, яке барои Мусо ва яке барои Ильёс».

6. Зеро намедонист, чӣ гӯяд: чунки ҳаросон буданд.

7. Ва абре пайдо шуда, бар онҳо соя андохт, ва овозе аз даруни абр баромад, ки мегуфт: «Ин аст Писари Маҳбуби Ман; Ӯро бишнавед».

8. Баногоҳ, чун ба атрофи худ нигаристанд, касеро ҷуз Исо назди худ надиданд.

9. Чун аз кӯҳ мефуромаданд, Исо таъкид намуд, ки то Писари Одам аз мурдагон эҳё нашавад, он чи дидаанд, ба касе нагӯянд.

10. Ва онҳо ин суҳанро дар ёд дошта, аз якдигар мепурсиданд, ки аз мурдагон эҳё шудан чӣ маънӣ дорад?

11. Ва аз Ӯ пурсиданд: «Чаро китобдонон мегӯянд, ки Ильёс бояд аввал биёяд?»

12. Ӯ ба ҷавоби онҳо гуфт: «Дуруст аст, ки Ильёс бояд аввал биёяд ва ҳама чизро соз кунад; ва Писари Одам, чунон ки дар бораи Ӯ навишта шудааст, ранчи бисёр бинад ва ҳақир шумурда шавад;

13. «Лекин ба шумо мегӯям, ки Ильёс ҳам омад ва бо вай он чи хоистанд, карданд, чунон ки дар бораи вай навишта шудааст».

Шифо ёфтани девона.

14. Чун назди шогирдонаш омад, мардumi бисёрро гирди онҳо дид, ва китобдонро, ки бо онҳо мувоҳиса мекарданд.

15. Дарҳол тамоми мардум, чун Ӯро диданд, дар ҳайрат монданд ва давон-давон омада, ба Ӯ салом доданд.

16. Ү аз китобдонон пурсид: «Бо инҳо чӣ мубоҳиса мекунед?»

17. Яке аз байни мардум ба ҷавоб гуфт: «Эй Устод! Писари худро назди Ту овардам, ки рӯҳе гунг дорад:

18. «Ҳар ҷо, ки вайро бигирад, ба замин мезанад, вай кафк бароварда, дандонҳо бо ҳам месояд ва карахт мешавад; ба шогирдони Ту гуфтам, ки онро берун кунанд, натавонистанд».

19. Ү ба ҷавоби вай гуфт: «Эй насли беимон! То кай бо шумо бошам? То ба кай шуморо тоқат кунам? Вайро назди Ман биёред».

20. Вайро назди Ү оварданд. Чун Үро дид, рӯҳ вайро ба ларза андохт; вай ба замин афтода ва гел зада, кафк баровард.

21. Ва аз падари вай пурсид: «Кай боз ба ин ҳолат гирифта аст?» Гуфт: «Аз кӯдакӣ;

22. «Борҳо вайро дар оташ ва дар об афканд, то вайро ҳалок кунад; лекин, агар метавонӣ, ба мо раҳм кун ва ёрӣ расон».

23. Исо ба вай гуфт: «Агар имон оварда тавонӣ, барои имондор ҳама чиз имконпазир аст».

24. Дарҳол падари кӯдак фаръёд зада, гирьякунон гуфт: «Имон меоварам, эй Худованд! Ба беимонии ман мадад кун».

25. Чун Исо дид, ки мардум сӯяш шитоб мекунанд, рӯҳи палидро мазаммат намуда, гуфт: «Эй рӯҳи гунг ва кар! Ба ту амр мефармоям, ки аз вай берун рав ва дигар дохили вай нашав».

26. Пас бонг зада, вайро сахт ба ларза андохта, берун рафт; вай монанди мурда гашт, ба тавре ки бисъёр касон гуфтанд, ки вай мурдааст.

27. Лекин Исо дасташро гирифта бархезонд; вай ба по истод.

28. Ва чун ба хона даромад, шогирдонаш аз Ү ба танҳой пурсиданд: «Чаро мо онро берун карда натавонистем?»

29. Ба онҳо гуфт: «Ин чинс ба ҳеҷ вачҳ берун намеравад, ҷуз ба дуо ва рӯза».

Исо бори дуюм мамот ва эҳёи Худро пешгӯӣ мекунад.

30. Ва аз он ҷо равона шуда, аз Ҷалил мегузаштанд; ва Ү намехост, ки касе Үро бишиносад.

31. Зеро шогирдони Худро таълим дода мегуфт, ки Писари Одам ба дасти одамон таслим карда хоҳад шуд, ва Уро хоҳанд кушт; чун кушта шуд, пас аз се рӯз эҳё хоҳад шуд.

32. Лекин онҳо ин суханро нафаҳмиданд ва тарсиданд, ки аз У бипурсанд.

Иzzатталабиш шогирдон.

33. Ба Кафарнахум омад; чун дар хона буд, аз онҳо пурсид: «Дар роҳ бо якдигар дар чӣ хусус муҳокима мекардед?»

34. Онҳо хомӯш монданд, чунки дар роҳ бо якдигар муҳокима мекарданд, ки кист бузургтар.

35. У нишаста, он дувоздаҳро наздаш хонд ва ба онҳо гуфт: «Ҳар кӣ мехоҳад нахустин бошад, вопасин ва хизматгори ҷама шавад».

36. Пас кӯдакero гирифта, дар миёни онҳо ба по гузошт ва, дар оғӯш кашида, ба онҳо гуфт:

37. «Ҳар кӣ яке аз ин гуна кӯдаконро ба исми Ман қабул кунад, вай Маро қабул мекунад; ва ҳар кӣ Маро қабул кунад, вай на Маро, балки Фиристандаи Маро қабул мекунад».

Рашики сохтаи шогирдон.

38. Он гоҳ Юҳанно гуфт: «Эй Устод! Мо касеро дидем, ки ба исми Ту девҳоро берун мекард, лекин моро пайравӣ намекард, ва мо вайро манъ кардем, чунки моро пайравӣ намекард».

39. Исо гуфт: «Вайро манъ накунед; зеро ҳеч касе нест, ки ба исми Ман мӯъҷиза бинмояду ба зудӣ дар ҳаққи Ман бад гуфта тавонад».

40. «Зеро ҳар кӣ зидди мо нест, бо мост».

41. «Ва ҳар кӣ ба исми Ман шуморо, аз он рӯ ки пайрави Масеҳ ҳастед, косаи обе бинӯшонад, ба ростӣ ба шумо меғӯям, мукофоти худро зоеъ нахоҳад кард».

Огоҳонидан аз васваса.

42. «Ва ҳар кӣ яке аз ин тифлонро, ки ба Ман имон меоваранд, ба васваса андозад, барои вай беҳтар аст, ки санги осиее бар гарданаш овехта, вайро дар баҳр афкананд».

43. «Ва агар дастат туро ба васваса андозад, онро бибур: барои ту беҳтар аст, ки маъюб шуда ба ҳаёт дароӣ, аз ин ки бо ду даст ба дӯзах равона шавӣ, дар оташе ки хомӯш-нашаванда аст,

44. «Ки дар он ҷо кирми онҳо намемирад, ва оташ хомӯш намешавад.

45. «Ва агар поят туро ба васваса андозад, онро бибур: барои ту беҳтар аст, ки ланг шуда ба ҳаёт дароӣ, аз ин ки бо ду по дар дӯзах андохта шавӣ, дар оташе ки хомӯшнашаванда аст,

46. «Ки дар он ҷо кирми онҳо намемирад, ва оташ хомӯш намешавад.

47. «Ва агар чашмат туро ба васваса андозад, онро бикан: барои ту беҳтар аст, ки якчашма шуда ба Малакути Худо дароӣ, аз ин ки бо ду чашм дар оташи дӯзах андохта шавӣ,

48. «Ки дар он ҷо кирми онҳо намемирад, ва оташ хомӯш намешавад.

49. «Зеро ҳар кас бо оташ намакин хоҳад шуд, ва ҳар курбон бо намак намакин хоҳад шуд.

50. «Намак хуб аст; лекин агар намак шӯр набошад, бо ҷӣ шумо онро ислоҳ мекунед? Пас дар худ намак бидоред, ва бо якдигар муросо кунед».

БОБИ ДАҲУМ

Қонуни Исо дар бораи талоқ.

1. АЗ он ҷо баромада, ба он сӯи Ӯрдун, ба худуди Яхудо омад. Боз мардум назди Ӯ шитофтанд; ва Ӯ, аз рӯи одаташ, боз онҳоро таълим меод.

2. Фарисиён наздик омада ва Ӯро озмуданӣ шуда, пурсиданд: «Оё ҷоиз аст, ки мард зани худро талоқ диҳад?»

3. Ба ҷавоби онҳо гуфт: «Мусо ба шумо ҷӣ фармудааст?»

4. Гуфтанд: «Мусо иҷозат додааст, ки талоқномае навишта чудо шаванд».

5. Исо ба ҷавоби онҳо гуфт: «Ба сабаби дилсахтии шумо ин ҳукмиро барои шумо навиштааст;

6. «Лекин аз ибтидои офариниш Худо онҳоро марду зан офарид.

7. «Аз ин сабаб мард падару модари худро тарк карда, бо зани худ мепайвандад,

8. «Ва ҳар ду як тан мешаванд, ба тавре ки онҳо акнун ду тан не, балки як тан мебошанд.

9. «Пас он чиро, ки Худо ба ҳам пайваस्ताаст, одам набояд чудо кунад».

10. Дар хона шогирдонаш боз дар ин бора аз Ӯ пурсиданд.

11. Ӯ ба онҳо гуфт: «Ҳар кӣ зани худро талоқ дода, дигареро никоҳ кунад, дар ҳаққи вай зино карда бошад;

12. «Ва агар зане аз шавҳари худ чудо шуда, ба никоҳи дигаре дарояд, низ зино карда бошад».

Исо кӯдаконро дуои хайр мекунад.

13. Кӯдаконро назди Ӯ меоварданд, то ки онҳоро ламс кунад; лекин шогирдон ба оварандагон монеъ мешуданд.

14. Чун Исо дид, дарғазаб шуда, гуфт: «Кӯдаконро бигзоред, ки назди Ман оянд, ва ба онҳо монеъ нашавед, зеро Малакути Худо ба чунин касон тааллуқ дорад.

15. «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ Малакути Худоро монанди кӯдак қабул накунад, ба он дохил намешавад».

16. Ва онҳоро ба оғӯш кашид ва даст бар онҳо ниҳода, дуои хайр кард.

Исо ва ҷавони сарватдор.

17. Вақте ки ба роҳ мебаромад, касе назди Ӯ шитофта, зону бар замин зад ва пурсид: «Эй Устоди некӯ, чӣ кунам, то вориси ҳаёти ҷовидонӣ шавам?»

18. Исо ба вай гуфт: «Чаро Маро некӯ мегӯӣ? Ҳеч кас некӯ нест, ҷуз Худои ягона.

19. «Аҳкомро медонӣ: ”Зино нақун; қатл нақун; дуздӣ нақун; шаҳодати бардурӯғ надех; озор надех; падару модаратро ҳурмат кун”».

20. Вай ба ҷавоби Ӯ гуфт: «Эй Устод! Ҳамаи инро ман аз кӯдакӣ нигоҳ доштаам».

21. Исо ба вай нигариста, дӯст дошт ва гуфт: «Туро як чиз намерасад: бирав, ҳар он чи дорӣ, бифурӯш ва ба мискинон бидех, ва дар осмон ганҷе хоҳӣ ёфт; ва омада, салиб бардор ва Маро пайравӣ кун».

22. Лекин вай аз ин сухан ошуфта ва ғамгин шуда, рафт, чунки молу мулки бисёр дошт.

Ба Малакути Худо даромадани сарватдорон душвор аст.

23. Исо ба гирду пеш нигариста, ба шогирдонаш гуфт: «Ба Малакути Худо даромадани сарватдорон чӣ гуна душвор аст!»

24. Шогирдон аз суханони Ў дар ҳайрат шуданд. Исо боз ба ҷавоби онҳо гуфт: «Эй фарзандон! Ба онҳое ки умеди сарватдоранд, даромадан ба Малакути Худо чӣ гуна душвор аст!»

25. «Аз сӯрохи сӯзан гузаштани шутур осонтар аст аз он ки сарватдор ба Малакути Худо дохил шавад».

26. Онҳо бағоят дар ҳайрат шуда, ба якдигар мегуфтанд: «Пас кӣ метавонад начот ёбад?»

27. Исо ба онҳо нигоҳ карда, гуфт: «Ба одамизод ин ғайриимкон аст, лекин на ба Худо; зеро ки ба Худо ҳама чиз имконпазир аст».

Мукофоти шогирдон.

28. Он гоҳ Петрус ба Ў гуфт: «Инак, мо ҳама чизро тарк карда, Туро пайравӣ намудаем».

29. Исо ба ҷавоб гуфт: «Ба ростӣ ба шумо меғӯям: касе нест, ки хона, ё бародарон, ё хоҳарон, ё падар, ё модар, ё зан, ё фарзандон, ё амлокро аз баҳри Ман ва Инчил тарк кунад»

30. «Алҳол, дар ин замон, дар миёни таъқибот, сад чандон хонаҳо ва бародарон ва хоҳарон ва падарон ва модарон ва фарзандон ва амлок ва дар олами оянда ҳаёти ҷовидонӣ наёбад;

31. «Лекин басо аввалин, ки охири хоҳанд шуд, ва охири—аввалин».

Исо бори сеюм мамот ва эҳёи Худо пешгӯӣ мекунад.

32. Чун дар роҳи сӯи Ерусалим буданд, Исо пешопеши онҳо мерафт, ва онҳо дар ҳайрат буданд, ва чун аз ақби Ў мерафтанд, ҳаросон мешуданд. Ва Ў он дувоздаҳро назди Худ хонда, боз ба гуфтани он чи ба сараш меояд, оғоз намуд:

33. «Инак мо сӯи Ерусалим меравем, ва Писари Одам ба дасти саркоҳинон ва китобдонон таслим карда хоҳад шуд, ва Ўро ба марг маҳкум кунанду ба дасти ғайрияхудиён таслим кунанд;

34. «Ва Ўро тамасхур кунанд, тозиёна зананд, туфборон кунанд, бикушанд; ва дар рӯзи сеюм эҳёе шавад».

Хоҳиши иззатталабонаи писарони Забдой.

35. Он гоҳ Яъқуб ва Юҳанно, ду писари Забдой, назди Ӯ омада, гуфтанд: «Эй Устод! Мехоҳем, он чи аз Ту хоҳиш кунем, барои мо бикунӣ».

36. Ба онҳо гуфт: «Чӣ мехоҳед, ки барои шумо бикунам?»

37. Онҳо ба Ӯ гуфтанд: «Ба мо лутф намо, ки яке дар тарафи ростат ва дигаре дар тарафи чапат дар ҷалоли Ту биншинем».

38. Исо ба онҳо гуфт: «Шумо намефаҳмед, ки чӣ мехоҳед; оё метавонед он косаеро, ки Ман менӯшам, бинӯшед ва таъмидеро, ки Ман меёбам, биёбед?»

39. Онҳо ба ҷавоб гуфтанд: «Метавонем». Аммо Исо ба онҳо гуфт: «Косаеро, ки Ман менӯшам, хоҳед нӯшид ва таъмидеро, ки Ман меёбам, хоҳед ёфт;

40. «Лекин имконияти дар тарафи росту чапи Ман нишастанатон дар дасти Ман нест, ки бидиҳам; ҷуз онҳое ки барояшон муҳайё шуда бошад».

41. Ва он даҳ нафар, чун инро шуниданд, аз Яъқуб ва Юҳанно норозӣ шуданд.

42. Аммо Исо онҳоро назди Худ хонда гуфт: «Шумо медонед, ононе ки мири халқҳо ба шумор мераванд, бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд, ва акобирашон бар онҳо фармонраво мешаванд;

43. «Лекин дар миёни шумо набояд ин тавр шавад: балки ҳар кӣ дар байни шумо хоҳад бузург бошад, хизматгори шумо шавад;

44. «Ва ҳар кӣ хоҳад дар байни шумо нахустин бошад, ғуломи ҳама шавад;

45. «Зеро Писари Одам низ на барои он омад, ки ба Ӯ хизмат кунанд, балки барои он ки хизмат кунад ва ҷони Худро барои фидияи бисъёр касон бидиҳад».

Бартимаи кӯр бино шуд.

46. Ба Ерихӯ омаданд. Вақте ки Ӯ бо шогирдонаш ва мардуми бисъёр аз Ерихӯ мебаромад, Бартимаи ибни Тимаи ном кӯре дар канори роҳ нишаста, садақа мепурсид.

47. Чун шунид, ки ин Исои Носирист, фаръёдкунон гуфт: «Эй Исо, Писари Довуд! Ба ман раҳм кун».

48. Бисъёр касон вайро ба хомӯш шудан водор мекар-

данд; лекин вай боз ҳам бештар фаръед мезад: «Эй Писари Довуд! Ба ман раҳм кун».

49. Исо истода, фармуд, ки вайро бихонанд. Онҳо кӯро хонда, гуфтанд: «Осуда бош, бархез, ки туро мехонад».

50. Вай чомаи худро кашида, бархосту назди Исо омад.

51. Исо ба вай ҷавоб гардонда, гуфт: «Чӣ мехоҳӣ, ки барои ту бикунам?» Кӯр ба Ӯ гуфт: «Эй Устод! Мехоҳам бино шавам».

52. Исо ба вай гуфт: «Бирав, ки имонат туро шифо бахшид». Вай дарҳол бино гашта, аз ақиби Исо дар роҳ равона шуд.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Ба Ерусалим бо тантана ворид шудани Исо.

1. ЧУН наздики Ерусалим, ба Байт-Фочӣ ва Байт-Ҳинӣ, бар кӯҳи Зайтун расиданд, Ӯ ду шогирди Худро фиристода,

2. Ба онҳо гуфт: «Ба ин деҳа, ки рӯ ба рӯи шумост, биравед; чун даромадед, харкурраеро баста меёбед, ки ҳанӯз касе бар он савор нашудааст; онро воз карда, ин ҷо биёред;

3. «Ва агар касе ба шумо гӯяд: "Чаро чунин мекунед?", ба ҷавобаш бигӯед, ки Худованд ба он эҳтиёҷ дорад; ва дарҳол онро ба ин ҷо мефиристад».

4. Онҳо рафта, курраро ёфтанд, ки дар кӯча назди дарвозае бастагӣ буд; ва онро воз карданд.

5. Баъзе касоне ки дар он ҷо истода буданд, ба онҳо гуфтанд: «Чӣ кор доред, ки курраро воз мекунед?»

6. Ба ҷавоби онҳо он чиро гуфтанд, ки Исо фармуда буд; ва онҳоро ба ҳоли худ гузоштанд.

7. Ва курраро назди Исо оварда, чомаҳои худро бар он афканданд, то бар он савор шуд.

8. Бисъер касон чомаҳои худро бар роҳ густурданд, ва дигарон шоҳаҳои дарахтонро бурида, бар роҳ густурданд.

9. Ва онҳое ки аз пеш ва аз пас равона буданд, хитоб мекарданд;

«Хӯшаъно!

Муборак аст Он ки ба исми Худованд меояд!

10. «Муборак аст малакути падари мо Довуд,
ки ба исми Худованд меояд!
Хӯшаъно дар арши аъло!»

11. Ва Исо вориди Ерусалим шуда, ба маъбад даромад; ва ҳама чизро аз назар гузаронд, ва чун рӯз бевақт шуда буд, бо он дувоздаҳ ба Байт-Ҳинӣ рафт.

Дарахти анцири бемева.

12. Рӯзи дигар, чун аз Байт-Ҳинӣ берун омаданд, гурӯсна монд;

13. Ва аз дур дарахти анцирро, ки барг дошт, дида, омад, то шояд чизе бар он биёбад; чун наздик шуд, чуз баргҳо чизе наёфт, зеро ки мавсими анцир ҳанӯз нарасида буд.

14. Ва Исо ба он гуфт: «Пас аз ин то абад касе аз ту мева нахӯрад». Ва шогирдонаш инро шуниданд.

Пок кардани маъбад.

15. Ба Ерусалим омаданд. Исо ба маъбад даромада, ба пеш кардани онҳое ки дар маъбад харидуфурӯш мекарданд, оғоз намуд; мизҳои саррофон ва курсиҳои кафтарфурӯшонро чаппа кард;

16. Ва нагузошт, ки касе чизро аз миёни маъбад бардошта гузарад.

17. Ва онҳоро таълим дода, мегуфт: «Оё навишта на-шудааст, ки "хонаи Ман хонаи ибодати ҳамаи халқҳо номида хоҳад шуд"? Аммо шумо онро ба дуздхона мубаддал кардаед».

18. Чун китобдонон ва саркоҳинон шуниданд, дар тараддуди он шуданд, ки чӣ тавр Ӯро ба ҳалокат расонанд; зеро аз Ӯ метарсиданд, чунки тамоми мардум аз таълимоти Ӯ дар ҳайрат буданд.

19. Чун рӯз бевақт шуд, Ӯ аз шаҳр берун рафт.

20. Бомдодон, вақте ки мегузаштанд, дарахти анцирро диданд, ки то реша хушк шудааст.

21. Ва Петрус ба ёд оварда, гуфт: «Эй Устод! Инак дарахти анцире ки нафрин кардай, хушк шудааст».

Дуои имон.

22. Исо ба ҷавоби онҳо гуфт:

23. «Ба Худо имон оваред. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба ин кӯх гӯяд: ”Бархоста, худро дар баҳр афкан”, ва дар дили худ шак надошта бошад, балки яқин дорад, ки он чи гӯяд мешавад, — ҳар чӣ гӯяд ба вай ато хоҳад шуд.

24. «Бинобар ин ба шумо мегӯям: ҳар чӣ дар дуо хоҳиш мекунед, яқин бидонед, ки онро пайдо хоҳед кард, — ва ба шумо ато хоҳад шуд.

25. «Ва ҳангоме ки дар дуо меистед, агар аз касе ранҷу озоре кашида бошед, гуноҳи вайро афв намоед, то ки Падари шумо низ, ки дар осмон аст, гуноҳҳои шуморо биомурзад;

26. «Аммо агар афв накунад, Падари шумо низ, ки дар осмон аст, гуноҳҳои шуморо наомурзад».

Масъалаи қудрати Исо.

27. Боз ба Ерусалим омаданд. Ва ҳангоме ки Ӯ дар маъбад мегашт, саркоҳинон, китобдонон ва пирон назди Ӯ омада,

28. Гуфтанд: «Бо кадом қудрат ин корҳоро мекунӣ? Ва кист, ки ин қудратро ба Ту додааст, то ин корҳоро кунӣ?»

29. Исо ба ҷавоби онҳо гуфт: «Ман ҳам аз шумо чизе мепурсам, ба Ман ҷавоб диҳед; он гоҳ Ман ҳам ба шумо хоҳам гуфт, ки бо кадом қудрат ин корҳоро мекунам;

30. «Таъмиди Яҳъё аз осмон буд, ё аз инсон? Ба Ман ҷавоб диҳед».

31. Аммо онҳо дар дили худ андеша мекарданд: «Агар гӯем, ки ”аз осмон буд”, Ӯ бигӯяд: ”Пас чаро ба вай имон наовардед?”

32. «Ва агар гӯем, ки ”аз инсон буд”» — аз мардум метарсанд; зеро ки ҳама Яҳъёро наби барҳақ медонистанд.

33. Ба Исо ҷавоб дода гуфтанд: «Намедонем». Исо ҳам ба ҷавоби онҳо гуфт: «Ман ҳам ба шумо намегӯям, ки бо кадом қудрат ин корҳоро мекунам».

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Масал дар бораи тоқдорони бадкор.

1. ПАС бо масалҳо ба онҳо оғози сухан намуда, гуфт: «Касе тоқ шинонд, деворе гирдаш кашид, чархуште сохт, бурҷе барпо кард ва онро ба тоқдорон супурду ба сафар рафт.

2. «Чун мавсим расид, хизматгореро назди тоқдорон фиристод, то аз меваи тоқзор аз тоқдорон бигирад,

3. «Лекин онҳо вайро дошта заданд ва тихидаст равона карданд.

4. «Боз хизматгори дигарро назди онҳо фиристод; вайро низ сангборон карда, сарашро кафонданд ва дашном дода пеш карданд.

5. «Боз як нафари дигарро фиристод: вайро куштанд; ва бисъёр касони дигарро — баъзеро заданд ва баъзеро куштанд.

6. «Як писари азизаш буд, ва дар охир вайро низ назди онҳо фиристода, дар дили худ гуфт: "Аз писарам шарм хоҳанд дошт".

7. «Лекин тоқдорон ба якдигар гуфтанд: "Ин ворис аст; биёед, вайро бикушем, то мерос аз они мо гардад".

8. «Вайро дастгир карда, куштанд ва аз тоқзор берун бароварда партофтанд.

9. «Пас соҳиби тоқзор чӣ хоҳад кард? Омада, тоқдоронро ба марг маҳкум хоҳад кард ва тоқзорро ба дигарон хоҳад супурд.

10. «Магар ин Навиштаро нахондаед:

"Санге ки меъмрон рад карданд,
санги сари гӯшаи бино гардид:

11."Ин аз ҷониби Худованд шуд

ва дар назари мо ҳайратангез аст"»

12. Ва хостанд Ҷро дастгир кунанд, лекин аз мардум тарсиданд; зеро донистанд, ки ин масалро дар ҳаққи онҳо гуфта буд; пас Ҷро вогузошта рафтанд.

Масъалаи хироч.

13. Ва чанд нафар аз фарисиён ва ҳиродиёнро назди Ҷ фиристоданд, то Ҷро аз суханаш афтонанд.

14. Онҳо омада, ба Ҷ гуфтанд: «Эй Устод! Медонем, ки Ту ҳақгӯй ҳасти ва аз касе парвое надорӣ, зеро ҳеҷ рӯбинӣ намекунӣ, балки роҳи Худоро ба ростӣ таълим медиҳӣ; оё ба қайсар чизья додан ҷоиз аст ё не? Бидиҳем ё надиҳем?»

15. Аммо Ҷ риёкориҳои онҳоро даръёфта, гуфт: «Чаро Маро меозмод? Диноре ба Ман биёред, то онро бубинам».

16. Онҳо оварданд. Он гоҳ ба онҳо гуфт: «Ин сурат ва рақам аз они кист?» Онҳо ба Ҷ гуфтанд: «Аз они қайсар».

17. Исо ба ҷавоби онҳо гуфт: «Он чи аз они қайсар аст, ба қайсар диҳед, ва он чи аз они Худост — ба Худо». Ва аз ҷавоби ӯ дар ҳайрат монданд.

Дар бораи эҳёи мурдагон.

18. Ва саддуқиён, ки мункири қиёмат ҳастанд, назди ӯ омада, пурсиданд:

19. «Эй Устод! Мусо ба мо навиштааст: ”Агар бародари касе бимирад ва зане аз худ гузошта ва фарзанде надошта бошад, бояд бародараш зани вайро ба никоҳи худ дароварад, ва барои бародари худ насле ба вучуд оварад”.

20. «Ҳафт бародар буданд: яке зан гирифта, мурд ва фарзанде нагузошт;

21. «Вайро дуоимин ба занӣ гирифта, мурд ва фарзанде нагузошт; сеюм низ ҳамчунин.

22. «Ҳамаи он ҳафт вайро гирифтанд ва насле нагузоштанд. Баъд аз ҳама зан низ мурд.

23. «Пас, дар қиёмат, ки ҳама эҳё хоҳанд шуд, вай зани кадоми онҳо мешавад? Зеро ки ҳар ҳафт вайро ба занӣ гирифта буданд».

24. Исо ба ҷавоби онҳо гуфт: «Магар гумроҳ нестед аз он рӯ, ки на Навиштаҳоро медонед, на қудрати Худоро?»

25. «Зеро, ҳангоме ки аз мурдагон эҳё мешаванд, на зан мегиранд ва на ба шавҳар мераванд, балки монанди фариштагон дар осмон мебошанд.

26. «Аммо дар бораи мурдагон, ки эҳё мешаванд, магар дар китоби Мусо нахондаед, ки чӣ сон Худо дар назди бутта ба вай гуфт: ”Манам Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб”?

27. «Вай на Худои мурдагон аст, балки Худои зиндагон. Пас шумо басе гумроҳ шудаед».

Аҳкоми бузурғтарин.

28. Яке аз китобдонон, чун мубоҳисаи онҳоро шунида, дид, ки ба онҳо ҷавоби некӯ дод, пеш омада, аз ӯ пурсид: «Аввалини ҳамаи аҳком кадом аст?»

29. Исо ба вай ҷавоб дод: «Аввалини аҳком ин аст: ”Бишнава, эй Исроил! Худованд Худои мо Худованди ягона аст;

30. ”Ва Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо

тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор”; аввалин аҳком ҳамин аст!

31. «Ва дуомаш монанди он аст: ”Ёри худро мисли худ дӯст бидор”; ҳукми дигаре бузургтар аз инҳо нест».

32. Китобдон ба Ӯ гуфт: «Офарин, эй Устод! Ту рост гуфтӣ, ки Худо ягона аст ва ҷуз Ӯ дигаре нест;

33. «Ва Ӯро бо тамоми дил ва бо тамоми идрок ва бо тамоми қувват дӯст доштан ва ёри худро мисли худ дӯст доштан аз ҳамаи қурбониҳои сӯхтани ва ҳадияҳо афзалтар аст».

34. Чун Исо дид, ки вай оқилона ҷавоб дод, ба вай гуфт: «Ту аз Малакути Худо дур нестӣ». Пас аз он касе ҷуръат накард, ки аз Ӯ чизе пурсад.

Исо — ҳам писари Довуд ва ҳам Худованди Довуд.

35. Ва ҳангоме ки Исо дар маъбад таълим меод, савол дода, гуфт: «Чӣ сон китобдонон мегӯянд, ки Масеҳ писари Довуд аст?

36. «Ва ҳол он ки ҳуди Довуд бар тибқи Рӯхулқудс мегӯяд: ”Худованд ба Худованди ман гуфт:

«Ба ямини Ман бинишин,

то душманони Туро зери пойи Ту андозам»”.

37. «Инак ҳуди Довуд Ӯро Худованд меномад: пас чӣ сон Ӯ писари вай будааст?» Ва мардуми бисёр каломи Ӯро бо хушнӯдӣ мешуниданд.

Риёкориҳои китобдонон.

38. Ва Ӯ онҳоро таълим дода, мегуфт: «Аз китобдонон ҳазар кунед, ки дӯст медоранд ҷомаҳои дароз пӯшида гарданд, ва дар бозорҳо табрик бишнаванд,

39. «Ва дар курсиҳои аввали куништҳо ҷой бигиранд ва дар зиёфатҳо болонишин шаванд;

40. «Онҳо, ки хонаҳои бевазанро фуру мебаранд ва барои намуд дуоро тӯл медиҳанд, аз ҳама саҳттар маҳкум хоҳанд шуд».

Фулуси бевазан.

41. Ва Исо дар муқобили ганчина нишаста нигоҳ мекард, ки чӣ сон мардум ба ганчина пул меандозанд. Аксари сарватдорон бисёр меандохтанд.

42. Ва бевазани камбағале омада, ду фулус андохт, ки ним тин мешавад.

43. Пас шогирдонашро пеши Худ хонда, гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин бевазани камбағал аз ҳамаи ононе ки ба ганчина андохтанд, бештар дод;

44. «Зеро ҳама аз зиёдатии худ доданд, лекин вай аз камбағалии худ ҳар чӣ дошт, андохт, яъне тамоми нафақаи худро дод».

БОБИ СЕЗДАҲУМ

*Дар бораи омадани Исо.
Заволи маъбад.*

1. ЧУН Исо аз маъбад мебаромад, яке аз шогирдонаш ба Ӯ гуфт: «Эй Устод! Бингар, чӣ навъ сангҳо ва чӣ навъ иморатҳост!»

2. Исо ба ҷавоби вай гуфт: «Ин иморатҳои бузургро мебинӣ? Ҳамаи ин хароб хоҳад шуд, ба дараҷае ки санге бар санге нахоҳад монд».

3. Ва чун Ӯ бар кӯҳи Зайтун дар муқобили маъбад нишаста буд, Петрус, Яъқуб, Юҳанно ва Андриёс ба танҳои аз Ӯ пурсиданд:

4. «Моро огоҳ кун, ки ин кай воқеъ мешавад, ва аломати рӯй додани ҳамаи ин чӣ гуна аст?»

5. Он гоҳ Исо дар ҷавоби онҳо ба гуфтан оғоз намуд: «Хушбӯр бошед, ки касе шуморо гумроҳ накунад;

6. «Зеро бисёр касон бо номи Ман омада, гӯянд, ки ин Ман ҳастам, ва мардуми бисёрро гумроҳ кунанд.

7. «Аммо чун ҷангҳо ва овозаи ҷангҳо бишнавед, натарсед: зеро ин бояд воқеъ шавад; лекин ин ҳанӯз интиҳо нест.

8. «Зеро қавме бар зидди қавме ва салтанате бар зидди салтанате қиём хоҳад кард; ва дар ҳар ҷо зилзилаҳо рӯй хоҳад дод, ва қаҳтиҳо ва ошӯбҳо падида хоҳад омад. Инҳо ибтидои дардҳост.

9. «Лекин шумо худро эҳтиёт кунед; зеро шуморо ба маҳкамаҳо ҳоҳанд кашид, ва дар кунистҳо тозиёна ҳоҳанд зад, ва шуморо назди ҳокимону подшоҳон ба хотири Ман ҳозир ҳоҳанд кард, то барои онҳо шаҳодате гардад.

10. «Ва лозим аст, ки Инчил аввал дар байни тамоми ҳалқҳо мавъиза карда шавад.

11. «Чун шуморо барои таслим кардан гирифта баранд, пешакӣ ғамхорӣ ва андеша накунад, ки чӣ бояд бигӯед; балки он чи дар он соат ба шумо ато шавад, онро бигӯед: зеро гӯянда шумо нестед, балки Рӯхулқудс аст.

12. «Он гоҳ бародар бародарро ва падар фарзандро ба марг таслим хоҳад кард; ва фарзандон бар зидди падарону модарон қиём карда, онҳоро ба ҳалокат хоҳанд расонд.

13. «Ва ҳама аз барои исми Ман ба шумо адоват хоҳанд дошт; лекин ҳар кӣ то охир сабр кунад, начот хоҳад ёфт.

Мусибати бузург.

14. «Чун кароҳати харобиро, ки Дониёли набӣ ба забон овардааст, дар ҷое ки намебояд, бар по бубинед, — ҳар кӣ хонад, дарк кунад, — он гоҳ онҳое ки дар Яхудо мебошанд, ба кӯҳистон гурезанд;

15. «Ва ҳар кӣ бар бом бошад, поён нафурояд ва барои гирифтани ҷизе ба хонаи худ надарояд;

16. «Ва он ки дар киштзор аст, барои гирифтани ҷомаи худ барнагардад.

17. «Вой бар ҳоли ҳомиладорон ва ширдорон дар он айём!

18. «Дуо кунед, ки гурехтани шумо дар зимистон рӯй надихад.

19. «Зеро дар он айём чунон мусибате хоҳад шуд, ки аз ибтидои офариниш, ки Худо офарид, то ҳол нашудааст ва бори дигар нахоҳад шуд.

20. «Ва агар Худованд он айёмро кӯтоҳ намекард, касе начот намеёфт; лекин аз барои баргузидагоне ки ӯ интихоб намудааст, он айёмро кӯтоҳ кардааст.

21. «Дар он ҳангом агар касе ба шумо гӯяд: "Инак Масеҳ дар ин ҷост", ё "дар он ҷост", — бовар накунад.

22. «Зеро масеҳони козиб ва анбиёи козиб ба майдон омада, аломот ва мӯъҷизот нишон хоҳанд дод, то ки, агар мумкин бошад, баргузидагонро низ гумроҳ кунанд.

23. «Лекин шумо ҳушёр бошед; инак, Ман ҳамаашро ба шумо пешакӣ гуфтам.

Омадани Писари Одам.

24. «Лекин дар он айём, пас аз он мусибат, офтоб хира шавад ва моҳ рӯшноии худро надихад.

25. «Ва ситорагон аз осмон фуру резанд, ва қувваҳои афлок мутазалзил шаванд.

26. «Он гоҳ Писари Одамро бинанд, ки бо қудрат ва чалоли азим бар абрӯ меояд.

27. «Ва он гоҳ Ӯ фариштагони Худро фиристода, баргузидагони Худро аз чор ҷониб, аз канори замин то канори осмон фароҳам хоҳад овард.

Масал дар бораи дарахти анҷир.

28. «Акнун аз дарахти анҷир мисол гиред; чун шохааш нарм шуда, барг оварад, медонед, ки тобистон наздик аст;

29. «Ҳамчунин шумо чун дидед, ки ин чизҳо воқеъ шудааст, бидонед, ки наздик аст, назди дар аст.

30. «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ин насл ҳанӯз аз олам нагузашта, ҳамаи ин чизҳо воқеъ хоҳад шуд.

31. «Осмон ва замин гузарон аст, лекин каломи Ман гузарон нест.

32. «Аммо он рӯз ва соатро, ғайр аз Падар, касе на-медонад, на фариштагони осмон, на Писар.

33. «Пас, барҳазар ва бедор бошед ва дуо гӯед; зеро намедонед, ки он вақт кай фаро мерасад.

Дар интизори омадани Худованд бедор бошед.

34. «Монанди касе ки ба сафар рафта ва хонаи худро тарк карда, ба хизматгорони худ ихтиёр дод ва барои ҳар яке шуғли хосе муқаррар намуд ва дарбонро фармуд, ки бедор бошад.

35. «Пас, бедор бошед; зеро намедонед, ки соҳиби хона кай меояд, дар шом, ё ними шаб, ё ҳангоми бонги хурӯс, ё бомдодон;

36. «Мабодо ногаҳон омада, шуморо хуфта ёбад.

37. «Аммо он чи ба шумо мегӯям, ба ҳама мегӯям: "Бедор бошед"».

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Суиқасд ба муқобили Исо.

1. То иди фисҳ ва фатир ду рӯз монда буд; саркоҳинон ва китобдонон дар тараддуди он буданд, ки чӣ сон бо ҳила Ӯро дастгир карда, ба қатл расонанд;

2. Лекин меғуфтанд: «На дар ид, мабодо дар байни мардум ошўбе рўй диҳад».

Марьями сокини Байт-Ҳинӣ бар Исо равғани атрафшон мерезад.

3. Ва ҳангоме ки Ў дар Байт-Ҳинӣ, дар хонаи Шимъӯни маҳавӣ назди суфра нишаста буд, — зане бо зарфи гачини равғани атрафшони сунбули холиси гаронбаҳо омад ва зарфро шикаста, бар сари Ў рехт.

4. Баъзе касон норозӣ шуда, дар байни худ гуфтанд: «Чаро ин равғани атрафшон талаф шуд?»

5. «Зеро онро ба зиёда аз сесад динор фурухта, ба мискинон тақсим карда додан мумкин буд». Ва он занро сарзаниш карданд.

6. Лекин Исо гуфт: «Вайро ором гузоред; чаро вайро ҳиҷил мекунед? Вай барои Ман коре некӯ кард.

7. «Зеро мискинон ҳар вақт дар назди шумо ҳастанд ва ҳар гоҳ, ки бихоҳед, ба онҳо зҳсон карда метавонед; лекин Ман ҳамеша бо шумо нестам.

8. «Вай он чи метавонист, ба ҷо овард: Бадани Маро барои дафн пешакӣ тадҳин кард.

9. «Ба ростӣ ба шумо меғўям: дар тамоми ҷаҳон ҳар ҷо, ки Инчил мавъиза шавад, кори вай низ барои ёдовариӣ вай эйкр хоҳад ёфт».

Паймони таслимкунанда бо саркоҳинон.

10. Ва Яҳуди Искарьют, ки яке аз он дувоздаҳ буд, пеши саркоҳинон рафт, то ки Ўро ба онҳо таслим кунад.

11. Онҳо чун сухани вайро шуниданд, шод гаштанд ва ба вай пул додани шуданд. Вай дар ҷустуҷӯи фурсати мувофиқ буд, ки Ўро таслим кунад.

Фисҳи охирин.

12. Дар рӯзи аввали иди фатир, ки барои фисҳ курбонӣ мекарданд, шогирдонаш ба Ў гуфтанд: «Кучо мехоҳӣ, ки фисхро бихӯрӣ, то рафта тайёр кунем?»

13. Пас ду нафарро аз шогирдонаш фиристода, ба онҳо гуфт: «Ба шахр биравед; марде ба шумо рост хоҳад омад, ки кӯзаи обро бардошта мебарад; аз ақиби вай равона шавед,

14. «Ба кучое ки дарояд, ба соҳиби хона гӯед: ”Устод мегӯяд: меҳмонхона кучост, ки он чо фисхро бо шогирдони Худ бихӯрам?”

15. «Вай ба шумо болохонаи калони мафрушу тайёрро нишон медиҳад; дар он чо барои мо тайёрӣ бинед».

16. Шогирдонаш равона шуда, ба шаҳр омаданд ва, чунон ки ӯ гуфта буд, ёфтанд; ва фисхро омода карданд.

Фисҳ.

17. Бегоҳи рӯз ӯ бо он дувоздаҳ омад.

18. Ва ҳангоме ки нишаста таом меҳӯрданд, Исо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки яке аз шумоён, ки бо Ман таом меҳӯрад, Маро таслим хоҳад кард».

19. Онҳо ғамгин шуда, паси ҳамдигар ба ӯ гуфтанд: «Оё он манам?» Ва дигаре: «Оё он манам?»

20. Лекин ӯ ба ҷавоби онҳо гуфт: «Яке аз дувоздаҳ, ки бо Ман даст дар табақ меандозад.

21. «Агарчи Писари Одам ончунон, ки дар бораи ӯ навишта шудааст, меравад, лекин вой бар ҳоли он касе ки Писари Одам ба воситаи вай таслим карда шавад: барои вай беҳтар мебуд, ки таваллуд намеёфт».

Таоми шои муқаддас.

22. Ва ҳангоме ки таом меҳӯрданд, Исо нонро гирифта, баракат дод ва пора карда, ба онҳо доду гуфт: «Бигиред ва бихӯред, ки ин Бадани Ман аст».

23. Ва косаро гирифта, шукргузорӣ намуд ва ба онҳо дод; ва ҳама аз он нӯшиданд.

24. Ва ба онҳо гуфт: «Ин аст Хуни Ман аз аҳди ҷадид, ки барои бисёр касон рехта мешавад.

25. «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: Ман дигар аз шираи ангур нахоҳам нӯшид, то ҳамон рӯзе ки дар Малакути Худо маи тоза бинӯшам».

Имтиҳони имони шогирдон.

26. Ва ҳамду сано хонда, ба сӯи кӯҳи Зайтун равона шуданд.

27. Ва Исо ба онҳо гуфт: «Ҳамаи шумо имшаб дар ҳаққи Ман ба васваса хоҳед афтод; зеро навишта шудааст: ”Чӯпонро мезанам, ва гӯсфандон пароканда хоҳанд шуд”.

28. «Аммо пас аз эҳъё шуданам, пеш аз шумо ба Чалил хоҳам рафт».

29. Петрус ба Ӯ гуфт: «Агар ҳама ба васваса афтанд ҳам, ман намеафтам».

30. Исо ба вай гуфт: «Ба ростӣ ба ту мегӯям, ки ту ҳоло, дар ҳамин шаб, пеш аз он ки хурӯс ду бор бонг занад, Маро се бор инкор хоҳӣ кард».

31. Лекин вай бо ҷидду ҷаҳди зиёдтар мегуфт: «Ҳатто агар бо Ту мурданам лозим ояд, Туро ҳаргиз инкор накунам». Дигарон низ ҳамчунон гуфтанд.

Исо дар Ҷатсамонӣ маҳзун мешавад ва дуо мегӯяд.

32. Ба мавзее омаданд, ки Ҷатсамонӣ ном дошт; ва Ӯ ба шогирдонаш гуфт: «Дар ин ҷо бинишинед, то Ман дуо гӯям».

33. Ва Петрус, Яъқуб ва Юҳанноро бо Худ бурд; ва дар изтироб афтод ва дилтанг шуд.

34. Ва ба онҳо гуфт: «Ҷони Ман то ба дараҷаи марговар маҳзун шудааст; дар ин ҷо бимонед ва бедор бошед».

Дуои якум.

35. Ва, каме пештар рафта, рӯ ба замин афтод ва дуо гуфт, ки агар мумкин бошад, он соат аз Ӯ бигзарад;

36. Ва гуфт: «Аббо, Падарам! Ҳама чиз назди Ту мумкин аст; ин косаро аз Ман бигзарон; лекин на бо хоҳиши Ман, балки бо иродаи Ту».

37. Ва омада, онҳоро хуфта ёфт, ва ба Петрус гуфт: «Эй Шимъӯн! Ту хуфтай? Оё натавонистӣ соате бедор бошӣ?»

38. «Бедор бошед ва дуо гӯед, то ба озмоиш дучор нашавед; рӯҳ бардам аст, лекин ҷисм натавон».

Дуои дуюм.

39. Ва боз рафта бо ҳамон суханон дуо гуфт.

40. Ва баргашта, боз онҳоро хуфта ёфт, зеро ҷашмонашон хоболуд буд; ва онҳо намедонистанд, ки ба Ӯ чӣ ҷавоб диҳанд.

Дуои сеюм.

41. Ва бори сеюм омада, ба онҳо гуфт: «Шумо ҳанӯз мехобед ва истироҳат мекунед? Вассалом, соат расидааст;

инак Писари Одам ба дасти гуноҳкорон таслим карда мешавад;

42. «Бархезед, биравем: инак, он ки Маро таслим мекунад, наздик омад».

Таслим кардани Яҳудо ва ҳабс шудани Исо.

43. Ва дарҳол, ҳанӯз ки Ӯ суҳан мегуфт, Яҳудо, ки яке аз он дувоздаҳ буд, ва бо вай мардуми бисъере аз чониби саркоҳинон, китобдонон ва пирон бо шамшеру таёқҳо омаданд.

44. Таслимкунандаи Ӯ ишорате ба онҳо дода, гуфта буд: «Ҳар киро бибӯсам, Ӯ ҳамон аст; Ӯро дастгир кунеду бо эҳтиёт баред».

45. Ва чун омад, дарҳол ба Ӯ наздик шуда, гуфт: «Эй Устод! Эй Устод!» Ва Ӯро бӯсид.

46. Ва онҳо дастҳои худро бар Ӯ андохта, Ӯро гирифтанд.

Исоро ҳама тарк карданд.

47. Аммо яке аз ҳозирон шамшери худро кашида, ба ғуломи саркоҳин заду як гӯши вайро бурида партофт.

48. Исо ба онҳо рӯ оварда, гуфт: «Гӯё бар зидди роҳзане шумо бо шамшеру таёқҳо берун омадаед, то Маро дастгир кунед;

49. «Ҳар рӯз Ман назди шумо дар маъбад будам ва таълим меодам, ва шумо Маро дастгир накардед; лекин бигзор Навиштаҳо ба амал ояд».

50. Он гоҳ ҳама Ӯро вогузошта, гурехтанд.

51. Ҷавоне ҷисми бараҳнаи худро ба чодире печонда, аз ақиби Ӯ мерафт; ва сарбозон вайро дастгир карданд.

52. Лекин вай чодирро партофта, тани бараҳна аз дасти онҳо гурехт.

Исо ба ҳузури пирон.

53. Ва Исоро назди саркоҳин оварданд; ва тамоми саркоҳинон ва пирон ва китобдонон назди вай гирд омаданд.

54. Петрус аз дур, то даруни ҳавлии саркоҳин, аз паи Ӯ равона шуда, бо хизматгорон нишаст ва назди оташ худро гарм мекард.

55. Саркоҳинон ва тамоми шӯрои пирон дар чустучӯи шаҳодате бар зидди Исо буданд, то Ӯро ба қатл расонанд, лекин наёфтанд.

56. Зеро бисъёр касон бар зидди Ӯ шаҳодати бардурӯғ доданд, лекин ин шаҳодатҳо ба яқдигар мувофиқ набуд.

57. Ва баъзе касон бархоста, бар зидди Ӯ шаҳодати бардурӯғ дода, гуфтанд:

58. «Мо шунидем, ки Ӯ мегуфт: "Ман ин маъбади бо дасти одам сохташударо вайрон мекунам ва дар се рӯз дигареро бино мекунам, ки бо дасти одам сохта нашуда бошад"».

59. Лекин чунин шаҳодати онҳо низ мувофиқ набуд.

60. Пас саркоҳин бархост ва дар миёна истода, аз Исо пурсид: «Чаро Ту ҳеч ҷавоб намедиҳӣ? Ин чист, ки инҳо бар зидди Ту шаҳодат медиҳанд?»

61. Аммо Ӯ ҳомӯш монд ва ҳеч ҷавоб надод. Боз саркоҳин аз Ӯ пурсида, гуфт: «Оё Ту Масеҳ, Писари Худои Мутабаррак ҳастӣ?»

62. Исо гуфт: «Ман ҳастам; ва шумо Писари Одамро хоҳед дид, ки ба ямини Кудрат нишаста, бар абрҳои осмон меояд».

63. Он гоҳ саркоҳин ҷомаи худро дарронда, гуфт: «Дигар ба шоҳидон чӣ хоҷат дорем?»

64. «Шумо куфрро шунидед; чӣ мулоҳиза доред?» Пас ҳама Ӯро айбдор карда, сазовори марг донистанд.

65. Ва баъзе касон ба сару рӯи Ӯ туф кардан гирифтанд ва рӯяшро пӯшида, Ӯро мезаданд ва мегуфтанд, ки: «Нубувват кун». Ва хизматгорон Ӯро торсақӣ мезаданд.

Петрус Худованди худро инкор мекунад.

66. Ҳангоме ки Петрус дар поён, дар рӯи ҳавлӣ буд, яке аз канизони саркоҳин омад

67. Ва чун дид, ки Петрус худро гарм мекунад, ба вай нигоҳ карда, гуфт: «Ту низ бо Исои Носирӣ будӣ».

68. Лекин вай инкор карда, гуфт: «Намедонам ва намефаҳмам, ки ту чӣ мегӯӣ». Ва ба ҳавлии берун рафта буд, ки хурӯс бонг зад.

69. Каниз бори дигар вайро дида, ба ҳозирон гуфт: «Ин яке аз онҳост».

70. Вай бори дигар инкор кард. Пас аз муддате ҳозирон ба Петрус гуфтанд: «Дар ҳақиқат ту яке аз онҳо мебошӣ; зеро ки ту аз Ҷалил ҳастӣ ва лаҳҷаи ту ҳамон хел аст».

71. Лекин вай ба савганду қасам хўрдан оғоз намуда, гуфт: «Он Одамро, ки мегўед, намешиносам».

72. Ҳамон дам хурўс бори дуѳом бонг зад. Он гоҳ Петрус сухани Исоро ба ёд овард, ки ба вай гуфта буд: «Пеш аз он ки хурўс ду бор бонг занад, Маро се бор инкор хоҳӣ кард». Ва оғоз ба гиристан намуд.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Исо ба ҳузури Пилотус.

1. БОМДОДОН фавран саркоҳинон бо пирон ва китобдонон ва тамоми шўрои пирон машварат карданд ва Исоро баста бурданду ба Пилотус таслим карданд.

2. Пилотус аз Ӯ пурсид: «Оё Ту Подшоҳи Яҳудиён ҳастӣ?» Ӯ ҷавоб дода гуфт: «Ту мегўӣ».

3. Ва саркоҳинон Ӯро бисъёр айбдор мекарданд.

4. Пилотус боз аз Ӯ пурсид: «Ту ҳеҷ ҷавобе намедиҳӣ? Бингар, ки чӣ қадар Туро айбдор мекунанд».

5. Лекин Исо боз ҳеҷ ҷавоб надод, ба тавре ки Пилотус дар ҳайрат монд.

Исо не, балки Бараббос.

6. Дар ҳар ид вай як бандиро, ки мехостанд, барои онҳо озод мекард.

7. Бараббос ном касе бо шариконаш дар ҳабс буд, ки онҳо дар вақти исъён одам кушта буданд.

8. Ва мардум фаръед зада, илтимос карданд, ки он чиро, ки ҳамеша барои онҳо мекард, ба ҷо оварад.

9. Вай ба ҷавоби онҳо гуфт: «Оё мехоҳед, Подшоҳи Яҳудиёнро барои шумо озод кунам?»

10. Зеро медонист, ки саркоҳинон Ӯро аз рӯи ҳасад таслим карда буданд.

11. Лекин саркоҳинон мардумро барангехта буданд, ки Бараббосро барои онҳо озод кунанд, беҳтар аст.

12. Пилотус боз ба ҷавоби онҳо гуфт: «Пас чӣ мехоҳед бикунам бо он Касе ки Ӯро Подшоҳи Яҳудиён меномед?»

13. Онҳо боз фаръед заданд: «Ӯро маслуб кун!»

14. Пилотус ба онҳо гуфт: «Ӯ чӣ бадӣ кардааст?» Лекин онҳо боз ҳам зиёдтар фаръед заданд: «Ӯро маслуб кун!»

15. Пас Пилотус, мардумро хушнўд карданӣ шуда, Бараб-

босро барои онҳо озод кард ва Исоро тозиёна зада, барои маслуб кардан таслим кард.

Тамасхур ва таҳқир кардани Исо.

16. Ва сарбозон Ӯро ба даруни ҳавлӣ, яъне ба сарбозхона бурданд ва тамоми фавҷро гирд оварданд;

17. Ва чомаи арғувон ба Ӯ пӯшонданд ва тоҷе аз хор бофта, бар сараш ниҳоданд;

18. Ва оғоз ба салом намуданд: «Салом, эй Подшоҳи Яҳудиён!»

19. Ва қамиш бар сараш заданд ва бар Ӯ туф карданд ва, зону зада, ба Ӯ таъзим карданд.

20. Пас аз он ки Ӯро босе истехзо карданд, чомаи арғувонро аз танаш кашида, либоси худаширо пӯшонданд ва Ӯро берун бурданд, то маслубаш кунанд.

21. Ва роҳгузареро аз Қурин, ки Шимъӯн ном дошт ва падари Искандар ва Руфус буд ва аз саҳро меомад, маҷбур карданд, ки салиби Ӯро бардорад.

22. Ва Исоро ба ҷое бурданд, ки Ҷолҷолто, яъне «Ҷои косахонаи сар» ном дошт.

23. Ва шароби бо мур омехтаро барои нӯшиданаш доданд; лекин Ӯ нанӯшид.

Маслуб кардани Исо ва мамоти Ӯ.

24. Ононе ки Ӯро маслуб карданд, либоси Ӯро қуръа партофта тақсим карданд, то ҳар кас қисме бигирад.

25. Ва соати сеюм буд, ки Ӯро маслуб карданд.

26. Ва бар Ӯ чунин айбномае навишта шуда буд: «Подшоҳи Яҳудиён».

27. Бо Ӯ ду роҳзанро, яке аз дасти росташ ва дигаре аз дасти чапаш, маслуб карданд.

28. Пас ба амал омад он Навиштае ки мегӯяд: «Аз ҷинойткорон шумурда шуд».

29. Ва роҳгузарон Ӯро дашном дода ва сар чунбонда, мегуфтанд: «Эй! Ту ки маъбадро вайрон карда, дар се рӯз аз нав бино мекуӣ!»

30. «Худатро наҷот дода, аз салиб фуруӣ ой».

31. Ҳамчунин саркоҳинон ва китобдонон Ӯро истехзо карда, ба якдигар мегуфтанд: «Дигаронро наҷот меод, лекин Худаширо наҷот дода наметавонад!»

32. «Масех, Подшоҳи Исроил, бигзор акнун аз салиб фуруд ояд, то бубинем ва имон оварем». Ва онҳое ки бо Ӯ маслуб шуда буданд, Ӯро дашном медоданд.

33. Чун соати шашум расид, тамоми заминро то соати нӯҳум торикӣ фаро гурифт.

34. Ва дар соати нӯҳум Исо бо овози баланд фаръед зада, гуфт: «Элӯҳӣ, Элӯҳӣ! Ламма сабақтанӣ?», яъне: «Худои Ман, Худои Ман! Чаро Маро тарк кардай?»

35. Баъзе аз ҳозирон, чун шуниданд, гуфтанд: «Инак, Ильёсро меҳонад».

36. Пас шахсе шитоб карда, исфанчero аз сирко пур кард ва бар сари най ниҳода, ба Ӯ нӯшониданӣ шуд ва гуфт: «Биистед, бубинем, ки оё Ильёс меояд, то Ӯро фуруд оварад?»

37. Лекин Исо садои баланде бароварда, чон дод.

38. Ва пардаи маъбад аз боло то поён дарида, ду пора шуд.

39. Мирисаде ки рӯ ба рӯи Ӯ меистод, чун дид, ки Ӯ бо чунин садо чон дод, гуфт: «Ба ростӣ ин Одам Писари Худо буд».

40. Якчанд зан низ буданд, ки аз дур нигоҳ мекарданд: аз он чумла Марьями Маҷдалия ва Марьяме ки модари Яъкуби кӯчак ва Йӯсе буд, ва Салӯмит,

41. Ки ҳангоми дар Ҷалил буданаш аз ақби Ӯ мерафтанд ва ба Ӯ хизмат мекарданд, ва бисъер занони дигар, ки ҳамроҳи Ӯ ба Ерусалим омада буданд.

Дафни Исо.

42. Ва чун шом шуд, зеро ки рӯзи чумъа, яъне бегоҳи шанбе буд,

43. Юсуф ном шахсе аз Ҳаромот, узви намоёни шӯро, ки худаш низ интизори Малакути Худо буд, омад ва часорат карда назди Пилотус даромад ва Ҷасади Исоро талаб кард;

44. Пилотус дар ҳайрат афтод, ки Ӯ зуд фавтидааст; ва юзбоширо талабида, аз вай пурсид, ки оё фавтид?

45. Ва чун аз юзбошӣ фаҳмид, Ҷасадро ба Юсуф дод.

46. Вай катоне харида ва Ҷасадро аз салиб фуруварда, ба он катон печонд ва ба қабре ки дар дохили санг тарошида буд, ниҳод; ва сангеро бар дари қабр ғелонд.

47. Ва Марьями Маҷдалия ва Марьями модари Йӯсе диданд, ки кучо гузошта шуд.

БОБИ ШОНЗДАХУМ

Эҳъёи Исо ва воқеаҳои ин рӯз.

1. БАЪД аз гузаштани шанбе, Марьями Маҷдалия ва Марьяме ки модари Яъқуб буд, ва Салӯмит ханут хариданд, то рафта Ӯро тадҳин кунанд.

2. Ва сахари рӯзи якшанбе, чун офтоб тулӯъ кард, онҳо ба сари қабр омаданд,

3. Ва ба ҳамдигар меғуфтанд: «Сангро аз дари қабр барои мо кӣ меғелонад?»

4. Чун нигаристанд, диданд, ки санг ғелонда шудааст; ва ҳол он ки он бисъёр бузург буд.

5. Ва чун ба қабр даромаданд, ҷавонеро дар тарафи рост нишаста диданд, ки либоси сафед дар бар дошт; ва ҳайрон шуданд.

6. Вай ба онҳо гуфт: «Ҳайрон нашавед. Исои Носирии маслубро ҷустуҷӯ мекунад; Ӯ эҳъё шуд ва дар ин ҷо нест. Инак ҷое ки Ӯро ниҳода буданд.

7. «Лекин рафта, ба шогирдони Ӯ ва ба Петрус гӯед, ки Ӯ пеш аз шумо ба Ҷалил меравад; Ӯро, чунон ки ба шумо гуфта буд, дар он ҷо хоҳед дид».

8. Ва зуд баромада, тозон аз пеши қабр рафтанд; онҳоро ларза ва даҳшат фаро гирифта буд, ва ба касе чизе нагуфтанд, зеро ки метарсиданд.

Фармоиш дар бораи вазифа.

9. Саҳари рӯзи якшанбе эҳъё шуда, аввал ба Марьями Маҷдалия, ки аз вай ҳафт девро берун карда буд, зоҳир шуд.

10. Вай рафта, ба ҳамроҳони Ӯ, ки гирьёну нолон буданд, ҳабар дод;

11. Лекин онҳо, чун шуниданд, ки Ӯ зинда аст, ва Ӯро вай дидааст, — бовар накарданд.

12. Баъд аз он ба сурати дигар ба ду нафари онҳо, ки ба деҳа мерафтанд, дар роҳ зоҳир шуд.

13. Ва онҳо баргашта, ба дигарон ҳабар доданд; лекин ба онҳо низ бовар накарданд.

14. Ниҳоят ба он ёздаҳ, ки дар сари суфра нишаста буданд, зоҳир шуд ва онҳоро ба сабаби беимонӣ ва дилсахтиашон сарзаниш кард, зеро ба онҳое ки Ӯро эҳъёшуда дида буданд, бовар накардаанд.

15. Ва ба онҳо гуфт: «Ба тамоми олам биравед ва Инчибро ба ҳамаи махлуқот мавъиза кунед.

16. «Ҳар кӣ имон оварда, таъмид ёбад, начот хоҳад ёфт; лекин ҳар кӣ имон наоварад, маҳкум хоҳад шуд.

17. «Ва ин аломот ҳамроҳи имондорон хоҳад буд: ба исми Ман девҳоро берун кунанд ва ба забонҳои нав сухан гӯянд;

18. «Ва морҳоро гиранд; ва агар заҳри қотиле бихӯранд, ба онҳо осеб нарасонад; ва даст бар беморон ниҳанд, онҳо шифо ёбанд».

Сууди Исо.

19. Ва Худованд, пас аз он ки ба онҳо сухан гуфт, ба осмон сууд карда, ба ямини Худо нишаст.

20. Ва онҳо берун рафта, дар ҳар ҷо мавъиза мекарданд, ва Худованд ба онҳо мадад мерасонд ва бо аломоти баъдина каломро собит мегардонд.

ИНЧИЛИ ЛУҚО

БОБИ ЯКУМ

Муқаддима.

1. АЗБАСКИ бисъёр касон ба тартиб додани нақли воқеаҳое шурӯъ кардаанд, ки рӯй доданошон дар миёни мо пурра маълум аст,

2. Чунон ки аз ибтидо ба василаи шоҳидон ва ходимони Калом ба мо расондаанд, —

3. Ман низ салоҳ донистам, ки ҳама чизро аз худи аввал бодикқат тадқиқ намуда, пай дар ҳам барои ту, эй Теофилуси мӯхтарам, бинависам,

4. То ки ту боэътимодии таълимотеро, ки дар он тарбият ёфтаӣ, бидонӣ.

Пешгуши таваллуди Яҳъёи Таъмиддиҳанда.

5. Дар айёми Ҳиродус, подшоҳи Яҳудо, Закаръё ном коҳине аз навбати Абиё* буд, ва зани ӯ аз духтарони Ҳорун буда, Элисобаъ ном дошт.

6. Ҳар дуи онҳо пеши Худо одил буданд ва аз рӯи тамоми аҳком ва фароизи Худованд бекаму кост рафтор мекарданд.

7. Онҳо фарзанд надоштанд, зеро ки Элисобаъ нозой буд, ва ҳар ду ба пиронсолагӣ расида буданд.

8. Боре, вақте ки ӯ бо навбати худ пеши Худо қаҳонат мекард,

---

*5. *Навбати Абиё* — дар маъбад 24 гурӯҳ коҳинон бо навбат хизмат мекарданд; сардори гурӯҳи 8-ум Абиё ном коҳине аз хонадони Ҳорун буд, ва ин гурӯҳро ”навбати Абиё” меномиданд.

9. Мувофиқи таомули қаҳонат, куръа ба номи ӯ баромад, ки ба маъбади Худованд даромада, бухур кунад;

10. Ва дар вақти бухур карданаш тамоми ҷамоат дар берун дуо мегуфтанд.

11. Баногоҳ фариштаи Худованд бар ӯ зоҳир гардида, дар тарафи рости қурбонгоҳи бухур истод.

12. Закаръё аз ин рӯъё музтариб шуда, ба ҳарос афтод.

13. Аммо фаришта ба ӯ гуфт: «Эй Закаръё, натарс, зеро ки дуои ту мустаҷоб шудааст, ва зани ту Элисобаъ ба ту писаре хоҳад зоид, ва ӯро Яҳъё хоҳӣ номид.

14. «Ва туро шодмонӣ ва хурсандӣ насиб хоҳад шуд, ва бисъёр касон ба таваллуди ӯ шодӣ хоҳанд кард;

15. «Зеро ки ӯ дар назари Худованд бузург хоҳад буд, ва шароб ва арақ нахоҳад нӯшид, ва аз шиками модари худ аз Рӯхулқудс пур хоҳад буд,

16. «Ва бисъёр касонро аз банӣ-Исроил ба Худованд Худои онҳо ручӯъ хоҳад кунанд.

17. «Ва пешопеши ӯ бо рӯҳ ва қувваи Ильёс қадам хоҳад зад, то ки дилҳои падаронро ба фарзандон ва номутеонро ба ҳикмати одилон баргардонад ва халқи дурусте барои Худованд муҳайё созад».

18. Закаръё ба фаришта гуфт: «Инро аз рӯи чӣ бидонам? Зеро ки ман пир ҳастам, зани ман низ ба пиронсолагӣ расидааст».

19. Фаришта дар ҷавоби ӯ гуфт: «Ман Ҷаброил ҳастам, ки ба ҳузори Худо меистам, ва фиристода шудаам барои он ки бо ту сухан ронам ва ин муждарио ба ту бирасонам.

20. «Ва инак, забонат лол шуда, то рӯзи ба амал омадани ин ту имконияти гап задан нахоҳӣ дошт, аз барои он ки ба суханони ман, ки дар вақти худ ба иҷро хоҳанд расид, имон наовардӣ».

21. Дар ин миён ҷамоат мунтазири Закаръё буданд ва таачҷуб менамуданд, ки ӯ дар маъбад даранг мекунад.

22. Ва ҳангоме ки берун омад, ба онҳо гап зада натавонист, ва онҳо фаҳмиданд, ки ӯ дар маъбад рӯъёе дидааст; ва ӯ ба онҳо имову ишора мекард, ва забонаш лол шуда буд.

23. Вақте ки рӯзҳои хизматаш ба анҷом расид, ба хонаи худ рафт.

24. Ва баъд аз он рӯзҳо зани ӯ, Элисобаъ, ҳомила шуда, панҷ моҳ худро аз ҳама пинҳон дошт, ва гуфт:

25. «Дар ин рӯзҳо Худованд назар карда, ба ман чунин амал кард, то ки нанги маро аз миёни мардум бардорад».

Хушхабар.

26. Ва дар моҳи шашум Чаброили фаришта аз чониди Худо ба Носира ном шахри Чалил фиристода шуд

27. Назди бокирае ки номзади Юсуф ном марде аз хонадони Довуд буд; ва номи он бокира Марьям буд.

28. Ва фаришта назди вай даромада, гуфт: «Салом бар Ту, эй пурфайз! Худованд бо туст; ту дар миёни занон муборак ҳастӣ».

29. Аммо вай ўро дида, аз суханонаш музтариб шуд ва дар дили худ гуфт, ки ин чӣ саломе бошад.

30. Ва фаришта ба вай гуфт: «Эй Марьям, натарс, зеро ки ту назди Худо файз ёфтаӣ;

31. «Ва инак, ҳомила шуда, Писаре хоҳӣ зоид, ва Ўро Исо хоҳӣ номид;

32. «Ва Ў бузург хоҳад буд ва Писари Ҳаққи Таоло номида хоҳад шуд; ва Худованд Худо тахти падараш Довудро ба Ў хоҳад дод;

33. «Ва ў бар хонадони Яъқуб то абад салтанат хоҳад ронд, ва салтанати Ў интиҳо нахоҳад дошт».

34. Марьям ба фаришта гуфт: «Ин чӣ гуна мешавад, дар сурате ки ман бокира ҳастам?»

35. Фаришта дар ҷавоби вай гуфт: «Рӯҳулқудс бар ту хоҳад омад, ва қуввати Ҳаққи Таоло бар ту соя хоҳад афканд; бинобар ин он мавлуди Муқаддас ҳам Писари Худо номида хоҳад шуд;

36. «Инак, ҳеши ту, Элисобаъ, ки ўро нозой меноманд, ў низ дар пирии худ писаре дар шикам дорад, ва ҳоло моҳи шашуми ўст;

37. «Зеро ки назди Худо ҳеч каломе бе оқибат наместонад».

38. Марьям гуфт: «Инак, канизии Худованд ҳастам; бигзор бо ман аз рӯи каломи ту бишавад». Ва фаришта аз пеши вай рафт.

Марьям назди Элисобаъ меравад.

39. Дар он рӯзҳо Марьям роҳсипор шуда, бо шитоб ба шаҳре рафт, ки дар кӯҳистони Яҳудо воқеъ аст,

40. Ва ба ҳонаи Закарьё даромада, ба Элисобаъ салом гуфт.

41. Ва чун Элисобаъ саломи Марьямро шунид, бача дар шикамаш ба чунбиш омад; ва Элисобаъ аз Рӯҳулқудс пур шуд,

42. Ва бо овози баланд хитоб намуда, гуфт: «Ту дар миёни занон муборак ҳастӣ, ва муборак аст самараи шиками ту!

43. «Ва ин ба ман аз кучост, ки модари Худованди ман назди ман омадааст?

44. «Зеро ки чун садои саломи ту ба гӯшам расид, бача аз шодӣ дар шикамам ба чунбиш омад;

45. «Ва хушо вай, ки имон овардааст, ки он чи аз ҷониби Худованд ба вай гуфта шудааст, ба амал хоҳад омад».

Таронаи Марьям.

46. Ва Марьям гуфт: «Чони ман Худовандро ситоиш мекунад,

47. «Ва рӯҳи ман аз Худои Начотдиҳандаи ман ба ваҷд омад,

48. «Ки Ё бар фурутанӣ канизи Худ назар кардааст; зеро ки минбаъд ҳамаи наслҳо маро хушбахт хоҳанд хонд;

49. «Зеро ки он Кодир чизи бузурге барои ман ба амал овард, ва исми Ё муқаддас аст,

50. «Ва марҳамати Ё насл ба насл барои касонест, ки аз Ё метарсанд;

51. «Қуввати бозуи Худро зоҳир сохт; онҳое, ки аз андешаҳои дилашон мағрур буданд, пароканда кард;

52. «Зӯроваронро аз тахтҳо воҷун сохт ва фурутанонро сарафроз гардонд;

53. «Гуруснагонро аз неъматҳо пур кард, ва сарватдоронро тижидаст фиристод;

54. «Бандаи Худ Исроилро дастгирӣ кард, ба хотираи марҳамати Худ, —

55. «Чунон ки ба падарони мо гуфта буд, — ба Иброҳим ва насли ӯ то абад».

56. Ва Марьям қариб се моҳ назди ӯ монд ва баъд ба хонаи худ баргашт.

Таваллуди Яҳъёи Таъмиддиҳанда.

57. Чун вақти зоидаи Элисобаъ расид, ӯ писаре зод.

58. Ва ҳамсояҳо ва хешу табори ӯ шуниданд, ки Худованд марҳамати Худро ба ӯ афзун кардааст, ва бо ӯ шод шуданд.

59. Ва дар рӯзи ҳаштум омаданд, ки кӯдакро хатна ку-

нанд, ва мехостанд ўро, аз рӯи номи падараш, Закаръё ном монанд.

60. Лекин модараш дар ҷавоб гуфт: «Не, балки ў Яҳъё номида хоҳад шуд».

61. Ба вай гуфтанд: «Дар авлоди ту касе нест, ки чунин ном дошта бошад».

62. Ва бо имову ишорат аз падараш пурсиданд, ки ўро чӣ ном ниҳодан мехоҳад.

63. Ў тахтачае талабида, бар он навишт: «Номи ў Яҳъёст». Ва ҳама мутааҷҷиб шуданд.

64. Дарҳол даҳон ва забони ў кушода шуд, ва ў ба суҳан даромада, Худоро ҳамду сано хонд.

65. Ва ҳамаи ҳамсоҷҳои онҳо ба ҳарос афтоданд; ва тамоми ин воқеаро дар сар то сари кӯҳистони Яҳудо нақл мекарданд.

66. Ва ҳар кӣ мешунавид, инро дар дили худ ҷо дода, мегуфт: «Ин кӯдак кӣ хоҳад шуд?» Ва дасти Худованд бо ў буд.

Таронаи Закаръё.

67. Падари ў, Закаръё, аз Рӯҳулқудс пур шуд ва нубувват намуда, гуфт:

68. «Муборак аст Худованд Худои Исроил, ки қавми Худро парасторӣ намуда, ба вай халосӣ ато фармудааст,

69. «Ва барои мо дар хонадони бандаи Худ Довуд шохи* наҷот барпо кардааст,

70. «Чунон ки аз қадим бо забони анбиёи муқаддаси Худ гуфтааст,

71. «Ки моро аз душманони мо ва аз дасти ҳамаи онҳое ки аз мо нафрат доранд, наҷот хоҳад дод;

72. «Ба падарони мо марҳамат намуда, аҳди муқаддаси Худро,

73. «Қасамеро, ки Ў ба падари мо Иброҳим ёд карда буд, ба хотир хоҳад овард,

74. «Ва ба мо имконият хоҳад дод, ки аз дасти душманони худ халос шуда, бе тарсу бим

75. «Ба Ў бо қудсият ва адолат хизмат кунем, дар ҳолате ки тамоми айёми умри худ пеши Ў бошем.

76. «Ва ту, эй кӯдак, набии Ҳаққи Таоло хонда хоҳӣ

*69. *Шох* — рамзи қувват аст.

шуд, зеро ки пешопеши Худованд қадам хоҳӣ зад, то ки роҳҳои Ӯро муҳайё кунӣ

77. «Ва ба қавми Ӯ бифаҳмонӣ, ки наҷот дар омурзиши гуноҳҳои онҳост,

78. «Аз умқи марҳамати Худои мо, ки бо он моро Найири Толеъ аз олами боло парасторӣ намуд,

79. «То ки касони дар торикӣ ва сояи марг нишастаро мунаввар созад ва пойҳои моро ба роҳи осоиштагӣ равона кунад».

80. Ва кӯдак калон шуда, рӯҳаш қавӣ мегашт, ва то рӯзе ки бар Исроил зохир гардид, дар биёбонҳо буд.

БОБИ ДУЮМ

Таваллуди Исо. Исмои Ӯ.

1. ДАР он айём аз ҷониби қайсар Августус фармоне баромад, ки дар тамоми рӯи замин* саршуморӣ гузаронанд.

2. Дар замоне ки Кириниус дар Сурия ҳукмронӣ мекард, ин саршуморӣ аввалин буд.

3. Ва ҳама барои нависондани худ, ҳар яке ба шаҳри худ мерафтанд.

4. Юсуф низ аз Ҷалил, аз шаҳри Носира, ба Яҳудо, ба шаҳри Довуд, ки Байт-Лаҳм ном дорад, равона шуд, чунки ӯ аз хонадон ва авлоди Довуд буд,

5. То худро бо Марьям, ки номзади ӯ ва ҳомиладор буд, нависонад.

6. Ва ҳангоме ки онҳо дар он ҷо буданд, вақти зоидани вай расид;

7. Ва Писари нахустини худро зоид, ва Ӯро парпечкард, ва Ӯро дар охуре хобонид, чунки дар мусофирхона ҷое барои онҳо набуд.

Парастии ҷӯнонон.

8. Дар он сарзамин ҷӯнононе буданд, ки шабона дар ҳавои кушод рамаи худро посбонӣ мекарданд.

---

*1. Дар тамоми рӯи замин — яъне дар ҳудуди империяи Рум.

9. Ва фариштаи Худованд бар онҳо зоҳир гардид, ва чалоли Худованд дар гирду пешашон дурахшид, ва онҳо бағоят ҳаросон шуданд.

10. Фаришта ба онҳо гуфт: «Натарсед; зеро ки муждаи бузурге ба шумо мерасонам, ки он барои тамоми қавм ҳоҳад буд:

11. «Имрӯз барои шумо дар шаҳри Довуд Наҷотдиҳанда таваллуд шуд, ки ӯ Масеҳи Худованд аст;

12. «Ва ин аст аломат барои шумо: Кӯдакро парпечшуда ва дар охуре хобида хоҳед ёфт».

13. Ногаҳон бо фаришта фавҷе аз лашкари осмон пайдо шуданд, ки Худоро ҳамду сано хонда, мегуфтанд:

14. «Худоро чалол дар арши аъло,
ва осоиштагӣ бар замин,
ва ҳусни таваҷҷӯҳ дар миёни мардум бод».

15. Вақте ки фариштагон аз пеши онҳо ба осмон сууд карданд, чӯпонон ба якдигар гуфтанд: «Биёед, ба Байт-Лаҳм биравем ва он чиро, ки дар он ҷо воқеъ шудааст, ва Худованд онро ба мо хабар додааст, бубинем».

16. Ва бо шитоб омаданд, ва Марьям ва Юсуф ва Кӯдакро, ки дар охур хобида буд, ёфтанд.

17. Ва чун диданд, он суханеро, ки ба онҳо дар бораи Ин Кӯдак гуфта шуда буд, нақл карданд.

18. Ва ҳамаи онҳое ки шуниданд, аз он чи чӯпонон ба онҳо нақл карданд, мутааҷҷиб шуданд.

19. Ва Марьям ҳамаи ин суханонро дар дили худ ҷо дода, нигоҳ медошт.

20. Ва чӯпонон баргашта, Худоро ҳамду сано меҳонаданд ва ситоиш мекарданд барои ҳамаи он чизҳое ки шунида ва дида буданд, чунон ки ба онҳо гуфта шуда буд.

Қурбонӣ дар мағбад барои модар ва Кӯдак.

Хатнаи Исо.

21. Вақте ки дар ҳаштрӯзагӣ Ҷуро хатна карданд, ба ӯ Исо ном доданд, чунон ки фаришта Ҷуро, пеш аз он ки дар шикам пайдо шавад, номида буд.

22. Ва ҳангоме ки айёми татҳири онҳо мувофиқи шарияти Мусо фаро расид, Ҷуро ба Ерусалим оварданд, то ки ба Худованд пешниҳод кунанд,

23. Чунон ки дар шарияти Худованд навишта шудааст:

”Ҳар махлуқи наринае ки батни модарро мекушояд*, муқаддаси Худованд хонда мешавад”;

24. Ва мувофиқи он чи дар шариати Худованд гуфта шудааст, ду фохта ё ду чўчаи кабу́тар курбонӣ кунанд.

Парастии ва нубуввати Шимъун.

25. Ва инак, дар Ерусалим Шимъун ном марде буд, ки марди одил ва парҳезгор ва мунтазири тасаллои Исроил буд, ва Рӯҳулқудс бар ӯ буд.

26. Ва аз Рӯҳулқудс ба ӯ маълум шуда буд, ки то Масеҳи Худовандро набинад, фавтро нахоҳад дид.

27. Ва ӯ ба ҳидояти Рӯҳ ба маъбад омад. Ва ҳангоме ки Исои Кӯдакро падару модараш оварданд, то ки маросими шариатро бар ӯ ба чо оваранд,

28. Ӯро ба дасти худ гирифта, Худоро муборак хонд ва гуфт:

29. «Акнун, Эй Парвардигор, бандаи Худо,
мувофиқи ваъдаи Худ, ба саломатӣ ҷавоб медиҳӣ;

30. «Зеро ки чашмони ман наҷоти Туро дид,

31. «Ки онро Ту пеши ҳамаи қавмҳо муҳайё сохтӣ:

32. «Нурест, ки чашми халқҳоро кушояд,
ва ҷалоли қавми Исроили Ту бошад».

33. Ва Юсуф ва модари ӯ аз он чи дар бораи ӯ гуфта шуд, мутааҷҷиб гардиданд.

34. Ва Шимъун онҳоро баракат дода, ба Марьям, модари ӯ, гуфт: «Инак, ӯ барои ғалтидан ва бархостани бисъёр касон дар Исроил ва барои аломати муноқишот таъин шудааст, —

35. «Дар ҷони Ту низ шамшере фурӯ хоҳад рафт, — то ки андешаҳои дилҳои бисъёр ошкор шавад».

Парастии Ҳано.

36. Дар он чо низ набияе, Ҳано духтари Фануил, аз сибти Ошер буд, ки хеле солхўрда буд, ва аз давраи бакораташ ҳафт сол бо шавҳари худ зиндагӣ карда буд,

37. Ва то ҳаштоду чорсолагӣ бева буд. Вай аз маъбад дур нашуда, бо рӯза ва дуо шабу рӯз ба Худо ибодат мекард.

38. Вай низ дар ҳамон соат пеш омада, Худовандро ҳам-

---

*23. Махлуқи наринае ки батни модарро мекушояд — яъне писарбачаи нахустзода.

ду сано хонд ва ба ҳамаи онҳое ки мунтазири халосии Ерусалим буданд, дар бораи Ҷ суҳан ронд.

Баргаштан ба Носира. Солҳои соқит.

39. Баъд аз он ки тамоми маросимро мувофиқи шариати Худованд ба анҷом расонданд, ба Ҷалил, ба шаҳри худ Носира баргаштанд.

40. Ва Кӯдак калон шуда, рӯҳаш қавӣ мегашт ва аз ҳикмат пур мешуд, ва файзи Худо бар Ҷ буд.

Исои дувоздаҳсола дар маъбад.

41. Ҳар сол падару модари ӯ барои иди фисҳ ба Ерусалим мерафтанд.

42. Инчунин вақте ки Ҷ дувоздаҳсола буд, онҳо аз рӯи таомули ид ба Ерусалим омаданд,

43. Ва ҳангоме ки баъд аз итмоми айёми ид гашта мерафтанд, Исои Наврас дар Ерусалим монд; ва инро Юсуф ва модари Ҷ пайҳас нарафтанд,

44. Ба гумони он ки Ҷ бо аҳли қофила меояд; ва як рӯз роҳ паймуда, дар миёни хешон ва ошноён ба ҷустуҷӯи Ҷ шуруъ карданд;

45. Ва чун наёфтанд, барои кофта ёфтани Ҷ ба Ерусалим баргаштанд.

46. Баъд аз се рӯз Ҷро дар маъбад ёфтанд, ки дар миёни муаллимон нишаста, суҳанони онҳоро гӯш мекард ва ба онҳо савол меод;

47. Ва ҳамаи онҳое ки суҳанони Ҷро мешуниданд, аз ақли Ҷ ва аз ҷавобҳои Ҷ мутаҷҷиб мешуданд.

48. Чун Ҷро диданд, дар ҳайрат монданд; ва модари Ҷ ба Ҷ гуфт: «Эй Фарзандам! Ҷаро Ту бо мо чунин рафтор кардӣ? Инак, падарат ва ман хеле ғусса хӯрда, Ту ро ҷустуҷӯ кардем».

49. Ба онҳо гуфт: «Ҷаро Маро ҷустуҷӯ кардед? Магар намедонистед, ки Ман бояд дар ҳамон ҷое бошам, ки ба Падарам тааллуқ дорад?»

50. Вале онҳо ба суҳаноне ки Ҷ гуфт, сарфаҳм нарафтанд.

51. Ва Ҷ бо онҳо равона шуда, ба Носира омад; ва дар итоати онҳо буд. Ва модари Ҷ ҳамаи ин суҳанонро дар дили худ нигоҳ медошт.

52. Ва Исо дар ҳикмат ва дар камол ва дар илтифот назди Худо ва одамон тараққӣ мекард.

БОБИ СЕЮМ

Хизматгузори Яхъёи Таъмиддиҳанда.

1. ДАР соли понздаҳуми ҳукмронии қайсар Тибариюс, вақте ки Понтиюс Пилотус дар Яҳудо фармонравой мекард, ва Хиродус тетрархи Чалил, ва бародараш Филиппус тетрархи Итурия ва вилояти Тархонитус, ва Лисониюс тетрархи Абилин буд,

2. Дар айёми саркоҳинон Ҳонон ва Қаёфо, каломи Худо ба Яхъё ибни Закаръё расид.

3. Ва ӯ тамоми кишвари атрофи Ӯрдунро тай карда, таъмиди тавбаро барои омурзиши гуноҳҳо мавъиза менамуд,

4. Чунон ки дар китоби нутқҳои Ишаъёи набӣ навишта шудааст: «Овози нидокунандае дар биёбон:

роҳи Худовандро тайёр кунед,
тариқи Ӯро рост кунед;

5. «Ҳар водӣ баланд,
ва ҳар кӯҳ ва теппа паст,
ва ҳар қачӣ роҳи рост,
ва ҳар роҳи ноҳамвор ҳамвор хоҳад шуд;

6. «Ва ҳар башар наҷоти Худоро хоҳад дид».

7. Ва ба мардуме ки берун меомаданд, то ки аз ӯ таъмид ёбанд, мегуфт: «Эй афъизодагон! Кӣ ба шумо талқин кард, ки аз ғазаби оянда бигрезед?

8. «Акнун самаре оваред, ки сазовори тавба бошад, ва дар дили худ нагӯед, ки "падари мо Иброҳим аст!"; зеро ба шумо мегӯям, ки Худо қодир аст аз ин сангҳо барои Иброҳим фарзандон ба вучуд оварад;

9. «Ва алҳол теша бар решаи дарахтон гузошта шудааст: ҳар дарахте ки меваи нағз надихад, бурида ва дар оташ андохта хоҳад шуд».

10. Мардум аз ӯ мепурсиданд: «Пас, чӣ кунем?»

11. Дар ҷавоби онҳо мегуфт: «Касе ки ду курта дорад, ба касе ки надорад, бидиҳад; ва касе ки хӯрок дорад, низ чунин амал кунад».

12. Боҷгирон низ барои таъмид омада, ба ӯ гуфтанд: «Эй устод, чӣ кунем?»

13. Ба онҳо гуфт: «Бештар аз он чи барои шумо муқаррар шудааст, талаб накунад».

14. Сарбозон низ аз ӯ пурсида, гуфтанд: «Пас мо чӣ ку-

нем?» Ба онҳо гуфт: «Касеро озор надихед, дар ҳаққи касе тӯҳмат накунед, ва ба маоши худ қаноат намоед».

15. Ва ҳангоме ки мардум интизор меистоданд, ва ҳама дар дили худ дар бораи Яҳъё андеша мекарданд, ки оё вай Масеҳ аст ё не, —

16. Яҳъё дар ҷавоби ҳамаи онҳо мегуфт: «Ман шуморо бо об таъмид медиҳам, лекин Тавонотар аз ман меояд, ва ман сазовори он нестам, ки даволи пойафзоли Ӯро воз кунам; Ӯ шуморо бо Рӯхулқудс ва оташ таъмид хоҳад дод;

17. «Ӯ ғалбери Худро дар даст дорад, ва Ӯ хирмангоҳи Худро тоза карда, гандумро дар анбори Худ гирд хоҳад овард, лекин коҳро дар оташи хомӯшнашаванда хоҳад сӯзонд».

18. Боз бисёр чизҳои дигарро ба мардум башорат дода, онҳоро насиҳат мекард.

Ҳабс шудани Таъмиддиҳанда.

19. Ва тетрарх Ҳиродус барои Ҳиродия, зани бародараш, ва барои ҳамаи бадихое ки карда буд, ба мазаммати ӯ дучор шуда,

20. Инро низ бар ҳамаи онҳо илова намуд, ки Яҳъёро дар зиндон андохт.

Таъмиди Исо.

21. Ҳангоме ки тамоми мардум таъмид меёфтанд, ва Исо низ таъмид ёфта, дуо мегуфт, осмон кушода шуд,

22. Ва Рӯхулқудс дар шакли ҷисмонӣ, чун кабӯтаре, бар Ӯ нозил шуд, ва овозе аз осмон омад, ки мегуфт: «Ту Писари Маҳбуби Ман ҳастӣ; ҳусни тавачҷӯҳи Ман бар Туст!»

Насабномаи Марьям, модари Исо.

23. Ва Исо, вақте ки ба хизмати Худ шурӯъ намуд, тақрибан сисола буд, ва, чунон ки гумон мекарданд, писари Юсуф ибни Элӣ,

24. Ибни Маттот, ибни Левӣ, ибни Малкӣ, ибни Яннай, ибни Юсуф,

25. Ибни Матитьё, ибни Омӯс, ибни Наҳум, ибни Ҳеслӣ, ибни Наҷҷой,

26. Ибни Маҳат, ибни Матитьё, ибни Шимъӣ, ибни Юсуф, ибни Йӯдо,

27. Ибни Йўхонон, ибни Ресо, ибни Зарубобил, ибни Шаалтиил, ибни Нерй,
 28. Ибни Малкй, ибни Аддй, ибни Кўсом, ибни Элмадом, ибни Эр,
 29. Ибни Йўсе, ибни Элиззер, ибни Йўрим, ибни Маттот, ибни Левй,
 30. Ибни Шимъун, ибни Яхудо, ибни Юсуф, ибни Йўном, ибни Эльёқим,
 31. Ибни Мальё, ибни Мино, ибни Матато, ибни Нотон, ибни Довуд,
 32. Ибни Йисой, ибни Убид, ибни Бўаз, ибни Салмўн, ибни Наҳшўн,
 33. Ибни Аминодоб, ибни Ром, ибни Ҳесрўн, ибни Форас, ибни Яхудо,
 34. Ибни Яъқуб, ибни Исҳоқ, ибни Иброҳим, ибни Тораҳ, ибни Нохўр,
 35. Ибни Саруч, ибни Рау, ибни Фолач, ибни Эбар, ибни Шолах,
 36. Ибни Кенон, ибни Арфакшад, ибни Сом, ибни Нўх, ибни Ломак,
 37. Ибни Матушолах, ибни Ҳанўх, ибни Ёрад, ибни Маҳалалтъил, ибни Кенон,
 38. Ибни Анўш, ибни Шет, ибни Одам, ибни Худо буд.

БОБИ ЧОРУМ

Озмоиши Исо.

1. Ва Исои пур аз Рўҳулқудс аз Урдун баргашт, ва Рўҳ Уро ба биёбон бурд,
2. Ва чиҳил рўз Уро иблис меозмуд, ва дар он рўзҳо У чизе нахўрд; ва баъд аз тамом шудани онҳо гурусна монд.
3. Ва иблис ба У гуфт: «Агар Ту Писари Худо бошй, ба ии санг бигўй, ки нон шавад».
4. Исо ба вай ҷавоб дод: «Навишта шудааст, ки одамизод на танҳо бо нон зиндагй мекунад, балки бо ҳар каломи Худо».
5. Ва Уро ба кўҳи баланде бардошта бароварда, ҳамаи мамлакатҳои ҷаҳонро дар лаҳзае ба У нишон дод,
6. Ва иблис ба У гуфт: «Тамоми салтанат ва ҷалоли онҳоро ба Ту медиҳам, зеро ки он ба дасти ман супурда шудааст, ва ман, ба ҳар кй хоҳам, онро медиҳам;

7. «Пас, агар Ту ба ман сачда кунӣ, ҳамааш аз они Ту мешавад».

8. Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Аз Ман дур шав, эй шайтон; навишта шудааст, ки:

”Ба Худованд Худои худ сачда кун
ва танҳо Ӯро ибодат нам».

9. Ва Ӯро ба Ерусалим бурда, бар кунгураи маъбад гузошт, ва ба Ӯ гуфт: «Агар Ту Писари Худо бошӣ, аз ин ҷо Худро ба зер андоз;

10. «Зеро ки навишта шудааст:

”Ба фариштагони Худ дар бораи Ту амр хоҳад дод,
ки Туро нигоҳдорӣ кунанд;

11. «Ва Туро бар кафҳои худ бардошта хоҳанд бурд, ки мабодо пой Худро ба санге бизанӣ».

12. Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Гуфта шудааст, ки: ”Худованд Худои худро наозмой”».

13. Ва иблис тамоми озмоиширо ба итмом расонда, то муддате аз Ӯ дур шуд.

Хизматгузориҳои Исо дар Ҷалил.

14. Ва Исо бо қуввати рӯҳ ба Ҷалил баргашт, ва овозаи Ӯ дар тамоми кишвар паҳн шуд.

15. Ва Ӯ дар куништҳои онҳо таълим меод, ва ҳама Ӯро ситоиш мекарданд.

Исо дар куништи Носира.

16. Ва ба Носира, ки дар он ҷо тарбият ёфта буд, омад ва, аз рӯи одати Худ, рӯзи шанбе ба куништ даромад ва барои қироат бархост.

17. Ба Ӯ китоби Ишаъеи набиро доданд; ва Ӯ китобро кушода, ҷоеро ёфт, ки чунин навишта шуда буд:

18. ”Рӯҳи Худованд бар Ман аст;
зеро ки Ӯ Маро тадҳин намудааст,
то ки ба мискинон башорат диҳам,
ва Маро фиристодааст, то ки шикастадилонро шифо
бахшам,
озодиро ба асирон ва биноиро ба кӯрон мавъиза
намоям,
мазлумонро озод кунам

19. ”Ва соли тавачҷӯҳи Худовандро мавъиза намоям”.

20. Ва китобро пӯшонда, ба ходим дод ва нишаст; ва чашмони ҳама дар куништ ба Ҷ дӯхта шуда буд.

21. Ва Ҷ ба сухан оғоз намуда, ба онҳо гуфт: «Имрӯз ин навишта, ки шумо гӯш кардед, ба иҷро расидааст».

22. Ва ҳама ба Ҷ шаҳодат меоданд, ва аз суханони файзбахше ки аз даҳонаш мебаромад, мутааҷҷиб шуда, мегуфтанд: «Оё Ҷ писари Юсуф нест?»

23. Ба онҳо гуфт: «Албатта, шумо ба Ман ин мақолро хоҳед гуфт: "Эй табиб! Худатро шифо бидеҳ; ҳар он чи шундаем, ки дар Кафарнаҳум воқеъ шудааст, ин ҷо низ, дар ватани Худ бикун"».

24. Ва гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ҳеҷ пайғамбаре дар зодгоҳи худ мақбул нест.

25. «Аз рӯи ҳақиқат ба шумо мегӯям: бисъер бевазанон дар Исроил дар айёми Ильёс буданд, ки он вақт осмон се солу шаш моҳ баста шуда буд, ба тавре ки дар тамоми рӯи замин қаҳтии сахте рӯй дод,

26. «Вале Ильёс назди ҳеҷ яке аз онҳо фиристода нашуд, балки фақат назди бевазানে ба Сорфатои Сидӯн;

27. «Ва бисъер махавиён дар Исроил дар айёми Элишои набӣ буданд, вале ҳеҷ яке аз онҳо пок нашуд, балки фақат Наамони сурьёнӣ».

28. Тамоми аҳли куништ инро шунида, пур аз ғазаб шуданд,

29. Ва бархоста, Ҷро аз шаҳр бадар карданд ва бар қуллаи кӯҳе ки шахрашон бар он сохта шуда буд, бурданд, то ки Ҷро ба зер афкананд;

30. Аммо Ҷ аз миёни онҳо гузашта, ба роҳи Худ рафт.

Исо дар Кафарнаҳум.

31. Ва ба Кафарнаҳум, шаҳри Ҷалил, омад, ва дар рӯзҳои шанбе онҳоро таълим меод.

32. Ва онҳо аз таълими Ҷ дар ҳайрат монданд, зеро ки каломии Ҷ боқудрат буд.

33. Дар куништ касе буд, ки рӯҳи деви палид дошт, ва бо овози баланд фаръед зада, гуфт:

34. «Туро бо мо чӣ кор аст, эй Исои Носирӣ? Ту барои нест кардани мо омадаӣ! Ман медонам, ки Ту кистӣ, эй Қуддуси Худо!»

35. Исо вайро манъ карда, гуфт: «Хомӯш шав ва аз вай

берун ой!» Ва дев ӯро дар миёна афтонда, аз ӯ берун шуд, ва ҳеҷ осебе ба ӯ нарасонд.

36. Ҳама ба воҳима афтоданд, ва ба якдигар мегуфтанд: «Ин чӣ гапест, ки ӯ бо қудрат ва қувват ба арвоҳи палид амр мефармояд, ва онҳо берун меоянд?»

37. Ва овозаи ӯ дар тамоми гирду атроф паҳн шуд.

Исо модарарӯси Петрус

ва бисъёр касони дигарро шифо медиҳад.

38. ӯ аз куништ баромада, ба хонаи Шимъӯн омад; модарарӯси Шимъӯн ба табларзаи саҳте гирифта буд; ва дар хусуси вай аз ӯ илтимос карданд.

39. Ва ӯ наздики вай омада, табларзаро манъ кард; ва он нест шуд. Вай дарҳол бархоста, ба парастории онҳо машғул гашт.

40. Дар вақти фуру рафтани офтоб ҳамаи онҳое ки беморони гирифтаи касалиҳои гуногун доштанд, онҳоро назди ӯ меоварданд, ва ӯ ба ҳар яке аз онҳо даст гузошта, онҳоро шифо медод.

41. Девҳо низ аз бисъёр касон берун омада, бо фаръед мегуфтанд: «Ту Масеҳ Писари Худо ҳастӣ». Аммо ӯ онҳоро манъ карда, намегузошт сухан ронанд, зеро ки Масеҳ будани ӯро медонистанд.

Исо дар тамоми Яҳудо мавъиза менамояд.

42. Чун субҳ дамид, ӯ берун омада, ба хилватгоҳе рафт, вале мардум ӯро кофта ёфтанд ва назди ӯ омаданд, ва ӯро нигоҳ медоштанд, ки аз пешашон наравад.

43. Ба онҳо гуфт: «Ман бояд ба шаҳрҳои дигар низ аз Малакути Худо башорат диҳам, чунки барои ҳамин фирис-тода шудаам».

44. Ва дар куништҳои Ҷалил мавъиза мекард.

БОБИ ПАНҶУМ

Моҳигирии муъҷизаасо.

1. БОРЕ, вақте ки мардуми бисъёре аз ҳар тараф ӯро фишор медоданд, то ки каломии Худоро гӯш кунанд, ва ӯ дар канори кӯли Ҷинесор истода буд,—

2. Ду қайқро дид, ки дар кӯл истода буданд, ва сайё-дони моҳӣ аз онҳо берун омада, тӯрҳои худро шустушӯй мекарданд.

3. Ба яке аз қайқҳо, ки аз они Шимъун буд, савор шуда, аз вай хоҳиш кард, ки андаке аз соҳил дуртар ронад, ва ӯ дар қайқ нишаста, мардумро таълим медод.

4. Ва ҳангоме ки суханаш ба поён расид, ба Шимъун гуфт: «Ба чуқуроб бирон, ва тӯрҳои худро барои сайд андозед».

5. Шимъун дар ҷавоби ӯ гуфт: «Эй Устод! Тамоми шаб заҳмат кашида, чизе нагирифтем; лекин аз рӯи сухани Ту тӯрро меандозам».

6. Ва онҳо чунин карданд, ва миқдори зиёди моҳиро сайд карданд, ва кам монда буд, ки тӯрашон кафида равад.

7. Ва ба рафиқони худ, ки дар қайқи дигар буданд, ишорат карданд, ки ба ёрии онҳо биёянд; ва онҳо омада, ҳар ду қайқро пур карданд, ба тавре ки қариб буд зери об раванд.

8. Шимъуни Петрус, чун инро дид, пеши Исо зону зада, гуфт: «Худовандо! Аз пеши ман бирав, чунки ман шахси гуноҳкор ҳастам».

9. Зеро ки вай ва ҳамаи ҳамроҳонаш аз ин сайди моҳиёне ки ба даст оварда буданд, дар даҳшат афтоданд,

10. Ва ҳамчунин Яъқуб ва Юҳанно, писарони Забдой низ, ки шарикони Шимъун буданд. Ва Исо ба Шимъун гуфт: «Натарс; минбаъд одамонро сайд хоҳӣ кард».

11. Ва ҳар ду қайқро ба соҳил бароварданд, ва ҳамаро тарк карда, аз ақиби ӯ равона шуданд.

Исо махавиро шифо медиҳад.

12. Вақте ки Исо дар яке аз шаҳрҳо буд, марде пур аз махав омад ва, чун Исоро дид, рӯй ба замин ниҳода, аз ӯ илтимос кард: «Худовандо! Агар хоҳӣ, метавонӣ маро пок кунӣ».

13. ӯ дасти Худро дароз карда, вайро ламс намуд ва гуфт: «Меҳоҳам, пок шав!» Ва дарҳол махав аз вай нест шуд.

14. Ва ӯ ба вай таъин кард, ки ба ҳеч кас гап назанад, балки рафта худро ба коҳин нишон диҳад ва барои пок шудани худ он ҳадияро, ки Мусо фармудааст, тақдим кунад, то ба онҳо шаҳодате гардад.

15. Аммо овозаи ӯ торафт паҳн мешуд, ва шумораи зиё-

ди мардум назди Ҷ чамъ меомаданд, то ки каломашро гӯш кунанд ва аз касалиҳои худ шифо ёбанд.

16. Ва Ҷ ба ҷойҳои хилват мерафт ва дуо мегуфт.

Шифо ёфтани мафлӯч.

17. Рӯзе аз рӯзҳо, вақте ки Ҷ таълим меод, ва фарисиён ва муаллимони шариат аз тамоми деҳоти Ҷалил ва аз Яҳудо ва Ерусалим омада, дар он ҷо нишаста буданд, ва қуввати Худованд дар шифо додани зоҳир мешуд, —

18. Инак, якчанд кас марди мафлӯчро бо бистараш бардошта оварданд, ва мехостанд вайро дароварда, пеши Ҷ бигуздоранд,

19. Вале ба сабаби бисъерии мардум роҳе барои даровардани вай наёфта, болои бом баромаданд ва аз миёни сафолҳои он вайро бо бистараш ба миёнаи хона пеши Исо поён фуворданд.

20. Ва Ҷ имони онҳоро дида, гуфт: «Эй одамизод, гуноҳҳои ту омурзида шуд».

21. Китобдонон ва фарисиён дар дили худ андеша карда, мегуфтанд: «Ин кист, ки куфр мегӯяд? Ҷуз Худои ягона кист, ки гуноҳоро омурзида тавонад?»

22. Исо андешаҳои онҳоро пай бурда, дар ҷавоби онҳо гуфт: «Шумо дар дили худ чӣ андешаҳо доред?»

23. «Қадамаш осонтар аст: гуфтани он ки "гуноҳҳои ту омурзида шуд", ё гуфтани он ки "барҳез ва равона шав"»?

24. «Лекин то бидонед, ки Писари Одам дар рӯи замин қудрати омурзидани гуноҳоро дорад» — ба мафлӯч гуфт: «Ба ту мегӯям: барҳез, бистари худро бардор ва ба хонаи худ равона шав».

25. Вай дарҳол дар пеши назари онҳо барҳост, бистари худро бардошт ва, Худоро сипоскунон, ба хонаи худ равона шуд.

26. Ва ҳама дар ҳайрат монданд, ва Худоро ҳамду сано мехонданд, ва дар ҳолате ки пур аз тарсу ҳарос буданд, мегуфтанд: «Имрӯз чизҳои аҷоиб дидем».

Даъват кардани Матто. Исо бо бочгирон ва гуноҳкорон хӯрок мехӯрад.

27. Баъд аз ин Ҷ берун рафта, Левӣ ном бочгиреро дид, ки дар бочгоҳ нишаста буд, ва ба вай гуфт: «Аз пай Ман биё».

28. Вай ҳама чизро тарк карда, барҳост ва аз пай Ҷ равона шуд.

29. Ва Левӣ дар хонаи худ барои ӯ зиёфати калоне дод, ва шумораи зиёди бочгирон ва касони дигар дар он ҷо буданд, ва онҳо бо ӯ назди суфра нишастанд.

30. Китобдонон ва фарисиён норизогӣ баён намуда, ба шогирдони ӯ гуфтанд: «Чаро шумо бо бочгирон ва гуноҳкорон мехӯред ва менӯшед?»

31. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «На тандурустон, балки беморон ба табиб ҳочат доранд;

32. «Ман омадаам, ки на одилонро, балки гуноҳкоронро ба тавба даъват кунам».

Масъалаи рӯзадорӣ.

33. Ба ӯ гуфтанд: «Чаро шогирдони Яҳъё бисъёр рӯза медоранд ва дуо мегӯянд, ҳамчунин шогирдони фарисиён низ, лекин шогирдони Ту мехӯранд ва менӯшанд?»

34. Ба онҳо гуфт: «Оё метавонед аҳли кӯшки никоҳро, модоме ки домод бо онҳост, ба рӯзадорӣ водор намоед?»

35. «Лекин айёме хоҳад расид, ки домод аз онҳо гирифта шавад, ва он гоҳ, дар он айём рӯза хоҳанд дошт».

Масалҳо дар бораи ҷома ва машк.

36. Дар айни ҳол ба онҳо ин масалро гуфт: «Ҳеч кас порчае аз ҷомаи нав гирифта, бар ҷомаи кӯҳна ямоқ намемонад; вагар на, ҳам ҷомаи навро пора мекунад, ва ҳам ямоқи нав ба ҷомаи кӯҳна мувофиқ намеояд.

37. «Ва ҳеч кас шароби навро дар машки кӯҳна намеандозад; вагар на шароби нав машкро дарида, ҳам худаи мезад, ва ҳам машк талаф мешавад;

38. «Лекин шароби навро дар машки нав андохтан лозим аст; дар он сурат ҳар ду маҳфуз хоҳанд монд.

39. «Ва ҳеч кас шароби кӯҳнаро нӯшида, дарҳол наваширо талаб намекунад, зеро ки мегӯяд: шароби кӯҳна хуб аст».

БОБИ ШАШУМ

Исо ва қоидаҳои яҳудиён дар бораи рӯзи шанбе.

1. ЯК рӯзи шанбе чунин воқеъ шуд, ки ӯ аз миёни киштзор мегузашт, ва шогирдони ӯ хӯшаҳоро мечиданд ва ба каф молида, мехӯрданд.

2. Ва баъзе аз фарисиён ба онҳо гуфтанд: «Чаро шумо коре мекунед, ки кардани он дар шанбе раво нест?»

3. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Магар нахондаед, ки Довуд чӣ кард, ҳангоме ки худаш ва ҳамроҳонаш гурусна буданд?»

4. «Чӣ гуна вай ба хонаи Худо даромада, нони тақдимиро гирифта хӯрд, ва ба ҳамроҳони худ низ дод, ва ҳол он ки хӯрдани он раво набуд, ҷуз барои коҳинон?»

5. Ва ба онҳо гуфт: «Писари Одам оғои шанбе низ мебошад».

Шифо ёфтани дастхушк.

6. Як рӯзи шанбеи дигар ӯ ба куншт даромада, таълим медод, ва дар он ҷо марде буд, ки дасти росташ хушк шуда буд.

7. Китобдонон ва фарисиён аз паи ӯ мепойданд, ки шояд дар рӯзи шанбе шифо диҳад, то ки айбе ба гардани ӯ бор кунанд.

8. Ва ӯ андешаҳои онҳоро пай бурда, ба марди дастхушк гуфт: «Бархез ва дар миёнҷо биист». Вай бархост ва истод.

9. Ва Исо ба онҳо гуфт: «Аз шумо мепурсам, ки дар рӯзи шанбе кадом кор ҷоиз аст: некӣ кардан, ё бадӣ кардан? ҷонеро наҷот додан, ё ҳалок кардан?»

10. Ва ба ҳамаи онҳо назар афканда, ба он мард гуфт: «Дасти худро дароз кун». Вай чунин кард, ва дасташ мисли дасти дигараш сиҳат шуд.

11. Аммо онҳо бисёр дарғазаб шуда, бо ҳамдигар муҳокима мекарданд, ки ба Исо чӣ кунанд.

Интиҳоб шудани дувоздаҳ нафар ва номҳои онҳо.

12. Дар он айём ӯ барои дуо гуфтан ба фарози кӯҳе баромад ва тамоми шаб ба Худо дуо гуфт.

13. Вақте ки чашми рӯз кушода шуд, шогирдони Худо даъват намуда, аз онҳо дувоздаҳ нафарро интиҳоб кард, ва ба онҳо номи ҳаввориёнро дод, ки инҳоянд:

14. Шимъун, ки ўро Петрус номид, ва бародараш Андриёс, Яъқуб ва Юҳанно, Филлиппус ва Барталмо,

15. Матто ва Тумо, Яъқуб ибни Ҳалфой ва Шимъун, ки лақабаш Гаюр буд,

16. Яҳудо ибни Яъқуб ва Яҳудои Исқарьют, ки баъдтар таслимкунандаи ӯ шуд.

Фаъолияти Исо то ҳудуди Яҳудо вусъат меёбад.

17. Ва бо онҳо фурӯд омада, бар ҷои ҳамворе истод, ва шумораи зиёди шогирдонаш ва мардуми бисъёре аз тамоми Яҳудо ва Ерусалим ва аз соҳили Сӯр ва Сидӯн ҷамъ омаданд,

18. То ки каломи Ӯро гӯш кунанд ва аз касалиҳои худ шифо ёбанд; дар байнашон ҳамчунин гирифтори арвоҳи палид буданд; ва шифо меёфтанд.

19. Ва тамоми издиҳом саъю кӯшиш мекарданд, ки Ӯро ламс намоянд, чунки қуввате аз Ӯ берун омада, ҳамаро шифо мебахшид.

Мавъизаи Исо:

1. Аҳкоми хушбахтӣ.

20. Ва Ӯ ба шогирдони Худ ҷашм андохта, гуфт: «Хушо шумо, эй мискинон, зеро ки Малакути Худо аз они шумост.

21. «Хушо шумо, ки ҳоло гурусна ҳастед, зеро ки сер хоҳед шуд. Хушо шумо, ки ҳоло гириён ҳастед, зеро ки хандон хоҳед шуд.

22. «Хушо шумо, вақте ки мардум ба хотири Писари Одам аз шумо нафрат намоянд, ва шуморо дур кунанд, ва дашном диҳанд, ва номи шуморо ба бадӣ бароварда, рад кунанд.

23. «Дар он рӯз шодӣ кунеду ба ваҷд биёед, зеро ки мукофоти шумо дар осмон бузург аст. Падарони онҳо бо анбиё ҳамин тавр рафтор карда буданд.

2. Эълон кардани: вой бар ҳоли шумо!

24. «Бар акси ин, вой бар ҳоли шумо, эй сарватдорон! Зеро ки шумо аллакай тасаллои худро ёфтаед.

25. «Вой бар ҳоли шумо, эй касоне ки ҳоло сер ҳастед! Зеро ки гурусна хоҳед монд. Вой бар ҳоли шумо, эй касоне ки ҳоло хандон ҳастед, зеро ки мотам хоҳед гирифт ва гирия хоҳед кард.

26. «Вой бар ҳоли шумо, вақте ки тамоми мардум шуморо таъриф кунанд. Зеро ки падарони онҳо бо анбиёи козиб ҳамин тавр рафтор карда буданд.

3. Бартараф кардани бадӣ ба воситаи муҳаббат.

27. «Лекин ба шумо, эй шунавандагон, мегӯям: душманони худро дӯст бидоред, ба нафраткунадагони худ некӣ кунед,

28. «Барои лаънаткунандагони худ баракат бихоҳед ва барои озордиҳандагони худ дуо гӯед.

29. «Ҳар кӣ ба рухсораи ту торсаки занад, дигарашро низ сӯи вай бигардон; ва ҳар кӣ чомаи туро кашида гирад, дар гирифтани куртаат низ ба вай монеъ нашав.

30. «Ҳар кӣ аз ту чизе талаб кунад, ба вай бидех, ва ҳар кӣ чизи туро бигирад, гашта доданаширо талаб нақун.

31. «Ва чӣ тавре аз мардум мехоҳед, ки ба шумо кунанд, шумо низ ба онҳо ҳамон тавр кунед.

32. «Ва агар касонеро дӯст доред, ки шуморо дӯст медоранд, ин чӣ эҳсон аст аз ҷониби шумо? Зеро ки гуноҳкорон низ дӯстдорандагони худро дӯст медоранд.

33. «Ва агар ба касоне некӣ кунед, ки ба шумо некӣ мекунанд, ин чӣ эҳсон аст аз ҷониби шумо? Зеро ки гуноҳкорон низ чунин мекунанд.

34. «Ва агар ба касоне қарз диҳед, ки ба гашта гирифтани аз онҳо умед доред, ин чӣ эҳсон аст аз ҷониби шумо? Зеро ки гуноҳкорон низ ба гуноҳкорон қарз медиҳанд, то ки аз онҳо ҳамон қадар гашта гиранд.

35. «Лекин шумо душманони худро дӯст бидоред, ва некӣ кунед, ва қарз диҳед, бе он ки ба талофии он умедвор шавед; ва мукофоти шумо бузург хоҳад буд, ва писарони Ҳаққи Таоло хоҳед буд; зеро ки Ӯ ба носипосон ва бадон меҳрубон аст.

36. «Пас, раҳмдил бошед, чунон ки Падари шумо раҳим аст.

4. *Ба муқобили маҳкум кардани дигарон.*

37. «Доварӣ нақунед, ва ба доварӣ дучор нахоҳед шуд; маҳкум нақунед, ва маҳкум нахоҳед шуд; бибахшед ва бахшида хоҳед шуд;

38. «Бидиҳед, ва ба шумо дода хоҳад шуд: ба андозаи хуби чунбонидаю фишурдашуда ва лабрез ба домани шумо хоҳанд рехт; зеро ба кадом андоза, ки чен кунед, ба ҳамон андоза ба шумо чен карда хоҳад шуд».

39. Ва масале низ ба онҳо гуфт: «Оё метавонад кӯре ба кӯри дигар роҳнамоӣ кунад? Оё ҳар ду дар чоҳ намеафтанд?»

40. «Шогирд аз муаллими худ авло нест; аммо, пас аз такмил ёфтани ҳам, ҳар кас чун муаллимаш хоҳад буд.

41. «Чаро ту хасеро дар чашми бародари худ мебинӣ, вале чӯберо дар чашми худ дарнамеӣ?»

42. «Ё чӣ тавр метавонӣ ба бародари худ гӯӣ: ”Эй бародар! Иҷозат деҳ хасро аз чашми ту дур кунам”, дар сурате ки чӯбро дар чашми худ намебинӣ? Эй риёкор! Аввал чӯбро аз чашми худ дур кун, ва он гоҳ дуруст хоҳӣ дид, ки хасро аз чашми бародари худ дур кунӣ.

5. Дар бораи ба ҷо овардани иродаи Худо.

43. «Дарахти хубе нест, ки меваи бад меоварда бошад; ва дарахти баде нест, ки меваи хуб меоварда бошад.

44. «Зеро ки ҳар дарахт аз мевааш шинохта мешавад; чунки аз буттаи олуҷа анҷир намегиранд, ва аз мушхор ангур намечинанд.

45. «Шаҳси нек аз ганҷинаи неки дилаш чизи нек берун меоварад, ва шаҳси бад аз ганҷинаи бади дилаш чизи бад берун меоварад; зеро ки даҳони вай аз пурии дил сухан мегӯяд.

6. Масал дар бораи хонае ки бар санг бино шудааст.

46. «Чаро Маро ”Худовандо! Худовандо!” мегӯед, вале он чиро ки Ман мегӯям, ба ҷо намеоваред?

47. «Ҳар кӣ назди Ман биёяд ва суханони Маро бишнавад ва онҳоро ба ҷо оварад, ба шумо мефаҳмонам, ки вай ба кӣ монанд аст:

48. «Вай ба касе монанд аст, ки хонае месохт, ва заминро чуқур канда, таҳкурсиро бар санг гузошт, ва ҳангоме ки сел омада, оби наҳр он ҳонаро зер кард, онро аз ҷояш чунбонда натавонист, чунки бар санг бино шуда буд.

49. «Лекин ҳар кӣ бишнавад ва ба ҷо наоварад, ба касе монанд аст, ки хонаашро бар рӯи хок бе таҳкурси бино кард, ва ҳангоме ки оби наҳр онро зер кард, дарҳол фуру рафт, ва харобии он хона бузург буд».

БОБИ ҲАФТУМ

Шифо ёфтани гуломи мирисад.

1. ВАҚТЕ ки ӯ ҳамаи суханони Худо ба самъи мардум расонда тамом кард, ба Кафарнаҳум ворид шуд.

2. Гуломи як мирисад, ки барояш азиз буд, касал шуда, ба ҳолати назъ расида буд.

3. Вай овозаи Исоро шунида, пирони яҳудиро назди Ҷ фиристод, то аз Ҷ илтимос кунанд, ки омада ғуломи вайро шифо диҳад.

4. Ва онҳо назди Исо омаданд, ва аз ӯ бисъёр илтимос карда, гуфтанд: «Вай сазовори он аст, ки ин корро барояш бикунӣ,

5. «Зеро ки вай қавми моро дӯст медорад ва барои мо куништ иморат кард».

6. Исо бо онҳо рафт. Ва ҳангоме ки ба наздикиҳои хона расид, мирисад дӯстонашро назди Ҷ фиристод, то ки ба Ҷ гӯянд: «Ого! Ташвиш нақаш, зеро ман лоиқи он нестам, ки Ту зери сақфи ман биёӣ;

7. «Ба ин сабаб худамро низ лоиқ надонистам, ки назди Ту биёям; балки сухане бигӯ, ва ғуломи ман шифо хоҳад ёфт;

8. «Зеро ки ман ҳам як фармонбар ҳастам, ва дар зери итоати худ сарбозонро дорам; ба яке мегӯям: "Бирав", ме-равад; ба дигаре мегӯям: "Биё", меояд; ва ба ғуломи худ мегӯям: "Фалон корро бикун", мекунад».

9. Исо ин суханонро шунида, дар таачҷуб монд, ва ба мардуме ки аз ақиби Ҷ мерафтанд, рӯ гардонда, гуфт: «Ба шумо мегӯям, ки Ман дар Исроил ҳам чунин имоне наёфтаам».

10. Ва фиристодагон ба хона баргашта, он ғуломи бе-морро тандуруст ёфтанд.

Исо писари бевазанро дар Ноин зинда мекунад.

11. Баъд аз он ӯ ба шаҳре рафт, ки Ноин ном дорад; ва бисъёре аз шогирдонаш ва шумораи зиёди мардум ҳамроҳи ӯ мерафтанд.

12. Вақте ки ӯ ба дарвозаи шаҳр наздик шуд, мурдаеро мебароварданд, ки писари ягонаи бевазани буд; ва мардуми бисъёре аз аҳли шаҳр бо вай равона буданд.

13. Ва Худованд вайро дида, дилаш ба вай сӯхт ва ба вай гуфт: «Гирья нақун».

14. Ва наздик омада, тобутро ламс намуд; тобутбардорон бозистоданд; ва ӯ гуфт: «Эй чавон! Ба ту мегӯям, бархез».

15. Мурда сар бардошта, нишаст ва ба сухан даромад; ва ӯ вайро ба модараш супурд.

16. Ва ҳамаро тарсу ҳарос фаро гирифт, ва Худоро ҳамду сано хонда, мегуфтанд: «Пайғамбари бузурге дар миёни мо пайдо шудааст, ва Худо қавми Худо ро тафакқуд намудааст».

17. Ин ақида дар бораи ӯ дар тамоми Яҳудо ва дар тамоми гирду атроф паҳн шуд.

18. Ва шогирдони Яҳъё ҳамаи инро ба ӯ хабар доданд.

Саволи Таъмиддиҳанда ва ҷавоби Исо.

19. Ва Яҳъё ду нафарро аз шогирдони худ даъват намуда, назди Исо фиристод, то ки бипурсанд: «Оё Ту Ҳамон ҳастӣ, ки бояд биёяд, ё мунтазири дигаре бошем?»

20. Онҳо назди ӯ омада, гуфтанд: «Яҳъёи Таъмиддиҳанда моро назди Ту фиристод, то ки бипурсем: ”Оё Ту Ҳамон ҳастӣ, ки бояд биёяд, ё мунтазири дигаре бошем?”»

21. Дар ҳамон вақт ӯ бисъёр касонро аз касалиҳо ва дардҳо ва аз арвоҳи палид шифо дода ва кӯрони бисъёрро биной бахшида буд.

22. Ва Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Биравед ва он чи дидед ва шунидед, ба Яҳъё бигӯед: кӯрҳо мебинанд, шалҳо роҳ мераванд, махавиён пок мешаванд, карҳо мешунаванд, мурдагон эҳъё мешаванд, ба мискинон башорат дода мешавад;

23. «Ва хушо касе ки дар ҳаққи Ман ба васваса наафтад».

Шаҳодати Исо дар бораи Яҳъё.

24. Ва ҳангоме ки фиристодагони Яҳъё баромада рафтанд, ба ҳама дар бораи Яҳъё ба сухан оғоз кард: «Барои дидани чӣ чиз ба биёбон рафта будед? Оё барои дидани қамише ки аз бод меларзад?

25. «Пас барои дидани чӣ чиз рафта будед? Оё барои дидани марде ки сару либоси нарм дар бар дорад? Аммо онҳое ки сару либоси зебо дар бардоранд ва бо айшу нӯш зиндагӣ мекунанд, дар қасрҳои подшоҳонанд.

26. «Пас барои дидани чӣ чиз рафта будед? Оё барои дидани як набӣ? Оре, ба шумо мегӯям, ки вай аз набӣ ҳам бузургтар аст.

27. «Вай ҳамон аст, ки дар бораи вай навишта шудааст: ”Инак, Ман косиди Худро пешопеши Ту мефиристам, то роҳи Туро пеши Ту муҳайё кунад”.

28. «Зеро ки ба шумо мегӯям: аз миёни онҳое ки аз зан таваллуд ёфтаанд, ҳеҷ як набие бузургтар аз Яҳъёи Таъмиддиҳанда нест; лекин он ки дар Малакути Худо хурдтарин аст, аз вай бузургтар аст».

29. Вақте ки тамоми мардум ва бочгироне ки бо таъмиди Яхъё таъмид гирифта буданд, шуниданд, Худоро ҳамду сано хонданд.

Исо беақлиш беимони ро фои мекунад.

30. Аммо фарисиён ва шариатдонон иродаи Худоро дар ҳаққи худашон рад карданд, зеро аз вай таъмид нагирифтанд.

31. Ва Худованд гуфт: «Пас одамони ин наслро ба кӣ монанд кунам? Ва онҳо ба кӣ монандӣ доранд?»

32. «Онҳо ба кӯдаконе монандӣ доранд, ки дар кӯча нишаста ва якдигарро ҷеғ зада, мегӯянд: "Барои шумо най навохтем, рақс накардед; барои шумо навҳагарӣ кардем, нагиристел".»

33. «Зеро ки Яхъёи Таъмиддиханда омад, ки на нон меҳӯрад ва на шароб менӯшад; ва шумо мегӯед: "Вай дев дорад".»

34. «Писари Одам омад, ки меҳӯрад ва менӯшад, ва шумо мегӯед: "Инак марди пурхӯр ва майгусор, ки дӯсти бочгирон ва гуноҳкорон аст".»

35. «Ва ҳикмат аз тарафи ҳамаи фарзандони он тасдиқ карда шуд».

Зани гуноҳкор, ки гуноҳаш афв шуда буд, ба нишонаи миннатдорӣ Исоро бо рағани атрафшон тадҳин мекунад.

36. Яке аз фарисиён аз ӯ хоҳиш кард, ки бо вай хӯрок хӯрад; ва ӯ ба хонаи фарисӣ даромада, назди суфра нишаст.

37. Ва инак, зане ки дар он шаҳр гуноҳкор буд, чун шунид, ки ӯ дар хонаи фарисӣ назди суфра нишастааст, зарфи гачине бо рағани атрафшон овард;

38. Ва аз қафо назди пойҳои ӯ истода, гирьякунон пойҳои ӯро бо ашки худ шуст ва бо мӯйҳои сари худ хушконид, ва пойҳои ӯро бӯсида, бо рағани атрафшон тадҳин кард.

39. Фарисие ки ӯро таклиф карда буд, чун иро дид, дар дили худ гуфт: «Агар ӯ набӣ мебуд, медонист, ки вай кист ва чӣ гуна зан аст, ки ӯро ламс мекунад, зеро ки вай гуноҳкор аст».

40. Исо ба ӯ рӯ оварда гуфт: «Эй Шимъун! Ба ту чизе гуфтани ҳастам». Гуфт: «Бигӯй, эй Устод».

Масал дар бораи қарзхоҳ ва ду қарздор.

41. Исо гуфт: «Аз қарзхоҳе ду кас қарздор буданд: яке панҷсад динор ва дигаре панҷоҳ динор қарз дошт.

42. «Азбаски барои адо кардан чизе надоштанд, ӯ ҳар дуру бахшид. Бигӯ, ки кадоме аз онҳо ӯро бештар дӯст хоҳад дошт?»

43. Шимъун дар ҷавоб гуфт: «Ба гумони ман, ҳамон касе ки ба вай ӯ бештар бахшидааст». Ба ӯ гуфт: «Дуруст фикр кардӣ».

44. Ва ба тарафи зан рӯ гардонда, ба Шимъун гуфт: «Оё ин занро мебинӣ? Ман ба хонаи ту омадам, ва ту об барои пойҳоям надодӣ; аммо вай пойҳои Маро бо ашкаш шуста, бо мӯйҳои сараш хушконид.

45. «Ту Маро бӯса накардӣ; аммо вай, аз вақти омаданим ин ҷониб, бӯсидани пойҳои Маро бас намекунад.

46. «Ту сари Маро бо рағани зайтун тадҳин накардӣ; аммо вай пойҳои Маро бо рағани атрафшон тадҳин кард.

47. «Бинобар ин ба ту мегӯям: гуноҳҳои бисъёри вай омурзида шудааст барои он ки вай муҳаббати бисъёре зоҳир намуд; вале касе ки кам омурзида шуда бошад, муҳаббати кам зоҳир намудааст».

48. Ва ӯ ба вай гуфт: «Гуноҳҳои омурзида шудааст».

49. Онҳое ки бо ӯ назди суфра нишаста буданд, дар дили худ гуфтанд: «Ин кист, ки гуноҳҳоро низ меомурзад?»

50. ӯ ба он зан гуфт: «Имонат туро начот дод; ба саломатӣ бирав».

БОБИ ҲАШТУМ

Исо дар Ҷалил мавъиза мекунад ва шифо медиҳад.

1. БАЪД аз ин ӯ дар шаҳрҳо ва деҳот гашта, мавъиза мекард ва Малакути Худоро башорат медод, ва бо ӯ он дувоздаҳ буданд,

2. Ва ҳамчунин баъзе заноне ки ӯ аз арвоҳи палид ва касалиҳо шифо дода буд: Марьям, ки Маҷдалия номида мешуд, ва аз вай ҳафт дев берун рафта буд,

3. Ва Юҳона, ҳамсари Кузо, ки девонбегии Ҳиродус буд, ва Сусан, ва бисъёри дигарон, ки бо дороии худ ба ӯ хизмат мекарданд.

Масал дар бораи коранда.

4. Вақте ки мардуми бисъёре ҷамъ шуданд, ва аз ҳамаи шаҳрҳо назди ӯ омадан гирифтанд, ӯ масале оварда, гуфт:

5. «Корандае барои коридани тухм берун рафт; ва чун тухм мепошид, қадаре дар канори роҳ афтод ва поймол шуд, ва мурғони ҳаво онро хӯрданд;

6. «Қадаре бар санглох афтод ва сабзида, хушк шуд, чунки рутубате набуд;

7. «Қадаре дар миёни хорҳо афтод, ва хорҳо қад кашида, онро пахш карданд;

8. «Қадаре дар хоки нағз афтод ва сабзида, сад баробар бор овард». Инро гуфта, нидо кард: «Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад!»

9. Ва шогирдонаш аз ӯ пурсиданд: «Маънои ин масал чист?»

10. Гуфт: «Ба шумо дониستاني асрори Малакути Худо ато шудааст, лекин ба дигарон бо масалҳо сухан мегӯям, ба тавре ки онҳо нигоҳ мекунанд, вале намебинанд, ва гӯш медиҳанд, вале намефаҳманд.

11. «Инак маънои ин масал: тухм каломи Худост.

12. «Афтода дар канори роҳ касоне мебошанд, ки каломро мешунаванд, лекин баъд иблис омада, онро аз дили онҳо мерабояд, мабодо онҳо имон оварда, начот ёбанд;

13. «Афтода бар санглох касоне мебошанд, ки чун каломро бишнаванд, бо шодӣ қабул мекунанд, лекин реша надоранд, ва муддате имон доранд, ва дар вақти озмоиш ақиб мераванд;

14. «Афтода дар миёни хорҳо касоне мебошанд, ки каломро мешунаванд, вале андешаҳо, сарват ва кайфу сафои зиндагӣ онҳоро пахш мекунад, ва онҳо самаре намеоваранд;

15. «Ва афтода дар хоки нағз касоне мебошанд, ки каломро шунида, дар дили нек ва пок нигоҳ медоранд ва бо сабр самар меоваранд.

Масал дар бораи шамъе ки даргиронда шудааст.

16. «Ҳеч кас шамъро даргиронда, бо зарфе онро наме-пӯшад, ё зери кате намегузорад, балки бар шамъдон менад, то ҳар кӣ дарояд, рӯшноиро бубинад.

17. «Зеро ҳеч чизи ниҳоне нест, ки ошкор нагардад, ва ҳеч чизи махфие набошад, ки маълум ва зоҳир нашавад.

18. «Пас, эҳтиёт кунед, ки чӣ тавр мешунавед; зеро ҳар кӣ дорад, ба вай дода шавад; ва ҳар кӣ надорад, аз вай он чи низ, ки гумон мекунад дошта бошад, гирифта шавад».

Хешовандони ҳақиқӣ бо Исо.

19. Ва модар ва бародаронаш назди Ў омаданд, вале ба сабаби бисъёрии мардум ба Ў наздик шуда натавонистанд.

20. Ва ба Ў хабар дода, гуфтанд: «Модарат ва бародаронат дар берун истодаанд, ва мехоҳанд Туро бубинанд».

21. Дар ҷавоби онҳо гуфт: «Модарам ва бародаронам он касонанд, ки каломи Худоро мешунаванд ва ба ҷо меоваранд».

Исо мавҷҳоро ором мекунад.

22. Рӯзе Ў бо шогирдони Худ ба қайқ савор шуд ва ба онҳо гуфт: «Ба он канори кӯл мегузарем». Ва қайқро ронданд.

23. Дар аснои роҳ Ўро хоб рабуд. Ва ногоҳ тундбодӣ шадиде бар кӯл бархост, ва қайқи онҳо аз об пур мешуд, ва онҳо дар хатар буданд.

24. Ва пеш омада, Ўро бедор карданд ва гуфтанд: «Устод! Устод! Ҳалок мешавем». Ў бархоста, бод ва ғалаёни обро манъ кард, ва онҳо қатъ гардиданд, ва оромӣ барқарор шуд.

25. Ба онҳо гуфт: «Имони шумо кучост?» Онҳо бо тарсу харос ва тааҷҷуб ба яқдигар гуфтанд: «Ин, кист, ки ба бодҳо ва об низ амр мефармояд, ва онҳо ба Ў итоат мекунанд?»

Исо дар сарзамини ҷадариён.

26. Ва онҳо ба сарзамини ҷадариён, ки дар рӯ ба рӯи Ҷалил аст, расиданд.

27. Вақте ки Ў ба соҳил баромад, марде аз аҳли он шаҳр ба Ў рӯ ба рӯ шуд, ки гирифтори девҳо буд, дер вақт боз либосе намепӯшид, ва на дар хона, балки дар миёни қабрҳо зиндагӣ мекард.

28. Ҳамин ки Исоро дид, фаръёд зада, пеши Ў афтод ва бо овози баланд гуфт: «Туро бо ман чӣ кор аст, эй Исо, Писари Худои Таоло? Аз Ту илтимос мекунам, ки маро азоб надихӣ!»

29. Зеро Ў ба рӯҳи палид амр фармуда буд, ки аз ин мард берун равад; чунки вай муддати дуру дарозе ўро азоб меод, ба тавре ки ўро бо завлона ва занҷирҳо баста, нигоҳ медоштанд, лекин ў он бандҳоро пора мекард, ва дев ўро ба биёбонҳо меронд.

30. Исо аз вай пурсид: «Номи ту чист?» Гуфт: «Легион», чунки девҳои бисъёр ба дарунаш даромада буданд.

31. Ва онҳо аз ӯ илтимос карданд, ки онҳоро амр фармуда ба ҳовия нафиристад.

32. Дар ҳамон чо галаи бузурги хукҳо дар болои кӯх мечарид; ва девҳо илтимос карданд, ки иҷозат диҳад ба даруни хукҳо дароянд. ӯ ба онҳо иҷозат дод.

33. Ва девҳо аз он мард берун шуда, ба хукҳо даромаданд; ва он гала аз баландӣ якбора ба кӯл част, ва ғарқ шуд.

34. Хукбонон ин воқеаро дида, давида рафтанду дар шаҳр ва дар деҳот нақл карданд.

35. Мардум барои дидани воқеа берун рафтанд, ва назди Исо омада, он мардро, ки аз дарунаш девҳо баромада буданд, диданд, ки либос дар тан ва ақлаш солим пеши пойҳои Исо ништааст; ва ҳаросон шуданд.

36. Ва касоне ки воқеаро дида буданд, ба онҳо нақл карданд, ки он девона чӣ гуна шифо ёфт.

37. Ва тамоми мардуми сарзамини чадариён аз ӯ илтимос карданд, ки аз пеши онҳо баромада равад, чунки тарсу ҳароси азиме онҳоро фаро гирифта буд. Ва ӯ ба қайқ савор шуда, баргашт.

38. Он марде ки аз дарунаш девҳо баромада буданд, аз ӯ илтимос кард, ки бо ӯ бошад. Лекин ӯ вайро ба хонааш фиристода, гуфт:

39. «Ба ҳонаи худ баргард ва он чиро, ки Худо ба ту кардааст, нақл намо». Вай равона шуда, он чиро, ки Исо ба вай карда буд, дар тамоми шаҳр мавъиза намуд.

Шифо ёфтани зан. Эҳёи духтари Ёир.

40. Вақте ки Исо баргашт, мардум ӯро пазирай карданд, чунки ҳама мунтазири ӯ буданд.

41. Ва инак, марде ки Ёир ном дошт ва сардори куништ буд, омада, пеши пойҳои Исо афтод ва аз ӯ илтимос кард, ки ба ҳонаи вай биёяд.

42. Чунки духтари ягонаи вай, ки тақрибан дувоздаҳсола буд, ба ҳолати назъ расида буд. Вақте ки ӯ ба он чо ме-рафт, мардуми бисъере аз ҳар тараф ӯро фишор медоданд.

43. Ва зане ки дувоздаҳ сол боз гирифтори хунравӣ буда, тамоми дороии худро ба табибон сарф карда буд, лекин ҳеч яке вайро шифо дода натавониста буд, —

44. Аз қафо наздик шуда, домани ӯро ламс намуд, ва дарҳол хунравии вай қатъ шуд.

45. Ва Исо гуфт: «Кист, ки Маро ламс кард?» Вақте

ки ҳама инкор карданд, Петрус ва онҳое ки бо Ӯ буданд, гуфтанд: «Эй Устод, мардум Туро ихота намуда, аз ҳар тараф фишор медиҳанд, — ва Ту мегӯӣ: ”Кист, ки Маро ламс кард?”»

46. Аммо Исо гуфт: «Касе Маро ламс кардааст; зеро Ман ҳис кардам, ки қуввате аз Ман берун рафт».

47. Он зан чун дид, ки натавонист пинҳон монад, тарсону ларзон омада, пеши Ӯ афтод ва дар хузури тамоми мардум гуфт, ки аз чӣ сабаб Ӯро ламс намуд, ва чӣ гуна дарҳол шифо ёфт.

48. Ба вай гуфт: «Духтарам! Имонат туро шифо бахшид; ба саломатӣ бирав».

49. Ӯ ханӯз сухан мегуфт, ки касе аз хонаи сардори кунӣшт омада, гуфт: «Духтарат мурд; Устодро дигар ташвиш надеҳ».

50. Аммо Исо инро шунида, ба вай гуфт: «Натарс, фақат имон овар, ва ӯ наҷот хоҳад ёфт».

51. Ва ҳангоме ки ба хона расид, чуз Петрус, Юҳанно ва Яъқуб, ва падару модари духтар, ҳеҷ касро даромадан намонд.

52. Ҳама барои вай гирья ва навҳа мекарданд. Вале Ӯ гуфт: «Гирья накунед; вай намурдааст, балки хуфтааст».

53. Бар Ӯ хандиданд, зеро медонистанд, ки вай мурдааст.

54. Аммо Ӯ ҳамаро берун карда ва дасти вайро гирифта, нидо кард: «Эй духтар! Барҳез».

55. Ва рӯҳи вай баргашт; вай дарҳол бархост; ва Ӯ фармуд, ки ба вай хӯроке диҳанд.

56. Падару модари вай дар ҳайрат монданд. Ва Ӯ ба онҳо фармуд, ки ин воқеаро ба ҳеҷ кас нақл накунанд.

БОБИ НӮҲУМ

*Исо дувоздаҳ шогирдонро мефиристад,
то ки башорат диҳанд.*

1. ОН дувоздаҳро даъват намуда, бар ҳамаи девҳо, ва барои шифо додани касалиҳо ба онҳо қувват ва қудрат бахшид,

2. Ва онҳоро фиристод, то ки Малакути Худоро мавъиза намоянд ва беморонро шифо диҳанд.

3. Ба онҳо гуфт: «Барои роҳ ҳеҷ чизе нагиред: на асое,

на тўрбае, на ноне, на пуле; ва набояд ду перохан дошта бошед;

4. «Ва ба ҳар ҳона, ки даромадед, дар он чо бимонед ва аз он чо боз ба роҳ дароед;

5. «Ва агар дар ягон чо шуморо қабул накунанд, вақте ки аз он шахр берун меравед, ғубори пойҳои худро биафшонед, то ки шаҳодате бар онҳо гардад».

6. Онҳо рафтанд ва деҳ ба деҳ гашта, дар ҳама чо ба-шорат медоданд ва шифо мебахшиданд.

Беқарорши Ҳиродус аз боиси Исо.

7. Вақте ки тетрарҳ Ҳиродус овозаи тамоми амалиёти Уро шунавид, дар ҳайрат афтод: зеро баъзе касон мегуфтанд, ки Яҳъё аз мурдагон эҳъё шудааст;

8. Дигарон мегуфтанд, ки Ильёс зоҳир гардидааст; вале баъзеи дигарон мегуфтанд, ки яке аз анбиёи қадим эҳъё шудааст.

9. Ва Ҳиродус гуфт: «Ман сари Яҳъёро аз танаш чудо кардам; пас, Ин кист, ки дар бораи ӯ чунин гапҳоро мешунавам?» Ва меҳост Уро бубинад.

Ҳаввориён бармегарданд.

Сер шудани панҷ ҳазор мард.

10. Ҳаввориён баргашта, корҳои худро ба ӯ нақл карданд; ва ӯ онҳоро алоҳида ҳамроҳи Худ гирифта, ба чои хилвате рафт, ки дар қарибии Байт-Сайдо ном шаҳре буд.

11. Аммо мардум ҳабардор шуда, аз ақиби ӯ рафтанд; ва ӯ онҳоро пазирой карда, бо онҳо дар бораи Малакути Худо сўхбат кард ва касонро, ки ба шифо эҳтиёҷ доштанд, шифо дод.

12. Бегоҳирӯзӣ наздик буд. Он дувоздаҳ назди ӯ омада, гуфтанд: «Мардумро ҷавоб деҳ, то ки ба қасаба ва деҳоти атроф рафта, манзил ва хӯрок барои худ пайдо кунанд, чунки ин чои мо як чои хилват аст».

13. Ба онҳо гуфт: «Шумо ба онҳо хӯрок диҳед». Гуфтанд: «Мо фақат панҷ нон ва ду моҳӣ дорем; оё рафта, барои тамоми ин мардум хӯроке бихарем?»

14. Зеро ки онҳо тақрибан панҷ ҳазор мард буданд. Лекин ӯ ба шогирдони Худ гуфт: «Онҳоро даста-даста панҷоҳ-нафарӣ шинонед».

15. Ва чунин карданд, ва ҳамаро шинонданд.

16. Ва ӯ панҷ нон ва ду моҳиро гирифта ва ба осмон ни-
гариста, онҳоро баракат дод ва пора карда, ба шогирдонаш
дод, то пеши мардум гузоранд.

17. Ҳама хӯрданду сер шуданд; ва аз пораҳои боқимонда
дувоздаҳ сабадро пур карда бардоштанд.

Мардум ва шогирдон Исоро кӣ мегӯянд.

18. Боре, вақте ки ӯ дар ҷои хилвате дуо мегуфт, ва шо-
гирдонаш бо ӯ буданд, ӯ аз онҳо пурсид: «Мардум Маро кӣ
мегӯянд?»

19. Дар ҷавоб гуфтанд: «Баъзе магӯянд, ки Яҳъи Таъ-
миддихандай; баъзе мегӯянд, ки Ильёсӣ; ва баъзе мегӯянд,
ки яке аз анбиёи қадим эҳъё шудааст».

20. Аз онҳо пурсид: «Шумо Маро кӣ мегӯед?» Петрус
дар ҷавоб гуфт: «Масехи Худо».

21. Ва ӯ ба онҳо фармони қатъӣ дод, ки инро ба касе
нагӯянд;

Исо дар бораи мамоти Худ ва эҳъи Худ сухан меронад.

22. Ва гуфт, ки Писари Одам бояд бисъёр азоб кашад ва
аз тарафи пирон, саркоҳинон ва китобдонон рад карда ва
кушта шавад, ва дар рӯзи сеюм эҳъё шавад.

Исоро чӣ гуна пайравӣ бояд кард?

23. Ва ба ҳама гуфт: «Агар касе хоҳад аз ақби Ман биёяд,
бояд хештанро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро
пайравӣ намояд;

24. «Зеро ҳар кӣ ҷони худро раҳонидан хоҳад, онро бар-
бод медиҳад; ва ҳар кӣ ҷони худро дар роҳи Ман барбод
диҳад, онро мераҳонад;

25. «Зеро ба одам чӣ фоида дорад, ки агар вай тамоми
дунёро ба даст оварад, лекин худро талаф кунад, ё ки ба
худ зиён расонад?»

26. «Зеро ҳар кӣ аз Ман ва аз суханони Ман шарм ку-
над, Писари Одам, ҳангоме ки дар ҷалоли Худ ва дар ҷа-
лоли Падар ва фариштагони муқаддас меояд, аз вай шарм
хоҳад кард;

Дигаргун шудани Худованд.

27. «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: баъзе, ки дар ин ҷо истодаанд, то Малакути Худоро набинанд, зоикаи маргро нахоҳанд чашид».

28. Баъд аз ин гапҳо тақрибан ҳашт рӯз гузашта буд, ки Петрус, Юҳанно ва Яъқубро бо Худ гирифта, ба кӯҳе барои дуо гуфтан баромад.

29. Ва ҳангоме ки дуо мегуфт, чехраи Ӯ дигаргун шуд, ва либосаш сафеди дурахшон гардид.

30. Ва инак, ду мард бо Ӯ гуфтугӯ мекарданд, ки Мусо ва Ильёс буданд:

31. Онҳо дар ҷалоле зоҳир гардида, дар бораи оқибати Ӯ, ки бояд дар Ерусалим ба амал ояд, сухан меронданд.

32. Аммо Петрус ва онҳоеро ки бо Ӯ буданд, хоб рабуда буд; ва ҳангоме ки бедор шуданд, ҷалоли Ӯро, ва он ду мардро, ки бо Ӯ истода буданд, диданд.

33. Вақте ки Мусо ва Ильёс аз пеши Ӯ мерафтанд, Петрус ба Исо гуфт: «Эй Устод! Дар ин ҷо будани мо некӯст; пас се ҷодар месозем: яке барои Ту, яке барои Мусо ва яке барои Ильёс», — ва намедонист, чӣ мегӯяд.

34. Ҳанӯз вай ин суханро мегуфт, абре пайдо шуда, бар онҳо соя андохт; ва чун дохили абр шуданд, ба ҳарос афтанд.

35. Ва овозе аз даруни абр баромад, ки мегуфт: «Ин аст Писари Маҳбуби Ман; ӯро бишнавед».

36. Ва овоз баромадан замон, Исо танҳо монд. Ва онҳо лаб фурӯ бастанд ва аз он чи дида буданд, ба ҳеҷ кас дар он айём гап назаданд.

Шифо ёфтани девона.

37. Рӯзи дигар, вақте ки онҳо аз кӯҳ фууромаданд, мардуми бисёре Ӯро пешвоз гирифтанд.

38. Ва инак марде аз байни мардум фаръёд зада, гуфт: «Эй Устод! Аз Ту илтимос мекунам, ки ба писари ман як назар андозӣ, чунки вай фарзанди ягонаи ман аст:

39. «Рӯҳе ӯро мегирад, ва ӯ ногаҳон наъра мезанад, ва саҳт печутоб мехӯрад, ба тавре ки кафк аз даҳонаш мебарояд; ва ӯро тамоман беҳолу бемадор карда, базӯр аз ӯ даст мекашад;

40. «Аз шогирдони Ту илтимос кардам, ки онро берун кунанд, лекин натавонистанд».

41. Исо дар ҷавоб гуфт: «Эй насли беимон ва қачрафтор, то ба кай бо шумо бошам ва шуморо тоқат кунам? Писаратро ин ҷо биёр».

42. Вақте ки вай наздик меомад, дев вайро ба замин ғалтонида, сахт печутоб дод; аммо Исо рӯҳи палидро мазамат намуд, ва писарро шифо дода, ба падари вай супурд.

43. Ва ҳама аз бузургии Худо дар ҳайрат монданд. Ва ҳангоме ки ҳама аз ҳамаи кардаҳои Исо тааҷҷуб менамуданд, ӯ ба шогирдони Худ гуфт:

Исо бори дуюм дар бораи мамоти Худ суҳан меронад.

44. «Ин суҳанонро дар гӯши худ ҷо кунед: Писари Одам ба дасти одамон таслим карда хоҳад шуд».

45. Лекин онҳо ин суҳанро нафаҳмиданд, ва он аз онҳо пӯшида монд, ба тавре ки онро дарк накарданд; ва тарсанд, ки дар бораи ин суҳан аз ӯ бипурсанд.

Ба муқобили иззатталабии шогирдон.

46. Ва ба майнаи онҳо фикре омад, ки кадоме аз онҳо бузургтар аст.

47. Исо андешаи дили онҳоро даръёфта, кӯдакero гирифтуну пеши Худ ба по гузошт

48. Ва ба онҳо гуфт: «Ҳар кӣ ин кӯдакро ба исми Ман қабул кунад, Маро қабул мекунад; ва ҳар кӣ Маро қабул кунад, Фиристандаи Маро қабул мекунад; зеро ҳар кӣ дар байни шумо аз ҳама хурдтар аст, вай бузург хоҳад буд».

Рашики сохтаи шогирдон.

49. Дар айнаи ҳол Юҳанно гуфт: «Эй Устод! Мо касеро дидем, ки ба исми Ту девҳоро берун мекард, ва ӯро манъ кардем, чунки ӯ ҳамроҳи мо намегардад».

50. Исо ба вай гуфт: «Манъ накунед, зеро ҳар кӣ зидди шумо нест, вай тарафдори шумост».

Сомариён Исоро пазироӣ намекунанд.

51. Ва чун айёми сууди ӯ наздик мешуд, ӯ азми сафари Ерусалим кард;

52. Ва қосидонро пешопеши Худ фиристод; ва онҳо

рафта, вориди як қаса баи сомариён шуданд, то ки барои Ӯ тадорук кунанд:

53. Аммо Ӯро пазирой накарданд, зеро ки Ӯ рӯй ба чо-ниби Ерусалим нихода буд.

54. Шогирдони Ӯ Яъқуб ва Юҳанно инро дида, гуфтанд: «Худовандо! Оё мехоҳӣ бигӯем, ки оташе аз осмон омада, онҳоро маҳв намояд, чунон ки Ильёс низ карда буд?»

55. Аммо Ӯ рӯ гардонда, онҳоро манъ кард ва гуфт: «Намедонед, ки шумо ба кадом рӯҳ мансуб ҳастед;

56. «Зеро ки Писари Одам на барои нобуд кардани чо-нҳои одамон, балки барои начот додани онҳо омадааст». Ва ба қасабаи дигаре рафтанд.

Ҷиддияти пайравӣ кардан ба Исо.

57. Ва ҳангоме ки онҳо дар роҳ буданд, шахсе ба Ӯ гуфт: «Худовандо! Ҳар чо равӣ, Туро пайравӣ хоҳам кард».

58. Исо ба вай гуфт: «Рӯбоҳон лона ва мурғони ҳаво ош-ёна доранд; лекин Писари Одам чое надорад, ки сар ни-ҳад».

59. Ба дигаре гуфт: «Маро пайравӣ кун». Вай гуфт: «Ху-довандо! Ба ман иҷозат деҳ, ки рафта, аввал падари худро дафн кунам».

60. Лекин Исо ба вай гуфт: «Бигзор, ки мурдагон мур-дагони худро дафн кунанд: аммо ту рафта, аз Малакути Худо башорат деҳ».

61. Боз шахси дигаре гуфт: «Худовандо! Туро пайравӣ хоҳам кард, лекин аввал ба ман иҷозат деҳ, ки бо аҳли хонаи худ хайрухуш кунам».

62. Лекин Исо ба вай гуфт: «Касе ки дасташро болои амоч монда бошад ва ба ақиб нигоҳ кунад, ба Малакути Худо лоиқ нест».

БОБИ ДАҲУМ

*Исо ҳафтад шогирдонро мефирстад, то ки башорат диҳанд.
Нубувват дар бораи кори миссионерӣ.*

1. БАЪД аз ин, Худованд боз ҳафтад нафари дигарро баргузид, ва онҳоро чуфт-чуфт пешопеши Худ ба ҳар шаҳр ва чое ки Худаш рафтани буд, фиристод,

2. Ва ба онҳо гуфт: «Дарав бисъёр аст, лекин коргарон кам; пас, шумо аз Соҳиби дарав илтимос кунед, ки ба дарави Худ коргар фиристонад.

3. «Биравед! Инак, шуморо монанди баррагон ба миёни гургон мефиристам.

4. «Ҳеч ҳамъёне, тӯрбае ва чоруқе бо худ набаред, ва ба ҳеч кас дар роҳ салом нагуед.

5. «Ба ҳар хонае ки медароед, аввал гӯед: "Салом бар ин хона бод!"

6. «Агар дар он чо писари осоиштагӣ бошад, саломи шумо бар вай қарор мегирад; вагар на, сӯи шумо бармегардад;

7. «Дар ҳамон хона бимонед ва аз он чи доранд, бихӯред ва бинӯшед: зеро ки меҳнаткаш сазовори музди худ аст. Аз хона ба хона нагузаред.

8. «Агар дар шаҳре ки меоед, шуморо қабул кунанд, аз он чи пеши шумо мемонанд, бихӯред;

9. «Ва беморонеро, ки дар он чо ҳастанд, шифо диҳед, ва ба онҳо бигӯед: "Малакути Худо ба шумо наздик шудааст".

10. «Ва агар дар шаҳре ки меоед, шуморо қабул накунанд, ба кӯчаҳои он баромада, гӯед:

11. «"Ҳатто ғубореро, ки аз шаҳри шумо бар мо нишастааст, бар шумо меафшонем; лекин бидонед, ки Малакути Худо ба шумо наздик шудааст".

12. «Ба шумо мегӯям, ки ҳолати Садӯм дар он рӯз* аз ҳолати он шаҳр сабуктар хоҳад буд..

Исо бар шаҳрҳо доварӣ эълон мекунад.

13. «Вой бар ҳоли ту, эй Кӯрозин! Вой бар ҳоли ту, эй Байт-Сайдо! Зеро, агар мӯъҷизоте ки дар шумо зоҳир шуд, дар Сӯр ва Сидӯн зоҳир мешуд, кайҳо палоспӯш ва хокистарнишин шуда, тавба мекарданд;

14. «Лекин дар рӯзи доварӣ ҳолати Сӯр ва Сидӯн аз ҳолати шумо сабуктар хоҳад буд.

15. «Ва ту, эй Кафарнаҳум, ки сар ба осмон афрохтай, ба дӯзах сарнагун хоӣ шуд.

16. «Ҳар кӣ шуморо шунавад, Маро мешунавад, ва ҳар кӣ шуморо рад кунад, Маро рад мекунад; ва ҳар кӣ Маро рад кунад, Фиристандаи Маро рад мекунад».

*12. Дар он рӯз — рӯзи доварӣ дар назар дошта шудааст.

Баргаштани ҳафтод нафар.

17. Он ҳафтод бо шодмонӣ баргашта, гуфтанд: «Худовандо! Девҳо низ бо зикри исми Ту ба мо итоат мекунанд».

18. Ба онҳо гуфт: «Ман шайтонро мисли барқ аз осмон афтода дидам;

19. «Инак, ба шумо қудрат медиҳам, ки морон ва каждунон ва тамоми қуввати душманро поймол кунед, ва ҳеҷ чиз ба шумо зарар нахоҳад расонд;

20. «Аммо аз он шод нашавед, ки арвоҳ ба шумо итоат мекунанд; балки аз он шод бошед, ки номҳои шумо дар осмон навишта шудааст».

Ҷалол додани Падар.

21. Дар ҳамон соат Исо аз Рӯҳулқудс ба ваҷд омада, гуфт: «Туро, эй Падар, эй Худованди осмон ва замин, ситоиш мекунам, ки ин чизҳоро аз хирадмандон ва оқилон пинҳон доштӣ ва ба кӯдакон ошкор кардӣ; оре, эй Падар! Зеро ки ҳусни тавачҷӯҳи Ту чунин буд».

22. Ва ба шогирдон рӯй оварда, гуфт: «Ҳама чизро Падарам ба Ман супурдааст; ва ҳеҷ кас, ҷуз Падар, намедонад, ки Писар кист; ва ҳеҷ кас намедонад, ки Падар кист, ҷуз Писар ва касе ки Писар бихоҳад ба вай ошкор кунад».

23. Ва алоҳида ба шогирдони Худ рӯ оварда, гуфт: «Хушо чашмоне ки он чиро, ки шумо дида истодаед, мебинанд!»

24. «Зеро ба шумо мегӯям, ки басе анбиё ва подшоҳон мехостанд он чиро, ки шумо мебинед, бубинанд, ва надиданд, ва он чиро, ки шумо мешунавед, бишнаванд, ва нашуниданд».

Шариатдон Исоро озмоиш мекунад.

25. Ва инак, як шариатдон бархост ва ӯро озмуданӣ шуда, гуфт: «Эй Устод! Чӣ кунам, ки вориси ҳаёти ҷовидонӣ шавам?»

26. Ба вай гуфт: «Дар Таврот чӣ навишта шудааст? Ва ту чӣ тавр мехонӣ?»

27. Дар ҷавоб гуфт: «Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор, ва ёри худро мисли худ дӯст бидор».

28. Ба вай гуфт: «Дуруст ҷавоб додӣ; чунин бикун, ва хоҳӣ зист».

29. Вале вай, ки мехост худро сафед кунад, ба Исо гуфт: «Пас ёри ман кист?»

Масал дар бораи сомари некдил.

30. Исо дар ҷавоб гуфт: «Як мард, ки аз Ерусалим ба Ерихӯ мерафт, ба дасти дуздон афтод; онҳо либосашро кашиданд, ўро маҷрӯҳ карданд ва дар ҳолати ниммурда партофта рафтанд.

31. «Тасодуфан коҳине аз он роҳ равона буд, ва ўро дида, аз пешаш гузашта рафт.

32. «Ҳамчунин марде аз сибти Левӣ, ки дар он ҷо роҳгузар буд, наздик омада, ўро дид ва аз пешаш гузашта рафт.

33. «Аммо як шахси сомарӣ, ки аз он роҳ мегузашт, ба ў дучор шуда ва аҳволи ўро дида, дилаш сӯхт

34. «Ва наздик омада, ба захмҳои ў равған ва шароб рехту ҷароҳатбандӣ кард; ва ўро ба маркаби худ савор карда, ба корвонсарое овард ва ба ў ғамхорӣ намуд;

35. «Ва фардои он, пеш аз рафтаниш, ду динар бароварда, ба соҳиби корвонсарой дод ва ба вай гуфт: "Ба ин мард нигоҳубин бикун; ва агар аз ин зиёдтар харҷ кунӣ, ҳангоми баргаштанам ба ту хоҳам дод".

36. «Пас, ба фикри ту, кадоме аз ин се нафар ёри он марде буд, ки ба дасти дуздон афтод?»

37. Гуфт: «Ҳамон ки ба ў марҳамат кард». Исо ба вай гуфт: «Бирав, ва ту низ чунин бикун».

Хизматгузори Марто ва Марьям.

38. Ва дар аснои роҳ У воридаи қасабае шуд, ва зане ки Марто ном дошт, Уро дар хонаи худ пазирай намуд;

39. Вай Марьям ном хоҳаре дошт, ки пеши пойҳои Исо нишаста, каломи Уро гӯш мекард.

40. Лекин Марто ба хизматгузори банд буд, ва наздик омада, гуфт: «Худовандо! Оё Туро парвое нест, ки хоҳарам маро вогузоштааст, ки танҳо хизмат кунам? Ба вай бигӯй, ки ба ман ёрдам диҳад».

41. Худованд дар ҷавоби вай гуфт: «Марто! Марто! Ту дар хусуси чизҳои бисъер ғамхорӣ ва давутоз мекунӣ,

42. «Аммо фақат як чиз лозим аст. Марьям қисмати некӯро баргузидааст, ки он аз вай кашида гирифта намешавад».

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Исо ба шогирдон дуо гуфтанро таълим медиҳад.

1. РҶЗЕ Ӯ дар ҷое дуо мегуфт, ва ҳангоме ки тамои кард, яке аз шогирдонаш ба Ӯ гуфт: «Худовандо! Дуо гуфтанро ба мо ёд деҳ, чунон ки Яҳёе низ ба шогирдонаш ёд додааст».

2. Ба онҳо гуфт: «Вақте ки дуо мегӯед, чунин бигӯед: "Эй Падари мо, ки дар осмонӣ!

Исми Ту муқаддас бод;

Малакути Ту биёяд;

иродаи Ту,

чунон ки дар осмон аст,

дар замин ҳам ба амал ояд;

3. "Ризку рӯзии моро ҳар рӯз ба мо бидеҳ;

4. "Ва гуноҳҳои моро биомурз,

зеро ки мо низ ба ҳар қарздори худ мебахшем;

ва моро ба озмоиш дучор накун,

балки моро аз иблис раҳой деҳ"».

Масал дар бораи дӯсти шилқин.

5. Ва ба онҳо гуфт: «Фаразан, яке аз шумо, ки дӯсте дошта бошад, нисфи шаб пеши ӯ омада, гӯяд: "Эй дӯст! Ба ман сето нон қарз деҳ,

6. «Зеро ки як дӯстам аз роҳ назди ман даромадааст, ва ман чизе надорам, ки пешаш бимонам»;

7. «Ва ӯ аз дарун дар ҷавоби вай гӯяд: "Маро ташвиш надеҳ; дари хонаам баста, ва бачаҳоям бо ман дар ҷогаҳ хо-бидаанд; наметавонам бархоста, ба ту чизе диҳам", —

8. «Ба шумо мегӯям, ки ҳар чанд аз рӯи дӯстӣ бархоста ба вай надиҳад ҳам, лекин ба сабаби шилқинии вай бархоста, ҳар қадар, ки пурсад, ба вай хоҳад дод.

9. «Ва Ман ба шумо мегӯям: биталабед, ба шумо дода хоҳад шуд; бичӯед, хоҳед ёфт; дарро бикӯбед, он ба рӯятон кушода хоҳад шуд;

10. «Зеро ҳар кӣ биталабад, мегирад, ва ҳар кӣ бичӯяд, меёбад, ва ҳар кӣ дарро бикӯбад, он ба рӯяш кушода мешавад.

Масал дар бораи падари некдил.

11. «Ва кист аз шумо, ки падар бошад, ва писараш аз ӯ нон биталабад, ва санге ба вай бидиҳад? Ё моҳӣ биталабад, ва ӯ, ба ҷои моҳӣ, море ба вай бидиҳад?»

12. «Ё, агар тухме биталабад, каждуме ба вай бидиҳад?»

13. «Пас, агар шумо, ки шарир ҳастед, ба фарзандони худ додани инъомҳои некро медониста бошед, пас Падари шумо, ки дар осмон аст, чанд маротиба зиёдтар ба онҳое ки аз ӯ металабанд, Рӯхулқудсро хоҳад дод».

*Исоро айбдор намуда, мегӯянд, ки ӯ девҳоро ба воситаи
Баал-Забул берун мекунад.*

14. Боре ӯ як девро, ки гунг буд, берун кард; ва ҳангоме ки дев берун шуд, гунг ба гап даромад, ва мардум дар ҳайрат монданд.

15. Лекин баъзе аз онҳо гуфтанд: «ӯ девҳоро ба воситаи Баал-Забул, калони девҳо, берун мекунад».

16. Ва дигарон, озмуданӣ шуда, аз ӯ аломати осмонӣ талаб мекарданд.

17. Вале ӯ фикру хаёли онҳоро даръёфта, ба онҳо гуфт: «Ҳар салтанате ки бар зидди худ аз ҳам чудо шавад, рӯ ба харобӣ меоварад, ва ҳар хонае ки аз ҳам чудо шавад, фуру меғалтад.

18. «Ва агар шайтон низ аз ҳам чудо шавад, салтанати вай ҷӣ гуна устувор истода метавонад? Зеро шумо мегӯед, ки Ман девҳоро ба воситаи Баал-Забул берун мекунам.

19. «Агар Ман девҳоро ба воситаи Баал-Забул берун мекарда бошам, писарони шумо онҳоро ба воситаи кӣ берун мекунад? Бинобар ин онҳо довари шумо хоҳанд шуд.

20. «Лекин агар Ман девҳоро бо ангушти Худо берун мекарда бошам, пас Малакути Худо ба шумо омада расидааст.

21. «Вақте ки марди пурзӯр хонаи худро бо яроқ ниғаҳ-бонӣ мекунад, дороии вай дар амон аст,

22. «Вале вақте ки шахси аз вай пурзӯртар ба вай ҳучум карда, ғолиб мебарояд, он гоҳ тамоми яроқи вайро, ки ба он умед баста буд, кашида мегирад ва дороии вайро ба тороч медиҳад.

23. «Ҳар кӣ бо Ман нест, ба Ман муқобил аст; ва ҳар кӣ бо Ман ҷамъ намекунад, вай пароканда мекунад.

Баргаштани рӯҳи палид.

24. «Вақте ки рӯҳи палид аз одам берун меояд, дар ҷустуҷӯи роҳат дар ҷойҳои беоб гардиш мекунад ва, чун наёфт, мегӯяд:»Ба хонаи худ, ки аз он берун омадам, бармегардам».

25. «Ва гашта омада, онро ҷорӯбзада ва ораста меёбад;

26. «Он гоҳ рафта, ҳафт рӯҳи дигари аз худаш бадтарро ҳамроҳи худ меоварад, ва дохил шуда, дар он ҷо зиндагӣ мекунанд; ва анҷоми он шахс бадтар аз аввалаш мешавад».

Зан модари Исоро ҷалол медиҳад. Ҷавоби Исо.

27. Ҳангоме ки Ӯ ин суҳанонро мегуфт, як зан аз байни мардум овозашро баланд карда, ба Ӯ гуфт: «Хушо шикаме ки Туро ҳамл кардааст, ва пистонҳое ки Туро шир додааст!»

28. Лекин Ӯ гуфт: «Хушо онҳое ки каломи Худоро мешунаванд ва онро риоя мекунанд».

Мардум аломати осмонӣ металабанд.

29. Вақте ки мардум бештар ҷамъ омадан гирифтанд, Ӯ ба суҳан оғоз карда, гуфт: «Ин насл насли шарир аст; вай аломате металабад, ва ба вай, ҷуз аломати Юнуси набӣ, аломате дода нахоҳад шуд;

30. «Зеро, ҷунон ки Юнус аломате барои мардуми Нинве буд, ҳамчунин Писари Одам низ барои ин насл хоҳад буд.

31. «Маликаи Ҷануб дар рӯзи доварӣ бо мардуми ин насл бархоста, онҳоро маҳкум хоҳад кард, зеро ки вай барои шунидани ҳикмати Сулаймон аз ақсои замин омад; ва инак, дар ин ҷо аз Сулаймон бузургтар аст.

32. «Мардуми Нинве дар рӯзи доварӣ бо ин насл бархоста, онро маҳкум хоҳанд кард, зеро ки онҳо аз мавъизаи Юнус тавба карданд; ва инак, дар ин ҷо аз Юнус бузургтар аст.

Масал дар бораи шамъе ки даргиронда шудааст.

33. «Ҳеч кас шамъро даргиронда, дар ҷои ниҳоне ё дар зери зарфе намегузорад, балки бар шамъдон мегузорад, то онҳое ки ба хона медароянд, рӯшноиро бубинанд.

34. «Ҷароғи бадан ҷашм аст; пас, агар ҷашмат солим бошад, тамоми баданат низ равшан хоҳад буд; аммо агар он хира бошад, баданат низ торик хоҳад буд.

35. «Пас, ҳазар намо: мабодо нуре ки дар туст, зулмот бошад.

36. «Вале агар баданат комилан равшан буда, ҳеч як қисми торике надоншта бошад, он тамоман нуронӣ хоҳад буд, ба монанди он ки чароғе бо дурахши худ туро мунаввар карда бошад».

Исо фарисиёнро маҳкум мекунад.

37. Вақте ки ӯ ин суханонро гуфт, як фарисӣ ӯро ба хонаи худ ба хӯрок таклиф кард; ӯ омада, назди суфра нишаст.

38. Фарисӣ чун дид, ки ӯ пеш аз хӯрок даст нашуст, мутааҷчиб шуд.

39. Лекин Худованд ба вай гуфт: «Ҳоло шумо, фарисиён, беруни пиёла ва табақро тоза мекунед, аммо даруни шумо аз дуздӣ ва шарорат пур аст.

40. «Эй беақлон! Оё Ҳамон ки берунро офаридааст, дарунро низ наофаридааст?

41. «Беҳтар аст, ки аз он чи доред, садақа диҳед: он гоҳ ҳама чиз барои шумо тоза хоҳад буд.

42. «Аммо вой бар ҳоли шумо, эй фарисиён, ки аз наъно, садоб ва ҳар навъ сабзавот ушр медиҳед, вале ба адолат ва муҳаббати Худо безътиной мекунед; мебоист онҳоро ба ҷо оварда, онҳоро низ тарк намекардед.

43. «Вой бар ҳоли шумо, эй фарисиён, ки дӯст медоред дар куништҳо болонишин бошед ва дар кӯчаю бозорҳо салому табрикҳо бишнавед.

44. «Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки шумо ба қабрҳои аз назар пинҳон монанд ҳастед, ки мардум дар болои онҳо роҳ мераванд ва инро намедонанд».

Исо шариатдонро маҳкум мекунад.

45. Дар ҷавоб яке аз шариатдонон ба ӯ гуфт: «Эй Устод! Бо ин суханонат моро низ таҳқир мекунӣ».

46. Аммо ӯ гуфт: «Вой бар ҳоли шумо низ, эй шариатдонон, ки борҳои душворро бар дӯши мардум мегузоред, лекин худатон як ангуштро ҳам ба он борҳо намерасонед.

47. «Вой бар ҳоли шумо, ки мақбараҳои анбиёро бино мекунед, ва ҳол он ки падарони шумо онҳоро куштаанд;

48. «Бо ҳамин шумо шохид ва шарики аъмоли падарони

худ мегардед, зеро ки онҳо анбиёро куштаанд, ва шумо мақ-
бараҳошонро бино мекунед.

49. «Барои ҳамин ҳам ҳикмати Худо гуфтааст: „Ба назда-
шон анбиё ва ҳаввориёнро мефиристам, ва аз онҳо баъзеро
хоҳанд кушт, ва баъзеро таъқиб хоҳанд кард;

50. «То ки хуни тамоми анбиё, ки аз аввали офарини-
ши ҷаҳон рехта шудааст, ба гардани ин насл гузошта шавад:

51. «Аз хуни Ҳобил то хуни Закарьё, ки вай дар миёни
қурбонгоҳ ва маъбад кушта шудааст». Оре, ба шумо мегӯям,
ки он ба гардани ин насл гузошта хоҳад шуд.

52. «Вой бар ҳоли шумо, эй шариятдонон, ки шумо ка-
лиди донишро гирифтаед: худатон надаромадед ва ба он-
ҳое ки даромадан мехостанд, монез шудед».

53. Вақте ки Ҷ ин суханонро ба онҳо мегуфт, китобдонон
ва фарисиён бошиддат Ӯро фишор дода, боз бисъёр чизхоро
аз Ӯ пурсидан гирифтанд,

54. Ва мунтазир буданд, то ки аз забонаш чизе бишна-
ванду Ӯро айбдор кунанд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

*Огоҳонидан аз риёкориҳои фарисиён. Тарғиби эътирофи ҷа-
сурона.*

1. ДАР ин миён, вақте ки ҳазорон одамон ҷамъ ома-
данд, ба тавре ки якдигарро фишор медоданд, Ӯ ба сухан
оғоз намуда, аввал ба шогирдони Худ гуфт: «Аз хамирту-
руши фарисиён, ки риёкорист, ҳазар кунед.

2. «Ҳеч чизи ниҳоне нест, ки ошкор нагардад, ва ҳеч
чизи махфие нест, ки маълум нашавад.

3. «Бинобар ин, он чи шумо дар торикӣ гуфтаед, дар
рӯшноӣ шунида хоҳад шуд; ва он чи шумо дар хона ба гӯш
гуфтаед, дар болои бомҳо эълон карда хоҳад шуд.

4. «Ва Ман ба шумо, эй дӯстонам, мегӯям: аз кушан-
дағони ҷисм, ки қодир нестанд баъд аз он ягон кори дигаре
бикушанд, натарсед;

5. «Лекин ба шумо нишон медиҳам, ки аз кӣ тарсидан
лозим аст: аз Ӯ ҳаросон бошед, ки баъд аз куштан қодир аст
ба дӯзах андозад; оре, ба шумо мегӯям, ки аз Ӯ тарсед.

6. «Оё панҷ гунҷишк ба ду фулус фурӯхта намешавад?
Ва ягонтои онҳо аз назари Худо намеафтад.

7. «Ва ҳатто ҳамаи мӯйҳои сари шумо шумурда шудааст. Пас, натарсед: шумо аз бисъер гунчишкон бартарӣ доред.

8. «Ва Ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ Маро дар назди мардум зътироф кунад, Писари Одам низ вайро дар назди фариштагони Худо зътироф хоҳад кард;

9. «Лекин ҳар кӣ Маро дар назди мардум инкор кунад, вай дар назди фариштагони Худо инкор карда хоҳад шуд.

10. «Ва ҳар кӣ бар зидди Писари Одам сухане гӯяд, ба вай омурзида мешавад; лекин ҳар кӣ бар зидди Рӯхулқудс куфр гӯяд, ба вай омурзида нахоҳад шуд.

11. «Ҳар гоҳ шуморо ба кунӣшҳо ва назди сардорон ва ҳокимон баранд, андеша накунад, ки чӣ гуна ё чӣ ҷавобе бояд бидиҳед ва ё чӣ сухане бояд бигӯед;

12. «Зеро ки дар он соат Рӯхулқудс шуморо таълим хоҳад дод, ки чӣ бояд гуфт».

Огоҳонидан аз тамаъкорӣ.

13. Шахсе аз миёни мардум ба ӯ гуфт: «Эй Устод! Ба бародарам бигӯй, ки меросро бо ман тақсим кунад».

14. Ба вай гуфт: «Эй одамизод, кӣ Маро бар шумо қозӣ ё ҳакам таъин кардааст?»

15. Ва ба онҳо гуфт: «Зинҳор, аз тамаъкорӣ ҳазар кунед, зеро ки ҳаёти одам ба фаровонии дороии вай вобаста нест».

Масал дар бораи сарватдори беақл.

16. Ва масале ба онҳо гуфт: «Киштзори як марди сарватдор ҳосили фаровоне овард;

17. «Ва дар дили худ андеша карда, гуфт: "Чӣ кунам, модоме ки барои анбор кардани ҳосилоти худ чое надорам?"

18. «Ва гуфт: "Чунин мекунам: анборҳои худро вайрон карда, калонтарашро бино мекунам, ва дар он ҷо тамоми ғалладона ва тамоми дороии худро ҷамъ меоварам.

19. "Ва ба ҷони худ мегӯям: Эй ҷони ман! Дороии бисъере барои чандин сол дорӣ: фароғат кун, бихӯр, бинӯш ва димоғчоқӣ кун".

20. «Вале Худо ба вай гуфт: "Эй нодон! Худи имшаб ҷонатро аз ту талаб мекунанд; пас, он чи захира кардӣ, насиби кӣ мешавад?"

21. «Чунин аст ҳоли касе ки барои худ ганҷҳо ғун мекунад, вале пеши Худо сарвате надорад».

Ғамхориҳои сохта ва дуруст.

22. Ва Ҷ ба шогирдонаш гуфт: «Бинобар ин ба шумо мегӯям: барои ҳаёти худ ғамхорӣ накунад, ки чӣ бихӯред, низ барои қисми худ, ки чӣ бипӯшед:

23. «Ҳаёт аз хӯрок ва қисм аз пӯшок муҳимтар аст.

24. «Ба зогон нигоҳ кунед: онҳо на мекоранд, на меда-раванд; на ганчинае доранд, на анборе, ва Худо ба онҳо рӯзӣ мерасонад; пас шумо аз паррандагон чӣ қадар бештар арзанда ҳастед!

25. «Ва кист аз шумо, ки бо ғамхориҳои худ қоматашро як зироъ баланд карда тавонад?

26. «Пас, агар шумо аз ӯҳдаи чунин кори хурдтарин баромада натавонед, чаро ба дигараш ғамхорӣ мекунад?

27. «Ба савсанҳо назар кунед, ки чӣ гуна нашъунамо меёбанд: на меҳнат мекунанд ва на мересанд; лекин ба шумо мегӯям, ки Сулаймон ҳам бо тамоми ҷалоли худ чун яке аз онҳо либос напӯшидааст.

28. «Пас, агар Худо алафи саҳроро, ки имрӯз ҳасту фардо ба танӯр андохта мешавад, чунин бипӯшонад, шуморо, эй сустимонҳо, чӣ қадар аз он бештар пӯшонда метавонад!

29. «Ва шумо дар ҷустуҷӯи он набошед, ки чӣ бихӯред ё чӣ бипӯшед, ва аз ғам осуда бошед,

30. «Чунки қавмҳои ҷаҳон дар ҷустуҷӯи ҳамаи ин чизҳо мебошанд; лекин Падари шумо медонад, ки шумо ба ин чизҳо эҳтиёҷ доред;

31. «Балки Малакути Худоро биталабед, ва ҳамаи ин барои шумо илова хоҳад шуд.

32. «Натарс, эй рамаи хурд! Зеро ки Падари шумо тавачҷӯҳ намудааст, ки Малакутро ба шумо ато кунад.

33. «Дороии худро бифрӯшед ва садақа диҳед. Барои худ ҳамёнҳои кӯхнанашиаванда, ганчи бепоён дар осмон муҳайё созед, ки дузд ба он наздик намешавад, ва куя онро намезанад;

34. «Зеро ҳар ҷо, ки ганчи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

Дар бораи интизорӣ ба омадани Масеҳ.

35. «Камарҳотон баста ва чароғҳотон фурузон бошад;

36. «Ва худатон монанди касоне бошед, ки ба оғои худ интизорӣ доранд, то ки ҳангоми аз тӯи арӯси омада дарро кӯфтаниш дарҳол барояш воз кунанд.

37. «Хушо ҳамон ғуломоне ки оғояшон, дар вақти омаданаш, онҳоро бедор меёбад; ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки вай камари худро баста, онҳоро назди суфра хоҳад шинонд ва пеш омада, ба онҳо хизмат хоҳад кард.

38. «Ва агар дар поси дуҷум* ва дар поси сеҷуми** шаб омада, онҳоро чунин ёбад, хушо он ғуломон!

39. «Лекин ҳаминро шумо медонед, ки агар соҳиби хона медонист, ки дар кадом соат дузд меояд, бедор монда, намегузошт, ки ба хонааш нақб занад:

40. «Пас, шумо низ тайёр бошед, зеро дар соате ки гумон надоред, Писари Одам меояд».

41. Петрус гуфт: «Худовандо! Оё ин масалро барои мо гуфти, ё барои ҳама?»

Масал дар бораи гумошта.

42. Худованд гуфт: «Кист он гумоштаи мӯътамад ва доно, ки оғояш вайро бар хизматгорони худ таъин карда бошад, то ки ба онҳо дар сари вақт хӯрок диҳад?»

43. «Хушо он ғулومه ки оғояш омада, вайро машғули ҳамин кор ёбад;

44. «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки вайро бар тамоми дороии худ таъин хоҳад кард.

45. «Лекин агар он ғулом дар дили худ гӯяд, ки "оғои ман ба зудӣ намеояд", ва ба задани ғуломону канизон ва ба хӯрдану нӯшидану маст шудан шурӯъ кунад,

46. «Оғои он ғулом дар рӯзе ки ӯ мунтазир нест, ва дар соате ки гумон надорад, хоҳад омад, ва ӯро ду пора карда, қисматашро ба хоинон баробар хоҳад кард.

47. «Ва он ғулом, ки иродаи оғои худро медонист, вале тайёр нашуд ва мувофиқи иродаи вай амал накард, шаттаи бисъере хоҳад хӯрд;

48. «Аммо он ки намедонист ва корҳои сазовори ҷазо кард, камтар шатта хоҳад хӯрд. Ба ҳар касе ки бисъер ато шуда бошад, аз вай бисъер талаб карда мешавад; ва ба ҳар касе ки амонати бисъер супурда шуда бошад, аз вай бисъертар талаб мекунанд.

*38. *Поси дуҷум* — аз соати нӯҳи шаб то соати дувоздаҳ.

**38. *Поси сеҷум* — аз соати дувоздаҳи шаб то соати се.

Исо ҷудоии одамонро пешгӯӣ мекунад.

49. «Ман омадаам, то ки оташе бар замин фурӯд оварам, ва хеле иштиёқмандам, ки он ҳоло фурузон шавад!

50. «Маро таъмиде дар пеш аст, таъмиде ки бояд биёбам; ва чӣ қадар дар изтироб ҳастам, то даме ки ин ба амал ояд!

51. «Оё шумо гумон мекунед, ки Ман омадаам, то осоиштагӣ бар замин биёрам? Не, мегӯям ба шумо, балки барои он ки ҷудой биёрам;

52. «Зеро ки минбаъд панҷ нафар дар як хона аз ҳам ҷудо хоҳанд буд: се аз ду, ва ду аз се;

53. «Падар аз писар ва писар аз падар, модар аз духтар ва духтар аз модар, модаршӯ аз келин ва келин аз модаршӯ ҷудо хоҳад буд».

Аломоти замон наҷоти ҷонро ба хотир меоварад.

54. Ба мардум низ гуфт: «Вақте ки абри аз ғарб пайдошударо мебинед, дарҳол мегӯед: "Борон хоҳад борид"; ва чунин мешавад;

55. «Ва ҳангоме ки боди ҷанубӣ мевазад, мегӯед: "Ғармо хоҳад омад"; ва меояд.

56. «Эй риёкорон! Киёфаи заминро осмонро шинохта менамунед, пас чӣ гуна ин замонро шинохта наметавонед?

57. «Пас, чаро шумо аз пеши худ ҳукм намекунед, ки адолат чист?

58. «Вақте ки ту бо даъвогари худ назди сардорон меравӣ, дар аснои роҳ саъю кӯшиш намо, ки аз вай халос шавӣ, то ки вай туро назди қозӣ набарад, ва қозӣ туро ба мулозим насупорад, ва мулозим туро ба зиндон наандозад;

59. «Ба ту мегӯям, ки то фулуси охиринро адо накунӣ, аз он ҷо берун нахоҳӣ рафт».

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Дар бораи тавба.

1. ДАР ҳамин вақт баъзеҳо омада, ба Ў дар бораи ҷалилиёне нақл карданд, ки хуни онҳоро Пилотус бо қурбониҳои онҳо омехтааст.

2. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Оё гумон мекунед, ки ин

чалилиён аз ҳамаи чалилиён зиёдтар гуноҳкор будаанд, ки чунин азоб кашаандаанд?

3. «Не, мегӯям ба шумо; лекин агар тавба накунед, ҳамаатон ҳамин тавр нобуд хоҳед шуд.

4. «Ва оё гумон мекунед, ки он ҳаждаҳ одам, ки бурҷи Шилӯаҳ ба болояшон афтада, онҳоро нобуд карда буд, аз ҳамаи соқинони Ерусалим зиёдтар айбдор буданд?

5. «Не, мегӯям ба шумо; лекин агар тавба накунед, ҳамаатон ҳамин тавр нобуд хоҳед шуд».

Масал дар бораи дарахти анҷири бемева.

6. Ва чунин масале гуфт: «Шахсе дар тоқзори худ дарахти анҷири шинонда буд, ва омад, то ки мевае аз он пайдо кунад, вале чизе наёфт.

7. «Ва ба тоқдор гуфт: ”Инак, се сол боз ман меоям, то ки аз ин дарахти анҷир мевае пайдо кунам, вале чизе намеёбам; онро бибур: барои чӣ заминро беҳуда банд кунад?”

8. «Аммо вай дар ҷавоб гуфт: ”Эй оғо! Имсол ҳам онро бимон, то ки гирдашро канда, нури андозам:

9. «Шояд, бор оварад; ва агар наоварад, соли оянда онро мебури».

Исо дар рӯзи шанбе шифо медиҳад.

10. Дар яке аз кунштҳо Ҷ рӯзи шанбе таълим метод;

11. Ва инак, зане ҳаждаҳ сол боз гирифтори рӯҳи заъф буд: вай қадҳамида буд, ва қоматашро рост карда наметавонист.

12. Исо чун вайро дид, вайро садо карда, гуфт: «Эй зан! Аз ранҷурии худ халос мешавӣ».

13. Ва дастҳои Худо бар вай гузошт; вай дарҳол қомат рост кард ва Худоро ҳамду сано хонд.

14. Сардори куншт чун дид, ки Исо дар рӯзи шанбе шифо дод, дарғазаб шуда, ба мардум гуфт: «Шаш рӯз ҳаст, ки дар онҳо кор бояд кард; дар ҳамон рӯзҳо омада, шифо ёбед, на ин ки дар рӯзи шанбе».

15. Худованд дар ҷавоби вай гуфт: «Эй риёкор! Оё ҳар яке аз шумо гов ё хари худро дар рӯзи шанбе аз охур воз карда, барои об додан намебарад?

16. «Ва ин духтари Иброҳимро, ки шайтон ҳаждаҳ сол боз баста буд, оё дар рӯзи шанбе аз он бандҳояш халос кардан лозим набуд?»

17. Вақте ки Ў ин суханонро гуфт, ҳамаи муҳолифонаш дар хиҷолат монданд; ва тамоми мардум аз ҳамаи корҳои аҷоибӣ Ў шод буданд.

Масал дар бораи донаи хардал.

18. Ва Ў гуфт: «Малакути Худо ба чӣ монанд аст, ва онро ба чӣ монанд кунам?»

19. «Он мисли донаи хардалест, ки касе онро гирифта, дар боғи худ партофт: ва он нумӯ карда, дарахти калоне шуд, ва мурғони ҳаво дар шоҳаҳояш ошъёна сохтанд».

Масал дар бораи хамиртуруш.

20. Боз гуфт: «Малакути Худоро ба чӣ монанд кунам?»

21. «Он монанди хамиртурушест, ки зане онро гирифта, ба се ченак орд андохт, то ки тамоми хамир расид».

Ҷавоби Исо ба савол дар бораи он ки оё шумораи начотъёбандагон кам аст.

22. Ва Ў дар шаҳрҳо ва деҳот гашта, таълим меод, дар ҳолате ки роҳи Ерусалимро пеш гирифта буд.

23. Касе ба Ў савол дода, гуфт: «Худовандо! Наход ки шумораи начотъёбандагон кам аст?» Ба онҳо гуфт:

24. «Саъю кӯшиш кунед, ки аз дари танг дохил шавед, зеро ба шумо мегӯям, ки бисъер касон ба дохил шудан ҷидду ҷаҳд хоҳанд кард, лекин нахоҳанд тавонист.

25. «Вақте ки Соҳиби хона бархоста, дарро бандад, шумо дар берун истода, дарро мекӯбеду мегӯед: "Худовандо! Худовандо! Ба мо воз кун". Вале Ў дар ҷавоби шумо хоҳад гуфт: "Шуморо намешиносам, ки аз кучо ҳастед".

26. «Он гоҳ хоҳед гуфт: "Мо пеши Ту хӯрдем ва нӯшидем, ва дар кӯчаҳои мо Ту таълим меодӣ".

27. «Лекин Ў хоҳад гуфт: "Ба шумо мегӯям: шуморо намешиносам, ки аз кучо ҳастед; ҳама аз Ман дур шавед, эй бадкорон".

28. «Дар он ҷо гирья ва ғичирроси дандон хоҳад буд, чун Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб ва тамоми анбиёро дар Малакути Худо бубинед, вале худатон бадар ронда шуда бошед.

29. «Ва аз шарқ ва ғарб ва шимол ва ҷануб омада, дар Малакути Худо хоҳанд нишаст.

30. «Ва инак, охиринҳо ҳастанд, ки аввалин хоҳанд шуд, ва аввалинҳо ҳастанд, ки охирин хоҳанд шуд».

Нияти Ҳиродус, ки Исоро бидушад.

31. Дар ҳамон рӯз баъзе аз фарисиён омада, ба Ӯ гуфтанд: «Баро ва аз ин ҷо бирав, зеро ки Ҳиродус мехоҳад Туро ба қатл расонад».

32. Ба онҳо гуфт: «Биравед ва ба он рӯбоҳ бигӯед: ”Инак, имрӯз ва фардо девҳоро берун мекунам ва беморонро шифо медиҳам, ва дар рӯзи сеюм саранҷом хоҳам ёфт»;

33. «Лекин Маро лозим аст, ки имрӯз, фардо ва пасфардо роҳ равам, зеро мумкин нест, ки набӣ берун аз Ерусалим бимирад».

Шикоятҳои Исо дар бораи Ерусалим.

34. «Эй Ерусалим, Ерусалим, ки анбиёро мекушӣ ва онҳоеро, ки назди ту фиристода шудаанд, сангсор мекунӣ! Чанд бор хостам фарзандони туро чамъ кунам, монанди мокиёне ки чӯчаҳои худро зери болаш чамъ мекунад, ва шумо нахостед!»

35. «Инак, хонаи шумо ба шумо вайрон гузошта мешавад. Ба шумо мегӯям, ки Маро дигар нахоҳед дид, то даме ки бигӯед: ”Муборак аст Он ки ба исми Худованд меояд!”»

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Исо дар рӯзи шанбе шифо медиҳад.

1. Як рӯзи шанбе Ӯ ба хонаи яке аз сардорони фарисиён барои хӯрок хӯрдан омад, ва онҳо Ӯро мушоҳида мекарданд:

2. Ва инак, марде пеши Ӯ омад, ки гирифтори бемории истисқо* буд.

3. Исо ба шариатдонон ва фарисиён рӯ оварда, гуфт: «Оё дар рӯзи шанбе шифо додан ҷоиз аст ё не?»

4. Онҳо хомӯш монданд. Ва Ӯ он мардро ламс намуда, шифо бахшид ва фиристод.

5. Ва ба онҳо гуфт: «Қист аз шумо, ки хараш ё говаш ба

---

*2. Бемории истисқо — бемории обхӯра (ё обхӯрак): чамъ шудани моддаҳои обакӣ дар шикам ва дигар аъзои бадан.

даруни чоҳе афтода бошад, дарҳол онро дар рӯзи шанбе берун наоварад?»

6. Ба ин гап эроде гирифта натавонистанд.

*Масал дар бораи онҳое ки дӯст медоранд дар
базм пешгоҳнишин бошанд.*

7. Чун Ӯ пайхас намуд, ки даъватшудагон барои нишас-тани худ пешгоҳро интихоб мекунанд, ба онҳо масале гуфт:

8. «Вақте ки касе туро ба тӯи арӯсӣ даъват менамояд, дар пешгоҳ нанишин: мабодо дар миёни даъватшудагон шахси аз ту мӯҳтарамтаре бошад,

9. «Ва он касе ки туро ва ӯро даъват намудааст, назди ту биёяду гӯяд: ”Ҷои худро ба ӯ бидех”; ва он гоҳ бо хичолат дар поини хона ҷой гирифтани лозим мешавад.

10. «Балки, агар туро даъват карда бошанд, омада, дар поини хона бинишин, то он касе ки туро даъват намудааст, назди ту биёяду гуяд: ”Эй дӯст! Болотар бинишин”; он гоҳ туро неши ҳамнишинонат эҳтироме хоҳад буд,

11. «Зеро ҳар кӣ худро баланд кунад, паст гардад, ва ҳар кӣ худро фурутан созад, сарафроз гардад».

Порсои фарисиён не, балки раҳмдилӣ муҳим аст.

12. Ва ба он касе ки Ӯро даъват намуда буд, гуфт: «Вақте ки хӯроки пешинӣ ё хӯроки бегоҳӣ ташкил мекунӣ, дӯстон ё бародарон ё хешон ё ҳамсояғони сарватдори худро даъват накун: мабодо онҳо низ туро даъват намоянд, ва мукофоти ту дода шавад.

13. «Балки, чун зиёфат медиҳӣ, мискинон, маъюбон, шалон ва кӯронро даъват намо,

14. «Ва ту хушбахт хоҳӣ буд, ки онҳо имконият надоранд мукофоте ба ту бидиҳанд; зеро ки дар рӯзи эҳёи одилон мукофоте ба ту ато хоҳад шуд».

15. Яке аз онҳое ки бо Ӯ назди суфра нишаста буданд, ин суханро шунида, ба Ӯ гуфт: «Хушо касе ки дар Малакути Худо хӯрок хӯрад!»

Масал дар бораи онҳое ки ба зиёфат даъват шудаанд.

16. Ва Ӯ ба вай гуфт: «Шахсе зиёфати калоне ташкил карда, бисёр касонро даъват намуд;

17. «Чун вақти зиёфат расид, ғуломи худро фиристод,

то ки ба даъватшудагон гӯяд: ”Биёед, зеро ки ҳама чиз тайёр аст”.

18. «Ва ҳама, гӯё ки забон як карда бошанд, ба узрхоҳӣ сар карданд. Аввалин ба вай гуфт: ”Ман замин харидаам, ва рафта онро диданам лозим аст; аз ту хоҳишмандам, ки маро маъзур дорӣ”.

19. «Дигаре гуфт: ”Ман панҷ ҷуфт барзагов харидаам ва меравам, ки онҳоро имтиҳон намоям; аз ту хоҳишмандам, ки маро маъзур дорӣ”.

20. «Сеюмин гуфт: ”Ман зан гирифтаам ва ба ин сабаб наметавонам биёям”.

21. «Ва он ғулом омада, инро ба оғои худ хабар дод. Он гоҳ соҳиби хона дарғазаб шуда, ба ғуломи худ гуфт: ”Зуд ба кӯчаву паскӯчаҳои шаҳр баро, ва мискинон, маъюбон, шалон ва кӯронро ба ин ҷо биёр”.

22. «Ва ғулом гуфт: ”Эй оғо! Он чи гуфтӣ, иҷро шуд, ва боз ҷой ҳаст”.

23. «Ва оғо ба ғулом гуфт: „Ба сари роҳҳо ва кӯчабоғҳо баромада, мардумро ба омадан ризо кун, то ки хонаи ман пур шавад;

24. ”Зеро ба шумо мегӯям, ки ҳеҷ яке аз он шахсони даъватшуда хӯроки маро нахоҳад чашид: зеро ки даъватшудагон бисъёранд, аммо баргузидагон — кам”».

Исоро пайравӣ карда намешавад бе он ки кас ба таври ҷиддӣ тарки ҳама чиз кунад ва худро имтиҳон намояд.

25. Бо *У* мардуми бисъёре равона буданд; ва *У* ба онҳо рӯ оварда, гуфт:

26. «Агар касе назди Ман ояд ва аз падару модар, зану фарзандон, бародарону хоҳарон ва ҳамчунин аз ҷони худ нафрат накунад, вай наметавонад шогирди Ман бошад;

27. «Ва ҳар кӣ салиби худро бардошта, Маро пайравӣ намекунад, наметавонад шогирди Ман бошад;

Масал дар бораи касе ки бурҷе месозад.

28. «Зеро кист аз шумо, ки бурҷе сохтанӣ шуда, аввал нишаста харчи онро ҳисоб накунад, ки оё *ӯ* имконияти ба анҷом расондани онро дорад,

29. «Ки мабодо, баъд аз ниҳодани таҳкурсии он, ба тамом

карданаш қуввати ӯ нарасад, ва ҳамаи касоне ки инро мебинанд, ӯро тамасхур кунанд

30. «Ва гӯянд: ”Ин шахс ба соҳтан шурӯъ намуд ва ба тамои кардан қувваташ нарасид?”»

Масал дар бораи подшоҳе ки ба ҷанг мебарояд.

31. «Ё кадом подшоҳ аст, ки ба муқобили подшоҳи дигар ба ҷанг даромаданӣ шуда, аввал нишаста маслиҳат накунад, ки оё бо даҳ ҳазор аскар қодир аст ба касе муқовимат намояд, ки бо бист ҳазор аскар бар зидди ӯ меояд?»

32. «Вагар на, ҳанӯз ки вай дур аст, назди вай элчӣ фиристода, сулҳ металабад.

33. «Ҳамчунин ҳар яке аз шумо, агар аз тамои дороии худ даст накушад, наметавонад шогирди Ман бошад.

Дар бораи намаке ки қувваташро гум карда бошад.

34. «Намак хуб аст; лекин агар намак қувваташро гум кунад, ба кадом чиз боз намакин шавад?»

35. «На барои замин кор меояд, на барои нурӣ; онро бароварда мепартоянд. Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад!»

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Шикваи фарисиён ва китобдонон.

1. ҲАМАИ бочгирон ва гуноҳкорон назди ӯ меоманданд, то ки суханони ӯро гӯш кунанд.

2. Вале фарисиён ва китобдонон шиквакунон мегуфтанд: «ӯ гуноҳкоронро пазирой мекунад ва бо онҳо хӯрок мехӯрад».

Масал дар бораи гӯсфанди гумшуда.

3. Ва ӯ ба онҳо ин масалро гуфт:

4. «Қист аз шумо, ки сад гӯсфанд дошта бошад ва яке аз онҳоро гум кунад, он наваду нӯхро дар биёбон гузошта, аз ақиби он гумшуда намеравад, то даме ки онро биёбад?»

5. «Ва чун ёфт, бо шодӣ онро бар китфи худ мегузорад;

6. «Ва ба хонаи худ омада, дӯстон ва ҳамсоягонро ҷеғ мезанад ва ба онҳо мегӯяд: ”Бо ман шодӣ кунед, ки гӯсфанди гумшудаи худро ёфтаам”.

7. «Ба шумо мегӯям, ки дар осмон барои як гуноҳкоре ки тавба мекунад, шодӣ зиёдтар хоҳад буд, назар ба наваду нӯҳ одиле ки ба тавба эҳтиёҷ надоранд.

Масал дар бораи дирҳами гумшуда.

8. «Ё кадом зан аст, ки даҳ дирҳам дошта бошад ва як дирҳамро гум карда, шамъе дарнагиронад ва хонаро рӯфта, бодикқат ҷустуҷӯ накунад, то даме ки онро биёбад?

9. «Ва чун ёфт, дӯстон ва ҳамсояғони худро ҷеғ зада мегӯяд: "Бо ман шодӣ кунед, ки дирҳами гумшудаи худро ёфтам".

10. «Ба шумо мегӯям, ки дар миёни фариштағони Худо барои як гуноҳкоре ки тавба мекунад, ҳамин тавр шодӣ мешавад».

Масал дар бораи писари ноқобил.

11. Боз гуфт: «Шахсе ду писар дошт;

12. «Ва хурдии онҳо ба падар гуфт: "Эй падар! Он қисми молу мулкро, ки бояд ба ман расад, ба ман деҳ". Ва падар дороии худро ба онҳо тақсим кард.

13. «Баъд аз чанд рӯз писари хурдӣ ҳар он чи дошт, ҷамъ карда, ба кишвари дурдасте рафт ва дар он ҷо дороии худро дар айшу нӯш исроф намуд.

14. «Вақте ки ҳамаашро сарф кард, қаҳтии сахте дар он кишвар рӯй дод, ва ӯ ба мӯҳточӣ дучор шуд;

15. «Ва рафта, хизматгори яке аз сокинони он кишвар шуд, ки вай ӯро ба саҳрои худ фиристод, то ки хукбонӣ кунад;

16. «Ва ӯ орзу дошт шиками худро аз харнубе* ки хукон мехӯрданд, пур кунад, лекин ҳеҷ кас онро ба ӯ намедод.

17. «Оқибат ӯ ба худ омада, гуфт: "Чӣ қадаре аз муздурони падарам нони фаровондоранд, аммо ман дар ин ҷо аз гуруснагӣ ба ҳалокат мерасам!

18. «Бархоста, назди падарам меравам ва ба вай мегӯям: эй падар! Ман пеши осмон ва пеши ту гуноҳ кардаам,

19. «Ва дигар лоиқи он нестам, ки писари ту хонда шавам; маро чун яке аз муздуронат қабул кун".

---

*16. *Харнуб* — як навъ растанӣ, ки донаҳои онро меҳӯранд.

20. «Ва ӯ барҳоста, сӯи падараш равона шуд. Ва ҳанӯз ӯ хеле дур буд, ки падараш ӯро дида, раҳмаш омад; ва тозон рафта, ӯро ба оғӯш кашиду бӯсид.

21. «Ва писар ба вай гуфт: "Эй падар! Ман пеши осмон ва пеши ту гуноҳ кардам, ва дигар лоиқи он нестам, ки писари ту хонда шавам".

22. «Аммо падар ба ғулумони худ гуфт: "Либоси беҳтарине оварда, ба ӯ бипӯшонед, ва ангуштарин ба дасташ ва мӯза ба пойҳояш бидиҳед;

23. «Ва ғӯсолаи охуриро оварда, сар буред: бихӯрем ва димоғчоқӣ кунем,

24. «Зеро ки ин писарам мурда буд ва зинда шуд, гум шуда буд ва ёфт шуд". Ва ба димоғчоқӣ шуруъ карданд.

25. «Лекин писари калонии вай дар саҳро буд; ва ҳангоме ки баргашта, ба хона наздик шуд, садоҳои суруду сурур ба ғӯшаш расид;

26. «Ва яке аз хизматгоронро чеғ зада, пурсид, ки ин чӣ маъно дорад?

27. «Вай ба ӯ гуфт: "Бародарат омад, ва падарат ғӯсолаи охуриро сар бурид, чунки ӯро сиҳат саломат дид".

28. «Ӯ ба ҳашм омада, нахост ба хона дарояд. Ва падараш баромада, ӯро чеғ зад.

29. «Аммо ӯ дар ҷавоби падараш гуфт: "Инак, чандин сол аст, ки ман ба ту хизмат мекунам ва ҳаргиз аз фармони ту гардан натофтаам; вале ту ҳаргиз ба ман як бузғола ҳам наодай, то ки бо дӯстони худ димоғчоқӣ кунам;

30. «Ва чун ин писарат, ки дороии туро ба фоҳишаҳо барбод додааст, гашта омад, ту барои вай ғӯсолаи охуриро сар буридай".

31. «Ба ӯ гуфт: "Писарам! Ту ҳамеша бо ман ҳастӣ, ва ҳар он чи ман дорам, аз они туст;

32. «Аммо ба он мебоист шодӣ ва димоғчоқӣ мекардем, ки ин бародарат мурда буд ва зинда шуд, гум шуда буд ва ёфт шуд"».

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Масал дар бораи амалдори ҳаким, вале ноинсоф.

1. БА шогирдони Худ низ гуфт: «Як марди сарватдор буд, ки амалдоре дошт, ва дар ҳаққи вай ба ӯ шикоят карданд, ки молу мулки ӯро исроф менамояд;

2. «Вайро чеғ зада, гуфт: "Ин чист, ки дар ҳаққи ту шунидаам? Аз амалиёти худ ҳисобот дех, зеро ки дигар наметавонӣ амалдор бошӣ".

3. «Он амалдор дар дилти худ гуфт: "Чӣ кунам? Оғоям маро аз вазифаам маҳрум месозад: аз ўждаи каландзанӣ намебароям, аз гадоӣ шарм мекунам;

4. "Медонам, чӣ кунам, то ки мардум, ҳангоми аз вазифа маҳрум шуданам, маро дар хонаҳои худ пазироӣ кунанд".

5. «Ва ҳар яке аз қарздорони оғои худро ба танҳои чеғ зада, ба якумин гуфт: "Ту аз оғои ман чӣ қадар қарздор ҳастӣ?"

6. «Гуфт: "Сад ченак равған". Ба вай гуфт: "Забонхати худро бигир ва зуд нишаста, панҷоҳ бинавис".

7. «Баъд ба дигаре гуфт: "Ту чӣ қадар қарздор ҳастӣ?" Дар ҷавоб гуфт: "Сад ченак гандум". Ба вай гуфт: "Забонхати худро бигир ва ҳаштод бинавис".

8. «Ва он оғо амалдори ноинсофро таъриф кард, ки оқиллона рафтор кардааст; зеро ки писарони ин олам дар муомила бо мардуми насли худ аз писарони нур оқилтаранд.

9. «Ва Ман ба шумо мегӯям: бо сарвати ноинсофона барои худ дӯстон пайдо кунед, то ки онҳо дар вақти тамои шудани он шуморо ба масканҳои ҷовидонӣ пазироӣ кунанд.

10. «Касе ки дар чизи андак мўътамад бошад, дар чизи бисъёр низ мўътамад аст, ва касе ки дар чизи андак ноинсофӣ кунад, дар чизи бисъёр низ ноинсоф аст.

11. «Пас, модоме ки шумо дар сарвати ноинсофона мўътамад набудед, кист, ки сарвати ҳақиқиро ба шумо месупурда бошад?

12. «Ва модоме ки дар чизи бегона мўътамад набудед, кист, ки чизи худатонро ба шумо меода бошад?

13. «Ҳеҷ ғулум ба ду оғо хизмат карда наметавонад: зеро ки ё аз яке нафрат карда, дигареро дӯст хоҳад дошт; ё ба яке часпида, дигареро хор хоҳад дид. Шумо наметавонед ба Худо ва ба мамуно хизмат кунед».

Дар бораи порсоии сохтаи фарисиён ва аҳамияти Таврот.

14. Ва фарисиён, ки зарпараст буданд, ҳамаи инро шунида, Ёро тамасхур карданд.

15. Ба онҳо гуфт: «Шумо худро пеши мардум одил вонамуд мекунад, вале Худо аз дилҳои шумо огоҳ аст: зеро он чи дар назари мардум олдараҷа аст, пеши Худо зишт аст.

16. «Таврот ва суҳафи анбиё то Яҳёст; аз он вақт ин ҷониб Малакути Худо башорат дода мешавад, ва ҳар кас бо ҷидду ҷаҳд ба он дохил мегардад.

17. «Лекин фанои осмон ва замин осонтар аст аз он ки нуқтае аз Таврот маҳв шавад.

Исо дар бораи талоқ.

18. «Ҳар кӣ зани худро талоқ дода, зани дигаре гирад, зино карда бошад; ва ҳар кӣ зани талоқшударо гирад, зино карда бошад.

Сарватдор ва Лаъзор.

19. «Шаҳси сарватдоре буд, ва либосҳои арғувон ва катон дар бар мекард, ва ҳар рӯз базми боҳашамат барпо мекард.

20. «Ва Лаъзор ном мискине назди дарвозаи ӯ меҳобид, ва баданаш пур аз захм буд;

21. «Ва орзу дошт аз он чи аз дастархони он сарватдор меафтод, шиками худро сер кунад; ва сагон омада, захмиҳои ӯро мелесиданд.

22. «Вақте ки он мискин мурд, фариштагон ӯро ба оғӯши Иброҳим бурданд; он сарватдор низ мурд, ва ӯро дафн карданд;

23. «Ва дар дӯзах ӯ, дар ҳолате ки азобу уқубат мекашид, чашм андохта, аз дур Иброҳимро бо Лаъзор, ки дар оғӯшаш буд, дид

24. «Ва фаръёд зада, гуфт: ”Эй падарам Иброҳим! Ба ман марҳамат кун ва Лаъзорро бифирист, то ки нӯги ангишташро ба об тар карда, забони маро салқин гардонад, зеро ки ман дар аланга азият мекашам”.

25. «Лекин Иброҳим гуфт: ”Эй фарзандам! Ба хотир овар, ки дар зиндагиат чизҳои хуб насиби ту ва чизҳои бад насиби Лаъзор шуда буд; акнун вай дар ин ҷо фароғат меёбад, ва ту азоб мекаши;

26. «Ва илова бар ҳамаи ин, дар миёни мо ва шумо вартаи бузурге воқеъ аст, ба тавре ки онҳое ки аз ин ҷо назди шумо гузаштан меҳоянд, наметавонанд, ҳамчунин аз он ҷо назди мо намегузаранд”.

27. «Ва ӯ гуфт: ”Пас, эй падар, аз ту илтимос мекунам, ки вайро ба ҳонаи падари ман бифирист.

28. «Зеро ки ман панҷ бародар дорам: бигзор онҳоро таъкид кунад, ки онҳо ҳам ба ин макони азобу укубат наоянд».

29. «Иброҳим ба ӯ гуфт: "Онҳо Мусо ва анбиё доранд; ба суханонашон гӯш кунанд».

30. «Аммо ӯ гуфт: "Не, падарам Иброҳим! Лекин агар яке аз мурдагон назди онҳо равад, тавба хоҳанд кард».

31. «Ба ӯ гуфт: "Модоме ки ба Мусо ва анбиё гӯш намендиҳанд, ҳатто агар яке аз мурдагон эҳёе шавад ҳам, бовар нахоҳанд кард».

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Дар бораи ҷиддияти васвасаҳо, дар бораи муҳаббати афвкунанда ва қуввати имон.

1. ВА Ӯ ба шогирдони Худ гуфт: «Ҳеҷ мумкин нест, ки васвасаҳо ба миён наоянд, лекин вой бар ҳоли касе ки ба воситаи вай ба миён оянд:

2. «Бар гардани вай санги осиее овехта, вайро дар баҳр афкананд, барои вай беҳтар аст аз он ки вай яке аз ин тифлонро ба васваса андозад.

3. «Ба худ назорат кунед. Агар бародарат ба ту гуноҳ кунад, ба ӯ гап зада, фаҳмон, ва агар тавба кунад, ӯро афв намо;

4. «Ва агар рӯзе ҳафт карат ба ту гуноҳ кунад ва рӯзе ҳафт карат рӯчӯъ намуда, гӯяд: "Тавба кардам", — ӯро афв намо».

5. Ва ҳаввориён ба Худованд гуфтанд: «Имони моро зиёд кун».

6. Худованд гуфт: «Агар шумо ба андозаи донаи хардал имон медоштед ва ба ин дарахти тут мегуфтед: "Решакан гардида, дар миёни баҳр ҷойгир шав", — он ба шумо итоат мекард.

Масал дар бораи ғулуме ки аз саҳро бармегардад.

7. «Кист аз шумо, ки ғуломаш ба шудгор ё ба ҷӯпонӣ машғул бошад ва ҳангоми аз саҳро баргаштанаш ба вай гӯяд: "Зуд омада, назди суфра бинишин"?

8. «Баръакс, оё ӯ ба вай намегӯяд: "Барои ман хӯроки бегоҳӣ тайёр кун ва камари худро баста, ба ман хизмат кун,

то даме ки бихӯрам ва бинӯшам, ва баъд аз он худат бихӯр ва бинӯш”?

9. «Оё ӯ ба он ғулом барои он ки фармонҳои ӯро ба чо овард, миннатдорӣ баён мекунад? Гумон намекунам.

10. «Ҳамчунин шумо низ, вақте ки ҳамаи фармонҳои ба шумо додашударо ба чо овардед, бигӯед: ”Мо ғуломони ношоям ҳастем; чунки он чи карданамон лозим буд, кардем”».

Шифо ёфтани даҳ шахси маҳавӣ.

11. Дар аснои роҳи Ерусалим ӯ аз худуди байни Сомария ва Ҷалил мегузашт.

12. Ва ҳангоме ки ӯ ба қасабае дохил мешуд, даҳ шахси маҳавӣ аз пешаш баромаданд, ки аз дур истода,

13. Бо овози баланд мегуфтанд: «Эй Исои Устод, ба мо марҳамат кун!»

14. Ва ӯ, чун дид, ба онҳо гуфт: «Биравед ва худро ба коҳинон нишон диҳед». Ва онҳо дар вақти рафтанишон пок шуданд.

15. Яке аз онҳо чун дид, ки шифо ёфтааст, баргашта, бо овози баланд Худоро ҳамду сано хонд,

16. Ва пеши пойҳои ӯ рӯй ба замин афтода, ба ӯ ташаккур гуфт; ва ӯ марди сомарӣ буд.

17. Исо гуфт: «Оё даҳ нафар пок нашуданд? Пас он нӯҳ нафар кучоянд?»

18. Оё, ғайр аз ин аҷнабӣ, касе ёфт нашуд, ки баргашта, Худоро ҳамду сано ҳонад?»

19. Ва ба вай гуфт: «Бархоста, бирав; имонат туро наҷот дод».

Дар бораи омадани Малакути Худо.

20. Чун фарисиён ба ӯ савол доданд, ки Малакути Худо кай меояд, дар ҷавоби онҳо гуфт: «Малакути Худо тавре намеояд, ки ба назар намоён шавад,

21. «Ва намегӯянд: ”Инак, он дар ин ҷост”, ё: ”Инак, дар он ҷост”; зеро инак, Малакути Худо дар дохили шумост».

Исо дар бораи омадани дуҷуми Худ сухан меронад.

22. Ва ба шогирдон гуфт: «Айёме меояд, ки дидани фақат як рӯзи Писари Одамро орзу хоҳед кард, ва нахоҳед дид;

23. «Ва ба шумо хоҳанд гуфт: "Инак, дар ин чост", ё: "Инак, дар он чост", — наравед ва аз ақиби онҳо надавед;

24. «Зеро, чӣ тавре ки барқ аз як канори осмон дурахшида, то канори дигари осмон нур мепошад, Писари Одам дар рӯзи Худ ҳамин тавр хоҳад буд.

25. «Лекин аввал Ӯро лозим аст, ки бисъёр азоб кашад ва аз тарафи ин насл рад карда шавад.

26. «Ва чӣ тавре ки дар айёми Нӯҳ буд, дар айёми Писари Одам низ ҳамон тавр хоҳад буд:

27. «Мехӯрданд, менӯшиданд, зан мегирифтанд, ба шавҳар мерафтанд — то он рӯзе ки Нӯҳ ба киштӣ даромад, ва тӯфон омада, ҳамаро nobуд кард.

28. «Ва чӣ тавре ки дар айёми Лут буд: мехӯрданд, менӯшиданд, мехариданд, мефурӯхтанд, мекоштанд, иморат мекарданд;

29. «Лекин дар рӯзе ки Лут аз Садӯм баромад, оташ ва кибрит аз осмон борид ва ҳамаро маҳв кард.

30. «Дар рӯзи зоҳир шудани Писари Одам низ ҳамон тавр хоҳад буд.

31. «Дар он рӯз ҳар кӣ бар бом буда, чизҳояш дар хона бошад, барои гирифтани онҳо поён нафурояд; ва ҳар кӣ дар киштзор бошад, барнагардад:

32. «Зани Лутро ба хотир оваред.

33. «Ҳар кӣ чони худро нигоҳдорӣ кунад, онро барбод хоҳад дод; ва ҳар кӣ онро барбод диҳад, онро зинда хоҳад кард.

34. «Ба шумо мегӯям, ки дар он шаб аз ду нафаре ки дар як чогаҳ бошанд, яке гирифта ва дигаре гузошта хоҳад шуд;

35. «Аз ду зане ки якҷоя бо дастос машғул бошанд, яке гирифта ва дигаре гузошта хоҳад шуд;

36. «Аз ду нафаре ки дар киштзор бошанд, яке гирифта ва дигаре гузошта хоҳад шуд».

37. Дар ҷавоби Ӯ гуфтанд: «Кучо, эй Худованд?» Ба онҳо гуфт: «Ҳар кучо лоша бошад, каргасон низ дар он чо ҷамъ мешаванд».

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Масал дар бораи қози ноинсоф.

1. ВА ба онҳо масале дар бораи он гуфт, ки кас бояд ҳамеша дуо гӯяд ва маъюс нашавад,

2. Ва гуфт: «Дар шаҳре қозие буд, ки на тарсе аз Худо дошт ва на шарме аз мардум.

3. «Дар он шаҳр бевазани буд, ки назди ӯ омада, мегуфт: "Маро аз душманонам муҳофизат намо".

4. «Муддати дуру дарозе қозӣ безътиной кард. Вале баъдтар дар дили худ гуфт: "Гарчанде ки ман на тарсе аз Худо дорам ва на шарме аз мардум,

5. "Лекин азбаски ин бевазан маро ором намегузорад, вайро муҳофизат хоҳам кард, то ки ҳар дам омада, маро безор накунад"».

6. Ва Худованд гуфт: «Шунидед, ки ин қозии ноинсоф чӣ мегӯяд?

7. «Магар Худо баргузидагони Худо, ки рӯзу шаб ба даргоҳи ӯ зорию илтиҷо мекунад, муҳофизат намекунад, гарчанде ки дар муҳофизати онҳо таъхир менамояд?

8. «Ба шумо мегӯям, ки ба зудӣ онҳоро муҳофизат хоҳад кард. Лекин вақте ки Писари Одам биёяд, оё имонро бар замин хоҳад ёфт?»

Масал дар бораи фарисӣ ва бочгир.

9. Ҳамчунин барои касоне ки ба одил будани худ эътимод дошта, дигаронро хор мекунанд, чунин масале гуфт:

10. «Ду кас ба маъбад барои ибодат даромаданд, ки яке фарисӣ ва дигаре бочгир буд.

11. «Фарисӣ рост истода, дар дили худ чунин дуо мегуфт: "Худоё! Туро шукр мегӯям, ки монанди касони дигар: торочгарон, золимон, зинокорон, ё монанди ин бочгир нестам:

12. "Ҳафтае ду қарат рӯза медорам ва аз ҳар чизе ки ба даст меоварам, ушр медиҳам".

13. «Аммо бочгир, дуртар истода, ҳатто чуръат нашофт, ки чашмонашро сӯи осмон баланд кунад; балки сини худро мезаду мегуфт: "Худоё! Ба мани гуноҳкор раҳм кун".

14. «Ба шумо мегӯям, ки ин шахс назар ба он шахс бештар сафед шуда ба хонаи худ рафт: зеро ҳар кӣ худро баланд кунад, паст мешавад, ва ҳар кӣ худро фурутан созад, сар-афроз мешавад».

Исо кӯдаконро дуо мекунад.

15. Кӯдаконро низ назди ӯ меоварданд, то ки онҳоро ламс кунад; шогирдон инро дида, ба онҳо монетъ мешуданд.

16. Аммо Исо онҳоро чеғ зада, гуфт: «Кӯдаконро бигзоред, ки назди Ман оянд, ва ба онҳо монеъ нашавед, зеро ки Малакути Худо ба чунин қасон тааллуқ дорад;

17. «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ Малакути Худоро монанди кӯдак қабул накунад, ба он дохил намешавад».

Исо ва ҷавони сарватдор.

18. Ва сардоре аз ӯ пурсид: «Эй Устоди некӯ! Чӣ кунам, то вориси ҳаёти ҷовидонӣ шавам?»

19. Исо ба вай гуфт: «Чаро Маро некӯ мегӯӣ? Ҳеч кас некӯ нест, ҷуз Худои ягона.

20. «Аҳкомро медони: зино накун;
қатл накун;
дуздӣ накун;
шаҳодати бардурӯғ надех;
падару модаратро хурмат кун».

21. Гуфт: «Ҳамаи инро ман аз кӯдакӣ нигоҳ доштаам».

22. Исо инро шунида, ба вай гуфт: «Туро боз чизе намерасад: ҳар он чи дорӣ, бифурӯш ва ба мискинон бидеҳ, ва дар осмон ганҷе ҳоҳӣ ёфт; ва омада, Маро пайравӣ кун».

23. Лекин вай, чун инро шунид, андӯхгин шуд, зеро ки бағоят сарватдор буд.

24. Исо андӯҳи вайро дида, гуфт: «Ба Малакути Худо даромадани сарватдорон чӣ гуна душвор аст!

25. «Зеро ки аз сӯроҳи сӯзан гузаштани шутур осонтар аст аз он ки сарватдор ба Малакути Худо дохил шавад».

26. Шунавандагон гуфтанд: «Пас кӣ метавонад начот ёбад?»

27. Гуфт: «Он чи барои одамон ғайриимкон аст, барои Худо имконпазир аст».

Дар бораи мукофоти шогирдон.

28. Петрус гуфт: «Инак, мо ҳама чизро тарк карда, Туро пайравӣ намудаем».

29. Ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: касе нест, ки хона, ё падару модар, ё бародарон, ё хоҳарон, ё зан, ё фарзандонро аз баҳри Малакути Худо тарк кунаду

30. «Дар ин замон ҳеле зиёдтар ва дар олами оянда ҳаёти ҷовидонӣ наёбад».

*Исо бори сеюм дар бораи мамоти Худ
ва эҳъёи Худ сухан меронад.*

31. Ва он дувоздахро назди Худ хонда, ба онҳо гуфт: «Инак, мо сӯи Ерусалим меравем, ва ҳар он чи бо забони анбиё дар бораи Писари Одам навишта шудааст, ба амал хоҳад омад:

32. «Зеро ки Ӯ ба дасти гайрияхудиён таслим карда хоҳад шуд, ва Ӯро тамасхур кунанд, ҳақорат диҳанд, туфборон кунанд,

33. «Ва тозиёна зананд, бикушанд; ва дар рӯзи сеюм Ӯ эҳъё шавад».

34. Лекин онҳо чизе аз ин нафаҳмиданд; маънои ин суханон аз онҳо пӯшида буд, ва онҳо ба ин гуфтаҳо сарфаҳм на- рафтанд.

Шифо ёфтани кӯр дар наздикии Ерихӯ.

35. Вақте ки Ӯ ба Ерихӯ наздик мешуд, кӯре дар канори роҳ нишаста, садақа мепурсид;

36. Ва чун шунид, ки аз пешаш мардум мегузаранд, пурсид: «Ин чист?»

37. Ба вай гуфтанд, ки Исои Носирӣ меояд.

38. Дарҳол фаръёд карда, гуфт: «Эй Исо, Писари Довуд! Ба ман марҳамат кун».

39. Онҳое ки дар пеш равона буданд, вайро ба хомӯш шуданводор карданд; лекин вай боз ҳам бештар фаръёд мезад: «Эй Писари Довуд! Ба ман марҳамат кун».

40. Исо истода, фармуд, ки вайро назди Ӯ биёранд. Ва хангоме ки наздик омад, аз вай пурсид:

41. «Чӣ мехоҳӣ, ки барои ту бикунам?» Гуфт: «Худовандо! Мехоҳам бино шавам».

42. Исо ба вай гуфт: «Бино шав! Имонат туро шифо бахшид».

43. Вай дарҳол бино ғашт ва, Худоро ситоишкунон, аз ақиби ӯ равона шуд. Ва тамоми мардум инро дида, Худоро ҳамду сано хонданд.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Имон овардани Заккай.

1. ВА Ӯ ба Ерихӯ ворид шуда, аз он мегузашт.

2. Ва инак, Заккай ном шахс, ки сардори бочгирон ва сарватдор буд,

3. Мехост Исоро бубинад, ки Ӯ кист, лекин ба сабаби бисьёрии мардум натавонист, чунки қадаш паст буд.

4. Ва давида пеш гузашту болои дарахти анцире баромад, то ки Ӯро бубинад, чунки Ӯро лозим буд аз пеши он бигзарад.

5. Вақте ки Исо ба он чо расид, назар афканда, вайро дид ва гуфт: «Эй Заккай! Зуд фуруд ой, зеро ки имрӯз Маро лозим аст дар хонаат бимонам».

6. Вай зуд фуромада, Ӯро бо хурсандӣ пазиroy намуд.

7. Ва ҳама инро дида, шиквакунон гуфтанд, ки Ӯ дар хонаи шахси гуноҳкор меҳмон шудааст.

8. Аммо Заккай бархоста, ба Худованд гуфт: «Худовандо! Нисфи дороии худро ман ба мискинон медиҳам, ва агар чизи касеро ноинсофона гирифта бошам, чор баробар подош медиҳам».

9. Исо ба вай гуфт: «Имрӯз ба ин хона начот омадааст, чунки вай низ Писари Иброҳим аст;

10. «Зеро ки Писари Одам омадааст, то ки гумшударо пайдо кунад ва начот диҳад».

Масал дар бораи даҳ минои амонатӣ.

11. Вақте ки онҳо инро гӯш мекарданд, Ӯ боз масале илова намуд: зеро ки Ӯ дар наздикии Ерусалим буд, ва онҳо гумон мекарданд, ки ба зудӣ бояд Малакути Худо ба зухур ояд.

12. Бинобар ин Ӯ гуфт: «Шахсе аз ашроф ба кишвари дурдаст мерафт, то ки салтанате ба даст оварда, баргардад;

13. «Ва даҳ нафар ғуломонашро даъват намуда, ба онҳо даҳ мино* дод ва ба онҳо гуфт: "Бо ин пул то вақти гашта омаданам доду муомила кунед".

14. «Аммо аҳли шаҳраш ба вай адоват доштанд ва аз ақиби вай элчӣ фиристоданд, то бигӯяд: "Намеҳоҳем, ки вай бар мо подшоҳӣ кунад".

15. «Ва ҳангоме ки вай салтанатро ба даст оварда, баргашт, фармуд, ки ҳамон ғуломонро, ки ба онҳо пул дода

*13. *Мино* — воҳиди пули нуқра ё тилло дар Ошуристон ва Юнони Қадим, ки он ба 100 дирҳам баробар буда, тақрибан 500 грам вазн дошт.

буд, ҷеғ зананд, то фаҳмад, ки ҳар яке чӣ қадар фоида кардааст.

16. «Якумин омада, гуфт: "Эй оғо! Як миной ту даҳ миной фоида овард".

17. «Ба ӯ гуфт: "Офарин, эй ғуломи нек! Азбаски ба чизи андак мӯътамад будӣ, бар даҳ шаҳр ҳоким шав".

18. «Дуюмин омада, гуфт: "Эй оғо! Як миной ту панҷ миной фоида овард".

19. «Ба ӯ низ гуфт: "Ту ҳам бар панҷ шаҳр ҳоким шав".

20. «Сеюмин омада, гуфт: "Эй оғо! Инак як миной ту, ки онро ба рӯймоле печонда, нигоҳ доштам;

21."Зеро ки ман аз ту тарсидам, чунки шахси сахтгир ҳастӣ: он чи нагузоштаӣ, мегирӣ, ва он чи нақоштаӣ, медаравӣ".

22. «Ба ӯ гуфт: "Туро аз забони худат маҳкум мекунам, эй ғуломи шарир! Ту медонистӣ, ки ман шахси сахтгир ҳастам, он чи нагузоштаам, мегирам, ва он чи нақоштаам, медаравам;

23. «Пас чаро пули маро ба саррофон надодӣ, то ки ман омада, онро бо фоидааш бигирам?"

24. «Ва ба ҳозирон фармуд: "Он миноро аз ӯ гирифта, ба он ки даҳ миной дорад, бидихед".

25. «Ба ӯ гуфтанд: "Эй оғо! Вай даҳ миной дорад".

26. "Ба шумо мегӯям, ки ҳар кӣ дорад, ба вай дода шавад; ва ҳар кӣ надорад, аз вай он чи низ дорад, гирифта шавад;

27. "Лекин он душманони маро, ки намехостанд бар онҳо подшоҳӣ кунам, ба ин ҷо оварда, пеши ман ба қатл расонед".

Ба Ерусалим бо тантана ворид шудани Исо.

28. Ин суҳанонро гуфта, Ӯ боз ба роҳ даромад ва сӯи Ерусалим равона шуд.

29. Ва чун ба Байт-Фочӣ ва Байт-Ҳинӣ, ки бар кӯҳи Зайтун аст, наздик омад, ду шогирди Худодро фиристода,

30. Ба онҳо гуфт: «Ба он деҳа, ки рӯ ба рӯи мост, биравед; ҳамин ки вориди он шудед, харкурраеро баста меёбед, ки ханӯз касе бар он савор нашудааст; онро воз карда, биёред;

31. «Ва агар касе аз шумо пурсад: "Чаро воз мекунад?" — ба вай бигӯед: "Худованд ба он эҳтиёҷ дорад".»

32. Фиристодагон рафта, чунон ки Ӯ ба онҳо гуфта буд, ёфтанд.

33. Вақте ки онҳо курраро воз мекарданд, соҳибонаш ба онҳо гуфтанд: «Чаро курраро воз мекунед?»

34. Гуфтанд: «Худованд ба он эҳтиёҷ дорад».

35. Ва онро назди Исо оварданд; ва чомаҳои худро бар курра афканда, Исоро ба он савор карданд.

36. Ва ҳангоме ки ӯ мерафт, чомаҳои худро бар роҳ мегустурданд.

37. Вақте ки ӯ ба фуromaдгоҳи кӯҳи Зайтун наздик шуд, тамоми тӯдаи шогирдонаш шодикунон бо овози баланд Худоро барои ҳамаи мӯъчизаҳое ки дида буданд, ҳамду сано карда,

38. Мегуфтанд:

«Муборак аст Подшоҳе ки ба исми Худованд меояд!

Осоиштагӣ дар осмон ва ҷалол дар арши аъло бод!»

39. Баъзе фарисиён аз миёни мардум ба ӯ гуфтанд: «Эй Устод! Шогирдони Худро манъ кун».

40. Дар ҷавоб гуфт: «Ба шумо мегӯям, ки агар онҳо хо-мӯш монанд, сангҳо нидо хоҳанд кард».

Маҳзуни Исо дар бораи Ерусалим.

41. Ва ҳангоме ки ӯ ба шаҳр наздик омад, ба он назар андохта, ба ҳоли он гирён шуд

42. Ва гуфт: «Оҳ, кошки ту низ ақаллан дар ҳамин рӯзи худ медонистӣ, ки кадом чизҳо сӯи осоиштагии ту мебарад! Аммо ин ҳоло аз ҷашмони ту ниҳон аст;

43. «Зеро рӯзҳое ба сарат меояд, ки душманонат ба муқобили ту сангарҳо хоҳанд сохт ва туро ихота намуда, аз ҳар тараф ба танг хоҳанд овард,

44. «Ва туро, ва фарзандонатро дар доҳили ту, ба хок яксон хоҳанд кард, ва дар ту санге бар санге нахоҳанд гузошт, аз барои он ки ту вақти тафаккуди худро надонистӣ».

Исо бори дуюм маъбадро пок мекунад.

45. Ва ба маъбад даромада, ба пеш кардани онҳое ки дар он харидуфурӯш мекарданд, оғоз намуд,

46. Ва ба онҳо гуфт: «Навишта шудааст, ки "хонаи Ман хонаи ибодат аст", аммо шумо онро ба дуздхона мубаддал кардаед».

47. Ва ҳар рӯз дар маъбад таълим меод. Аммо саркоҳи-

нон ва китобдонон ва пирони қавм қасд доштанд, ки Ҷро нобуд кунанд,

48. Вале илочи ин корро ёфта наметавонистанд, зеро ки тамоми мардум пайваста ба суханони Ҷ гӯш медоданд.

БОБИ БИСТУМ

Масъалаи қудрати Исо.

1. ДАР яке аз рӯзҳое ки Ҷ мардумро дар маъбад таълим ва башорат медод, саркоҳинон ва китобдонон бо пирон омада,

2. Ба Ҷ гуфтанд: «Ба мо бигӯй, ки бо кадом қудрат Ту ин корҳоро мекуӣ, ё кист, ки ин қудратро ба Ту додааст?»

3. Дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ман ҳам аз шумо чизе ме-пурсам, ва ба Ман бигӯед:

4. «Таъмиди Яҳъё аз осмон буд ё аз инсон?»

5. Онҳо дар дили худ андеша карда, мегуфтанд: «Агар гӯем, ки "аз осмон буд", Ҷ бигӯяд: "Пас чаро ба вай имон наовардед?"

6. «Ва агар гӯем, ки "аз инсон буд", тамоми қавм моро сангсор хоҳанд кард, зеро яқин доранд, ки Яҳъё набӣ буд».

7. Ва дар ҷавоб гуфтанд: «Намедонем аз кучо буд».

8. Исо ба онҳо гуфт: «Ман ҳам ба шумо намегӯям, ки бо кадом қудрат ин корҳоро мекунам».

Масал дар бораи тоқдорони бадкор.

9. Ва ба мардум чунин масалеро гуфт: «Шахсе тоқзоре шинонд, ва онро ба тоқдорон супурда, муддати дуру дарозе сафар кард;

10. «Ва чун мавсим расид, хизматгореро назди тоқдорон фиристод, то ки аз меваи тоқзор ба вай бидиҳанд; лекин тоқдорон вайро зада, тижидаст равона карданд.

11. «Ва ӯ хизматгори дигарро фиристод; вале онҳо вайро низ зада ва дашном дода, тижидаст фиристоданд.

12. «Ва ӯ боз сеюмашро фиристод; аммо вайро низ ярадор карда, бадар ронданд.

13. «Он гоҳ соҳиби тоқзор гуфт: "Чӣ кунам? Писари маҳбуби худро мефиристам; шояд, ӯро дида, шарм кунанд».

14. «Лекин тоқдорон чун ӯро диданд, бо ҳамдигар маслиҳат карда, гуфтанд: "Ин ворис аст; биёед, вайро бидушем, то ки мерос аз онҳо мо шавад».

15. «Ва ўро аз тоқзор бароварда, куштанд. Пас, соҳиби тоқзор ба онҳо чӣ хоҳад кард?»

16. «Вай омада, он тоқдоронро ба марг маҳкум хоҳад кард ва тоқзорро ба дигарон хоҳад супурд». Онҳое ки ин суханонро шуниданд, гуфтанд: «Ҳошо ва калло!»

17. Аммо Ў ба онҳо назар андохта, гуфт: «Маънои ин суханоне ки навишта шудааст, чист:

”Санге ки меъморон рад карданд,
санги сари гӯшаи бино гардид”?

18. «Ҳар кӣ бар он санг афтад, пора-пора шавад; ва агар он бар касе афтад, вайро мачақ кунад».

Масъалаи хироч.

19. Саркоҳинон ва китобдонон қасд доштанд, ки дар ҳамон дам Ўро дастгир кунанд, лекин аз мардум тарсиданд, зеро донистанд, ки ин масалро Ў дар ҳаққи онҳо гуфта буд.

20. Ва Ўро дар зери назорат гирифта, айёронро фиристоданд, то ки онҳо худро одил нишон дода, Ўро аз суханаш афтонанд ва ба қудрат ва ихтиёри ҳоким таслим кунанд.

21. Ва онҳо ба Ў савол дода, гуфтанд: «Эй Устод! Медонем, ки Ту ҳаққи гапро мегӯӣ ва меомӯзӣ, ва рӯбинӣ намекунӣ, балки тариқи Худоро ба ростӣ таълим медиҳӣ;

22. «Оё ба қайсар чизья додани мо ҷоиз аст, ё не?»

23. Вале Ў макри онҳоро даръёфта, ба онҳо гуфт: «Чаро Маро меозмод?»

24. «Диноре ба Ман нишон диҳед: сурат ва рақами рӯи он аз они кист?» Дар ҷавоб гуфтанд: «Аз они қайсар».

25. Ба онҳо гуфт: «Пас, он чи аз они қайсар аст, ба қайсар диҳед, ва он чи аз они Худост — ба Худо».

26. Ва Ўро пеши мардум аз суханаш афтонда натавонистанд ва аз ҷавоби Ў дар ҳайрат афтода, хомӯш монданд.

Исо ба саддуқиён дар бораи эҳё сухан меронад.

27. Ва баъзе аз саддуқиён, ки мункири қиёмат ҳастанд, назди Ў омада, пурсиданд:

28. «Эй Устод! Мусо ба мо навиштааст, ки агар бародари касе бимирад ва зандор буда, фарзанде надошта бошад, бояд бародараш зани вайро ба никоҳи худ дароварад ва барои бародари худ насле ба вучуд оварад.

29. «Ва инак, ҳафт бародар буданд: якумин зан гирифт ва фарзанде ба дунъё наоварда, мурд;

30. «Ва он занро дуҷумин гирифт, вале ӯ низ фарзанде ба дунъё наоварда, мурд;

31. «Баъд вайро сеҷумин гирифт, ва ҳамин тавр то ҳафтумин, ва ҳама фарзанде нагузошта, мурданд;

32. «Баъд аз ҳама зан низ мурд.

33. «Пас, дар эҳъёи мурдагон вай зани кадоми онҳо мешавад? Зеро ки ҳар ҳафт вайро ба занӣ гирифта буданд».

34. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Фарзандони ин дунъё зан мегиранд ва ба шавҳар мераванд;

35. «Лекин онҳое ки сазовори расидан ба он дунъё ва ба эҳъёи мурдагон бишаванд, на зан мегиранд ва на ба шавҳар мераванд,

36. «Ва дигар бор наметавонанд бимиранд, зеро ки онҳо ба фариштагон баробаранд, ва азбаски писарони қиёмат ҳастанд, онҳо писарони Худо мебошанд.

37. «Ин ки мурдагон эҳъё мешаванд, инро Мусо низ дар ҳикояти бутта нишон дода, Худовандро Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб хондааст.

38. «Ва ӯ на Худои мурдагон, балки Худои зиндагон аст, зеро ки пеши ӯ ҳама зинда ҳастанд».

Исо дар бораи китобдонон.

39. Баъзе аз китобдонон инро шунида, гуфтанд: «Эй Устод! Нағз суҳан рондӣ».

40. Ва дигар онҳо ҷуръат надоштанд, ки аз ӯ чизе бипурсанд. Ва ӯ ба онҳо гуфт:

41. «Чӣ сон мегӯянд, ки Масеҳ Писари Довуд аст?»

42. «Ва ҳол он ки ҳуди Довуд дар китоби Забур мегӯяд: "Худованд ба Худованди ман гуфт:

ба ямини Ман бинишин,

43. "То душманони Туро зери пой Ту андозам".

44. «Инак, Довуд ӯро Худованд мехонад; пас чӣ сон ӯ писари вай будааст?»

45. Ва дар сурате ки тамоми мардум гӯш мекарданд, ӯ ба шогирдони Худ гуфт:

46. «Аз китобдонон ҳазар кунед, ки дӯст медоранд ҷомаҳои дароз пӯшида гарданд, ва мелисанданд дар бозорҳо табрик шунаванд, ва дар курсиҳои аввали куништҳо ҷой гиранд ва дар зиёфатҳо болонишин шаванд;

47. «Онҳо, ки ҳонаҳои бевазанонро фурӯ мебаранд ва барои намуд дуоро тӯл медиханд, аз ҳама саҳттар маҳкум хоҳанд шуд».

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Фулуси бевазан.

1. ВА Ҷ назар андохта, сарватдоронро дид, ки ҳадияҳои худро ба ганҷина меандохтанд;
2. Ва ҳамчунин бевазани камбағалеро дид, ки ду фулус дар он андохт,
3. Ва Ҷ гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин бевазани камбағал аз ҳама бештар андохт;
4. «Зеро ки ҳамаи онҳо аз зиёдатии худ ҳадия барои Худо андохтанд, лекин вай аз камбағалии худ тамоми нафақаеро, ки дошт, андохт».

Бар кӯҳи Зайтун.

5. Вақте ки баъзе касон дар бораи маъбад сухан ронда, гуфтанд, ки он бо сангҳо ва инъомҳои гаронбаҳо зебу оро дода шудааст, Ҷ гуфт:
6. «Айёме меояд, ки аз он чи дар ин ҷо мебинед, санге бар санге нахоҳад монд; ҳамааш хароб хоҳад шуд».
7. Аз Ҷ пурсиданд: «Эй Устод! Ин кай воқеъ мешавад? Ва аломати ба вуқӯъ омадани ин чӣ гуна аст?»
8. Гуфт: «Хушбӯр бошад, ки шуморо дар иштибоҳ наандозанд; зеро бисбӯр касон бо номи Ман омада, гӯянд, ки ин Ман ҳастам; ва он вақт наздик аст. Аз ақби онҳо наравед.
9. «Ва чун овозаи ҷангҳо ва ошӯбҳоро бишнавед, на-тарсед: зеро ин бояд аввал воқеъ шавад; лекин дарҳол интиҳо намеёбад».
10. Он гоҳ ба онҳо гуфт: «Қавме бар зидди қавме ва салтанате бар зидди салтанате қиём хоҳад кард;
11. «Ва дар ҳар ҷо зилзилаҳои азим, ва қаҳтию вабоҳо, ва ҳодисоти пурдаҳшат ва аломоти бузург аз осмон ба амал хоҳад омад.
12. «Аммо пеш аз ҳамаи ин ба шумо дасти тааддӣ дароз хоҳанд кард ва шуморо таъқиб намуда, ба куништҳо ва зиндонҳо хоҳанд супурд ва ба хотири исми Ман назди подшоҳону ҳокимон хоҳанд бурд;

13. «Ва ин ба шумо барои шаҳодат хоҳад буд.
14. «Пас, дар дили худ аҳд кунед, ки пешакӣ андеша накунад, чӣ ҷавоб бояд бидиҳед.
15. «Зеро ки Ман ба шумо забоне ва ҳикмате хоҳам дод, ки ҳамаи душманони шумо натавонанд на зиддияте ба он нишон диҳанд ва на ба муқобили он чизе бигӯянд.
16. «Ва шуморо падару модарон, ва бародарон, ва хешовандон, ва дӯстон таслим хоҳанд кард. Ва баъзеи шуморо ба қатл хоҳанд расонд;
17. «Ва ҳама аз барои исми Ман ба шумо адоват хоҳанд дошт.
18. «Лекин мӯе аз сари шумо талаф нахоҳад шуд.
19. «Ҷонҳои худро бо сабри худ начот хоҳед дод.

Дар бораи хароб шудани Ерусалим.

20. «Ҳар гоҳ бубинед, ки аскарон Ерусалимро ихота кардаанд, бидонед, ки харобии он наздик шудааст;
21. «Он гоҳ онҳое ки дар Яҳудо мебошанд, ба кӯҳистон гурезанд; ва ҳар кӣ дар шаҳр аст, аз он барояд; ва ҳар кӣ дар гирду атроф аст, ба он надарояд,
22. «Чунки ин айёми интиқом аст, то ба амал ояд ҳар он чи навишта шудааст.
23. «Вой бар ҳоли ҳомиладорон ва ширдорон дар он айём; зеро ки мусибати бузурге бар замин рӯй дода, ин қавм гирифтори ғазаб хоҳанд шуд:
24. «Ва ба дами шамшер хоҳанд афтод, ва дар миёни ҳамаи халқҳо ба асирий хоҳанд рафт; ва Ерусалим поймоли ғайрияхудиён хоҳад шуд, то даме ки даврони ғайрияхудиён ба анҷом расад.

Дар бораи бо ҷалол омадани Худованд.

25. «Ва дар офтоб ва моҳ ва ситорагон аломатҳо зуҳур хоҳад ёфт, ва бар замин халқҳо ба ноумедӣ афтода, аз хурӯши баҳр ва ғалаёни мавҷҳо моту мабхут хоҳанд шуд;
26. «Ва одамон аз тарсу ҳарос ва интизории он мусибатҳое ки ба сари ҷаҳон меояд, аз ҳол хоҳанд рафт, зеро ки қувваҳои афлок мутазалзил хоҳанд шуд.
27. «Ва он гоҳ Писари Одамро хоҳанд дид, ки бо қудрат ва ҷалоли азим бар абре меояд.
28. «Вақте ки ба амал омадани ин чизҳо оғоз шавад, бар-

хоста, сарҳои худро баланд кунед, чунки халосии шумо наздик меояд».

29. Ва ба онҳо масале гуфт: «Ба дарахти анҷир ва ба ҳамаи дарахтон нигоҳ кунед:

30. «Вақте ки шукуфтани онҳоро мебинед, медонед, ки тобистон наздик аст;

31. «Ҳамчунин, вақте ки шумо ба амал омадани ин чизҳоро мебинед, бидонед, ки Малакути Худо наздик аст.

32. «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ин насл ҳанӯз аз олам нагузашта, ҳамаи ин чизҳо воқеъ хоҳад шуд;

33. «Осмон ва замин гузарон аст, лекин каломи Ман гузарон нест.

34. «Пас, боҳабар бошед аз худатон, ки мабодо дилҳои шумо аз пурхӯрӣ ва мастӣ ва ғамхӯриҳои зиндагӣ саҳт шавад, ва он рӯз бар шумо ногаҳон ояд;

35. «Зеро ки он, монанди доме, бар ҳамаи сокинони тамоми рӯи замин хоҳад омад;

36. «Пас, ҳама вақт бедор бошед ва дуо гӯед, то ки сазовор бошед аз ҳамаи ин мусибатҳои оянда раҳо шавед ва дар пеши Писари Одам биистед».

37. Рӯзҳо Ӯ дар маъбад таълим меод; ва шабҳо берун омада, дар кӯҳе ки кӯҳи Зайтун ном дорад, шабгузаронӣ мекард.

38. Ва тамоми мардум бомдодон назди Ӯ ба маъбад барои шунидани суҳанонаш меоманд.

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Яҳудо Исоро таслим мекунад.

1. ИДИ фатир, ки фисҳ номида мешавад, наздик буд;

2. Саркоҳинон ва китобдонон дар тараддуди он буданд, ки чӣ сон Ӯро ба қатл расонанд, чунки аз мардум метарсанд.

3. Ва ба дили Яҳудо, ки лақаби Исқарьютро дошт ва аз ҷумлаи он дувоздаҳ буд, шайтон даромад.

4. Пас вай рафта, бо саркоҳинон ва сардорон гуфтугӯ кард, ки чӣ сон Ӯро ба онҳо таслим кунад.

5. Онҳо шод гаштанд ва ба вай пул додани шуданд.

6. Вай ваъда кард, ва фурсат мечуст, то ки Ӯро дур аз чаҳми мардум ба онҳо таслим кунад.

Омода кардани фисҳ.

7. Ва рӯзи иди фатир, ки барраи фисҳро қурбонӣ кардан лозим буд, фаро расид.

8. Ва ӯ Петрус ва Юҳанноро фиристода, гуфт: «Биравед ва фисҳро барои хӯрдани мо тайёр кунед».

9. Ба ӯ гуфтанд: «Дар кучо меҳохӣ, ки тайёр кунем?»

10. Ба онҳо гуфт: «Инак, вақте ки ба шаҳр мебароед, марде ба шумо рӯ ба рӯ хоҳад шуд, ки кӯзаи обро бардошта мебарад; аз ақибаш равона шавед то ба хонае ки вай мебарояд,

11. «Ва ба соҳиби хона бигӯед: "Устод ба ту мегӯяд: меҳмонхона кучост, ки он ҷо фисҳро бо шогирдони Худ бихӯрам?"»

12. «Вай ба шумо болохонаи калони мафрушери нишон медиҳад; дар он ҷо тайёр кунед».

13. Онҳо равона шуданд ва, чунон ки ӯ гуфта буд, ёфтанд, ва фисҳро омода карданд.

Фисҳ.

14. Ва ҳангоме ки соат расид, ӯ назди суфра нишаст, ва дувоздаҳ ҳаввориён бо ӯ буданд.

15. Ба онҳо гуфт: «Хеле иштиёқманд будам, ки пеш аз уқубати Худ ин фисҳро бо шумо бихӯрам;

16. Зеро ба шумо мегӯям, ки аз он дигар нахоҳам хӯрд, то вақте ки дар Малакути Худо ба амал ояд».

17. Ва косаро гирифта, шукргузорӣ намуд ва гуфт: «Инро бигиред ва дар миёни худ тақсим кунед;

18. «Зеро ба шумо мегӯям, ки дигар аз шираи ангур нахоҳам нӯшид, то вақте ки Малакути Худо биёяд».

Муқаррар кардани Таоми шоми Худованд.

19. Ва нонро гирифта, шукргузорӣ намуд ва пора карда, ба онҳо доду гуфт: «Ин Бадани Ман аст, ки барои шумо таслим карда мешавад; инро барои хотираи Ман ба ҷо оваред».

20. Ҳамчунин косаро баъд аз таоми шом гирифта, гуфт: «Ин коса аҳди ҷадид аст дар Хуни Ман, ки барои шумо рехта мешавад.

Исо дар бораи таслимкунанда сухан меронад.

21. «Ва инак, дасти таслимкунандаи Ман бо Ман дар сари суфра аст.

22. «Агарчи Писари Одам ончунон, ки пешакї муқар-
рар шудааст, меравад, лекин вой бар ҳоли он кас, ки ба
воситаи вай ӯ таслим карда шавад».

23. Ва онҳо аз якдигар пурсидан гирифтанд, ки кадоме
аз онҳо ин корро мекарда бошад?

Баҳсу мунозира дар бораи бартарии шогирдон.

24. Дар миёни онҳо инчунин баҳсу мунозира шуд, ки
кадоме аз онҳо бояд бузургтар ҳисоб ёбад.

25. Вале ӯ ба онҳо гуфт: «Подшоҳони халқҳо бар онҳо
хукмронӣ мекунанд, ва ҳокимони онҳо валинеъмат хонда
мешаванд;

26. «Аммо шумо ин тавр не: балки он ки дар байни шумо
бузургтар аст, бояд монанди хурдтарин бошад, ва сардор
— монанди хизматгузор.

27. «Зеро кадоме бузургтар аст: он ки назди суфра ме-
нишинад, ё он ки хизматгузор аст? Оё на он аст, ки назди
суфра менишинад? Аммо Ман дар миёни шумо монанди хиз-
матгузор ҳастам.

Ҷои ҳаввориён дар малакути оянда.

28. «Ва шумо касоне ҳастед, ки дар озмоишҳои Ман бо
Ман будед,

29. «Ва Ман ба шумо Малакуте месупорам, чунон ки Па-
дарам ба Ман супурдааст,

30. «То ки шумо дар Малакути Ман дар сари суфраи
Ман бихӯред ва бинӯшед, ва шумо бар тахтҳо нишаста, бар
дувоздаҳ сибти Исроил доварӣ хоҳед кард».

Исо дар бораи инкори Петрус сухан меронад.

31. Ва Худованд гуфт: «Шимъӯн! Шимъӯн! Инак, шайтон
талабгори он буд, ки шуморо мисли гандуме аз ғарбел гу-
заронад;

32. «Аммо Ман барои ту дуо гуфтам, то ки имонат та-
назул накунад; ва ту як вақте, рӯчӯъ намуда, бародарони
худо устувор гардон».

33. Вай ба ӯ гуфт: «Худовандо! Ман тайёр ҳастам, ки бо
Ту ҳам ба зиндон ва ҳам ба мамот биравам».

34. Лекин ӯ гуфт: «Ба ту, эй Петрус, мегӯям, ки имрӯз,

пеш аз он ки хурӯс бонг занад, ту се бор инкоркунон ҳоҳӣ гуфт, ки Маро намешиносӣ».

Исо ба шогирдон дар бораи имтиҳонҳде ки Ӯро дар пеш аст, сухан меронад.

35. Ва ба онҳо гуфт: «Вақте ки Ман шуморо бе ҳамбён, бе тӯрба ва бе пойафзол фиристодам, оё ба чизе эҳтиёҷ доштед?» Гуфтанд: «Ба ҳеҷ чиз».

36. Ва Ӯ ба онҳо гуфт: «Лекин акнун касе ки ҳамбён дорад, онро бигирад; ҳамчунин тӯрбаро; ва касе ки шамшер надорад, чомаи худро фурухта, бихарад.

37. «Зеро ба шумо мегӯям, ки ин сухани Навиштаҳо низ бояд дар ҳаққи Ман ба амал ояд: "Аз ҷинояткорон шумурда шуд". Зеро ҳар чи дар бораи Ман аст, интиҳо меёбад».

38. Ва онҳо гуфтанд: «Худовандо! Инак, дар ин ҷо дуто шамшер ҳаст». Ба онҳо гуфт: «Кифоя аст».

Исо дар боғи Ҷатсамонӣ.

39. Ва берун омада, аз рӯи одат, ба кӯҳи Зайтун рафт; шогирдон низ аз ақиби Ӯ рафтанд.

40. Вақте ки ба он мавзеъ расид, ба онҳо гуфт: «Дуо гӯед, то ба озмоиш дучор нащавед».

41. Ва Худаш ба масофаи андохтани санге аз онҳо дур шуда, зону зад ва дуо карда, гуфт:

42. «Эй Падар! Агар бихоҳӣ, ин косаро аз Ман бигзарон; лекин на иродаи Ман, балки иродаи Ту бигзор ба амал ояд».

43. Ва фариштае аз осмон бар Ӯ зоҳир гардида, Ӯро тақвият медод.

44. Ва Ӯ дар изтироб афтода, бо ҷаҳди бештаре дуо мегуфт; ва арақи Ӯ мисли қатраҳои хун буд, ки бар замин меҷакид.

45. Баъд аз дуо барҳоста, Ӯ назди шогирдон омад, ва онҳоро дид, ки аз ғусса ҳоб рафтаанд.

46. Ва ба онҳо гуфт: «Чаро ҳоб рафтаед? Барҳоста, дуо гӯед, то ки ба озмоиш дучор нашавед».

Ҳабс шудани Исо.

47. Ҳанӯз ки Ӯ сухан мегуфт, инак мардуми бисъёре пайдо шуданд, ва пешопеши онҳо яке аз он дувоздаҳ, ки Яҳудо

ном дошт, равона буд, ва назди Исо омад, то ки Ӯро бибӯсад. Зеро ки ишорате ба онҳо дода, гуфта буд: «Ҳар киро бибӯсам, Ҳамон аст».

48. Ва Исо ба вай гуфт: «Эй Яҳудо! Оё Писари Одамро бо бӯса таслим мекуни?»

49. Касоне ки бо Ӯ буданд, чун диданд, ки кор ба чӣ меанҷомад, ба Ӯ гуфтанд: «Худовандо! Оё ба шамшер бизанем?»

50. Ва яке аз онҳо ғуломи саркоҳинро зада, ғӯши рости вайро бурида партофт.

51. Исо дар ҷавоб гуфт: «Даст кашед, бас аст». Ва ғӯши вайро ламс карда, шифо дод.

52. Ва Исо ба саркоҳинон ва сардорони маъбад ва пироне ки бар зидди Ӯ чамъ омада буданд, гуфт: «Гӯё бар зидди роҳзане шумо бо шамшеру таёқҳо берун омадаед, то Маро дастгир кунед!

53. «Ҳар рӯз Ман назди шумо дар маъбад будам, ва шумо ба Ман дасти тачовуз дароз накардед; аммо ҳоло соати шумост, ки зулмот ҳукмфармоист».

54. Ва Ӯро дастгир карда бурданд, ва ба хонаи саркоҳин оварданд. Ва Петрус аз дур аз паи онҳо равона шуд.

Дар довариш саркоҳинон. Инкори Петрус.

55. Вақте ки онҳо дар рӯи ҳавлӣ оташ даргиронда, даври он якҷоя нишастанд, Петрус низ дар миёни онҳо нишаст.

56. Ва канизе вайро назди оташ нишаста дид ва синчакунон ба вай нигоҳ карда, гуфт: «Ин ҳам бо Ӯ буд».

57. Лекин вай инкор карда, ба зан гуфт: «Ман Ӯро намениносам».

58. Пас аз муддате як одами дигар вайро дида, гуфт: «Ту ҳам яке аз онҳо ҳастӣ». Аммо Петрус ба он одам гуфт: «Ман аз онҳо нестам».

59. Тахминан як соат гузаштан баъд, боз як каси дигар боисрор гуфт: «Дар ҳақиқат ин ҳам бо Ӯ буд, зеро ки вай ҷалилист».

60. Аммо Петрус ба он кас гуфт: «Намедонам, ки ту чӣ мегӯӣ». Ва ҳанӯз вай суҳан меронд, ки дарҳол хурӯс бонг зад.

61. Ва Худованд рӯй гардонда, ба Петрус назар андохт; ва Петрус сухани Худовандро ба ёд овард, ки ба вай гуфта

буд: «Имрӯз, пеш аз он ки хурӯс бонг занад, Маро се бор инкор хоӣ кард».

62. Ва берун рафта, зор-зор гирист.

Исо аз шарирон таҳқирҳоро қабул мекунад.

63. Касоне ки Исоро дастгир карда буданд, Ӯро тамасхур мекарданд ва мезаданд;

64. Ва рӯи Ӯро пӯшида, торсақӣ мезаданд ва аз Ӯ мепурсиданд: «Нубувват кун, ки Туро кӣ задааст?»

65. Ва боз бисъёр ҳақоратҳои дигар дар ҳақи Ӯ ба забон меронданд.

Исо ба ҳузури шӯрои тирон.

66. Ҳамин ки чашми рӯз кушода шуд, пирони қавм, саркоҳинон ва китобдонон чамъ омада, Ӯро ба шӯрои худ дароварданд,

67. Ва гуфтанд: «Оё Ту Масеҳ ҳастӣ? Ба мо бигӯй». Ба онҳо гуфт: «Агар ба шумо гӯям, бовар намекунед;

68. «Ва агар ба шумо савол диҳам, ҷавоб намегардонед ва Маро озод намекунед;

69. «Минбаъд Писари Одам ба ямини қуввати Худо хоҳад нишаст».

70. Ва ҳама гуфтанд: «Пас, Ту Писари Худо ҳастӣ?» Ба онҳо гуфт: «Шумо мегӯед, ки Ман ҳастам».

71. Ва онҳо гуфтанд: «Дигар ба мо чӣ шаҳодате лозим аст? Зеро ки худамон аз забони Ӯ шунидем!»

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Исо ба ҳузури Пилотус.

1. ВА тамоми аҳли маҷлисашон бархоста, Ӯро назди Пилотус бурданд.

2. Ва ба айбдор кардани Ӯ шурӯъ намуда, гуфтанд: «Мо ёфтаем, ки Ӯ қавми моро фосид мекунад, ба қайсар чизья додан намемонад ва Худро Подшоҳ Масеҳ меномад».

3. Пилотус аз Ӯ пурсид: «Оё Ту Подшоҳи Яҳудиён ҳастӣ?» Ӯ ҷавоб дода, гуфт: «Ту мегӯй».

4. Пилотус ба саркоҳинон ва ба мардум гуфт: «Дар Ин Одам ҳеч айбе намеёбам».

5. Лекин онҳо исрор намуда, мегуфтанд, ки Ӯ қавмро ба ошӯб меоварад ва дар тамоми Яҳудо, аз Чалил гирифта то ин ҷо, таълим медиҳад.

Исо дар тергави Ӣиродус.

6. Вақте ки Пилотус инро шунид, савол дод: «Магар Ӯ чалилист?»

7. Ва чун донист, ки Ӯ аз вилояти Ӣиродус аст, Ӯро назди Ӣиродус равона кард, ки вай низ дар он рӯзҳо дар Ерусалим буд.

8. Ӣиродус Исоро дида, хеле хурсанд шуд, зеро ки кайҳо боз Ӯро дидан мехост, чунки овозаи Ӯро шунида буд ва умед дошт, ки аз Ӯ мӯъҷизе бувинад.

9. Ва ба Ӯ саволҳои бисёре дод; аммо Ӯ ба вай ҳеҷ ҷавоб наод.

10. Саркоҳинон ва китобдонон истода, бо тамоми ҷидду ҷаҳд Ӯро айбдор мекарданд.

11. Ва Ӣиродус бо сарбозони худ Ӯро басо таҳқир ва тамасхур карда ва либоси дурахшоне бар Ӯ нӯшонда, назди Пилотус гардонда фиристод.

12. Дар ҳамон рӯз Пилотус ва Ӣиродус бо ҳамдигар дӯст шуданд, зеро ки пештар онҳо ба якдигар адоват доштанд.

Исо боз ба ҳузури Пилотус.

Бараббос озод шуд, Исо маҳкум гардид.

13. Пилотус саркоҳинон, сардорон ва мардумро хонда,

14. Ба онҳо гуфт: «Ин Одамро ҳамчун фосидкунандаи қавм назди ман овардед; ва инак, ман дар пеши назари шумо тафтиш кардам ва дар Ин Одам аз он айбҳое ки шумо ба гардани Ӯ мепартоед, чизе наёфтам;

15. «Ҳамчунин Ӣиродус наёфтааст: зеро ки ман Ӯро назди вай фиристода будам, ва дар Ӯ ҳеҷ гуноҳи сазовори марг ёфт нашудааст;

16. «Пас, Ӯро ҷазо дода, озод мекунам».

17. Ва вай лозим буд, ба муносибати ид, касеро барои онҳо озод кунад.

18. Аммо мардум саросар фаръед зада, гуфтанд: «Ӯро қатл кун! Барои мо Бараббосро озод кун».

19. Бараббос барои исьён ва қатле ки дар шаҳр рӯй дода буд, дар зиндон андохта шуда буд.

20. Боз Пилотус ба онҳо сухан ронд, зеро ки мехост Исоро озод кунад.

21. Лекин онҳо фаръед зада, гуфтанд: «Ўро маслуб кун, маслуб кун!»

22. Бори сеюм вай ба онҳо гуфт: «Ў чӣ бадӣ кардааст? Ҳеч гуноҳи сазовори марг дар Ў наёфтам; пас, Ўро чазо дода, озод мекунам».

23. Вале онҳо бо фаръеди баланд исрор намуда, талаб карданд, ки Ў маслуб шавад; ва фаръеди онҳо ва саркоҳинон голиб омад.

24. Ва Пилотус қарор дод, ки аз рӯи талаби онҳо амал кунад,

25. Ва шахсеро, ки барои исьён ва қатл дар зиндон нишаста буд, мувофиқи хоҳиши онҳо озод кард; ва Исоро ба ихтиёри онҳо супурд.

26. Вақте ки Ўро бурданд, Шимъун ном шахсеро, ки аз Қурин буд ва аз саҳро меомад, даст гирифта, салибро бар китфаш гузоштанд, то ки аз ақиби Исо бардошта барад.

Исо маслуб шуд.

27. Ва шумораи азими мардум ва заноне ки барои Ў гирья ва навҳа мекарданд, аз ақиби Ў равона шуданд.

28. Ва Исо ба онҳо рӯ оварда, гуфт: «Эй духтарони Ерусалим! Барои Ман гирья накунад, балки барои худатон ва фарзандонатон гирья кунед;

29. «Зеро айёме меояд, ки хоҳанд гуфт: "Хушо но-зоён, ва шикамҳое ки назоидаанд, ва пистонҳое ки шир надодаанд!"

30. «Он вақт ба кӯҳҳо хоҳанд гуфт: "Бар мо биафтед!" ва ба тепаҳо: "Моро бипӯшонед!"

31. «Зеро, агар бо дарахти сарсабз чунин кунанд, бо дарахти хушк чиҳо хоҳанд кард?»

32. Ду ҷинойткорро низ бо Ў барои куштан мебурданд.

33. Ва чун ба ҷое ки Косахонаи сар ном дорад, расиданд, дар он ҷо Ўро, ва он ҷинойткоронро — яке аз дасти росташ ва дигаре аз дасти чапаш — маслуб карданд.

34. Исо гуфт: «Эй Падар! Инҳоро биомурз, зеро ки на-медонанд чӣ мекунанд». Ва либоси Ўро қуръа партофта, тақсим карданд.

35. Ва мардум истода, тамошо мекарданд. Сардорон низ бо якҷоягии онҳо масхаракунон мегуфтанд: «Дигаронро

начот медод, бигзор Худо начот диҳад, агар У Масеҳи баргузидаи Худо бошад».

36. Сарбозон низ Уро истехзо мекарданд ва наздик омада, ба У сирко медоданд

37. Ва мегуфтанд: «Агар Ту Подшоҳи Яҳудиён бошӣ, Худо начот деҳ».

38. Дар болои сари У ба забонҳои юнонӣ, румӣ ва ибронӣ чунин лавҳае навишта овехта буданд: «*Ин аст Подшоҳи Яҳудиён*».

Имон овардани роҳзан.

39. Ва яке аз чинояткорони маслубшуда Уро дашном дода, мегуфт: «Агар Ту Масеҳ бошӣ, Худо ва моро начот деҳ».

40. Аммо дигаре, баръакс, вайро мазаммат намуда, гуфт: «Оё ту аз Худо наметарсӣ, дар сурате ки худат низ ба ҳамин ҷазо маҳкум шудай?»

41. Ҷазои мо аз рӯи инсоф аст, чунки мукофоти амали худро гирифтаем; лекин У ҳеҷ бадӣ накардааст».

42. Ва ба Исо гуфт: «Эй Худованд, вақте ки ба Малакути Худ бирасӣ, маро ба ёд овар!»

43. Ва Исо ба вай гуфт: «Ба ростӣ ба ту мегӯям, ки имрӯз бо Ман дар биҳишт хоҳӣ буд».

44. Тақрибан соати шашуми рӯз буд, ва тамоми заминро то соати нӯҳум торикӣ фаро гирифт:

45. Офтоб тира шуд, ва пардаи маъбад ду пора шуд.

Мамоти Исо.

46. Ва Исо бо овози баланд нидо карда, гуфт: «Эй Падар! Рӯҳи Худо ба дасти Ту месупорам». Ва инро гуфта, ҷон дод.

47. Мирисад ин ҳодисаро дида, Худоро ҳамду сано хонд ва гуфт: «Ҳақиқатан Ин Одам Одил буд».

48. Ва тамоми мардуме ки барои ин тамошо ҷамъ омада буданд, пас аз дидани ин мӯҷаро синазанон гашта рафтанд.

49. Вале ҳамаи шиносҳои У ва заноне ки аз Ҷалил Уро пайравӣ намуда омада буданд, аз дур истода, инро медиданд.

Дафни Исо.

50. Ва инак, Юсуф ном шахс, узви шӯро, марди нек ва одил,

51. Ки бо қарор ва кори онҳо розӣ набуд, ва аз Ҳаромот ном шаҳри Яҳудо буда, худаш низ интизори Малакути Худо буд,

52. Назди Пилотус омада, Ҷасади Исоро талаб кард;

53. Ва онро поён фуруварда, ба катон печонд ва ба қабре ниҳод, ки аз санг тарошида шуда буд, ва то ҳол ҳеҷ кас дар он гузошта нашуда буд.

54. Он рӯз рӯзи чумъа буд ва шанбе фаро мерасид.

55. Ва заноне ки ҳамроҳи Исо аз Ҷалил омада буданд, аз дунболи вай рафтанд ва қабрро, ва чӣ гуна дар он Ҷасади Ӯ гузошта шуд, диданд;

56. Ва чун баргаштанд, ҳанут ва равғани атрафшон тайёр карданд; ва рӯзи шанбе, мувофиқи ҳукми шариат, истироҳат карданд.

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Эҳъёи Исои Масеҳ.

1. ДАР рӯзи якшанбе, субҳидам, ҳанутеро, ки тайёр карда буданд, бо худ гирифта, ба сари қабр омаданд, ва баъзе занони дигар ҳамроҳи онҳо буданд;

2. Вале диданд, ки санг аз сари қабр ғалтонда шудааст,

3. Ва чун дохил шуданд, Ҷасади Исои Худовандро наёфтанд.

4. Дар сурате ки аз ин ҳодиса дар ҳайрат буданд, баноғҳ дар пешашон ду марди чомаҳои дурахшанда дар бар пайдо шуданд.

5. Ва дар ҳолате ки ба ҳарос афтода, сарҳои худро ба зер афканда буданд, он ду ба онҳо гуфтанд: «Чаро шумо зиндари миёни мурдагон чустуҷӯ мекунед?»

6. «Дар ин ҷо нест: Ӯ эҳъё шуд; ба ёд оваред, ки чӣ гуна Ӯ, ҳангоме ки дар Ҷалил буд, ба шумо сухан ронда,

7. «Гуфта буд, ки Писари Одам бояд ба дасти одамони гуноҳкор таслим карда шавад, ва маслӯб гардад, ва дар рӯзи сеюм эҳъё шавад».

8. Ва онҳо суханони Ӯро ба ёд оварданд

9. Ва аз сари қабр баргашта, ҳамаи инро ба он ёздаҳ ва ба ҳамаи дигарон нақл карданд.

10. Инҳо Марьями Маҷдалия, ва Юҳона, ва Марьям, модари Яъқуб, ва бо онҳо занони дигар буданд, ки ба ҳаввориён ин чизҳоро гуфтанд.

11. Вале ин суханон ба назарашон чун сафсатае намуд, ва ба гапи онҳо бовар накарданд.

12. Аммо Петрус бархоста, сӯи қабр давид ва ҳам шуда, фақат кафанро дид, ки гузошта шудааст, ва аз ин ҳодиса дар ҳайрат монда, ба ҳонаи худ рафт.

*Зоҳир шудани Исои эҳъёшуда
ба шогирдон дар аснои роҳи Аммоус.*

13. Дар ҳамон рӯз ду нафар аз онҳо ба деҳае мерафтанд, ки тақрибан шаст стадия* аз Ерусалим дур буд, ва Аммоус ном дошт,

14. Ва бо ҳамдигар дар бораи ҳамаи ин воқеаҳо гуфтугӯ мекарданд.

15. Ва ҳангоме ки онҳо гуфтугӯ ва мубоҳиса мекарданд, Худи Исо наздик омада, бо онҳо равона шуд;

16. Лекин чашмони онҳо баста буд, ба тавре ки Ӯро нашинохтанд.

17. Ба онҳо гуфт: «Аз чӣ хусус бо ҳамдигар дар роҳ гуфтугузор мекунед, ва чеҳраҳотон ғамгин аст?»

18. Яке аз онҳо, ки Клеюпос ном дошт, дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Наҳод ки танҳо Ту аз онҳое ки ба Ерусалим омадаанд, аз воқеае ки дар ин рӯзҳо рӯй додааст, беҳабар ҳастӣ?»

19. Ба онҳо гуфт: «Аз кадом воқеа?» Ба Ӯ гуфтанд: «Аз он чи ба Исои Носирӣ рӯй додааст, ки Ӯ пайғамбаре буд тавоно дар кирдор ва гуфтор дар пеши Худо ва тамоми қавм;

20. «Чӣ гуна Ӯро саркоҳинон ва сардорони мо таслим карданд, то ки ба қатл маҳкум шавад, ва Ӯро маслуб карданд;

21. «Лекин мо умед доштем, ки Ӯ Ҳамон аст, ки бояд Исроилро начот диҳад; аммо, бо ин ҳама, имрӯз рӯзи сеюм аст, ки ин ба вуқӯъ омадааст;

22. «Вале баъзе аз занони мо низ моро дар ҳайрат андохтанд: онҳо бомдодон ба сари қабр рафтаанд,

23. «Ва Ҷасади Ӯро наёфтаанд, ва омада гуфтанд, ки дар рӯё фариштагонро низ дидаанд, ки мегӯянд: Ӯ зинда аст;

24. «Ва баъзе аз рафиқони мо ба сари қабр рафта, ончунон ки занон гуфта буданд, ёфтаанд; лекин Ӯро надидаанд».

---

*13: Стадия — воҳиди андозаи дарозӣ дар Юнони Қадим, ки тақрибан ба 194 метр баробар буд.

25. Ва Ӯ ба онҳо гуфт: «Эй бeфapocатон ва cуcтдилон дар имоноварӣ ба он чи анбиё пешгӯй кардаанд!

26. «Оё Мaceҳpo лозим набуд ҳамаи инpo аз cар гузаронда, ба ҷалоли Худ бирасад?»

27. Ва аз Мусо ва аз тамоми анбиё cар карда, он чиро, ки дар ҳамаи Навиштаҳо дар бораи Ӯ гуфта шудааст, ба онҳо фаҳмонда дод.

28. Ва онҳо ба деҳае ки cўяш мepaфтанд, наздик омаданд, ва Ӯ чунин вонамуд кард, ки мeҳoҳад онcўтар биpавад;

29. Вале онҳо Ӯpo нигоҳ дошта, гуфтанд: «Бо мо бимон, чунки шом наздик аст, ва рӯз ба поён мерасад». Ва Ӯ ворид шуда, бо онҳо монд.

30. Ва ҳангоме ки Ӯ бо онҳо назди суфра нишаст, нонpo гирифта, баракат дод ва пора карда, ба онҳо дод.

31. Он гоҳ ҷашмони онҳо кушода шуд, ва онҳо Ӯpo шинохтанд; вале Ӯ аз назарашон нопадид шуд.

32. Ва онҳо ба якдигар гуфтанд: «Оё дили мо дар даруни мо намecўхт, вақте ки Ӯ дар роҳ ба мо суҳан меронд ва Навиштаҳоро ба мо мeфаҳмонд?»

33. Ва ҳамон соат барҳоста, ба Ерусалим баргаштанд ва он ёздаҳpo ёфтанд, ки бо рафиқони худ ҷамъ шуда,

34. Мегуфтанд, ки Худованд ҳақиқатан эҳё шудааст ва ба Шимъун зоҳир гардидааст.

35. Ва онҳо низ нақл карданд, ки дар аснои роҳ ҷӣ ҳодиса рӯй дод, ва ҷӣ гуна Ӯpo дар вақти пора кардани нон шинохтанд.

Зоҳир шудани Исо ба ёздаҳ шогирдон.

36. Вақте ки онҳо дар ин хусус гап мезаданд, Худи Исо дар миёни онҳо истода, ба онҳо гуфт: «Салом бар шумо бод».

37. Онҳо ба изтироб ва ҳарос афтада, гумон карданд, ки рӯхе мебинанд;

38. Лекин Ӯ ба онҳо гуфт: «Ҷаро музтариб шудед, ва аз ҷӣ сабаб дар дили шумо чунин фикрҳо пайдо мешавад?»

39. «Ба дастҳои Ман ва ба пойҳои Ман нигоҳ кунед: ин Худи Ман ҳастам; Маро ламс кунед ва бубинед; зеро ки рӯх гӯшт ва устухон надорад, чунон ки дар Ман мебинед».

40. Ва инpo гуфта, дастҳо ва пойҳои Худро ба онҳо нишон дод.

41. Ва чун онҳо аз шодӣ ҳанӯз бовар намекарданд ва

мутааччиб мешуданд, У ба онҳо гуфт: «Оё чизи хӯрдание дар ин чо доред?»

42. Пеши У як порча моҳии биръён ва андаке асали мумдор монданд;

43. Ва У гирифта, дар пеши назари онҳо хӯрд.

44. Ва ба онҳо гуфт: «Ин аст он чизе ки, чун бо шумо будам, ба шумо мегуфтам, ки ҳар он чи дар Тавроти Мусо ва дар суҳафи анбиё ва Забур дар бораи Ман навишта шудааст, бояд ба амал ояд».

45. Он гоҳ зеҳни онҳоро равшан кард, то ки Навиштаҳоро бифаҳманд,

Фармоиши охирин.

46. Ва ба онҳо гуфт: «Чунин навишта шудааст, ва чунин лозим буд, ки Масеҳ укубат кашад ва дар рӯзи сеюм аз мурдагон эҳё шавад.

47. «Ва ба исми У, аз Ерусалим сар карда, дар миёни ҳамаи халқҳо тавба ва омурзиши гуноҳҳо мавъиза карда шавад;

48. «Ва шумо шоҳидони ин ҳастед;

49. «Ва Ман ваъдаи Падари Худро бар шумо равона мекунам; вале шумо дар шаҳри Ерусалим бимонед, то вақте ки бо қуввате аз олами боло фаро гирифта шавед».

Сууди Исои Масеҳ.

50. Ва онҳоро берун оварда, то Байт-Ҳинӣ бурд ва дастҳои Худро бардошта, онҳоро баракат дод.

51. Ва ҳангоме ки онҳоро баракат меод, аз онҳо чудо шуда, ба осмон сууд кард.

52. Ва онҳо ба У сачда намуда, бо шодии бузурге ба Ерусалим баргаштанд,

53. Ва ҳамеша дар маъбад буда, Худоро ҳамду сано мегуфтанд ва муборак мехонданд. Омин.

ИНЦИЛИ ЮХАННО

БОБИ ЯКУМ

Каломи абадӣ ба ҷисм мубаддал шуд.

1. ДАР ибтидо Калом буд, ва Калом бо Худо буд, ва Калом Худо буд.
2. Он дар ибтидо бо Худо буд.
3. Ҳама чиз ба воситаи *У* ба вучуд омад, ва ҳар он чӣ вучуд ёфт, бе *У* вучуд наёфт.
4. Дар *У* ҳаёт буд, ва ҳаёт нури одамиён буд.
5. Ва нур дар торикӣ медурахшид, ва торикӣ онро фаро нагирифт.
6. Шахсе аз ҷониби Худо фиристода шуда буд, ки Яҳё ном дошт.
7. Вай барои шоҳидӣ омад, ки бар Нур шаҳодат диҳад, то ки ҳама ба воситаи вай имон оваранд.
8. Вай он Нур набуд, балки омад, ки бар Нур шаҳодат диҳад.

Исо — Нури ҳақиқӣ.

9. Он Нури ҳақиқӣ, ки ҳар одамро мунаввар мегардонад, ба ҷаҳон омадани буд.
10. *У* дар ҷаҳон буд, ва ҷаҳон ба воситаи *У* ба вучуд омад, ва ҷаҳон *У*ро нашинохт.
11. *У* назди мансубони Худ омад, ва мансубонаш *У*ро қабул накарданд.
12. Лекин ба онҳое ки *У*ро қабул карданд ва ба исми *У* имон оварданд, қудрат дод, ки фарзандони Худо гарданд.
13. Ки на аз хун, на аз хоҳиши ҷисм, на аз хоҳиши марде, балки аз Худо таваллуд ёфтаанд.
14. Ва Калом ҷисм гардид ва дар миёни мо сокин шуд,

пур аз файз ва ростӣ; ва мо чалоли Ӯро дидем, ки чалоли шоистаи Писари ягонаи Падар аст.

Шаҳодати Яҳъёи Таъмиддиханда дар бораи худаш.

15. Ва Яҳъё бар Ӯ шаҳодат дод, ва нидо карда, мегуфт: «Ин аст Он ки дар бораи Ӯ гуфтам: ”Он ки пас аз ман меояд, пеш аз ман будааст, зеро ки бар ман муқаддам буд”».

16. Ва аз пуррагии Ӯ ҳамаи мо файз бар файз пайдо кардем;

17. Зеро ки шариат ба воситаи Мусо ато шуд, аммо файз ва ростӣ ба воситаи Исои Масеҳ омад.

18. Худоро ҳаргиз касе надидааст; Писари ягонае ки дар оғӯши Падар аст, Ӯро зоҳир кард.

19. Ва ин аст шаҳодати Яҳъё дар вақте ки яҳудиён аз Ерусалим коҳинон ва левизодагонро фиристоданд, то аз вай пурсанд, ки: «Ту кистӣ?»

20. Вай иқрор кард ва инкор накард, балки зътироф на-муда, гуфт: «Ман Масеҳ нестам».

21. Аз вай пурсиданд: «Пас кистӣ? Оё Илъёс ҳастӣ?» Гуфт: «Не». «Оё он набӣ ҳастӣ?» Ҷавоб дод: «Не».

22. Он гоҳ ба вай гуфтанд: «Пас кистӣ? То ба он касоне ки моро фиристодаанд, ҷавоб диҳем: дар бораи худ чӣ ме-гӯӣ?»

23. Гуфт: «Ман овози нидокунанде дар биёбонам: роҳи Худовандро рост кунед, чунон ки Ишаъёи набӣ гуфтааст».

24. Он фиристодагон аз фарисиён буданд;

25. Ва онҳо аз вай пурсиданд: «Агар ту на Масеҳ ҳастӣ, на Илъёс ва на он набӣ, пас барои чӣ таъмид медиҳӣ?»

26. Яҳъё дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ман бо об таъмид ме-диҳам; лекин дар миёни шумо Касе истодааст, ки шумо Ӯро наменшиносед:

27. «Ӯ Он аст, ки пас аз ман меояд, аммо пеш аз ман бу-дааст; ва ман сазовори он нестам, ки даволи пойафзоли Ӯро воз кунам».

28. Ин дар Байт-Абора, ки он тарафи Ӯрдун аст, дар ҷое ки Яҳъё таъмид меод, воқеъ шуд.

Шаҳодати Таъмиддиханда дар бораи Барраи Худо.

Таъмиди Исо.

29. Фардои он, Яҳъё Исоро дид, ки ба ҷониби вай меояд, ва гуфт: «Инак Барраи Худо, ки гуноҳи ҷаҳонро мебардорад;

30. «Ин аст Он ки ман дар бораи Ӯ гуфтам, ки: ”Пас аз ман Марде меояд, ки пеш аз ман будааст, зеро ки Ӯ бар ман муқаддам буд”;

31. «Ман Ӯро намешиноҳтам; лекин барои он ки Ӯ ба Исроил зоҳир гардад, омадам ва бо об таъмид меводам».

32. Ва Яҳъё шаҳодат дода, гуфт: «Ман Рӯхро дидам, ки чун кабӯтаре аз осмон нозил шуда, бар Ӯ қарор гирифт;

33. «Ман Ӯро намешиноҳтам; лекин Он ки маро фиристод, то бо об таъмид диҳам, ба ман гуфт: ”Бар ҳар кас бубинӣ, ки Рӯх нозил шуда, бар Ӯ қарор гирифт, Ӯ Ҳамон аст, ки бо Рӯхулқудс таъмид медиҳад”.

34. «Ва ман дида, шаҳодат додам, ки Ӯ Писари Худост».

Исо ва шогирдони аввалин.

35. Фардои он, боз Яҳъё бо ду шогирди худ истода буд.

36. Чун дид, ки Исо аз он ҷо мегузарад, гуфт: «Инак Барраи Худо».

37. Он ду шогирд суҳанони вайро шунида, аз паи Исо равона шуданд.

38. Исо ба ақиб нигоҳ карда, дид, ки онҳо меоянд, гуфт: «Чӣ меҳоҳед?» Ба Ӯ гуфтанд: «Раббӣ», яъне: «эй Устод, дар кучо истиқомат дорӣ?»

39. Ӯ гуфт: «Биёед ва бубинед». Онҳо омаданд ва диданд, ки дар кучо истиқомат дорад, ва он рӯз назди Ӯ бимонданд. Тақрибан соати даҳум* буд.

40. Яке аз он ду нафар, ки суҳанони Яҳъёро шунида, аз паи Ӯ омада буданд, Андриёс, бародари Шимъӯни Петрус буд.

41. Вай аввал бародари худ Шимъӯнро ёфта, гуфт: «Мо Масехро, яъне Христосро ёфтем».

42. Вайро назди Исо овард. Исо ба вай нигариста, гуфт: «Ту Шимъӯн, писари Юнус ҳастӣ; акнун номат Кифо ҳоҳад шуд, ки маънояш Петрус аст».

43. Фардои ин, Исо ҳост ба Чалил равад, ва Филиппусро ёфта, гуфт: «Аз ақибӣ Ман биё».

44. Филиппус аз Байт-Сайдо, ҳамшаҳрии Андриёс ва Петрус буд.

45. Филиппус Натанъилро ёфта, гуфт: «Мо Он касеро, ки Мусо дар бораи Ӯ дар Таврот навиштааст, ва анбиё зикр

*39. *Соати даҳум* — соати чори гашти пешин.

кардаанд, ёфтаем, ки Исо, писари Юсуф, аз Носира аст».

46. Вале Натањил ба вай гуфт: «Магар мумкин аст, ки аз Носира чизи некӯе пайдо шавад?» Филиппус ба вай гуфт: «Биё ва бубин».

47. Исо чун дид, ки Натанњил сӯи Ӯ меояд, дар бораи вай гуфт: «Инак, исроилии ҳақиқӣ, ки дар вай макре нест».

48. Натанњил ба Ӯ гуфт: «Маро аз кучо мешиносӣ?» Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Пеш аз он ки Филиппус туро даъват кунад, ҳангоме ки дар зери дарахти анҷир будӣ, Ман туро дидам».

49. Натанњил дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Эй Устод! Ту Писари Худой, Ту Подшоҳи Исроил ҳастӣ».

50. Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Ту имон овардӣ, зеро ба ту гуфтам, ки: "Ман туро дар зери дарахти анҷир дидам"; чизҳои бузургтар аз ин хохӣ дид».

51. Ва ба вай гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: минбаъд осмонро кушода ва фариштагони Худоро, ки бар Писари Одам сууд ва нузул мекунанд, хоҳед дид».

БОБИ ДУЮМ

Тӯи арӯсӣ дар Қонои Ҷалил ва мӯъҷизаи аввалин.

1. ДАР рӯзи сеюм дар Қонои Ҷалил тӯи арӯсӣ буд, ва модари Исо дар он ҷо буд.

2. Исо ва шогирдонашро низ ба тӯӣ даъват карда буданд.

3. Чун шароб камӣ кард, модари Исо ба Ӯ гуфт: «Шароб надоранд».

4. Исо ба вай гуфт: «Туро бо Ман чӣ кор аст, эй зан? Соати Ман ҳанӯз нарасидааст».

5. Модараш ба хизматгорон гуфт: «Ҳар чи Ӯ ба шумо гӯяд, ба ҷо оваред».

6. Дар он ҷо, мувофиқи оини татҳири яҳудиён, шаш кӯзаи сангин истода буд, ки гунҷоиши ҳар яке ду ё се бат* буд.

7. Исо ба онҳо гуфт: «Зарфҳоро аз об пур кунед». Ва онҳоро лабрез карданд.

*6. *Бат* — андозаи моеот, ки тақрибан ба 40 литр баробар буд.

8. Ва гуфт: «Акнун кашида, ба сардори базм баред». Ва онҳо бурданд.

9. Чун сардор оби ба шароб мубаддалшударо чашид ва надонист, ки аз кучост, зеро фақат хизматгороне ки обро кашида буданд, медонистанд, ва сардор домодро хонда,

10. Ба вай гуфт: «Ҳар кас аввал шароби хубро медиҳад, ва чун маст шуданд, бадашро меоварад, лекин ту шароби хубро то ҳол нигоҳ доштаӣ».

11. Ин ибтидои мӯъҷизоте буд, ки Исо дар Қонои Қалил нишон дода, ҷалоли Ҳудро зоҳир кард, ва шогирдонаш ба Ӯ имон оварданд.

12. Пас аз он Ӯ бо модараш, бародаронаш ва шогирдонаш ба Кафарнаҳум омад, ва дар он ҷо айёми каме монданд.

Фисҳи аввалин ва пок кардани маъбад.

13. Ва чун иди фисҳи яҳудиён наздик буд, Исо ба Ерусалим рафт.

14. Ва дид, ки дар маъбад фурӯшандагони гову гӯсфанду кабӯтар ва саррофон нишастанд.

15. Ва тозиёнае аз аргамчин сохта, ҳамаро бо гову гӯсфандон аз маъбад пеш кард, ва тангаҳои саррофонро пошида, мизҳашонро чаппа кард;

16. Ва ба кафтарфурӯшон гуфт: «Инҳоро аз ин ҷо гирифта баред ва хонаи Падари Маро хонаи савдогарӣ насозед».

17. Ва шогирдони Ӯ ба хотир оварданд, ки навишта шудааст: «Рашки хонаи Ту Маро хӯрдааст».

18. Он гоҳ яҳудиён ба Ӯ рӯ оварда, гуфтанд: «Ба мо чӣ аломате нишон медиҳӣ, ки ин корхоро мекунӣ?»

19. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ин маъбадро вайрон кунед, ва дар се рӯз Ман онро барпо хоҳам кард».

20. Яҳудиён гуфтанд: «Ин маъбадро дар зарфи чилу шаш сол бино кардаанд, ва Ту онро дар се рӯз барпо мекунӣ?»

21. Лекин Ӯ дар бораи маъбади Бадани Ҳуд сухан мегуфт.

22. Вақте ки Ӯ аз мурдагон эҳё шуд, шогирдонаш ба хотир оварданд, ки Ӯ инро ба онҳо гуфта буд, ва ба Навиштаҳо ва ба сухане ки Исо гуфта буд, имон оварданд.

23. Ва ҳангоме ки дар иди фисҳ дар Ерусалим буд, бисёр касон мӯъҷизотеро, ки Ӯ нишон медод, дида, ба исми Ӯ имон оварданд.

24. Лекин Исо ба онҳо эътимод накард, зеро ки ҳамаро мешинохт,

25. Ва эҳтиёҷ надошт, ки касе дар бораи инсон шаҳодат диҳад, зеро ки он чи дар инсон аст, Худ медонист.

БОБИ СЕЮМ

Мусоҳибаи Исо бо Никӯдимус.

1. ДАР байни фарисиён шахсе ки Никӯдимус ном дошт, аз сардорони яҳудиён буд.

2. Вай шабона назди Исо омада, гуфт: «Эй Устод! Мо медонем, ки Ту Устоде ҳастӣ, ки аз ҷониби Худо омадаӣ; зеро мӯъҷизотеро, ки Ту нишон медиҳӣ, ҳеч кас наметавонад нишон диҳад, ҷуз ин ки Худо бо вай бошад».

3. Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту мегӯям: кас агар аз олами боло таваллуд наёбад, Малакути Худоро дида наметавонад».

4. Никӯдимус ба Ӯ гуфт: «Чӣ гуна мумкин аст, ки одаме ки пир шуда бошад, таваллуд ёбад? Оё метавонад боз ба шиками модараш баргашта, таваллуд ёбад?»

5. Исо ҷавоб дод: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту мегӯям: кас агар аз об ва Рӯҳ таваллуд наёбад, ба Малакути Худо даромада наметавонад»:

6. «Он чи аз ҷисм таваллуд меёбад, ҷисм аст, ва он чи аз Рӯҳ таваллуд меёбад, рӯҳ аст.

7. «Аз он чи ба ту гуфтам, тааҷҷуб нақун: бояд шумо аз олами боло таваллуд ёбед.

8. «Бод ҳар ҷо ки хоҳад мевазад, ту овози онро мешунави, лекин намедонӣ, ки аз кучо меояд ва ба кучо меравад: чунин аст ҳолати ҳар кӣ аз Рӯҳ таваллуд ёфта бошад».

9. Никӯдимус дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Чӣ тавр мумкин аст, ки чунин шавад?»

10. Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Ту ки як устоди Исроил ҳастӣ, инҳоро намедонӣ?»

11. «Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту мегӯям: Мо аз он чи медонем, сухан мегӯем ва бар он чи дидаем, шаҳодат медиҳем, лекин шумо шаҳодати Моро қабул намекунед;

12. «Вақте ки ба шумо аз чизҳои заминӣ сухан гуфтам, бовар накардед, пас ҳар гоҳ аз чизҳои осмонӣ сухан ронам, чӣ сон имон хоҳед овард?»

13. «Ҳеч кас ба осмон сууд накардааст, магар фақат Он

ки аз осмон нузул кардааст, яъне Писари Одам, ки чояш дар осмон аст;

14. «Ва чунон ки Мусо дар биёбон морро боло бардошт, Писари Одам низ бояд ончунон боло бурда шавад,

15. «То ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

16. «Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

17. «Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон барои он нафиристод, ки бар ҷаҳон доварӣ кунад, балки барои он ки ҷаҳон ба воситаи Ӯ начот ёбад.

18. «Ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, маҳкум намешавад, лекин ҳар кӣ имон наоварад, аллакай маҳкум шудааст, чунки ба исми Писари ягонаи Худо имон наовардааст.

19. «Ва ҳукм ин аст, ки нур ба ҷаҳон омад; вале мардум орикиро бештар аз рӯшноӣ дӯст доштанд, чунки аъмоли онҳо бад аст.

20. «Зеро ҳар киро кирдор бад бошад, аз рӯшноӣ нафрат дорад ва пеши рӯшноӣ намеояд, то ки аъмолаш ошкор нашавад;

21. «Лекин ҳар кӣ росткор аст, пеши рӯшноӣ меояд, то ошкор бошад, ки аъмолаш ба василаи Худо содир шудааст».

Шаҳодати охирини Яҳъёи Таъмиддиҳанда.

22. Пас аз он Исо бо шогирдонаш ба сарзамини Ӯхудо омад ва дар он ҷо бо онҳо сокин шуда, таъмид меод.

23. Ва Яҳъё низ дар Энӯн, ки дар наздикии Солим аст, таъмид меод, чунки дар он ҷо об бисъёр буд, ва мардум омада, таъмид меёфтанд;

24. Зеро ки Яҳъё ҳанӯз дар зиндон андохта нашуда буд.

25. Ва дар байни шогирдони Яҳъё ва яҳудиён дар масъалаи татҳир баҳсу мунозира рӯй дод;

26. Ва назди Яҳъё омада, ба вай гуфтанд: «Эй устод! Он Касе ки дар он тарафи Ӯрдун бо ту буд, ва ту дар ҳаққи Ӯ шаҳодат дода будӣ, ҳоло таъмид медиҳад, ва ҳама назди Ӯ меоянд».

27. Яҳъё дар ҷавоб гуфт: «Кас наметавонад чизе ба зиммаи худ бигирад, магар ин ки аз осмон ба вай дода шавад.

28. «Шумо худ шохидони ман ҳастед, ки гуфтам: "Ман Масеҳ нестам, балки фақат пешопеши Ӯ фиристода шудаам"».

29. «Касе ки арӯс дорад, домод аст; аммо дӯсти домод, ки истода, ба овози вай гӯш медиҳад, аз шунидани овози домод бисъёр шод мегардад: ҳамин шодии ман акнун комил шудааст;

30. «Ў бояд нашъунамо ёбад, ва ман завол ёбам.

31. «Он ки аз боло меояд, аз ҳама болотар аст; ва он ки аз замин аст, заминӣ бошад ва чун заминӣ сухан гӯяд; Он ки аз осмон меояд, аз ҳама болотар аст.

32. «Ва он чи дидааст ва шундааст, бар он шаҳодат медиҳад, ва ҳеҷ кас шаҳодати Ӯро қабул намекунад.

33. «Ва касе ки шаҳодати Ӯро қабул кард, тасдиқ кардааст, ки Худо рост аст.

34. «Зеро Он Касе ки Худо фиристод, каломи Худоро мегӯяд; зеро Худо Рӯхро бамизон ато намекунад.

35. «Падар Писарро дӯст медорад ва ҳама чизро ба дасти Ӯ додааст.

36. «Ҳар кӣ ба Писар имон оварад, ҳаёти ҷовидонӣ меёбад. Ва ҳар кӣ ба Писар имон наоварад, ҳаётро нахоҳад дид, балки ғзаби Худо бар вай мемонад».

БОБИ ЧОРУМ

Исо ва зани сомарӣ.

1. ЧУН Исои Худованд дарёфт, ки ба гӯши фарисиён овозае расидааст, ки Ӯ, назар ба Яҳъё, бештар шогирд пайдо мекунад ва таъмид медиҳад, —

2. Гарчанде ки Худи Исо не, балки шогирдонаш таъмид медоданд, —

3. Яҳудоро тарк карда, боз ба Чалил рафт.

4. Ва Ӯро лозим буд аз Сомария гузашта равад.

5. Пас ба яке аз шаҳрҳои Сомария омад, ки Сухар ном дошта, дар наздикии қитъаи заминест буд, ки Яъқуб ба писари худ Юсуф дода буд;

Мусоҳибаи Исо бо зани сомарӣ.

6. Ва дар он ҷо ҷоҳи Яъқуб буд, ва Исо аз сафар монда шуда, бар сари он ҷоҳ нишаст, ва тақрибан соати шашум буд,

7. Ки зане аз сомариён барои об кашидан омад. Исо ба вай гуфт: «Ба Ман барои нӯшидан об деҳ».

8. Зеро ки шогирдонаш барои харидани хӯрок ба шаҳр рафта буданд.

9. Зани сомарӣ ба Ӯ гуфт: «Чӣ тавр Ту, ки яҳудӣ ҳастӣ, аз ман об мехоҳӣ, дар сурате ки ман зани сомариам? Зеро ки яҳудиён бо сомариён муошират надоранд».

10. Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Агар атои Худоро медонистӣ, ва кист, ки ба ту мегӯяд: "Ба Ман барои нӯшидан об деҳ", холо худат аз Ӯ хоҳиш мекардӣ, ва Ӯ ба ту оби ҳаёт медод».

11. Зан ба Ӯ гуфт: «Эй оғо! Ту зарфе надорӣ, ки об кашӣ, ва ҷоҳ чуқур аст: пас, аз кучо оби ҳаёт дорӣ?»

12. «Магар Ту аз падари мо Яъқуб бузургтар ҳастӣ, ки ин ҷохро ба мо дод, ва худааш ва фарзандонаш ва чорвоаш аз он менӯшиданд?»

13. Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Ҳар кӣ аз ин об нӯшад, боз ташна монад;

14. «Лекин ҳар кӣ аз обе ки Ман ба вай медиҳам, нӯшад, абадан ташна намонад, балки обе ки Ман ба вай медиҳам, дар вай чашмаи обе гардад, ки то ҳаёти ҷовидонӣ мечӯшад».

15. Зан ба Ӯ гуфт: «Эй оғо! Ба ман аз он об деҳ, то ки дигар ташна намонам ва ба ин ҷо барои об кашидан наоям».

16. Исо ба вай гуфт: «Бирав ва шавҳаратро бихон ва ба ин ҷо биё».

17. Зан дар ҷавоб гуфт: «Ман шавҳар надорам». Исо ба вай гуфт: «Ту рост гуфтӣ, ки шавҳар надорӣ;

18. «Зеро ки панҷ шавҳар доштӣ, ва касе ки алҳол дорӣ, шавҳари ту нест; ин суханат рост аст».

19. Зан ба Ӯ гуфт: «Эй оғо! Мебинам, ки Ту набӣ ҳастӣ;

20. «Падарони мо дар болои ин кӯҳ парастииш мекарданд, вале шумо мегӯед, ки ҷое ки дар он бояд парастииш кард, дар Ерусалим мебошад».

21. Исо ба вай гуфт: «Эй зан! Ба Ман бовар кун, соате мерасад, ки на дар болои ин кӯҳ ва на дар Ерусалим Падарро парастииш хоҳед кард;

22. «Шумо он чиро, ки намедонед, парастииш мекунед, вале мо он чиро, ки медонем, парастииш мекунем, зеро ки наҷот аз яҳудиён аст;

23. «Лекин соате мерасад, ва аллакай расидааст, ки парастандагони ҳақиқӣ Падарро ба рӯҳ ва ростӣ парастииш хоҳанд кард, зеро ки Падар толиби ин гуна парастандагони Худ мебошад:

24. «Худо рӯҳ аст, ва онҳое ки Ӯро парастииш мекунанд, бояд ба рӯҳ ва ростӣ парастииш кунанд».

25. Зан ба Ӯ гуфт: «Медонам, ки Христос, яъне Масех меояд: чун Ӯ ояд, аз ҳар чиз ба мо хабар хоҳад дод».

26. Исо ба вай гуфт: «Ман, ки бо ту сухан мегӯям, Ҳамонам».

27. Дар ҳамин вақт шогирдонаш омада, таачҷуб карданд, ки Ӯ бо зане гуфтугӯ мекунад; лекин ҳеҷ кас нагуфт, ки: "Чӣ металабӣ?" ё ки: "Барои чӣ бо вай ҳарф мезанӣ?"

28. Зан кӯзаи худро монда, ба шаҳр рафт ва ба мардум гуфт:

29. «Биёед ва Касеро бубинед, ки ҳар он чи кардаам, ба ман гуфт; оё Ӯ Масех нест?»

30. Онҳо аз шаҳр берун шуда, назди Ӯ меоманданд.

Киштзори Худо барои дарав пухтааст.

31. Дар ин миён шогирдон аз Ӯ илтимос карда, гуфтанд: «Эй Устод! Бихӯр!»

32. Ба онҳо гуфт: «Ман ғизое дорам, ки бихӯрам, ва шумо онро намедонед».

33. Шогирдон ба якдигар гуфтанд: «Магар касе ба Ӯ хӯрданӣ овардааст?»

34. Исо ба онҳо гуфт: «Ғизои Ман он аст, ки иродаи Фиристандаи Худро ба ҷо оварам ва кори Ӯро ба анҷом расонам.

35. «Оё шумо намегӯед, ки боз чор моҳ мондааст, ва дарав фаро хоҳад расид? Инак, Ман ба шумо мегӯям: чашмони худро боло карда, киштзорро бубинед, ки барои дарав сафед шудааст.

36. «Даравгар музди худро мегирад ва маҳсулери барои ҳаёти ҷовидонӣ чамъ мекунад, то ки коранда ва даравгар бо ҳам шодӣ кунанд;

37. «Зеро ки дар ин маврид чунин сухан ҳаққонист, ки: "Яке мекорад ва дигаре дарав мекунад"».

38. «Ман шуморо барои даравидани маҳсуле фиристодам, ки барои он шумо меҳнат накардаед: дигарон меҳнат карданд, ва шумо дар меҳнати онҳо дохил шудаед».

39. Ва аз рӯи каломи он зан, ки шаҳодат дода буд: «Ҳар он чи кардаам, Ӯ ба ман гуфт», аз он шаҳр бисъер сомариён ба Ӯ имон оварданд.

40. Бинобар ин, чун сомариён пеши У омаданд, аз У хо-
қиш карданд, ки назди онҳо бимонад; ва У ду рӯз назди
онҳо монд.

41. Ва боз бисъёре аз рӯи каломи У имон оварданд.

42. Ва ба он зан гуфтанд: «Пас аз ин имони мо аз рӯи су-
хани ту нест, зеро ки худамон шунидем ва донистем, ки У
дар ҳақиқат Наҷотдиҳандаи олам аст, яъне Масеҳ аст».

43. Пас аз ду рӯз У аз он ҷо берун омада, ба Ҷалил равона
шуд;

44. Зеро Худи Исо шаҳодат додааст, ки пайғамбар дар
зодгоҳи худ беқадр аст.

45. Чун У ба Ҷалил омад, аҳли Ҷалил Уро пазируфтанд,
зеро ҳар он чи дар Ерусалим дар ид карда буд, дида буданд,
чунки онҳо низ ба ид рафта буданд.

Шифо ёфтани писари дарборӣ.

46. Ва Исо бори дигар ба Қонои Ҷалил омад, ки дар он
ҷо обро шароб гардонда буд. Ва шахсе аз дарбориён буд, ки
писараш дар Кафарнаҳум бемор буд.

47. Чун шунид, ки Исо аз Яҳудо ба Ҷалил омадааст,
назди У рафта, илтимос кард, ки омада, писарашро шифо
диҳад, ки вай дар дами марг аст.

48. Исо ба вай гуфт: «Агар аломот ва мӯъҷизот набинед,
имон намеоваред».

49. Дарборӣ ба У гуфт: «Эй оғо! Пеш аз он ки писарам би-
мирад, биё».

50. Исо ба вай гуфт: «Бирав, ки писарат зинда аст». Вай
ба сухане ки Исо гуфт, имон оварда, равона шуд.

51. Ва ҳангоме ки мерафт, навкаронаш вайро пешвоз ги-
рифтанд ва мужда дода, гуфтанд: «Писарат зинда аст».

52. Аз онҳо пурсид: «Дар кадом соат аҳволаш беҳтар шуд?»
Ба вай гуфтанд: «Дирӯз дар соати ҳафтум табларза вайро тарк
кард».

53. Ва падар донист, ки ин ҳамон соате буд, ки Исо ба вай
гуфт: «Писарат зинда аст». Ва худаш ва тамоми аҳли байташ
имон оварданд.

54. Ин мӯъҷизаи дуҷум буд, ки Исо баъд аз омаданаш аз
Яҳудо ба Ҷалил нишон дод.

БОБИ ПАНЧУМ

Шифо додан дар рӯзи шанбе назди ҳавзи Байт-Ҳасдо.

1. ПАС аз он яҳудиёноро иде буд, ва Исо ба Ерусалим омад.

2. Дар Ерусалим дар назди дарвозаи Меш ҳавзе ҳаст, ки ба ибронӣ Байт-Ҳасдо мегӯянд, ва он панҷ равоқ дорад:

3. Дар он ҷо шумораи зиёди беморон, кӯрон, лангон ва шалон хобида, мунтазири ҳаракати об буданд;

4. Зеро фариштаи Худо вақт-вақт ба ҳавз фуромада, обро ҳаракат меод, ва ҳар кӣ дар аснои ҳаракати об аввал ба ҳавз дарояд, аз ҳар касалие ки дошт, шифо меёфт.

5. Ва касе дар он ҷо буд, ки сию ҳашт сол боз гирифтори беморӣ буд.

6. Чун Исо вайро хобида дид ва донист, ки муддати дарозе бемор аст, ба вай гуфт: «Оё меҳоҳӣ шифо ёбӣ?»

7. Бемор ҷавоб дод: «Эй ого! Касе надорам, ки чун об ба ҳаракат ояд, маро дар ҳавз андозад; пеш аз он ки ман оям, дигаре худро дар ҳавз меандозад».

8. Исо ба вай гуфт: «Бархез, бистаратро бардор ва бирав».

9. Ҳамон дам бемор шифо ёфт ва бистарашро бардошта, ба роҳ даромад. Он рӯз рӯзи шанбе буд.

10. Яҳудиён ба касе ки шифо ёфта буд, гуфтанд: «Имрӯз шанбе аст, ва ҷоиз нест, ки бистари худро бардорӣ».

11. Вай дар ҷавоби онҳо гуфт: «Он Кас, ки маро шифо дод, ба ман гуфт: "Бистаратро бардор ва бирав"».

12. Аз вай пурсиданд: «Кист Он Кас, ки ба ту гуфт: "Бистаратро бардор ва бирав"?»

13. Лекин он ки шифо ёфта буд, намедонист, ки ӯ кист; зеро ки дар он ҷо издиҳоми калоне буд, ва Исо нопадид шуда рафт.

14. Пас аз он Исо вайро дар маъбад ёфта, гуфт: «Инак, шифо ёфтаӣ; дигар гуноҳе нақун, то ки ба вазъияти бадтаре дучор нашавӣ».

15. Он мард рафта, ба яҳудиён гуфт, ки шифодихандаи ман Исо мебошад.

16. Аз ин сабаб яҳудиён Исоро таъқиб мекарданд ва ӯро мехостанд ба қатл расонанд, зеро ки ин корро дар рӯзи шанбе карда буд.

*Исо аъмоли Худро ҳимоят мекунад ва аз ҷониби Падар фирис-
тода шуданаширо далел меоварад.*

17. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Падари Ман то кунун кор мекунад, ва Ман низ кор мекунам».

18. Аз ин сабаб бештар қасд карданд, ки Ӯро ба қатл расонанд, зеро ки на танҳо шанберо риоят намекард, балки Худоро низ Падари Худ гуфта, Худро бо Худо баробар ме-донист.

19. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: Писар наметавонад аз Худ чизе ба амал оварад, магар он чи бубинад, ки Падар ба амал меоварад: зеро ки он чи Ӯ мекунад, Писар низ мекунад.

20. «Зеро ки Падар Писарро дӯст медорад ва ҳар он чи Худаш мекунад, ба Писар нишон медиҳад; ва корҳои бузургтар аз ин ҳам ба Ӯ нишон хоҳад дод, то ки шумо таачҷуб намоед.

21. «Зеро, ҳамчунон ки Падар мурдагонро эҳъё мекунад ва зинда мегардонад, Писар низ ончунон ҳар киро, ки хоҳад, зинда мегардонад.

22. «Зеро ки Падар бар ҳеч кас доварӣ намекунад, балки тамоми довариро ба Писар супурдааст,

23. «То ки ҳама Писарро эҳтиром кунанд, ончунон ки Падарро эҳтиром мекунанд. Касе ки Писарро эҳтиром накунад, Падарро, ки Фиристандаи Ӯст, эҳтиром накардааст.

24. «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ каломи Маро бишнавад ва ба Фиристандаи Ман имон оварад, ҳаёти ҷовидонӣ дорад ва ба доварӣ намеояд, балки аз марг ба ҳаёт гузаштааст.

25. «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: соате мерасад, ва аллақай расидааст, ки мурдагон овози Писари Худоро мешунаванд, ва ҳар кӣ бишнавад, зинда гардад.

26. «Зеро, ҳамчунон ки Падар дар Худ ҳаёт дорад, ба Писар низ ончунон ато кардааст, ки дар Худ ҳаёт дошта бошад;

27. «Ва ба Ӯ қудрат бахшидааст, ки доварӣ кунад, зеро ки Ӯ Писари Одам аст.

Қиёмати ҳаёт ва қиёмати доварӣ.

28. «Ва аз ин таачҷуб накунед: зеро соате мерасад, ки ҳамаи онҳое ки дар қабр мебошанд, овози Ӯро хоҳанд шунид,

29. «Ва берун хоҳанд омад — некӯкорон барои қиёмати ҳаёт ва бадкорон барои қиёмати доварӣ.

30. «Ман аз Худ чизе ба амал оварда наметавонам. Ончунон ки мешунавам, доварӣ мекунам, ва доварию Ман одил аст, зеро ки толиби иродаи Худ не, балки иродаи Падаре ҳастам, ки Маро фиристодааст.

Шоҳиди Исо дар бораи фиристода шудани У аз ҷониби Падар.

31. «Агар Ман бар Худ шаҳодат диҳам, шаҳодати Ман рост нест:

32. «Дигаре ҳаст, ки бар Ман шаҳодат медиҳад, ва Ман медонам, ки шаҳодате ки вай бар Ман медиҳад, рост аст;

33. «Шумо назди Яҳъё фиристодед; вай ба ростӣ шаҳодат дод.

34. «Аммо Ман шаҳодати одамро қабул намекунам, вале ин суханонро мегӯям, то ки шумо начот ёбед.

35. «Вай чароғе буд, ки месӯхт ва медурахшид; ва шумо хостед, ки соате ба нури вай шодӣ кунед.

36. «Лекин Ман шаҳодате дорам, ки аз шаҳодати Яҳъё бузургтар аст: зеро корҳое ки Падар ба Ман ато кардааст, то анҷом диҳам, яъне ин корҳое ки Ман мекунам, бар Ман шаҳодат медиҳанд, ки Падар Маро фиристодааст.

37. «Ва Худи Падар, ки Маро фиристод, бар Ман шаҳодат додааст, ва шумо ҳаргиз на овози Уро шунидаед ва на сурати Уро дидаед,

38. «Ва каломи У дар дилҳои шумо ҷой надорад, чунки шумо ба Он Касе ки У фиристодааст, имон намеоваред.

39. «Шумо Навиштаҳоро тадқиқ мекунед, зеро гумон доред, ки ба воситаи онҳо ҳаёти ҷовидонӣ пайдо мекунед, вале онҳо бар Ман шаҳодат медиҳанд.

40. «Ва шумо намехоҳед назди Ман биёед, то ки ҳаёт ёбед.

41. «Чалолро аз мардум қабул намекунам.

42. «Лекин шуморо мешиносам: дар дили худ муҳаббати Худоро надоред.

43. «Ман ба исми Падари Худ омадаам, ва Маро қабул намекунед, ва агар дигаре ба исми худаш биёяд, вайро қабул хоҳед кард.

44. «Шумо чӣ тавр метавонед имон оваред, дар сурате ки чалол аз якдигар металабед, лекин чалолеро, ки аз Худои ягона аст, толиб нестед?

45. «Гумон накунед, ки Ман назди Падар бар шумо даъ-

вое хоҳам кард: даъвогар бар шумо Мусо мебошад, ки ба вай умед бастаед.

46. «Зеро ки агар шумо ба Мусо имон медоштед, ба Ман ҳам имон меовардед, чунки вай дар бораи Ман навиштааст.

47. «Модоме ки шумо ба навиштаҳои вай имон надоред, ба суханони Ман чӣ гуна имон хоҳед овард?»

БОБИ ШАШУМ

Сер шудани панҷ ҳазор мард.

1. ПАС аз он Исо ба он тарафи баҳри Чалил, ё баҳри Табария раҳсипор шуд;

2. Ва мардumi бисъёре аз ақиби Ҷ равона шуданд, зеро он мӯъчизотеро, ки ба беморон нишон медод, медиданд.

3. Исо ба кӯҳе баромада, бо шогирдони Худ дар он чо нишаст.

4. Иди фисҳи яҳудиён наздик буд.

5. Исо чашм андохта, дид, ки мардumi бисъёре назди Ҷ меоянд, ва ба Филиппус гуфт: «Аз кучо нон бихарем, ки инҳо бихӯранд?»

6. Лекин инро барои озмоиш ба вай гуфт; зеро Худ медонист, чӣ бояд кард.

7. Филиппус дар ҷавоби Ҷ гуфт: «Дусад динор барои онҳо кифоят намекунад, то ки ҳар яке андаке нон бихӯранд».

8. Яке аз шогирдонаш, Андриёс, бародари Шимъӯни Петрус, ба Ҷ гуфт:

9. «Дар ин чо писаре ҳаст, ки панҷ нони ҷав ва ду моҳӣ дорад; лекин барои ин қадар одам чӣ мешавад?»

10. Исо гуфт: «Мардумро шинонед». Дар он чо сабза бисъёр буд, ва мардум, ки қариб панҷ ҳазор мард буданд, нишастанд.

11. Исо нонҳоро гирифта, баракат дод ва пора карда, ба шогирдон дод, ва шогирдон ба нишастагон доданд, ва ҳамчунин аз моҳиҳо низ ба қадре ки хошанд.

12. Ва чун сер шуданд, Исо ба шогирдон гуфт: «Пораҳои боқимондаро ҷамъ кунед, то ки чизе талаф нашавад».

13. Ва ҷамъ карда, аз пораҳои панҷ нони ҷав, ки аз хӯрандагон зиёдати монда буд, дувоздаҳ сабадро пур карданд.

14. Вақте ки мардум ин мӯъчизаро, ки Исо нишон дод,

диданд, гуфтанд: «Ин ҳақиқатан Он Пайғамбар аст, ки бояд ба ҷаҳон биёяд».

Исо бар баҳр қадам мезанад.

15. Лекин Исо чун дарёфт, ки меҳоҳанд омада, Уро ба зӯрӣ баранд ва подшоҳ кунанд, боз танҳо ба кӯҳ баромад.

16. Шомгоҳон шогирдонаш ба лаби баҳр фууромаданд

17. Ва ба кайқе савор шуда, ба он тарафи баҳр, сӯи Кафарнаҳум равона шуданд. Ва ҳаво торик шуд, ва Исо назди онҳо наомада буд.

18. Ва боди шадида вазида, баҳр ба талотум омад.

19. Вақте ки ба дурии тақрибан бисту панҷ ё сӣ стадия кайқ ронда буданд, Исоро диданд, ки бар баҳр қадам зада, ба қайқ наздик меояд, ва ҳаросон шуданд.

20. Лекин У ба онҳо гуфт: «Ин Манам, натарсед».

21. Онҳо меҳостанд Уро ба қайқ дароваранд; ҳамон дам қайқ ба соҳиле ки сӯи он равона буданд, расид.

Исо — нони ҳаёт.

22. Фардои он, мардуме ки дар он тарафи баҳр истода буданд, диданд, ки дар он ҷо ҳеҷ қайқе набуд, ҷуз он ки шогирдони У дохили он шуда буданд, ва Исо бо шогирдони Худ ба он надаромада буд, балки шогирдонаш танҳо рафта буданд;

23. Лекин қайқҳои дигаре аз Табария наздики ҳамон ҷое ки пас аз баракат додани Худованд нон хӯрда буданд, расиданд;

24. Ва чун мардум диданд, ки Исо ва шогирдонаш дар он ҷо нестанд, онҳо низ ба қайқҳо савор шуда, ба ҷустуҷӯи Исо ба Кафарнаҳум омаданд.

25. Ва Уро дар он тарафи баҳр ёфта, ба У гуфтанд: «Эй Устод! Қай ба ин ҷо омадӣ?»

26. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: Маро на ба сабаби мӯъҷизоте ки дидед, балки ба он сабаб ҷустуҷӯ мекунед, ки нон хӯрда, сер шудед.

27. «На аз барои ғизои ғонӣ, балки барои ғизои саъю кӯшиш кунед, ки то ҳаёти ҷовидонӣ боқӣ мемонад, ва Писари Одам онро ба шумо хоҳад дод; зеро ки Худои Падар бар У мӯҳр задааст».

28. Ба У гуфтанд: «Чӣ бояд кунем, ки аъмоли писандидаи Худоро ба ҷо оварда бошем?»

29. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Амали писандидаи Худо ин аст, ки ба Он Касе ки Ў фиристод, имон оваред».

30. Ба Ў гуфтанд: «Пас, чӣ аломате Ту нишон медиҳӣ, то ки дида, ба Ту имон оварем? Чӣ кор мекуни?»

31. «Падарони мо дар биёбон манн хӯрдаанд, чунон ки навишта шудааст: "Аз осмон ба онҳо нон ато кард, то бихӯранд"».

32. Исо ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: Мусо нонро ба шумо аз осмон намодааст, балки Падари Ман нони ҳақиқиро ба шумо аз осмон медиҳад;

33. «Зеро нони Худо Он Касест, ки аз осмон нозил шуда, ба ҷаҳон ҳаёт мебахшад».

34. Он гоҳ ба Ў гуфтанд: «Эй оғо! Ҳамеша ин нонро ба мо бидеҳ».

35. Исо ба онҳо гуфт: «Ман нони ҳаёт ҳастам; касе ки назди Ман ояд, ҳаргиз гурусна нахоҳад монд, ва касе ки ба Ман имон оварад, ҳаргиз ташна нахоҳад монд.

36. «Лекин Ман ба шумо гуфтам, ки Маро низ дидаед, ва имон намеоваред.

37. «Ҳар он чи Падар ба Ман ато кунад, назди Ман хоҳад омад, ва ҳар кӣ назди Ман ояд, бадар нахоҳам ронд.

38. «Зеро аз осмон нозил шудаам на аз барои он ки ба иродаи Худ амал кунам, балки ба иродаи Фиристандаи Худ.

39. «Ва иродаи Падаре ки Маро фиристод, ин аст, ки аз он чи ба Ман ато кард, чизе талаф накунам, балки дар рӯзи вопасин онро эҳё кунам;

40. «Ва иродаи Фиристандаи Ман ин аст, ки ҳар кӣ Писарро дид ва ба Ў имон овард, ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад; ва Ман дар рӯзи вопасин вайро эҳё хоҳам кард».

41. Яҳудиён аз Ў шикоят карданд, зеро ки гуфта буд: «Манам он ноне ки аз осмон нозил шуд».

42. Ва гуфтанд: «Оё ин Исои писари Юсуф нест, ки мо падару модари Ўро мешиносем? Пас чӣ тавр мегӯяд, ки "Ман аз осмон нозил шудаам"?»

43. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ба якдигар шикоят накунед:

44. «Ҳеч кас наметавонад назди Ман ояд, магар ин ки Падаре ки Маро фиристод, вайро чалб кунад; ва Ман вайро дар рӯзи вопасин эҳё хоҳам кард.

45. «Дар суҳафи анбиё навишта шудааст: "Ва ҳама аз

Худо таълим хоҳанд ёфт”. Ва ҳар кӣ аз Падар шунида ва таълим гирифта бошад, назди Ман меояд.

46. «На ин ки касе Падарро дидааст, чуз Он ки аз чо-ниби Худост: Ё Падарро дидааст.

47. «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба Ман имон оварад, ҳаёти ҷовидонӣ дорад.

48. «Ман нони ҳаёт ҳастам.

49. «Падарони шумо дар биёбон манн хӯрданд ва мурданд;

50. «Валекин ин чо нонест, ки аз осмон нозил шуд, то ҳар кӣ аз он бихӯрад, намирад.

51. «Ман ҳастам он нони зинда, ки аз осмон нозил шуд: касе ки аз ин нон бихӯрад, то абад зинда хоҳад монд; ва ноне ки Ман ато мекунам, Бадани Ман аст, ки онро барои ҳаёти ҷаҳон мебахшам».

52. Яхудиён бо ҳамдигар мубоҳиса карда, мегуфтанд: «Чӣ тавр Ин Шахс метавонад Бадани Худо бидиҳад, то мо бихӯрем?»

53. Исо ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар Бадани Писари Одамро нахӯред ва Хуни Ёро нанӯшед, дар худ ҳаёт надоред;

54. «Ҳар кӣ Бадани Маро бихӯрад ва Хуни Маро бинӯшад, ҳаёти ҷовидонӣ дорад, ва Ман дар рӯзи вопасин вайро эҳё хоҳам кард;

55. «Зеро ки Бадани Ман ғизои ҳақиқист, ва Хуни Ман нӯшокии ҳақиқист;

56. «Ҳар кӣ Бадани Маро бихӯрад ва Хуни Маро бинӯшад, дар Ман мемонад, ва Ман дар вай;

57. «Чунон ки Падари Ҳай Маро фиристод, ва Ман ба василаи Падар зинда ҳастам, ҳамчунин касе ки Маро бихӯрад, ба василаи Ман зинда хоҳад монд;

58. «Ин аст ноне ки аз осмон нозил шуд; на ончунон ки падарони шумо манро хӯрданд ва мурданд; ҳар кӣ ин нонро бихӯрад, то абад зинда хоҳад монд».

59. Ин суҳанонро, ҳангоме ки дар Кафарнаҳум таълим медод, дар куништ гуфт.

Чудой дар миёни шогирдон.

60. Бисъёре аз шогирдони Ё, инро шунида, гуфтанд: «Ин сухани саҳт аст; кӣ метавонад онро бишнавад?»

61. Чун Исо дар дили Худ донист, ки шогирдонаш дар

ин бобат шикоят мекунанд, ба онҳо гуфт: «Оё ин шуморо ба васваса меандозад?»

62. «Пас агар Писари Одамро бинед, ки ба мақоми аввалааш сууд мекунад, чӣ хоҳед гуфт?»

63. «Рӯҳ аст, ки ҳаёт мебахшад, лекин аз ҷисм фоидае нест; суханоне ки Ман ба шумо мегӯям, рӯҳ ва ҳаёт аст;

64. «Лекин баъзе аз шумо ҳастанд, ки имон надоранд». Зеро Исо аз ибтидо медонист, ки кихо имон надоранд ва кӣ Ӯро таслим хоҳад кард.

65. Ва гуфт: «Аз ин сабаб ба шумо гуфтам, ки ҳеҷ кас наметавонад назди Ман биёяд, магар ин ки Падари Ман инро ба вай ато кунад».

66. Аз он вақт бисъёре аз шогирдонаш аз Ӯ дур шуда, дигар Ӯро пайравӣ накарданд.

Эътирофи Петрус.

Яҳудо — таслимкунанда.

67. Ва Исо ба он дувоздаҳ гуфт: «Оё шумо ҳам мехоҳед Маро тарк кунед?»

68. Шимъӯни Петрус дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Худовандо! Назди кӣ биравем? Суханони ҳаёти ҷовидонӣ назди Туст,

69. «Ва мо имон овардаем ва донистаем, ки Ту Масех, Писари Худои Ҳай ҳастӣ».

70. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Оё Ман шумо дувоздаҳро интихоб накардаам? Ва ҳол он ки яке аз шумо иблис аст».

71. Инро Ӯ дар бораи Яҳудо писари Шимъӯни Исқарьют гуфт, зеро вай, ки яке аз он дувоздаҳ буд, мехост Ӯро таслим кунад.

БОБИ ҲАФТУМ

Бародарон Исоро ба иди хаймаҳо таклиф мекунанд.

1. ПАС аз он Исо дар Чалил мегашт, зеро намехост дар **Яҳудо** бошад, чунки яҳудиён қасди куштани Ӯ доштанд.

2. Ва иди яҳудиён, ки иди хаймаҳо бошад, наздик буд.

3. Пас бародаронаш ба Ӯ гуфтанд: «Ин чоро тарк карда, ба **Яҳудо** равона шав, то ки шогирдонат низ он аъмолеро, ки Ту ба ҷо меоварӣ, бубинанд;

4. «Зеро касе ки мехоҳад машқур шавад, дар пинҳонӣ

амал намекунад; агар Ту чунин аъмолро ба чо меоварӣ, Худро ба ҷаҳон бинамо».

5. Зеро бародаронаш низ ба У имон наоварда буданд.

6. Исо ба онҳо гуфт: «Вақти Ман ҳанӯз нарасидааст, лекин барои шумо ҳар вақт муносиб аст;

7. «Ҷаҳон наметавонад ба шумо адоват дошта бошад, лекин ба Ман адоват дорад, чунки Ман бар он шаҳодат медиҳам, ки аъмолаш бад аст;

8. «Шумо ба ин ид биравед, аммо Ман ҳоло ба ин ид намеравам, чунки вақти Ман ҳанӯз пур нашудааст».

9. Инро ба онҳо гуфта, дар Ҷалил монд.

Исо Ҷалилро тарк мекунад.

10. Вақте ки бародаронаш ба ид омаданд, У низ омад, на ошкоро, балки пинҳонӣ.

11. Аммо яҳудиён Уро дар ид ҷустуҷӯ намуда, мегуфтанд, ки: «У кучост?»

12. Ва дар миёни мардум дар бораи У гуфтугӯи бисъёре буд. Баъзеҳо мегуфтанд: «У некӯст», аммо дигарон мегуфтанд: «Не, У мардумро гумроҳ мекунад».

13. Лекин, аз тарси яҳудиён, ҳеҷ кас дар бораи У ошкоро сухан намегуфт.

Исо дар иди хаймаҳо.

14. Чун нисфи ид гузашт, Исо ба маъбад омада, таълим дод.

15. Ва яҳудиён дар хайрат афтода, гуфтанд: «Ин Шахс Навиштаҳоро чӣ гуна медонад, дар сурате ки ҳаргиз таълим наёфтааст?»

16. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Таълими Ман аз они Ман нест, балки аз они Фиристандаи Ман аст;

17. «Агар касе хоҳад иродаи Уро ба амал оварад, дар бораи ин таълим хоҳад донист, ки оё он аз Худост, ё ки Ман аз Худ сухан мегӯям.

18. «Ҳар кӣ аз худ сухан гӯяд, ҷалоли худро мечӯяд; вале ҳар кӣ ҷалоли Фиристандаи Худро мечӯяд, У ҳақиқист, ва дар У норостӣ нест.

19. «Оё Мусо ба шумо шариатро надод? Ва касе аз шумо аз рӯи шариат амал намекунад. Чаро мехоҳед Маро бикишед?»

20. Мардум дар ҷавоб гуфтанд: «Ту дев дорӣ. Кӣ мехоҳад Туро бикишад?»

21. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Як кор кардам, ва ҳамаи шумо дар ҳайрат мондед;

22. «Мусо ба шумо хатнаро дод, ки он на аз Мусо, балки аз падарон буд, ва шумо писарони худро дар рӯзи шанбе хатна мекунед.

23. «Модоме ки писаронро дар рӯзи шанбе хатна мекунанд, то ки шариати Мусо вайрон нашавад, пас чаро бар Ман хашмгин мешавед, ки дар рӯзи шанбе касеро шифои комил додаам?

24. «Аз рӯи намуди зоҳирӣ доварӣ накунед, балки аз рӯи адолат доварӣ кунед».

25. Он гоҳ баъзе аз аҳли Ерусалим гуфтанд: «Оё ин Ҳамон Касе нест, ки Ӯро мехоҳанд бичушанд?

26. «Инак, Ӯ ошкоро сухан мегӯяд, ва ба Ӯ чизе намегӯянд: оё сардорон яқин донистанд, ки Ӯ дар ҳақиқат Масеҳ аст?

27. «Лекин мо медонем, ки Ин Шахс аз кучост, аммо чун Масеҳ ояд, касе нахоҳад донист, ки Ӯ аз кучост».

28. Ва Исо, вақте ки дар маъбад таълим медод, нидо карда, гуфт: «Маро мешиносед, ва низ медонед, ки Ман аз кучо ҳастам; ва Ман аз Худ наомадаам, вале Фиристандаи Ман ҳақиқист, ки шумо Ӯро намешиносед;

29. «Аммо Ман Ӯро мешиносам, чунки ман аз ҷониби Ӯ ҳастам, ва Ӯ Маро фиристодааст».

30. Он гоҳ хостанд Ӯро дастгир кунанд, вале касе даст бар Ӯ наандоخت, чунки ҳанӯз соаташ нарасида буд.

31. Лекин бисъере аз мардум ба Ӯ имон оварданд ва гуфтанд: «Чун Масеҳ ояд, навод ки аз Ин Шахс бештар аломот нишон хоҳад дод?»

32. Ва фарисиён шуниданд, ки мардум дар бораи Ӯ чунин мегӯянд, пас фарисиён ва саркоҳинон мулозимонро фиристоданд, то ки Ӯро дастгир кунанд.

33. Ва Исо гуфт: «Боз муддати каме Ман назди шумо ҳастам, пас аз он назди Фиристандаи Худ меравам;

34. «Шумо Маро хоҳед чувт ва нахоҳед ёфт; ва ба он ҷое ки Ман ҳастам, наметавонед биёед».

35. Ва яҳудиён ба якдигар гуфтанд: «Ӯ ба кучо мехоҳад биравад, ки мо Ӯро ёфта натавонем? Оё мехоҳад назди онҳое биравад, ки дар байни юнониён пароканда ҳастанд, ва юнониёнро таълим диҳад?

36. «Чист маънои суханоне ки Ӯ гуфт: "Маро хоҳед чувт

ва нахоҳед ёфт; ва ба он чое ки Ман ҳастам, наметавонед биёед?»»

Исо дар бораи қуввати Рӯҳулқудс суҳан меронад.

37. Ва дар рӯзи охир, ки рӯзи бузурги ид буд, Исо истода, нидо кард ва гуфт: «Ҳар кӣ ташна бошад, назди Ман биёяд ва бинӯшад;

38. «Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, чунон ки дар Навиштаҳо гуфта шудааст, аз батни вай нахрҳои оби ҳаёт қорӣ хоҳад шуд».

39. Ин суҳанро Ё дар бораи Рӯҳ гуфт, ки ҳар кӣ ба Ё имон оварад, Онро хоҳад ёфт; зеро ки Рӯҳулқудс ҳанӯз ато нашуда буд, чунки Исо ҳанӯз қалол наёфта буд.

Фикрҳои дигар-дигари яҳудиён дар бораи Исо.

40. Бисъёре аз мардум ин суҳанро шунида, гуфтанд: «Дар ҳақиқат Ин Шахс ҳамон Пайғамбар аст».

41. Баъзеҳо гуфтанд: «Ин Масеҳ аст». Лекин дигарон гуфтанд: «Магар Масеҳ аз Чалил меояд?»

42. «Оё дар Навиштаҳо гуфта нашудааст, ки Масеҳ аз насли Довуд ва аз Байт-Лаҳм, ки деҳи Довуд буд, бояд ояд?»

43. Ба ҳамин тариқ, дар бораи Ё дар байни мардум ихтилоф афтод.

44. Баъзе аз онҳо хоستانд Ёро дастгир кунанд, лекин касе ба Ё даст наандохт.

45. Пас мулозимон назди сарқоҳинон ва фарисиён баргаштанд, ва онҳо пурсиданд: «Чаро Ёро наовардед?»

46. Мулозимон ҷавоб доданд: «Касе ҳаргиз монанди Ин Шахс суҳан нагуфтааст».

47. Фарисиён ба онҳо гуфтанд: «Оё шумо низ гумроҳ шудаед?»

48. «Оё касе аз сардорон ё аз фарисиён ба Ё имон овардааст?»

49. «Аммо ин мардуме ки шариятро намедонанд, малъун мебошанд».

50. Ниқӯдимус, ки шабона назди Ё омада буд ва яке аз онҳо буд, ба онҳо гуфт:

51. «Оё шарияти мо касеро маҳкум менамояд бе он ки аввал суҳанашро бишнавад ва бидонад, ки вай чӣ қор кардааст?»

52. Онҳо дар ҷавоби вай гуфтанд: «Магар ту низ ҷалилӣ ҳастӣ? Таҳқиқ кун ва бубин, зеро ки ҳеч пайғамбаре аз Ҷалил зухур накардааст».

53. Пас ҳар кас ба хонаи худ рафт.

БОБИ ҲАШТУМ

Исо зани гуноҳкорро афв менамояд.

1. ЛЕКИН Исо ба кӯҳи Зайтун рафт,

2. Ва бомдодон боз ба маъбад омад, ва тамоми мардум назди ӯ омаданд; ва ӯ нишаста, онҳоро таълим меод.

3. Дар ин вақт китобдонон ва фарисиён занеро, ки дар амали зино дастгир шуда буд, назди ӯ оварданд, ва дар миёна ба по ниҳода,

4. Ба ӯ гуфтанд: «Устод! Ин зан дар амали зино дастгир шуд;

5. «Ва Мусо дар шариат ба мо гуфтааст, ки чунин закон бояд сангсор шаванд: аммо Ту чӣ мегӯӣ?»

6. Инро барои озмоиш ба ӯ гуфтанд, то ки далеле ёфта, ӯро айбдор кунанд. Лекин Исо ҳам шуда, бо ангушташ бар рӯи замин чизе менавишт.

7. Чун дар савол исрор намуданд, ӯ рост шуда, ба онҳо гуфт: «Он кӣ аз шумо бегуноҳ аст, аввалин касе бошад, ки ба вай санг андозад».

8. Ва боз ҳам шуда, бар замин навиштан гирифт.

9. Чун шуниданд, вичдонашон нороҳат шуд, ва аз пирон сар карда, то каси охирин паси якдигар баромада рафтанд; ва Исо танҳо монд, ва зан дар миёна ба по меистод.

10. Исо чун рост шуд ва ғайр аз зан ҳеч касро надид, ба вай гуфт: «Эй зан! Даъвогарони ту кучо шуданд? Оё касе туро маҳкум накард?»

11. Зан гуфт: «Ҳеч касе, эй оғо!» Исо ба вай гуфт: «Ман низ туро маҳкум намекунам; бирав ва дигар гуноҳ нақун».

Исо — Нури ҷаҳон.

12. Ва Исо боз ба мардум гуфт: «Ман нури ҷаҳон ҳастам; ҳар кӣ Маро пайравӣ кунад, дар торикӣ роҳ напаймояд, балки нури ҳаётро ёбад».

13. Он гоҳ фарисиён ба Ў гуфтанд: «Ту бар Худ шаҳодат медиҳӣ, шаҳодати Ту рост нест».

14. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Гарчанде ки Ман бар Худ шаҳодат медиҳам, шаҳодати Ман рост аст, зеро Ман медонам, ки аз кучо омадаам ва ба кучо меравам; лекин шумо намедонед, ки Ман аз кучо омадаам ва ба кучо меравам;

15. «Шумо аз рӯи ҷисм доварӣ мекунед, вале Ман ҳеч касро доварӣ намекунам;

16. «Ва агар Ман доварӣ кунам, доварию Ман рост аст, чунки Ман танҳо нестам, балки Падаре ки Маро фиристод, бо Ман аст;

17. «Ва низ дар шарияти шумо навишта шудааст, ки шаҳодати ду кас рост аст;

18. «Ман бар Худ шаҳодат медиҳам, ва низ Падаре ки Маро фиристод, бар Ман шаҳодат медиҳад».

19. Ба Ў гуфтанд: «Падари Ту кучост?» Исо ҷавоб дод: «Шумо на Маро мешиносед ва на Падари Маро; агар Маро мешинохтед, Падари Маро низ мешинохтед».

20. Ин суханонро Исо назди ганчина, ҳангоме ки дар маъбад таълим медод, гуфт; ва ҳеч кас Ўро дастгир накард, чунки соати Ў ҳанӯз нарасида буд.

Исо дар бораи назди Падар рафтани Худ шаҳодат медиҳад.

21. Боз Исо ба онҳо гуфт: «Ман меравам, ва шумо Маро хоҳед чувт, ва дар гуноҳи худ хоҳед мурд; ба он ҷое ки Ман меравам, шумо наметавонед биёед».

22. Яҳудиён гуфтанд: «Наход ки Ў мехоҳад Худро бикунад, ки мегӯяд: "Ба он ҷое ки Ман меравам, шумо наметавонед биёед"?»

23. Ба онҳо гуфт: «Шумо аз поин мебошед, Ман аз боло; шумо аз ин ҷаҳон ҳастед, лекин Ман аз ин ҷаҳон нестам;

24. «Аз ин сабаб ба шумо гуфтам, ки дар гуноҳҳои худ хоҳед мурд; зеро агар имон наоваред, ки ин Ман ҳастам, дар гуноҳҳои худ хоҳед мурд».

25. Ба Ў гуфтанд: «Ту кистӣ?» Исо ба онҳо гуфт: «Ҳамонам, ки аз аввал ҳам ба шумо гуфтам;

26. «Ман чизҳои бисёр дорам, ки дар ҳақиқи шумо биғӯям ва доварӣ кунам; лекин Фиристандаи Ман ҳақиқист, ва Ман ҳар чи аз Ў шунидаам, ба ҷаҳон мегӯям».

27. Онҳо нафаҳмиданд, ки Ў ба онҳо дар бораи Падар сухан мегӯяд.

28. Исо ба онҳо гуфт: «Вақте ки Писари Одамро баланд бардоштед, хоҳед фаҳмид, ки ин Ман ҳастам, ва ҳеҷ амалро аз Худам намекунам, балки он чиро, ки Падарам ба Ман таълим дод, мегӯям;

29. «Фиристандаи Ман бо Ман аст; Падар Маро танҳо нагузоштааст, зеро ки Ман ҳамеша аъмоли писандидаи Ӯро ба ҷо меоварам».

30. Чун инро гуфт, бисъёр касон ба Ӯ имон оварданд.

Дар бораи озоди ҳақиқӣ.

31. Он гоҳ Исо ба яҳудиёне ки ба Ӯ имон оварданд, гуфт: «Агар шумо дар каломи Ман бимонед, ҳақиқатан шогирдони Ман хоҳед буд,

32. «Ва ростиро хоҳед шинохт, ва ростӣ шуморо озод хоҳад кард».

33. Ба Ӯ ҷавоб доданд: «Мо фарзандони Иброҳим ҳастем ва ҳеҷ гоҳ ғуломи касе набудем; пас чӣ сон Ту мегӯӣ, ки "озод хоҳед шуд"?»

34. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ гуноҳ мекунад, ғуломи гуноҳ аст;

35. «Лекин ғулом ҳамеша дар хона наместонад: писар ҳамеша мемонад;

36. «Пас, агар Писар шуморо озод кунад, ҳақиқатан озод хоҳед буд;

Дар бораи душманони ростӣ.

37. «Медонам, ки фарзандони Иброҳим ҳастед; лекин мехоҳед Маро бикӯшед, чунки каломи Ман дар шумо намегунҷад;

38. «Ман он чи назди Падари Худ дидаам, мегӯям; ва шумо он чи назди падари худ дидаед, мекунад».

39. Онҳо дар ҷавоби Ӯ гуфтанд: «Падари мо Иброҳим аст». Исо ба онҳо гуфт: «Агар фарзандони Иброҳим мебудед, аъмоли Иброҳимро ба ҷо меовардед;

40. «Валекин ҳоло мехоҳед Маро бикӯшед, ва Ман Шахсе ҳастам, ки ростиро, ончунон ки аз Худо шунидаам, ба шумо мегӯям: Иброҳим чунин коре накардааст.

41. «Шумо аъмоли падари худро мекунад». Ба Ӯ гуфтанд: «Мо аз зино таваллуд наёфтаем; мо як Падар дорем, ки Худо бошад».

42. Исо ба онҳо гуфт: «Агар Худо Падари шумо мебуд, Маро дӯст медоштед, чунки Ман аз ҷониби Худо баромада, назди шумо омадаам; зеро ки Ман ба иродаи Худ наомадаам, балки Ў Маро фиристод.

43. «Чаро каломи Маро намефаҳмед? Чунки каломи Маро наметавонед бишнавед.

44. «Падари шумо иблис аст, ва шумо мехоҳед орзуҳои падари худро ба амал оваред; вай аз ибтидо қотил буд ва дар ростӣ собит намонд, зеро ки дар вай ростӣ нест; вақте ки вай сухани дурӯғ мегӯяд, аз они худро мегӯяд, зеро ки вай дурӯғгӯй ва падари дурӯғ аст.

45. «Лекин азбаски Ман сухани ростро ба шумо мегӯям, ба Ман имон намеоваред.

Сирри шахсияти Исо.

46. «Кист аз шумо, ки Маро ба гуноҳе таъна зада тавонад? Пас агар Ман сухани ростро гӯям, чаро ба Ман имон намеоваред?

47. «Касе ки аз Худо бошад, ба каломи Худо гӯш медиҳад; шумо ба он сабаб гӯш намедиҳед, ки аз Худо нестед».

48. Он гоҳ яҳудиён дар ҷавоби Ў гуфтанд: «Оё дуруст нагуфтем, ки Ту сомарӣ ҳастӣ ва дев дорӣ?»

49. Исо ҷавоб дод: «Ман дев надорам, балки Падари Худро ҳурмат мекунам, вале шумо ба Ман беҳурматӣ мекунад;

50. «Ман ҷалоли Худро толиб нестам: Яке ҳаст, ки Толиб ва Довар мебошад;

51. «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: касе ки каломи Маро риоя кунад, то абад маргро нахоҳад дид».

52. Яҳудиён ба Ў гуфтанд: «Акнун донистем, ки Ту дев дорӣ; Иброҳим ва анбиё мурданд, вале Ту мегӯӣ: "Касе ки каломи Маро риоя кунад, то абад зоиқаи маргро нахоҳад чашид"».

53. «Оё Ту аз падари мо Иброҳим, ки мурд, ва аз анбиё, ки низ мурданд, бузургтар ҳастӣ? Ту Худро кӣ медонӣ?»

54. Исо ҷавоб дод: «Агар Ман Худро ҷалол диҳам, ҷалоли Ман ҳеҷ чизе набошад: Маро Падари Ман ҷалол мебахшад, ки дар ҳақиқи Ў шумо мегӯед: "Ў Худои мост";

55. «Ва Ўро нашинохтаед, лекин Ман Ўро мешиносам; ва агар бигӯям, ки Ўро намешиносам, мисли шумо дурӯғгӯӣ

мешавам; лекин Ман Ӯро мешиносам ва каломи Ӯро риоя мекунам;

56. «Падари шумо Иброҳим шод буд, ки рӯзи Маро бубинад: ва дид ва шод гардид».

57. Яхудиён ба Ӯ гуфтанд: «Ҳанӯз панҷоҳсола ҳам нестӣ, ва Ту Иброҳимро дидаӣ?»

58. Исо ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо ме-гӯям: пеш аз он ки Иброҳим пайдо шуд, Ман ҳастам».

59. Он гоҳ санг бардоштанд, то ки Ӯро сангсор кунанд; лекин Исо пинҳон шуд ва аз миёни онҳо гузашта, аз маъбад берун шуд ва рафт.

БОБИ НУҲУМ

Шифо ёфтани кӯри модарзод дар рӯзи шанбе.

1. ВА ЧУН мерафт, як кӯри модарзодро дид.

2. Ва шогирдонаш аз Ӯ пурсида, гуфтанд: «Эй Устод! Кӣ гуноҳ кард: ин одам ё падару модараш, ки вай кӯр зоида шуд?»

3. Исо ҷавоб дод: «На ин одам гуноҳ кард ва на падару модараш, балки барои он ки дар вай аъмоли Худо ошкор гардад;

4. «То вақте ки рӯз аст, Ман бояд аъмоли Фиристандаи Худо ба ҷо оварам; шаб ки ояд, ҳеч кас наметавонад коре бикунанд;

5. «То вақте ки Ман дар ҷаҳон ҳастам, нури ҷаҳонам».

6. Инро гуфта, оби даҳан бар замин андохт, ва бо он об гил сохт, ва он гилро ба чашмони кӯр молид,

7. Ва ба вай гуфт: «Бирав ва дар ҳавзи Шилӯаҳ, ки маънояш "Фиристода" мебошад, худро бишӯй». [Вай рафта, худро шуст, ва бино шуда, омад.

8. Ҳамсоягон ва касоне ки пеш аз он вайро дар ҳолати кӯрӣ дида буданд, гуфтанд: «Оё ин ҳамон нест, ки нишаста, гадоӣ мекард?»

9. Баъзе гуфтанд: «Ҳамон аст». Ва баъзе гуфтанд: «Фақат ба вай монанд аст». Вале худи вай гуфт: «Ман ҳамонам».

10. Ба вай гуфтанд: «Пас чӣ тавр чашмони ту воз шуд?»

11. Вай дар ҷавоб гуфт: «Касе ки Исо номида мешавад, гил сохта, ба чашмонам молид ва гуфт: "Бирав ва дар ҳавзи Шилӯаҳ худро бишӯй". Ман рафта, худро шустам ва бино шудам».

12. Ба вай гуфтанд: «У кучост?» Гуфт: «Намедонам».

13. Он одамро, ки пештар кӯр буд, назди фарисиён бурданд.

14. Ва он рӯзе ки Исо гил сохта, чашмони вайро воз кард, рӯзи шанбе буд.

15. Фарисиён низ аз вай пурсиданд, ки чӣ тавр бино шуд. Ба онҳо гуфт: «Гил сохта, ба чашмонам гузошт, ва ман худро шуста, бино шудам».

16. Баъзе аз фарисиён гуфтанд: «Он Шахс аз чониби Худо нест, чунки шанbero нигоҳ намедорад». Дигарон гуфтанд: «Чӣ тавр як шахси гуноҳкор чунин мӯъҷизот нишон дода метавонад?» Ва дар байни онҳо ихтилоф афтод.

17. Боз ба он кӯр гуфтанд: «Дар бораи У, ки чашмони туро кушод, чӣ мегӯӣ?» Гуфт: «Пайғамбар аст».

18. Яҳудиён бовар накарданд, ки вай кӯр буду бино шуд, то ин ки падару модари он биношударо даъват намуда,

19. Аз онҳо пурсиданд: «Оё ин аст писари шумо, ки мегӯед: кӯр зоида шудааст? Пас чӣ тавр вай алҳол бино шудааст?»

20. Падару модари вай дар ҷавоби онҳо гуфтанд: «Мо медонем, ки ин писари мост, ва кӯр зоида шудааст;

21. «Лекин алҳол чӣ тавр бино шудааст, намедонем; ва чашмони вайро кӣ воз кардааст, намедонем; вай болиғ аст, аз худаш пурсед, то аҳволи худро баён кунад».

22. Падару модараш чунин гуфтанд, чунки аз яҳудиён метарсиданд; зеро ки яҳудиён аллакай забон як карда буданд, ки ҳар кӣ Уро чун Масеҳ эътироф намояд, аз куништ биронанд;

23. Аз ин сабаб падару модараш гуфтанд, ки «вай болиғ аст, аз худаш пурсед».

24. Он гоҳ бори дигар он одамро, ки кӯр буд, талабида, гуфтанд: «Худоро сано гӯӣ; мо медонем, ки Он Шахс гуноҳкор аст».

25. Дар ҷавобашон гуфт: «Оё гуноҳкор аст ё не, намедонам; як чизро медонам, ки кӯр будам ва ҳоло бино ҳастам».

26. Боз ба вай гуфтанд: «Бо ту чӣ кор кард? Чӣ тавр чашмони туро воз кард?»

27. Ба онҳо ҷавоб дод: «Аллакай ба шумо гуфтам, ва гӯш надодед: чаро мехоҳед дубора бишнавед? Оё шумо низ мехоҳед шогирдони У шавед?»

28. Вайро мазаммат намуда, гуфтанд: «Ту шогирди У ҳастӣ, мо шогирдони Мусоем;

29. «Мо медонем, ки Худо ба Мусо сухан гуфт; лекин Ин Шахро намедонем аз кучост».

30. Он одам дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ин ачиб аст, ки шумо аз кучо будани Ӯро намедонед, ва ҳол он ки Ӯ чашмони маро воз кард».

31. «Мо медонем, ки Худо дуои гуноҳкоронро намешунавад, лекин агар касе худотарс бошаду иродаи Ӯро ба ҷо оварад, дуояшро мешунавад»;

32. «Ҳаргиз шунида нашудааст, ки касе чашмони кӯри модарзодро воз карда бошад»;

33. «Агар Ӯ аз ҷониби Худо намебуд, ҳеҷ кор карда наметавонист».

34. Дар ҷавоби вай гуфтанд: «Ту, ки комилан дар гуноҳ таваллуд ёфтаӣ, моро таълим медиҳӣ?» Пас вайро бадар ронданд.

35. Исо чун шунид, ки вайро бадар рондаанд, вайро ёфта, гуфт: «Оё ту ба Писари Одам имон дорӣ?»

36. Дар ҷавоб гуфт: «Эй оғо, Ӯ кист, то ки ба Ӯ имон оврам?»

37. Исо ба вай гуфт: «Ту Ӯро дидаӣ, ва Ӯ ҳамон аст, ки ҳоло бо ту гуфтугӯ мекунад».

38. Гуфт: «Имон дарам, Худовандо!» Ва ба Ӯ сачда кард.

39. Ва Исо гуфт: «Ман барои доварӣ ба ин ҷаҳон омадам, то ки кӯрон бино ва биноён кӯр шаванд».

40. Баъзе аз фарисиён, ки назди Ӯ буданд, чун шуниданд, ба Ӯ гуфтанд: «Наход ки мо ҳам кӯр бошем?»

41. Исо ба онҳо гуфт: «Агар кӯр мебудед, гуноҳ намедоштед; аммо чун мегӯед, ки бино ҳастед, пас гуноҳи шумо мекӯнад».

БОБИ ДАХУМ

Масал дар бораи чӯпон ва дар бораи каси бегона.

1. «БА РОСТӢ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба оғили гӯсфанд аз дар надарояд, балки аз роҳи дигар дохил шавад, вай дузд ва роҳзан аст»;

2. «Лекин ҳар кӣ аз дар дарояд, вай чӯпони гӯсфандон аст»;

3. «Дарбон дарро барои вай мекушояд, гӯсфандон ба овози вай гӯш медиҳанд, вай гӯсфандони худро ном ба ном мехонад ва берун мебарорад»;

4. «Чун гӯсфандони худро баровард, пешопеши онҳо меравад; ва гӯсфандон аз ақиби вай мераванд, чунки овозашро мешиносанд;

5. «Лекин аз ақиби каси бегона намераванд, балки аз вай мегурезанд, чунки овози бегонаро намешиносанд».

6. Ҳамин масалро Исо ба онҳо гуфт. Лекин онҳо нафаҳмиданд, ки Ӯ ба онҳо чӣ гуфт.

Исо — дар бораи гӯсфандон.

7. Боз Исо ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: Ман барои гӯсфандон дар ҳастам.

8. «Ҳамаи касоне ки пеш аз Ман омаданд, дузд ва рӯҳзан ҳастанд; лекин гӯсфандон ба овози онҳо гӯш надоданд.

9. «Ман дар ҳастам: ҳар кӣ ба василаи Ман дохил шавад, наҷот меёбад, ва ба дарун ва берун меравад, ва чарогоҳ пайдо мекунад.

10. «Дузд меояд, то ки бидуздад, бидушад ва талаф кунад; Ман омадам, то ки онҳо ҳаёт ёбанд ва онро ба фаровонӣ дошта бошанд.

Исо — чӯпони некдил.

11. «Ман чӯпони некам: чӯпони нек ҷони худро барои гӯсфандон фидо мекунад;

12. «Лекин муздуре ки чӯпон нест, ва гӯсфандон аз он худаш нестанд, чун бубинад, ки гург меояд, гӯсфандонро монда мегурезад, ва гург гӯсфандонро мегирад ва пароканда мекунад;

13. «Муздур мегурезад, чунки муздур аст, ва ғами гӯсфандонро намехӯрад.

14. «Ман чӯпони некам, ва мансубони Худо мешиносам, ва мансубонам Маро мешиносанд:

15. «Чунон ки Падар Маро мешиносад, Ман ҳам Падарро мешиносам, ва ҷони Худо барои гӯсфандон фидо мекунам.

16. «Ман гӯсфандони дигар низ дорам, ки аз ин оғил нестанд, ва онҳоро низ бояд оварам: онҳо низ овози Маро хоҳанд шунид, ва як рамаю як чӯпон хоҳанд шуд.

17. «Аз ин сабаб Падар Маро дӯст медорад, ки Ман ҷони Худо фидо мекунам, то ки онро боз ёбам;

18. «Ҳеч кас онро аз Ман намегирад, балки Худи Ман онро фидо мекунам: қудрат дорам, ки онро фидо кунам, ва

қудрат дорам, ки онро боз ёбам; ин ҳукмро аз Падари Худ гирифтаам».

19. Ба сабаби ин суханон боз дар байни яҳудиён ихтилоф афтод.

20. Бисъёре аз онҳо гуфтанд: «*У* дев дорад ва девона аст; чаро ба суханонаш гӯш медиҳед?»

21. Дигарон гуфтанд: «Ин суханони девона нест; оё дев метавонад чаҳми кӯронро воз кунад?»

Исо дар Ерусалим дар иди таҷдид.

а) Худро Масеҳ эълон мекунад.

22. Дар Ерусалим иди таҷдид барпо шуд, ва зимистон буд.

23. Ва Исо дар маъбад, дар равоқи Сулаймон мегашт.

24. Яҳудиён гирди *У*ро гирифта, ба *У* гуфтанд: «То кай моро дар тардид мегузорӣ? Агар Ту Масеҳ бошӣ, ошкоро бигӯ».

25. Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ман ба шумо гуфтам, ва имон наовардед; аъмоле ки Ман ба исми Падари Худ ба ҷо меоварам, бар Ман шаҳодат медиҳад;

26. «Лекин шумо имон намеоваред, зеро ки аз гӯсфандони Ман нестед, чунон ки ба шумо гуфтам;

27. «Гӯсфандони Ман ба овози Ман гӯш медиҳанд, ва Ман онҳоро мешиносам, ва онҳо Маро пайравӣ мекунанд,

28. «Ва Ман ба онҳо ҳаёти ҷовидонӣ мебахшам, ва онҳо то абад талаф нахоҳанд шуд, ва ҳеҷ кас наметавонад онҳоро аз дасти Ман кашида гирад;

29. «Падаре ки онҳоро ба Ман дод, аз ҳама бузургтар аст, ва ҳеҷ кас наметавонад онҳоро аз дасти Падари Ман кашида гирад:

30. «Ман ва Падар як ҳастем».

б) Адовати яҳудиён.

31. Боз яҳудиён санг бардоштанд, то ки *У*ро сангсор кунанд.

32. Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Аз ҷониби Падари Худ ба шумо бисъёр аъмоли нек нишон додаам; аз барои кадоми онҳо Маро сангсор мекунед?»

33. Яҳудиён дар ҷавоби *У* гуфтанд: «Туро барои амали нек сангсор намекунем, балки барои куфр, зеро Ту, ки одам ҳастӣ, Худро Худо мехонӣ».

34. Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Оё дар шариати шумо навишта нашудааст: "Ман гуфтам: шумо худоён ҳастед"»?

35. «Агар онҳоеро, ки каломи Худо сӯяшон нозил шуд, худоён хондааст, ва Навишта наметавонад ботил шавад, —

36. «Пас ба Касе ки Падар Ӯро тақдис карда, ба ҷаҳон фиристод, чӣ тавр шумо мегӯед, ки: "Куфр мегӯӣ", чунки гуфтаам: "Писари Худо ҳастам"»?

37. «Агар аъмоли Падари Худо ба ҷо намеоварам, ба Ман имон наоваред;

38. «Ва агар ба ҷо меоварам, ҳарчанд шумо ба Ман имон намеоваред, пас ба аъмол имон оваред, то бидонед ва бовар кунед, ки Падар дар Ман аст, ва Ман дар Ӯ».

39. Он гоҳ бори дигар хостанд Ӯро дастгир кунанд; лекин Ӯ аз дасташон раҳо шуд.

40. Ва боз ба он тарафи Ӯрдун, ба ҳамон ҷое ки пештар Яҳъё таъмид меод, рафт ва дар он ҷо монд.

41. Ва бисъёр касон назди Ӯ омаданд ва гуфтанд: «Яҳъё ҳеч мӯъҷизае нишон надод; лекин ҳар он чи Яҳъё дар бораи Ин Шахс гуфт, рост буд».

42. Ва бисъёр касон дар он ҷо ба Ӯ имон оварданд.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Эҳъёи Лаъзор.

1. ШАХСЕ Лаъзор ном бемор буд аз аҳли Байт-Ҳинӣ, ки деҳаи Марьям ва хоҳараш Марто буд.

2. Марьям ҳамон буд, ки Худовандро бо равғани атрафшон тадҳин карда, пойҳои Ӯро бо мӯи худ хушконида; Лаъзори бемор бародари вай буд.

3. Ва хоҳарон ба Ӯ кас фиристода, гуфтанд: «Худовандо! Инак, он касе ки дӯст медорӣ, бемор аст».

4. Чун Исо шунид, гуфт: «Ин касалӣ барои мамот нест, балки барои ҷалоли Худост, то ки Писари Худо ба василаи он ҷалол ёбад».

5. Исо Марто ва хоҳари вай ва Лаъзорро дӯст медошт.

6. Чун шунид, ки вай бемор аст, дар ҷое ки буд, ду рӯз монд.

7. Пас аз он ба шогирдонаш гуфт: «Боз ба Яҳудо биравем».

8. Шогирдонаш ба Ӯ гуфтанд: «Эй Устод! Бисъёр нагу-

заштааст, ки яхудиён мехостанд Туро сангсор кунанд, ва Ту мехохӣ боз ба он чо биравӣ?»

9. Исо ҷавоб дод: «Оё рӯз дувоздах соат нест? Касе ки рӯзона роҳ меравад, пешпо намехӯрад, чунки нури ин ҷаҳонро мебинад;

10. «Лекин касе ки шабона роҳ меравад, пешпо мехӯрад, чунки дар вай нур нест».

11. Инро ба забон ронд ва пас аз он ба онҳо гуфт: «Дӯсти мо Лаъзор хуфтааст, лекин Ман меравам, то ки вайро бедор кунам».

12. Шогирдонаш гуфтанд: «Худовандо! Агар хуфта бошад, шифо хоҳад ёфт».

13. Исо дар бораи вафоти вай сухан меронд, лекин онҳо гумон карданд, ки дар бораи хоби муқаррарӣ сухан меронад.

14. Он гоҳ Исо ба онҳо ошкоро гуфт: «Лаъзор мурдааст;

15. «Ва барои шумо шодам, ки дар он чо набудам, то ки имон оваред; вале акнун назди вай биравем».

16. Тумо, ки Экизак номида мешуд, ба шогирдон гуфт: «Биёед мо ҳам биравем, то ки бо Ӯ бимирем».

17. Чун Исо омад, фаҳмид, ки вай чор рӯз боз дар қабр мебошад.

18. Байт-Ҳинӣ дар наздикии Ерусалим, ба масофаи тақрибан понздаҳ стадия воқеъ буд,

19. Ва бисъёре аз яхудиён назди Марто ва Марьям омада буданд, то ки барои бародарашон онҳоро тасаллӣ диҳанд.

20. Чун Марто шунид, ки Исо меояд, ба пешвози Ӯ берун рафт; лекин Марьям дар хона монд.

21. Марто ба Исо гуфт: «Худовандо! Агар дар ин чо мебудӣ, бародарам намеруд».

22. «Лекин ҳоло низ медонам, ки ҳар чи аз Худо талаб кунӣ, Худо онро ба Ту хоҳад дод».

23. Исо ба вай гуфт: «Бародари ту эҳё хоҳад шуд».

24. Марто ба Ӯ гуфт: «Медонам, ки дар қиёмат, дар рӯзи вопасин эҳё хоҳад шуд».

25. Исо ба вай гуфт: «Ман қиёмат ва ҳаёт ҳастам; ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар бимирад ҳам, зинда хоҳад шуд;

26. «Ва ҳар кӣ зинда бошад ва ба Ман имон оварад, то абад нахоҳад мурд. Оё ба ин имон дорӣ?»

27. Ба Ӯ гуфт: «Оре, Худовандо! Ман имон дорам, ки Ту Масеҳ Писари Худо ҳастӣ, Он Шахс, ки ба ҷаҳон меояд».

28. Чун ииро гуфт, рафта хоҳари худ Марьямро пинҳонӣ ҳонд ва гуфт: «Устод ин ҷост ва туро металабад».

29. Ииро шунида, вай зуд барҳост ва назди ӯ омад.

30. Исо ҳанӯз ба деҳа ворид нашуда буд, балки дар ҳамон ҷое буд, ки Марто ӯро пешвоз гирифт.

31. Яҳудиёне ки дар хона бо вай буданд ва тасаллий меоданд, чун диданд, ки Марьям зуд барҳоста, берун рафт, аз паи вай равона шуданд, ба гумони он ки ба сари қабр меравад, то ки дар он ҷо гирья кунад.

32. Чун Марьям ба он ҷое ки Исо буд, омад, ӯро дида, ба пойҳои ӯ афтод ва гуфт: «Агар дар ин ҷо мебудӣ, бародарам наместурд».

33. Исо, вақте ки вайро ашкрезон ва яҳудиёни бо вай омадаро низ гирён дид, аз дил охи аламноке кашид ва музтариб шуд,

34. Ва гуфт: «Вайро кучо гузоштаед?» Ба ӯ гуфтанд: «Худовандо! Биё ва бубин».

35. Исо гирья кард.

36. Яҳудиён гуфтанд: «Бингаред, чӣ қадар вайро дӯст медошт!»

37. Баъзе аз онҳо гуфтанд: «Оё Ин Шахс, ки чашмони кӯрро боз кард, наметавонист амале бикунанд, то ки ин ҳам намирад?»

38. Исо, дар ҳолате ки аз дил оҳ мекашид, ба сари қабр омад; ва он як ғоре буд, ки санге бар даҳанаш гузошта буданд.

39. Исо гуфт: «Сангро бардоред». Марто, хоҳари мурда, ба ӯ гуфт: «Худовандо! Аллакай бадбуй шудааст; зеро ки чор рӯз боз дар ин ҷост».

40. Исо ба вай гуфт: «Оё ба ту нагуфтам, ки агар имон оварӣ, ҷалоли Худоро хоҳӣ дид?»

41. Пас сангро аз он ҷое ки мурда гузошта шуда буд, бардоштанд. Исо чашмони Худро сӯи осмон боло карда, гуфт: «Эй Падар! Туро шукр мекунам, ки сухани Маро шунидӣ;

42. «Ва Ман медонистам, ки ҳамеша сухани Маро мешунавӣ; лекин барои мардуме ки дар ин ҷо истодаанд, гуфтам, то имон оваранд, ки Ту Маро фиристодаӣ».

43. Чун ииро гуфт, бо овози баланд нидо кард: «Эй Лаъзор, берун о!»

44. Ва мурда, ки дастҳо ва поҳояш ба кафан печида ва рӯяш бо рӯймоле пӯшида буд, берун омад. Исо ба онҳо гуфт: «Вайро воз кунед ва бигзоред биравад».

45. Бисьёре аз яҳудиён, ки бо Марьям омада буданд, чун амали Исоро диданд, ба У имон оварданд;

46. Лекин баъзе аз онҳо назди фарисиён рафта, он чи Исо карда буд, ба онҳо гуфтанд.

Қарори саркоҳинон ва фарисиён, ки Исоро бидушанд.

47. Саркоҳинон ва фарисиён дар шӯрои пирон ҷамъ омаданд ва гуфтанд: «Чӣ бояд кард? Ин Шахс мӯъҷизоти зиёде нишон медиҳад;

48. «Агар Уро чунин вогузорем, ҳама ба У имон хоҳанд овард, ва румиён омада, кишвар ва қавми моро хоҳанд гирифт».

49. Яке аз онҳо, ки Қаёфо ном дошт ва дар он сол саркоҳин буд, гуфт: «Шумо чизе намедонед,

50. «Ва фикр ҳам намекунед, ки барои мо беҳтар аст агар як кас ба хоҳири қавм бимирад, ва тамоми қавм нобуд нашавад».

51. Лекин вай инро аз худ нагуфт, балки, чун дар он сол саркоҳин буд, нубувват кард, ки Исо бояд барои қавм бимирад,

52. Ва на танҳо барои қавм, балки низ барои он ки фарзандони Худоро, ки пароканда ҳастанд, якҷоя кунад.

53. Аз ҳамон рӯз маслиҳатро ба як ҷо монданд, ки Уро бидушанд.

54. Бинобар ин Исо дигар дар миёни яҳудиён ошкоро намегашт, балки аз он ҷо ба мавзее ки наздики биёбон буд, ба шаҳре ки Эфроим ном дошт, равона шуд ва бо шогирдонии Худ дар он ҷо монд.

55. Чун иди фисҳи яҳудиён наздик шуд, мардуми бисьёре аз ҳар тарафи мамлакат пеш аз фисҳ ба Ерусалим омаданд, то ки худро татҳир намоянд.

56. Ва онҳо дар ҷустуҷӯи Исо буданд ва дар маъбад истода, ба якдигар мегуфтанд: «Фикри шумо чист? Оё У ба ид намеояд?»

57. Лекин саркоҳинон ва фарисиён фармоне дода буданд, ки агар касе донад, ки У кучост, бояд хабар диҳад, то ки Уро дастгир кунанд.

БОБИ ДУВОЗДАХУМ

Бо рағани атрафшон тадҳин кардани Исо дар Байт-Ҳинӣ.

1. ШАШ рӯз пеш аз иди фисҳ Исо ба Байт-Ҳинӣ омад, ба он ҷое ки Лаъзори мурдаро аз мурдагон эҳъё карда буд.

2. Дар он ҷо барои Ӯ таоми шом ҳозир карданд, ва Марто хизмат мекард, ва Лаъзор яке аз онҳое буд, ки бо Ӯ бар сари суфра менишастанд.

3. Он гоҳ Марьям ратле* аз рағани атрафшони сунбули холиси гаронбаҳо гирифта, пойҳои Исоро тадҳин кард ва пойҳои Ӯро бо мӯи худ хушконида; ва хона аз бӯи рағани атрафшон пур шуд.

4. Ва яке аз шогирдонаш, Яҳудо ибни Шимъӯни Исқаръют, ки мехост Ӯро таслим кунад, гуфт:

5. «Чаро ин рағани атрафшон ба сесад динор фурухта нашуд, то ки ба мискинон тақсим карда дода шавад?»

6. Ва инро на аз барои он гуфт, ки ғамхори мискинон бошад, балки барои он ки дузд буд: ҳамъени пул дар дасташ буд, ва аз пуле ки дар он меандоختанд, барои худ мегирифт.

7. Исо гуфт: «Вайро ором гузор; вай инро барои рӯзи дафни Ман саришта карда нигоҳ доштааст;

8. «Зеро ки мискинон ҳар вақт назди шумо ҳастанд, лекин Ман ҳамеша бо шумо нестам».

9. Бисъёре аз яҳудиён чун хабар ёфтанд, ки Ӯ дар он ҷост, омаданд, то ки на танҳо Исоро, балки низ Лаъзорро, ки Ӯ аз мурдагон эҳъё карда буд, бубинанд.

10. Он гоҳ саркоҳинон қарор доданд, ки Лаъзорро низ бикӯшанд,

11. Чунки ба хотири вай бисъёре аз яҳудиён ба он ҷо меомаданд ва ба Исо имон меоварданд.

Ба Ерусалим бо тантана ворид шудани Исо.

12. Фардои он, мардуми бисъёре ки ба ид омада буданд, чун шуниданд, ки Исо ба Ерусалим меояд,

13. Шоҳаҳои дараҳти хурморо ба даст гирифта, ба пешвози Ӯ баромаданд ва фаръёд мекарданд: «Хӯшаъно! Муборак аст Подшоҳи Исроил, ки ба исми Худованд меояд!»

*3. *Ратл* — андозаи вазн, ки тақрибан ба 450 грамм баробар буд.

14. Ва Исо харкуррае ёфта, бар он савор шуд, чунон ки навишта шудааст:

15. «Натарс, эй духтари Сион! Инак, Подшоҳи ту бар куррае савор шуда, меояд».

16. Шогирдонаш аввал ин чизхоро нафаҳмиданд, лекин чун Исо ҷалол ёфт, он гоҳ ба хотир оварданд, ки ин чизҳо дар бораи Ӯ навишта шуда буд, ва ҳамчунон барои Ӯ ба ҷо оварда шуд.

17. Ва мардуме ки бо Ӯ буданд, шаҳодат доданд, ки Ӯ Лаъзорро аз қабр хонд ва аз мурдагон эҳё кард;

18. Ба ин сабаб низ мардум ба пешвози Ӯ баромаданд, зеро шунида буданд, ки Ӯ чунин мӯъҷиза нишон додааст.

19. Лекин фарисиён ба якдигар гуфтанд: «Оё мебинед, ки ҳеҷ фоида намебаред? Инак, тамоми ҷаҳон аз паи Ӯ меравад».

20. Дар байни онҳое ки дар ид барои ибодат омада буданд, баъзе юнониҳо буданд;

21. Онҳо назди Филиппус, ки аз Байт-Сайдои Ҷалил буд, омаданд ва илтимос намуда, гуфтанд: «Эй оғо! Мо меҳоҷем Исоро бубинем».

22. Филиппус омада, ба Андриёс гуфт; баъд Андриёс ва Филиппус ба Исо гуфтанд.

Писари Худо аз ҷониби Худои Падар ҷалол дода мешавад.

23. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Соати он расидааст, ки Писари Одам ҷалол ёбад.

24. «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар донаи гандум дар хок афтада, намирад, фақат худаш боқӣ мемонад; лекин агар бимирад, донаҳои фаровон меоварад.

25. «Касе ки ҷони худро дӯст дорад, онро барбод медиҳад; ва касе ки аз ҷони худ дар ин ҷаҳон нафрат кунад, то ҳаёти ҷовидонӣ онро нигоҳ хоҳад дошт.

26. «Ҳар кӣ ба Ман хизмат мекунад, бояд Маро пайравӣ намояд; ва ҳар кучо ки бошам, ходими Ман низ он ҷо хоҳад буд; ва ҳар кӣ ба Ман хизмат мекунад, Падар вайро мӯхтарам хоҳад дошт.

27. «Алҳол ҷони Ман дар изтироб аст; чӣ бигӯям? Эй Падар! Маро аз ин соат раҳо намо! Аммо маҳз барои ҳамин соат Ман омадаам.

28. «Эй Падар! Исми Худо ҷалол деҳ». Дарҳол садое аз осмон даррасид: «Ҷалол додаам ва боз ҷалол хоҳам дод».

29. Мардуме ки дар он ҷо истода буданд, инро шунида,

гуфтанд: «Раъд ғуррид». Дигарон гуфтанд: «Фариштае бо Ӯ сухан гуфт».

30. Исо дар ҷавоб гуфт: «Ин садо на аз барои Ман, балки барои шумо омад;

31. «Алҳол доварӣ бар ин ҷаҳон аст; алҳол мири ин ҷаҳон бадар ронда мешавад;

32. «Ва хангоме ки Ман аз замин боло бурда мешавам, ҳамаро сӯи Худ хоҳам кашид».

33. Инро гуфт, то ишорат кунад, ки бо чӣ гуна марг Ӯ бояд бимирад.

Беимони халқ.

34. Мардум дар ҷавоби Ӯ гуфтанд: «Мо аз Таврот шундаем, ки Масех то абад боқӣ хоҳад монд; пас чӣ сон мегӯӣ, ки Писари Одам бояд боло бурда шавад? Ин Писари Одам кист?»

35. Исо ба онҳо гуфт: «Боз муддати кӯтоҳе нур бо шумост; то даме ки нур бо шумост, роҳ равед, то ки зулмот шуморо фаро нагирад, ва касе ки дар торикӣ роҳ меравад, намедонад, ки кучо меравад;

36. «То даме ки нур бо шумост, ба нур имон оваред, то ки писарони нур гардед». Ин суханонро гуфта, Исо аз пеши онҳо рафт ва пинҳон шуд.

37. Бо вучуди мӯъҷизоти бисъере ки дар пеши назарашон нишон дод, онҳо ба Ӯ имон наоварданд,

38. То сухани Ишаъеи набӣ ба амал ояд, ки гуфта буд: «Худовандо! Кӣ ба пайғоми мо бовар кард, ва бозуи Худованд ба кӣ ошкор гардид?»

39. Бинобар ин натавонистанд имон оваранд, чунон ки Ишаъе боз гуфтааст:

40. «Чашмони онҳоро нобино ва дилҳои онҳоро сахт гардондааст, то бо чашмони худ набинанд ва бо дилҳои худ нафаҳманд ва ручӯъ накунанд, то ки Ман онҳоро шифо диҳам».

41. Чунин гуфт Ишаъе, хангоме ки ҷалоли Ӯро дид ва дар бораи Ӯ сухан ронд.

42. Бо вучуди ин бисъере аз сардорон низ ба Ӯ имон оварданд, аммо аз тарси фарисиён иқро накарданд, ки мабодо аз куништ ронда шаванд;

43. Зеро ки ҷалоли мардумро бештар аз ҷалоли Худо дӯст медоштанд.

Исо халқро бори охирин даъват менамояд ва огоҳ мекунад.

44. Лекин Исо нидо карда, гуфт: «Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, ба Ман не, балки ба Фиристандаи Ман имон овардааст;

45. «Ва ҳар кӣ Маро бинад, Фиристандаи Маро дидааст.

46. «Ман нур ҳастам, ки ба ҷаҳон омадаам, то ҳар кӣ ба Ман имон оварад, дар торикӣ намонад.

47. «Ва агар касе суҳанони Маро шунида, риоят накунад, Ман бар вай доварӣ нахоҳам кард: зеро наомадаам, ки бар ҷаҳон доварӣ кунам, балки ҷаҳонро начот бахшам.

48. «Ҳар кӣ Маро рад карда, суҳанонамро қабул накунад, доваре бар худ дорад: каломе ки гуфтам, дар рӯзи вопасин бар вай доварӣ хоҳад кард;

49. «Зеро ки Ман аз Худ нагуфтаам, балки Падаре ки Маро фиристод, ба Ман ҳукм дод, ки чӣ бигӯям ва чӣ гуна суҳан ронам;

50. «Ва Ман медонам, ки ҳукми Ӯ ҳаёти ҷовидонист. Пас, он чи Ман мегӯям, ҳамон аст, ки Падар фармулдааст, то бигӯям».

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Шустани пойҳои шогирдон.

1. ПЕШ аз иди фисҳ, чун Исо донист, ки соати Ӯ расидааст, то ки аз ин ҷаҳон назди Падар биравад, Ӯ, ки мансубони Худо дар ин ҷаҳон дӯст медошт, онҳоро то ба охир дӯст дошт.

2. Ва дар вақти таоми шом, ки иблис қасде дар дили Яҳудо ибни Шимъӯни Исқарьют андохта буд, ки Ӯро таслим кунад,

3. Ва Исо медонист, ки Падар ҳама чизро ба дасти Ӯ додааст, ва Ӯ аз ҷониби Худо омада буд ва ба сӯи Худо меравад,

4. Аз сари суфра бархоста, либоси Худо кашид ва дастмоле гирифта, ба камар баст;

5. Баъд аз он ба тағорае об рехта, ба шустани пойҳои шогирдонаш ва хушконидаи онҳо бо дастмоле ки ба камараш баста буд, шуруъ намуд.

6. Чун назди Шимъӯни Петрус омад, вай гуфт: «Худовандо! Ту пойҳои маро мешӯй?»

7. Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Он чи Ман мекунам, алҳол намедонӣ, лекин баъд хоҳӣ фаҳмид».

8. Петрус ба Ӯ гуфт: «Пойҳои маро ҳаргиз нахоҳӣ шуст». Исо ба вай ҷавоб дод: «Агар туро нашӯям, туро бо Ман ҳиссае нест».

9. Шимъӯни Петрус ба Ӯ гуфт: «Худовандо! На танҳо пойҳои маро, балки низ дастҳо ва сари маро бишӯӣ».

10. Исо ба вай гуфт: «Касе ки ғусл кардааст, фақат ба шустани пойҳояш эҳтиёҷ дорад, чунки вай тамоман пок аст; ва шумо пок ҳастед, лекин на ҳама».

11. Зеро ки таслимкунандаи Худро медонист, бинобарин гуфт: «На ҳама пок ҳастед».

12. Чун пойҳои онҳоро шуст, либоси Худро пӯшида, боз нишаст ва ба онҳо гуфт: «Оё медонед, ки барои шумо чӣ кардам?»

13. «Шумо Маро Устод ва Худованд мегӯед ва рост мегӯед, зеро ки Ман чунин ҳастам».

14. «Пас, агар Ман, ки Устод ва Худованд ҳастам, пойҳои шуморо шустаам, шумо ҳам бояд пойҳои якдигарро бишӯед:

15. «Зеро ба шумо намунае нишон додам, то, чунон ки Ман бо шумо кардам, шумо низ бикунед».

16. «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ғулом бузургтар аз оғои худ нест, ва расул бузургтар аз фиристандаи худ нест».

17. «Ҳар гоҳ инро донистед, хушо шумо, агар инро ба амал оваред».

18. «Дар бораи ҳамаи шумо намегӯям: онҳоеро, ки баргузидаам, медонам. Лекин ин Навишта бояд ба амал ояд: "Он ки бо Ман нон мехӯрад, пошнаи худро бар Ман баланд кардааст"».

19. «Алҳол, пеш аз вукӯъ, ба шумо мегӯям, то ки ҳангоми воқеъ шуданаш бовар кунед, ки ин Ман ҳастам».

20. «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ фиристандаи Маро қабул кунад, Маро қабул мекунад; ва ҳар кӣ Маро қабул кунад, Фиристандаи Маро қабул мекунад».

Таслимкунанда аз миёни шогирдон берун карда шуд.

21. Чун Исо инро гуфт, дар рӯҳ музтариб шуд, ва шаҳодат дода, гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки яке аз шумо Маро таслим хоҳад кард».

22. Шогирдон ба якдигар нигоҳ карда, дар ҳайрат шуданд, ки инро дар бораи кӣ мегӯяд.

23. Яке аз шогирдонаш буд, ки бар сандуқи синаи Исо такья мезад: Исо вайро дӯст медошт;

24. Шимъӯни Петрус ба вай ишорат кард, то бипурсад: он кист, ки дар ҳаққаш чунин гуфт.

25. Вай ҳамчунон бар сандуқи синаи Исо такья зада, пурсид: «Худовандо! Он кист?»

26. Исо ҷавоб дод: «Он аст, ки луқмаи нонро гӯтонда ба вай медиҳам». Ва луқмаро гӯтонда, ба Яҳудо ибни Шимъӯни Исқарьют дод.

27. Пас аз он ки луқмаро гирифт, шайтон дар вай дохил шуд. Он гоҳ Исо ба вай гуфт: «Он чи мекунӣ, ба зудӣ бикун».

28. Лекин аз нишастагон ҳеҷ кас нафаҳмид, ки чаро ба вай чунин гуфт.

29. Баъзеҳо гумон карданд, ки чун ҳамён дар дасти Яҳудост, Исо ба вай фармуд, ки ҳар чи барои ид ба мо лозим аст, харид кунад ё ки чизе ба мискинон бидиҳад.

30. Вай луқмаро гирифта, дарҳол берун рафт; ва шаб буд.

Нутқи видоии Исо.

1. Вақти ҷалол ёфтан наздик аст.

31. Чун вай берун рафт, Исо гуфт: «Алҳол Писари Одам ҷалол ёфт, ва Худо дар *У* ҷалол ёфт;

32. «Агар Худо дар *У* ҷалол ёфт, Худо низ *У*ро дар Худ ҷалол хоҳад дод, ва ба зудӣ *У*ро ҷалол хоҳад дод.

33. «Эй фарзандон! Боз муддати каме бо шумо ҳастам: шумо Маро чувстучӯ хоҳед кард, ва чунон ки ба яҳудиён гуфтам, акнун ба шумо низ мегӯям: ба он ҷое ки Ман меравам, шумо наметовонед биёед.

2. Ҳукми нав.

34. «Ба шумо ҳукми тозае медиҳам, ки якдигарро дӯст доред; чунон ки Ман шуморо дӯст доштам, шумо низ якдигарро дӯст доред.

35. «Аз рӯи ҳамин ҳама хоҳанд донист, ки шогирдони Ман ҳастед, агар якдигарро дӯст доред».

3. *Пешгӯй кардани инкори Петрус.*

36. Шимъӯни Петрус ба Ӯ гуфт: «Худовандо! Куҷо меравӣ?» Исо ба вай ҷавоб дод: «Ба он ҷое ки Ман меравам, алҳол наметавонӣ аз ақиби Ман биёӣ, лекин баъд аз он аз ақиби Ман хоҳӣ омад».

37. Петрус ба Ӯ гуфт: «Худовандо! Чаро алҳол аз ақиби Ту наметавонам биёям? Ӯони худро барои Ту фидо хоҳам кард».

38. Исо ба вай ҷавоб дод: «Ӯони худро барои Ман фидо хоҳӣ кард? Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту мегӯям: пеш аз он ки хурӯс бонг занад, Маро се бор инкор хоҳӣ кард».

БОБИ ЧОРДАҲУМ

4. *Назди Падар рафтани Исо.*

1. «ДИЛИ шумо музтариб нашавад; ба Худо имон оваред, ба Ман низ имон оваред.

2. «Дар хонаи Падари Ман иқоматгоҳ бисъёр аст; ва агар чунин намебуд, магар ба шумо мегуфтам: "Меравам, то ки барои шумо ҷой тайёр кунам"»?

3. «Ва ҳангоме ки биравам ва барои шумо ҷой тайёр кунам, боз омада, шуморо бо Худ мебарам, то дар он ҷое ки Ман ҳастам, шумо низ бошед.

4. «Ҷое ки Ман меравам, шумо онро медонед, роҳро низ медонед».

5. Тумо ба Ӯ гуфт: «Худовандо! Намедонем, ки Ту куҷо меравӣ; пас чӣ гуна метавонем роҳро донем?»

6. Исо ба вай гуфт: «Ман роҳ ва ростӣ ва ҳаёт ҳастам; касе наметавонад назди Падар ояд, магар ин ки ба василаи Ман;

7. «Агар Маро мешинохтед, Падари Маро низ мешинохтед; ва аз ҳамин дам Ӯро мешиносед ва Ӯро дидаед».

8. Филиппус ба Ӯ гуфт: «Худовандо! Падарро ба мо нишон деҳ, ва ин барои мо кофист».

9. Исо ба вай гуфт: «Ин қадар вақт Ман бо шумо будам, ва ту Маро нашинохтӣ, Филиппус? Ҳар кӣ Маро бинад, Падарро дидааст; пас чӣ тавр мегӯӣ: "Падарро ба мо нишон деҳ"»?

10. «Оё бовар намекунӣ, ки Ман дар Падар ҳастам, ва Падар дар Ман? Суханоне ки Ман ба шумо мегӯям, аз Худ

намегӯям; Падаре ки дар Ман сокин аст, Ӯ ин аъмодро мекунад.

11. «Ба Ман имон оваред, ки Ман дар Падар ҳастам, ва Падар дар Ман; вагар на, ба хотири он аъмол ба Ман имон оваред.

5. Дуо ба исми Исо.

12. «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба Ман имон оварад, аъмоlero, ки Ман мекунам, вай низ хоҳад кард ва ҳатто бузургтар аз он ҳам хоҳад кард, зеро ки Ман назди Падар меравам.

13. «Ва ҳар чиро, ки ба исми Ман биталабед, ба ҷо хоҳам овард, то ки Падар дар Писар ҷалол ёбад;

14. «Агар чизе ба исми Ман биталабед, Ман онро ба ҷо хоҳам овард.

15. «Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя хоҳед кард.

6. Ваъда кардани Рӯҳулқудс.

16. «Ва Ман аз Падар илтимос хоҳам кард, ва Ӯ ба шумо Пуштибони дигаре ато хоҳад кард, то ки ҳамеша бо шумо бимонад,

17. «Яъне Рӯҳи ростӣ, ки ҷаҳон наметавонад Ӯро биҷазирад, зеро ки Ӯро намебинад ва намешиносад; лекин шумо Ӯро мешиносед, зеро ки Ӯ бо шумо мемонад ва дар шумо хоҳад буд.

18. «Шуморо ятим намегузорам; назди шумо меоям.

19. «Пас аз андак муддате ҷаҳон дигар Маро нахоҳад дид; лекин шумо Маро хоҳед дид, ва азбаски Ман зиндаам, шумо низ хоҳед зист.

20. «Дар он рӯз шумо хоҳед донист, ки Ман дар Падар ҳастам, ва шумо дар Ман, ва Ман дар шумо.

21. «Ҳар кӣ аҳкоми Маро дорад ва риоят кунад, вай касест, ки Маро дӯст медорад; ва ҳар кӣ Маро дӯст дорад, Падари Ман вайро дӯст хоҳад дошт, ва Ман вайро дӯст хоҳам дошт ва Худро ба вай зоҳир хоҳам сохт».

22. Яҳудо, на он Яҳудои Исқарьют, ба ӯ гуфт: «Худовандо! Ин чист, ки Ту мехоҳӣ Худро ба мо зоҳир сози ва на ба ҷаҳон?»

23. Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Ҳар кӣ Маро дӯст дорад, каломи Маро риоя хоҳад кард; ва Падари Ман вайро дӯст

хоҳад дошт, ва Мо назди вай омада, бо вай маскан хоҳем гирифт.

24. «Касе ки Маро дӯст надорад, суханони Маро риоят намекунад; ва каломе ки мешунавед, аз они Ман нест, балки аз они Падарест, ки Маро фиристод.

*7. Ваҳйи пурфайзи Рӯхулқудс.
Омодагии Исо ба мамот.*

25. «Ин суханонро ба шумо гуфтам, вақте ки бо шумо будам.

26. «Лекин Пуштибон, яъне Рӯхулқудс, ки Падар Ӯро ба исми Ман хоҳад фиристод, ҳама чизро ба шумо таълим хоҳад дод ва ҳар чиро, ки ба шумо гуфтам, ба ёди шумо хоҳад овард.

Васият кардани осоиштагӣ.

27. «Осоиштагиро ба шумо боқӣ мегузорам, осоиштагии Худро ба шумо медиҳам: на ончунон ки ҷаҳон медиҳад, Ман ба шумо медиҳам. Дили шумо музтариб нашавад ва ҳаросон набошад.

28. «Шунидед, ки ба шумо гуфтам: ”Меравам ва назди шумо бармегардам”. Агар Маро дӯст медоштед, шод мешудед, ки гуфтам: ”Назди Падар меравам”; зеро ки Падар аз Ман бузургтар аст.

29. «Ва инак, пеш аз вукӯъ ба шумо гуфтам, то ки дар вақти воқеъ шуданаш имон оваред.

30. «Баъд аз ин ба шумо бисъёр гуфтугӯ нахоҳам кард, зеро ки мири ин ҷаҳон меояд, ва дар Ман вай чизе надорад.

31. «Лекин, то ҷаҳон бидонад, ки Ман Падарро дӯст медорам, чунон ки Падар ба Ман ҳукм кард, амал мекунам: бархезед, аз ин ҷо биравем.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

8. Масеҳ — ток.

1. «МАН Токи ҳақиқӣ ҳастам, ва Падари Ман Токдор аст;

2. «Ҳар навдаеро, ки дар Ман мева наоварад, Ӯ бурида мепартояд; ва онро, ки мева меоварад, пок месозад, то ки бештар мева оварад.

3. «Шумо алҳол ба воситаи каломе ки ба шумо гуфтам, пок ҳастед.

4. «Дар Ман бимонед, ва Ман дар шумо. Чӣ тавре ки навда наметавонад худ аз худ мева диҳад, агар дар ток намонад, ҳамчунин шумо низ, агар дар Ман намонед.

5. «Ман Ток ҳастам, ва шумо навдаҳо; касе ки дар Ман бимонад, ва Ман дар вай, меваи фаровон меоварад; зеро ки бе Ман ҳеҷ коре наметавонед кунед.

6. «Касе ки дар Ман намонад, чун навдае бурида мешавад ва мекӯшад; ва чунин навдаҳоро гирд оварда, ба оташ меандозанд, ва онҳо месӯзанд.

7. «Агар дар Ман бимонед, ва сухани Ман дар шумо бимонад, ҳар чи мехоҳед, талаб кунед, ва он ба шумо дода хоҳад шуд.

8. «Чалолти Падари Ман дар ин аст, ки шумо меваи фаровон оваред, ва шогирдони Ман хоҳед буд.

9. Дар бораи мондан дар муҳаббати Исо.

9. «Чунон ки Падар Маро дӯст доштааст, Ман низ шуморо дӯст доштаам; дар муҳаббати Ман бимонед.

10. «Агар аҳкоми Маро риоят кунед, дар муҳаббати Ман хоҳед монд, чунон ки Ман аҳкоми Падари Худо риоят кардам, ва дар муҳаббати Ӯ мемонам.

11. «Инро ба шумо гуфтаам, то ки шодии Ман дар шумо бимонад ва шодии шумо комил бошад.

12. «Ҳукми Ман ин аст, ки якдигарро дӯст доред, чунон ки Ман шуморо дӯст доштам.

13. «Касе муҳаббати бузургтар аз ин надорад, ки чони худро барои дӯстони худ фидо кунад.

14. «Шумо дӯстони Ман ҳастед, агар аҳкоми Маро ба ҷо оваред.

15. «Дигар шуморо банда намехонам, зеро ки банда намедонад оғояш чӣ мекунад; лекин шуморо дӯст хондаам, чунки ҳар чи аз Падар шунидаам, ба шумо баён кардам.

16. «На шумо Маро баргузидаед, балки Ман шуморо баргузидаам ва шуморо таъин кардам, ки шумо биравед ва мева оваред, ва меваи шумо бимонад, то ки ҳар чи аз Падар ба исми Ман талаб кунед, ба шумо ато кунад.

17. «Ин чизҳоро ба шумо ҳукм мекунам, то ки якдигарро дӯст доред.

10. Имондор ва ҷаҳон.

18. «Агар ҷаҳон аз шумо нафрат кунад, бидонед, ки пеш аз шумо аз Ман нафрат кардааст.

19. «Агар шумо аз ҷаҳон мебудед, ҷаҳон мансубони худро дӯст медошт; лекин азбаски шумо аз ҷаҳон нестед, балки Ман шуморо аз ҷаҳон баргузидаам, аз ин сабаб ҷаҳон аз шумо нафрат мекунад.

20. «Каломеро, ки ба шумо гуфтам, дар хотир нигоҳ доред: "Ғулом бузургтар аз оғои худ нест". Агар Маро таъқиб карданд, шуморо низ таъқиб хоҳанд кард; агар каломи Маро риоя карданд, каломи шуморо низ риоя хоҳанд кард;

21. «Лекин ҳамаи инро барои исми Ман ба шумо хоҳанд кард, чунки Фиристандаи Маро намешиносанд.

22. «Агар Ман намеомадам ва ба онҳо сухан намегуфтам, гуноҳе намедоштанд; лекин акнун барои гуноҳи худ узре надоранд.

23. «Ҳар кӣ аз Ман нафрат кунад, аз Падари Ман низ нафрат мекунад.

24. «Агар дар миёни онҳо аъмолеро намекардам, ки дигаре ҳаргиз накардааст, гуноҳе намедоштанд; лекин акнун он аъмолро дида, ҳам аз Ман ва ҳам аз Падари Ман нафрат кардаанд,

25. «То ба амал ояд каломе ки дар Тавроташон навишта шудааст: "Бе сабаб аз Ман нафрат доранд".

11. Имондор ва Рӯҳулқудс.

26. «Лекин чун Пуштибон, ки Ӯро аз ҷониби Падар назди шумо мефиристам, биёяд, яъне Рӯҳи ростӣ, ки аз Падар содир мегардад, Ӯ бар Ман шаҳодат хоҳад дод;

27. «Ва шумо низ шаҳодат хоҳед дод, зеро ки аз ибтидо бо Ман будаед».

БОБИ ШОНЗДАҲУМ*12. Дар бораи таъқиботи имондорон.*

1. «ИНРО ба шумо гуфтам, то ки ба васваса наафтед.

2. «Шуморо аз куништҳо хоҳанд ронд; ва ҳатто соате мерасад, ки ҳар кӣ шуморо бикишад, гумон кунад, ки хизмате ба Худо мекунад.

3. «Ва ин корҳоро бо шумо ҳоҳанд кард, чунки на Падарро шинохтанд ва на Маро.

4. «Лекин инро ба шумо барои он гуфтам, ки ҳангоми расидани он соат ба ёд оваред, ки Ман ба шумо гуфтаам ва инро аз аввал ба шумо нагуфтам, зеро ки бо шумо будам.

5. «Аммо акнун Ман назди Фиристандаи Худ меравам, ва касе аз байни шумо аз Ман намепурсад: "Кучо меравӣ?"»

6. «Вале чун инро ба шумо гуфтам, дили шумо пур аз ғам шуд.

13. Дар бораи таъсири Рӯҳулқудс.

7. «Лекин ба шумо рост мегӯям: рафтани Ман барои шумо беҳтар аст; зеро ки агар Ман наравам, Пуштибон назди шумо нахоҳад омад; ва агар биравам, Ҷуро назди шумо мефиристам,

8. «Ва чун Ӯ ояд, ҷаҳонро бар гуноҳ ва бар адолат ва бар доварӣ мулзам хоҳад кард.

9. «Бар гуноҳ, зеро ки ба Ман имон намеоваранд;

10. «Бар адолат, зеро ки назди Падари Худ меравам, ва дигар Маро нахоҳед дид;

11. «Бар доварӣ, зеро ки мири ин ҷаҳон маҳкум шудааст.

12. «Боз бисёр чизҳои дигар дорам, ки ба шумо бигӯям, лекин шумо алҳол онҳоро наметавонед бардоред.

13. «Лекин чун Ӯ, яъне Рӯҳи ростӣ ояд, шуморо ба тамоми ростӣ раҳнамоӣ хоҳад кард; зеро ки аз Худ нахоҳад гуфт, балки ҳар чи мешунавад, онро хоҳад гуфт, ва аз воқеоти оянда ба шумо ҳабар хоҳад дод.

14. «Ӯ Маро ҷалол хоҳад дод, чунки аз он чи аз они Ман аст, гирифта, ба шумо ҳабар хоҳад дод.

15. «Ҳар он чи Падар дорад, аз они Ман аст; бинобар ин гуфтам: аз он чи аз они Ман аст, гирифта, ба шумо ҳабар хоҳад дод.

14. Мамот ва омадани Исо.

16. «Дере нагузашта Маро нахоҳед дид, ва боз дере нагузашта Маро хоҳед дид; зеро ки Ман назди Падар меравам».

17. Баъзе аз шогирдонаш ба якдигар гуфтанд: «Чист, ки Ӯ ба мо мегӯяд: "Дере нагузашта Маро нахоҳед дид, ва боз дере нагузашта Маро хоҳед дид" ва: "Ман назди Падар меравам"?»

18. Ва онҳо гуфтанд: «Ин чист, ки Ӯ мегӯяд: ”Дере нагузашта”? Намедонем, чӣ мегӯяд».

19. Исо чун донист, ки мехоҳанд аз Ӯ бипурсанд, ба онҳо гуфт: «Оё ба якдигар дар ин хусус савол медиҳед, ки Ман гуфтам: ”Дере нагузашта Маро нахоҳед дид, ва боз дере нагузашта Маро хоҳед дид”?»

20. «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: шумо гирья ва нола хоҳед кард, лекин ҷаҳон шод хоҳад шуд; шумо ғамгин хоҳед шуд, лекин ғами шумо ба шодӣ мубаддал хоҳад шуд.

21. «Зан ҳангоми зоидаи ғамгин аст, чунки соати вай расидааст; лекин чун кӯдакро зоида, ғамашро фаромӯш мекунад ба сабаби шодии он ки одаме дар ҷаҳон таваллуд ёфт.

22. «Шумо низ алҳол ғамгин ҳастед; лекин боз шуморо хоҳам дид, ва дили шумо шод хоҳад шуд, ва ҳеҷ кас наметавонад он шодиро аз шумо бигирад.

15. Дуо ба исми Исо.

Каломи охирини тасаллибахши Исо ба шогирдон.

23. «Ва дар он рӯз аз Ман чизе нахоҳед пурсид. Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар он чи аз Падар ба исми Ман талаб кунед, ба шумо ато хоҳад кард.

24. «То кунун ба исми Ман чизе талаб накардаед; талаб кунед, то бигиред, ва шодии шумо комил гардад.

25. «Ин чизҳоро бо масалҳо ба шумо гуфтам; лекин соате мерасад, ки дигар ба шумо бо масалҳо ҳарф наметанам, балки аз Падар ба шумо кушоду равшан хабар хоҳам дод.

26. «Дар он рӯз ба исми Ман талаб хоҳед кард, ва Ман ба шумо намегӯям, ки аз Падар барои шумо илтимос хоҳам кард:

27. «Зеро ки Худи Падар шуморо дӯст медорад, чунки шумо Маро дӯст доштаед ва шумо имон овардаед, ки Ман аз ҷониби Худо омадам.

28. «Ман аз ҷониби Падар омадам ва ба ҷаҳон ворид шудам; боз ҷаҳонро тарк мекунам ва назди Падар меравам».

29. Шогирдонаш ба Ӯ гуфтанд: «Инак акнун кушоду равшан сухан мегӯӣ, на бо масалҳо;

30. «Акнун донистем, ки Ту ҳама чизро медонӣ, ва ҳоҷат нест, ки касе аз Ту чизе бипурсад; аз ин рӯ имон меоварем, ки Ту аз ҷониби Худо омадаӣ».

31. Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Алҳол имон меоваред?»

32. «Инак, соате мерасал, ва аллакай расидааст, ки шумо пароканда шуда, ҳар яке сӯи хонаи худ меравед ва Маро танҳо меузорец; лекин Ман танҳо нестам, зеро ки Падар бо Ман аст.

33. «Ин чизҳоро ба шумо гуфтам, то ки дар Ман осоиштагӣ дошта бошед. Дар ҷаҳон ғаму кулфат хоҳед дошт; лекин далер бошед: Ман бар ҷаҳон ғолиб шудаам».

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Дуои саркоҳини Исо.

1. Илтимос дар бораи ҷалол додан.

1. ИСО, чун инро гуфт, ҷашмони Худо сӯи осмон боло карда, гуфт: «Эй Падар! Соат расидааст: Писари Худо ҷалол деҳ, то ки Писарат низ Туро ҷалол диҳад.

2. «Зеро ки Ӯро бар тамоми башар қудрат додай, то ки ба ҳар кӣ Ту ба Ӯ баҳшидаӣ, ҳаёти ҷовидонӣ бидиҳад:

3. «Ва ҳаёти ҷовидонӣ ин аст, ки Туро, ки Худои ягонаи ҳақиқӣ ҳастӣ, ва Исои Масехро, ки фиристодӣ, бишносанд.

4. «Ман Туро дар рӯи замин ҷалол додам ва кореро, ки ба Ман супурда будӣ, то бикунам, ба анҷом расондам;

5. «Ва акнун Ту, эй Падар, Маро назди Худ ҷалол деҳ ба ҳамон ҷалоле ки пеш аз ҳастии олам назди Ту доштам.

2. Илтимос дар бораи ёздаҳ шогирдон.

6. «Исми Туро ба одамоне ки аз ҷаҳон ба Ман ато кардӣ, шиносондам; онҳо аз они Ту буданд, ва Ту онҳоро ба Ман ато кардӣ, ва онҳо каломии Туро риоят кардаанд;

7. «Ва акнун донистанд, ки ҳар он чи ба Ман додай, аз ҷониби Туст;

8. «Зеро каломеро, ки ба Ман додӣ, ба онҳо супурдам, ва онҳо қабул карданд ва ҳақиқатан донистанд, ки Ман аз ҷониби Ту омадаам, ва имон оварданд, ки Ту Маро фиристодаӣ.

9. «Ман барои онҳо илтимос мекунам: на барои ҷаҳон, балки барои онҳое ки Ту ба Ман додай, зеро ки онҳо аз они Ту мебошанд;

10. «Ва он чи аз они Ман аст, аз они Туст, ва он чи аз

они Туст, аз они Ман аст; ва Ман дар онҳо ҷалол ёфтаам.

11. «Ман дигар дар ҷаҳон нестам, лекин онҳо дар ҷаҳон ҳастанд, ва Ман назди Ту меоям. Эй Падари Муқаддас! Инҳоро, ки ба Ман додай, ба исми Худ нигоҳ дор, то ки як бошанд, чунон ки Мо ҳастем.

12. «Вақте ки бо онҳо дар ҷаҳон будам, онҳоро ба исми Ту нигоҳ доштам; онҳоеро, ки Ту ба Ман додӣ, ниғаҳбонӣ кардам, ва ҳеч яке аз онҳо ҳалок нашуд, чуз аз писари ҳалокат, то ки Навишта ба амал ояд.

13. «Вале акнун назди Ту меоям, ва инро дар ҷаҳон ме-гӯям, то ки шодии Ман дар онҳо комил бошад.

14. «Ман каломи Туро ба онҳо супурдам, ва ҷаҳон аз онҳо нафрат кард, чунки онҳо аз ҷаҳон нестанд, чунон ки Ман низ аз ҷаҳон нестам.

15. «Илтимос намекунам, ки Ту онҳоро аз ҷаҳон бибарӣ, балки онҳоро аз шарорат муҳофизат намой;

16. «Онҳо аз ҷаҳон нестанд, чунон ки Ман низ аз ҷаҳон нестам.

17. «Онҳоро бо ростии Худ тақдис кун: каломи Ту ростист.

18. «Чунон ки Ту Маро ба ҷаҳон фиристодӣ, Ман низ онҳоро ба ҷаҳон фиристодам;

19. «Ва Худро барои онҳо тақдис мекунам, то ки онҳо низ бо ростӣ тақдис карда шаванд.

3. Дуо дар бораи имондорони ҳамаи замонҳо.

20. «Танҳо барои онҳо илтимос намекунам, балки низ барои касоне ки ба василаи каломи онҳо ба Ман имон хоҳанд овард:

21. «То ки ҳама як бошанд; чунон ки Ту, эй Падар, дар Ман ҳастӣ ва Ман дар Ту, онҳо низ дар Мо як бошанд, — то ҷаҳон имон оварад, ки Ту Маро фиристодӣ.

22. «Ва Ман ҷалолеро, ки ба Ман додай, ба онҳо додаам: то ки як бошанд, чунон ки Мо як ҳастем.

23. «Ман дар онҳо ҳастам, ва Ту дар Ман; то ки онҳо дар ягонагӣ комил бошанд, ва ҷаҳон бидонад, ки Ту Маро фиристодӣ ва онҳоро дӯст доштӣ, чунон ки Маро дӯст доштӣ.

24. «Эй Падар! Меҳоҳам онҳое ки ба Ман додай, дар он ҷое ки мебошам, бо Ман бошанд, то ҷалоли Маро, ки ба Ман додай, бубинанд, чунки Маро пеш аз таъсиси ҷаҳон дӯст доштӣ.

25. «Эй Падари Одил! Чахон Туро нашинохт; лекин Ман Туро шинохтам, ва инҳо донистанд, ки Ту Маро фирис-тодӣ;

26. «Ва Ман ба онҳо исми Туро шиносондам ва боз ҳам хоҳам шиносонид, то он муҳаббате ки Ту ба Ман дорӣ, дар онҳо бошад, ва Ман низ дар онҳо бошам».

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Исо дар боғи Ҷатсамонӣ.

1. ЧУН Исо инро гуфт, бо шогирдони Худ ба он тарафи водии Қидрун рафт, ки дар он ҷо боғе буд, ва Ӯ ва шогирдонаш ба он даромаданд.

Таслим кардани Яҳудо.

2. Ва Яҳудои таслимкунандаи Ӯ низ он ҷойро медонист, чунки Исо бо шогирдонаш борҳо дар он ҷо ҷамъ омада буд.

3. Пас Яҳудо як даста сарбозон ва мулозимонро аз саркоҳинон ва фарисиён гирифта, бо чароғҳо ва машғалҳо ва аслиҳа ба он ҷо омад.

4. Исо, ки огоҳ буд аз он чи бояд ба Ӯ рӯй диҳад, берун омада, ба онҳо гуфт: «Киро ҷустуҷӯ мекунед?»

5. Ба Ӯ ҷавоб доданд: «Исои Носириро». Исо ба онҳо гуфт: «Ман ҳастам». Яҳудои таслимкунандаи Ӯ низ бо онҳо истода буд.

6. Чун Исо ба онҳо гуфт: «Ман ҳастам», — онҳо ақиб-ақиб рафта, ба замин афтоданд.

7. Боз аз онҳо пурсид: «Киро ҷустуҷӯ мекунед?» Гуфтанд: «Исои Носириро».

8. Исо ҷавоб дод: «Ман ба шумо гуфтам, ки Ман ҳастам; пас, агар Маро ҷустуҷӯ мекунед, бигзоред инҳо бираванд», —

9. То он сухане ки Ӯ гуфта буд, ба амал ояд: «Аз онҳое ки ба Ман додӣ, якеро талаф накардаам».

10. Он гоҳ Шимъӯни Петрус, ки шамшер дошт, онро кашида, ба ғуломи саркоҳин, ки Малхус ном дошт, зад, ва ғӯши ростии вайро бурида партофт.

11. Исо ба Петрус гуфт: «Шамшери худро ғилоф кун; наход ки он косаеро, ки Падарам ба Ман додааст, нанӯшам?»

*Исо ба ҳузури доварш саркоҳинон.
Инкори Петрус.*

12. Он гоҳ дастаи сарбозон ва мириҳазор ва мулозимони яҳудиён Исоро дастгир карда, бастанд,

13. Ва аввал Ӯро назди Ӯонон, падарарӯси Қаёфо, ки ҳамон сол саркоҳин шуд, бурданд:

14. Ва ин ҳамон Қаёфо буд, ки ба яҳудиён маслиҳат дода буд, ки беҳтар аст як кас барои қавм бимирад.

15. Шимъӯни Петрус ва як шогирди дигар аз ақиби Исо рафтанд; азбаски он шогирд ба саркоҳин шинос буд, бо Исо ба даруни ҳавлии саркоҳин даромад;

16. Аммо Петрус дар берун, назди дар истод. Баъд он шогирди дигар, ки ба саркоҳин шинос буд, берун омада, ба дарбон чизе гуфт ва Петрусро ба дарун бурд.

17. Он канизе ки дарбон буд, ба Петрус гуфт: «Оё ту низ аз шогирдони Ин Шаҳс нестӣ?» Вай гуфт: «Нестам».

18. Дар ин миён ғуломон ва мулозимон оташ афрӯхта буданд, зеро ки ҳаво сард буд, ва даври оташ истода, худро гарм мекарданд; Петрус низ бо онҳо истода, худро гарм мекард.

19. Саркоҳин аз Исо дар бораи шогирдонаш ва таълимаш пурсид.

20. Исо ба вай ҷавоб дод: «Ман ба ҷаҳон ошкоро сухан гуфтаам; Ман ҳар вақт дар куништ ва дар маъбад, ки дар он ҷо яҳудиён ҳамеша ҷамъ меомаданд, таълим додаам ва пинҳонӣ чизе нагуфтаам;

21. «Чаро аз Ман мепурсӣ? Аз онҳое ки шунидаанд, бипурс, ки Ман ба онҳо чӣ гуфтаам; инак, онҳо медонанд, ки Ман чӣ гуфтаам».

22. Вақте ки инро гуфт, яке аз мулозимон, ки дар он ҷо истода буд, Исоро як торсакии зада, гуфт: «Ба саркоҳин ин тавр ҷавоб медиҳӣ?»

23. Исо ба вай ҷавоб дод: «Агар бад гуфтам, ба бадӣ шаҳодат деҳ; ва агар хуб гуфтам, барои чӣ Маро мезанӣ?»

24. Ӯонон Ӯро дастбаста назди Қаёфои саркоҳин фиристод.

25. Ва Шимъӯни Петрус истода, худро гарм мекард. Ба вай гуфтанд: «Ту низ аз шогирдони Ӯ нестӣ?» Вай инкор карда, гуфт: «Нестам».

26. Яке аз ғуломони саркоҳин, хеши он касе ки Петрус гӯшапро бурида буд, гуфт: «Магар ман туро дар боғ бо Ӯ надидам?»

27. Петрус боз инкор кард; ва ҳамон дам хурӯс бонг зад.

Исо ба ҳузури Пилотус.

28. Аз ҳавлии Қаёфо Исоро ба сарбозхона бурданд. Ва субҳ буд; ва онҳо ба сарбозхона надаромаданд, то ки начис нашаванд ва барраи фисхро бихӯранд.

29. Пилотус назди онҳо баромада, гуфт: «Чӣ даъвое бар Ин Шахс доред?»

30. Онҳо дар ҷавоби вай гуфтанд: «Агар Ӯ бадкор намебуд, ба ту таслим намекардем».

31. Пилотус ба онҳо гуфт: «Шумо Ӯро бигиред ва мувофиқи шариати худ бар Ӯ доварӣ кунед». Яҳудиён ба вай гуфтанд: «Ба мо ҷоиз нест, ки касеро бидушем».

32. То он сухани Исо ба амал ояд, ки Ӯ дар бораи чигунагии мурдани Худ ишора карда гуфта буд.

33. Он гоҳ Пилотус боз ба сарбозхона даромада, Исоро хонд ва ба Ӯ гуфт: «Оё Ту Подшоҳи Яҳудиён ҳастӣ?»

34. Исо ба вай ҷавоб дод: «Оё ту инро аз худ мегӯӣ, ё ки дигарон дар бораи Ман ба ту гуфтаанд?»

35. Пилотус ҷавоб дод: «Магар ман яҳудӣ ҳастам? Қавми Ту ва саркоҳинон Туро ба ман таслим кардаанд; чӣ кор кардаӣ?»

36. Исо ҷавоб дод: «Подшоҳии Ман аз ин ҷаҳон нест; агар Подшоҳии Ман аз ин ҷаҳон мебуд, мулозимони Ман мечангиданд, то ки Ман ба яҳудиён таслим карда нашавам; лекин акнун Подшоҳии Ман аз ин ҷо нест».

37. Пилотус ба Ӯ гуфт: «Пас, Ту Подшоҳ ҳастӣ?» Исо ҷавоб дод: «Ту мегӯӣ, ки Ман Подшоҳ ҳастам; Ман барои он таваллуд ёфтаам ва барои он ба ҷаҳон омадаам, ки бар ростӣ шаҳодат диҳам; ва ҳар кӣ аз ростист, овози Маро мешунавад».

38. Пилотус ба Ӯ гуфт: «Ростӣ чист?» Чун инро бигуфт, боз назди яҳудиён баромад ва ба онҳо гуфт: «Ман дар Ӯ ҳеч айбе намеёбам»;

Исо ва Бараббос.

39. «Лекин шумо одате доред, ки бандиеро дар иди фисҳ барои шумо озод кунам; оё мехоҳед, ки Подшоҳи Яҳудиёнро барои шумо озод кунам?»

40. Онҳо боз фаръёд зада, гуфтанд: «Ӯро не, балки Бараббосро». Бараббос як роҳзан буд.

БОБИ НУЗДАХУМ

Исо бо тоҷи аз хор бофташуда.

1. ОН ГОҶ Пилотус Исоро гирифта, тозиёна зад.
2. Ва сарбозон тоҷе аз хор бофта, бар сараш ниҳоданд, ва ҷомаи арғувон ба Ӯ пӯшонданд,
3. Ва гуфтанд: «Салом, эй Подшоҳи Яҳудиён!» Ва Ӯро торсақӣ мезаданд.

Пилотус ва Исо ба ҳузури мардум.

4. Боз Пилотус баромада, ба онҳо гуфт: «Инак, Ӯро пеши шумо мебарорам, то бидонед, ки ман дар Ӯ ҳеҷ айбе намеёбам».
5. Ва Исо, дар ҳолате ки тоҷи аз хор бофтае бар сар ва ҷомаи арғувон дар бар дошт, берун омад. Ва Пилотус гуфт: «Инак Он Одам!»
6. Чун саркоҳинон ва мулозимон Ӯро диданд, фаръёд зада, гуфтанд: «Ӯро маслуб кун, маслуб кун!» Пилотус ба онҳо гуфт: «Шумо Ӯро гирифта, маслуб кунед, зеро ки ман дар Ӯ айбе намеёбам».
7. Яҳудиён ба вай ҷавоб доданд: «Мо шарияте дорем, ва мувофиқи шарияти мо Ӯ бояд бимирад, чунки Худро Писари Худо кардааст».
8. Чун Пилотус ин суханро шунид, беш аз пеш ҳаросон шуд.
9. Ва боз ба сарбозхона даромада, ба Исо гуфт: «Ту аз кучой?» Лекин Исо ба вай ҷавоб надод.
10. Пилотус ба Ӯ гуфт: «Ба ман сухан намегӯӣ? Магар намедонӣ, ки қудрат дорам Туро маслуб кунам ва қудрат дорам Туро озод кунам?»
11. Исо ҷавоб дод: «Ҳеҷ қудрате бар Ман намедоштӣ, агар аз боло дода намешуд; аз ин рӯ он касе ки Маро ба ту таслим кард, гуноҳи бештаре дорад».
12. Ва аз он вақт Пилотус саъӣ дошт Ӯро озод кунад, лекин яҳудиён фаръёд зада, гуфтанд: «Агар Ӯро озод кунӣ, дӯсти қайсар нестӣ; ҳар кӣ даъвои подшоҳӣ кунад, душмани қайсар аст».
13. Чун Пилотус инро шунид, Исоро берун овард ва дар он ҷое ки Сангфарш ва ба ибронӣ Ҷабто номида мешуд, бар курсии доварӣ нишаст.

14. Рӯзи чумъаи арафаи иди фисҳ буд, ки дар соати ша- шум ба яҳудиён гуфт: «Инак, Подшоҳи шумо!»

15. Лекин онҳо фаръёд заданд: «Уро нест кун, нест кун, маслуб кун!» Пилотус ба онҳо гуфт: «Оё Подшоҳи шуморо маслуб кунам?» Саркоҳинон ҷавоб доданд: «Ғайр аз қайсар подшоҳе надорем».

Маслуб шудани Исо ва мамоти У.

16. Ниҳоят, Уро ба дасти онҳо супурд, то ки маслуб ку- нанд. Ва онҳо Исоро гирифта бурданд.

17. Ва У салиби Худро бардошта, ба он ҷое ки "Ҷои коса- хонаи сар" ва ба ибронӣ Ҷолҷолто ном дошт, равона шуд;

18. Дар он ҷо Уро маслуб карданд ва бо У ду каси дигарро: яке аз ин тарафаш ва дигаре аз он тарафаш, ва Исо дар миёна.

19. Пилотус айбномае навишта, бар салиб овехт, ки чу- нин навишта шуда буд: «Исои Носирӣ, Подшоҳи Яҳудиён».

20. Бисъере аз яҳудиён он айбномаро ҳонданд, зеро ҷое ки Исо маслуб шуда буд, ба шаҳр наздик буд, ва айбномаро ба забонҳои ибронӣ, юнонӣ ва румӣ навишта буданд.

21. Саркоҳинони яҳудӣ ба Пилотус гуфтанд: «Нанавис: "Подшоҳи Яҳудиён", балки он чи У мегуфт: "Манам Подшо- ҳи Яҳудиён"».

22. Пилотус ҷавоб дод: «Он чи навиштам, навиштам».

23. Ва сарбозон, чун Исоро маслуб карданд, либоси Уро гирифта, ба чор ҳисса тақсим карданд, ба ҳар сарбоз як ҳисса; ва пероҳанро низ гирифтанд; лекин пероҳан дарз надошт, балки аз боло то поён бофта шуда буд.

24. Пас онҳо ба якдигар гуфтанд: «Онро пора накунем, балки қуръа бар он партофта бинем, ки аз они кӣ мешавад», то ки Навишта ба амал ояд, ки мегӯяд: "Сару либоси Маро дар миёни худ тақсим карданд ва бар пероҳани Ман қуръа партофтанд". Ва сарбозон чунин карданд.

25. Дар назди салиби Исо модари У ва хоҳари модараш, Марьями завҷаи Қлӯпос, ва Марьями Маҷдалия истода бу- данд.

26. Чун Исо модари Худро бо он шогирде ки дӯст ме- дошт, дар он ҷо истода дид, ба модари Худ гуфт: «Эй зан! инак писари ту».

27. Ва баъд ба шогирди Худ гуфт: «Инак модари ту!» Аз ҳамон соат он шогирд вайро ба хонаи худ бурд.

28. Пас аз он Исо чун дид, ки ҳама чиз ба анҷом расидааст, то ки Навишта ба амал ояд, гуфт: «Ташнаам».

29. Дар он ҷо зарфе пур аз сирко истода буд. Пас исфанҷеро аз сирко пур карда, бар сари най ниҳоданд ва наздики даҳони ӯ бурданд.

30. Чун Исо сиркоро чашид, гуфт: «Иҷро шуд!» Ва сарфуру оварда, ҷон дод.

«Ҳеч як устухони ӯ шикаста нахоҳад шуд».

31. Лекин, азбаски рӯзи чумъа буд, барои он ки ҷасадҳо бар салиб дар рӯзи шанбе намонад, зеро ки он шанбеи бузург буд, бинобар ин яҳудиён аз Пилотус хоҳиш карданд, ки соқи пойҳои онҳоро бишкананд ва поён фуруваранд.

32. Сарбозон омада, соқи пойҳои он ду нафарро, ки бо ӯ маслуб шуда буданд, шикастанд;

33. Чун назди Исо омаданд ва диданд, ки аллакай мурдааст, соқи пойҳои ӯро нашикастанд,

34. Аммо яке аз сарбозон ба қабурғаи ӯ найза зад, ва ҳамон дам хун ва об ҷорӣ шуд.

35. Ва он касе ки дид, шаҳодат дод, ва шаҳодати вай рост аст; вай медонад, ки рост мегӯяд, то ки шумо низ имон оваред.

36. Зеро ин воқеъ шуд, то Навишта ба амал ояд, ки мегӯяд: "Ҳеч як устухони ӯ шикаста нахоҳад шуд".

37. Ва Навишта боз дар ҷои дигар мегӯяд: "Ба Он Касе ки найза задаанд, назар хоҳанд дӯхт".

Дафни Исо.

38. Пас аз он Юсуф, ки аз аҳли Ҳаромот ва, аз тарси яҳудиён, шогирди махфии Исо буд, аз Пилотус хоҳиш кард, ки Ҷасади Исоро бардорад; ва Пилотус ба вай иҷозат дод. Вай омада, Ҷасади Исоро бардошт.

39. Ва Никӯдимус, ки пештар шабона назди Исо омада буд, низ омад ва тақрибан сад ратл мур ва уди омехта бо худ овард.

40. Онҳо Ҷасади Исоро гирифтанд ва мувофиқи маросими дафни яҳудиён, ҳанут пошида, ба кафан печонданд.

41. Дар он ҷое ки ӯ маслуб шуд, боғе буд, ва дар боғ қабри наве ки дар он ҳанӯз ҳеч кас дафн нашуда буд:

42. Дар он ҷо Исоро дафн карданд, зеро ки арафайи шанбеи яҳудиён буд, ва он қабр наздик буд.

БОБИ БИСТУМ

Эҳъёи Исо.

1. ДАР рӯзи якшанбе, бомдодон, ки ҳаво ҳанӯз торик буд, Марьями Маҷдалия бар сари қабр омад ва дид, ки санг аз қабр бардошта шудааст;

2. Вай дартоз назди Шимъӯни Петрус ва он шогирди дигаре ки Исо дӯст медошт, омада, ба онҳо гуфт: «Худовандро аз қабр бурдаанд, ва намедонем, ки Ӯро кучо гузоштаанд».

3. Дарҳол Шимъӯни Петрус ва он шогирди дигар берун омада, ба ҷониби қабр рафтанд.

4. Ҳар ду бо ҳам медавиданд, вале он шогирди дигар зудтар давида, аз Петрус пеш гузафт ва аввал бар сари қабр омад,

5. Ва ҳам шуда, кафанро гузошта дид; лекин ба дарун надаромад.

6. Аз ақби вай Шимъӯни Петрус омада, ба қабр даромад ва кафанро гузошта дид

7. Ва рӯймолеро, ки бар сари Ӯ буд, на бо кафан, балки дар гӯшае алоҳида печида дид.

8. Он шогирди дигар, ки аввал бар сари қабр омада буд, низ ба дарун даромад, ва дид, ва имон овард;

9. Зеро онҳо ҳанӯз Навиштаро нафаҳмида буданд, ки Ӯ бояд аз мурдагон эҳъё шавад.

10. Ва шогирдон ба ҳонаи худ баргаштанд.

*Зоҳир шудани Исои эҳъёшуда
ба Марьями Маҷдалия ва ба шогирдон.*

11. Аммо Марьям дар беруни қабр истода, гирья мекард; ва чун мегирист, ҳам шуда, ба даруни қабр нигоҳ кард

12. Ва ду фариштаи сафедпӯширо дид, ки дар он ҷое ки Ҷасади Исо гузошта шуда буд, яке ба тарафи сар ва дигаре ба тарафи пой нишаста буданд.

13. Онҳо ба вай гуфтанд: «Эй зан! Чаро гирья мекуӣ? Ба онҳо гуфт: «Худованди маро бурдаанд, ва намедонам, ки Ӯро кучо гузоштаанд».

14. Чун инро гуфт, ба ақиб рӯ овард ва Исоро истода дид; вале надонист, ки ин Исост.

15. Исо ба вай гуфт: «Эй зан! Чаро гирья мекуӣ? Киро ҷустуҷӯ мекуӣ?» Вай ба гумони он ки ин боғбон аст, ба Ӯ

гуфт: «Эй оғо! Агар ту Үро бурда бошӣ, ба ман бигӯ, ки Үро кучо гузоштӣ, то ки ман Үро гирифта барам».

16. Исо ба вай гуфт: «Эй Марьям!» Вай рӯ оварда, ба Ү гуфт: «Раббунӣ!» — яъне: «Устод!»

17. Исо ба вай гуфт: «Ба Ман даст нарасон, зеро ки ҳанӯз назди Падари Худ сууд накардаам; лекин назди бародарони Ман рафта, ба онҳо бигӯ: Ман назди Падари Худ ва Падари шумо, назди Худои Худ ва Худои шумо сууд мекунам».

18. Марьями Маҷдалия омада, ба шогирдон хабар дод, ки: «Ман Худовандро дидаам, ва ба ман чунин гуфт».

19. Бегоҳии ҳуди ҳамон рӯзи якшанбе, вақте ки шогирдон дар хонае чамъ омада, аз тарси яҳудиён дарҳои онро баста буданд, Исо омада, дар миёни онҳо биистод ва ба онҳо гуфт: «Салом бар шумо бод!»

20. Чун инро гуфт, дастҳо ва қабурғаи Худро ба онҳо нишон дод. Шогирдон Худовандро дида, шод гардиданд.

21. Боз Исо ба онҳо гуфт: «Салом бар шумо бод! Чунон ки Падар Маро фиристод, Ман низ шуморо мефиристам».

22. Чун инро гуфт, бар онҳо дамид ва гуфт: «Рӯхулқудсро пайдо кунед:

23. Гуноҳи касеро, ки афв намоед, омурзида мешавад; ва касеро, ки афв накунед, омурзида намешавад».

24. Лекин Тумо, ки яке аз он дувоздаҳ буд ва Экизак номида мешуд, вақте ки Исо омад, бо онҳо набуд.

25. Шогирдони дигар ба вай гуфтанд: «Мо Худовандро дидаем». Вай ба онҳо гуфт: «То дар дастҳои Ү ҷои меҳхоро набинам, ва ангушти худро дар ҷои меҳҳо нагузорам, ва дасти худро бар қабурғаи Ү наниҳам, бовар нахоҳам кард».

Исо ва Тумо.

26. Баъд аз ҳашт рӯз боз шогирдони Ү дар хона буданд, ва Тумо низ бо онҳо буд, ва дарҳо баста. Исо омада, дар миёни онҳо биистод ва гуфт: «Салом бар шумо бод!»

27. Пас аз он ба Тумо гуфт: «Ангушти худро ба ин ҷо биёр ва дастҳои Маро бубин; ва дасти худро биёр ва бар қабурғаи Ман бигуздор; ва беимон набош, балки имон дошта бош».

28. Тумо дар ҷавоби Ү гуфт: «Эй Худованди ман ва эй Худои ман!»

29. Исо ба вай гуфт: «Ба хотири он ки Маро дидаи, имон овардӣ: хушо касоне ки надида, имон меоваранд».

30. Боз бисъёр мӯъчизоти дигаре Исо дар назди шогирдонаш нишон дод, ки дар ин китоб навишта нашуд;

31. Аммо ин қадараш навишта шуд, то шумо имон оваред, ки Исо Масеҳ ва Писари Худост; ва имон оварда, ба исми Ӯ ҳаёт ёбед.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Исо назди кӯли Табария.

1. БАЪД аз он боз Исо дар соҳили баҳри Табария ба шогирдон зоҳир шуд. Зоҳир шуданаш ин тавр буд:

2. Шимъӯни Петрус, Тумо, ки Экизак номида мешуд, Натанъил, ки аз Қонои Чалил буд, писарони Забдой ва ду нафари дигар аз шогирдони Ӯ бо ҳам буданд.

3. Ва Шимъӯни Петрус ба онҳо гуфт: «Меҳоҳам ба сайди моҳӣ биравам». Ба вай гуфтанд: «Мо низ ҳамроҳи ту меравем». Дарҳол рафта, ба қайқ савор шуданд, ва он шаб чизе сайд накарданд.

4. Вақте ки субҳ шуд, Исо дар соҳил истода буд, лекин шогирдон надонистанд, ки ин Исост.

5. Исо ба онҳо гуфт: «Эй фарзандон! Оё назди шумо хӯроке ҳаст?» Ба Ӯ ҷавоб доданд: «Не».

6. Ӯ ба онҳо гуфт: «Тӯрро ба тарафи ростии қайқ биандозед, ва хоҳед ёфт». Онҳо андохтанд, ва аз бисъёрии моҳӣ онро кашиданд натавонистанд.

7. Он шогирде ки Исо дӯст медошт, ба Петрус гуфт: «Ин Худованд аст». Чун Шимъӯни Петрус шунид, ки ин Худованд аст, чомашро ба худ печонд, чунки бараҳна буд, ва худро дар баҳр андохт;

8. Ва шогирдони дигар бо қайқ омаданд, — зеро ки аз соҳил дур набуданд, балки қариб ба дусад зироъ*, — ва тӯри пур аз моҳиро кашиданд.

9. Ва чун ба хушкӣ баромаданд, оташи афрӯхта ва моҳии бар он гузошташуда ва нон диданд.

10. Исо ба онҳо гуфт: «Аз он моҳие ки ҳозир сайд кардед, биёред».

*8. *Зироъ* — андозаест аз оринҷ то нӯги ангушти миёна (тахминан 48 см).

11. Шимъӯни Петрус рафта, тӯрро пур аз моҳиёни бузург, ки саду панҷоҳу се адад буданд, ба хушкӣ кашид, ва бо вучуди бисъерии моҳӣ тӯр надарид.

12. Исо ба онҳо гуфт: «Биёед, хӯрок бихӯред». Лекин аз шогирдон касе чуръат накард, ки аз Ӯ бипурсад: "Ту кистӣ?" Зеро медонистанд, ки ин Худованд аст.

13. Ва Исо пеш омада, нонро гирифт ва ба онҳо дод, ва ҳамчунин моҳиро.

14. Ин бори сеюм буд, ки Исо, пас аз эҳъё шуданаш аз мурдагон, ба шогирдони Худ зоҳир шуд.

*Имтиҳони Петрус ва ба вай
баргардонидани хизматгузори ҳавворигӣ.*

15. Баъд аз хӯрок хӯрданашон, Исо ба Шимъӯни Петрус гуфт: «Эй Шимъӯн ибни Юнус! Оё Маро бештар аз инҳо дӯст медорӣ?» Ба Ӯ гуфт: «Оре, Худовандо! Ту медонӣ, ки Туро дӯст медорам». Ба вай гуфт: «Барраҳои Маро бичарон».

16. Боз бори дигар ба вай гуфт: «Эй Шимъӯн ибни Юнус! Оё Маро дӯст медорӣ?» Ба Ӯ гуфт: «Оре, Худовандо! Ту медонӣ, ки Туро дӯст медорам». Ба вай гуфт: «Гусфандони Маро чӯпонӣ намо».

17. Ва бори сеюм ба вай гуфт: «Эй Шимъӯн ибни Юнус! Оё Маро дӯст медорӣ?» Петрус ғамгин шуд, ки бори сеюм аз вай пурсид: "Оё Маро дӯст медорӣ?" ва ба Ӯ гуфт: «Худовандо! Ту аз ҳама чиз воқиф ҳастӣ; Ту медонӣ, ки Туро дӯст медорам». Исо ба вай гуфт: «Гӯсфандони Маро бичарон»;

18. Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту мегӯям: вақте ки ҷавон будӣ, камаратро худат мебасти ва ба ҳар ҷо, ки меҳости, мерафти; лекин вақте ки пир шавӣ, дастҳоятро дароз хоҳӣ кард, ва дигаре туро баста, ба он ҷое ки намехоҳӣ, туро хоҳад бурд».

19. Чунин гуфт, то ишорат кунад, ки бо ҷӣ гуна фавт вай бояд Худоро ҷалол диҳад. Ва чун инро гуфт, ба вай фармуд: «Аз ақиби Ман биё».

20. Петрус ба атроф нигоҳ карда, дид, ки он шогирде ки Исо дӯст медошт, аз ақиби онҳо меояд, ва ин ҳамон буд, ки дар вақти таоми шом бар сандуқи синаи Ӯ такъя зада, гуфта буд: «Худовандо! Кист он ки Туро таслим мекунад?»

21. Чун Петрус вайро дид, ба Исо гуфт: «Худовандо! Оқибати ин ҷӣ хоҳад буд?»

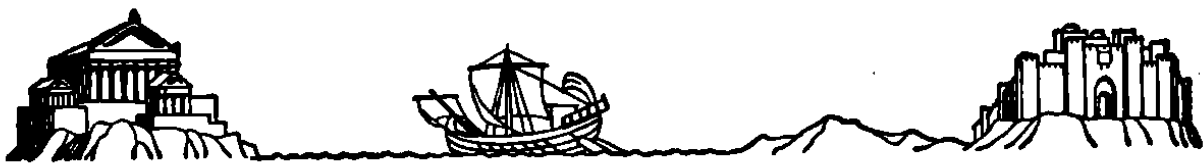
22. Исо ба вай гуфт: «Агар хости Ман ин бошад, ки то

вақти омаданам вай бимонад, ин ба ту чӣ дахл дорад? Аз ақиби Ман биё».

23. Бинобар ин дар миёни бародарон чунин сухан паҳн шуд, ки он шогирд нахоҳад мурд. Лекин Исо ба вай нагуфт, ки вай нахоҳад мурд, балки гуфт: «Агар хости Ман ин бошад, ки то вақти омаданам вай бимонад, ин ба ту чӣ дахл дорад?»

24. Ва ин шогирдест, ки ба ин чизҳо шаҳодат медиҳад ва инҳоро навишт; ва мо медонем, ки шаҳодати вай рост аст.

25. Боз бисъёр аъмоли дигаре Исо ба ҷо овард, ки агар муфассалан навишта шавад, ба гумонам, тамоми дунё ҳам он китобҳои навишташударо гунҷоиш дода наметавонист. Омин.

АЪМОЛИ ҲАВВОРИЁН

БОБИ ЯКУМ

Муқаддима.

1. НОМАИ аввалро навиштаам, эй Теофилус, дар бораи ҳар он чи Исо ба амал овард ва таълим дод аз ибтидо,
2. То ҳамон рӯзе ки ба василаи Рӯхулқудс ба ҳаввориёни баргузидаи Худ дастурҳо дод ва ба осмон бурда шуд;

Хизматгузориҳои Исои Масеҳ баъд аз эҳё шудан.

3. Ба онҳо низ, баъд аз азобу уқубаташ, бо далелҳои бисёр Худро зинда нишон дод ва дар давоми чихил рӯз ба онҳо зоҳир шуда, дар бораи Малакути Худо сухан гуфт,
4. Ва онҳоро ҳамчун карда, чунин амр фармуд: «Ерусалимро тарк накунед, балки мунтазири он ваъдаи Падар бошед, ки аз Ман шунидаед;
5. Зеро ки Яҳё бо об таъмид меод, лекин шумо, баъд аз чанд рӯз, бо Рӯхулқудс таъмид хоҳед ёфт».
6. Пас, онҳое ки ҳамчун шуда буданд, ба Ӯ савол дода, гуфтанд: «Худовандо, оё дар ҳамин вақт салтанатро бар Исроил аз нав барқарор хоҳӣ кард?»
7. Ба онҳо гуфт: «Кори шумо нест, ки замонҳо ва мӯҳлатҳоеро, ки Падар бо қудрати Худ муқаррар намудааст, бидонед;
8. Аммо вақте ки Рӯхулқудс бар шумо нозил шавад, қувват хоҳед ёфт ва дар Ерусалим ва дар тамоми Яҳудо ва Сомария ва то ақсои дунёи шоҳидони Ман хоҳед буд».

Ба осмон сууд кардани Исо.

9. Ҳамин ки инро гуфт, боло бурда шуд, ва онҳо менигаристанд, ва абре Ӯро аз пеши назари онҳо гирифта бурд.
10. Чун Ӯ боло мебаромад, ва онҳо ба осмон менигаристанд, ногоҳ ду марди сафедпӯш назди онҳо пайдо шуданд

11. Ва гуфтанд: «Эй мардони Чалил! Чаро ин чо истода, сӯи осмон нигаронед? Хамин Исо, ки аз пеши шумо ба осмон боло бурда шуд, чӣ тавре ки Уро сӯи осмон равона дидед, боз ҳамон тавр хоҳад баргашт».

Интизорӣ ба Рӯхулқудс.

12. Он гоҳ онҳо аз кӯҳи Зайтун, ки дар наздикии Ерусалим ба масофати роҳравии рӯзи шанбе* воқеъ аст, сӯи Ерусалим равона шуданд

13. Ва, чун расиданд, ба болохонае баромаданд, ки дар он чо Петрус ва Яъқуб, Юҳанно ва Андриёс, Филиппус ва Тумо, Барталмо ва Матто, Яъқуб ибни Ҳалфой ва Шимъӯни Фагор ва Яҳудо ибни Яъқуб иқомат доштанд;

14. Ҳамаи онҳо якдилона ба дуо машғул буданд, ва ҳамроҳашон занон ва Марьям модари Исо ва бародарони Ӯ низ буданд.

Интиҳоб шудани Матъёс.

15. Дар он рӯзҳо Петрус дар миёни шогирдон, ки дар чамъомад тақрибан саду бист нафар буданд, бархоста, гуфт:

16. «Эй бародарон! Мебоист он Навишта иҷро мешуд, ки Рӯхулқудс бо забони Довуд дар бораи Яҳудо пешгӯӣ кард, ки вай роҳнамо буд ба онҳое ки Исоро дастгир карданд;

17. «Вай ба мо мансуб гардида, насибе дар ин хизмат ёфт;

18. «Ва инак, вай ба музди бадкирдории худ мазраае харид ва бар он рӯйнокӣ афтода, шикамаш кафид, ва тамоми амъояш берун шуд;

19. «Хабари ин ба гӯши ҳамаи сокинони Ерусалим расид, ва он мазраа ба забони онҳо Ҳақалдамо, яъне "Мазрааи хунин" номида шудааст.

20. «Зеро ки дар китоби Забур навишта шудааст:

"Манзили вай хароб гардад.

ва касе дар он сокин нашавад"; ва:

"Қоҳу чалолӣ варо дигаре бигирад".

21. «Бинобар ин аз касоне ки ҳамроҳи мо буданд дар тамоми он муддате ки Исои Худованд бо мо рафтуомад дошт,

22. «Яъне аз вақти таъмиди Яҳъё то рӯзе ки Ӯ аз пеши мо боло бурда шуд, — яке аз онҳо бояд бо мо шоҳиди эҳёи Ӯ бишавад».

*12. Роҳравии рӯзи шанбе — тақрибан як километр.

23. Ва ду нафарро: Юсуфро, ки Барсаббо ном дошта, лақабаш Юстус буд, ва Матъёсро пешниҳод карданд

24. Ва дуо карда, гуфтанд: «Ту, эй Худованд, ки Орифулқалб ҳастӣ, бинамо якеро, ки аз ин ду баргузидаӣ,

25. «То ки вай насиби ин хизмат ва ҳаввориятро пайдо кунад, ки Яхудо аз он маҳрум шуда, ба макони худ рафтааст».

26. Куръае барои онҳо партофтанд, ва куръа ба номи Матъёс баромад, ва ӯ ба ёздаҳ ҳаввориён мансуб гашт.

БОБИ ДУЮМ

Нозил шудани Рӯҳулқудс.

1. ВАҚТЕ ки рӯзи Панतिकост фаро расид, ҳамаашон якдилона дар як ҷо ҷамъ омаданд;

2. Баногоҳ ғулғулае, мисли садои тундбод, аз осмон баромад ва тамоми ҳонаро пур кард,

3. Ва забонаҳои аз ҳам чудое, мисли забонаҳои оташ, ба онҳо зоҳир шуда, якто-якто бар ҳар яке аз онҳо қарор гирифт.

4. Ҳамаашон аз Рӯҳулқудс пур шуданд, ва чун Рӯҳ ба онҳо қудрати тақаллум бахшид, ба забонҳои дигар-дигар ба сухан гуфтан шурӯъ карданд.

5. Дар Ерусалим яҳудиён, одамони худотарсе ки аз ҳар халқи зери осмон буданд, сукунат доштанд.

6. Ҳангоме ки он ғулғула баланд шуд, мардуми бисъёре ҷамъ омада, дар ҳайрат афтоданд, зеро ки ҳар кас ба забони худаш сухани онҳоро мешунид.

7. Ва ҳама моту мабхут ва мутааҷҷиб шуда, ба якдигар мегуфтанд: «Оё ҳамаи инҳо, ки гап мезананд, ҷалилӣ нестанд?»

8. «Пас чӣ гуна ҳар яке аз мо сухани онҳоро ба забони зодгоҳи худ мешунавем?»

9. «Мо, ки портиён ва модиён ва эломиён, ва сокинони байнаннаҳрайн, Яхудо ва Қаппадукия, Понтус ва вилояти Осиё,

10. «Фриҷия ва Памфилия, Миср ва ноҳияи Либия, ки дар наздикии Курин аст, ва зиёратчиёни румӣ, ҳам яҳудиён ва ҳам онҳое ки чанде пеш дини яҳудиро қабул кардаанд,

11. «Ва аҳли Крит ва Арабистон ҳастем, суханони инҳоро аз кибриёи Худо ба забонҳои худамон мешунавем».

12. Ҳама мутааҷчиб шуда ва дар ҳайрат афтода, ба якдигар мегуфтанд: «Ин чӣ маъно дорад?»

13. Вале баъзе касон истехзокунон мегуфтанд: «Инҳо май хӯрда, маст шудаанд».

Мавзизаи Петрус.

14. Он гоҳ Петрус, бо он ёздаҳ нафар, бархоста ва овози худро баланд карда, ба онҳо гуфт: «Эй мардони Яҳудо ва ҳамаи сокинони Ерусалим! Инро бидонед ва суханони маро гӯш кунед:

1. Ба амал омадани нубуввати Юил.

15. «Инҳо маст нестанд, чунон ки шумо гумон мекунад, зеро ки ҳоло соати сеи рӯз аст,

16. «Балки ин ҳамон чиз аст, ки Юили набӣ гуфтааст:

17. "Ва дар рӯзҳои охир, мегӯяд Худо, чунин хоҳам кард:

Рӯҳи Худо бар тамоми башар хоҳам рехт,
ва писарону духтарони шумо нубувват хоҳанд кард,
ва ҷавонони шумо рӯъёҳо ва пирони шумо хобҳо
хоҳанд дид;

18. "Ва ҳатто бар ғуломону канизони Худ дар он рӯзҳо
Рӯҳи Худо хоҳам рехт,
ва онҳо нубувват хоҳанд кард;

19. "Ва аз боло дар осмон мӯъҷизот ва аз поён дар
замин аломот:

хун ва оташ ва бухороти дуд ба зухур хоҳам овард:

20. "Пеш аз он ки рӯзи азиму пуршукӯҳи Худованд фаро
расад,
офтоб ба зулмот ва моҳ ба хун мубаддал хоҳад шуд;

21. "Ва чунин хоҳад шуд,
ки ҳар кӣ исми Худовандро бихонад,
наҷот хоҳад ёфт".

2. Аъмоли Исо исбот менамояд, ки ӯ Худованд Худост.

22. «Эй мардони Исроил! Ба ин суханон гӯш диҳед: Исои Носирӣ Марде буд, ки назди шумо аз ҷониби Худо бо кувваҳо ва мӯъҷизот ва аломоте ки Худо дар миёни шумо ба василаи ӯ содир кард, ба субут расид, чунон ки худатон низ медонед;

23. «Уро, ки аз рӯи маслиҳати муайян ва огоҳии пешакии Худо таслим карда шуд, шумо бо дасти бадкирдорон бар салиб мехкӯб карда, куштед;

24. «Вале Худо завлонаи маргро шикаста, Уро эҳъё кард, зеро ғайриимкон буд, ки марг Уро дар қайдаш нигоҳ дорад.

3. *Довуд пешгӯӣ кардааст, ки Масеҳ баъд аз эҳъё Подшоҳ хоҳад шуд.*

25. «Зеро ки Довуд дар ҳақиқи У мегӯяд:

”Худовандро ҳамеша пеши назари худ медидам,
зеро ки У ба ямини ман аст,
то ки фурӯ нағалтам;

26. ”Ба ин сабаб дилам шод шуд,
ва забонам ба вачд омад;

ҳатто қисмам дар умед сокин хоҳад шуд,

27. ”Зеро ки чони маро дар дӯзах нахоҳӣ андохт,
ва нахоҳӣ гузошт, ки қуддуси Ту фаноро бубинад.

28. ”Тариқи ҳаётро ба ман омӯхтаӣ ва бо хузури Худ маро аз шодӣ пур хоҳӣ кард”.

29. «Эй бародарон! Изн мехоҳам, то ки чуръат намуда, ба шумо дар бораи падари мо Довуд бигӯям, ки ӯ вафот ёфта, дафн карда шудааст, ва қабраш то имрӯз дар миёни мо боқист;

30. «Азбаски ӯ пайғамбар буд ва медонист, ки Худо барои ӯ қасам ёд кардааст, ки аз насли ӯ Масеҳро ба миён оварад, то ки бар тахти ӯ бинишонад,

31. «Бинобар ин дар бораи эҳъёи Масеҳ пешбинӣ карда, гуфт, ки чони У дар дӯзах намонд, ва қисми У фаноро надид.

4. *Исои маслубшуда Худованд ва Масеҳ аст.*

32. «Ҳамин Исоро Худо эҳъё кард, ва ҳамаи мо шоҳидони он ҳастем.

33. «Акнун, ки У ба ямини Худо боло бурда шудааст, ваъдаи Рӯҳулқудсро аз Падар ёфта, он чиро, ки шумо дида ва шунида истодаед, фурӯ рехтааст.

34. «Зеро ки Довуд ба осмон набаромад, вале худааш мегӯяд:

”Худованд ба Худованди ман гуфт:
ба ямини Ман бинишин,

35. ”То ки душманонатро зери пои Ту андозам”.

36. «Пас, эй тамоми хонадони Исроил, яқинан бидонед,

ки Худо Ҳамин Исоро, ки шумо маслуб кардед, Худованд ва Масеҳ гардондааст».

Калисои нахустин.

37. Чун шуниданд, дилреш шуда, ба Петрус ва ҳаввориёни дигар гуфтанд: «Эй бародарон, мо акнун чӣ кунем?»

38. Петрус ба онҳо гуфт: «Тавба кунед, ва ҳар яке аз шумо ба исми Исои Масеҳ барои омурзиши гуноҳҳо таъмид бигиред, ва атои Рӯҳулқудсро хоҳед ёфт;

39. «Зеро ки ин ваъда барои шумо ва фарзандони шумо ва барои ҳамаи онҳост, ки дур ҳастанд, яъне барои ҳар касе ки Худованд Худои мо ўро бихонад».

40. Ў бо бисъёр суханони дигар ба онҳо шаҳодат меод ва мавъиза намуда, мегуфт: «Худро аз ин насли қачрав раҳо кунед!»

41. Пас онҳое ки каломи ўро бо рағбат қабул карданд, таъмид гирифтанд, ва дар ҳамон рӯз тақрибан се ҳазор нафар ба онҳо ҳамроҳ шуданд,

42. Ва онҳо бо шунидани таълими ҳаввориён, бо мушоракати онҳо, бо шикастани нон ва бо дуо гуфтан машғул буданд.

43. Ҳама саросар ба ҳарос афтода буданд, ва бисъёр мӯъҷизот ва аломат аз дасти ҳаввориён дар Ерусалим ба амал омад.

44. Ҳамаи имондорон бо ҳам муттаҳид ва дар ҳама чиз шарик буданд:

45. Молу мулки худро мефурӯхтанд ва ба ҳама, мувофиқи эҳтиёҷоти ҳар кас, тақсим мекарданд;

46. Ҳар рӯз якдилона дар маъбад ҳамъ мешуданд ва дар хонаҳои худ нон шикаста, бо дилхушӣ ва самимият бо ҳам хӯрок мехӯрданд,

47. Худоро ҳамду сано мехонданд ва дар миёни тамоми мардум мехру муҳаббат пайдо мекарданд, ва Худованд ҳар рӯз касонеро, ки наҷот меёфтанд, ба аҳли калисо меафзуд.

БОБИ СЕЮМ

Лангро шифо додани ҳаввориён.

1. РЎЗЕ дар соати нӯҳуми вақти ибодат Петрус ва Юҳанно ба маъбад мерафтанд.

2. Марди ланги модарзоде буд, ки ҳар рӯз ӯро бардошта оварда, назди он дарвозаи маъбад, ки Ҷамил ном дошт, мегузоштанд, то аз касоне ки ба маъбад меомаданд, садақа бигирад;

3. Вақте ки ӯ Петрус ва Юҳанноро назди даромадгоҳи маъбад дид, аз онҳо садақа пурсид.

4. Петрус, ки бо Юҳанно буд, ба ӯ синчакунон нигариста, гуфт: «Ба мо нигоҳ кун».

5. Ӯ ба онҳо назар дӯхт ба умеди он ки аз онҳо чизе бигирад.

6. Аммо Петрус гуфт: «Ман нуқра ва тилло надорам; лекин он чи дорам, ба ту медиҳам: ба исми Исои Масеҳи Носирӣ барҳезу роҳ рав».

7. Аз дасти росташ гирифта, ӯро ба по хезонд; баногоҳ пойҳо ва шитолингҳои ӯ кувват гирифт,

8. Ва аз ҷои худ ҷаста ҳеста, ба роҳравӣ даромад ва роҳравону частухезкунон ва Худоро ҳамдгӯён ҳамроҳи онҳо ворида маъбад шуд.

9. Тамоми мардум ӯро роҳравон ва Худоро ҳамдгӯён диданд

10. Ва ӯро шинохтанд, ки ҳамон касест, ки назди дарвозаи Ҷамили маъбад нишаста, садақа мепурсид, ва аз он чи ба ӯ рӯй дода буд, дар даҳшат ва дар ҳайрат афтоданд.

11. Азбаски ӯ ба Петрус ва Юҳанно часпида буд, тамоми мардум дар равоқи Сулаймон бо ҳайрат сӯи онҳо шитофтанд.

Мавғизаи дуҷуми Петрус.

12. Петрус, чун дид, ба он ҷамоат рӯ оварда, гуфт: «Эй мардони Исроил! Чаро аз дидани ин дар ҳайрат афтодаед ва чаро ба мо чашм дӯхтаед, гӯё ки мо бо кувват ё парҳезгории худ сабаби роҳ рафтани ин шахс шуда бошем?»

13. «Худои Иброҳим ва Исҳоқ ва Яъқуб, Худои падарони мо, Писари Худ Исоро ҷалолат бахшид. Шумо Ӯро таслим кардед ва дар ҳузури Пилотус, ки меҳост Ӯро озод кунад, Ӯро рад намудед;

14. «Лекин шумо Қуддус ва Одилро рад намуда, хоҳиш кардед, ки як шахси одамкуш барои шумо озод карда шавад,

15. «Вале Сарвари ҳаётро куштед, вале Худо Ӯро аз мурдагон эҳё кард, ва мо шоҳидони он ҳастем.

16. «Ба хотири имон ба исми Ӯ ин шахсе ки мебинед ва

мешиносед, қувват ёфтааст, бале, исми У ва имоне ки дар мо аз Уст, дар ҳузури ҳамаи шумо ба вай ин шифоро бахшидааст.

17. «Лекин, эй бародарон, медонам, ки шумо, мисли сардорони худ, ин корро аз рӯи нодонӣ кардаед;

18. «Аммо Худо он чиро, ки бо забони тамоми анбиёиш пешакӣ гуфта буд, ки Масеҳ бояд азобу уқубат кашад, ҳамин тавр анҷом дод.

19. «Пас, тавба кунед ва рӯчӯъ намоед, то ки гуноҳҳои шумо маҳв гардад,

20. «Ва айёми фароғат аз ҳузури Худованд фаро расад, ва У Исои Масеҳро, ки бароятон аз аввал баргузида буд, бифиризад,

21. «То замони таҷдид кардани ҳама чиз мутобиқи он чи Худо бо забони анбиёи муқаддаси Худ аз азал гуфтааст, мебоист осмон Уро қабул мекард.

22. «Чунончи, Мусо ба падарони мо гуфта буд:

”Худованд Худои шумо Пайғамбаре мисли ман барои шумо

аз миёни бародарони шумо ба миён хоҳад овард; бояд ба он чи У ба шумо мегӯяд, гӯш диҳед,

23. ”Ва ҳар кӣ ба суханони Он Пайғамбар гӯш надихад, бояд аз байни қавми худ решақан шавад”.

24. «Ҳамчунин тамоми анбиё, аз Самуил гирифта то онҳое ки баъд аз ӯ нубувват кардаанд, ҳамаашон ин айёмро пешгӯӣ кардаанд.

25. «Шумо фарзандони он анбиё ҳастед ва дар он аҳде ки Худо бо падарони мо баст, насибе доред, чунон ки У ба Иброҳим гуфтааст: ”Ҳамаи қабилаҳои рӯи замин дар насли ту баракат хоҳанд хост”.

26. «Худо Писари Худ Исоро муваккал карда, аввал назди шумо фиристод, то ки У ҳар якеро аз роҳҳои шароратомези шумо баргардонида, шуморо баракат диҳад».

БОБИ ЧОРУМ

Таъқиботи аввалин ба муқобили ҳаввориён.

1. ҲАНГОМЕ ки онҳо ба мардум сухан мегуфтанд, коҳинон ва сардори посбонони маъбад ва саддуқиён бар сари онҳо тохтанд,

2. Зеро хеле нороҳат шуданд аз ин ки онҳо мардумро таълим медоданд ва дар шахси Исо эҳъи мурдагонро мавъиза менамуданд,

3. Ва дасти тааддӣ ба онҳо дароз карда, то фардо ба ҳабс гирифтанд, зеро ки шомгоҳ буд.

4. Аммо бисъёре аз шунавандагони калом имон оварданд, ва шумораи онҳо тақрибан панҷ ҳазор мард буд.

Нутқи Петрус ба пирон.

5. Фардои он, сардорон ва пирон ва китобдонони онҳо дар Ерусалим чамъомаде барпо карданд,

6. Ва Ҳонони саркоҳин ва Қаёфо ва Юҳанно ва Искандар ва ҳамаи аъзоёни хонаводаи саркоҳин ҳузур доштанд,

7. Ва онҳоро дар миёнаҷо ба по хезонда, пурсиданд: «Ба кадом қувват ва ба кадом исм ин корро кардаед?»

8. Петрус аз Рӯҳулқудс пур шуда, ба онҳо гуфт: «Эй сардорони қавм ва пирони Исроил!

9. «Агар имрӯз барои некие ки ба марди нотавоне кардаем, моро тафтиш менамояд ва меҳаҳед бидонед, ки вай ба чӣ васила шифо ёфтааст,

10. «Пас ба ҳамаи шумо ва ба тамоми қавми Исроил маълум бод, ки ба исми Исои Масеҳи Носирӣ, ки Ӯро шумо маслӯб кардед, ва Худо Ӯро аз мурдагон эҳъё намуд, — оре, ба исми Ӯ ин одам дар ҳузури шумо тандуруст истодааст:

11. «Ӯ ҳамон сангест, ки шумо, бинокорон, онро рад кардед, вале он ҳоло санги сари гӯшаи бино гардидааст.

12. «Дар ҳеч каси дигар начот нест, ва дар зери осмон ҳеч исми дигаре ба одамон ато нашудааст, то ки ба василаи он начот ёбем».

Мавъиза ба исми Исо манъ карда шудааст.

13. Вақте ки часорати Петрус ва Юҳанноро диданд ва пай бурданд, ки одамони ноҳонда ва оддӣ ҳастанд, мутааҷҷиб шуданд ва онҳоро шинохтанд, ки аз ҳамроҳони Исо буданд;

14. Чун шахси шифоёфтаре диданд, ки назди онҳо истода буд, чизе ба муқобили онҳо гуфта натавонистанд.

15. Ба онҳо амр фармуданд, ки аз шӯрои пирон берун бираванд; пас аз он бо якдигар машварат карданд

16. Ва гуфтанд: «Бо ин одамон чӣ кунем? Инак ба ҳамаи

сокинони Ерусалим маълум шудааст, ки онҳо мӯъчизаи ба назар намоёне ба амал овардаанд, ва мо онро наметавонем инкор кунем;

17. «Аммо барои он ки бештар аз ин дар миёни мардум овоза нашавад, бояд онҳоро саҳт таҳдид кунем, ки дигар ба ҳеҷ кас дар бораи ин исм гап назананд».

18. Онҳоро даъват намуда, фармон доданд, ки ба ҳеҷ ваҷҳ исми Исоро ба забон наоваранд ва таълим надиханд.

19. Вале Петрус ва Юҳанно ба ҷавоби онҳо гуфтанд: «Худатон ҳукм кунед, оё дар назари Худо дуруст аст, ки итоати шуморо аз итоати Худо авло донем?»

20. «Мо наметавонем аз гуфтани он чи дидаем ва шунидаем, даст кашем».

21. Онҳоро боз ҳам зиёдтар таҳдид карда, ҷавоб доданд, чунки ба сабаби мардум имконият наёфтанд ба онҳо ҷазо диҳанд, зеро ки ҳама Худоро барои он чи воқеъ шуда буд, ҳамду сано мегуфтанд;

22. Шахсе ки ин мӯъчизаи шифо ба вай рӯй дод, бештар аз чихилсола буд.

Шогирдон бори дуюм аз Рӯҳулқудс пур мешаванд.

23. Баъд аз раҳо шуданашон назди ёрони худ омаданд ва он чиро, ки саркоҳинон ва пирон гуфта буданд, ба онҳо нақл карданд.

24. Чун инро шуниданд, овози худро якдилона сӯи Худо баланд карда, гуфтанд: «Эй Парвардигор, эй Офарίδαгори осмон ва замин ва баҳр ва ҳар он чи дар онҳост!»

25. «Ту бо забони падари мо ва бандаи Худ Довуд ба василаи Рӯҳулқудс гуфтай:

”Чаро халқҳо шӯриш менамоянд ва қавмҳо беҳуда қасд мекунанд?»

26. ”Подшоҳони замин қиём кардаанд ва мирон муттаҳид шудаанд

бар зидди Худованд ва бар зидди Масеҳи У”.

27. «Дар воқеъ, бар зидди Писари Муқаддаси Ту Исо, ки Ҷро тадҳин кардай, Хиродус ва Понтиус Пилотус бо гайрияхудиён ва қавми Исроил муттаҳид шуданд,

28. «То он чиро, ки бозуи Ту ва раъи Ту пешакӣ муқаррар карда буд, ба ҷо оваранд.

29. «Ва алҳол, эй Худованд, ба таҳдидҳои онҳо назар

андоз ва ба бандагони Худ ато фармо, то ки бо камоли часорат каломи Туро баён кунанд,

30. «Дар сурате ки Ту дасти Худро барои шифо бахшидан ва барои нишон додани аломату мӯъчизот ба исми Писари Муқаддаси Худ Исо дароз бикунӣ».

31. Ҳамин ки дуояшон ба охир расид, маконе ки дар он чамъ шуда буданд, ба ҷунбиш омад, ва ҳама аз Рӯҳулқудс пур шуданд ва каломи Худоро далерона мегуфтанд.

Аҳволи калисои Ерусалим

32. Ҳамаи имондорон аз ҷону дил муттаҳид шуда буданд, ва ҳеҷ касе молу мулки худро аз они худ намедонист, балки ҳама чизро онҳо муштарақ медоштанд.

33. Ҳаввориён бо қувваи бузурге ба эҳёи Исои Худованд шаҳодат медоданд, ва файзи азиме бар ҳамаи онҳо буд.

34. Ҳеҷ эҳтиёчманде дар байнашон набуд, зеро ҳар касе ки замин ё хонае дошт, онро мефурӯхт ва пулашро оварда,

35. Дар ихтиёри ҳаввориён мегузошт, ва ба ҳар кас ба қадри эҳтиёчаш дода мешуд.

36. Юсуф, ки ҳаввориён ба ӯ лақаби Барнаббо, яъне "ибни тасаллӣ" - ро дода буданд, ва ӯ аз сибти Левӣ, аз аҳли Қаприс буд,

37. Замине дошт, ва онро фурӯхт ва пулашро оварда, дар ихтиёри ҳаввориён гузошт.

БОБИ ПАНЧУМ

Гуноҳ ва мамоти Ҳанониё ва Сафира.

1. АММО Ҳанониё ном шахсе, бо ҳамсараш Сафира, мулки худро фурӯхт

2. Ва як қисми пули онро, бо огоҳии ҳамсараш, гирифта нигоҳ дошт ва боқии онро оварда, дар ихтиёри ҳаввориён гузошт.

3. Петрус гуфт: «Эй Ҳанониё! Чаро ин тавр ба дилат шайтон роҳ ёфтааст, то туро водор намояд, ки ба Рӯҳулқудс дурӯғ бигӯӣ ва як қисми пули заминро пинҳон кунӣ?»

4. «Оё он чи доштӣ, аз они ту набуд? Оё он чи баъд аз фурӯхтан пайдо кардӣ, дар ихтиёри ту набуд? Чаро чунин

фикрро дар дили худ чо додӣ? Ту на ба одамизод, балки ба Худо дурӯғ гуфтӣ».

5. Ҳамин ки Ҳанониё ин суханонро шунид, ба замин афтод ва чон дод, ва ҳамаи онҳое ки инро шуниданд, ба ҳароси азиме афтоданд.

6. Ҷавонон бархоста, ӯро барои дафн тайёр карданд ва берун бурда, ба хок супурданд.

7. Тахминан баъд аз гузаштани се соат ҳамсараш омад, ки аз ин воқеа беҳабар буд.

8. Петрус аз вай пурсид: «Ба ман бигӯ, ки оё заминро ба ҳамин маблағ фурӯхтаед?» Зан гуфт: «Оре, ба ҳамин маблағ».

9. Петрус ба вай гуфт: «Чаро ҳар ду забон як кардед, ки Рӯҳи Худовандро биозмосед? Онҳое ки шавҳаратро гӯрониданд, бар остонаи дар ҳастанд; туро низ хоҳанд бурд».

10. Ҳамон дам вай пеши пой ӯ афтода, чон дод; ва ҷавонон, чун дохил шуданд, вайро мурда ёфтанд ва берун бурда, дар паҳлуи шавҳараш дафн карданд.

11. Тамоми аҳли калисо ва ҳамаи онҳое ки инро шуниданд, ба ҳароси азиме афтоданд.

Тараққи ки калисо.

12. Ҳаввориён аломоту мӯъҷизоти зиёде дар миёни қавм ба амал меоварданд ва ҳама яқдилона дар равоқи Сулаймон чамъ мешуданд.

13. Ҳеч каси бегона ҷуръат намекард бо онҳо ҳамнишин шавад, лекин мардум онҳоро ситоиш мекарданд.

14. Мардону занони бисъёре ба Худованд имон оварда, торафт бештар ба онҳо ҳамроҳ мешуданд;

15. Кор ба ҷое расид, ки мардум беморонро ба кӯчаҳо бароварда, болои бистарҳо ва катҳо мегузоштанд, то ки дар вақти гузашта рафтани Петрус ақаллан сояи ӯ бар баъзеи онҳо биафтад.

16. Ҳамчунин мардуми бисъёре аз шаҳрҳои атроф дар Ерусалим чамъ шуда, беморон ва гирифторони арвоҳи палидро меоварданд, ва ҳамаи онҳо шифо меёфтанд.

Таъқиботи дуоим.

17. Аммо саркоҳин ва бо вай ҳамаи онҳое ки аз фирқаи саддуқиён буданд, аз ҳасад пур шуда, бархостанд

18. Ва ба ҳаввориён дасти тааддӣ дароз карда, онҳоро дар зиндони ом андохтанд.

19. Вале ҳамон шаб фариштаи Худованд дарҳои зиндонро кушода ва онҳоро берун оварда, гуфт:

20. «Биравед ва дар маъбад истода, ҳамаи ин суханони ҳаётро ба ин қавм бигӯед».

21. Чун инро шуниданд, субҳидам ба маъбад омаданд ва ба таълим додан шурӯъ карданд. Дар ин миён саркоҳин ва онҳое ки бо вай буданд, шӯрои пирон ва ҳамаи пириони бани-Исроилро даъват карданд ва ба зиндон кас фиристоданд, то ки онҳоро биёранд.

22. Аммо мулозимон рафта, онҳоро дар зиндон наёфтанд ва баргашта, хабар доданд

23. Ва гуфтанд: «Зиндонро бо эҳтиёти тамом баста дидем, ва посбонон дар пеши дар истода буданд, вале вақте ки дарро кушодем, касеро наёфтем».

24. Чун саркоҳин ва сардори посбонони маъбад ва саркоҳинони дигар ин суханонро шуниданд, дар ҳайрат афтанд, ки ин чӣ оқибате дошта бошад.

25. Дар ҳамин вақт касе омада, ба онҳо хабар дод ва гуфт: «Инак, он шахсоне ки дар зиндон андохта будед, дар маъбад истода, қавмро таълим медиҳанд».

26. Он гоҳ сардори посбонон бо мулозимонаш рафта, онҳоро овард, лекин на бо зӯрӣ, зеро аз қавм тарсиданд, ки мабодо онҳоро сангсор кунанд;

27. Чун онҳоро оварда, назди шӯрои пирон ба по хезонданд, саркоҳин ба онҳо савол дода, гуфт:

28. «Оё шуморо ба таври қатъӣ амр нафармудаем, ки ба ин исм таълим надихед? Ва инак, шумо Ерусалимро бо таълимоти худ пур кардаед ва мехоҳед хуни Он Одамро ба гардани мо бор кунед».

Ҷавоби ҳаввориён.

29. Петрус ва ҳаввориён ба ҷавоб гуфтанд: «Ба Худо бояд итоат кард, на ба одамизод;

30. «Худои падарони мо Исоро эҳё кард, ки шумо Ҷро ба дарахт овехта, кушта будед:

31. «Худо Ҷро ба ямини Худ боло бардошта, Сарвар ва Начотдиҳанда гардонд, то ки ба Исроил тавба ва омурзиши гуноҳоро ато фармояд;

32. «Мо шоҳидони Ҷ дар ин бобат ҳастем ва ҳамчунин

Рӯхулқулс аст, ки Онро Худо ба фармонбардорони Худ бахшидааст».

33. Чун шуниданд, чунон дарғазаб шуданд, ки қасд карданд онҳоро ба қатл расонанд.

Огоҳонидани Чамлиил.

34. Аммо яке аз фарисиён, ки Чамлиил ном дошт ва муаллими шариат буд, ва тамоми қавм ӯро мӯхтарам медоштанд, дар шӯрои пирон бархоста, амр дод, ки ҳаввориёнро ба муддати кӯтоҳе берун баранд,

35. Ва ба ҳозирон гуфт: «Эй мардони Исроил! Эҳтиёт кунед аз он чи мехоҳед бо ин одамон бикунед:

36. «Зеро ки чанде пеш аз ин айём шахсе Тавдо ном бархоста, худро чун шахси бузурге вонамуд кард, ва тақрибан чорсад нафар ба вай ҳамроҳ шуданд; вале вай кушта шуд, ва ҳамаи пайравонаш пароканда ва нест шуданд;

37. «Баъд аз вай Яхудои Чалилӣ дар замони саршуморӣ бархост ва мардуми бисъереро аз ақибӣ худ кашид; вай низ кушта шуд, ва ҳамаи пайравонаш пароканда шуданд;

38. «Ва алҳол ба шумо мегӯям, ки аз ин одамон даст кашед ва онҳоро ба ҳоли худ бигузored, зеро ки агар ин раъй ва амал аз одамизод бошад, худ аз худ барҳам хоҳад хӯрд,

39. «Вале агар аз Худо бошад, шумо онро наметавонед барҳам диҳед, мабодо маълум шавад, ки бо Худо ситеза мекунад».

Ҳаввориён сазовори беҳурматӣ гардидаанд.

40. Ба гапи вай даромаданд ва ҳаввориёнро ҷеғ зада оварда, қамчинкорӣ карданд ва минбаъд ба исми Исо ҳарф заданро ба онҳо манъ карда, онҳоро озод намуданд.

41. Онҳо аз шӯрои пирон баромада, хурсанд шуданд, ки ба хогири исми ӯ сазовори беҳурматӣ гардидаанд,

42. Ва ҳар рӯз дар маъбад ва дар хонаҳо дар бораи Исои Масеҳ таълим ва башорат медоданд.

БОБИ ШАШУМ

Дьяконҳои аввалин.

1. ДАР он айём, ки шогирдон зиёд мешуданд, яҳудиёни юнонизабон аз яҳудиёни ибронизабон шикоят карданд, ки бевазанони онҳо дар тақсими ризқи ҳаррӯза бе баҳра мемонанд.

2. Он дувоздаҳ нафар ҷамоати шогирдонро даъват намуда, гуфтанд: «Шоиستا нест, ки мо каломи Худоро тарк карда, ба хизмати таъмини ризку рӯзӣ машғул шавем;

3. «Пас, эй бародарон, ҳафт одами некном ва пур аз Рӯхулқудс ва пурҳикматро аз миёни худ интихоб намоед, то ки онҳоро ба ин хизмат таъин кунем;

4. «Лекин мо бо дуо ва бо таълими каломи Худо машғул ҳоҳем шуд».

5. Ин таклиф ба тамоми ҷамоат маъқул шуд, ва Истефанусро, ки шахси пур аз имон ва Рӯхулқудс буд, ва Филиппус ва Прохорус ва Никонӯр ва Тимӯн ва Парминос ва Николосро, ки аз аҳли Антиёҳия буда, чанде пеш дини яҳуди ро қабул карда буд, интихоб карданд;

6. Инҳоро дар назди ҳаввориён ба по ҳезонданд, ва даст бар сарашон монда, дуо карданд.

7. Каломи Худо торафт интишор меёфт, шумораи шогирдон дар Ерусалим бағоят меафзуд, ва бисъёре аз коҳинон низ ба имон тан доданд.

Таъқиботи сеюм.

Айбдор кардани Истефанус.

8. Истефанус, ки пур аз имон ва кувват буд, дар миёни қавм аломоту мӯъҷизоти бузурге ба амал меовард.

9. Баъзе касон аз куништи ба ном либартиниён, қуриниён ва исқандариён ва аз аҳли Қилиқия ва Осиё бо Истефанус баҳсу мунозира карданд,

10. Лекин ба он ҳикмат ва Рӯҳе ки дар суҳанонаш буд, ёрои муҳолифат надоштанд.

11. Бинобар ин чанд касро водор карданд, ки бигӯянд: «Мо шунидем, ки ӯ дар ҳаққи Мусо ва Худо суҳанони куфромез мегуфт».

12. Дар миёни қавм ва пирон ва китобдонон шӯр ангехта, ба ӯ ҳучум оварданд ва ӯро дастгир карда, ба шӯрои пирон бурданд.

13. Шоҳидони козибро пеш оварданд, ва онҳо гуфтанд: «Ин шахс ҳамеша ба муқобили ин макони муқаддас ва ба муқобили Таврот суҳанони куфромез мегӯяд;

14. «Зеро шунидем, ки ӯ мегуфт: "Исои Носирӣ ин маконро хароб хоҳад кард ва русумеро, ки Мусо ба мо супурдааст, тағйир хоҳад дод"».

15. Ҳамаи касоне ки дар шӯрои пирон нишаста буданд,

бар ӯ назар андохта, диданд, ки чехраи ӯ монанди чехраи фаришта буд.

БОБИ ҲАФТУМ

Нутқи Истефанус ба ҳузури шӯрои пирон.

1. ОН гоҳ саркоҳин пурсид: «Оё инҳо рост мегӯянд?»
2. Ба ҷавоб гуфт: «Эй бародарон ва эй падарон, гӯш кунед! Худои Зулҷалол ба падари мо Иброҳим, вақте ки ӯ дар Байнаннаҳрайн буд, яъне пеш аз он ки ба Ҳоррон муҳочират кунад, зоҳир шуд
3. «Ва ба ӯ гуфт: "Замини худ ва ақраби худро тарк намо ва сӯи заминне ки ба ту нишон медиҳам, равона шав".
4. «Аз замини калдониён берун омада, дар Ҳоррон маскан гирифт; баъд аз вафоти падараш, Худо ӯро аз он ҷо ба заминне ки шумо дар он иқомат доред, кӯчонид
5. «Ва аз он ба андозаи як кафи пой ҳам ба тасарруфи ӯ надод, вале дар ҳамон вақте ки ӯ ҳанӯз фарзанде надошт, ваъда кард, ки ӯро ва баъд аз ӯ наслашро молики он гардонад.
6. «Ва Худо ба ӯ гуфт, ки насли ӯ дар замини бегона монанди ғарибон зиндагӣ хоҳанд кард, ва муддати чорсад сол онҳоро дар бандагӣ нигоҳ дошта, азоб хоҳанд дод.
7. «"Аммо Ман", гуфт Худо, "бар он ҳалқе ки онҳоро дар бандагӣ нигоҳ дорад, доварӣ хоҳам кард, ва баъд аз он онҳо берун омада, дар ин макон ба Ман ибодат хоҳанд кард".
8. «Ва аҳди ҳатнаро ба ӯ дод. Пас аз ин Иброҳим падари Исҳоқ шуда, дар рӯзи ҳаштум ӯро хатна кард; ва Исҳоқ падари Яъқуб ва Яъқуб падари дувоздаҳ сарқабилла гардид.
9. «Сарқабиллаҳо аз Юсуф ҳасад бурда, ӯро ба Миср фурухтанд; лекин Худо бо ӯ буд
10. «Ва ӯро аз ҳамаи мусибатҳои халосӣ дод, ва ба ӯ ҳикмат ва ҳусни тавачҷӯҳ дар назари фиръавн подшоҳи Миср бахшид, то ӯро бар Миср ва бар тамоми ҳонаи худ ҳукмфармо таъин кард.
11. «Дар тамоми замини Миср ва Канъон қаҳтӣ рӯй дода, боиси кулфати бузурге гардид, ва падарони мо қуте наёфтанд.
12. «Чун Яъқуб шунид, ки дар Миср ғалла ёфт мешавад, бори аввал падарони моро ба он ҷо фиристод;
13. «Дар сафари дуҷум Юсуф худро ба бародаронаш шиносонид, ва аслу насаби Юсуф ба фиръавн маълум шуд.

14. «Юсуф кас фиристода, падари худ Яъкуб ва тамоми хешу таборашро, ки ҳафтоду панҷ нафар буданд, даъват намуд.

15. «Яъкуб ба Миср омад, ва худаш ва падарони мо вафот ёфтанд;

16. «Онҳоро ба Шакем бурда, дар мақбарае ки Иброҳим аз банӣ-Ҳамӯри шакемӣ ба нуқраи худ харида буд, дафн карданд.

17. «Баробари наздик омадани вақти ваъдае ки Худо дар бораи он ба Иброҳим қасам ёд карда буд, қавм дар Миср меафзуд ва бузург мешуд,

18. «То даме ки подшоҳи дигаре ба тахт нишаст, ки Юсуфро намешинохт;

19. «У бар зидди нажоди мо найрангбозӣ карда, падарони моро ба танг овард ва амр фармуд, ки кӯдакони навзоди худро бароварда партоянд, то ки зинда намонанд.

20. «Дар он вақт Мусо таваллуд шуд, ки дар назди Худо бағоят чамил буд, ва муддати се моҳ дар ҳонаи падари худ парвариш ёфт;

21. «Ҳангоме ки ӯро бароварда партофтанд, духтари фиръавн ӯро гирифта, ҳамчун фарзанди худ калон кард;

22. «Мусо тамоми ҳикмати Мисро таълим гирифта, дар суҳан ва амал қавӣ шуд.

23. «Вақте ки ӯ чихилсола шуд, ба дилаш омад, ки бародарони худ, банӣ-Исроилро тафаққуди ҳол кунад;

24. «Чун якеро мазлум дид, ӯро ҳимоят кард ва интиқоми он ситамкашро гирифта, мисриро кушт.

25. «У гумон мекард, ки бародаронаш хоҳанд фаҳмид, ки Худо ба василаи ӯ онҳоро наҷот медиҳад, аммо онҳо нафаҳмиданд.

26. «Рӯзи дигар назди онҳо омада дид, ки муноқиша мекунанд, ва онҳоро ошғӣ доданӣ шуда, гуфт: "Эй мардумон, шумо бародар ҳастед, чаро якдигарро меранҷонед?"

27. «Вале он касе ки ба ёри худ тааддӣ мекард, ӯро тела дода, гуфт: "Кӣ туро бар мо ҳоким ва қозӣ таъин кардааст?"

28. "Оё меҳоҳӣ маро низ бикӯшӣ, чунон ки дирӯз он мисриро куштӣ?"

29. «Мусо, ҳамин ки ин суҳанонро шунид, гурехта рафт ва дар замини Мидьён ғурбат ихтиёр кард, ва дар он ҷо аз ӯ ду писар таваллуд шуд.

30. «Чун чихил сол гузашт, дар биёбони атрофи кӯҳи

Сино фариштаи Худованд дар шӯълаи буттаи фурӯзон ба ӯ зоҳир шуд.

31. «Мусо, чун дид, аз ин рӯъё дар ҳайрат афтод, ва ҳангоме ки наздик меомад, то ки назар андозад, садои Худованд ба гӯшаш расид:

32. «"Ман Худои падарони ту, Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб ҳастам". Мусо ба ларза даромада, чуръат накард, ки назар андозад.

33. «Худованд ба ӯ гуфт: "Кафшҳоятро аз пойҳоят бикаш, зеро ҷое ки дар он истодаӣ, замини муқаддас аст;

34. "Ситамеро, ки қавми Ман дар Миср мекашанд, дидаам ва оҳу нолаи онҳоро шунидаам ва барои наҷот додани онҳо фурумадаам; акнун биё, то ки туро ба Миср би-фиристам".

35. «Ҳамон Мусоро, ки рад карда, гуфта буданд: "Кӣ туро ҳоким ва қозӣ таъин кардааст?", Худо ба василаи фариштае ки дар бутта ба ӯ зоҳир шуд, ҳоким ва раҳокунанда таъин намуда, фиристонд;

36. «У онҳоро берун оварда, дар давоми чихил сол дар замини Миср ва дар баҳри Кулзум ва дар биёбон мӯъҷизоту аломот ба амал овард.

37. «Ин ҳамон Мусост, ки ба банӣ-Исроил гуфт: "Худованд Худои шумо Пайғамбаре мисли ман барои шумо аз миёни бародарони шумо ба миён хоҳад овард; ба суҳанони У гӯш диҳед".

38. «Ин ҳамон аст, ки дар ҷамоат дар биёбон бо фариштае ки дар кӯҳи Сино бо ӯ суҳан гуфт, ва бо падарони мо буд, ва калимоти зиндари қабул кард, то ки ба мо бирасонад,

39. «Вале падарони мо нахостанд ба ӯ итоат намоянд, балки ӯро рад карданд, ва дилҳои онҳо сӯи Миср моил шуд

40. «Ва ба Ҳорун гуфтанд: "Барои мо худоёне бисоз, ки пешопеши мо равона бошанд, зеро намедонем, бар сари Мусо, ки моро аз замини Миср берун овард, чӣ омадааст".

41. «Дар он айём гӯсолае сохтанд ва ба он бут қурбониҳо карданд ва аз аъмоли дастҳои худ хеле шод гаштанд.

42. «Аммо Худо аз онҳо рӯй гардонда, воғузур кард, ки сипоҳи осмонро парастии намоянд, чунон ки дар китоби анбиё навишта шудааст: "Эй ҳонадони Исроил! Оё дар давоми чихил сол дар биёбон барои Ман қурбониҳо ва ҳадияҳо тақдим кардед?"

43. "Хаймаи Малук ва кавкаби худои худ Римфонро

бардошта мегаштед, ки ин санамҳоро барои парастии сохта будед; пас, шуморо ба он тарафи Бобил бадарга хоҳам кард”.

44. «Падарони мо дар биёбон хаймаи шаҳодат доштанд, чунон ки Худо ба Мусо амр фармуда гуфта буд, ки онро мувофиқи намунае ки дидааст, бисозад.

45. «Онро падарони мо гирифта, ҳамроҳи Ехушаъ ба мулки қавмҳо оварданд, вақте ки Худо онҳоро аз сари роҳи падарони мо бадар ронд, ва хайма то замони Довуд дар он ҷо монд,

46. «Ки ӯ дар ҳузури Худо илтифот ёфт ва дарҳост намуд, ки маскане барои Худои Яъқуб омода кунад.

47. «Вале Сулаймон барои Ӯ хонае сохт.

48. «Аммо Ҳаққи Таоло дар маъбадҳои сохтаи дасти инсон маскан намегирад, чунон ки набӣ гуфтааст:

49. ”Осмон”, мегӯяд Худованд, ”курсии Ман аст, ва замин пойандози Ман; чӣ гуна хонае барои Ман бино хоҳед кард

ва чӣ гуна маконе барои оромиши Ман?

50. ”Магар ҳамаи ин чизҳоро дасти Ман наофаридааст?”

51. «Эй гарданкашон! Эй соҳибони дилҳо ва гӯшҳои номаҳтун! Шумо ҳамеша ба Рӯхулқудс муқобилат мекунед, шумо низ монанди падарони худ ҳастед:

52. «Кист аз анбиё, ки падарони шумо ӯро таъқиб накарда бошанд? Онҳо касонеро куштанд, ки аз омадани Он Одил пешакӣ хабар дода буданд, ва алҳол шумо худи Ӯро таслим кардед ва ба қатл расондед,

53. «Оре, шумо Тавротро, ки ба василаи фариштагон барқарор шуд, қабул кардед, вале аз риояи он гардан тофтед».

Риёзаткаши аввалин.

Қайди якум дар бораи Павлус.

54. Чун инро шуниданд, он қадар дарғазаб шуданд, ки дандонҳои худро ба ҳам месонданд.

55. Аммо ӯ, ки пур аз Рӯхулқудс буд, сӯи осмон нигариста, ҷалолӣ Худо ва Исоро, ки ба ямини Худо истода буд, дид

56. Ва гуфт: «Инак, осмонро кушода ва Писари Одамро ба ямини Худо истода мебинам».

57. Вале онҳо бо овози баланд фаръед зада ва гӯшҳои худро маҳкам карда, якдиллона ба ӯ ҳамла оварданд

58. Ва аз шаҳр берун бароварда, сангсор карданд, ва шоҳидон чомаҳои худро назди пойҳои ҷавоне ки Шоул ном дошт, гузоштанд.

59. Вақте ки Истефанусро сангсор мекарданд, ӯ дуо мехонду мегуфт: «Эй Исои Худованд! Рӯҳи маро қабул кун».

60. Сонӣ зону зада, бо овози баланд нидо кард: «Худовандо! Ин гуноҳро ба ҳисоби онҳо доҳил накун». Инро гуфту ҷон дод.

БОБИ ҲАШТУМ

Таъқиботи ҷорум.

Шоул — таъқибкунандаи асосӣ.

1. ШОУЛ низ ба қатли ӯ розӣ буд. Дар он рӯз таъқиботи шадида бар зидди аҳли калисои Ерусалим ба амал омад, ва ҳама, ғайр аз ҳаввориён, ба ноҳияи Яҳудо ва Сомария пароканда шуданд;

2. Мардуми некӯкор Истефанусро дафн карда, барои ӯ мотами азиме гирифтанд.

3. Аммо Шоул аҳли калисоро азоб меод ва хона ба хона гашта, мардон ва занонро кашола карда мебарду дар зиндон меандоخت.

4. Дар ин миён онҳое ки пароканда шуда буданд, ба ҳар ҷое ки мерафтанд, аз калом башорат меоданд.

Хизматгузори Филиппус.

Инҷил дар Сомария.

5. Ҷунончи, Филиппус ба як шаҳри Сомария омада, ба онҳо Масехро мавъиза мекард;

6. Мардум ба суҳанони Филиппус якдилона гӯш меоданд ва мӯъҷизотеро, ки ба амал меовард, мешуниданд ва меиданд;

7. Зеро ки арвоҳи палид аз бисъер мубталоён наъра кашада берун мешуданд, ва мафлӯҷону лангони бисъере шифо меёфтанд,

8. Ва шодии азиме дар он шаҳр падид омад.

Шимъӯни ҷодугар.

9. Шимъӯн ном марде дар он шаҳр буд, ки пештар ҷодугарӣ мекард ва мардуми Сомарияро дар ҳайрат меандоخت ва худро шахси бузурге вонамуд месохт;

10. Ҳама, аз хурд то калон, ба ӯ гӯш андохта, мегуфтанд: «Ин шахс қуввати азими Худост».

11. Аз он сабаб ба ӯ гӯш меандохтанд, ки ӯ муддати дарозе онҳоро бо ҷодугарии худ ба ҳайрат меовард.

12. Лекин вақте ки ба башорати Филиппус дар бораи Малакути Худо ва исми Исои Масеҳ имон оварданд, мардон ва занон таъмид гирифтанд.

13. Худи Шимъун низ имон овард ва таъмид гирифт ва ҳамеша ҳамроҳи Филиппус буд; ва аз дидани аломот ва мӯъҷизоти азиме ки ба амал меомад, дар ҳайрат мемонд.

14. Ҳаввориёне ки дар Ерусалим буданд, чун шуниданд, ки аҳли Сомария каломи Худоро қабул кардаанд, Петрус ва Юҳанноро назди онҳо фиристоданд,

15. Ва чун омаданд, барои онҳо дуо гуфтанд, то ки Рӯхулқудсро қабул кунанд:

16. Зеро ки Рӯх ҳанӯз бар ҳеҷ кадоме аз онҳо нозил нашуда буд, балки фақат ба исми Исои Худованд таъмид ёфта буданд;

17. Пас, дастҳои худро бар сари онҳо гузоштанд, ва онҳо Рӯхулқудсро қабул карданд.

18. Шимъун, чун дид, ки бо дастгузориҳои ҳаввориён Рӯхулқудс ато мешавад, ба онҳо пул овард

19. Ва гуфт: «Ин қудратро ба ман низ бидиҳед, то ки ба ҳар кас даст гузорам, Рӯхулқудсро қабул кунад».

20. Аммо Петрус ба вай гуфт: «Бигзор пулат бо ту нест шавад, чунки ту гумон кардаӣ, ки атои Худоро ба бадали пул бихарӣ;

21. «Ту аз ин чиз насибе ва баҳрае нест, зеро ки дилат дар ҳузури Худо рост намебошад;

22. «Акнун аз ин шарорати худ тавба кун ва ба Худо дуо гӯй: шояд, ин қасди дилат омурзида шавад;

23. «Зеро мебинам, ки пур аз захираи талх ва гирифтори қайди шарорат ҳастӣ».

24. Шимъун дар ҷавоб гуфт: «Шумо барои ман ба Худованд дуо гӯед, то ки чизе аз он чи гуфтед, ба ман рӯй надихад».

25. Онҳо, пас аз он ки шаҳодат доданд ва қаломи Худовандро мавъиза карданд, ба Ерусалим баргаштанд ва дар бисёре аз деҳоти Сомария аз Инчил башорат доданд.

Филиппус ва ҳабашӣ.

26. Фариштаи Худованд ба Филиппус гуфт: «Барҳез ва ба тарафи чануб, ба роҳе ки аз Ерусалим сӯи Ғазза меравад, ва роҳи биёбон аст, равона шав».

27. Барҳост ва равона шуд. Ва инак, шахси ҳабашӣ, хочасаро ва кабири Кандока маликаи Ҳабаш, ниғаҳбони тамоми хазинаи вай, ки ба Ерусалим барои ибодат омада буд,

28. Ба ватан бармегашт ва бар аробаи худ нишаста, китоби Ишаъёи набиро мехонд.

29. Рӯҳ ба Филиппус гуфт: «Наздик биё ва ба он ароба ҳамроҳ шав».

30. Филиппус ба он чо давида, шунид, ки китоби Ишаъёи набиро мехонад. Гуфт: «Оё мефаҳмӣ он чиро, ки мехонӣ?»

31. Гуфт: «Чӣ гуна фаҳмида метавонам, агар касе ба ман роҳнамой накунад?» Ва аз Филиппус хоҳиш кард, ки ба ароба савор шуда, бо ӯ бинишинад.

32. Порчае ки аз Навиштаҳо мехонд, ин буд:

”Мисли гӯсфанде Ӯро ба забҳ бурданд,
ва мисли баррае ки назди пашмтарошаш безабон аст,
Ӯ ҳамчунон даҳони Худро воз накард;

33. ”Дар таҳқири Ӯ инсофро аз Ӯ гирифтанд,
ва насли Ӯро кӣ шарҳ хоҳад дод?

Зеро ки ҳаёти Ӯ аз замин қатъ карда шуд”.

34. Он хочасаро ба Филиппус гуфт: «Аз ту саволе дорам, ки набӣ инро дар ҳаққи кӣ мегӯяд? Оё дар ҳаққи худаш ё дар ҳаққи каси дигаре?»

35. Он гоҳ Филиппус даҳони худро кушод ва аз ҳамон Навишта сар карда, ба ӯ аз Исо башорат дод.

36. Дар ин миён, дар аснои роҳ, онҳо ба обе расиданд, ва хочасаро гуфт: «Инак, об; ба таъмид гирифтаним чӣ чиз монеъ мешавад?»

37. Филиппус гуфт: «Агар аз таҳти дил имон оварда бошӣ, чоиз аст». Вай дар ҷавоб гуфт: «Имон дорам, ки Исои Масеҳ Писари Худост».

38. Сонӣ фармон дод, ки аробаро нигоҳ дорад, ва ҳарду, Филиппус ва хочасаро, ба об фуромаданд, ва ӯро таъмид дод.

39. Вақте ки аз об баромаданд, Рӯҳи Худованд Филиппусро даррабуд, ва хочасаро дигар ӯро надида, роҳи худро бо хурсандӣ давом дод.

40. Аммо Филиппус дар Ашдӯд пайдо шуд ва дар ҳамаи шаҳрҳо гашта, башорат меод, то даме ки ба Қайсария расид.

БОБИ НУҶУМ

Имон овардани Шоул.

1. ШОУЛ, ки ҳанӯз таҳдид ва қатл бар шогирдони Худованд меангехт, назди саркоҳин рафт

2. Ва аз ӯ номаҳо барои куништҳои Димишқ пурсида гирифт, то ки агар марде ё занеро аз пайравони ин тариқат биёбад, бандӣ карда, ба Ерусалим оварад.

3. Дар аснои роҳ, вақте ки ба Димишқ наздик омад, баногоҳ нуре аз осмон давродаври ӯ дурахшид;

4. Ӯ бар замин афтод ва овозе шунид, ки мегуфт: «Шоул, Шоул! Барои чӣ Маро таъқиб мекунӣ?»

5. Гуфт: «Худовандо, Ту кистӣ?» Худованд гуфт: «Ман он Исо ҳастам, ки ту Ӯро таъқиб мекунӣ; лагад заданат ба сирак душвор аст».

6. Ва ӯ ба ларза ва даҳшат афтода, гуфт: «Худовандо! Чӣ амр мефармой, то ба ҷо оварам?» Ва Худованд дар ҷавоб гуфт: «Барҳез ва ба шаҳр бирав, ва дар он ҷо ба ту гуфта хоҳад шуд, ки чӣ бояд бикунӣ».

7. Аммо онҳое ки ҳамсафари ӯ буданд, мету мабхут меистоданд, зеро ки он садоро шуниданд, лекин ҳеҷ касро надиданд.

8. Шоул аз замин барҳост, ва чашмонаш кушода бошад ҳам, ҳеҷ касро намедид; аз дасташ гирифта, ӯро ба Димишқ бурданд;

9. Дар он ҷо се рӯз нобино монд, ва чизе нахӯрд ва на-нӯшид.

10. Дар Димишқ Ханониё ном шогирде буд; Худованд дар рӯё ба ӯ гуфт: «Эй Ханониё!» Ҷавоб дод: «Лаббай, Худовандо!»

11. Худованд ба ӯ гуфт: «Барҳез ва ба кӯчае ки Рост ном дорад, бирав ва Шоул ном тарсусиро дар ҳонаи Яхудо суроғ кун, ки ӯ ҳоло ба дуо машғул аст

12. «Ва Ханониё ном шахсеро дар рӯё дидааст, ки омада, бар ӯ даст гузоштааст, то ки бино шавад».

13. Ханониё дар ҷавоб гуфт: «Худовандо! Дар бораи ин одам аз бисёр касон шунидам, ки дар Ерусалим ба муқаддасони Ту чӣ қадар бадихо кардааст;

14. «Дар ин чо низ аз саркоҳинон изи дорад, ки ҳамаи касонеро, ки исми Туро мехонанд, бандӣ кунад».

15. Аммо Худованд ба вай гуфт: «Ту бояд биравай, зеро ки ӯ зарфи баргузидаи Ман аст, то ки исми Маро пеши халқҳо ва подшоҳон ва банӣ-Исроил эълон намояд;

16. «Зеро ки Ман ба ӯ нишон хоҳам дод, ки барои исми Ман ӯ чӣ қадар азобу уқубат бояд бикашад».

17. Ҳанониё рафта, ба он хона даромад ва даст бар ӯ гузошта, гуфт: «Эй бародар Шоул! Исои Худованд, ки дар роҳе ки меомадӣ, бар ту зоҳир шуд, маро фиристод, то ки боз бино гардӣ ва аз Рӯхулқудс пур шавӣ».

18. Дарҳол аз чашмони ӯ чизе монанди пулакча афтода, бино шуд, ва бархоста, таъмид гирифт

19. Ва хӯрок хӯрда, қувват гирифт. Якчанд рӯз Шоул бо шогирдон дар Димишқ монд;

20. Дарҳол дар кунштхо дар ҳақи Исо мавъиза кардан гирифт ва гуфт, ки ӯ Писари Худост.

21. Ҳар кӣ суханонашро мешунид, дар ҳайрат афтода, мегуфт: «Магар ин ҳамон касе нест, ки дар Ерусалим касонеро, ки ин исро ба забон меоварданд, несту нобуд мекард? Оё ба ин чо низ ӯ барои он наомада буд, ки онҳоро бандӣ карда, назди саркоҳинон барад?»

22. Аммо Шоул дар мавъизаи худ торафт бештар қувват мегирифт ва яҳудиёни сокини Димишқро дар ҳайрат андохта, исбот мекард, ки Ҳамин Исо Масеҳ аст.

23. Баъд аз гузаштани якчанд вақт яҳудиён қасд карданд, ки ӯро бикӯшанд.

24. Шоул аз қасди онҳо хабардор шуд; вале онҳо шабу рӯз назди дарвозаи шаҳр поида меистоданд, то ки ӯро бикӯшанд.

25. Шогирдон ӯро шабона гирифта, дар сабаде гузоштанд ва аз девори шаҳр поён фуруварданд.

Павлус ба Ерусалим меояд.

26. Вақте ки Шоул ба Ерусалим расид, ҳост ба шогирдон ҳамроҳ шавад, лекин ҳама аз ӯ метарсиданд ва бовар намекарданд, ки ӯ шогирд аст.

27. Он гоҳ Барнаббо ӯро гирифта, назди ҳаввориён овард ва ба онҳо нақл кард, ки чӣ гуна Худовандро дар роҳ дидааст, ва Худованд ба ӯ сухан гуфтааст, ва чӣ гуна ӯ дар Димишқ ба исми Исо далерона мавъиза намудааст.

28. Пас аз он ӯ дар Ерусалим бо онҳо омаду рафт мекард ва ба исми Исои Худованд далерона мавъиза менамуд.

29. Бо яҳудиёни юнонизабон низ гуфтугӯ ва мубоҳиса мекард, ва онҳо қасд карданд, ки ӯро бидустанд.

Павлус ба Тарсус бармегардад.

30. Чун бародарон аз ин хабардор шуданд, ӯро ба Қайсария фиристоданд ва аз он ҷо ба Тарсус гусел карданд.

31. Он вақт аҳли калисоҳо дар сар то сари Яҳудо, Чалил ва Сомария дар оромӣ буда, обод мешуданд ва модоме ки дар тарси Худованд ва тасаллои Рӯҳулқудс рафтор мекарданд, меафзуданд.

Петрус дар Лидда. Шифо ёфтани Аниёс.

32. Ва воқеъ шуд, ки Петрус дар тамоми ноҳия гашта, назди муқаддасони сокини Лидда низ омад;

33. Дар он ҷо Аниёс ном шахсеро дид, ки ҳашт сол боз фалаҷ шуда, болон бистар хобида буд.

34. Петрус ба ӯ гуфт: «Эй Аниёс! Исои Масеҳ туро шифо медиҳад; аз бистарат бархез». Ӯ дарҳол бархост,

35. Ва ҳамаи сокинони Лидда ва Сорӯн ӯро дида, ба Худованд рӯй оварданд.

Петрус дар Ёфо.

Тобито аз мурдагон эҳё шуд.

36. Дар Ёфо шогирде буд, зане ба номи Тобито, ки маънояш Ғизол аст, ва ӯ хеле некӯкор буд ва садақоти бисъёре медод.

37. Ва воқеъ шуд дар он айём, ки ӯ касал шуда, мурд, ва ӯро ғусл дода, дар болохонае гузоштанд.

38. Азбаски Лидда ба Ёфо наздик буд, ва шогирдон шунида буданд, ки Петрус дар он ҷост, ду касро назди ӯ фиристода, хоҳиш карданд, ки бо зудӣ назди онҳо биёяд.

39. Петрус бархоста, бо онҳо рафт, ва чун расид, ӯро ба он болохона бароварданд, ва ҳамаи бевазанон гирьякунон назди ӯ меистоданд ва куртаю чомаҳоеро, ки Ғизол дар зиндагии худ дӯхта буд, ба ӯ нишон медоданд.

40. Петрус ҳамаро берун карда, зону зад ва дуо гуфт ва ба часад рӯй оварда, гуфт: «Эй Тобито! Бархез!» Вай дарҳол чашмонашро кушод ва Петрусро дида, бинишаст.

41. Аз дасташ гирифта, ба по хезонд ва муқаддасону бе-
вазанонро даъват намуда, ўро ба онҳо зинда супурд.

42. Ин ҳодиса дар тамоми Ёфо овоза шуд, ва бисёр
касон ба Худованд имон оварданд.

43. Чандин рӯз ў дар Ёфо назди Шимъун ном даббоғе
монд.

БОБИ ДАҲУМ

Аз ҷиҳати рӯҳӣ бедор шудани Корнилиуси мирисад.

1. ДАР Қайсария Корнилиус ном марде мирисади фавчи
ба ном Итолиявӣ буд

2. Ва бо тамоми аҳли байташ парҳезгор ва худотарс буда,
ба қавм садақоти бисёре меод ва ҳамеша назди Худо дуо
мегуфт.

3. Рӯзе, тақрибан соати нӯҳ, фариштаи Худоро ошкоро
дар рӯё дид, ки назди ў омада, гуфт: «Эй Корнилиус!»

4. Ў бар вай нигариста ва ба ҳарос афтада, гуфт: «Ху-
довандо, чӣ мефармой?» Ба ҷавоби ў гуфт: «Дуоҳо ва сада-
қоти ту дар ҳузури Худо зикр ёфтаанд;

5. «Ақнун ба Ёфо кас фиристода, Шимъунро, ки лақа-
баш Петрус аст, даъват намо:

6. «Ў назди Шимъун ном даббоғе ки хонааш дар соҳили
бахр аст, меҳмон аст; ў ба ту хоҳад гуфт, ки туро чӣ бояд кард».

7. Чун он фариштае ки бо Корнилиус сухан гуфт, нопа-
дид шуд, ў ду нафар аз навкарони худ ва як сарбози пар-
ҳезгорро, аз онҳое ки дар хизматаш буданд, даъват намуд

8. Ва тамоми ҳодисаро ба онҳо нақл карда, онҳоро ба
Ёфо фиристод.

Рӯзёи Петрус.

9. Фардои он, ки онҳо роҳ паймуда, ба шаҳр наздик
мешуданд, Петрус тақрибан соати шаш ба боми хона баро-
мад, то ки дуо гӯяд.

10. Дар он ҷо гурусна монда, хост чизе бихӯрад, ва ҳан-
гсме ки барои ў муҳайё мекарданд, ҳолати беҳудӣ ўро фаро
гирифт,

11. Ва осмонро кушода дид, ва инак зарфе сӯи ў нозил
мешуд, монанди суфраи калоне ки аз чор гӯшааш овезон
ба замин мефуномада бошад;

12. Дар дохили он ҳар гуна чорвои замин, ҳайвоноти ваҳшӣ, ҳазандагон ва мурғони ҳаво буданд.

13. Хитобе ба гӯшаш расид, ки мегуфт: «Эй Петрус, бархоста, забҳ кун ва бихӯр!»

14. Аммо Петрус гуфт: «Ҳошо, Худовандо, зеро ки ҳаргиз чизе ҳаром ё палид нахӯрдаам».

15. Бори дигар хитобе ба гӯшаш расид, ки мегуфт: «Он чи Худо пок кардааст, ту ҳаром нахон».

16. Ин ҳодиса се бор такрор ёфт, ва он зарф ба осмон баромад.

Фиристодагони Корнилюс назди Петрус.

17. Чун Петрус бисъёр мутаҳайир шуда, фикр мекард, ки ин рӯёе чӣ маънӣ дошта бошад, фиристодагони Корнилюс ҳонаи Шимъӯнро суроғ карда, назди дарвозаи он омаданд

18. Ва нидо карда, пурсиданд: «Оё Шимъӯне ки лақабаш Петрус аст, дар ин ҷост?»

19. Дар сурате ки Петрус ҳанӯз дар бораи рӯёе андеша мекард, Рӯҳ ба ӯ гуфт: «Инак, се мард туро суроғ мекунад;

20. «Пас, бархоста, фуруд ой ва ҳеҷ шубҳа накарда, ҳамроҳи онҳо бирав, зеро ки Ман онҳоро фиристодаам».

21. Петрус назди одамоне ки аз ҷониби Корнилюс сӯи ӯ фиристода шуда буданд, фуномада, гуфт: «Манам он касе ки суроғ мекунад; ба чӣ кор омадаед?»

22. Гуфтанд: «Корнилюси мирисад, ки марди некӯкор ва худотарс ва назди тамоми қавми яҳудӣ некном аст, аз фариштаи муқаддас фармон гирифтааст, ки туро ба ҳонаи худ даъват намояд ва суханонатро бишнавад».

Петрус ба Қайсария меравад.

23. Онҳоро ба ҳона таклиф карда, зиёфат дод, ва рӯзи дигар бархоста, ҳамроҳашон равона шуд, ва чанд нафар аз бародарон, ки аҳли Ёфо буданд, бо ӯ рафтанд.

24. Фардои он ба Қайсария расиданд. Корнилюс, ки хешу табор ва дӯстони наздиқашро даъват карда буд, ба онҳо интизорӣ дошт.

25. Вақте ки Петрус дохили ҳона мешуд, Корнилюс ӯро пешвоз гирифт ва бар пойҳояш афтада, таъзим кард.

26. Аммо Петрус ӯро ба по хезонда, гуфт: «Бархез, зеро ки ман низ инсон ҳастам».

27. Бо $\bar{u}$ сӯхбаткунон ба хона даромада, дид, ки мардуми бисъёре чамъ омадаанд;

28. Ба онҳо гуфт: «Шумо хуб медонед, ки ба яҳудӣ бо шахси бегона муошират доштан ё наздик шудан мамнӯъ аст, вале Худо ба ман дастур дод, ки ҳеҷ касро палид ё начис на-донам;

29. «Бинобар ин, вақте ки даъват шудам, бечуну чаро омадам, ва акнун мепурсам: аз барои чӣ маро даъват наму-даед?»

30. Корнилюс гуфт: «Чор рӯз пеш аз ин ман то ҳамин соат рӯза доштам ва дар соати нӯҳум дар хонаи худ дуо ме-гуфтам, ки ногоҳ шахсе бо либоси нуронӣ пеши ман пайдо шуд

31. «Ва гуфт: "Эй Корнилюс! Дуоҳои ту мустаҷоб шуд ва садақоти ту дар ҳузури Худо зикр ёфт;

32. "Акнун ба Ёфо фиристода, Шимъӯнро, ки лақабаш Петрус аст, даъват намо: $\bar{u}$ дар хонаи Шимъӯн ном даббоғе дар соҳили баҳр меҳмон аст; $\bar{u}$ чун биёяд, бо ту сухан хоҳад ронд".

33. «Дарҳол назди ту фиристодам, ва ту хуб кардӣ, ки омадӣ; алҳол ҳамамон дар ҳузури Худо ҳозирем, то ҳар он чиро, ки Худо ба ту фармудааст, бишназем».

Петрус дар хонаи Корнилюс ба халқҳо мавъиза менамояд.

34. Петрус ба сухан оғоз карда, гуфт: «Акнун яқин до-нистам, ки Худо рӯйбинӣ надорад.

35. «Ва аз ҳар қавм ҳар кӣ аз $\bar{U}$ тарсад ва аз рӯи адолат рафтор кунад, дар ҳузури $\bar{U}$ мақбул аст.

36. « $\bar{U}$ каломи Худро ба бани-Исроил фиристода, ба ва-силаи Исои Масеҳ, ки Худованди ҳама аст, башорати сулҳу осоиштагӣ дод.

37. «Шумо аз воқеае ки дар сар то сари Яҳудо рӯй дод, хабардор ҳастед, ки он баъд аз таъмиде ки Яҳъё мавъиза на-муд, аз Чалил оғоз шуда буд:

38. «Исои Носириро Худо бо Рӯхулқудс ва қуввати Худ тадҳин кард, ва $\bar{U}$ ба ҳама ҷо рафта, корҳои нек мекард ва ба ҳамаи онҳое ки дар қайди иблис буданд, шифо мебахшид, зеро ки Худо бо $\bar{U}$ буд;

39. «Мо шохидони ҳамаи он корҳое ҳастем, ки $\bar{U}$ дар киш-вари яҳудиён ва дар Ерусалим ба ҷо овард, ва онҳо $\bar{U}$ ро ба салиб овехта, куштанд.

40. «Худо Уро дар рӯзи сеюм эҳъё кард, ва Уро зоҳир сохт.

41. «Аммо на бар тамоми қавм, балки ба шоҳидоне ки Худо пешакӣ баргузида буд, яъне ба моён, ки баъд аз эҳъё шуданаш аз мурдагон, бо У хӯрдаем ва нӯшидаем,

42. «Ва У ба мо фармуд, ки ба мардум мавъиза намоем ва шаҳодат диҳем, ки Худо Уро Довари зиндагон ва мурдагон таъин кардааст.

43. «Тамоми анбиё бар У шаҳодат медиҳанд, ки ҳар кӣ ба У имон оварад, ба василаи исми У гуноҳояш омурзида хоҳад шуд».

44. Ин суҳанон ҳанӯз бар забони Петрус буд, ки Рӯхулқудс бар ҳамаи шунавандагони калом нозил шуд,

45. Ва имондорони маҳтун, ки ҳамроҳи Петрус омада буданд, дар ҳайрат афтоданд, ки атои Рӯхулқудс ба гайрияҳудиён низ чорӣ шудааст,

46. Зеро шуниданд, ки онҳо ба забонҳо суҳан ронда, Худоро ҳамду сано меҳонанд. Он гоҳ Петрус гуфт:

47. «Оё касе метавонад ба онҳое ки Рӯхулқудсро мисли мо низ ёфтаанд, бо об таъмид гирифтавро манъ кунад?»

48. Ва фармуд, ки онҳоро ба исми Исои Масеҳ таъмид диҳанд. Ва аз ӯ хоҳиш карданд, ки якчанд рӯз назди онҳо бимонад.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Петрус ба халқҳо хизматгузори намуданашро сафед мекунад.

1. ҲАВВОРИЁН ва бародароне ки дар Яҳудо буданд, шуниданд, ки гайрияҳудиён низ каломи Худоро қабул кардаанд.

2. Вақте ки Петрус ба Ерусалим омад, маҳтунон бар вай таъна зада,

3. Гуфтанд: «Назди мардуми номаҳтун рафта, бо онҳо хӯрок хӯрдаӣ».

4. Вале Петрус ба ҳикояти муфассали ҳар он чи рӯй дода буд, шурӯъ намуда, гуфт:

5. «Ман дар шаҳри Ёфо дуо мегуфтам ва дар ҳолати беҳудӣ рӯъёе дидам: зарфе нозил мешуд, мисли суфраи калоне ки аз чор гӯшааш овезон аз осмон мефуромада бошад, ва инак он назди ман фуромад;

6. «Чун ба он нигариста, дурустакак аз назар гузарондам, чорвои замин, ҳайвоноти ваҳшӣ, хазандагон ва мурғони ҳаворо дидам,

7. «Ва овозе ба гӯшам расид, ки мегуфт: "Эй Петрус, бархоста, забҳ кун ва бихӯр".

8. «Гуфтам: "Ҳошо, Худовандо, зеро ки ҳаргиз чизе ҳаром ё палид ба даҳон набурдаам".

9. «Бори дигар ҳитобе аз осмон ба ҷавобам даррасид, ки мегуфт: "Он чи Худо пок кардааст, ту ҳаром нахон".

10. «Ин ҳодиса се бор такрор ёфт, ва ҳама чиз боз ба осмон баромад.

11. «Ва инак, дар ҳамон лаҳза се марде ки аз Қайсария назди ман фиристола шуда буданд, ба хонае ки иқомат доштам, расиданд,

12. «Ва Рӯҳ ба ман гуфт, ки ҳеч шубҳа накарда, бо онҳо биравам; ин шаш бародар низ ҳамроҳи ман рафтанд, ва мо ба хонаи он шахс даромадем.

13. «Вай ба мо нақл кард, ки чӣ гуна дар хонаи худ фариштаро дидааст, ки истола, ба вай гуфтааст: "Ба Ёфо фиристода, Шимъӯнро, ки лақабаш Петрус аст, даъват намо,

14. "Ва ӯ ба ту суханоне бигӯяд, ки боиси наҷоти ту ва тамоми хонадони ту хоҳанд шуд".

15. «Вақте ки ба сухан оғоз кардам, Рӯҳулқудс бар онҳо нозил шуд, мисли он ки дар ибтидо бар мо нозил шуда буд.

16. «Он гоҳ ба ёд овардам, ки Худованд гуфта буд: "Яҳёе бо об таъмид меод, лекин шумо бо Рӯҳулқудс таъмид хоҳед ёфт".

17. «Пас, модоме ки Худо ба онҳо ҳамон бахшоишро ато кардааст, ки ба мо ато кард, вақте ки ба Исои Масеҳи Худованд имон овардем, ман кистам, ки тавонам ба Худо монён шавам?»

18. Вақте ки инро шуниданд, ором шуданд ва Худоро ҳамду сано хонда, гуфтанд: «Дар ҳақиқат Худо ба гайрияҳудиён низ тавбаи ҳаётбахшро ато кардааст».

Калисо дар Антиёҳия.

19. Дар ин миён ба сабаби таъқиботе ки баъд аз Истефанус ба амал омад, бисёр касон пароканда шуда, то Финиқия ва Қаприс ва Антиёҳия расиданд, ва онҳо каломро ба ҳеч кас, гайр аз яҳудиён, мавъиза намекарданд.

20. Лекин баъзе аз онҳо, ки аз аҳли Қаприс ва Курин

буданд, ба Антиёхия расида, бо юнониён гуфтугӯй карданд ва аз Исои Худованд башорат доданд,

21. Ва дасти Худованд бар онҳо буд, ва шумораи бузурге имон оварда, ба Худованд ручӯъ карданд.

22. Вақте ки овозаи ин ба гӯши аҳли калисои Ерусалим расид, Барнабборо ба Антиёхия фиристоданд.

23. Чун расид, файзи Худоро дида, шод шуд, ва ҳамаро насиҳат кард, ки аз самими қалб ба Худованд бичаспанд;

24. Зеро ки ӯ марди некӯкор ва пур аз Рӯҳулқудс ва имон буд; ва мардуми бисъёре ба Худованд имон оварданд.

25. Сонӣ Барнаббо барои чустуҷӯи Шоул ба Тарсус рафт ва ӯро ёфта, ба Антиёхия овард.

26. Тамоми сол онҳо дар калисо чамъ мешуданд ва мардуми бисъерро таълим медоданд, ва шогирдон аввалин бор дар Антиёхия масеҳӣ номида шуданд.

Калисои Антиёхия ба бародароне ки дар Ерусалим буданд, мадад мерасонад.

27. Ва воқеъ шуд дар он айём, ки якчанд анбиё аз Ерусалим ба Антиёхия омаданд.

28. Яке аз онҳо, ки Оғобус ном дошт, бархост ва аз Рӯҳ илҳом ёфта, пешгӯй кард, ки дар тамоми ҷаҳон қаҳтии сахте рӯй хоҳад дод; он дар замони қайсар Клавдиус рӯй дод;

29. Он гоҳ шогирдон қарор доданд, ки ҳар яке алоқадри дороии худ ионате барои бародарони сокини Яҳудо равона кунад;

30. Ҳамин тавр ҳам карданд, ва онро ба василаи Барнаббо ва Шоул ба пирон фиристоданд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

*Таъқиботи панҷум дар подшоҳии Ҳиродуси Ағрипоси I.
Ҳабс шудани Петрус.*

1. ДАР он замон подшоҳ Ҳиродус дасти тааддӣ бар баъзе аз аҳли калисо дароз кард, то ки онҳоро азоб диҳад.

2. Ва Яъқуб, бародари Юҳанноро ба шамшер кушт;

3. Чун дид, ки ин ба яҳудиён писанд афтод, Петрусро низ дастгир кард, ки ин дар айёми иди фатир буд,

4. Ва ӯро гирифта, ба зиндон андохт ва ба чор дастаи

чоргонаи сарбозон супурд, ки ўро посбонӣ кунанд, зеро ният дошт, ки баъд аз иди фисҳ ўро назди қавм берун оварад.

*Дуои калисо дар бораи Петрус.
Фариштаи Худо.*

5. Пас, Петрусро дар зиндон нигоҳ медоштанд, аммо аҳли калисо барои ӯ назди Худо пайваста дуо мегуфтанд.

6. Дар ҳамон шабе ки Хиродус касди берун овардани ўро дошт, Петрус, бастаи ду занҷир, дар миёни ду сарбоз ҳобида буд, ва дарбонон зиндонро посбонӣ мекарданд.

7. Ва инак, фариштаи Худованд назди ӯ ҳозир шуд, ва рӯшноӣ дар он ҳона дурахшид; ба паҳлуи Петрус зада, ўро бедор кард ва гуфт: «Зуд барҳез». Дарҳол занҷирҳо аз дастҳояш афтод.

8. Фаришта ба ӯ гуфт: «Камари худро бибанд ва кафш бар пой кун». Ва чунин кард. Сонӣ ба ӯ гуфт: «Ҷомаи худро бипӯш ва аз қафои ман биё».

9. Берун омада, аз қафои вай равона шуд, ва надонист, ки он чи аз фаришта содир шуд, воқеист, балки гумон мекард, ки ин рӯёест.

10. Аз пеши посбонони аввал ва дуюм гузашта, ба дарвозаи оҳанине ки ба сӯи шаҳр мебурд, расиданд, ва он худ аз худ пеши рӯи онҳо кушода шуд; онҳо берун рафта, аз як кӯча гузаштанд, ки ногаҳон фаришта аз пеши ӯ нопадид шуд.

11. Петрус ба худ омада, гуфт: «Акнун яқин донистам, ки Худованд фариштаи Худо фиристода, маро аз дасти Хиродус ва аз он чи қавми яҳудӣ чашм доштанд, раҳо кард».

12. Инро аз фикри худ гузаронда, ба ҳонаи Марьям, модари Юҳанно, ки лақабаш Марқӯс буд, омад, ки дар он ҷо касони бисъёре чамъ шуда, дуо мегуфтанд.

13. Вақте ки дарвозаро кӯфт, Рудо ном канизе баромад, то ки воз кунад,

14. Ва овози Петрусро шинохта, ба ҷои он ки дарвозаро кушояд, аз шодӣ ба ҳона давида даромад ва хабар дод, ки Петрус назди дарвоза истодааст.

15. Ба вай гуфтанд: «Магар девона шудай?» Аммо вай ба гапаш исрор кард. Гуфтанд: «Ин фариштаи ӯст».

16. Аммо Петрус пайваста тақ-тақ мекард; вақте ки кушоданд, ўро дида, дар ҳайрат афтоданд.

17. Ӯ бо дасташ ишорат кард, ки хомӯш бошанд, ва ба онҳо нақл кард, ки чӣ гуна Худованд ўро аз зиндон берун

овард; ва гуфт: «Инро ба Яъқуб ва ба бародарон хабар диҳед». Сонӣ берун баромада, ба ҷои дигар рафт.

18. Чун субҳ дамид, изтиробӣ бузурге дар байни сарбозон афтод, ки Петрусро чӣ шуд,

19. Ва Ҳиродус, чун ӯро талабида наёфт, посбонро истинтоқ карда, фармуд, ки онҳоро ба қатл расонанд, ва худаш аз Яхудо ба Қайсария рафта, дар он ҷо иқомат кард.

Заволи Ҳиродус.

20. Ҳиродус ба мардуми Сӯр ва Сидӯн бисъёр ҳашмгин буд, ва онҳо, маслиҳатро ба як ҷо монда, назди ӯ омаданд ва Блостусро, ки нозири хобгоҳи подшоҳ буд, ба тарафи худ кашида, талаби сулҳ карданд, чунки диёрашон аз кишвари подшоҳ асбоби маишат меёфт.

21. Дар рӯзи таъиншуда Ҳиродус либоси шоҳона дар бар кард ва бар маснади ҳукумат нишаста, ба онҳо нутқ кард,

22. Ва мардум нидо карда гуфтанд, ки ин овози Худост, на овози инсон.

23. Лекин баногоҳ фариштаи Худованд ӯро зад, зеро ки ӯ Худоро ҷалол надод, ва кирмҳо ӯро хӯрданд, ва ӯ мурд.

24. Аммо каломи Худо торафт бештар интишор меёфт.

25. Барнаббо ва Шоул, баъд аз иҷрои хизматашон, аз Ерусалим баргаштанд, ва Юҳанноро, ки лақабаш Марқӯс буд, ҳамроҳи худ оварданд.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Рӯхулқудс Павлус ва Барнабборо даъват менамояд.

1. ДАР калисои Антиёҳия якчанд нафар анбиё ва муаллимон буданд, чунончи: Барнаббо ва Шимъӯн, ки лақабаш Ниҷар буд, ва Лукюси Қуринӣ ва Маноҳим, ки бо тетрарх Ҳиродус дар як ҷо тарбият ёфта калон шуда буд, ва Шоул.

2. Вақте ки онҳо ба ибодати Худованд ва рӯзадорӣ машғул буданд, Рӯхулқудс гуфт: «Барнаббо ва Шоулро аз баҳри коре ки барояш онҳоро даъват намудаам, ба Ман ҷудо кунед».

Сафари якуми Павлус ба ҷазираи Қаприс.

3. Баъд аз рӯза гирифтани ва дуо гуфтани даст бар сари онҳо гузоштанд ва онҳоро равона карданд.

4. Онҳо, ки фиристодагони Рӯхулқудс буданд, ба Салукия омаданд ва аз он ҷо бо кишти ба Қаприс рафтанд

5. Ва воридаи Саломис шуда, дар куништҳои яҳудиён каломи Худоро мавъиза карданд; Юҳанно низ мулозими онҳо буд.

Муқобилияти Алимои чодугар.

6. Чун тамоми ҷазираро то ба Пофус тай карданд, як чодугари яҳудиро ёфтанд, ки набии козиб буд ва Барюшаъном дошт;

7. Ӯ бо воли Сарциус Павлус ҳамнишин буд. Воли, ки марди бофаҳм буд, Барнаббо ва Шоулро даъват намуда, хост каломи Худоро бишнавад.

8. Аммо Алимои чодугар, ки тарцимаи номаш чунин аст, ба онҳо муҳолифат карда, хост волиро аз имон овардан боздорад.

9. Вале Шоул, ки Павлус низ ном дошт, аз Рӯхулқудс пур шуда, ба ӯ назар дӯхт

10. Ва гуфт: «Эй манбаи ҳар макру шарорат, эй фарзанди иблис ва душмани ҳама гуна адолат! Оё аз роҳи рости Худованд баровардани мардумро бас намекуни?

11. «Ҳоло дасти Худованд туро хоҳад зад, ва нобино гашта, нури офтобро то муддате нахоҳӣ дид». Ногаҳон дунё дар назараш тираву тор шул, ва ӯ ба ҳар сӯ рӯ оварда, асокаше мечуст.

12. Чун воли ин ҳодисаро дид, аз таълими Худованд мутаҳайир шуда, имон овард.

13. Павлус ва ҳамроҳонаш Пофусро тарк карда, бо кишти ба Пирчаи Памфилия омаданд, аммо Юҳанно аз онҳо ҷудо шуда, ба Ерусалим баргашт.

Мавъизаи Павлус дар куништи Писидия.

14. Онҳо аз Пирча гузашта, ба Антиёҳияи Писидия расиданд ва рӯзи шанбе ба куништ даромада, нишастанд.

15. Баъд аз қироати Таврот ва суҳафи анбиё, сардорони куништ назди онҳо кас фиристода, гуфтанд: «Эй бародарони азиз! Агар каломи насиҳатомезе барои қавм дошта бошед, бигӯед».

16. Павлус барҳоста ва бо дасташ ишора карда, гуфт: «Эй мардони исроилӣ ва худотарсон! Гӯш диҳед:

17. «Худои қавми Исроил падарони моро баргузид ва ин

қавмро, ҳангоме ки дар ғурбати замини Миср буданд, сарафроз кард, ва онҳоро бо бозуи зӯрманд аз он ҷо берун овард;

18. «Қариб чихил сол онҳоро дар биёбон ғизо дод;

19. «Ҳафт қавмро дар замини Канъон несту нобуд карда, заминашонро ҳамчун мерос ба онҳо тақсим кард,

20. «Дар давоми тақрибан чорсаду панҷоҳ сол. Пас аз он, то замони Самуили набӣ, доваронро ба онҳо бахшид;

21. «Сонӣ барои худ подшоҳ талабиданд, ва Худо Шоул ибни Кисро аз сибти Бинъёмин ба онҳо дод, ки муддати чихил сол салтанат ронд;

22. «Вақте ки ўро аз миён бардошт, Довудро бар онҳо подшоҳ таъин кард ва дар ҳаққи ў шаҳодат дода, гуфт: "Довуд ибни Ёисойро мувофиқи таъби дили Худ ёфтам, ки ў тамоми хостаи Маро ба ҷо хоҳад овард".

23. «Ин ҳамон касест, ки Худо аз насли ў, мувофиқи ваъдаи Худ, барои Исроил Начотдиҳандае, яъне Исоро ба миён овард;

24. «Пеш аз омадани Ў Яҳъё ба тамоми қавми Исроил таъмиди тавбаро мавъиза кард.

25. «Чун Яҳъё хизмати худро анҷом дод, гуфт: "Ман он касе ки шумо гумон мекунед, нестам; лекин баъд аз ман Касе меояд, ки ман сазовори он нестам, ки банди пойафзоли Ўро воз кунам".

26. «Эй бародарон, эй фарзандони насли Иброҳим ва касоне ки аз байни шумо худотарс ҳастанд! Каломи ин начот ба шумо фиристода шудааст.

27. «Зеро ки сокинони Ерусалим ва сардорони онҳо Ўро нашинохта ва маҳкум карда, гуфтаҳои анбиёро, ки ҳар рӯзи шанбе қироат мешавад, ба иҷро расонданд,

28. «Ва гарчанде ки аз Ў ҳеч айби сазовори марг наёфта буданд, аз Пилотус хоҳиш карданд, ки Ўро бидушад;

29. «Пас аз он ки ҳар чизи дар бораи Ў навишташударо ба иҷро расонданд, Ўро аз салиб фуруварда, ба қабр супурданд.

30. «Лекин Худо Ўро аз мурдагон эҳё кард,

31. «Ва Ў рӯзҳои бисёр ба касоне зоҳир шуд, ки ҳамроҳи Ў аз Ҷалил ба Ерусалим омада буданд ва ҳоло дар пеши қавм шохидони Ў мебошанд.

32. «Мо ба шумо башорат медиҳем, ки Худо ваъдаеро, ки ба падарони мо дода буд, барои мо, фарзандони онҳо, ба иҷро расонда, Исоро эҳё кард,

33. «Чунон ки дар таронаи дуҷоми Забур навишта шудааст: "Ту Писари Ман ҳастӣ, Ман имрӯз Падари Ту шудаам".

34. «Дар бораи он ки Ӯро аз мурдагон эҳё кард, то ки дигар ба фано дучор нашавад, чунин гуфт: "Марҳаматҳои бозғитомоди Довудро ба шумо хоҳам бахшид".

35. «Бинобар ин дар ҷои дигар низ мегӯяд: "Нахоҳӣ гузошт, ки Қуддуси Ту фаноро бубинад".

36. «Довуд дар замони худ бо иродати Худо хизмат карда, вафот ёфт ва ба падарони худ пайваस्त ва фаноро дид;

37. «Аммо Он Касе ки Худо Ӯро эҳё кард, фаноро наид.

38. «Пас, эй бародарон, ба шумо маълум бод, ки ба воқеаи Ӯ ба шумо омуриши гуноҳҳо эълон мешавад,

39. Ва аз ҳар чизе ки ба василаи шариати Мусо сафед шуда натавонистед, ҳар имондор ба василаи Ӯ сафед хоҳад шуд.

40. «Пас эҳтиёт бошед, мабодо он чи дар суҳафи анбиё гуфта шудааст, ба шумо рӯй диҳад:

41. "Эй мутанаффирон, бингаред ва таачҷуб намоед ва маҳв шавед,
зеро ки Ман амалеро дар айёми шумо содир менамоям,
амале ки агар касе онро ба шумо нақл мекард,
бовар намекардед".

42. Вақте ки яҳудиён аз куништ бароманд, гайрияҳудиён хоҳиш карданд, ки рӯзи шанбеи оянда низ ин суҳаноро ба онҳо бигӯянд;

43. Чун аҳли куништ пароканда шуданд, бисёре аз яҳудиён ва онҳое ки чанде пеш дини яҳудиро қабул карда буданд, аз паи Павлус ва Барнаббо рафтанд, ва ин ду нафар ба онҳо суҳан гуфта, тарғиб менамуданд, ки дар файзи Худо устувор бошанд.

44. Рӯзи шанбеи дигар қариб тамоми аҳли шаҳр чамъ омаданд, то ки каломи Худоро бишнаванд;

45. Вале чун яҳудиён издиҳоми мардумро диданд, аз ҳасад пур гаштанд ва куфр гуфта, ба суҳанони Павлус муҳолифат карданд.

Павлус ва Барнаббо назди халқҳо мераванд.

46. Он гоҳ Павлус ва Барнаббо далер шуда, гуфтанд: «Воқиб буд, ки каломи Худо аввал ба шумо мавъиза карда

шавад, лекин азбаски шумо онро рад кардед ва худро шоистаи ҳаёти ҷовидонӣ надонистед, бинобар ин мо ба гайрияхудии рӯ меоварем;

47. «Зеро ки Худованд ба мо чунин амр фармудааст: ”Туро нури халқҳо гардондам, то ки Ту то ақсои замин василаи начот бошӣ”».

48. Вақте ки гайрияхудии инро шуниданд, шод шуда, каломи Худовандро ҳамду сано хонданд, ва ҳамаи онҳое ки барои ҳаёти ҷовидонӣ пешакӣ таъин шуда буданд, имон оварданд,

49. Ва каломи Худованд дар тамоми он сарзамин интишор ёфт.

50. Яхудии замини диндору иззатманд ва ақсои шаҳро ба шӯр оварда, барои таъқиб кардани Павлус ва Барнаббо барангехтанд ва онҳоро аз он ноҳия ронданд.

51. Аммо ин ду нафар, ғубори пойҳои худро бар онҳо афшонда, ба Иқуния равона шуданд,

52. Ва шогирдон аз шодӣ ва Рӯхулқудс пур шуданд.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Хизматгузори дар Иқуния.

1. ДАР Иқуния бо ҳам ба куништи яхудии даромада, тавре сухан гуфтанд, ки шумораи зиёде аз яхудии ва юнонии имон оварданд.

2. Аммо яхудиёне ки имон наоварда буданд, дилҳои гайрияхудииро шӯрониданд, ба муқобили бародарон барангехтанд.

3. Муддати дарозе дар он ҷо монда, дар бораи Худованд далерона сухан мегуфтанд, ва ӯ ба каломи файзи Худ шаҳодат дода, ба василаи онҳо аломоту мӯъҷизот ато мекард.

4. Дар ин миён мардуми шаҳр ду тақсим шуданд, ки як қисмашон тарафдори яхудии ва қисми дигарашон тарафдори ҳаввориён буданд.

5. Вақте ки гайрияхудии ва яхудии бо сардорони худ ба онҳо ҳучум оварданд, то ки онҳоро тамасхур ва сангсор кунанд,

Хизматгузори дар Дарба ва Лустра.

6. Онҳо огоҳӣ ёфта, ба Лустра ва Дарба, шаҳрҳои Ле-
кония ва атрофи он фирор карданд,
7. Ва дар он чо башорат медоданд.

Дар Лустра шифо ёфтани марде ки пойҳояш беҳаракат буд.

8. Дар Лустра марде нишаста буд, ки пойҳояш беҳа-
ракат буд ва аз шиками модар ланг буда, ҳаргиз роҳ нарафта
буд.

9. Вай сухани Павлусро мешунид; Павлус ба вай ни-
гарист ва чун дид, ки имон ба шифо дорад,

10. Бо овози баланд ба вай гуфт: «Бар пойҳои худ рост
биист». Вай дарҳол ҷаста хесту ба роҳ рафта даромад.

11. Вақте ки мардум ин амали Павлусро диданд, ово-
зи худро баланд карда, ба забони леконӣ гуфтанд: «Худоён
ба сурати инсон назди мо фууромадаанд».

12. Барнабборо Зевс ва Павлусро Ҳермес номиданд,
зеро ки ӯ сарвари нотикон буд.

13. Коҳини маъбади Зевс, ки дар беруни шаҳр воқеъ
буд, барзаговон ва тоҷҳои гул назди дарвозаи шаҳр овард
ва мехост бо якҷоягии мардум қурбонӣ кунад.

14. Ҳамин ки хаввориён Барнаббо ва Павлус инро фаҳ-
миданд, чомаҳои худро дарронида, ба миёни мардум давида
даромаданд ва фаръёд зада гуфтанд:

15. «Эй мардон! Чаро чунин мекунед? Мо низ мисли шумо
одамони ноқис ҳастем ва ба шумо башорат медиҳем, ки аз
бутҳои худ гашта, ба Худои Ҳай рӯҷӯ намоед, ки Ӯ осмон
ва замин ва баҳр ва он чиро, ки дар онҳост, офаридааст,

16. «Ва дар наслҳои пешина ҳамаи халқҳоро гузоштааст,
ки мувофиқи тариқати худ рафтор кунанд,

17. «Гарчанде ки ҳамеша бо некиҳои аз вучуди Худ
шаҳодат дода, ба мо аз осмон борон меборонад, фаслҳои бор-
овар мебахшад, ба мо ғизо медиҳад ва дилҳои моро аз шод-
монӣ пур мекунад».

18. Бо ин суханон мардумро аз қурбонӣ кардан барояшон
базӯр боздоштанд.

19. Дар ин миён аз Антиёхия ва Иқуния яҳудиён расида
омаданд ва мардумро барангехта, Павлусро сангсор карданд
ва, ба гумони он ки мурдааст, аз шаҳр берун кашиданд.

*Павлус дар Дарба.
Рафта дидани калисоҳои барношуда.*

20. Вақте ки шогирдон дар гирди ӯ чамъ омаданд, бархоста, ба шаҳр даромад ва фардои он бо Барнаббо сӯи Дарба равона шуд.

21. Дар ин шаҳр низ башорат дода, шогирдони зиёде пайдо карданд ва боз ба Лустра, Иқуния ва Антиёхия ворид шуданд.

22. Ва дилҳои шогирдонро тақвият дода, панд мегуфтанд, ки "дар имон устувор бошед, зеро ки мо бояд бо мусибатҳои бисёр дохили Малакути Худо гардем".

*Таъин кардани пирон дар ҳар калисо.
Баргаиштан ба Антиёхия.*

23. Дар ҳар калисо барои онҳо пиронро таъин карданд ва бо дуо ва рӯза онҳоро ба Худованде ки ба ӯ имон оварда буданд, супурданд.

24. Аз Писидия гузашта, ба Памфилия омаданд

25. Ва дар Пирча каломи Худовандро мавъиза намуда, ба Аттолия фуromaданд;

26. Боз ба кишти савор шуда, ба Антиёхия рафтанд, ки дар ҳамон ҷо онҳо, ба хотири хизмате ки ба ҷо оварданд, ба файзи Худо супурда шуда буданд.

27. Чун расиданд, аҳли калисоро чамъ оварда, аз он чи Худо бо онҳо ба амал оварда буд ва ҷи гуна ӯ дарвозаи имонро ба рӯи гайрияхудиён кушода буд, нақл карданд;

28. Ва муддати дарозе дар он ҷо бо шогирдон монданд.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

*Чамъомад дар Ерусалим.
Масъалаи хатна.*

1. БАЪЗЕ касон аз Яҳудо омада ва бародаронро таълим дода, мегуфтанд: «Агар мувофиқи оини Мусо махтун нашавед, начот ёфта наметавонед».

2. Пас аз он ки Павлус ва Барнаббо бо онҳо мунозира ва мубоҳисаи бисёре карданд, қарор дода шуд, ки Павлус ва Барнаббо ва чанд нафари дигар аз онҳо барои ҳалли ин масъала назди ҳаввориён ва пирон ба Ерусалим бираванд.

3. Аҳли калисо онҳоро гуселониданд, ва ҳангоме ки онҳо аз Финиқия ва Сомария мегузаштанд, имон овардани ғайрияхудиёнро ҳикоят карданд, ва ин хабар ҳамаи бародаронро бағоят шод гардонд.

4. Чун ба Ерусалим расиданд, аҳли калисо, ҳаввориён ва пирон онҳоро пазирай карданд, ва онҳо аз он чи Худо бо онҳо ба амал оварда буд, нақл карданд.

5. Баъзе аз фарисиён, ки имон оварда буданд, бархоста, гуфтанд, ки онҳоро бояд хатна карда, амр фармоянд, ки шариати Мусоро риоя кунанд.

6. Ҳаввориён ва пирон чамъ шуданд, то ки ин масъаларо муҳокима намоянд.

7. Баъд аз муҳокимаи бисёр Петрус бархоста, ба онҳо гуфт: «Эй бародарон! Шумо медонед, ки аз рӯзҳои аввал Худо аз миёни ҳамаи мо маро баргузид, то ки ғайрияхудиён каломии Инчилро аз забони ман бишнаванд ва имон оваранд;

8. «Худои Орифулқалб ба онҳо бо чунин васила шаҳодат дод, ки Рӯхулқудсро ба онҳо низ бахшид, чунон ки ба мо бахшидааст,

9. «Ва дар байни мо ва онҳо ҳеҷ фарқе нагузошта, дилҳои онҳоро бо имон пок сохт.

10. «Пас чаро акнун Худоро озмуда, бар гардани шогирдон юге меандозед, ки онро ҳам падарони мо ва ҳам мо бардошта натавониста будем?

11. «Лекин мо ба файзи Исои Масеҳи Худованд эътиқод дорем ва наҷот меёбем, ҳамчунон ки онҳо низ».

12. Он гоҳ тамоми аҳли маҷлис соқит шуда, ба ҳикояти Барнаббо ва Павлус дар бораи аломату мӯъҷизоте ки Худо дар миёни ғайрияхудиён ба василаи онҳо ба амал оварда буд, гӯш доданд.

13. Ҳамин ки нутқи онҳо ба охир расид, Яъқуб ба суҳан оғоз карда, гуфт: «Эй бародарон! Ба ман гӯш диҳед:

14. «Шимъун фаҳмонда дод, ки чӣ гуна Худо аввал ба ғайрияхудиён назар андохт, то ки аз миёни онҳо қавме ба исми Худ бигирад;

15. «Гуфтаҳои анбиё низ ба ин мутобиқ аст, чунон ки навишта шудааст:

16. »Баъд аз ин рӯчӯъ намуда, хаймаи Довудро, ки фурӯ ғалтидааст, аз нав барқарор мекунам ва харобаҳои онро обод мегардонам ва барпо менамоям,

17. "То ки бақияи мардум ва ҳамаи халқҳое ки исми Ман дар байни онҳо хонда мешавад, толиби Худованд гарданд, мегӯяд Худованде ки ҳамаи инро ба амал меоварад".

18. «Ба Худо ҳамаи корҳояш абадан маълум аст.

Халқҳо ба Таврот тобеъ нестанд.

19. «Пас, фикри ман ин аст, ки касонеро, ки аз миёни халқҳо ба Худо рӯчӯ менамоянд, ба душворӣ наандозем,

20. «Балки ба онҳо фақат дастуре бинависем, ки аз наҷосати бутҳо, аз зино, аз гӯшти ҳайвоноти буғишуда ва аз хун парҳез кунанд;

21. «Зеро ки Мусо аз наслҳои қадим дар ҳамаи шаҳрҳо воизони худро дорад, ва дар куништҳо ҳар рӯзи шанбе қироат мешавад».

22. Он гоҳ ҳаввориён ва пирон бо тамоми аҳли калисо ба қароре омаданд, ки чанд касро аз миёни худ интиҳоб карда, ҳамроҳи Павлус ва Барнаббо ба Антиёхия фиристонанд; онҳо Яхудоро, ки лақабаш Барсаббо буд, ва Силоро интиҳоб карданд, ки ин ду нафар аз пешвоёни бародарон буданд;

23. Ва номае ба ин мазмун навишта, ба дасти онҳо супурданд:

«Ҳаввориён ва пирон ва бародарон
ба бародароне ки аз байни гайрияҳудиён дар Антиёхия,

Сурия ва Қилиқия ҳастанд, салом мерасонанд.

24. «Чун шумидем, ки аз миёни мо баъзе касон шуморо бо суханони худ мушавваш сохтаанд ва дилҳои шуморо ба шакку шубҳа андохтаанд ва гуфтаанд,
ки "бояд хатна кунед ва шариатро риоя намоед",
ва ҳол он ки мо ба онҳо чунин дастуре надодаем,

25. «Бинобар ин мо якдиллона ба қароре омадем,
ки чанд нафарро интиҳоб намуда,
назди шумо равона кунем,
ҳамроҳи азизони худ Барнаббо ва Павлус,

26. «Ки қонҳои худро аз барои исми Худованди мо Исои Масеҳ нисор кардаанд.

27. «Пас, Яхудоро ва Силоро фиристодаем,
ки онҳо низ ҳамин чизҳоро ба шумо даҳанакӣ баён
хоханд кард.

28. «Зеро ки Рӯхулқудс ва мо савоб дидем,
ки ба зиммаи шумо боре нагузорем, чуз воҷиботи
зерин:
29. «Аз қурбониҳои бутҳо, аз хун,
аз гӯшти ҳайвоноти бугишуда ва аз зино парҳез ку-
нед;
ҳар гоҳ аз ин чизҳо худро нигоҳ доред, кори хубе
мекунед.
Саломат бошед».
30. Вақте ки фиристодагон ба Антиёҳия омаданд, мар-
думро чамъ карда, номаро супурданд.
31. Онро ҳонда, аз мазмуни тасаллибахшаш шодмон
шуданд.
32. Яҳудо ва Сило, ки низ набӣ буданд, бародаронро бо
суханони бисъёр насиҳат ва тақвият доданд.
33. Баъд аз он ки муддате дар он ҷо монданд, бародарон
онҳоро ба саломатӣ назди ҳаввориён равона карданд;
34. Вале Сило дар он ҷо монданӣ шуд.
35. Павлус ва Барнаббо дар Антиёҳия иқомат намуда,
бо ҳамроҳии бисъёр касони дигар каломи Худовандро таълим
ва башорат медоданд.

*Сафари дуҷуми Павлус.
Қудой аз Барнаббо.*

36. Чун якчанд рӯз гузашт, Павлус ба Барнаббо гуфт:
«Акнун гашта равем ва дар ҳар шаҳре ки каломи Худовандро
мавъиза карда будем, бародарони худро бубинем, ки аҳво-
лашон чӣ гуна аст».
37. Барнаббо меҳост Юҳанноро, ки лақабаш Марқӯс
буд, ҳамроҳашон бибаранд,
38. Аммо Павлус салоҳ надонист, ки шахсеро, ки дар
Памфилия аз онҳо ҷудо шуда, дар корашон то ба охир ҳам-
роҳӣ накарда буд, бо худ бибаранд.
39. Ба ин сабаб низое ба миён омада, то ба ҳаде расид,
ки онҳо аз якдигар ҷудо шуданд, ва Барнаббо Марқӯсро
ҳамроҳи худ гирифта, бо киштӣ ба Каприс рафт,
40. Ва Павлус барои худ Силоро интиҳоб кард, ва ҳа-
мин ки бародарон ўро ба файзи Худо супурданд, рӯ ба сафар
ниҳод
41. Ва ба Сурия ва Қилиқия гузашта, калисоҳоро тақвият
мекард.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Павлус дар Осиёи Сағир. Тимотиюс.

1. БА Дарба ва Лустра омад. Ва инак, Тимотиюс ном шогирде дар он чо буд, ки модараш яҳудизани имондор, лекин падараш юнонӣ буд,

2. Ва бародарони сокини Лустра ва Иқуния ўро таъриф мекарданд.

3. Павлус майл дошт ўро ҳамроҳи худ бибарад, ва ўро гирифта, ба ҳотири яҳудиёне ки дар он ноҳия буданд, хатна кард, зеро ки ҳама падарашро мешинохтанд, ки вай юнонӣ буд.

4. Онҳо дар ҳар шаҳре ки мегаштанд, дастурхоеро, ки ҳаввориён ва пирон дар Ерусалим қарор дода буданд, ба онҳо месупурданд, то ки аз рӯи он дастурҳо амал кунанд.

5. Калисоҳо дар имон мустаҳкам мешуданд, ва шуморашон рӯз ба рӯз меафзуд.

Павлус дар Трӯос.

Рӯҳулқудс идора мекунад.

6. Вақте ки аз Фриция ва кишвари Галотия мегузаштанд, Рӯҳулқудс онҳоро нагузошт, ки каломро дар вилояти Осиё мавъиза намоянд.

7. Ба Мисия расида, аз он чо ба Битуния рафтани шуданд, лекин Рӯҳ ба онҳо иҷозат надод.

8. Он гоҳ аз Мисия гузашта, ба Трӯос фуромаданд.

9. Ҳамон шаб ба Павлус рӯёе аён шуд, ки инак шахсе аз аҳли Мақдуния назди ӯ истода буд ва илтимос карда, мегуфт: «Ба Мақдуния омада, ба мо мадад расон».

10. Ҳамин ки ӯ ин рӯёро дид, мо дарҳол ба Мақдуния рафтани шудем, зеро яқин донистем, ки Худованд моро даъват намудааст, ки дар он чо башорат диҳем.

11. Аз Трӯос бо киштӣ рафта, рост ба Сомӯтрокӣ расидем ва рӯзи дигар ба Ниёпӯлис равона шудем;

Павлус ва Сило дар Филиппӣ.

12. Аз он чо ба Филиппӣ рафтем, ки шаҳри аввали вилояти Мақдуния, қасабаи муҳочирнишин буд; дар он шаҳр якчанд рӯз истодем.

13. Рӯзи шанбе аз шаҳр берун шуда, дар соҳили даръё, ки он чо одатан ибодатгоҳ буд, нишастем ва бо заноне ки дар он чо чамъ омада буданд, гуфтугӯ кардем.

Имон овардани Лидия.

14. Лидия ном занакӣ худопарастӣ арғувонфурӯш, ки аз шаҳри Тиёгира буд, гуфтугӯи моро гӯш мекард; Худованд дили ӯро кушода буд, то ки суҳанони Павлусро бишнавад.

15. Вақте ки ӯ ва аҳли байташ таъмид гирифтанд, хоҳиш карда, гуфт: «Агар шумо яқин дониста бошед, ки ман ба Худованд имон овардаам, ба ҳонаи ман омада, иқомат кунед». Ӯ он қадар исрор кард, ки мо розӣ шудем.

*Берун кардани рӯҳи ғайбгӯй.
Задани Павлус ва Сило.*

16. Як рӯз, ки мо ба ибодатгоҳ мерафтем, ба мо канизе вохӯрд, ки рӯҳи ғайбгӯй дошт ва аз ғайбгӯй ба оғоёни худ даромади калоне меовард.

17. Вай аз қафон мо ва Павлус омада, фаръёд зад, ки ин одамон бандагони Худои Таолоянд ва роҳи наҷотро ба мо хабар медиҳанд.

18. Азбаски чандин рӯз вай ҳамин тавр рафтор кард, Павлус дарғазаб шуд ва ба вай рӯ гардонда, ба он рӯҳ гуфт: «Ба исми Исои Масеҳ туро амр мефармоям, ки аз вай берун баро». Ва дарҳол аз вай берун омад.

19. Чун оғоёни вай диданд, ки умеди даромадашон аз даст рафт, Павлус ва Силоро дастгир карда, ба майдони шаҳр назди сардорон кашида бурданд;

20. Вақте ки онҳоро назди волиён оварданд, гуфтанд: «Ин одамон, ки яҳудӣ ҳастанд, шаҳри моро ба шӯр овардаанд

21. «Ва расму таомулери мавъиза мекунанд, ки қабул кардан ва ба чо овардани он ба мо, румиён, чоиз нест».

22. Мардум низ бар онҳо қиём карданд, ва волиён чомаҳои онҳоро қанда партофта, фармуданд, ки онҳоро қалтаккорӣ кунанд;

23. Пас аз задани шаттаи бисъёр, онҳоро дар зиндон андохтанд ва ба зиндонбон амр фармуданд, ки онҳоро дурустаққ нигаҳбонӣ кунад;

24. Чун вай ин тавр амре гирифт, онҳоро дар зиндони дохили маҳбус кард ва ба пойхошон кунда зад.

Имон овардани зиндонбон дар Филиппӣ.

25. Дар қарибии нисфи шаб Павлус ва Сило дуо гуфта, Худоро ҳамду сано мехонданд, ва бандиён онҳоро мешунданд.

26. Ногаҳон заминчунбии азиме рӯй дод, то ба ҳадде ки таҳкурсии зиндон ба ларза даромад; дарҳол ҳамаи дарҳо кушода шуд, ва ҳама завлонаҳо ба замин афтод.

27. Зиндонбон бедор шуда, дарҳои зиндонро кушода дид ва шамшери худро кашада, мехост худро бидушад, ба гумони он ки бандиён гурехта рафтаанд.

28. Аммо Павлус бо овози баланд гуфт: «Ба худ осебе нарасон, зеро ки ҳамаи мо дар ин ҷо ҳастем».

29. Зиндонбон чароғе талаб карда, ба дарун давида даромад ва ларзон шуда, печи пой Павлус ва Сило афтод;

30. Сонӣ онҳоро берун оварда, гуфт: «Эй оғоён! Чӣ бояд бидунам, то ки наҷот ёбам?»

31. Гуфтанд: «Ба Исои Масеҳи Худованд имон овар, ва ту бо аҳли байти худ наҷот хоҳӣ ёфт».

32. Он гоҳ каломи Худовандро ба вай ва тамоми аҳли байташ мавъиза карданд.

33. Дар ҳамон соати шаб зиндонбон онҳоро берун оварда, захмхӯшонро шуст, ва февран худаш ва тамоми аҳли байташ таъмид гирифтанд,

34. Ва онҳоро ба хонаи худ оварда, дар пешашон хӯрок монд, ва бо тамоми аҳли байти худ шод шуд, ки ба Худо имон овард.

Павлус намехоҳад пинҳонӣ биравад.

35. Вақте ки субҳ дамид, волиён мулозимонро фирис-тоданд, ки бигӯянд: «Он шахсонро ҷавоб деҳ».

36. Зиндонбон инро ба Павлус хабар дода, гуфт: «Волиён кас фиристодаанд, ки шуморо ҷавоб диҳам; пас, берун омада, ба саломатӣ биравед».

37. Вале Павлус ба онҳо гуфт: «Моро, ки румӣ ҳастем, бе муҳокима дар печи назари тамоми мардум калтаккорӣ карда, дар зиндон андохтанд, ва акнун мехоҳанд пинҳонӣ ҷавоб диҳанд? Не, бигзор худашон омада, моро берун оваранд».

38. Мулозимон ин суханонро ба волиён расонданд, ва чун шуниданд, ки румӣ ҳастанд, ба ҳарос афтоданд

39. Ва омада, аз онҳо узр пурсиданд ва берун оварда, хоҳиш карданд, ки аз шаҳр бираванд.

40. Онҳо аз зиндон берун омада, ба хонаи Лидия ши-тофтанд ва бо бародарон вохӯрда ва онҳоро насиҳат карда, равона шуданд.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Барто шудани калисо дар Таслӯникӣ.

1. АЗ Амфипӯлис ва Аполония гузашта, ба Таслӯникӣ омаданд, ки дар он ҷо куништи яҳудиён буд.

2. Павлус, аз рӯи одати худ, назди онҳо дохил шуд, ва се рӯзи шанбе бо онҳо аз Навиштаҳо гуфтугӯ мекард

3. Ва ошкор карда ва исбот намуда, мегуфт, ки лозим буд Масеҳ азобу укубат кашад ва аз мурдагон эҳё шавад, ва Ҳамин Исо, ки ман Ӯро ба шумо мавъиза мекунам, Масеҳ аст.

4. Баъзе аз онҳо ва ҳамчунин бисъёре аз юнониҳои ҳудотарс ва шумораи зиёде аз занони ашроф имон оварданд ва ба Павлус ва Сило ҳамроҳ шуданд.

Ба шӯр омадани яҳудиён дар Таслӯникӣ.

5. Аммо яҳудиёне ки имон наоварда буданд, ҳасад бурданд ва чанд нафар нобакоронро аз бозор гирифта, издиҳоме ҷамъ карданд ва шаҳрро ба шӯр оварданд ва ба хонаи Ёсӯн тохта, ҳостанд онҳоро назди ҷамоат берун оваранд.

6. Чун онҳоро наёфтанд, Ёсӯн ва чанд нафар бародаронро назди сардорони шаҳр кашиданд ва дод зада мегуфтанд, ки онҳое ки тамоми оламро зеру забар карданд, ба ин ҷо низ омадаанд,

7. Ва Ёсӯн онҳоро пазирай кардааст, ва ҳамаи онҳо бар хилофи фармоишоти қайсар амал мекунанд ва шахси дигарро, ки Исо ном дорад, подшоҳ медонанд.

8. Аз шунидани ин суханон мардум ва сардорони шаҳр ба ташвиш афтоданд,

9. Ва аз Ёсӯн ва дигарон замонат гирифта, онҳоро ҷавоб доданд.

Павлус ва Сило дар Бирия.

10. Бародарон фавран Павлус ва Силоро шабона ба Бирия равона карданд, ва онҳо ба он ҷо расида, ба куништи яҳудиён даромаданд.

11. Яҳудиёни он чо назар ба аҳли Таслӯникӣ равшанфикртар буданд: бо иштиёқи комил каломро гӯш мекарданд ва ҳар рӯз Навиштаҳоро санчида мебароманд, то бидонанд, ки оё дар ҳақиқат ҳамин тавр аст ё не;

12. Бисъёре аз онҳо, ҳам аз занони ашрофи юнонӣ ва ҳам шумораи зиёде аз мардон имон оварданд.

13. Лекин чун яҳудиёни Таслӯникӣ фаҳмиданд, ки Павлус дар Бирия низ каломи Худоро мавъиза намудааст, ба он чо омада, мардумро ба шӯр оварданд.

14. Дарҳол бародарон Павлусро сӯи баҳр равона карданд, вале Сило ва Тимотиос дар он чо монданд.

Павлус дар Атино.

15. Ҳамроҳони Павлус ўро то Атино гуселониданд, ва ў ба онҳо фармуд, ки гашта рафта, ҳар чи зудтар Сило ва Тимотиосро назди ў равона кунанд.

16. Ҳангоме ки Павлус дар Атино ба онҳо интизорӣ дошт, чун дид, ки ин шаҳр аз бутҳо пур аст, рӯҳаш дар дарунаш музтариб шуд.

17. Бинобар ин дар куништ бо яҳудиён ва худотарсон ва дар бозор ҳар рӯз бо ҳар кӣ вомехӯрд, гуфтгӯ мекард.

18. Баъзе аз файласуфони эпикурӣ ва истой бо ў мунозира мекарданд; як хелашон мегуфтанд: "Ин лаққӣ чӣ меҳаҳад бигӯяд?"; дигарҳо мегуфтанд: "Зоҳиран, ў худоҳои бегонаро мавъиза мекунад"; зеро ки ў ба онҳо аз Исо ва эҳъё башорат меод.

19. Ўро дастгир карда, ба Арьюпогус, ки кӯҳи доварон аст, оварданд ва гуфтанд: «Оё мумкин аст мо бидонем, ки ин тариқати набе ки ту мавъиза менамоӣ, чист?»

20. «Азбаски суханонат ба гӯши мо аҷиб мерасад, бинобар ин меҳаҳем бидонем, ки онҳо чӣ маъно доранд».

21. Зеро ки тамоми аҳли Атино ва аҷнабиёни сокини он чо вақти худро аз ҳама зиёдтар дар гуфтани шунидани ягон гапи тоза мегузаронданд.

Мавъизаи Павлус дар Арьюпогуси Атино.

22. Он гоҳ Павлус дар миёнаҷои Арьюпогус истода, гуфт: «Эй мардони Атино! Шуморо аз ҳар ҷиҳат бисъёр диндор ёфтаам;

23. «Зеро ки, чун гаштгузор карда, ибодатгоҳҳои шуморо аз назар мегузарондам, мазбаҳе дидам, ки бар он навишта

шудааст: "Ба Худои ношинос". Пас, Ҳамонро, ки шумо ме-
парастед, вале намешиносед, ман ба шумо мавъиза менамоям:

24. «Худое ки олам ва тамоми мавҷудоти онро офаридааст,
Худованци осмону замин аст ва дар маъбадҳои сохтаи дасти
инсон сокин нест

25. «Ва ба хизмати дастҳои одамай эҳтиёҷ надорад, зеро
ки Худаш ҳаёт ва нафас ва ҳар чизро ба ҳама мебахшад;

26. «Ҳамаи қавмҳои насли одамизодро Ў аз як хун ба
вучуд овардааст, то ки бар тамоми рӯи замин сокин шаванд,
ва барои сукунати онҳо мӯҳлатҳо ва худуди муайяне пешакӣ
муқаррар кардааст,

27. «То ки онҳо Худоро чувстучӯ кунанд ва, шояд Ўро
ёбем гӯён, кӯр-кӯрона даст-даст карда нагарданд, гарчанде
ки Ў аз ҳеч яке аз мо дур нест:

28. «Зеро ки мо дар Ў зиндагӣ ва ҳаракат мекунем ва ву-
ҷуд дорем, чунон ки баъзе аз шоирони шумо низ гуфтаанд:
"Мо фарзандони Ў ҳастем".

29. «Пас, модоме ки ҳамаи мо фарзандони Худо ҳастем,
набояд гумон кунем, ки Илоҳият монанд аст ба тилло ё нуқ-
ра ё санге ки аз санъат ва ҳаёли инсон сурате гирифтааст.

30. «Хуллас, ҳоло Худо аз замонҳои чаҳолат сарфи назар
карда, дар ҳар ҷо ба ҳамаи одамон амр мефармояд, ки тавба
кунанд;

31. «Зеро ки Ў рӯзеро муқаррар намудааст, ки аҳли ча-
ҳонро ба василаи Марде ки баргузидаи Ўст, аз рӯи инсоф до-
варӣ кунад, ва барои он ки инро ба ҳама исбот намояд, Ўро
аз мурдагон эҳё кард».

32. Вақте ки зикри эҳёи мурдагонро шуниданд, баъзе
касон тамасхур карданд ва баъзеи дигарон гуфтанд: «Дар
ин бора дафъаи дигар ба сухани ту гӯш хоҳем дод».

33. Бо ҳамин, Павлус аз миёни онҳо берун омад.

34. Вале якчанд кас ба ӯ ҳамроҳ шуда, имон оварданд;
дар байни онҳо Диёнисиюси арьюпогӣ ва Домарис ном зане
ва дигарон буданд.

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Павлус дар Қӯринтус.

1. БАЪД аз ин Павлус Атиноро тарк карда, ба Қӯрин-
тус омад.

2. Дар он чо Акило ном марди яхудӣ, ки зодгоҳаш Понтус буда, ба қарибӣ бо ҳамсараш Прискила аз Итолия омада буд, — зеро Клавдиус фармон дода буд, ки ҳамаи яҳудиён аз Рум бираванд, — ва Павлус бо онҳо шиносӣ пайдо кард ва назди онҳо омад,

3. Ва азбаски монанди онҳо хунари хаймадӯзӣ дошт, назди онҳо монда, ба кор машғул шуд.

Барно шудани калисо дар Кӯринтус.

4. Ҳар рӯзи шанбе ӯ дар куништ сухан ронда, саъю кӯшиш менамуд, ки яҳудиён ва юниониро мӯътақид гардонад.

5. Вақте ки Сило ва Тимотиус аз Мақдуния омаданд, Павлус аз Рӯҳ илҳом ёфта, ба яҳудиён шаҳодат додан гирифт, ки Исо Масеҳ аст.

6. Аммо азбаски онҳо муҳолифат ва бадзабонӣ мекарданд, домани худро бар онҳо афшонда, гуфт: «Хунатон ба гарданатон; ман аз он мубарро ҳастам; минбаъд назди ғайрияҳудиён хоҳам рафт».

7. Аз он чо рафта, назди Юстус ном шахси худотарсе омад, ки хонаи вай дар шафати куништ буд.

8. Криспус, ки сардори куништ буд, бо тамоми аҳли байташ ба Худованд имон овард, ва бисёре аз кӯринтиён, чун шуниданд, имон оварданд ва таъмид гирифтанд.

9. Худованд як шаб дар рӯъё ба Павлус гуфт: «Натарс, балки сухан бигӯ ва хомӯш набош,

10. «Зеро ки Ман бо ту ҳастам, ва ҳеҷ кас ба ту осебе нахоҳад расонд; чунки Ман дар ин шаҳр мардуми бисёре дорам».

11. Ба ин сабаб ӯ як солу шаш моҳ дар он чо монда, каломи Худоро ба онҳо таълим дод.

Ғолиюни бомулоҳиза.

12. Дар ин миён, вақте ки Ғолиюн волии Охоия буд, яҳудиён якдил шуда, ба Павлус ҳучум карданд ва ӯро ба маҳкама кашида оварданд

13. Ва гуфтанд: «Ин шахс мардумро иғво медиҳад, ки ибодати Худоро бар хилофи шарият ба чо оваранд».

14. Павлус ҳанӯз ҳарфе назада буд, ки Ғолиюн ба яҳудиён гуфт: «Эй яҳудиён! Агар озоре ё кирдори баде ба вукӯъ

меомад, барои ман асосе мебуд, ки арзи шуморо бишнавам;

15. «Вале модоме ки сухан дар бораи калимот ва номҳо ва шариати шумо меравад, худатон бояд онро якतरафа кунед: ман дар ин бобат доварӣ нахоҳам кард».

16. Ва онҳоро аз маҳкама пеш кард.

17. Ҳамаи юнониён сардори куништ Сўстинисро дастгир карда, дар назди маҳкама каллакўбак карданд, ва Ҷолион ба ин ҳеч парво накард.

Павлус ба Антиёхия бармегардад ва мувофиқи шариати яҳудиён назр мекунад.

18. Павлус боз чандин рӯз дар он ҷо истод, он вақт бо бародарон хайру маъзур кард ва бо кишгӣ ба Сурия равона шуд ва Прискила ва Акилоро ҳамроҳи худ бурд ва дар Канхария мўйсар гирифт, чунки назр карда буд.

19. Вақте ки ба Эфсўс расиданд, онҳоро дар он ҷо монда, худаш ба куништ даромад ва бо яҳудиён суханронӣ кард.

20. Аз ӯ хоҳиш карданд, ки муддате бо онҳо бимонад, лекин ӯ розӣ нашуд.

21. Ва бо онҳо хайру маъзур карда, гуфт: «Ман бояд иди дар пеш истодаро ҳатман дар Ерусалим гузаронам; баъд аз он, Худо хоҳад, боз назди шумо хоҳам баргашт». Ва Эфсўсро тарк кард.

22. Ба Қайсария расида, ба Ерусалим рафт ва аҳли калисоро табрик ва аҳволпурсӣ карда, ба Антиёхия равона шуд.

Сафари сеюми Павлус.

23. Муддате дар он ҷо истода, боз ба сафар рафт ва дар кишвари Ғалотия ва Фриция гапла, ҳамаи шогирдонро тақвият мекард.

Апўллўс дар Эфсўс.

24. Апўллўс ном яҳудие аз аҳли Искандария, ки шахси суханвар ва аз Навиштаҳо хабардор буд, ба Эфсўс расид;

25. Ӯ дар тариқи Худованд тарбият ёфта буд ва бо чўшу хурўши Рўҳ сухан ронда, дар бораи Исо ба хубӣ таълим меод, гарчанде ки фақат аз таъмиди Яҳъё огоҳӣ дошт.

26. Ӯ дар куништ далерона сухан рондан гирифт. Чун Акило ва Прискила суханонашро шуниданд, ӯро назди худ оварданд ва тариқи Худовандро ба ӯ дурустакак фаҳмонданд.

27. Вақте ки $\bar{y}$ азми сафари Охоия кард, бародарон ба шогирдон навиштанд, ки $\bar{y}$ ро пазироӣ кунанд; чун ба он чо расид, ба касоне ки ба файзи илоҳӣ имон оварда буданд, ёрдами бисъер дод:

28. Зеро ки бо қуввати тамои дар пеши назари ҳама бо яҳудиён баҳсу мунозира карда, аз рӯи Навиштаҳо исбот менамуд, ки Исо Масеҳ аст.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Павлус дар Эфсӯс.

Шогирдони Яҳъё масеҳӣ мешаванд.

1. ДАР он замоне ки Апӯллӯс дар Кӯринтус буд, Павлус дар кишварҳои боло гардиш карда, ба Эфсӯс расид ва дар он чо шогирдонро ёфта,

2. Ба онҳо гуфт: «Оё вақте ки имон овардед, Рӯхулқудсро қабул кардед?» Ба $\bar{y}$ гуфтанд: «Ҳатто нашонидаем, ки Рӯхулқудс вучуд дорад».

3. Ба онҳо гуфт: «Пас чӣ навъ таъмид гирифтед?» Гуфтанд: «Таъмиди Яҳъё».

4. Павлус гуфт: «Таъмиде ки Яҳъё меод, таъмиди тавба буд, ва $\bar{y}$ ба мардум мегуфт: "Ба Он Касе ки баъд аз ман меояд, яъне ба Исои Масеҳ имон оваред"».

5. Чун инро шуниданд, ба исми Исои Худованд таъмид гирифтанд,

6. Ва ҳангоме ки Павлус дастҳои худро бар сари онҳо ниҳод, Рӯхулқудс бар онҳо нозил шуд, ва ба забонҳо сухан ронда, нубувват карданд.

7. Онҳо тақрибан дувоздаҳ нафар буданд.

Павлус дар куншт ва дар мадрасаи Тиронус дар Эфсӯс.

8. Муддати се моҳ $\bar{y}$ ба куншт даромада, нотарс мавъиза менамуд ва дар бораи Малакути Худо мусоҳиба мекард ва далелҳо меовард.

9. Вале азбаски баъзе касон саҳтдил буданд ва имон намеоварданд ва дар ҳақиқати ин тариқат дар пеши мардум ба забонӣ мекарданд, бинобар ин аз онҳо худро канор гирифта, шогирдонро ҷудо кард ва ҳар рӯз дар мадрасаи Тиронус ном шахсе мавъиза менамуд.

10. Ин тақрибан ду сол давом кард, ба тавре ки ҳамаи сокинони вилояти Осиё, ҳам яҳудиён ва ҳам юнониён, каломи Исои Худовандро шуниданд.

Мӯъҷизоте ки Павлус ба амал овардааст.

11. Худо ба василаи Павлус мӯъҷизоти бузурге ба амал меовард,

12. То ба ҳадде ки дастмолҳо ва фӯтаҳои ба бадани ӯ расидаро бурда, бар беморҳо мегузоштанд, ва бемории онҳо нест мешуд, ва арвоҳи ҳабис аз онҳо берун мерафт.

13. Ҳатто баъзе аз азоимхонҳои оворагарди яҳудӣ ҳам бар онҳое ки мубталои рӯҳи ҳабис буданд, исми Исои Худовандро зикр карда, мегуфтанд: «Шуморо ба Исое ки Павлус мавъиза менамояд, қасам медиҳем».

14. Ҳафт нафар писарони Искиво ном шахсе ки яке аз саркоҳинони яҳудӣ буд, ҳамин тавр амал мекарданд.

15. Аммо рӯҳи ҳабис дар ҷавоби онҳо гуфт: «Исоро мешиносам, Павлусро низ медонам, лекин шумо кистед?»

16. Марде ки рӯҳи ҳабис дошт, бо чунон қуввате ба онҳо дарафтод, ки ҳама мағлуб шуданд ва дар ҳолате ки бараҳна ва мачрӯҳ буданд, аз он хона гурехтанд.

17. Ин воқеа ба гӯши ҳамаи яҳудиён ва юнониёни сокини Эфсӯс расида, ҳамаро ба ҳарос андохт, ва исми Исои Худованд дар миёни онҳо бештар иззату иқром пайдо кард;

18. Бисъёре аз имондорон омада, аъмоли худро иқро ва ошкор мекарданд;

19. Бисъёре аз онҳое ки ба чодугарӣ машғул буданд, китобҳои худро оварда, дар пеши назари ҳама сӯзонданд; вақте ки арзиши онҳоро ҳисоб карданд, маълум шуд, ки баробари панҷоҳ ҳазор дирҳам аст.

20. Каломи Худо ҳамин тавр қувват мегирифт ва интишор меёфт.

21. Пас аз анҷоми ин чизҳо, Павлус дар дили худ азм кард, ки аз Мақдуния ва Охоия гузафта, ба Ерусалим биравад, ва гуфт: «Баъд аз рафтаниам ба он ҷо, Румро низ бояд бубинам».

22. Аз мулозимонаш ду нафарро, яъне Тимотиюс ва Арастусро, ба Мақдуния равона карда, худаш мудлате дар вилояти Осиё бимонд.

Ба шӯр омадани нуқрагарон дар Эфсӯс.

23. Дар он замон исьёни азиме бар зидди тариқи Худованд рӯй дод;

24. Зеро ки Димитриос ном нуқрагаре ки тасвирҳои нуқрагини маъбади Артамисро месохт ва ба ин васила ба санъатгарон ғоидаи калоне мерасонд,

25. Онҳоро, ҳамчунин ҳунармандони дигарро ҳам оварда, гуфт: «Эй мардумон! Шумо медонед, ки неқӯаҳволии мо аз пушти ҳамин ҳунар аст,

26. «Ва шумо дида ва шунида истодаед, ки на танҳо дар Эфсӯс, балки қариб дар тамоми вилояти Осиё ин Павлус мардуми бисъерро иғво андохта, гумроҳ кардааст, ва мегӯяд: ”Чизҳои сохтаи дасти инсон худо нестанд”.

27. «Пас, хавфи он аст, ки на танҳо ҳунари мо аз байн равад, балки ин маъбади олиҳаи бузурги мо Артамис низ безътибор шавад, ва ҳашамати вай, ки тамоми вилояти Осиё ва аҳли олам парастишаш мекунанд, беқурб гардад».

28. Вақте ки ин суҳанонро шуниданд, онҳо хеле ба ҳашм омада, фаръёд заданд: «Бузург аст Артамиси эфсӯсиён!»

29. Тамоми шахр ба шӯр омада, ҳама якдилона сӯи тамошоҳона тохтанд ва Ғоюс ва Орестархусро, ки аз аҳли Мақдуния ва ҳамроҳони Павлус буданд, дастгир карда, бо худ кашида бурданд.

30. Павлус мехост, ки ба миёни мардум дарояд, аммо шогирдон ӯро намонданд;

31. Ҳамчунин баъзе аз сардорони вилояти Осиё, ки дӯстонаш буданд, назди ӯ кас фиристода, таъкид карданд, ки ба тамошоҳона набиёяд.

32. Дар ин миён баъзе касон дод зада, чизе мегуфтанд, касони дигар — чизи дигаре; зеро ки ҷамоат ошгуфтаҳол буданд ва аксари онҳо намедонистанд, ки барои ҷӣ ҳамъ шудаанд.

33. Аз миёни издиҳом Искандарро кашола карданд, чунки яҳудиён ӯро пеш андохта буданд, ва Искандар бо дасташ ишора намуда, хост барои муҳофизати худ ба мардум сухане бигӯяд.

34. Аммо, чун яҳудӣ буданашро донистанд, ҳама бо як овоз дод заданд ва қариб ду соат нидо мекарданд: «Бузург аст Артамиси эфсӯсиён!»

35. Нозири низом мардумро сокит карда, гуфт: «Эй мардони Эфсӯс! Кӣ намедонад, ки шаҳри Эфсӯс парастандаи

маъбади Артамиси олиҳаи бузург ва ҳайкали аз осмон нозилшудаи вай мебошад?

36. «Модоме ки ин баҳснопазир аст, шуморо лозим аст, ки ором бошед ва рафтори бемулоҳизае накунед;

37. «Зеро ин шахсоне ки шумо овардаед, на торочкунандагони маъбаданд ва на дар ҳақиқати олиҳаи шумо сухани куфромез гуфтаанд;

38. «Агар Димитриус ва ҳамкоронаш даъвое бар касе дошта бошанд, инак дари маҳкамаҳо кушода, волиён низ ҳозиранд: бигзор ба онҳо шикоятҳои худро оварда супоранд;

39. «Вале агар талаби дигаре дошта бошед, он бояд дар маҳкамаи шаръӣ яктарафа шавад;

40. «Зеро хавфи он аст, ки мо барои рафтори имрӯза ба балвогарӣ айбдор шавем, ва мо ҳеч далеле надорем, ки барои чунин ҷамъомад онро сабаб нишон диҳем». Инро гуфта, издиҳомро пароканда кард.

БОБИ БИСТУМ

Павлус дар Мақдуния ва Юнон.

1. ПАС аз он ки ин шӯру ғавғо хотима ёфт, Павлус шогирдонро даъват намуда, хайру маъзур кард ва ба Мақдуния равона шуд.

2. Дар он ноҳия гашта, бисъёр насиҳат дод ва ба Юнон омад;

3. Дар он ҷо се моҳ истод; азбаски яҳудиён ба муқобили ӯ ошӯб бардоштанд, ӯ азми сафари Сурия кард ва ба фикре омад, ки бо роҳи Мақдуния гашта равад.

4. То ба вилояти Осиё ҳамроҳи ӯ инҳо рафтанд: Супотрус аз аҳли Бирия, Оростархус ва Секундус аз аҳли Таслуникӣ, Гоюс аз Дарба, Тимотиус ва аз мардуми Осиё Түхикӯс ва Трофимус.

5. Инҳо аз мо пештар рафта, дар Трӯос мунтазири мо шуданд.

Павлус дар Трӯос.

6. Лекин мо пас аз айёми иди фатир аз Филиппӣ бо киштӣ рафтем ва баъд аз панҷ рӯз ба Трӯос назди онҳо расидем ва дар он ҷо ҳафт рӯз истодем.

7. Рӯзи якшанбе, вақте ки шогирдон барои нон шикас-

тан чамъ шуданд, Павлус, ки фардош аз он чо рафтани буд, бо онхо мусохиба намуд, ва суханаш то нисфи шаб давом кард.

8. Дар болохонае ки мо чамъ шуда будем, чароғҳои бисъере месӯхт.

9. Офтихӯс ном чавоне ки бар остонаи тиреза нишаста буд, ба пинак рафт, ва ҳангоме ки мусохибаи Павлус тӯл мекашид, хоби сахташ бурда, баногоҳ аз ошъенаи сеюм ба зер афтод, ва чун ӯро бардоштанд, мурда буд.

10. Павлус поён фуromaда, худро болои ӯ партофт ва ӯро дар оғӯш гирифта, гуфт: «Хавотир накашед, зеро ки қони ӯ дар ӯст».

11. Баъд боло баромад ва нонро шикаста, хӯрд ва то субҳ гуфтугӯи бисъере карда, ба роҳи худ равона шуд.

12. Дар ин миён он чавонро зинда оварданд, ва хотирашон хеле осуда шуд.

Аз Трӯос ба Милитус.

13. Мо зуд ба киштӣ савор шуда, ба Асӯс рафтем, то ки аз он чо Павлусро ҳамроҳи худ бигирем, зеро ки ҳамин тавр амр фармуда буд, ва ӯ ният дошт ба он чо пиёда равад.

14. Вақте ки дар Асӯс бо мо вохӯрд, ӯро ҳамроҳи худ гирифта, ба Митилинӣ омадем.

15. Аз он чо бо киштӣ равона шуда, рӯзи дигар дар рӯ ба рӯи Хиюс бозистодем; рӯзи сеюм ба Сомӯс расидем ва дар Тручилиюн истода, фардои он ворида Милитӯс шудем,

16. Зеро ки Павлус ният дошт аз паҳлуи Эфсӯс гузашта равад, то ки дар вилояти Осиё даранг накунад, чунки ӯ таъчил менамуд, ки ба қадри имкон дар арафаи иди Панतिकост дар Ерусалим бошад.

Павлус дар Милитус.

Видоъ бо пирони калисои Эфсӯс.

17. Аз Милитус ба Эфсӯс кас фиристода, пирони калисоро даъват намуд,

18. Ва ҳангоме ки назди ӯ омаданд, ба онхо гуфт: «Шумо медонед, ки аз рӯзи аввали ба Осиё қадам монданам, дар тамоми вақте ки бо шумо будам, ман чӣ гуна рафтор кардам,

19. «Дар ҳолате ки бо камоли фурутанӣ, бо ашкҳои бисъер ва бо машаққатҳои ки ба туфайли дасисаҳои яҳудиён ба сарам меомад, ба Худованд хизмат кардам,

20. «Ва чӣ гуна ман ҳар чизеро, ки фоиданок буд, аз шумо дарег надоштам, балки дар пеши тамоми мардум ва хона ба хона гашта, ба шумо мавъиза намудам ва таълим додам

21. «Ва ба яҳудиён ва юниён хотирнишон мекардам, ки назди Худо тавба кунанд ва ба Худованди мо Исои Масех имон оваранд.

22. «Ва инак, ҳоло бо тақозои Рӯҳ ба Ерусалим меравам ва аз он чи дар он чо ба сарам ҳоҳад омад, чизе намедонам,

23. «Ҷуз ин ки Рӯҳулқудс дар ҳар шаҳр шаҳодат дода, мегӯяд, ки занҷирҳои асорат ва уқубатҳо барои ман муҳайёст.

24. «Лекин ба ин чизҳо нигоҳ намекунам ва ҷони худро азиз намедорам, балки муроди ман фақат ин аст, ки вазифаи худро ва он хизматеро, ки Исои Худованд ба ман супурдааст, яъне мавъизаи Инҷили файзи Худоро ба хушӣ анҷом диҳам.

25. «Ва алҳол инро медонам, ки ҳамаи шумо, ки дар байнотон гашта, Малакути Худоро мавъиза намудаам, дигар рӯи маро нахоҳед дид.

26. «Бинобар ин имрӯз ба шумо шаҳодат медиҳам, ки ман аз хуни ҳамаатон мубарро ҳастам,

27. «Зеро ки ҳеч як фурсатро аз даст надодаам, ки ба шумо тамоми иродаи Худоро бифаҳмонам.

28. «Пас, ниғаҳбони худатон ва ниғаҳбони тамоми он рамае бошед, ки Рӯҳулқудс шуморо барои назорат кардани он таъин намудааст, то ки Калисои Худоро, ки Ӯ бо Хуни Худ харидааст, бичаронед.

29. «Зеро ман медонам, ки баъд аз рафтани ман гургҳои дарранда ба миёни шумо ҳоҳанд омад, ки ба рама раҳме нахоҳанд кард;

30. «Аз миёни худатон низ шахсоне пайдо хоҳанд шуд, ки суханони қач хоҳанд гуфт, то ки шогирдонро аз ақиби худ бикашанд.

31. «Бинобар ин хушъер бошед ва дар хотир нигоҳ доред, ки чӣ гуна ман дар давоми се сол, рӯзонаю шабона ашк рехта, ҳар яке аз шуморо таълим додам.

32. «Акнун, эй бародарон, шуморо ба Худо ва ба каломи файзи Ӯ месупорам, ки қодир аст шуморо обод гардонад ва дар миёни ҳамаи муқаддасон ба шумо меросе бибахшад.

33. «Ман ба симу зар ё перохани касе чашм надӯхтаам:

34. «Худатон медонед, ки ҳамин дастҳои ман барои таъмини эҳтиёҷоти худам ва ҳамроҳонам хизмат кардааст.

35. «Бо тамоми рафтори худ ман ба шумо нишон додаам,

ки мо бояд ҳамин тавр меҳнат карда, нотавонро дастгирӣ намоем ва суханони Исои Худовандро дар хотир нигоҳ до-рем, ки ӯ гуфтааст: ”Додан аз гирифтани беҳтар аст”».

36. Баъд аз гуфтани ин суханон зону зада, бо ҳамашон дуо гуфт.

37. Ҳама гирияи бисъёр карданд ва Павлусро ба оғӯш кашида, мебӯсиданд.

38. Алалхусус аз чунин сухани ӯ хеле ғамгин шуданд, ки гуфта буд: ”Рӯи маро дигар нахоҳед дид”. Ва ӯро то киштӣ гуселониданд.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Аз Милитус ба Сӯр.

1. БО онҳо хайру маъзур карда, бо киштӣ равона шудем ва рост ба Кос омадем; рӯзи дигар ба Рудс ва аз он ҷо ба Потра расидем;

2. Дар он ҷо киштие ёфтем, ки ба Финикия рафтани буд, ва ба он савор шуда, ҳаракат кардем.

3. Қаприсро, ки аз дур намоён шуд, ба тарафи чап монда, сӯи Сурия равона шудем ва дар Сӯр лангар андохтем, зеро ки дар он ҷо мебоист бори киштиро мефураварданд;

Рӯҳулқудс Павлусро аз сафари Ерусалим нигоҳ медорад.

4. Дар он ҷо шогирдонро пайдо карда, ҳафт рӯз истодем; онҳо аз Рӯҳ илҳом ёфта, ба Павлус гуфтанд, ки ба Ерусалим наравад.

5. Чун вақти мо ба охир расид, боз ба роҳ даромадем, ва ҳама бо занону бачаҳошон моро то беруни шаҳр гусел карданд; мо дар соҳили баҳр зону зада, дуо гуфтем

6. Ва бо ҳамдигар хайру хуш карда, ба киштӣ даромадем, ва онҳо ба хонаҳои худ баргаштанд.

7. Аз Сӯр сафари худро бо киштӣ давом дода, ба Птолимус расидем ва дар он ҷо бо бародарон мулоқот карда, як рӯз дар наздашон истодем.

Павлус дар Қайсария.

8. Рӯзи дигар Павлус ва мо, ки ҳамроҳаш будем, он ҷоро тарк карда, ба Қайсария омадем ва ба хонаи Филиппуси ба-

шоратдиҳанда, ки яке аз ҳафт нафар буд*, даромада, назди ӯ мондем.

9. Ӯ чор духтари бокира дошт, ки нубувват мекарданд.

10. Баъд аз чандин рӯзе ки дар он ҷо будем, Оғобус ном набие аз Яҳудо омад

11. Ва назди мо даромада, камарбанди Павлусро гирифтудастҳо ва пойҳои худро бо он баст ва гуфт: «Рӯҳулқудс мегӯяд, ки яҳудиён дар Ерусалим соҳиби ин камарбандро ҳамин тавр баста, ба дасти ғайрияҳудиён хоҳанд супурд».

12. Вақте ки инро шунидем, мо ва аҳли он ҷо илтимос кардем, ки ӯ ба Ерусалим наравад.

13. Аммо Павлус дар ҷавоб гуфт: «Ин чӣ корест, ки шумо мекунед? Чаро бо гирьяи худ дили маро мешиканед? Зеро ки ман тайёрам на танҳо бандӣ шавам, балки дар Ерусалим ба хотири исми Исои Худованд бимирам».

Павлус дар Ерусалим.

14. Чун ба гапи мо надаромад, ба ҷуз ин сухан: «Он чи хости Худованд аст, бишавад!» — чизи дигар нагуфтем.

15. Баъд аз он рӯзҳо мо тадоруки сафарро дида, сӯи Ерусалим равона шудем;

16. Баъзе аз шогирдони сокини Қайсария низ ҳамроҳи мо омада, моро ба хонаи Маносӯн ном шахсе ки аз аҳли Қаприс ва шогирди дерина буд, оварданд, то ки назди ӯ манзил кунем.

17. Вақте ки ворида Ерусалим шудем, бародарон моро бо хурсандӣ пазирай карданд.

Павлус мувофиқи шариати яҳудиён назр мекунад ва ҳадияи таҳоратро меоварад.

18. Рӯзи дигар Павлус ҳамроҳи мо назди Яъқуб омад; ҳамаи пирон низ ҳозир шуданд.

19. Пас аз салому аҳволпурсӣ аз он чи Худо ба василаи хизмати ӯ дар миёни ғайрияҳудиён ба амал оварда буд, муфассал нақл кард.

20. Чун шуниданд, Худоро ҳамду сано хонданд ва ба ӯ гуфтанд: «Эй бародар, чунон ки мебинӣ, чандин ҳазор яҳудиён имон оварданд ва ҳамашон ғаюрони шариат мебошанд;

*8. Ниг. боби шашуми «Аъмоли ҳаввориён».

21. «Онҳо дар бораи ту шунидаанд, ки ба ҳамаи яҳудиёне ки дар миёни халқо умр ба сар мебаранд, таълим медиҳӣ, ки аз Мусо дур шаванд, ва мегӯӣ, ки писарони худро хатна накунад ва қоидаҳои шариатро ба ҷо наоваранд.

22. «Пас, чӣ бояд кард? Албатта мардум ҷамъ хоҳанд шуд, зеро ки аз омаданат хабар хоҳанд ёфт.

23. «Бинобар ин он чи ба ту мегӯем, ба ҷо овар: назди мо ҷор одам ҳастанд, ки назре кардаанд;

24. «Онҳоро бо худ гирифта, ҳамроҳашон таҳорат намо ва харҷашонро ба гарданат бигир, то ки онҳо мӯйсари худро битарошанд, — ва ҳама хоҳанд фаҳмид, ки он чи дар бораи ту шунидаанд, асосе надорад, балки худат ҳам мувофиқи шариат рафтор мекунӣ.

25. «Лекин дар хусуси онҳое ки аз байни ғайрияҳудиён имон овардаанд, мо навишта ва амр фармуда будем, ки ба чизе риоя накунад, балки фақат аз қурбониҳои бутҳо, аз хун, аз гӯшти ҳайвоноти буғишуда ва аз зино парҳез намоянд».

26. Павлус он одамонро бо худ гирифта, ҳамроҳашон таҳорат намуд ва рӯзи дигар ба маъбад даромад ва анҷоми рӯзҳои таҳоратро, ки бояд барои ҳар яке аз онҳо ҳадияе пешкаш карда шавад, эълон кард.

Павлусро яҳудиён дар маъбад дастгир карданд.

27. Вақте ки ҳафт рӯз ба охир мерасид, яҳудиёни аҳли вилояти Осиё ӯро дар маъбад дида, тамоми мардумро ба шӯр оварданд ва ба ӯ дасти тааддӣ дароз карданд.

28. Ва фаръёд зада, гуфтанд: «Эй мардони Исроил, мадад кунед! Ин ҳамон касест, ки ҳамаро дар ҳар ҷо бар зидди қавм ва шариат ва бар зидди ин макон таълим медиҳад, дар айни ҳол юнониҳоро низ ба маъбад дароварда, ин макони муқаддасро палид кардаст».

29. Зеро ки пеш аз ин онҳо Трофимуси эфсӯсиро бо ӯ дар шаҳр дида буданд ва гумон карданд, ки Павлус вайро ба маъбад овардааст.

30. Тамоми шаҳр ба ҷунбиш омад, мардуми бисъёре ҷамъ шуданд ва Павлусро дастгир карда, аз маъбад берун бароварданд ва дарҳол дарҳоро бастанд.

31. Вақте ки онҳо қасди ҷони ӯ мекарданд, ба мириҳазори сипоҳ хабар расид, ки тамоми Ерусалим ба ошӯб омадааст;

32. Вай дарҳол сарбозон ва мирисадҳоро бо худ гирифта,

сӯи онҳо шитофт, ва ҳангоме ки онҳо мириҳазор ва сарбозонро диданд, аз задани Павлус даст кашиданд.

Павлусро бо ду занҷир мебанданд.

33. Мириҳазор наздик омада, ӯро дастгир кард ва амр фармуд, ки ӯро бо ду занҷир бибанданд, ва пурсид, ки ин кист ва чӣ гуноҳе кардааст?

34. Аз байни издиҳом дод зада, баъзеҳо як чиз ва баъзеҳо чизи дигар мегуфтанд, ва азбаски вай аз боиси шӯру ғафво ҳақиқати ҳолро фаҳмида натавонист, фармон дод, ки ӯро ба қалъа баранд.

35. Вақте ки ӯ ба зинапоя расид, сарбозонро лозим омад, ки ба сабаби ҳашми мардум ӯро бардошта баранд,

36. Зеро ки мардуми бисъёре аз қафо омада, фаръёд мезаданд, ки "ӯро бикӯшед!"

37. Пеш аз он ки ворида қалъа шаванд, Павлус ба мириҳазор гуфт: «Оё ҷоиз аст ба ту чизе бигӯям?» Гуфт: «Оё забони юнониро медонӣ?»

38. «Оё ту ҳамон мисрие нестӣ, ки якчанд рӯз пеш аз ин, фитнае барангехта, чор ҳазор одамкушро бо худ ба биёбон бурд?»

39. Павлус гуфт: «Ман яҳудӣ ҳастам, аз Тарсус, табаии Қилиқия, ки шаҳри машҳур аст; хоҳишмандам иҷозат бидех, то ки ба мардум сухане гӯям».

40. Вақте ки иҷозат дод, Павлус дар болои зина истода, бо дасташ ба мардум ишора кард, ва ҳамин ки хомӯшии том барқарор гафт, ба забони ибронӣ ба сухан шурӯъ намуда, чунин гуфт:

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Ба ҳузури мардуми бисъёр худро ҳимоят кардани Павлус.

1. «Эй бародарон ва эй падарон! Он чиро, ки пеши шумо барои муҳофизати худ арз менамоям, гӯш кунед».

2. Чун шуниданд, ки ба онҳо ба забони ибронӣ сухан мекунад, боз зиёдтар хомӯш шуданд. Ӯ гуфт:

3. «Ман яҳудӣ ҳастам, ки дар Тарсуси Қилиқия таваллуд шудаам ва дар ин шаҳр дар хизмати Ҷамлиил тарбият ёфтаам ва шарияти падаронро бодикқат омӯхтаам ва дар роҳи Худо ғаюр будам, чунон ки ҳамаи шумо имрӯз ҳастед;

4. «Ва ин тариқатро то ба дараҷаи марг таъқиб менамудам ва мардону занонро побанд карда, дар зиндон меандоҳтам;

5. «Дар бораи ман саркоҳин ва ҳамаи пирон низ шаҳодат хоҳанд дод, ки ман аз онҳо номаҳо гирифта, ба Димишқ назди бародарон рафта будам, то ки дар он ҷо масеҳиёнро бандӣ карда, барои ҷазо ба Ерусалим биёрам;

6. «Аммо дар аснои роҳ, вақте ки ба Димишқ наздик меомадам, қариби пешин баногоҳ нури азиме аз осмон давродаври ман дурахшид;

7. «Бар замин афтадам ва овозе шунидам, ки ба ман мегуфт: "Шоул, Шоул! Барои чӣ Маро таъқиб мекунӣ?"

8. «Ба ҷавоб гуфтам: "Худовандо, Ту кистӣ?" Ӯ ба ман гуфт: "Ман он Исои Носирӣ ҳастам, ки ту Ӯро таъқиб мекунӣ".

9. «Онҳое ки ҳамроҳи ман буданд, нурро дида, харосон шуданд, вале овози Он Касро, ки бо ман сухан мегуфт, намешуниданд.

10. «Он гоҳ ман гуфтам: "Худовандо! Чӣ кунам!" Худованд ба ман гуфт: "Барҳез ва ба Димишқ бирав, ва дар он ҷо ҳар коре ки бояд бикунӣ, ба ту гуфта хоҳад шуд".

11. «Азбаски ман аз дурахши он нур нобино шуда будам, ҳамроҳонам аз дастам гирифта, маро ба Димишқ бурданд.

12. «Ҳанониё ном марди порсои мутеи шариат, ки дар миёни ҳамаи яҳудиёни сокини Димишқ некном буд,

13. «Назди ман омада, истоду ба ман гуфт: "Эй бародар Шоул! Бино шав". Дарҳол чашмонам кушода шуду ман ӯро дидам.

14. «Ӯ гуфт: "Худои падарони мо туро баргузидааст, то ки иродаи Ӯро дарк намоӣ ва Он Одилро бубинӣ ва аз забонаш сухане бишнаваӣ,

15. "Чунки аз он чи дидаӣ ва шунидаӣ, дар пеши тамоми мардум шоҳиди Ӯ хоҳӣ шуд;

16. "Пас, чаро таъхир мекунӣ? Барҳез ва таъмид бигир ва исми Ӯро хонда, аз гуноҳҳои худ пок шав".

17. «Вақте ки ба Ерусалим баргашта, дар маъбад дуо мегуфтам, дар ҳолати беҳудӣ афтадам

18. «Ва Ӯро дидам, ки мегуфт: "Шитоб намо ва аз Ерусалим зудтар равона шав, чунки шаҳодати туро дар ҳаққи Ман қабул нахоҳанд кард".

19. «Гуфтам: "Худовандо! Онҳо медонанд, ки ман мӯъ-

минони Туро дар зиндон меандохтам ва дар куништҳо шаллоқ мезадам,

20. "Ва ҳангоме ки хуни шоҳиди Ту Истефанусро мерехтанд, ман дар он чо истода, қатли ўро таҳсин менамудам ва либосҳои қотилони ўро посбонӣ мекардам".

21. «Аммо Ў ба ман гуфт: "Равона шав, зеро ки Ман туро ба чойҳои дур сӯи ғайрияҳудиён хоҳам фиристод"».

22. То ҳамин суханаш ба ў гӯш доданд; сонӣ фаръёд зада, гуфтанд: «Чунин шахсро аз рӯи замин маҳв кунед! Зеро ки набояд ў зинда бимонад».

23. Дар ҳамон вақте ки онҳо дод мезаданд, чомаҳои худро мепартофтанд ва чангу ғубор ба ҳаво мебардоштанд,

24. Мириҳазор амр фармуд, ки ўро ба қалъа дароварда, тозиёна зананд, то фаҳманд, ки аз чӣ сабаб бар ў ин қадар фаръёд мезананд.

25. Вақте ки ўро бо тасмаҳо мебастанд, ба мирисаде ки наздаш истода буд, гуфт: «Оё бар шумо чоиз аст, ки табааи Румро, бе он ки маҳкум шуда бошад, тозиёна занед?»

26. Чун мирисад инро шунид, назди мириҳазор рафта, хабар дод ва гуфт: «Оё медонӣ, чӣ мекунӣ? Ин шахс табааи Рум аст».

27. Мириҳазор назди ў омада, пурсид: «Ба ман бигӯй, ки оё ту табааи Рум ҳастӣ?» Гуфт: «Оре».

28. Мириҳазор гуфт: «Ман ин табаиятро ба бадали маблағи калон ба даст овардаам». Павлус гуфт: «Аммо ман бо он ба дунё омадаам».

29. Дарҳол онҳое ки ўро шиканча карданӣ буданд, аз ў даст кашиданд; мириҳазор низ, румӣ будани ўро фаҳмида, ҳаросон шуд, ки ўро занҷир зада буд.

30. Рӯзи дигар, бо мақсади дониستاني он ки барои чӣ яҳудиён ўро айбдор мекунанд, ўро аз завлона озод кард ва амр фармуд, ки саркоҳинон ва тамоми шӯрои пирон чамъ шаванд, ва Павлусро бароварда, назди онҳо ба по хезонд.

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Павлус ба ҳузури шӯрои пирон.

1. ПАВЛУС ба шӯрои пирон назар дӯхта, гуфт: «Эй бародарон! Ман то имрӯз дар ҳузури Худо бо вичдони пок рафтор кардаам».

2. Саркоҳин Ҳанониё ба онҳое ки назди ӯ истода буданд, фармон дод, ки ба даҳонаш як торсаки зананд.

3. Павлус ба вай гуфт: «Худо туро хоҳад зад, эй девори сафедшуда! Ту нишастай, ки маро аз рӯи шариат доварӣ кунӣ, вале бар хилофи шариат амр медиҳӣ, ки маро бизананд».

4. Онҳое ки назди ӯ истода буданд, гуфтанд: «Саркоҳини Худоро дашном медиҳӣ?»

5. Павлус гуфт: «Эй бародарон, ман надониستم, ки вай саркоҳин аст; зеро ки навишта шудааст: "Ба пешвои қавми худ носазо нагӯй"».

6. Вақте ки Павлус фаҳмид, ки як қисми онҳо саддуқиён ва қисми дигарашон фарисиён мебошанд, дар шӯрои пирон нидокунон гуфт: «Эй бародарон! Ман фарисӣ ва фарзанди фарисӣ ҳастам, ва аз барои умеди эҳёи мурдагон дар ин ҷо муҳокима карда мешавам».

7. Ҳамин ки ин суҳанонро гуфт, дар миёни фарисиён ва саддуқиён низоъ афтод, ва аҳли чамъомад ду тақсим шуданд;

8. Зеро саддуқиён мегӯянд, ки на эҳё вучуд дорад, на фаришта ё рӯҳ, аммо фарисиён ин ҳар ду ро зътироф менамоянд.

9. Ғавғои азиме ба амал омад, ва китобдонони фирқаи фарисиён бархоста, баҳскунон гуфтанд: «Мо дар ин шахс ҳеч бадӣ намебинем; ва агар рӯҳе ё фариштае ба вай суҳан гуфта бошад, ба Худо муқобилат нахоҳем кард».

10. Аммо азбаски ихтилофот қувват гирифт, мириҳазор аз хавфи он ки Павлусро тикка-тикка кунанд, ба сарбозон фармон дод, ки ӯро аз миёни онҳо гирифта, ба қалъа дароранд.

11. Ҳамон шаб Худованд ба ӯ зоҳир шуда, гуфт: «Устувор бош, Павлус, ва чӣ тавре ки дар Ерусалим дар ҳақиқи Ман шаҳодат додӣ, дар Рум низ бояд ҳамон тавр шаҳодат диҳӣ».

Суиқасди яҳудиён ба муқобили Павлус.

12. Чун чашми рӯз кушода шуд, баъзе аз яҳудиён забон як карда, қасам хӯрданд, ки то Павлусро накушанд, ба ҳеч хӯрданӣ ва нӯшиданӣ лаб назананд;

13. Шумораи онҳое ки чунин аҳд карда буданд, бештар аз чихил нафар буд;

14. Онҳо назди саркоҳинон ва пирон рафта, гуфтанд:

«Мо савганд ёд кардем, ки то Павлусро накушем, чизе на-
чашем;

15. «Акнун шумо ва шӯрои пирон ба мириҳазор ҳабар диҳед, ки фардо ӯро назди шумо бароварад, гӯё ки меҳоҳед кори ӯро аниқтар дида бароед; ва мо тайёр ҳастем, ки ӯро, пеш аз наздик омаданаш, бикӯшем».

16. Аммо ҳоҳарзодаи Павлус аз қасди онҳо воқиф шуд ва рафта, ба қалъа даромад ва Павлусро ҳабардор кард.

17. Павлус яке аз мирисадҳоро даъват намуда, гуфт: «Ин ҷавонро назди мириҳазор бибар, зеро чизе дорад, ки ба ӯ бигӯяд».

18. Вайро гирифта, назди мириҳазор бурд ва гуфт: «Павлуси бандӣ маро даъват намуда, хоҳиш кард, ки ин ҷавонро назди ту биёрам, зеро чизе дорад, ки ба ту бигӯяд».

19. Мириҳазор дастӣ вайро гирифта, ба ҳилватгоҳе бурд ва пурсид: «Чӣ чиз аст, ки меҳоҳӣ ба ман бигӯӣ?»

20. Гуфт: «Яҳудиён маслиҳатро ба як ҷо мондаанд, ки аз ту хоҳиш кунанд, то Павлусро фардо назди шӯрои пирон барорӣ, гӯё ки онҳо меҳоҳанд кори ӯро аниқтар тафтиш намоянд;

21. «Аммо ту ба онҳо гӯш надох, зеро ки бештар аз чиҳил нафарашон дар сари роҳи ӯ камин сохтаанд ва савганд ёд кардаанд, ки то ӯро накушанд, чизе нахӯранд ва нанӯшанд; ва ҳоло онҳо тайёр шуда, мунтазири фармоиши ту истодаанд».

22. Мириҳазор ҷавонро ҷавоб дода, гуфт: «Ба ҳеч кас нагӯ, ки маро аз ин роз ҳабардор кардаӣ».

Павлус ба Қайсария назди Феликс фиристода шуд.

23. Сонӣ ду|мирисадро даъват намуда, гуфт: «Дусад сарбоз ва ҳафтад савора ва дусад найзаандозро омода кунед, то ки имшаб соати сеюм ба Қайсария бираванд.

24. Инчунин маркабҳо ҳозир созед, то ки Павлусро савор карда, ба саломатӣ назди Феликси ҳоким равона намоед».

25. Ӯ номае ба ин мазмун навишт:

26. «Клавдиус Лисиёс ба мӯҳтарам Феликси ҳоким салом мерасонад;

27. «Ин одамро яҳудиён дастгир карда буданд ва қасди куштани ӯро доштанд;

чун фаҳмидам, ки фуқарои Рум аст, бо сарбозон рафта, аз дасташон раҳонидам;

28. «Азбаски ҳостам бидонам, ки бар ӯ чӣ даъво доранд,
ӯро ба шӯрои пирони онҳо овардам

29. «Ва дониستم,
ки ӯро дар ақидаҳои баҳсноки оид ба шариаташон
айбдор мекунам,
вале ӯ ҳеч коре накардааст, ки сазовори марг ё ҳабс
бошад;

30. «Чун ба гӯшам расид, ки яҳудиён қасди чони ин одам
доранд,
фавран ӯро назди ту фиристодам ва ба даъвога-
ронаш низ амр фармудам,
ки даъвоҳои худро дар ҳаққи ӯ дар ҳузури ту баён
кунанд;
вассалом».

31. Сарбозон мувофиқи дастуре ки ба онҳо дода шуд,
Павлусро гирифта, шабона ба Антипотрис бурданд.

32. Ва рӯзи дигар ба саворон вогузор карданд, ки бо ӯ
бираванд, ва худашон ба қалъа баргаишанд.

33. Ҳамин ки онҳо ба Қайсария расиданд, номаро ба дас-
ти ҳоким супурда, Павлусро низ назди ӯ ҳозир сохтанд.

34. Ҳоким номаро хонда, пурсид, ки ӯ аз кадом вилоят
аст, ва чун фаҳмид, ки аз Қиликия аст, гуфт:

35. «Вақте ки даъвогарони ту ҳозир шаванд, сухани туро
ҳоҳам шунид». Ва амр фармуд, ки ӯро дар сарбозхонаи
Хиродус нигоҳ доранд.

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Павлус ба ҳузури Феликс.

1. БАЪД аз панҷ рӯз саркоҳин Ҳаноние бо пирон ва Тар-
туллӯс ном нотиқе омад, ва онҳо шикоятҳои худро дар ҳаққи
Павлус ба ҳоким супурданд.

2. Вақте ки Павлусро даъват карданд, Тартуллӯс ба айб-
дор кардани ӯ шурӯъ намуда, гуфт:

3. «Эй Феликси мӯхтарам, мо ҳамеша ва дар ҳама ҷо бо
камолӣ миннатдорӣ зътироф менамоем, ки дар сояи ту осоиши
комил дорем, ва ба туфайли ғамхӯрии ту ин қавм ба некӯаҳ-
волӣ расидааст;

4. «Вале, барои он ки туро бисъёр заҳмат надихам, аз ту
ҳоҳишмандам, ки илтифот намуда, мухтасаран арзи моро биш-
навӣ:

5. «Зеро ки ин одамро фасодангез ёфтаем, ки ӯ дар миёни ҳамаи яҳудиёни рӯи олам ошӯб меандозад ва сардастаи бидъати носирӣ мебошад,

6. «Ва ҳатто саъю кӯшиш намудааст, ки маъбадро палид гардонад, ва мо ӯро дастгир кардем, то ки аз рӯи шарияти худ бар ӯ доварӣ намоем,

7. «Аммо Лисиёси мириҳазор омада, ӯро бо зӯрӣ аз дасти мо гирифт

8. «Ва амр фармуд, ки даъвогарони ӯ назди ту биёянд; худат метавонӣ тафтиш намуда, ҳар он чиро, ки мо бар ӯ даъво дорем, аз худи ӯ бифаҳмӣ».

9. Яҳудиён суханони ӯро тасдиқ карда, гуфтанд, ки чунин аст.

Худро сафед кардани Павлус.

10. Чун ҳоким ба Павлус ишора кард, ки сухан гӯяд, ӯ ба ҷавоб гуфт: «Азбаски медонам, ки ту чандин сол боз довари ин қавм ҳастӣ, ман кори худро дилпуруна муҳофизат менамоем;

11. «Ту метавонӣ бифаҳмӣ, ки аз дувоздаҳ рӯз зиёд нагузаштааст, ки ман барои ибодат ба Ерусалим рафта будам;

12. «Ва маро ҳеҷ кас надидааст, ки дар маъбад, ё дар кунштиҳо ва ё дар шаҳр бо касе мубоҳиса карда бошам ё ки дар байни мардум ошӯб андохта бошам;

13. «Низ он чиро, ки ҳоло бар ман даъво менамоеанд, исбот карда наметавонанд;

14. «Лекин инро назди ту иқрор мекунам, ки аз рӯи тариқате ки онҳо бидъат меноманд, ман дар ҳақиқат Худои падаронро ибодат менамоем, дар ҳолате ки ба ҳар чи дар Таврот ва дар суҳафи анбиё навишта шудааст, эътиқод дорам

15. «Ва аз Худо умед дорам, чунон ки инҳо низ интизорӣ доранд, ки ҳам барои одилон ва ҳам барои золимон эҳёи мурдагон дар пеш аст;

16. «Бинобар ин худам низ саъю кӯшиш менамоем, ки вичдонам назди Худо ва одамон ҳамеша пок бошад;

17. «Баъд аз чандин сол ман омадам, то ки ба халқи худ садақот биёрам ва ҳадия пешкаш бикунам,

18. «Ва дар ҳолате ки таҳорат ёфта будам, ва дар гирду пешам на мардуме буд, на ғавғое, маро дар маъбад чанд нафар яҳудиёни вилояти Осиё диданд,

19. «Ки онҳо низ мебоист дар ин ҷо назди ту меистоданд

ва, агар чизе бар зидди ман дошта бошанд, даъво мекарданд;

20. «Ё худӣ инҳо бигӯянд, ки аз ман, вақте ки назди шӯрои пирон истода будам, чӣ хатое дидаанд,

21. «Чуз он як сухан, ки дар миёни онҳо истода, бо овози баланд гуфтам, ки аз барои эҳъи мурдагон имрӯз пешӣ шумо муҳокима карда мешавам».

22. Феликс, ки аз ин тариқат ба хубӣ огоҳӣ дошт, муҳокимаро ба таъхир андохта, гуфт: «Вақте ки Лисиёси мириҳазор биёяд, кори шуморо тафтиш хоҳам кард».

23. Ва ба мирисад амр фармуд, ки Павлусро дар бандихона нигоҳ дорад, лекин ба ӯ сабуқӣ диҳад ва ба ҳеч касе аз наздиконаш, ки барои хизмат ё мулоқоти ӯ меоянд, монёе нашавад.

Павлус бори дуюм ба ҳузури Феликс.

24. Баъд аз чанд рӯз Феликс бо ҳамсари худ Друсила, ки занакӣ яҳудӣ буд, омад ва Павлусро даъват намуда, суханони ӯро дар бораи имон ба Масеҳ гӯш кард.

25. Аммо вақте ки ӯ дар бораи адолат, парҳезгорӣ ва довари оянда сухан меронд, Феликс ба ҳарос афтада, ҷавоб дод: «Алҳол бирав, ва ҳар гоҳ фурсат ёбам, боз туро даъват хоҳам кард».

26. Дар айни ҳол вай умедвор буд, ки Павлус ба вай пул медиҳад, то ки ӯро озод кунад; бинобар ин ӯро дам ба дам даъват намуда, бо ӯ мусоҳиба мекард.

Ду соли оромӣ дар Қайсария.

27. Лекин баъд аз гузаштани ду сол Поркинос Фестус ба ҷои Феликс таъин шуд, ва Феликс, ки мехост яҳудиёро хурсанд созад, Павлусро дар зиндон нигоҳ дошт.

БОБИ БИСТУ ПАНЧУМ

Павлус ба ҳузури Фестус.

1. ЧУН Фестус ба вилоят омад, баъд аз се рӯз аз Қайсария ба Ерусалим рафт.

2. Саркоҳин ва бузургони яҳудиён даъвои худро нисбат ба Павлус ба вай фаҳмонданд ва гапӣ худро маъқул карданд.

3. Ва илтимос карданд, ки ба онҳо илтифот намуда, ўро ба Ерусалим биёрад; онҳо қасд доштанд, ки ўро дар роҳ ба қатл расонанд.

4. Аммо Фестус ба ҷавоб гуфт, ки «Павлус дар Қайсария маҳбус аст, ва худӣ ман ба қарибӣ ба он ҷо бармегардам».

5. «Бинобар ин», гуфт вай, «онҳое ки аз шумо метавонанд, ҳамроҳи ман биёянд, ва агар ин шахс айбе дошта бошад, бар ў даъво кунанд».

6. Дар миёни онҳо аз ҳашт ё даҳ рӯз зиёд намонда, ба Қайсария баргашт, ва рӯзи дигар бар курсии доварӣ нишаста, амр фармуд, ки Павлусро биёранд.

7. Вақте ки ў ҳозир шуд, яҳудиёне ки аз Ерусалим омада буданд, даври ўро гирифта, бисъёр айбҳои гаронро ба гардани ў бор карданд, ки онҳоро исбот карда наметавонистанд.

8. Вале ў худро муҳофизат намуда, гуфт: «Ман на бар зидди шариати яҳудиён, на бар зидди маъбад ва на бар зидди қайсар ҳеҷ ҷинояте накардаам».

9. Фестус, ки мехост дили яҳудиёнро ёбад, дар ҷавоби Павлус гуфт: «Оё мехоҳӣ ба Ерусалим биравӣ, то ки ман туро дар он ҷо дар ин бобат доварӣ намоям?»

Павлус довари қайсарро талаб мекунад.

10. Павлус гуфт: «Ман дар маҳкамаи қайсар истодаам, ва муҳокимаи ман бояд дар ҳамин ҷо ба амал ояд; ман ба яҳудиён ҳеҷ бадӣ накардаам, чунон ки худат ҳам инро ба хубӣ медонӣ;

11. «Агар бадие ё ягон кори сазовори марг карда бошам, аз мурдан ибое надорам; лекин агар аз он айбҳое ки инҳо ба гардани ман мемонанд, дар ман ҳеҷ чизе набошад, касе ҳақ надорад маро ба дасти онҳо бисупорад; ман довари қайсарро талаб мекунам».

12. Фестус бо мушовиронаш маслиҳат карда, дар ҷавоби ў гуфт: «Модоме ки довари қайсарро талаб мекунӣ, назди қайсар хоҳӣ рафт».

Павлус ба ҳузури подшоҳ Ағрипос.

Беайб донишани Павлус.

13. Баъд аз чанд рӯз подшоҳ Ағрипос ва Бернико ба Қайсария омаданд, то ки Фестусро муборакбод кунанд.

14. Чун рӯзҳои зиёде дар он ҷо истоданд, Фестус ба подшоҳ кори Павлусро ҳикоят карда, гуфт: «Шахсе ҳаст, ки Феликс ӯро дар зиндон нигоҳ доштааст,

15. «Ва ҳангоме ки дар Ерусалим будам, саркоҳинон ва пирони яҳудӣ дар бораи ӯ ба ман гап заданд ва маҳкумияти ӯро талаб карданд.

16. «Дар ҷавоби онҳо гуфтам, ки расму таомули румиён ин нест, ки касеро ба марг таслим кунанд, бе он ки аввал айбдорро бо даъвогаронаш рӯ ба рӯ карда, ба вай имконият диҳанд, ки худро аз айбҳо сафед кунад.

17. «Бинобар ин, вақте ки онҳо ба ин ҷо омаданд, ман бе таъхир, фардои он, бар курсии доварӣ ништастам ва амр фармудам, ки он шахсро биёранд.

18. «Аммо даъвогарон бархоста, аз он чи ман гумон доштам, ҳеч як айберо ба гардани ӯ монда натавонистанд,

19. «Балки бо ӯ фақат дар бораи парастии Худои худ ва дар бораи Исо ном шахсе ки мурдааст, вале Павлус мегуфт, ки ӯ зинда аст, ихтилофи ақида доштанд.

20. «Чун дар ҳалли ин масъала душворӣ кашидам, ман гуфтам: "Оё ӯ мехоҳад ба Ерусалим биравад, то ки муҳокимаи ӯ дар он ҷо ба амал ояд?"

21. «Аммо Павлус талаб кард, ки ӯро барои доварию Августус маҳфуз дорам, бинобар ин ман амр фармудам, ки то вақте ки ӯро назди қайсар бифиристам, ӯ дар ҳабс нигоҳ дошта шавад».

22. Агрипос ба Фестус гуфт: «Ман ҳам мехостам суханони ин шахсро бишнавам». Дар ҷавоб гуфт: «Фардо хоҳӣ шунид».

23. Рӯзи дигар, вақте ки Агрипос ва Бернико бо ҳашамати бузурге омада, бо мириҳазорон ва бузургони шаҳр ба маҳкама дохил шуданд, бо фармони Фестус Павлусро оварданд.

24. Фестус гуфт: «Эй подшоҳ Агрипос ва эй ҳамаи мардумоне ки дар ин ҷо ҳузур доред! Инак, шумо ҳамон шахсро мебинед, ки тамоми ҷамоати яҳудиён, чи дар Ерусалим ва чи дар ин ҷо, ба ман аз ӯ шикоят қардаанд ва фаръед зада гуфтаанд, ки ӯ набояд дигар зинда бимонад;

25. «Лекин ман, чун дидам, ки ӯ ҳеч кори сазовори марг накардааст ва ҳудаш низ доварию Августусро талаб намуд, ба ин сабаб қарор додам, ки ӯро ба он ҷо бифиристам;

26. «Азбаски ҳеч чизи дурусте надорам, ки дар ҳаққи ӯ ба олиҳазрат бинависам, бинобар ин ӯро назди шумо ва алал-

хусус назди ту, подшоҳ Ағрипос, овардам, то ки дар натиҷаи таҳқиқ чизе барои навиштанам пайдо кунам;

27. «Зеро ба назарам ҳилофи ақл менамояд, ки бандиеро фиристонаму айбҳои ба гарданаш мондашударо нишон надиҳам».

БОБИ БИСТУ ШАШУМ

Ба ҳузури Ағрипос худро ҳимоят кардани Павлус.

1. АҒРИПОС ба Павлус гуфт: «Ба ту иҷозат дода мешавад, ки барои ҳимояти худ сухан гуй». Он гоҳ Павлус дасти худро дароз карда, барои муҳофизати худ гуфт:

2. «Эй подшоҳ Ағрипос! Барои худ камоли хушбахтӣ медонам, ки имрӯз имконият дорам дар ҳузури ту худро аз ҳамаи айбҳои ки яҳудиён ба гардани ман бастаанд, муҳофизат намоям,

3. «Хусусан ки ту аз ҳамаи расму таомулҳо ва ихтилофоти байни яҳудиён ба ҳубӣ воқиф ҳастӣ. Бинобар ин аз ту хоҳишмандам, ки ҳиммат намуда, суханони маро бишнавай.

4. «Зиндагии маро, ки аз аввали ҷавононам онро дар миёни қавми худам ва дар Ерусалим гузарондам, ҳамаи яҳудиён медонанд;

5. «Онҳо аз рӯзҳои аввал маро мешиносанд ва, агар бихоҳанд, метавонанд гувоҳӣ диҳанд, ки ман мувофиқи порсотарин тариқати мазҳаби мо фарисӣ шуда рафтор мекардам.

6. «Ва ҳоло барои умед бастанам ба он ваъдае, ки Худо ба падарони мо додааст, ман муҳокима карда мешавам,

7. «Дар сурате ки дувоздаҳ сибти мо шабу рӯз бо ҷидду ҷаҳд ибодат мекунанд ба умеди он ки иҷрои ҳамоно ваъдаро бубинанд: аз барои ҳамин умед, эй подшоҳ Ағрипос, яҳудиён маро айбдор мекунанд.

8. «Чаро ба назари шумо аз ақл берун менамояд, ки Худо мурдагонро эҳё мекунад?»

9. «Оре, ман ҳам пештар барои худ воқиб медонистам, ки бар зидди исми Исои Носирӣ ҳар чи зиёдтар амал кунам,

10. «Чӣ тавре ки дар Ерусалим мекардам: аз саркоҳинон изн гирифта, бисъёр муқаддасонро дар зиндон меандоҳтам, ва ҳангоме ки онҳоро мекуштанд, бар зиддашон фатво меодам;

11. «Дар ҳамаи кунистҳо ҳар дам онҳоро азоб меодам

ва маҷбур мекардам, ки куфр бигӯянд, ва азбаски хашму ғазабам нисбат ба онҳо пурзӯр буд, ҳатто дар шаҳрҳои бегона онҳоро таъқиб менамудам.

12. «Боре барои чунин амалиёт бо изн ва супориши саркоҳинон ба Димишқ мерафтам;

13. «Ва инак, эй подшоҳ, дар нисфи рӯз дар роҳ нуреро аз осмон дидам, ки равшантар аз офтоб буд, ва давродаври ман ва ҳамроҳонам дурахшид.

14. «Ҳамаамон бар замин афтодем, ва ман овозе шунидам, ки ба забони ибронӣ ба ман мегуфт: "Шоул, Шоул! Барои чӣ маро таъқиб мекунӣ? Лагад заданат ба сиҳак душвор аст".

15. «Ман гуфтам: "Худовандо, Ту кистӣ?" Гуфт: "Ман он Исо ҳастам, ки ту Ӯро таъқиб мекунӣ;

16. "Аммо барҳез ва бар пой худ биист; зеро барои он ба ту зоҳир шудаам, ки туро ҳодим ва шоҳид таъин намоям бар он чи дидаӣ ва бар он чи ба ту ошкор ҳоҳам кард;

17. "Ва туро раҳой ҳоҳам дод аз дасти ин қавм ва аз дасти ҳалқҳое ки холо туро назди онҳо мефиристам,

18. "То ки чашмони онҳоро воз кунӣ, ва онҳо аз зулмот ба рӯшноӣ бароянд ва аз чанголи шайтон раҳо шуда, ба Худо рӯчӯъ намоянд ва ба василаи имоне ки ба Ман меоваранд, омурзиши гуноҳҳо ва насибе дар миёни муқаддасон пайдо кунанд".

19. «Бинобар ин, эй подшоҳ Агрипос, ба рӯъёи осмонӣ беимонӣ накардам,

20. «Балки дар навбати аввал ба сокинони Димишқ ва Ерусалим ва тамоми сарзамини Яҳудо ва низ ба ғайрияҳудиён мавъиза менамудам, ки тавба карда, ба Худо рӯчӯъ намоянд ва корҳое кунанд, ки сазовори тавба бошад.

21. «Аз барои ҳамин маро яҳудиён дар маъбад дастгир карданд ва куштани шуданд.

22. «Аммо Худо ба ман ёр шуд, ва ман то имрӯз зинда мондаам ва ба хурду калон шаҳодат медиҳам ва гапе намензанам чуз он чи анбиё ва Мусо гуфтаанд, ки бояд ба вуқӯъ ояд,

23. «Яъне Масеҳ бояд азобу уқубат кашад ва аввалин касе бошад, ки аз мурдагон эҳё шуда, ба ин қавм ва ба ҳалқҳо аз тулӯи нур хабар расонад».

24. Чун ӯ ба ин тарз худро муҳофизат мекард, Фестус бо овози баланд гуфт: «Эй Павлус, ту аз ақл бегона шудай! Дониши бисъёр туро девона кардааст».

25. Гуфт: «Эй Фестуси мӯҳтарам, ман аз ақл бегона на-шудаам, балки суханони ҳақиқатро бо ақли солим баён ме-намоям:

26. «Зеро подшоҳе ки дар ҳузураш далерона сухан меро-нам, аз ин воқиф аст; ман яқин дорам, ки чизе дар ин бора аз ӯ пӯшида нест, зеро ки ин дар хилватгоҳе воқеъ нашудааст;

27. «Эй подшоҳ Ағрипос, оё ба анбиё имон дорӣ? Медонам, ки имон дорӣ».

28. Ағрипос ба Павлус гуфт: «Кам мондааст маро тарғиб намоӣ, ки масеҳӣ шавам».

29. Павлус гуфт: «Аз Худо меҳостам, ки ба андозаи кам ё зиёд на танҳо ту, балки ҳамаи онҳое ки сухани маро мешу-наванд, мисли ман гарданд, чуз аз ин занҷирҳо».

30. Чун инро гуфт, подшоҳ ва ҳоким, Бернико ва дигар касоне ки бо онҳо нишаста буданд, бархостанд.

31. Ва онсӯтар рафта, ба якдигар гуфтанд: «Ин одам ҳеч коре накардааст, ки сазовори марг ё ҳабс бошад».

32. Ағрипос ба Фестус гуфт: «Агар ин одам довари қай-сарро талаб намекард, метавонист озод шавад».

БОБИ БИСТУ ҲАФТУМ

Павлус дар аснои роҳи Рум.

1. Роҳ то ба Крит.

1. ЧУН қарор доданд, ки бо киштӣ ба Итолия равем, Павлус ва чанд бандии дигарро ба мирисади кӯшуни Авғус-тус, ки Юлиус ном дошт, супурданд.

2. Ба киштии Адрамит савор шуда, ба роҳ даромадем, ки он ният дошт дар наздикии соҳили вилояти Осиё шино кунад; Орестархуси мақдунӣ аз аҳли Таслӯникӣ ҳамроҳи мо буд.

3. Рӯзи дигар ба Сидӯн расидем; Юлиус ба Павлус ил-тифот намуда, иҷозат дод, ки назди дӯстони худ рафта, ла-возимоти сафарашро аз онҳо бигирад.

4. Аз он ҷо равона шуда, дар қарибии Қаприс гузаштем, зеро ки боди муҳолиф мевазид;

5. Баҳрро дар рӯ ба рӯи Қилиқия ва Памфилия тай на-муда, ба Мирои Ликия расидем.

6. Дар он ҷо мирисад киштии Искандарияро, ки ба Ито-лия мерафт, пайдо карда, моро бар он савор кард.

7. Чандин рӯз оҳиста-оҳиста шино карда, базӯр ба Қни-
дӯс наздик омадем, вале азбаски боди номусоид мевазид,
сӯи Крит ба соҳили Салмӯнӣ рондем

8. Ва бо душворӣ аз пеши он гузашта, ба мавзее расидем,
ки Бандари Нек ном дошт ва ба шаҳри Ласия наздик буд.

9. Баъд аз гузаштани муддати зиёд, ки сафари баҳр
акнун хатарнок шуда буд, зеро ки айёми рӯзадорӣ ҳам гу-
зашта буд, Павлус онҳоро таъкид намуда,

10. Гуфт: «Эй мардон! Мебинам, ки ин сафари мо на танҳо
барои бор ва киштӣ, балки барои чони мо низ хеле душвор
ва зарарнок хоҳад шуд».

11. Аммо мирисад аз суханони Павлус дида, бештар ба
гапи суккондор ва соҳиби киштӣ боварӣ дошт.

12. Азбаски он бандар барои зимистонгузаронӣ мувофиқ
набуд, бисъёр касон маслиҳат доданд, ки аз он ҷо бираванд,
то ки, шояд, ба Финиқо расида, айёми зимистонро дар ин
бандари Крит, ки рӯ ба самти ҷануби ғарбӣ ва шимоли ғарбӣ
воқеъ аст, гузаронанд.

13. Чун боди ҷанубӣ вазид, ба гумони он ки муродашон
ҳосил шуд, лангар бардошта, дар қарибии соҳили Крит ра-
вона шуданд.

2. Тундбод.

14. Вале дере нагузашта, боди сахти мухолифе бархост,
ки авриклидӯн ном дорад,

15. Ва чунон бошиддат ба киштӣ омада зад, ки он ба
муқобили бод истода натавонист, ва мо идораи киштиро аз
даст дода, беихтиёр ба ҷараёни об ронда шудем

16. Ва ба ҷазирачае ки Клавдо ном дорад, бошиддат бар-
хӯрда, қайқи киштиро базӯр нигоҳ дошта тавонистем.

17. Онро кашада бароварда, камари киштиро бо танобҳо
маҳкам бастанд ва, аз тарси он ки дар ҷои пастобе фуру
монанд, бодбонро фуруварданд, ва мо ҳамчунон ба ҷараёни
об ронда мешудем.

18. Рӯзи дигар, ба сабаби пурзӯр шудани тӯфон, бори
киштиро ба об партофтан гирифтанд.

19. Дар рӯзи сеюм мо бо дастҳои худ асбобу анҷоми киш-
тиро бароварда партофтем.

20. Чандин рӯз на офтоб аён мешуд, на ситорагон; тӯфони
шадид як зайл давом мекард, ва дигар ҳеҷ умеде барои ха-
лосии мо набуд.

21. Азбаски муддати дуру дароз чизе нахӯрда буданд, Павлус дар миёни онҳо истода, гуфт: «Эй мардон! Кошки ба сухани ман даромада, аз Крит намебаромадед, ки дар он сурат аз ҳамаи ин мушкилот ва зиён амон меёфтед;

22. «Акнун низ шуморо насиҳат дода, мегӯям, ки қавидил бошед, чунки ҳеҷ осебе ба ҷони ҳеҷ яке аз шумо нахоҳад расид, фақат киштӣ талаф хоҳад шуд;

23. «Зеро ки имшаб фариштаи Худое ки ман аз онӣ ӯ ҳастам ва ӯро ибодат мекунам, ба ман зоҳир шуд

24. «Ва гуфт: ”Эй Павлус, натарс! Ту бояд дар ҳузури қайсар ҳозир шавӣ, ва инак, Худо ҷони ҳамаи ҳамсафаронатро ба ту бахшидааст”.

25. «Бинобар ин, эй мардон, қавидил бошед, зеро ки ман ба Худо имон дорам, ва ҳамон тавре ки ба ман гуфтааст, воқеъ хоҳад шуд:

26. «Лекин бар яке аз қазираҳо хоҳем афтод».

3. Киштӣ дар ҷои пастобе фуру монд.

27. Чун шаби чордахум фаро расид, ва мо ҳанӯз дар баҳри Адриё ба ҳар сӯ ронда мешудем, дар қарибии нисфи шаб, маллоҳон пай бурданд, ки хушкие наздик аст,

28. Ва чуқурии обро чен карданд, бист қомат баромад, андаке пеш рафта, боз чен карданд, понздаҳ қомат баромад.

29. Аз бими он ки ба санглоҳе бархӯранд, аз думи киштӣ чор лангар андохтанд ва дамидани субҳро мунтазир шуданд.

30. Маллоҳон мехостанд киштиро тарк кунанд, ва бо ин мақсад қайқро ба об мефуруварданд, ба баҳонаи он ки гӯё мехоҳанд лангарҳоро аз бинии киштӣ биандозанд,

31. Аммо Павлус ба мирисад ва сарбозон гуфт: «Агар инҳо дар киштӣ намонанд, шумо начот нахоҳед ёфт».

32. Он гоҳ сарбозон танобҳои қайқро буриданд, ва он афтод.

33. Пеш аз субҳидам Павлус аз ҳама хоҳиш кард, ки чизе бихӯранд; ӯ гуфт: «Имрӯз рӯзи чордахум аст, ки шумо интизорӣ кашада, чизе нахӯрдаед ва гурусна ҳастед.

34. «Бинобар ин шуморо даъват менамоем, ки чизе бихӯред, зеро ки саломатии ҷони шумо ба ин вобаста аст: мӯе аз сари ҳеҷ яке аз шумо нахоҳад афтод».

35. Бо ин суханон нонро гирифта, дар ҳузури ҳама Худоро шукргузорӣ кард ва онро шикаста, ба хӯрдан шурӯъ намуд.

36. Он гоҳ ҳама қавидил шуданд, ва онҳо низ нон хӯрданд.

37. Шумораи мо дар киштӣ чамъ дусаду ҳафтоду шаш нафар буд.

38. Чун аз хӯрок сер шуданд, гандумро ба об партофта, киштиро сабук карданд.

39. Вақте ки рӯз равшан шуд, заминро нашинохтанд, лекин халиче диданд, ки соҳили паст дошт, ва қарор доданд, ки агар мумкин шавад, киштиро сӯи он биронанд.

40. Лангарҳоро бурида, дар баҳр гузоштанд, бандҳои суконро низ кушоданд ва бодбонро ба чараёни бод боло кашида, роҳи соҳилро пеш гирифтанд.

41. Ба димоғае дакка хӯрданд, ва киштӣ дар ҷои пастобе фурӯ монд: бинии он дармонда беҳаракат истод, лекин душмаш аз шиддати мавҷҳо дарҳам шикаст.

42. Сарбозон қасди куштани бандиён карданд, ки мабодо касе шиноқунон гурехта равад.

43. Лекин мирисад ки мехост Павлусро раҳо кунад, ба ин қасди онҳо монёш шуд ва фармуд, ки аввал касоне ки шино карда метавонанд, худро дар об андохта, ба соҳил бирасанд,

44. Ва дигарон, баъзе бар тахтаҳо ва баъзе бар шикастапораҳои киштӣ аз дунболи онҳо бираванд. Ба ҳамин тарз ҳамашон ба саломатӣ ба хушкӣ расиданд.

БОБИ БИСТУ ҲАШТУМ

4. Фурудой ба ҷазираи Малит.

Павлусро мор газид.

1. ВАҚТЕ ки раҳо шудем, фаҳмидем, ки он ҷазира Малит ном дорад.

2. Сокинони ҷазира ба мо хеле меҳрубонӣ намуданд: азбаски борон меборид ва ҳаво хунук буд, онҳо оташ афрӯхта, ҳамамонро пазирой карданд.

3. Павлус як миқдор ҳезум чамъ карда буд, ва ҳангоме ки онро дар оташ меандохт, ба сабаби гармии оташ мори афъие берун омада, ба дасташ часпид.

4. Ҳамин ки сокинони ҷазира ҷонварро бар дасти ӯ овезон диданд, ба якдигар гуфтанд: «Бидуни шакку шубҳа, ин

шахс қотил аст, ки бо вучуди аз баҳр раҳо шуданаш адолат намегузорад, ки ӯ зинда бимонад».

5. Аммо ӯ чонварро дар оташ афканд ва ҳеч осебе надид.

6. Онҳо мунтазир буданд, ки баданаш варам мекунад ё ки ӯ баногоҳ афтода чон медиҳад; вале чун бисъёр интизорӣ кашиданд ва диданд, ки ҳеч офате ба ӯ нарасид, фикрашон дигаргун шуд, ва гуфтанд, ки ӯ Худое мебошад.

5. Муъҷизаи шифо ёфтани падари Публиус.

7. Дар наздикиҳои он мавзеъ амлоки сардори ҷазира буд, ки ӯ Публиус ном дошт; ӯ моро ба ҳонаи худ оварда, се рӯз бо меҳрубонӣ пазирой намуд.

8. Падари Публиус гирифтори табларза ва дарди иш-кам шуда хобида буд, ва Павлус назди вай омад ва дастҳои худро бар вай гузошта, вайро шифо дод.

9. Баъд аз ин воқеа дигар беморони ҷазира низ омада, шифо ёфтанд,

10. Ва моро хеле иззату ҳурмат карданд, ва ҳангоме ки аз он ҷо мерафтем, моро бо лавозимоти сафар таъмин намуданд.

11. Пас аз се моҳ ба киштии Искандария, ки аломати Ҷавзо дошт ва зимистонро дар ҷазира гузаронда буд, савор шудем

12. Ва ба Саркузо расида, дар он ҷо се рӯз мондем;

13. Аз он ҷо равона шуда, ба Ригюн омадем; азбаски баъд аз як рӯз боди чанубӣ вазид, рӯзи дуум ворида Пүтюлӣ шудем;

14. Дар он ҷо бародаронро ёфта, мувофиқи хоҳишашон ҳафт рӯз назди онҳо мондем ва сонӣ роҳи Румро пеш гирифт-тем.

15. Бародарони он ҷо, чун аз омадани мо хабардор шуданд, то бозоргоҳи Опиус ва меҳмонсарое ки "Се майхона" ном дошт, ба истиқболи мо омаданд, ва Павлус онҳоро дида, ба Худо шукргузорӣ кард ва қавидил гафт.

Павлус дар Рум ва хизматгузориш ӯ.

16. Вақте ки ба Рум расидем, мирисад бандиёро ба си-пахсолор супурд, аммо ба Павлус иҷозат шуд, ки бо як сар-боз, ки ӯро посбонӣ мекард, дар ҳонаи чудоғонае иқомат кунад.

17. Баъд аз се рӯз Павлус бузургони яҳудиёнро даъват намуд, ва ҳангоме ки онҳо чамъ омаданд, ба онҳо гуфт: «Эй бародарон! Гарчанде ки ман ҳеҷ амале бар зидди қавм ва расму таомули падарон накардаам, маро дар Ерусалим бандӣ карда, ба дасти румиён супурданд;

18. «Онҳо, баъд аз тафтиш, мехостанд маро озод кунанд, чунки ман ҳеҷ гуноҳе накардаам, ки сазовори марг бошам;

19. «Аммо азбаски яҳудиён муҳолифат карданд, ман мачбур шудам довари қайсарро талаб намоям, вале на аз барои он ки аз қавми худ шикоят кунам;

20. Ба ин сабаб ман шуморо даъват намудам, то ки бо шумо вохӯрда гуфтугӯ кунам, зеро ки аз барои умеди Исроил бо ин занҷир баста шудаам».

21. Ба ӯ гуфтанд: «Мо ҳеҷ номае дар ҳақиқи ту аз Яҳудо нагирифтаем, ва аз бародароне ки ба ин ҷо омада буданд, ҳеҷ кас аз ту чизе хабар наодоаст ва ё суҳани баде нагуфтааст;

22. «Лекин хоҳишмандем, ки фикру ақидаи туро аз худат бишнавем, зеро ба мо маълум аст, ки дар бораи ин фирқа дар ҳама ҷо ҷидол мекунанд».

23. Рӯзеро барои ӯ муқаррар карданд, ва мардуми бисъёре назди ӯ ба манзилаш омаданд, ва ӯ аз субҳ то шом ба онҳо аз Малакути Худо шаҳодат ва шарҳ меод ва аз Тавротии Мусо ва суҳафи анбиё далелҳо дар бораи Исо меовард.

24. Баъзе аз онҳо ба суҳанонаш имон оварданд, вале дигарон имон наоварданд.

Павлус ба халқҳо мавъиза мекунад.

25. Азбаски бо якдигар муҳолифат доштанд, Павлус пеш аз рафтани онҳо чунин суҳане гуфт: «Рӯҳулқудс ба василаи Ишаъёи набӣ ба падарони мо чӣ хуб гуфтааст:

26. "Назди ин қавм бирав ва бигӯ: бо гӯшҳои шунаво хоҳед шунид,
вале нахоҳед фаҳмид; ва бо чашмҳои бино хоҳед нигарист,
вале нахоҳед дид;

27. "Зеро ки дили ин қавм саҳт ва гӯшҳои вазнин ва чашмҳои баста шудааст,
мабодо бо чашмҳо бубинанд ва бо гӯшҳо бишнаванд
ва бо дил бифаҳманд ва рӯчӯ кунанд,
то ки онҳоро шифо баҳшам".

28. Пас, бидонед, ки начоти Худо ба ғайрияҳудиён фиристода шудааст, ва онҳо хоҳанд шунид».

29. Чун инро гуфт, яҳудиён рафтанд, дар ҳолате ки бо якдигар бисъёр мубоҳиса мекарданд.

30. Павлус ду соли тамом дар хонаи иҷорагии худ истиқомат кард, ва ҳар киро, ки назди ӯ меомад, пазирой менамуд

31. Ва Малакути Худоро мавъиза мекард ва бо тамоми далерӣ тариқати Исои Масеҳи Худовандро бемалол таълим медод.

НОМАИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ЯЪҚУБ

БОБИ ЯКУМ

Имтиҳони имон.

1. ЯЪҚУБ, ки бандаи Худо ва Исои Масеҳи Худованд аст, ба дувоздаҳ сибте ки пароканда мебошанд, салом мерасонад.

2. Эй бародарони ман, вақте ки ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро барои худ шодии бузург ҳисоб кунед,

3. Чун медонед, ки имтиҳони имони шумо сабрро ба вучуд меоварад;

4. Ва сабр бояд амали комил дошта бошад, то ки шумо комил ва солим буда, ҳеҷ камбудие надошта бошед.

5. Ва агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор талаб кунад аз Худое ки ба ҳама бо саховат ва бе сарзаниш ато менамояд, — ва ба вай ато хоҳад шуд.

6. Валекин бигзор бо имон талаб кунад ва ҳеҷ шакку шубҳа надошта бошад, чунки шаккок ба мавҷи баҳр монанд аст, ки аз шамол баланд шуда, ҷавлон мекунад:

7. Бигзор чунин кас гумон накунад, ки аз Худованд чизе ба даст хоҳад овард.

8. Шахси дудила дар ҳамаи роҳҳои худ ноустувор аст.

9. Бигзор бародари залил бо сарбаландии худ фаҳр на-
мояд,

10. Ва сарватдор — бо залолати худ, чунки ӯ мисли гули алаф даргузар аст:

11. Офтоб бо гармо тулӯъ намуда, алафро мехушконад,

ва гули он рехта, зебоии намуди он нест мешавад; сарватдор низ дар роҳҳои худ ҳамин тавр пажмурда хоҳад шуд.

12. Хушо касе ки дар озмоиш вафодор мемонад, зеро вақте ки вай имтиҳон медиҳад, тоҷи ҳаётро, ки Худованд ба дӯстдорони Худ ваъда кардааст, ба даст хоҳад овард.

Озмоиш аз кучо ба амал меояд.

13. Дар озмоиш бигзор ҳеҷ кас набояд бигӯяд: «Маро Худо меозмояд»; чунки Худо бо бадӣ озмуда намешавад ва Худаш ҳеҷ касро намеозмояд,

14. Балки ҳар кас саргарм ва фирефтаи ҳаваси худ гардида, ба озмоиш дучор мешавад;

15. Баъд ҳавас, ҳомила шуда, гуноҳро ба дунё меоварад, ва гуноҳ, ки ба амал омад, мамотро ба вучуд меоварад.

16. Эй бародарони маҳбуби ман, фирефта нашавед.

17. Ҳар як инъоми нек ва ҳар як бахшоиши комил аз боло, аз ҷониби Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар Ў тағйироте ва ҳеҷ дигаргуние мавҷуд нест.

18. Ў, бар ҳасби хости Худ, моро ба василаи каломи ростӣ ба дунё овард, то ки як навъ навбари офаридаҳои Ў бошем.

Огоҳонидан аз худфиребӣ дар вақти шунидани Каломи Худо.

19. Пас, эй бародарони маҳбуби ман, бигзор ҳар кас дар шунидан бошитоб, дар гуфтан оҳиста ва дар ҳашм оҳиста бошад;

20. Зеро ки ҳашми одамизод адолати Худоро ба амал намеоварад.

21. Бинобар ин ҳар нопокӣ ва бақияи бадиरो як сӯ гузошта, каломеро, ки дар шумо кошта шудааст, бо фурӯтанӣ қабул кунед, ки он метавонад ҷонҳои шуморо начот диҳад.

Хушо касе ки Каломи Худоро ба ҷо меоварад.

22. Пас иҷрокунандагони калом бошед, на фақат шунавандагоне ки худро фиреб медиҳанд,

23. Зеро, касе ки каломро мешунаваду иҷро намекунад, ба шахсе монанд аст, ки тарҳи рӯяшро дар оина мебинад:

24. Ба чехраи худ нигоҳ карду рафт, ва дарҳол фаромӯш кард, ки он чӣ гуна аст.

25. Аммо касе ки ба шарияти комил, ба шарияти озодӣ

диққат мекунад ва дар он устувор мемонад, дар ҳолате ки на шунавандаи фаромӯшхотир, балки ичроқунандаи кор мебошад, — ҳушо он кас дар амали ҳуд.

26. Агар касе аз шумо гумон кунад, ки диндор аст, ва ҷилави забони худро накашад, балки дили худро фирефта намояд, — диндории вай бефоида аст.

27. Дини пок ва беайб ба ҳузури Худо ва Падар ин аст, ки ятимон ва бевазанонро дар андӯҳи онҳо парасторӣ кунем ва худро аз олам олуда накарда нигоҳ дорем.

БОБИ ДУЮМ

Сарватдорони имон — ворисони Малакути Худо.

1. Эй бародарони ман! Ба Исои Масеҳи Худованди мо, ки Худованди ҷалол аст, бе рӯйбинӣ имон дошта бошед.

2. Зеро, агар ба ҷамъомади шумо касе ангуштгарини тилло дар даст ва либоси зебо дар тан биёяд, ва камбағале низ либоси чиркин дар тан биёяд,

3. Ва шумо ба соҳиби либоси зебо нигоҳ карда, гӯед: "Шумо марҳамат фармуда ин ҷо бинишинед", ва ба камбағал гӯед: "Ту он ҷо биист" ё ки: "Ин ҷо, поини пои ман бинишин", —

4. Оё шумо миёни худатон фарқ нагузоштаед ва оё доварони соҳиби афкори бад нестед?

5. Гӯш диҳед, эй бародарони маҳбуби ман: оё Худо камбағалони оламро интиҳоб накардааст, ки сарватдор дар имон ва ворисони Малакуте бошанд, ки онро *У* ба дӯстдорони Худ ваъда кардааст?

6. Валекин шумо аз камбағал нафрат кардаед. Оё сарватдорон шуморо ба танг намеоваранд, ва оё онҳо шуморо ба маҳкамаҳо намекашанд?

7. Оё онҳо номи некеро, ки бар шумост, беобрӯ намекунанд?

8. Агар шумо шарияти шоҳонаро, бар тибқи Навиштаи: "Ёри худро мисли худ дӯст бидор" ба ҷо меоварда бошед, хуб мекунед;

9. Аммо агар рӯйбинӣ мекарда бошед, гуноҳ мекунед, ва шарият шуморо вайронқунанда ҳисоб мекунад.

10. Касе ки тамоми шариятро риоя намуда, валекин дар як чиз гуноҳ кунад, нисбат ба ҳама чиз айбдор мешавад.

11. Зеро Он ки "зино накун" гуфтааст, "қатл накун" ҳам гуфтааст; бинобар ин, агар ту зино накунӣ, вале қатл кунӣ, — ба шариат хато кардаӣ.

12. Ҳамчун касоне ки бар тибқи шариати озода доварӣ карда хоҳанд шуд, чунин сухан гӯед ва чунин амал кунед,

13. Зеро бар касе ки эҳсон накардааст, доварӣ бе марҳамат хоҳад буд; марҳамат бар доварӣ ғалаба меёбад.

Имони ҳақиқӣ наметавонад бе аъмол бошад.

14. Эй бародарони ман, чӣ фоидае ҳаст, агар касе гӯяд, ки имон дорад, дар сурате ки амал надорад? Оё чунин имон метавонад ўро начот диҳад?

15. Агар бародаре ё хоҳаре бараҳна буда, ризку рӯзӣ надошта бошанд,

16. Ва касе аз шумо ба онҳо гӯяд: "Ба саломатӣ рафта, гарм ва сер шавед", валекин он чи барои ҷисм лозим аст, ба онҳо надихад, — чи фоидае ҳаст?

17. Ҳамчунин имон низ, агар аъмол надошта бошад, ба худии худ мурда аст.

18. Балки касе хоҳад гуфт: "Ту имон дорӣ, вале ман аъмол дорам, — имони худро бе аъмол ба ман нишон бидеҳ, вале ман ба ту имони худро аз аъмоли худ нишон медиҳам".

19. Ту имон дорӣ, ки Худо ягона аст? Хуб мекунӣ; девҳо низ имон доранд ва меларзанд.

20. Аммо, эй одами бемағз, оё меҳоҷӣ бидонӣ, ки имон бе аъмол мурда аст?

Имон ба воситаи аъмол ба камол мерасад.

21. Оё падари мо Иброҳим, ки писари худ Исҳоқро ба қурбонгоҳ бароварда буд, бо аъмоли худ сафед нашуд?

22. Оё ту мебинӣ, ки имон ба аъмоли ў мадад кард, ва имони ў ба василаи аъмол ба камол расид?

23. Ва он Навишта иҷро шуд, ки мегӯяд: "Иброҳим ба Худо имон овард, ва ин барои ў адолат ҳисоб карда шуд, ва ў дӯсти Худо номида шуд".

24. Оё мебинед, ки одамизод ба василаи аъмол сафед мешавад, на фақат ба василаи имон?

25. Ба ҳамин тарз Роҳоби фоҳиша низ, ки ҷосусонро қабул карда, бо роҳи дигаре фиристода буд, оё ба василаи аъмол сафед нашуд?

26. Зеро, чунон ки ҷисм бе рӯҳ мурда аст, ончунон имон низ бе аъмол мурда аст.

БОБИ СЕЮМ

Огоҳонидан аз гуноҳҳои забон.

1. Эй бародарони ман! Бисъёре аз шумо муаллим наشاءед, чун медонед, ки мо ба маҳкумияти бештаре дучор хоҳем шуд,

2. Зеро ки ҳамаи мо бисъёр пешпо мехӯрем. Касе ки дар сухан пешпо намехӯрад, вай одами комил аст, ки метавонад ҷилави тамоми ҷисмро бикашад.

3. Инак, мо ба даҳони аспҳо лаҷом меандозем, то ки ба мо итоат кунанд, ва тамоми ҷисми онҳоро идора мекунем;

4. Инак, кишгиҳо низ, ҳар чанд бузург бошанд ва ҳар чанд бо бодҳои пурзӯр ронда шаванд ҳам, ба воситаи суккони хурде, ба кучое ки суккондор хоҳад, равона карда мешаванд;

5. Ҳамчунин забон низ узви хурд аст, вале бисъёр лоф мезанад. Бубин, оташи хурде чӣ гуна ҷангали бузургро месӯзонад.

6. Забон низ оташ аст, шарорате дар миёни узвҳои мо мебошад. Тамоми ҷисмро палид мекунад ва доираи ҳаётро оташ медиҳад, дар сурате ки ҳудаш аз ҷаҳаннам оташ мегирад.

7. Зеро ки ҳама гуна даррандагон ва паррандагон, хазандагон ва ҳайвоноти баҳрӣ ба воситаи одамизод ром мешавад ва ром шудааст,

8. Валекин забонро ҳеҷ кас аз одамон ром карда наметавонад: он — шароратест боздоштанашиаванда ва пур аз заҳри марговар.

9. Бо он мо Худо ва Падарро муборак мехонем, ва бо он мо ба одамон, ки ба сурати Худо офарида шудаанд, лаънат мегӯем:

10. Аз айни як даҳон баракат ва лаънат мебарояд. Эй бародарони ман, набояд ин тавр шавад.

11. Оё аз як сӯроҳи ҷашма ҳам оби ширин ва ҳам оби талх ҷорӣ мешавад?

12. Эй бародарони ман, дарахти анҷир наметавонад зайтун оварад, ё токи ангур — анҷир: ҳамчунин як ҷашма наметавонад оби шӯр ва ширин ба вучуд оварад.

Ҳикмати ҳақиқӣ ба воситаи рафтор исбот меёбад.

13. Оё касе аз шумо ҳаким ва бохирад аст? Бигзор инро дар рафтори неки худ бо фурутанӣ хирадмандона дар амал нишон диҳад.

14. Аммо агар шумо дар дили худ ҳасади талх ва худсарӣ доред, фахр накунад ва дар ҳаққи ростӣ дурӯғ нагуяд:

15. Ин ҳикмате нест, ки аз боло нозил шуда бошад, балки ҳикмати заминӣ, нафсонӣ ва шайтонӣ мебошад;

16. Зеро ҳар чое ки ҳасад ва худсарӣ бошад, он чо нозӣ ва ҳар кори бад ҳувайдост.

17. Валекин ҳикмате ки аз болост, аввалан, пок аст, сонӣ осоишта, боилтғифот, фармонбардор, пур аз марҳамат ва самаран нек, беғараз ва бериё мебошад.

18. Ва самаран адолат дар осоиштагӣ кошга мешавад барои онҳое ки осоиштагиро ба амал меоваранд.

БОБИ ЧОРУМ

Дӯстӣ бо дуньё душманӣ бо Худоост.

1. АДОВАТ ва чидолҳо дар миёни шумо аз кучост? Оё на аз ҳавасҳои шумост, ки дар андоматон меҷанганд?

2. Ҳавас мекунад — ва надоред; мекушед ва ҳасад мекӯред — ва наметавонед ба даст оваред; муноқиша ва адоват мекунад — ва надоред, чунки илтимос намекунад;

3. Илтимос мекунад ва ба даст намеоваред, чунки на аз баҳри қасди нек илтимос мекунад, балки аз баҳри он ки барои ҳавасҳои худ истифода намоед.

4. Эй зинкорон! Оё намедонед, ки дӯстӣ бо дуньё душманӣ бо Худоост? Пас, касе ки мехоҳад дӯсти дуньё бошад, душмани Худо мегардад.

5. Оё шумо гумон мекунад, ки Навишта бар абас гуфтааст: "Рӯҳеро, ки дар мо сокин аст, то ба дараҷаи рашк дӯст медорад"?

6. Лекин файзи бештаре мебахшад; барои ҳамин ҳам гуфта шудааст: "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурутанон файз мебахшад".

7. Пас, ба Худо итоат намоед, ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо хоҳад гурехт.

8. Ба Худо наздик шавед, ва ӯ ба шумо наздик хоҳад

шуд. Дастҳои худро бишӯед, эй гуноҳкорон, ва дилҳои худро пок кунед, эй дудилагон.

9. Андӯҳгин шуда, гирья ва нола кунед. Бигзор хандаи шумо ба гирья ва шодии шумо ба ғусса мубаддал шавад.

10. Дар хузури Худованд фурутан бошед, ва Ӯ шуморо сарафроз хоҳад кард.

11. Эй бародарон, дар ҳаққи якдигар бадгӯӣ накунад. Касе ки бародарашро бадгӯӣ кунад, ё бародарашро ҳукм намояд, вай шариатро бадгӯӣ мекунад ва шариатро ҳукм менамояд. Ва агар ту шариатро ҳукм намоӣ, пас иҷроқунандаи шариат нестӣ, балки довар ҳастӣ.

12. Шариатгузор ва Довар якест, ва Ӯ қодир аст начот диҳад ва талаф кунад. Вале ту кистӣ, ки дигареро ҳукм менамоӣ?

Ба муқобили нақшаҳое ки дилҳои Худо нест.

13. Акнун гӯш кунед шумо, эй касоне ки мегӯед: "Имрӯз ё фардо ба фалон шаҳр рафта, дар он ҷо як сол зиндагонӣ мегузаронем, ва бо тичорат машғул шуда, фоида мекунем",

14. Дар сурате ки шумо намедонед, ки фардо чӣ ҳодиса рӯй хоҳад дод: зеро ки чист зиндагонии шумо? Бугест, ки ба муддати кӯтоҳе зоҳир гардида, баъд нест мешавад.

15. Ба ҷои он шумо бояд бигӯед: "Агар Худо хоҳад, мо зинда мемонем ва чунин ё чунон мекунем".

16. Лекин акнун шумо, ба сабаби ҳавобаландии худ, лоф мезанед: ҳар лофи монанди ин бад аст.

17. Пас, касе ки медонад, чӣ некӣ бояд кард, ва намекунад, — ба вай гуноҳ аст.

БОБИ ПАНЧУМ

Огоҳонидани сарватдорон.

1. Гӯш кунед шумо, эй сарватдорон: дар бораи балоҳое ки ба сари шумо меояд, гирья ва нола кунед.

2. Сарвати шумо пӯсидааст, ва либоси шуморо куя задааст.

3. Тилло ва нуқраи шуморо занг задааст, ва занги онҳо исботе ба муқобили шумо гардида, мисли оташ ҷисми шуморо хоҳад хӯрд: шумо барои айёми охирини худ ганҷ ҷамъ кардаед.

4. Инак, музди коргароне ки сахроҳои шуморо даравидаанд, ва шумо онро надода нигоҳ доштаед, фиғон мекашад, ва доду фаръеди даравгарон ба гӯши Худованди лашкарҳо расидааст.

5. Шумо дар рӯи замин бо ҳашамат ва дабдаба умр ба сар бурда, айшу ишрат менамудед, ва дилҳои худро гӯё ки барои рӯзи қатл фарбеҳ кардед.

6. Шумо одилро маҳкум намуда, куштед; ӯ ба шумо муқобилат накард.

Омадани Худованд наздик аст.

7. Пас, эй бародарон, то вақти омадани Худованд пурсабр бошед. Инак, зироаткор самараи гаронбаҳои заминро интизор мешавад ва барои ин бисъёр сабр мекунад, то даме ки борони аввалин ва охирин биборад.

8. Шумо низ сабр кунед, дилҳои худро қавӣ гардонед, чунки омадани Худованд наздик аст.

9. Эй бародарон, аз якдигар шиква накунед, то ки маҳкум нагардед: инак, Довар назди дар истодааст.

10. Эй бародарон, аз уқубат ва пурсабрии анбиё ибрат гиред, ки онҳо ба исми Худованд сухан меронданд.

11. Инак, мо онҳоро, ки сабр кардаанд, хушбахт мешуморем: шумо дар бораи сабри Айюб шунидаед ва анҷоми кори Худовандро дидаед, зеро ки Худованд раҳмон ва бахшанда аст.

Дар бораи қасам.

12. Вале пеш аз ҳама, эй бародарони ман, на ба осмон қасам ёд кунед, на ба замин, на ба ягон қасами дигаре; балки бигзор дар шумо "оре, оре" ва "не, не" бошад, то ки ба маҳкумият дучор нашавед.

Дуо гӯед: дуои боисрори шахси одил қуввати бузурге дорад.

13. Оё касе аз шумо уқубат мекашад? Бигзор дуо гӯяд. Оё касе шодмон аст? Бигзор таронаи Забурро хонад.

14. Оё касе аз шумо бемор аст? Бигзор пирони калисоро назди худ даъват намояд, ва онҳо ӯро ба исми Худованд равған молида, дар ҳаққи ӯ дуо гӯянд, —

15. Ва дуои имон беморро шифо хоҳад дод, ва Худованд

ӯро ба по хоҳад хезонд; ва агар ӯ гуноҳ карда бошад, гуноҳ-
хояш омурзида хоҳад шуд.

16. Ба гуноҳҳои худ назди якдигар иқро намоед ва ба-
рои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед: дуои боисрори шахси
одил қуввати бузурге дорад.

17. Иљёс шахсе буд монанди мо, ва дуо гуфт, ки борон
наборад, ва се солгу шаш моҳ дар рӯи замин борон набуд.

18. Ва боз дуо гуфт, ва осмон борон дод, ва замин самараи
худро ба вучуд овард.

Дар бораи муҳаббат нисбат ба бародарони гумроҳ.

19. Эй бародарон! Агар касе аз шумо аз ростӣ сар печад,
ва касе ӯро баргардонад,

20. Бигзор вай бидонад, ки шахсе ки гуноҳкорро аз роҳи
ғалати вай гардонад, чони вайро аз мамот начот дода, гу-
ноҳҳои зиёдро рӯпӯш хоҳад кард.

НОМАИ ЯКУМИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ПЕТРУС

БОБИ ЯКУМ

Уқубати масеҳиён имонро мустаҳкам мекунад ва сӯи наҷот мебарад.

1. ПЕТРУС, ки ҳаввории Исои Масеҳ аст, ба ғарибоне ки дар вилоятҳои Понтус, Галотия, Каппадокия, Осиё ва Битуния пароканда мебошанд,

2. Ва мувофиқи таъиноти пешакии Худои Падар, бо тақдиси Рӯҳ, барои итоат ва пошидани Хуни Исои Масеҳ интиҳоб шудаанд: файз ва осоиштагӣ бар шумо фаровон бод.

Дар бораи умеди пур аз ҷалоли имондорон.

3. Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, ки бо марҳамати бузурги Худ, ба василаи эҳёи Исои Масеҳ аз мурдагон, моро аз нав ба вучуд овард барои умеди зинда,

4. Барои мероси бефано, пок ва пажмурданашаванда, ки дар осмон барои шумо маҳфуз аст,

5. Ки бо қуввати Худо ба воситаи имон нигоҳ дошта мешавед барои наҷоте ки муҳайё шудааст, то ки дар замони охир ба зухур ояд.

6. Дар ин бора шодӣ кунед, дар сурате ки ҳоло, агар лозим шавад, аз озмоишҳои гуногун андаке андӯхгин мешавед.

7. Имони шумо аз тилло, ки бо вучуди озмуда шуданаш дар оташ ҳам фонӣ мебошад, гаронбаҳотар аст. Ин имон аз имтиҳон мегузарад ва барои ҳамд ва шавкат ва ҷалол дар вақти зухури Исои Масеҳ холис ба миён меояд.

8. Шумо Ӯро надида дӯст медоред, ва агарчи Ӯро ҳанӯз надидаед, ба Ӯ имон меоваред ва бо шодмонии молокалом ва пур аз ҷалол шодӣ мекунед

9. Ва ба мақсади имони худ, яъне ба наҷоти ҷонҳотон ноил мешавед.

10. Тафтишот ва тадқиқоти анбиё ба ҳамин наҷот тааллуқ дошт, ва онҳо файзеро, ки барои шумо таъин шуда буд, пешгӯӣ кардаанд.

11. Онҳо тадқиқ намудаанд, ки кадом ва чӣ гуна замонро Рӯҳи Масеҳе ки андаруни онҳо буд, нишон додааст, вақте ки Он аз уқубатҳои Масеҳ ва аз ҷалоле ки баъд аз он фаро хоҳад расид, пешакӣ хабар меод.

12. Ба онҳо ошкор шуда буд, ки на ба худашон, балки ба мо хизмат кардаанд дар хусуси он чи ҳоло ба шумо мавъиза шудааст ба воситаи онҳое ки бо Рӯҳулқудси аз осмон фиришодашуда ба шумо баъорат додаанд, яъне он чи, ки фариштагон мехоҳанд андарунаш назар андозанд.

Тақдиси имондорон ба воситаи хуни қурбони Масеҳ.

13. Бинобар ин, камари ақли худро маҳкам баста ва хуш-ёр шуда, ба файзе ки дар вақти зуҳури Исои Масеҳ ба шумо ато хоҳад шуд, комилан умедвор бошед.

14. Ҳамчун бачагони фармонбардор, ба ҳавасҳои пештарае ки дар вақти нодонии худ доштед, мувофиқат накунед,

15. Балки, чунон ки Даъваткунандаи шумо муқаддас аст, худатон низ дар тамоми рафторатон муқаддас бошед,

16. Зеро ки навишта шудааст: "Муқаддас бошед, чунки Ман муқаддас ҳастам".

17. Ва агар шумо Ӯро Падар мехонед, ки бе рӯйбинӣ ҳар касро аз рӯи аъмолаш доварӣ мекунад, пас замони ғурбати худро бо худотарсӣ бигзаронед,

18. Чун медонед, ки шумо на бо фидияи нуқра ё тилло харида шудаед аз ҳаёти ботиле ки аз падарони худ мерос гирифтаед,

19. Балки бо Хуни гаранбаҳои Масеҳ, ҳамчун барраи беайб ва пок,

20. Ки пеш аз таъсиси ҷаҳон пешакӣ таъин шуда буд, лекин дар замони охир барои шумо зоҳир шудааст,

21. Ки ба воситаи Масеҳ шумо ба Худое имон овардед, ки Масеҳро аз мурдагон эҳё кард ва ба Ӯ ҷалол бахшид, то ки шумо ба Худо имон ва умед дошта бошед.

22. Чун ҷонҳои худро бо итоати ростӣ ба воситаи Рӯҳ барои бародардӯстии бериё пок кардаед, доимо якдигарро аз самими қалб дӯст бидоред,

23. Ҳамчун касоне ки аз нав ба вучуд омадаед на аз тухми фонӣ, балки аз тухми бефано, ба василаи каломи Худо, ки зинда аст ва то абад боқист.

24. Зеро ки ҳар ҷисм мисли алаф аст, ва ҳар ҷалоли одамӣ — мисли гули алаф; алаф хушк мешавад, ва гули он мерезад;

25. Аммо каломи Худованд то абад боқист. Ва ин аст он каломе ки ба шумо мавъиза шудааст.

БОБИ ДУЮМ

Дар бораи нашъунамо ёфтан дар ҳолати масеҳӣ.

1. ПАС, ҳар кина ва ҳар макр ва риё ва ҳасад ва ҳар бадгӯиро аз худ дур карда,

2. Чун кӯдакони навзод муштоқи шири поки калом бошед, то ки аз он барои наҷот нашъунамо ёбед,

3. Агар ҳақиқатан чашидаед, ки Худованд некӯст.

Қавми Худо бар ҳасби аҳди ҷадид.

4. Ва чун наздик мешавед ба Ӯ, яъне ба санги зиндае ки одамон рад карданд, вале Худованд онро баргузид ва гаронбаҳо мешуморад,

5. Худатон низ, ҳамчун сангҳои зинда, аз худ хонаи рӯҳонӣ, қаҳонати муқаддас барпо намоед, то ки қурбонихои рӯҳонии мақбули Худоро ба василаи Исои Масеҳ тақдим кунед.

6. Зеро ки дар Навишта гуфта шудааст:

”Инак, Ман дар Сион санги зовия мегузорам,
ки баргузида ва гаронбаҳост;

ва касе ки ба Он имон оварад, хичил нахоҳад шуд”.

7. Пас, Он барои шумо, имондорон, чизи гаронбаҳост, аммо барои беимонон сангест, ки меъмрон рад кардаанд, лекин он санги сари гӯшаи бино гардидааст,

8. Ва санги пешпо ва саҳраи васваса, зеро ки онҳо, ба калом итоат накарда, ба ин санг пешпо мехӯранд, ки барои ҳамин ҳам таъин шудаанд.

9. Лекин шумо насли баргузида, қаҳонати шоҳона, халқи муқаддас, қавме ҳастед, ки мулки азизи Худо дониста шудаед, то аз камолоти Ў, ки шуморо аз зулмот ба рӯшноии аҷоибӣ Худ даъват намудааст, нақл кунед, —

10. Шумо, ки як вақте қавм набудед, вале ҳоло қавми Худо ҳастед; як вақте аз марҳамат маҳрум будед, вале ҳоло ба он ноил шудаед.

Муҳочирати имондорон ҳамчун ғарибон дар он дунё.

1. Муҳочират дар миёни халқҳо.

11. Эй маҳбубон! Аз шумо, ҳамчун ғарибон ва муҳочирон, хоҳишмандам, ки аз ҳавасҳои ҷисм, ки бар зидди ҷон қиём мекунанд, парҳез намоед

12. Ва дар миёни халқҳо умри некӯкорона ба сар баред, то ки онҳо ба ҷои он ки дар ҳақиқи шумо ҳамчун бадкирдорон бадгӯй кунанд, аъмоли некатонро дида, Худоро дар рӯзи тафаққуд ҳамду сано хонанд.

2. Ўҳдадорихо нисбат ба ҳукуматдорон.

13. Пас, ба хотири Худованд ба ҳар сарвари одамай итоат намоед: хоҳ ба подшоҳ, ҳамчун ҳокимияти олай,

14. Хоҳ ба ҳокимон, ҳамчун касоне ки аз ҷониби вай фиристода мешаванд, то ки ҷинояткоронро ҷазо диҳанд ва некӯкоронро тақдир кунанд, —

15. Зеро чунин аст иродаи Худо, то ки мо бо некӯкориҳои худ даҳони ҷаҳолати мардуми беандешаро маҳкам кунем, —

16. Ҳамчун касони озод, на ҳамчун касоне ки аз озодӣ барои рӯпӯш кардани бадӣ истифода мебаранд, балки ҳамчун бандагони Худо.

17. Ҳамаро ҳурмат кунед, бародариро дӯст доред, аз Худо тарсед, подшоҳро иззат кунед.

3. Сухане ба хизматгорон: намунаи ибрати Масеҳ дар андӯҳи ноҳақ.

18. Эй хизматгорон, бо камоли тарс ба оғоёни худ итоат намоед, на танҳо ба оғоёни нек ва фурӯтан, балки ба оғоёни саҳтгир низ.

19. Зеро савоб аст, ки кас агар аз рӯи вичдон ба хотири Худо андӯҳгин шуда, ноҳақ укубат кашад.

20. Зеро ҷӣ фаҳре ҳаст агар шумо барои кирдори бад

шаллоқ хӯрда тоқат кунед? Аммо агар барои некӯкорӣ уқубат кашада тоқат кунед, ин мақбули Худост.

21. Зеро ки шумо барои ҳамин даъват карда шудаед, чунки Масеҳ низ барои шумо уқубат кашада, ба шумо намунаи ибрат боқӣ гузошт, то ки аз паи Ӯ равона шавед:

22. Ӯ гуноҳе накардааст, ва дар забонаш макре набуд;

23. Гирифтори бадгӯй гардида, Ӯ ҷавобан бадгӯй намекард; азоб кашада, таҳдид намекард, балки Худро ба Довари Одил месупурд;

24. Ӯ шахсан гуноҳҳои моро дар Бадани Худ ба дор бардошт, то ки мо аз гуноҳҳо фориғ шуда, барои адолат зиндагӣ кунем: шумо аз ҷароҳатҳои Ӯ шифо ёфтед.

25. Зеро ки шумо мисли гӯсфандони гумшудае будед, лекин ҳоло сӯи Чӯпон ва Нозири чонҳои худ баргаштаед.

БОБИ СЕЮМ

4. Сухане ба занону шавҳарон.

1. ҲАМЧУНИН шумо, эй занон, ба шавҳарони худ итоат намоед, то ки, агар баъзе аз онҳо мутеи калом набошанд, ба воситаи рафтори занон бе калом тобеъ гарданд,

2. Вақте ки рафтори поки худотарсонаи шуморо мушоҳида кунанд.

3. Бигзор зебоии шумо на ороиши зоҳирӣ: гесӯ бофтан, зевари тилло бастан ё либосҳои зебо пӯшидан,

4. Балки одамияти ботинии самимӣ дар рӯҳи ҳалиму сокии бефано бошад, ки ин дар назари Худо гаронбаҳост,

5. Чунон ки як вақте занони муқаддас низ худро бо умед бастан ба Худо оро медоданд ва мутеи шавҳарони худ буданд,

6. Ба монанди Соро, ки ба Иброҳим итоат намуда, ўро оғо меномид; шумо фарзандони вай ҳастед, модоме ки некӣ мекунед ва аз ҳеч тарсе музтариб намешавед.

7. Ҳамчунин шумо, эй шавҳарон, бо занон, ки зарфи заифтар ҳастанд, бомулоҳиза рафтор кунед, ва онҳоро ҳамчун ҳамирсонии файзи ҳаёт мӯхтарам доред, то ки ба дуоҳои шумо мамониате нарасад.

5. Дар бораи муносибати бародарии аъзоёни калисо ва дар бораи уқубатҳо барои адолат.

8. Ниҳоят, ҳамаатон ҳамфикр, ҳамдард, бародардӯст, бошафқат, меҳрубон ва фурутан бошед;

9. Дар ивази бадӣ бадӣ накунед, ё дар ивази лаънат лаънат нагуёед; баръакс, баракат диҳед, чун медонед, ки шумо барои он даъват карда шудаед, ки вориси баракат гардед.

10. Зеро, касе ки ҳаётро дӯст медорад ва меҳоҳад рӯзҳои нек бинад, бигзор забонашро аз бадӣ нигоҳ дорад, ва лабҳояшро аз гуфтори макромез,

11. Аз бадӣ дур шавад ва некӣ кунад, талабгори осоиштагӣ шавад ва дар пайи он бошад,

12. Чунки чашмони Худованд сӯи одилон нигаронида шудааст, ва гӯшҳои Ӯ — сӯи дуои онҳо, аммо рӯи Худованд ба муқобили бадкорон аст.

13. Ва кист, ки ба шумо бадӣ кунад, агар шумо дар некӯкорӣ ғаюр бошед?

14. Лекин агар барои адолат уқубат кашед, хушо шумо; аз воҳимаи онҳо натарсед ва музтариб нашавед.

15. Худованд Худоро дар дилҳои худ тақдис намоед; ҳамеша тайёр бошед, ки ба ҳар касе ки аз шумо дар бораи умедатон ҳисоб талаб кунад, бо фурутанӣ ва эҳтиром ҷавоб диҳед:

16. Бигзор вичдони шумо пок бошад, то онҳое ки рафтори некотанро дар Масеҳ мазаммат менамоянд, бо он чи шуморо бадгӯӣ мекунанд, шарманда шаванд.

17. Зеро, агар мутобиқи иродаи Худо бошад, барои аъмоли нек уқубат кашидан беҳтар аст аз он ки кас барои аъмоли бад уқубат кашад,

б. Масеҳ бо уқубатҳои худ, ки бар салиб кашидаст, имондоронро сӯи Худо меоварад.

18. Чунки Масеҳ низ, барои он ки моро сӯи Худо оварад, як бор барои гуноҳҳои мо уқубат кашид, яъне одил барои золимон ба ҳасби ҷисм кушта шуд, аммо ба ҳасби рӯҳ зинда гардид,

19. Ва дар рӯҳ Ӯ рафта, ба арвоҳе ки дар зиндон буданд, мавъиза намуд.

20. Онҳо пештар беитоат буданд, вақте ки Худо, дар айёми Нӯҳ, пурсаброна интизорӣ мекашид, ҳангоме ки киштӣ сохта мешуд, ки дар он мардуми каме, яъне ҳашт нафар, аз об начот ёфтанд.

21. Ва тимсоли он таъмид аст, ки на шустани нопокии ҷисм, балки ба зимма гирифтани вичдони пок аст ба ҳузури Худо,

ки ҳоло моро низ ба воситаи эҳъи Исои Масеҳ наҷот ме-
диҳад,

22. Ки Ӯ ба осмон сууд карда, ба ямини Худо нишастааст
ва фариштаҳо ва ҳукуматдориҳо ва қудратҳо мутеи Ӯ шудаанд.

БОБИ ЧОРУМ

Таъсири пурбаракати уқубатҳо ба ҳаёти имондорон.

1. ПАС, чӣ тавре ки Масеҳ барои мо ба ҳасби ҷисм уқу-
бат кашадааст, шумо низ бо ҳамон фикр мусаллаҳ шавед;
зеро касе ки ба ҳасби ҷисм уқубат кашад, дигар гуноҳ наме-
кунад,

2. То ки боқии умри ҷисмониро на аз рӯи ҳавасҳои ода-
мӣ, балки мувофиқи иродаи Худо ба сар барад.

3. Шумо дар замони гузашта ба андозаи кофӣ мисли халқ-
ҳо рафтор кардаед, ба нопокиҳо ва ҳавасҳо, ба мастигарӣ,
ба ифроткорӣ дар хӯрдан ва нӯшидан ва ба бутпарастии зишт
дода шудаед.

4. Ба ҳамин сабаб онҳо мутаҳайир мешаванд, ки шумо бо
онҳо дар ҳамон фиску фучур иштирок надоред, ва дар ҳақиқи
шумо бадгӯӣ мекунанд;

5. Онҳо ба Худое ки тайёр аст зиндагон ва мурдагонро
доварӣ кунад, ҳисоб хоҳанд дод.

6. Зеро барои ҳамин ба мурдагон низ башорат дода
шудааст, то ки онҳо ба ҳасби ҷисм ба тариқи одамизод ба
доварӣ дучор гардида, вале ба ҳасби рӯҳ ба тариқи Худо зин-
дагӣ кунанд.

Дар бораи ҳаёт дар калисои имондорон.

7. Аммо фарҷоми ҳама чиз наздик аст. Пас бомулоҳиза
ва барои дуо ҳушёр бошед.

8. Пеш аз ҳама чиз ба якдигар муҳаббати пурзӯр дошта
бошед, чунки муҳаббат гуноҳҳои зиёдро рӯпӯш мекунад;

9. Якдигарро бешиквоя шикоят меҳмоннавозӣ кунед;

10. Ба якдигар, ҳар яке аз рӯи бахшоише ки ёфтаед, ҳам-
чун муваккалонии неки файзи гуногуни Худо хизмат кунед.

11. Касе агар сухане ба забон ронад, бигзор ҳамчун суха-
нони Худо ба забон ронад; касе агар хизмат кунад, бигзор
мувофиқи қуввате ки Худо ба вай медиҳад, хизмат кунад,

то ки дар ҳама чиз Худо ба воситаи Исои Масеҳ ҷалол ёбад, ки Ўро ҷалол ва салтанат то абад бод. Омин.

Уқубатҳо барои ҷалоли оянда пок мекунанд.

12. Эй маҳбубон! Аз озмоиши оташе ки барои имтиҳони шумо фиристода мешавад, ҳайрон нашавед, ки гӯё воқеаи аҷиб ба шумо рӯй дода бошад,

13. Балки, модоме ки шумо дар уқубатҳои Масеҳ иштирок доред, шодӣ кунед, то ки дар вақти зуҳури ҷалоли Ў низ ба ваҷд оед ва хурсандӣ кунед.

14. Агар дар ҳақиқи шумо ба хотири исми Масеҳ бадгӯӣ кунанд, хушо шумо, чунки Рӯҳи ҷалол, Рӯҳи Худо бар шумо қарор мегирад: онҳо Ўро хорӣ медиҳанд, лекин шумо ҷалол медиҳед.

15. Бигзор ҳеҷ яке аз шумо ҳамчун қотил, ё дузд, ё бадкирдор, ё фузул уқубат нақашад;

16. Аммо агар касе ҳамчун масеҳӣ уқубат кашад, бигзор хиҷил нашавад, балки барои чунин қисматаш Худоро ҳамду сано хонад.

17. Зеро вақти он расидааст, ки доварӣ аз хонаи Худо оғоз шавад; ва агар аввал аз мо оғоз шавад, пас фарҷоми онҳое ки ба Инҷили Худо итоат намекунанд, чӣ гуна хоҳад буд?

18. Ва агар одил базӯр наҷот меёфта бошад, пас оқибати осиён ва гуноҳкорон чӣ хоҳад буд?

19. Пас, онҳое ки бар тибқи иродаи Худо уқубат мекашанд, бигзор ҷонҳои худро ба Офаридагори амин супоранд ва некӣ кунанд.

БОБИ ПАНҶУМ

*Худи Худо имондоронро мустаҳкам мекунад
ва устувор мегардонад.*

1. АЗ пирони шумо хоҳишмандам ман, ки низ пир ва шоҳиди уқубатҳои Масеҳ ҳастам, ва шарикӣ ҷалоле хоҳам буд, ки бояд ба зуҳур ояд:

2. Рамаи Худоро, ки назди шумост, бичаронед ва ба он назорат кунед, на ба таври маҷбурӣ, балки ба таври ихтиёрӣ, чунон ки мақбули Худост, ва на аз барои тамаи нангин, балки аз сидқи дил,

3. Ва на ҳамчун касоне ки бар мероси Худо ҳукмронӣ мекунад, балки ба рама намунаи ибрат нишон диҳед, —

4. Ва ҳангоме ки Сарвари ҷӯпонон зоҳир шавад, шумо тоҷи ҷалолро, ки пажмурда намешавад, хоҳед ёфт.

5. Ҳамчуни шумо, эй ҷавонон, ба пирон итоат намоед; ва ҳамаатон, ба яқдигар итоат намуда, фурутаниро дар бар кунед, чунки Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурутанон файз мебахшад.

6. Пас, дар зери дасти пурзӯри Худо фурутан бошед, то ки ӯ шуморо дар замони Худ сарафроз кунад;

7. Ҳамаи ғамҳои худро ба ӯ вогузор намоед, зеро ки ӯ ба шумо ғамхорӣ мекунад.

8. Ҳушёр ва бедор бошед, чунки душмани шумо, иблис, мисли шери ғуррон гаштугузор карда, касеро меҷӯяд, то ба коми худ кашад;

9. Ба вай бо имони қавӣ муқобилат кунед, чун медонед, ки ин гуна уқубатҳо ба сари бародарони шумо низ, ки дар сар то сари ҷаҳон ҳастанд, меояд.

10. Ва Худои ҳар файз, ки моро ба ҷалоли абадии Худ дар Исои Масеҳ даъват намудааст, баъд аз уқубати кӯтоҳмуддати шумо, шуморо комил, устувор, қавӣ ва матин хоҳад кард.

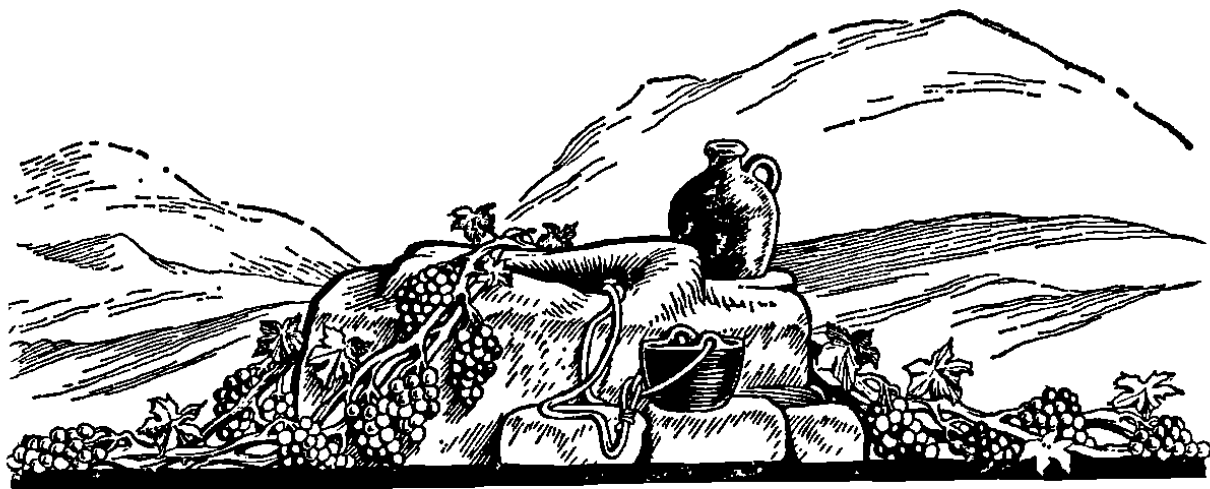
11. ӯро ҷалол ва салтанат то абад бод. Омин.

12. Ба воситаи Силвонус, ки ба фикри ман бародари амин аст, ба шумо мухтасар навиштам, то шуморо насихат ва шаҳодат диҳам, ки ҳамин аст файзи ҳақиқии Худо, ки дар он шумо қоим ҳастед.

Саломҳо.

13. Калисое ки дар Бобил аст ва мисли шумо интиҳоб шудааст, ба шумо салом мерасонад, ҳамчуни писарам Марқӯс.

14. Ба яқдигар бо бӯсаи муҳаббат салом гӯед. Бар ҳамаи шумо, ки дар Исои Масеҳ ҳастед, осоиштагӣ бод. Омин.

НОМАИ ДУЮМИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ПЕТРУС

БОБИ ЯКУМ

Омода шудан ба анҷоми наҷот.

1. ШИМЪУНИ Петрус, ки банда ва ҳаввориИ Исои Масеҳ аст, ба онҳое ки имони гаронбаҳоро мисли имони мо дар адолати Худои мо ва Исои Масеҳи Начотдиҳанда қабул кардаанд:

2. Файз ва осоиштагӣ дар шинохтани Худо ва Исои Худованди мо бар шумо фаровон бод.

3. Азбаски қуввати илоҳии Ӯ ҳамаи чизҳои барои ҳаёт ва парҳезгорӣ зарурро ба мо бахшидааст, ба воситаи шинохтани Ӯ, ки моро бо ҷалол ва камоли Худ даъват намудааст,

4. Ки бо онҳо ба мо ваъдаҳои бузург ва гаронбаҳо дода шудааст, то ки шумо ба воситаи онҳо шарикӣ табиати илоҳӣ гардида, аз фасоди шахват, ки дар ҷаҳон ҳукмфармоист, дур шавед, —

5. Бинобар ин шумо тамоми ҷидду ҷаҳди худро ба кор бурда, ба имони худ некӯкориро изофа намоед, ба некӯкорӣ —хирадмандиро,

6. Ба хирадмандӣ—порсоиро, ба порсой—тоқатро, ба тоқат—парҳезгориро,

7. Ба парҳезгорӣ—бародардӯстиро ва ба бародардӯстӣ—муҳаббатро.

8. Агар ин сифот дар шумо ёфт шавад ва афзоиш ёбад, шумо дар шинохтани Худованди мо Исои Масеҳ бе муваффақият ва бе самар нахоҳед монд;

9. Вале дар ҳар кӣ ин сифот ёфт нашавад, вай кӯр аст, яъне чашмонашро пӯшида, фаромӯш кардааст, ки гуноҳҳои пешгараи ӯ татҳир шудаанд.

10. Аз ин рӯ, эй бародарон, беш аз пеш саъю кӯшиш намоед, ки даъват ва интихоби худро устувор гардонед ва агар ҳамин тавр рафтор кунед, ҳаргиз пешро нахоҳед хӯрд,

11. Зеро ки бо чунин роҳ даромадгоҳи Малакути абадии Худованд ва Начотдиҳандаи мо Исои Масеҳ барои шумо бемалол кушода хоҳад шуд.

12. Барои ҳамин ман ба ёди шумо овардани инро ҳаргиз бас намекунам, гарчанде ки шумо инро медонед ва дар ин ростӣ устувор ҳастед.

13. Аммо ман салоҳ медонам, то даме ки дар ин хайма ҳастам, шуморо бо ёдоварӣ таҳрик диҳам,

14. Чун медонам, ки ба қарибӣ бояд хаймаи худро тарк кунам, чунон ки Худованди мо Исои Масеҳ ба ман эълон намудааст.

15. Ва саъю кӯшиш хоҳам кард, ки шумо пас аз риҳлатам низ ҳамеша инро ба ёд оваред.

*Дигаргун шудани Исо пешгӯиест
дар бораи бори дуюм бо ҷалол омадани Ӯ.*

16. Зеро, ҳангоме ки мо қувват ва омадани Худованди мо Исои Масеҳро ба шумо хабар додем, аз паи афсонаҳои фиребгарона нарафтаем, балки кибриёи Ӯро бо чашми худ дидаем.

17. Зеро ки Ӯ аз Худои Падар шавкат ва ҷалол ёфт, вақте ки аз ҷониби ҷалоли боазамат сӯи Ӯ чунин овоз расид: "Ин аст Писари Маҳбуби Ман, ки ҳусни тавачҷӯҳи Ман бар Ӯст".

18. Ва ин овозро, ки аз осмон омада расид, мо шунидем, ҳангоме ки бо Ӯ дар кӯҳи муқаддас будем.

19. Ва каломи нубувват барои мо матонати бешгаре дорад; шумо хуб мекунад, ки ба он рӯ меоваред, ҳамчун ба чароғе ки дар ҷои торик нур мепошад, то даме ки чашми рӯз кушода шуда, ситораи субҳ дар дилҳои шумо тулӯъ намояд;

20. Ва пеш аз ҳама чиз инро бидонед, ки ҳеҷ як нубуввати Навиштаҳо тафсири шахси ро раво намедонад;

21. Зеро ки ҳаргиз нубувват ба ҳасби иродаи одамизод ба забон ронда нашудааст, балки муқаддасони Худо, бо таҳрики Рӯҳулқудс, онро ба забон рондаанд.

БОБИ ДУЮМ

Дар бораи муаллимони козиби фосиқ ва доварӣ бар онҳо.

1. АММО дар миёни қавм анбиёи козиб низ буданд, чунон ки дар миёни шумо ҳам муаллимони козиб хоҳанд буд, ки бидъатҳои ҳалокатоварро қорӣ хоҳанд кард ва Худовандро, ки барои онҳо фидия дод, инкор намуда, ба зудӣ ба сари худ ҳалокат хоҳанд овард.

2. Ва бисёр касон фисқу фучури онҳоро пайравӣ хоҳанд кард, ва ба василаи онҳо роҳи ростӣ гирифтори тақдир хоҳад шуд.

3. Ва аз рӯи тамаъкорӣ бо суханони макромез шуморо ба дом хоҳанд даровард; ҳукми онҳо қайҳо муҳайёст, ва ҳалокати онҳо пинак нарафтааст.

4. Зеро, модоме ки Худо ба фариштаҳои гуноҳкор амон надод, балки онҳоро дар ҷаҳаннам андохта, ба мағораҳои зулмот супурд, то ки барои доварӣ дар қайду банд нигоҳ дошта шаванд;

5. Ва ба дунёи қадим амон надод, балки фақат ҳашт нафар ва аз он ҷумла Нӯҳро, ки воизи адолат буд, маҳфуз дошта, бар олами осиён тӯфон овард;

6. Ва шаҳрҳои Садум ва Амӯро ба ҳалокат маҳкум намуд ва, ҳамчун тимсоле барои осиёни оянда, ба хокистар табдил дод,

7. Ва Лути одилро, ки аз рафтори фосиқонаи шарирон ба танг омада буд, раҳо кард, —

8. Зеро ки он одил дар миёни онҳо умр ба сар бурда ва қорҳои бади онҳоро дида ва шунида, қони одилонаи худро ҳаррӯза меозурд, —

9. Пас Худованд медонад, ки чӣ гуна парҳезгоронро аз озмоиш раҳо кунад ва шариронро барои ҷазо то рӯзи доварӣ дар қайду банд нигоҳ дорад,

10. Алалхусус онҳоеро, ки аз паи ҳавасҳои қабехи ҷисм мераванд, ва аз сарварон нафратдоранд, ва густохӣ ва худсарӣ мекунанд ва аз бадгӯӣ дар ҳаққи мақомҳои осмонӣ наметарсанд,

11. Дар сурате ки ҳатто фариштагон, ки дар қудрат ва қувват аз онҳо бартарӣ доранд, ба ҳузури Худованд дар ҳаққи онҳо ҳукми мазамматкунандае ба забон намеронанд.

12. Аммо онҳо ҳамчун ҳайвоноти безабоне ки табиатан барои шикор ва талаф таваллуд ёфтаанд, ба он чи намефаҳ-

манд, бӯхтон мезананд, ва онҳо дар фасоди худ талаф хоҳанд шуд,

13. Ва подоши шарорати худро хоҳанд ёфт, зеро ки айшу нӯши ҳаррӯзаро барои худ роҳат медонанд; онҳо, ки беҳаё ва қабоҳаткор ҳастанд, аз ҳуққабозиҳои худ лаззат мебаранд, ҳангоме ки бо шумо айшу ишрат мекунанд.

14. Чашмони онҳо пур аз зино ва гуноҳи доимист; онҳо ҷонҳои ноустуворо ба дом медароваранд; дили онҳо ба тамаъкорӣ омӯхта шудааст; онҳо фарзандони лаънат ҳастанд.

Анбиёи козиб, мисли Билъом, роҳи ростро тарк мекунанд.

15. Онҳо роҳи ростро тарк карда, гумроҳ шудаанд ва аз пай Билъом ибни Баӯр рафтаанд, ки вай музди ноҳақро дӯст медошт.

16. Аммо дар шарорати худ мазаммат карда шуд: модахари безабон бо овози одамӣ суҳан ронда, девонагии набиро боздошт.

17. Онҳо чашмаҳои беоб ва абрҳое ҳастанд, ки бо тундбод ронда мешаванд: барои онҳо зулмоти торикии абадӣ муҳайё шудааст.

Муаллимони козиб бо қиёфаи олимонаи дабдабанок озодиро ваъда медиҳанд ва касони дар имон ноустуворо ба дом медароваранд.

18. Зеро ки суҳанони беҳудаи дабдабанокҳо гуфта, онҳоро, ки навакак аз гумроҳон ҳалос шудаанд, ба доми ҳавасҳои ҷисм, ба доми фисқу фучур медароваранд;

19. Ба онҳо озодиро ваъда медиҳанд, дар сурате ки худашон ғулумони фасод ҳастанд; зеро ҳар кӣ касеро мағлӯб карда бошад, ҳамон кас ғуломи ӯст.

20. Зеро, агар ба василаи шинохтани Худованд ва Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳ аз қабоҳатҳои дунё ҳалосӣ ёфта, аз нав ба доми онҳо афтада мағлӯб мешуда бошанд, анҷоми онҳо бадтар аз аввалашон мешавад.

21. Барои онҳо надонистани роҳи адолат беҳтар мебуд аз он ки, баъд аз донистани он, аз ҳукми муқаддасе ки ба онҳо супурда шудааст, рӯй гардонанд.

22. Ба онҳо ҳамон чизе рӯй додааст, ки дар ин зарбулмасали дуруст гуфта мешавад: "Саг ба қай худ баргашт", ва: "Ҳук баъд аз шустушӯй рафт, ки дар лой ғел занад".

БОБИ СЕЮМ

1. ИН номаи дуём аст, ки ба шумо, эй маҳбубон, менависам; дар онҳо бо роҳи ёдоварӣ фикри поки шуморо таҳрик медиҳам,

2. То шумо ба хотир оваред суханонеро, ки пештар анбиёи муқаддас гуфтаанд, ва ҳукми Худованд ва Начотдиҳандаро, ки ҳаввориён ба шумо супурдаанд.

Масхарабозони беҳаё Омадани Дуюми Масеҳро мункир мешаванд; раддияи беимони онҳо.

3. Пеш аз ҳама бидонед, ки дар рӯзҳои охир масхарабозони беҳаёе пайдо хоҳанд шуд, ки бар тибқи ҳавасҳои худ рафтор намуда,

4. Хоҳанд гуфт: "Қучост ваъдаи омадани Ё? Зеро аз замоне ки падарон вафот кардаанд, ҳама чиз ончунон ки аз аввали офариниш буд, боқӣ мондааст".

5. Онҳое ки чунин гумон мекунанд, намедонанд, ки дар ибтидо бо каломи Худо осмон ва замин аз об ва ба воситаи об таркиб ёфта буданд:

6. Бинобар ин дунёи онвақта дар об фарқ шуда, ба ҳалокат расид.

7. Аммо осмон ва замини ҳозира низ бо ҳамон калом ба рои оташ нигоҳ дошта шудаанд ва то рӯзи доварӣ ва ҳалокати мардуми осӣ саришта карда мешаванд.

Чаро Худованд дар омадани Худ таъхир менамояд.

8. Аммо ҳамин як чиз аз шумо, эй маҳбубон, набояд пӯшида бошад, ки дар назари Худованд як рӯз мисли ҳазор сол аст, ва ҳазор сол мисли як рӯз.

9. Худованд дар иҷрои ваъда таъхир наменамояд, чунон ки баъзе қасон инро таъхир ҳисоб мекунанд; балки ба шумо пурсабрӣ зоҳир менамояд ва намехоҳад, ки қасе нобуд шавад, балки ҳама ба тавба рӯ оваранд.

10. Валекин рӯзи Худованд, чунон ки дузд дар шаб, хоҳад омад, ва он гоҳ осмон бо ғулғулае хоҳад даргузашт, ва аносир оташ гирифта, хоҳанд гудохт, ва замин ва тамоми аъмоле ки дар он аст, хоҳад сӯхт.

Ба таври бояду шояд омода шудан ба омадани Худованд.

11. Агар ҳамаи инҳо чунин нобуд мешуда бошанд, пас шумо дар рафтори муқаддасона ва парҳезгорӣ чӣ гуна бояд бошед,

12. Дар ҳолате ки омадани рӯзи Худоро орзу доред ва мешитобонед, ки дар он рӯз осмон аланга гирифта несту нобуд хоҳад шуд, ва аносир оташ гирифта, хоҳанд гудохт?

13. Лекин мо, мувофиқи ваъдаи Ҷ, мунтазири осмони нав ва замини нав ҳастем, ки дар онҳо адолат сокин хоҳад буд.

14. Пас, эй маҳбубон, модоме ки инро интизорӣ доред, саяю кӯшиш намоед, ки назди Ҷ покиза ва беайб дар осоиштагӣ хозир шавед;

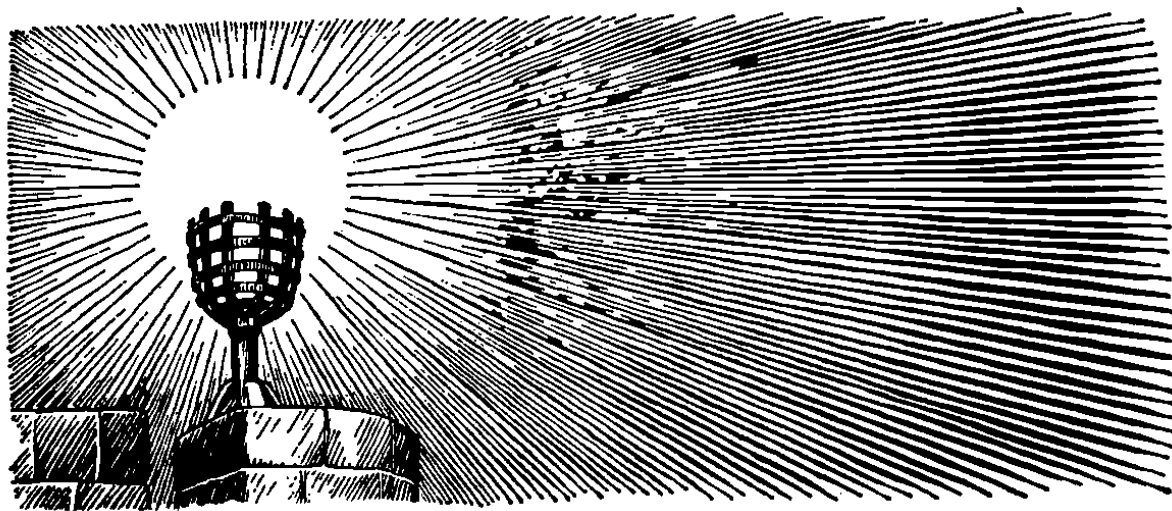
15. Ва пурсабрии Худованди моро начот ҳисоб кунед, чунон ки бародари маҳбуби мо Павлус низ, аз рӯи ҳикмате ки ба ӯ ато шудааст, ба шумо навиштааст,

16. Ва ҳамчунин дар ҳамаи номаҳои худ ӯ дар ин бора сухан меронад, ки дар онҳо қадом як чизи душворфаҳме ҳаст, ки онро нодонон ва ноустуворон мисли Навиштаҳои дигар ғалат таъбир менамоянд, ва анҷоми ин кор барои онҳо ҳалокат меоварад.

17. Пас шумо, эй маҳбубон, азбаски пешакӣ огоҳонида шудаед, эҳтиёт шавед, ки гирифтори иштибоҳи шарирон нагардед ва аз матонати худ маҳрум нашавед,

18. Балки дар файз ва шинохтани Худованд ва Начотдиҳандаи мо Исои Масеҳ нумӯ ёбед, ки Ӯро аз ҳоло то абад ҷалол бод. Омин.

НОМАИ ЯКУМИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ЮҲАННО

БОБИ ЯКУМ

Шаҳодати ҳавворӣ дар бораи Каломи ҳаёт.

1. ДАР бораи он чи аз ибтидо буд, ва мо онро шунидаем ва бо чашмони худ дидаем ва мувофиқа намудаем, ва онро дастҳои мо ламс кардааст, дар бораи Каломи ҳаёт, —

2. Зеро ки ҳаёт зоҳир шуд, ва мо дидаем ва шаҳодат медиҳем ва ба шумо аз ҳаёти ҷовидоние хабар медиҳем, ки бо Падар буд ва ба мо зоҳир шуд, —

3. Дар бораи он чи мо дидаем ва шунидаем, ба шумо хабар медиҳем, то ки шумо низ бо мо мушоракат дошта бошед; валекин мушоракати мо бо Падар ва бо Писари Ӯ Исои Масеҳ аст.

4. Ва инро мо ба шумо менависем, то ки шодии шумо комил бошад.

*Мушоракат бо Худо дар нур зистан ва эътироф
қардани гуноҳоро металабад.*

5. Ва ин аст паёме ки мо аз Ӯ шунидаем ва ба шумо хабар медиҳем: Худо нур аст, ва дар Ӯ ҳеҷ зулмоте нест.

6. Агар мо гӯем, ки бо Ӯ мушоракат дорем, вале дар зулмот мегардем, мо дурӯғ мегӯем ва бар тибқи ростӣ рафтор намекунем;

7. Аммо агар дар нур мегашта бошем, чунон ки Ӯ дар нур аст, бо яқдигар мушоракат дорем, ва Хуни Писари Ӯ Исои Масеҳ моро аз ҳар гуноҳ пок менамояд.

8. Агар гӯем, ки мо гуноҳе надорем, — худамонро фиреб медиҳем, ва дар мо ростӣ нест.

9. Агар мо гуноҳҳои худро эътироф кунем, Ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок намояд.

10. Агар гӯем, ки мо гуноҳе накардаем, Ӯро дурӯғгӯӣ месозем, ва каломи Ӯ дар мо нест.

БОБИ ДУЮМ

Исо Шафоатгари мо ба ҳузури Падар аст.

1. Эй фарзандонам! Инро ба шумо менависам, то ки шумо гуноҳ накунед; ва агар касе гуноҳ кунад, мо ба ҳузури Падар Шафоатгаре дорем, ки Исои Масеҳи Одил аст.

2. Ва Ӯ кафорат аст барои гуноҳҳои мо, ва на танҳо барои гуноҳҳои мо, балки барои гуноҳҳои тамоми ҷаҳон низ.

Касе ки каломи Худоро риоят мекунад, дар нур сокин аст.

3. Аз ин медонем, ки Ӯро мешиносем, ки аҳкоми Ӯро риоят мекунем.

4. Касе ки гӯяд: "Ман Ӯро мешиносам", аммо аҳкоми Ӯро риоят накунад, вай дурӯғгӯӣ аст, ва дар вай ростӣ нест.

5. Валекин касе ки каломи Ӯро риоят мекунад, дар вай ба ростӣ муҳаббати Худо ба камол расидааст. Аз ин медонем, ки мо дар Ӯ ҳастем.

6. Касе гӯяд, ки дар Ӯ собит мемонад, вай бояд тавре рафтор кунад, ки Ӯ рафтор мекард.

Муҳаббати бародарӣ ҳукми тозаест барои фарзандони нур.

7. Эй маҳбубон! Ба шумо ҳукми тозае наменависам, балки ҳукми қадимие ки шумо аз ибтидо доштед: ҳукми қадимӣ каломест, ки шумо аз ибтидо шундаед.

8. Лекин дар айни ҳол ба шумо ҳукми тозае менависам, ки ростии он ҳам дар Ӯст ва ҳам дар шумост, чунки зулмот гузарон аст, ва акнун нури ҳақиқӣ медурахшад.

9. Ҳар кӣ гӯяд, ки вай дар нур аст, валекин аз бародари худ нафрат дошта бошад, вай ҳанӯз дар зулмот аст.

10. Касе ки бародари худро дӯст медорад, вай дар нур сокин аст, ва дар вай васвасае нест.

11. Вале касе ки аз бародари худ нафрат дорад, вай дар зулмот аст, ва дар зулмот мегардад, ва намедонад, ки кучо меравад, чунки зулмот чашмонашро кӯр кардааст.

12. Ба шумо, эй фарзандон, менависам, чунки гуноҳҳои шумо ба хотири исми Ҷ омурзида шудааст.

13. Ба шумо, эй падарон, менависам, чунки шумо Ҷро, ки аз ибтидост, шинохтаед. Ба шумо, эй ҷавонон, менависам, чунки шумо иблисро мағлуб кардаед. Ба шумо, эй бачагон, менависам, чунки шумо Падарро шинохтаед.

14. Ба шумо, эй падарон, навиштаам, чунки шумо Ҷро, ки аз ибтидост, шинохтаед. Ба шумо, эй ҷавонон, навиштаам, чунки шумо пурзӯр ҳастед, ва каломи Худо дар шумо сокин аст, ва шумо иблисро мағлуб кардаед.

Тарк кардани муҳаббати ҷаҳон.

15. Ҷаҳонро дӯст надоред, на он чиро, ки дар ҷаҳон аст: касе ки ҷаҳонро дӯст медорад, дар вай муҳаббати Падар нест;

16. Зеро ҳар чи дар ҷаҳон аст: шаҳвати ҷисм, ҳаваси чашмон ва ғурури зиндагонӣ — аз Падар нест, балки аз ин ҷаҳон аст.

17. Ва ҷаҳон бо ҳавасҳояш гузарон аст, аммо касе ки иродаи Худоро ба ҷо меоварад, то абад боқист.

Ҷудо шудан аз зиддимасеҳ.

18. Эй фарзандон! Соати охирин аст, ва чунон ки шунидаед, зиддимасеҳ меояд, ва ҳоло зиддимасеҳони зиёде пайдо шудаанд; аз ин рӯ медонем, ки соати охирин аст.

19. Онҳо аз мо берун омадаанд, аммо аз они мо набуданд; зеро, агар онҳо аз они мо мебуданд, бо мо мемонданд; лекин онҳо берун омаданд, то маълум шавад, ки ҳеч яке аз онҳо аз они мо нестанд.

20. Валекин шумо аз ҷониби Қуддус тадҳин ёфтаед ва ҳамаи шумо ростиро медонед.

21. Ман ба шумо на аз он сабаб навиштаам, ки ростиро намедониста бошед, балки аз он сабаб, ки шумо онро медонед, ҳамчунин инро, ки ҳеч дурӯғ аз ростӣ нест.

22. Кист дурӯғгӯ, ғайр аз касе ки Масеҳ будани Исоро инкор мекунад? Вай зиддимасеҳ аст, ки Падар ва Писарро инкор мекунад.

23. Ҷар кӣ Писарро инкор мекунад, Падарро низ надорад; ҳар кӣ Писарро эътироф мекунад, Падарро низ дорад.

24. Пас, он чи шумо аз ибтидо шунидаед, бигзор дар шумо бимонад; агар он чи аз ибтидо шунидаед, дар шумо бимонад, шумо низ дар Писар ва дар Падар хоҳед монд.

25. Ва он ваъдае ки $\mathcal{U}$ ба мо додааст, ҳаёти ҷовидонист.

26. Инро ба шумо дар бораи онҳое навиштаам, ки шуморо гумроҳ мекунанд.

27. Валекин тадҳине ки шумо аз $\mathcal{U}$ ёфтаед, дар шумо сокин аст, ва шумо эҳтиёче надоред, ки касе шуморо таълим диҳад; аммо азбаски тадҳини $\mathcal{U}$ ба шумо ҳар чизро таълим медиҳад, ва он рост аст ва дуруғ нест, ва ҳамон тавр, ки шуморо таълим додааст, дар $\mathcal{U}$ бимонед.

28. Пас, эй фарзандон, дар $\mathcal{U}$ бимонед, то ки ҳангоми зоҳир шудани $\mathcal{U}$ мо ҷуръат дошта бошем ва ба ҳузури $\mathcal{U}$ дар вақти омадани $\mathcal{U}$ хиҷил нашавем.

29. Агар донистаед, ки $\mathcal{U}$ одил аст, пас бидонед, ки ҳар кӣ адолатро ба амал меоварад, аз $\mathcal{U}$ таваллуд ёфтааст.

БОБИ СЕЮМ

Ҷалолӣ фарзандони Худо.

1. БУБИНЕД, ки Падар ба мо чӣ гуна муҳаббате ато намудааст, то ки мо фарзандони Худо номида шавем, ва чунин ҳастем. Ҷаҳон моро аз он сабаб намениносад, ки $\mathcal{U}$ ро нашинохтааст.

2. Эй маҳбубон! Мо акнун фарзандони Худо ҳастем, вале ҳанӯз маълум нашудааст он чи хоҳем буд. Фақат ҳамин қадарашро медонем, ки дар вақти зоҳир шуданаш монанди $\mathcal{U}$ хоҳем буд, зеро $\mathcal{U}$ ро, чунон ки ҳаст, хоҳем дид.

3. Ва ҳар кӣ аз $\mathcal{U}$ чунин умед дорад, худро пок менамояд, чунон ки $\mathcal{U}$ пок аст.

4. Ҳар кӣ гуноҳ мекунад, шариатро мешиканад, ва гуноҳ шикастани шариат аст.

5. Ва шумо медонед, ки $\mathcal{U}$ барои бардоштани гуноҳҳои мо зоҳир шуд, ва дар $\mathcal{U}$ гуноҳе нест.

6. Ҳар кӣ дар $\mathcal{U}$ бимонад, гуноҳ намекунад; ҳар кӣ гуноҳ мекунад, $\mathcal{U}$ ро надидааст ва $\mathcal{U}$ ро нашинохтааст.

7. Эй фарзандон! Бигзор шуморо ҳеҷ кас фирефта накунад. Касе ки адолатро ба амал меоварад, вай одил аст, чунон ки $\mathcal{U}$ одил аст.

8. Касе ки гуноҳ мекунад, вай аз иблис аст, чунки иблис аз ибтидо гуноҳ кардааст. Барои ҳамин ҳам Писари Худо зоҳир шуд, ки аъмоли иблисро вайрон кунад.

9. Ҳар кӣ аз Худо таваллуд ёфтааст, гуноҳ намекунад, чунки зоти Ӯ дар вай сокин аст; вай гуноҳ намекунад, чунки аз Худо таваллуд ёфтааст.

10. Фарзандони Худо ва фарзандони иблис ин тавр шинохта мешаванд: ҳар кӣ адолатро ба амал намеоварад, аз Худо нест, ҳамчунин касе ки бародари худро дӯст намедорад.

Муҳаббат нишонаи фарзандони Худост.

11. Зеро паёме ки шумо аз ибтидо шунидаед, чунин аст, ки мо бояд якдигарро дӯст дорем,

12. На ҳамчун Қобил, ки аз иблис буд ва бародари худро кушт. Ва аз барои чӣ вайро кушт? Аз барои он ки аъмоли худаш бад буд, вале аъмоли бародараш — одилона.

13. Ҳайрон нашавед, эй бародаронам, агар ҷаҳон аз шумо нафрат кунад.

14. Мо медонем, ки аз марг ба ҳаёт гузаштаем, чунки бародаронро дӯст медорем; касе ки бародарашро дӯст намедорад, ҳанӯз дар марг сокин аст.

15. Ҳар кӣ аз бародари худ нафрат дорад, қотил аст; ва шумо медонед, ки ҳеч як қотил ҳаёти ҷовидоние надорад, ки дар вай сокин бошад.

16. Мо муҳаббатро аз он донистем, ки Ӯ чони Худро барои мо фидо кард. Мо ҳам бояд ҷонҳои худро барои бародарон фидо кунем.

17. Ва агар касе ки дар ҷаҳон осудаҳол аст, бародари худро дар ҳолати мӯҳтоҷӣ дида, раҳмдилӣ худро аз вай дарег медорад, — чӣ гуна муҳаббати Худо дар ӯ сокин аст?

18. Эй фарзандонам! На бо сухан ва забон, балки бо амал ва ростӣ дӯст бидорем.

Чуръати фарзандони Худо.

19. Ва аз ин хоҳем донист, ки мо аз ростӣ ҳастем, ва дили худро ба хузури Ӯ ором хоҳем кард,

20. Дар ҳар чизе ки дил моро маҳкум менамояд, чунки Худо аз дили мо бузургтар аст ва ҳар чизро медонад.

21. Эй маҳбубон! Агар дили мо моро маҳкум накунад, мо ба хузури Худо чуръат дорем,

22. Ва ҳар чӣ талаб кунем, аз Ӯ меёбем, чунки аҳкоми Ӯ ро риоят мекунем ва он чи ба хузури Ӯ мақбул аст, ба амал меоварем.

23. Ва ҳукми Ӯ ин аст, ки мо ба исми Писари Ӯ Исои Масеҳ имон оварем ва якдигарро дӯст дорем, чунон ки Ӯ ба мо ҳукм кардааст.

24. Ва касе ки аҳкоми Ӯ ро нигоҳ медорад, вай дар Ӯ сокин аст, ва Ӯ дар вай. Ва ин ки Ӯ дар мо сокин аст, аз он Рӯҳе медонем, ки Ӯ ба мо ато намудааст.

БОБИ ЧОРУМ

Рӯҳи ростӣ ва рӯҳи иштибоҳро чӣ гуна бояд шинохт.

1. Эй маҳбубон! Ба ҳар рӯҳ зътимод накунад, балки рӯҳ-ҳоро имтиҳон кунед, ки оё аз Худо ҳастанд, чунки бисёр анбиёи козиб ба сар то сари дунё рафтаанд.

2. Рӯҳи Худоро шумо ин тавр хоҳед шинохт: ҳар рӯҳе ки зътироф кунад, ки Исои Масеҳ ба ҳасби ҷисм омад, аз Худост,

3. Ва ҳар рӯҳе ки инкор кунад, ки Исои Масеҳ ба ҳасби ҷисм омад, аз Худо нест, балки рӯҳи зиддимасеҳ аст, ки дар бораи он шумо шунидаед, ки он меояд, ва он акнун дар ҷаҳон аст.

4. Шумо, эй фарзандон, аз Худо ҳастед, ва онҳоро мағлуб кардаед, зеро Ӯ, ки дар шумост, аз он ки дар ҷаҳон аст, бузургтар аст.

5. Онҳо аз ҷаҳон ҳастанд, бинобар ин онҳо ба таври дунёӣ суҳан меронанд, ва ҷаҳон онҳоро мешунавад.

6. Мо аз Худо ҳастем: ҳар кӣ Худоро мешиносад, ба мо гӯш медиҳад; касе ки аз Худо нест, ба мо гӯш намедиҳад. Аз рӯи ҳамин мо рӯҳи ростӣ ва рӯҳи иштибоҳро мешиносем.

Муҳаббате ки Худо ба мо дорад, моро ба муҳаббати бародарӣ ўҳдадор мекунад.

7. Эй маҳбубон! Якдигарро дӯст бидорем, чунки муҳаббат аз Худост, ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад.

8. Касе ки дӯст намедорад, вай Худоро нашинохтааст, чунки Худо муҳаббат аст.

9. Муҳаббати Худо ба мо дар он зоҳир шуд, ки Худо Писари ягонаи Худо ба ҷаҳон фиристод, то ки мо ба воситаи Ӯ ҳаёт ёбем.

10. Муҳаббат дар ин аст, ки на мо Худоро дӯст доштаем, балки Ӯ моро дӯст дошт ва Писари Худо барои кафорати гуноҳҳои мо фиристод.

11. Эй маҳбубон! Агар Худо моро ин гуна дӯст дошта бошад, мо низ бояд якдигарро дӯст бидорем.

12. Худоро ҳаргиз касе надидааст: агар мо якдигарро дӯст дорем, Худо дар мо сокин аст, ва муҳаббати Ӯ дар мо комил аст.

13. Ин ки мо дар Ӯ сокин ҳастем ва Ӯ дар мо, аз он мешиносем, ки Ӯ аз Рӯҳи Худ ба мо ато намудааст.

14. Ва мо дидаем ва шаҳодат медиҳем, ки Падар Писарро фиристод, то ки Наҷотдиҳандаи ҷаҳон гардад.

15. Ҳар кӣ эътироф мекунад, ки Исо Писари Худост, Худо дар Ӯ сокин аст, ва Ӯ дар Худо.

16. Ва мо муҳаббатеро, ки Худо ба мо дорад, медонем ва ба он эътимод дорем. Худо муҳаббат аст, ва ҳар кӣ дар муҳаббат сокин аст, вай дар Худо сокин аст, ва Худо дар вай.

17. Муҳаббат дар мо чунон ба камол расидааст, ки мо дар рӯзи доварӣ ҷуръат дорем, зеро, чунон ки Ӯ дар ин ҷаҳон ҳаст, ончунон мо ҳастем.

18. Дар муҳаббат ҳаросе нест, балки муҳаббати комил ҳаросро бадар меронад, чунки ҳарос азоб дорад, ва касе ки меҳаросад, дар муҳаббат комил нест.

19. Мо Ӯро дӯст медорем, чунки аввал Ӯ моро дӯст дошт.

20. Агар касе гӯяд, ки ” ман Худоро дӯст медорам”, вале аз бародари худ нафрат кунад, вай дурӯғгӯй аст; зеро касе ки бародари худро, ки дидааст, дӯст намедорад, чӣ гуна метавонад Худоро, ки надидааст, дӯст бидорад?

21. Ва мо аз Ӯ чунин ҳукме дорем, ки ҳар кӣ Худоро дӯст медорад, бародари худро низ дӯст бидорад.

БОБИ ПАНЧУМ

Имон ба Исои Писари Худо ҷаҳонро мағлуб менамояд.

1. ҲАР кӣ имон дорад, ки Исо Масеҳ аст, вай аз Худо таваллуд ёфтааст, ва ҳар кӣ Волидро дӯст медорад, вай Мавлуди Ӯро низ дӯст медорад.

2. Аз ин мо медонем, ки фарзандони Худоро дӯст медорем, ки Худоро дӯст дорем ва аҳкоми Ӯро риоят кунем.

3. Зеро муҳаббат ба Худо ҳамин аст, ки мо аҳкоми Ӯро риоят кунем; ва аҳкоми Ӯ гарон нест,

4. Зеро ҳар кӣ аз Худо таваллуд ёфтааст, ҷаҳонро мағлуб мекунад; ва ин ғалабае ки ҷаҳонро мағлуб кардааст, имони мост.

5. Кист, ки ҷаҳонро мағлуб мекунад, ҷуз касе ки имон дорад, ки Исо Писари Худост?

Касе ки ба Исо имон меоварад, ҳаёти абадӣ дорад.

6. Ӯ Исои Масеҳ аст, ки бо об ва хун ва Рӯҳ омадааст, на танҳо бо об, балки бо об ва хун; ва Рӯҳ шаҳодат медиҳад, чунки Рӯҳ ростист.

7. Зеро се ҳастанд, ки дар осмон шаҳодат медиҳанд: Падар, Калом ва Рӯҳулқудс; ва Ин се як ҳастанд.

8. Ва се ҳастанд, ки дар замин шаҳодат медиҳанд: рӯҳ, об ва хун; ва ин се мувофиқат мекунанд.

9. Агар мо шаҳодати одамиро қабул кунем, шаҳодати Худо бузургтар аст, зеро ин шаҳодати Худост, ки Ӯ дар бораи Писари Худ шаҳодат додааст.

Имондор бар ҳасби дуо он чи аз Худо талаб кунад, меёбад.

10. Касе ки ба Писари Худо имон дорад, дар худ шаҳодат дорад; касе ки ба Худо имон надорад, Ӯро дурӯғгӯ донистааст, зеро ба шаҳодате ки Худо дар бораи Писари Худ додааст, имон надорад.

11. Ва ин шаҳодат аз он иборат аст, ки Худо ба мо ҳаёти ҷовидонӣ ато намудааст, ва ин ҳаёт дар Писари Ӯст.

12. Касе ки Писарро дорад, ҳаёт дорад, касе ки Писари Худоро надорад, ҳаёт надорад.

13. Ба шумо, ки ба исми Писари Худо имон доред, инро навиштаам, то донед, ки шумо ба Писари Худо имон дошта, ҳаёти ҷовидонӣ доред.

Сухани хотимаӣ.

14. Ва ҷуръате ки мо ба ҳузури Ӯ дорем, дар он аст, ки агар мо мувофиқи иродаи Ӯ чизеро талаб кунем, Ӯ моро мешинавад;

15. Ва агар донем, ки Ӯ моро дар ҳар чӣ талаб кунем, мешунавад, онро низ медонем, ки он чи аз Ӯ талаб кардаем, меёбем.

16. Агар касе бародари худро бинад, ки гуноҳе мекунад, ки анҷомаш мамот нест, бигзор дуо гӯяд, ва Худо Ӯро ҳаёт хоҳад бахшид: дар бораи онҳое мегӯям, ки анҷоми гуноҳашон мамот нест. Гуноҳе ҳаст, ки анҷомаш мамот аст: дар бораи чунин гуноҳ намегӯям, ки дуо гӯед.

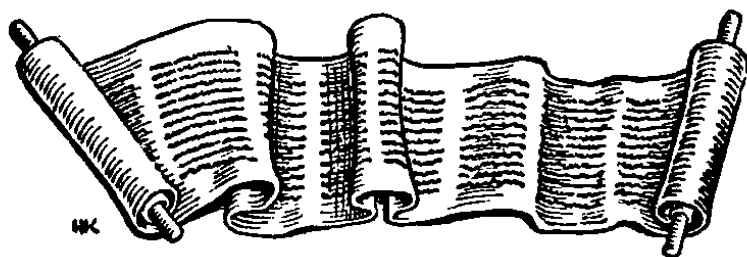
17. Ҳар ноинсофӣ гуноҳ аст, лекин гуноҳест, ки анҷомаш мамот нест.

18. Мо медонем, ки ҳар кӣ аз Худо таваллуд ёфтааст, гуноҳ намекунад, балки Писари Худо варо муҳофизат мекунад, ва иблис ба вай даст намерасонад.

19. Мо медонем, ки мо аз Худо ҳастем, вале тамоми ҷаҳон дар зери ҳукумати иблис аст.

20. Валекин мо медонем, ки Писари Худо омада, ба мо хирад бахшид, то ки ҳақро дарк кунем, ва мо ҷар ҳақ, дар Писари Ӯ Исои Масеҳ ҳастем. Ӯ Худои ҳақиқӣ ва ҳаёти ҷо-видонӣ мебошад.

21. Эй фарзандон! Худро аз бутҳо нигоҳ доред. Омин.

НОМАИ ДУЮМИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ЮҲАННО

Ростӣ ва муҳаббат ҷудонашавандаанд.

1. ПИР — ба хотуни баргузида ва фарзандони вай, ки ман онҳоро дар ростӣ дӯст медорам, ва на танҳо ман, балки низ ҳамаи онҳое ки ростиро дарк кардаанд,

2. Ба хотири ростие ки дар мо сокин аст ва то абад бо мо хоҳад буд:

3. Файз, марҳамат ва осоиштагӣ аз ҷониби Худои Падар ва Исои Масеҳи Худованд, ки Писари Падар аст, дар ростӣ ва муҳаббат бо шумо бод.

Калисо бояд дар ростӣ ва муҳаббат собит бимонад.

4. Ман бағоят хурсанд шудам, ки аз байни фарзандонат касонеро ёфтам, ки дар ростӣ рафтор мекунанд, ба ҳасби ҳукме ки мо аз Падар пазируфтаем.

5. Ва акнун аз ту, эй хотун, хоҳишмандам: на ҳамчун ҳукми тозае ба ту менависам, балки ҳамонро, ки мо аз ибтидо доштем, ки ба яқдигар муҳаббат дошта бошем.

6. Ва муҳаббат аз он иборат аст, ки мо бар тибқи аҳкоми Ӯ рафтор кунем. Ин ҳамон ҳукмест, ки шумо аз ибтидо шумидаед, то ки бар тибқи он рафтор кунед.

Огоҳонидан аз таълимоти козибона.

7. Зеро бисёр фиребгарон дар дунё пайдо шудаанд, ки Исои Масеҳи ба ҳасби ҷисм омадаро эътироф намекунанд: чунин шахс фиребгар ва зиддимасеҳ аст.

8. Аз худ боҳабар бошед, ки мабодо он чиро, ки мо барояш меҳнат кардаем, барбод диҳед, балки мукофоти комил бигиред.

9. Ҳар кӣ аз таълимоти Масеҳ дур мешавад ва дар он

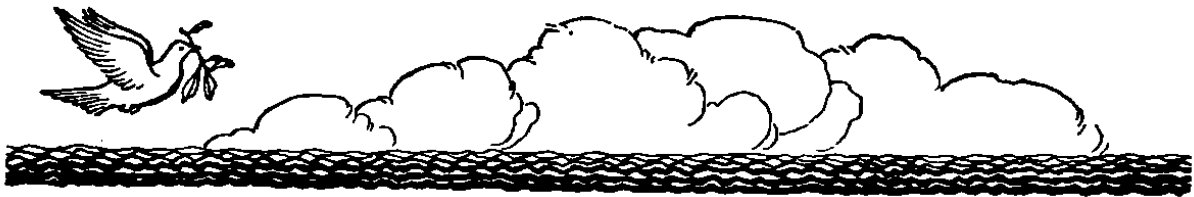
сокин нест, Худо надорад; касе ки дар таълимоти Масеҳ сокин аст, ҳам Падарро дорад ва ҳам Писарро.

10. Касе ки назди шумо меояд ва ин таълимотро намеоварад, варо ба хонаи худ қабул накунед ва ба вай салом надиҳед;

11. Зеро касе ки ба вай салом диҳад, ба аъмоли шариронаи вай шарик мешавад.

12. Чизи бисъёре дорам, ки ба шумо бинависам, аммо намехоҳам ба коғаз бо сиёҳӣ бинависам, балки умедворам, ки назди шумо биёям ва даҳонакӣ бигӯям, то ки хурсандии мо комил бошад.

13. Фарзандони хоҳари баргузидаи ту ба ту салом мерасонанд. Омин.

НОМАИ СЕЮМИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ЮҲАННО

Дар ростӣ рафтор кардан шодмони бузург аст.

1. ПИР — ба Ғоюси маҳбуб, ки ўро ман дар ростӣ дўст медорам.

2. Эй маҳбуб! Дуо мегўям, ки ту саломат бошӣ ва дар ҳар чиз комъёб шавӣ, чунон ки ҷони ту комъёб аст.

3. Зеро ки ман бағоят хурсанд шудам, вақте ки бародарон омада, дар бораи ростии ту шаҳодат доданд, чунон ки ту дар ростӣ рафтор мекунӣ.

4. Барои ман хурсандии бештаре нест аз шунидани он ки фарзандони ман дар ростӣ рафтор мекунанд.

Пазироии меҳмоннавозонаи бародарони мусофир.

5. Эй маҳбуб! Дар ҳар коре ки барои бародарон, ҳатто барои ғарибон мекунӣ, рафтори ту амин аст.

6. Онҳо ба ҳузури калисо дар бораи муҳаббати ту шаҳодат додаанд; ва ту рафтори хубе мекунӣ, агар онҳоро гусел намоӣ, чунон ки ба ҳузури Худо шоиста аст,

7. Зеро ки онҳо ба хотири исми Ў сафар кардаанд, дар ҳолате ки аз халқҳо кўмак нагирифтаанд.

8. Пас мо бояд чунин касонро дастгирӣ намоем, то ки дар кори ростӣ шарик шавем.

Касе ки некӣ мекунад, аз Худост, ва касе ки бадӣ мекунад, Худоро надидааст.

9. Ман ба калисо навиштам, аммо Диютрифас, ки калониरो дар миёни онҳо дўст медорад, моро қабул намекунад.

10. Бинобар ин, агар биёям, корхоеро, ки ў мекунад, хотирнишон хоҳам кард: ў дар ҳаққи мо суханони бад ба забон меронад, ва бо ин ҳам қонеъ нашуда, худааш бародаронро қа-

бул намекунад ва ба касоне ки мехоҳанд, монеъ мешавад ва аз калисо бадар меронад.

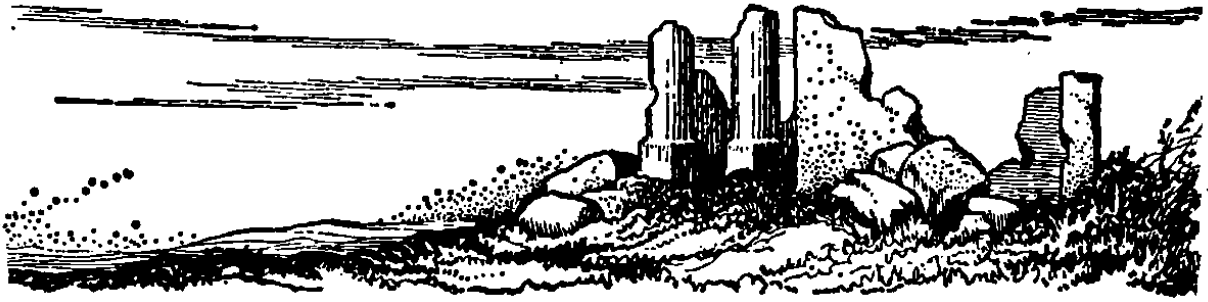
11. Эй маҳбуб! Ба бадӣ тақлид накун, балки ба некӣ. Касе ки некӣ мекунад, аз Худост; ва касе ки бадӣ мекунад, Худоро надидааст.

12. Дар бораи Димитриус ҳама ва худи ростӣ низ ба некии ӯ шаҳодат додааст; мо ҳам шаҳодат медиҳем, ва шумо ме-донед, ки шаҳодати мо рост аст.

13. Чизи бисъёре доштам, ки бинависам, валекин наме-хоҳам ба ту бо сиёҳӣ ва қалам бинависам,

14. Балки умедворам, ки ба қарибӣ туро бубинам, ва да-ҳонакӣ гуфтугузор кунем.

15. Осоиштагӣ бар ту бод. Дӯстон ба ту салом мерасо-нанд. Ба дӯстон ном ба ном салом бирасон. Омин.

НОМАИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ЯҲУДО

Даъватишудагон дар Худои Падар тақдис ёфтаанд ва дар Исои Масеҳ маҳфузанд.

1. ЯҲУДО, ки бандаи Исои Масеҳ ва бародари Яъқуб аст, ба даъватишудагоне ки дар Худои Падар тақдис ёфтаанд ва дар Исои Масеҳ маҳфузанд:

2. Марҳамат ва осоиштагӣ ва муҳаббат бар шумо фаровон бод.

Довариш Худо бар муаллимони козиби фосид.

3. Эй маҳбубон! Азбаски чидду ҷаҳди комил дорам ба шумо дар бораи наҷоти муштараки мо бинависам, зарур донистам ба шумо насиҳате нависам, то шумо дар роҳи имоне ки як бор ба муқаддасон супурда шуд, ҷадал намоед.

4. Зеро баъзе касон пинҳонӣ даромадаанд, ки аз қадим ба ин маҳкумият таъин шуда буданд, ва ин осӣён файзи Худои моро ба фиску фучур табдил медиҳанд ва Парвардигори ягона ва Исои Масеҳи Худованди моро инкор мекунанд.

5. Ман он чиро, ки медонед, мехоҳам ба шумо хотиррасон намоям, ки агарчи Худованд қавмро аз замини Миср халос кард, баъд беимониро ба ҳалокат расонд,

6. Ва фариштаҳоеро, ки мартабаи худро маҳфуз надоштанд, балки манзили худро тарк карданд, дар қайду банди абадӣ, дар зулмот, барои довариш рӯзи бузург нигоҳ дошт;

7. Ҳамчунин Садӯм ва Амӯро ва шаҳрҳои атрофшон, ки ба ҳамин тарз ба зино дода шуда, аз паи инҳирофоти дигар афтода буданд, гирифтори ҷазои оташи абадӣ гардида, ҳамчун тимсол муқаррар карда шуданд.

8. Ба ҳамин тарз ин гирифтронии хобу хаёл ҷисмро палид месозанд, сардоронро рад мекунанд ва дар ҳаққи олимақомон бӯхтон мегӯянд.

9. Вақте ки фариштаи муқарраб Микоил бо иблис суҳан ронда, дар бораи ҷасади Мусо баҳс мекард, чуръат накард, ки ҳукми мазамматкунандае ба забон ронад, балки гуфт: "Худованд туро ҷазо диҳад".

10. Валекин инҳо ба ҳар чизе ки намефаҳманд, бӯхтон мезананд, ва бо ҳар чизе ки ҳамчун ҳайвоноти безабон табиатан медонанд, худро фосид мекунанд.

11. Вой бар ҳоли онҳо, чунки бо роҳи Қобил рафтаанд, ва мисли Билъом дар ивази музд тамоман ба иштибоҳ дода шудаанд, ва мисли Қӯраҳ дар исьён ба ҳалокат расидаанд.

12. Инҳо олудагӣ дар зиёфатҳои муҳаббати шумо мебошанд, ҳангоме ки бо шумо бе ҳаросе айшу ишрат карда, шиками худро мепарваранд; инҳо абрҳои беобе ҳастанд, ки бо шамол ронда мешаванд; инҳо дарахтони тирамоҳ ҳастанд, ки бесамар буда, ду карат мурдаанд ва решакан шудаанд;

13. Инҳо мавҷҳои пуртуғъени баҳр ҳастанд, ки кафки расвоӣҳои худро боло мебароваранд; инҳо ситораҳои оворае ҳастанд, ки барояшон торикии зулмот то абад нигоҳ дошта шудааст.

14. Ҳанӯҳ низ, ки баъд аз Одам насли ҳафтум буд, дар бораи инҳо нубувват карда гуфтааст: "Инак, Худованд бо беварҳои муқаддасони Худ омад,

15. "То ки бар ҳама доварӣ кунад ва ҳамаи осӣро маҳкум намояд дар тамоми аъмоле ки маъсияташон содир кардааст, ва дар ҳамаи суҳанони густохонае ки дар ҳаққи ӯ гуноҳкорони осӣ ба забон рондаанд".

16. Инҳо шиквакунандагони аз ҳар чиз норозие ҳастанд, ки бар тибқи ҳавасҳои худ рафтор мекунанд, суҳанони дабдабанок мегӯянд ва барои манфиат тамаллуқ менамоянд.

17. Аммо шумо, эй маҳбубон, суҳанонеро ба хотир оваред, ки пештар ҳаввориёни Исои Масеҳи Худованди мо гуфтаанд:

18. Онҳо ба шумо гуфтаанд, ки дар замони охир масҳарабозоне пайдо хоҳанд шуд, ки бар тибқи ҳавасҳои осӣнаи худ рафтор хоҳанд кард.

19. Инҳо касоне ҳастанд, ки ҷудоӣҳо ба миён меоваранд; инҳо касони нафсоние ҳастанд, ки рӯҳ надоранд.

20. Валекин шумо, эй маҳбубон, худро бо имони бағоят муқаддасатон обод кунед, ва дар Рӯҳулқудс дуо гуфта,

21. Худро дар муҳаббати Худо нигоҳ доред ва марҳамати Исои Масеҳи Худованди моро, ки ҳаёти ҷовидонӣ меоварад, мунтазир бошед.

22. Ба баъзе касон, ки шубҳа мекунанд, мушфиқ бошед;

23. Баъзеи дигарро бо ваҳм начот дода, аз оташ берун оваред; бо ваҳм раҳм карда, ҳатто аз либосе ки бо ҷисм палид шудааст, нафрат намоед.

Ҷалол додани Худо.

24. Ва Ӯро, ки қодир аст шуморо аз фурӯ ғалтидан нигоҳ дорад ва дар шодӣ беайб ба ҳузури ҷалоли Худ биистонад,

25. Яъне Худои ҳақими якто ва Начотдиҳандаи моро, ба воситаи Исои Масеҳи Худованди мо, ҷалол ва шавкат, қудрат ва салтанат бод аз азал ва дар замони ҳозира ва то абад. Омин.

НОМАИ
ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ПАВЛУС
БА РУМИЁН

БОБИ ЯКУМ

Павлуси ҳавворӣ калисои Румро табрик менамояд.

1. ПАВЛУС, бандаи Исои Масеҳ, ҳаввории даъватшуда ва барои башорати Худо интихобгардида,

2. Ки онро Худо пештар, ба воситаи анбиёи Худ, дар Навиштаҳои муқаддас ваъда карда буд

3. Дар бораи Писари Худ, ки ба ҳасби ҷисм аз насли Довуд таваллуд шудааст,

4. Ва ба ҳасби рӯҳи қудсият, ба воситаи эҳё шуданаш аз мурдагон, чун Писари Худо маълум шудааст, яъне дар бораи Худованди мо Исои Масеҳ,

5. Ки ба воситаи Ӯ мо файз ва ҳаввориятро пайдо кардаем, то ки ба хотири исми Ӯ ҳамаи халқҳоро ба итоати имон дароварем,

6. Ки дар миёни онҳо шумо низ даъватшудагони Исои Масеҳ ҳастед, —

7. Ба ҳамаи маҳбубони Худо, ки дар Рум ҳастед ва ба муқаддасӣ даъват шудаед, аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд файз ва осоиштагӣ бар шумо бод.

Хоҳиши ҳавворӣ ба рафта дидани калисои Рум.

8. Пеш аз ҳама ба Худои худ ба воситаи Исои Масеҳ барои ҳамаи шумо шукр мегӯям, ки имони шумо дар тамоми ҷаҳон шӯҳрат ёфтааст;

9. Худое ки Ӯро дар башорати Писари Ӯ бо рӯҳи худ

ибодат мекунам, маро шоҳид аст, ки муттасил шуморо ба ёд меоварам

10. Ва ҳамеша дар дуоҳои худ илтимос мекунам, ки иродаи Худо ягон вақт ба ман мусоидат намояд, ки назди шумо биёям.

11. Зеро ки хеле орзуманди дидани шумо мебошам, то ки як атои рӯҳоние, барои устувор шуданатон, ба шумо тақдим намоям,

12. Яъне бо якчоягии шумо аз имони умумиамон, аз имони шумо ва худам, тасаллӣ ёбам.

13. Эй бародарон, намехоҳам беҳабар бошед аз ин ки дафтаи бисёр ният доштам назди шумо биёям, — лекин то кунун чизе ба ман монест мешуд, — то ки дар миёни шумо низ, монанди халқҳои дигар, самаре ҳосил кунам.

14. Ман нисбат ба юнионӣ ва варвариён, нисбат ба оқилон ва ҷоҳилон, дайне ба гардан дорам;

15. Пас, роғиби онам, ки ба шумо низ, ки дар Рум ҳастед, башорат диҳам.

Эътирофи ҳаввори дар бораи башорати Масеҳ.

16. Зеро ки башорати Масеҳро ба худ ор намедонам, чунки он—қуввати Худост барои наҷоти ҳар як имондор: ҳам, аввалан, яҳудӣ ва ҳам юнонӣ.

17. Зеро ки адолати Худо дар он аз имон ба имон зоҳир мешавад, чунон ки навишта шудааст: "Одил ба василаи имон хоҳад зист".

Ҳамаи одамон ба наҷот эҳтиёҷ доранд.

Гуноҳи халқҳо ва доварии Худо бар онҳо.

18. Зеро ки ғазаби Худо аз осмон зоҳир мешавад бар ҳар гуна маъсият ва шарорати одамоне ки ростиро бо шарорат поймол мекунанд.

19. Зеро ки он чи дар бораи Худо дониш мумкин аст, ба онҳо маълум аст, чунки Худо ба онҳо маълум кардааст;

20. Зеро ки моҳияти нонамоёни $\mathcal{U}$, яъне қуввати ҷовидонӣ ва Илоҳияти $\mathcal{U}$, аз хилқати олам ба воситаи дидани офаридаҳои ба назар намоён аст, бинобар ин онҳо ҳеч узре надоранд.

21. Агарчи онҳо Худоро шинохта бошанд, $\mathcal{U}$ ро чун Худо ситоиш накарданд ва шукр нагуфтанд, балки хаёлоти онҳо ботил, ва дили бефаросаташон тира шуд:

22. Бо вучуди он ки худашонро оқил номиданд, ақли худро гум карда,

23. Чалоли Худои бефаноро ба сурате табдил доданд, ки ба одами фонӣ, ба мургон, чорпоён ва хазандагон монанд аст,

24. Бинобар ин Худо онҳоро бо нафси шаҳвониашон ба нопокӣ гирифторм кард, ба тавре ки онҳо баданҳои худро бо ҳамдигар нангин карданд;

25. Онҳо ростии Худоро ба дурӯғ иваз карданд ва парастишу ибодат карданд махлуқро ба ҷои Холиқе ки то абад муборак аст, омин.

26. Аз ин сабаб Худо онҳоро ба ҳавасҳои нангин гирифторм кард: занони онҳо ҷимои табииро ба ҷимои ғайритабиӣ иваз карданд;

27. Ҳамчунин мардон ҷимои табииро бо занон тарк карда, оташи шаҳваташон ба якдигар баланд шуд, ва мард бо мард ба кирдори нангин машғул шуда, сазои иштибоҳи худро дар вучуди худашон диданд.

28. Ва азбаски онҳо Худоро бо ақли худ шинохтан нахостанд, Худо онҳоро ба афкори фосид гирифторм кард, то ки корҳои носазо кунанд,

29. Бинобар ин онҳо аз ҳар гуна кизб, зино, макр, тамаъ ва кина, ҳамчунин аз ҳасад, қатл, ҷидол, фиреб ва бадхӯй пур ҳастанд,

30. Бадгап, тӯҳматҷӣ, худобадбин, дилозор, худсито, мағрур ва бадандеш ҳастанд, ба падару модарон итоат намекунанд,

31. Беандеша, аҳдшикан, беилтифот, бадкина ва бераҳманд.

32. Агарчи довариҳои Худоро медонанд, ки кунандагони чунин корҳо сазовори марганд, бо вучуди ин на фақат худашон ин корҳоро мекунанд, балки кунандагони дигарро низ таҳсин менамоянд.

БОБИ ДУЮМ

Гуноҳи яҳудиён ва ғазаби Худо бар онҳо.

1. БИНОБАР ин ту, эй одами маҳкумкунанда, ҳар кӣ бошӣ ҳам, узре надорӣ, чунки дигареро маҳкум карда, худатро маҳкум менамоӣ, зеро ки ту, эй маҳкумкунанда, айни ҳамон корҳоро содир мекунӣ.

2. Лекин мо медонем, ки доварию Худо бар кунандагони чунин корҳо барҳақ аст.

3. Наҳод ки ту, эй одамизод, гумон мекуни, ки бо маҳкум кардани кунандагони чунин корҳо ту аз доварию Худо ҳалос хоҳӣ шуд, дар сурате ки худат айни ҳамон корҳоро содир менамоӣ?

4. Ё ки ту ба фаровонии меҳрубони, ҳилм ва пурсабрии Ў безътиной мекуни, беҳабар аз он ки меҳрубонии Худо туро ба роҳи тавба ҳидоят менамояд?

5. Аммо, аз боиси саркашӣ ва дили тавбанопазири худ, ту ғазабро барои худ дар рӯзи ғазаб ва зуҳури доварию ҳаққонии Худо афзун мегардонӣ,

6. Ки Ў ба ҳар кас мувофиқи аъмоли вай подош хоҳад дод:

7. Ба онҳое ки доим кори нек карда, толиби ҷалол, шараф ва ҷовидӣ мешаванд, ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад дод;

8. Вале онҳое, ки саркашӣ карда, ростиро рад менамоянд, ва мутеи норостӣ мешаванд, ба ҳашму ғазаб гирифта хоҳад кард.

9. Андӯҳу фалокат ояд бар ҷони ҳар одаме ки кори бад мекунад: ҳам, аввалан, бар ҷони яҳудӣ ва ҳам бар ҷони юнонӣ!

10. Лекин ҷалол, шараф ва осоиштагӣ ояд ба ҳар касе ки кори нек мекунад: ҳам, аввалан, ба яҳудӣ ва ҳам ба юнонӣ!

Шариат ва хатна наҷот намедиханд.

11. Зеро ки Худо рӯйбинӣ надорад.

12. Онҳое ки дорои шариат набуда, гуноҳ кардаанд, берун аз шариат низ ҳалок хоҳанд шуд; вале онҳое ки дорои шариат буда, гуноҳ кардаанд, аз рӯи шариат маҳкум хоҳанд шуд, —

13. Чунки на шунавандагони шариат пеши Худо одиланд, балки иҷрокунандагони шариат сафед карда хоҳанд шуд;

14. Зеро, ҳар гоҳ халқҳое ки шариат надоранд, табиатан фармудаҳои шариатро ба ҷо меоваранд, онҳо шариат надошта бошанд ҳам, худашон барои худ шариат ҳастанд:

15. Рафтагон нишон медиҳад, ки амали шариат дар дилашон навишта шудааст; вичдон ва афкорашон низ, ки якдигарро гоҳе айбдор ва гоҳе сафед мекунанд, дар ин бобат гувоҳӣ медиҳанд, —

16. Дар ҳамон рӯзе ки Худо, ба ҳасби башорати ман, ас-

рори одамонро ба воситаи Исои Масеҳ доварӣ хоҳад кард.

17. Инак, ту яҳудӣ ном дорӣ, ва ба шариат такъя мекунӣ, ва аз шинохтани Худо меболӣ.

18. Ва иродаи Ёро медонӣ, ва азбаски шариатро омӯхтаӣ, фарқи байни неку бадро мефаҳмӣ,

19. Ва яқин дорӣ, ки ту роҳнамои кӯрон, нуре барои бошандагони зулмот,

20. Носеҳи чоҳилон ва муаллими кӯдакон ҳастӣ, ва дар шариат намунаи маърифат ва ростиро дорӣ, —

21. Пас, чӣ гуна ту, ки дигаронро таълим медиҳӣ, худатро таълим намедиҳӣ?

22. Ваъз мегӯӣ, ки дуздӣ набояд кард, вале худат дуздӣ мекунӣ! Мегӯӣ, ки "зинокорӣ накун", вале худат зинокорӣ мекунӣ! Аз бутҳо нафрат дорӣ, вале маъбадҳоро ғорат мекунӣ!

23. Бо шариат меболӣ, вале шариатро вайрон карда, обрӯи Худоро мерезонӣ!

24. Зеро ки ба туфайли шумо, чунон ки навишта шудааст, дар миёни халқҳо исми Худоро хор медоранд.

25. Хатна фоиданок аст, ба шарте ки шариатро риоя кунӣ; аммо агар шариатро вайрон кунӣ, махтунии ту ба номахтунӣ мубаддал шуд.

26. Пас, агар номахтуне фармудаҳои шариатро риоя кунӣ, оё номахтунии вай махтунӣ шумурда намешавад?

27. Ва номахтунӣ табиӣ, ки шариатро ба ҷо меоварад, оё туро маҳкум намекунад, ки дорои Навиштаҳо ва хатна ҳастию шариатро вайрон мекунӣ?

28. Зеро яҳудӣ на он кас аст, ки аз рӯи қиёфати зоҳирӣ чунин бошад, ва хатна на он чиз аст, ки бар ҷисм намоён бошад,

29. Балки яҳудӣ он кас аст, ки дар ботин чунин бошад, ва хатна он чиз аст, ки дар дил ба ҳасби рӯҳ, на ин ки ба ҳасби ҳарф, ҷо дошта бошад; ва ҳамди чунин одам на аз ҷониби одамон, балки аз ҷониби Худост.

БОБИ СЕЮМ

Худо дар доварии худ амин ва одил аст.

1. ПАС, яҳудӣ чӣ бартарӣ дорад, ё ки хатна чӣ фоида дорад?

2. Бартарии бузурге аз ҳар чиҳат, ва пеш аз ҳама аз он чиҳат, ки ба дасташон каломи Худо супурда шудааст.

3. Зеро ки чӣ гӯем? Агар баъзеашон бевафо бошанд, оё бевафогии онҳо вафои Худоро ботил мекунад?

4. Ба ҳеч ваҷҳ. Балки Худо барҳақ аст, агарчи ҳар одам козиб бошад, чунон ки навишта шудааст:

”То ки Ту дар суҳабони Худ ҳақ барой ва дар довари Худ ғолиб оӣ”.

5. Лекин агар шарорати мо адолати Худоро зоҳир мекарда бошад, чӣ гӯем? Оё Худо, ҳангоме ки ба ғазаб меояд, бендолат аст? — Инро ман ба таври муҳокимаронии одамӣ мегӯям.

6. Ба ҳеч ваҷҳ. Зеро ки дар он сурат Худо чӣ тавр метавонад оламро доварӣ кунад?

7. Зеро ки агар ба воситаи дурӯғи ман ростии Худо барои ҷалоли Ё афзун мешуда бошад, пас чаро ман боз ҳамчун гуноҳкоре маҳкум мешавам?

8. Ва чӣ гуна баъзеҳо ба мо бӯхтон зада, даъво мекунанд, ки гӯё мо мегуфта бошем: ”Биёед, бадӣ кунем, то ки некӣ ҳосил шавад”? Маҳкумияти чунин касон ҳаққонист.

Ба гуноҳ гирифтагон будани ҳамаи одамон.

9. Пас чӣ гӯем? Оё мо бартарӣ дорем? Не, надорем, зеро ки мо аллакай исбот кардем, ки ҳам яҳудиён ва ҳам юнониён, ҳама гирифтагон гуноҳ ҳастанд,

10. Чунон ки навишта шудааст:

”Касе одил нест, як нафар ҳам нест;

11. ”Касе соҳибфаҳм нест; касе толиби Худо нест;

12. ”Ҳама гумроҳ шудаанд, аз як сар ношоҷанд: некӯкоре нест, як нафар ҳам нест.

13. ”Гулӯяшон қабри кушода аст; бо забонашон фиреб медиҳанд; бар лабонашон заҳри мор аст;

14. ”Даҳонашон пур аз ғайбат ва ҳасрат аст.

15. ”Пойҳошон барои хунрезӣ шитобон аст;

16. ”Харобкорӣ ва ҳалокат дар роҳҳои онҳост;

17. ”Онҳо роҳи сулҳу осоиштагиро наредонанд.

18. ”Дар пеши ҷашнашон тарси Худо нест”.

19. Лекин мо медонем, ки ҳар чи шарият мегӯяд, ба аҳли шарият рӯ оварда мегӯяд, то ки ҳар даҳоне баста шавад ва тамоми олам пеши Худо айбдор гардад,

20. Чунки бо аъмоли шариат ҳеҷ одаме пеши Ў сафед нахоҳад шуд; зеро ки гуноҳ ба воситаи шариат доништа мешавад.

Гуноҳкор фақат ба хотири Масеҳ ба воситаи имон сафед мешавад.

21. Аммо алҳол, сарфи назар аз шариат, адолати Худо зоҳир шудааст, ки Таврот ва анбиё бар он шаҳодат медиҳанд, —

22. Адолати Худо ба воситаи имон ба Исои Масеҳ барои ҳамаи имондорон; зеро ки ҳеҷ тафовуте нест,

23. Чунки ҳама гуноҳ карда, аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд

24. Ва ройгон, бо файзи Ў, ба воситаи кафорате ки дар Исои Масеҳ аст, сафед карда мешаванд,

25. Ки Ўро Худо пешниҳод кард, то ки дар Хуни Ў ба воситаи имон кафорате бошад, барои нишон додани адолати Ў дар омурзиши гуноҳхое ки пештар, дар замони пурсабрии Худо содир шудаанд,

26. Ва барои нишон додани адолати Ў дар замони ҳозира, то ки Ў одил бошад ва ҳар киро, ки ба Исо имон меоварад, сафед кунад.

27. Пас, кучост он чи боиси болидан бошад? Он тамоман аз байн рафтааст. Ба кадом шариат? Оё ба шариати аъмол? Не, балки ба шариати имон.

28. Зеро мо эътироф менамоем, ки одамизод, сарфи назар аз аъмоли шариат, ба воситаи имон сафед мешавад.

29. Ё ки Худо фақат Худои яҳудиён аст? Магар Худои халқҳо ҳам нест? Албатта, Худои халқҳо ҳам мебошад;

30. Чунки Худо ягона аст, ва Ў махтунонро аз рӯи имон ва номахтунонро ба воситаи имон сафед мекунад.

31. Пас, оё мо шариатро ба воситаи имон ботил мекунем? Ба ҳеҷ ваҷҳ, балки шариатро устувор мегардонем.

БОБИ ЧОРУМ

Иброҳим ба воситаи имон сафед шудааст.

1. ПАС, фаразан, падари мо Иброҳим ба ҳасби ҷисм чӣ чизе пайдо кард?

2. Агар Иброҳим бо аъмоли худ сафед шуда бошад, ӯ шоёни таъриф аст, аммо на дар пеши Худо.

3. Зеро ки дар Навиштаҳо чӣ гуфта шудааст? ”Иброҳим ба Худо имон овард, ва ин барои ӯ адолат ҳисоб карда шуд”.

4. Барои касе ки амал мекунад, муздаш на аз рӯи эҳсон, балки аз рӯи ӯҳдадорӣ ҳисоб карда мешавад;

Худо сарфи назар аз аъмол сафед мекунад.

5. Лекин барои касе ки амал намекунад, балки имон меоварад ба Он ки осӣро сафед мекунад, имонаш адолат ҳисоб карда мешавад.

6. Чунон ки Довуд низ одамеро хушбахт меномад, ки Худо ба вай адолатро сарфи назар аз аъмолаш ато мекунад:

7.”Хушо касоне ки қиноятқошон омурзида
ва хатоқошон пӯшида шудааст;

8.”Хушо касе ки Худованд гуноҳи варо ба ҳисоб намеоварад”.

Барои Иброҳим имон пеш аз хатна адолат ҳисоб карда шуд.

9. Оё ин хушбахтӣ ба махтунон тааллуқ дорад ё ки ба номахтунон низ? Мо гуфтем, ки барои Иброҳим имонаш адолат ҳисоб карда шуд.

10. Қай ҳисоб карда шуд? Баъд аз хатна ё ки пеш аз хатна? Баъд аз хатна не, балки пеш аз хатна буд.

11. Ва аломати хатнаро ӯ, ҳамчун мӯҳри адолат мувофиқи имоне ки дар ҳолати номахтунии худ дошт, пайдо кард, бинобар ин ӯ падари ҳамаи имондорони номахтун шуд, то ки ба онҳо низ адолат ато шавад,

12. Ва ҳамчунин падари махтунон шуд, ки онҳо на фақат хатна шудаанд, балки низ имонеро, ки Иброҳим дар ҳолати номахтунӣ дошт, пайравӣ мекунанд.

Иброҳим — падари ҳамаи имондорон.

13. Зеро ки ба Иброҳим, ё ба наслаш, ваъдаи он ки ӯ вориси ҳақон хоҳад буд, ба воситаи шариат не, балки ба воситаи адолати имон ато шудааст.

14. Зеро ки агар аҳли шариат ворис бошанд, дар он сурат имон пуч асту ваъда ботил;

15. Чунки шариат сабаби ғазаб мешавад, зеро дар ҷое ки шариат нест, вайронкунии он ҳам нест.

16. Бинобар ин мувофиқи имон аст, то ки мувофиқи файз бошад, барои он ки ваъда ба тамоми насли Иброҳим, на фақат ба насли мувофиқи шариат, балки ба насли мувофиқи имони $\bar{u}$ низ таъмин шавад, ки $\bar{u}$ падари ҳамаи мост,

17. Чунон ки навишта шудааст: "Ман туро падари халқҳои бисъёр гардондам", — дар пеши Худое ки Иброҳим ба $\bar{U}$ имон овард, дар пеши Худое ки мурдагонро зинда мекунад ва номавҷудро ҳамчун мавҷуд меҳонад.

18. Дар сурате ки ҳеҷ умеде набуд, Иброҳим умедвор шуда, имон овард, то ки падари халқҳои бисъёр шавад, аз рӯи он чи гуфта шудааст: "Насли ту чунин хоҳад буд".

19. Ва имонаш суст нагуд, ва ба он ҳам назар накард, ки ҷисми $\bar{u}$, дар синни қариб садсолағӣ, аллакай пир шудааст, ва батни Соро низ аз кор баромадааст;

20. Ва ба ваъдаи Худо аз беимонӣ шубҳа накард, балки дар имонаш устувор истода, Худоро ҳамду сано хонд,

21. Ва боварии комил дошт, ки $\bar{U}$ ба иҷрои ваъдаи Худ низ қодир аст.

На танҳо барои Иброҳим, балки низ барои ҳамаи онҳое ки ба Хуни кафорат ва ба эҳъи Масеҳ имон доранд, имон адолат ҳисоб карда шуд.

22. Аз ҳамин сабаб барои $\bar{u}$ адолат ҳисоб карда шуд.

23. Аммо на фақат нисбат ба $\bar{u}$ навишта шудааст, ки барои $\bar{u}$ ҳисоб карда шуд,

24. Вале нисбат ба мо низ: барои мо низ ҳисоб карда хоҳад шуд, ки имон дорем ба Он ки Худованди мо Исоро аз мурдагон эҳъё кард,

25. Ки $\bar{U}$ ба сабаби гуноҳҳои мо таслим карда шуд ва аз барои сафед кардани мо эҳъё гардид.

БОБИ ПАНҶУМ

Маънои сафед шудан.

1. Сулҳу осоиштағӣ бо Худо ва боварӣ ба наҷоти оянда.

1. ПАС, мо бо имон сафед шуда, бо Худо ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ сулҳу осоиштағӣ дорем,

2. Ки ба воситаи Ў мо бо имон сӯи ин файзе роҳ ёфтаем, ки дар он истодаем ва бо умеди ҷалоли Худо меболем.

3. Ва на фақат бо ин, балки бо мусибатҳо низ меболем, зеро медонем, ки мусибат сабрро ба вучуд меоварад,

4. Ва сабр—ботачрибагириро, ва ботачрибагӣ—умедро,

5. Ва умед шарманда намекунад, чунки муҳаббати Худо дар дилҳои мо ба воситаи Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шуд, ҷорӣ шудааст.

6. Зеро ки Масеҳ, ҳангоме ки мо ҳанӯз суст будем, дар вақти муқарраршуда барои осӣён мурд.

7. Зеро гумон намеравад, ки касе барои одиле бимирад, вале эҳтимол дорад, ки барои ягон некӯкоре касе ба мурдан ҷуръат кунад.

8. Лекин Худо муҳаббати Худо нисбат ба мо бо ҳамин исбот мекунад, ки ҳангоме ки ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

9. Пас, алалҳусус алҳол, ки бо Хуни Ў сафед шудаем, ба воситаи Ў аз ғазаб наҷот хоҳем ёфт.

10. Зеро ки агар бо Худо, ҳангоми душман будани худ, ба воситаи мамоти Писари Ў мусолиҳа карда бошем, — пас, алалҳусус баъд аз мусолиҳа кардан, мо ба воситаи ҳаёти Ў наҷот хоҳем ёфт;

11. Ва на фақат ин, балки низ бо Худо ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ меболем, ки ба василаи Ў алҳол мусолиҳа ба даст овардаем.

2. Ҳаёт ба воситаи Масеҳ ба ҷои мамот ба воситаи Одам.

12. Пас, чунон ки ба воситаи як одам гуноҳ ба ҷаҳон дохил шуд ва бо гуноҳ мамот омад, ончунон низ ба ҳамаи одамон гузашт, чунки ҳама гуноҳ карданд.

13. Зеро ки пеш аз шариат ҳам гуноҳ дар ҷаҳон буд, лекин вақте ки шариат нест, гуноҳ ҳисоб карда намешавад.

14. Бо ин ҳама, аз Одам то Мусо мамот бар онҳое низ ҳукмрон буд, ки гуноҳе ба монанди гуноҳи Одам накарда буданд, ки ӯ тимсоли Шахси оянда аст.

15. Лекин бахшоиши файз на ончунон аст, ки гуноҳ бошад. Зеро ки агар бо гуноҳи як кас бисъёр касон гирифтори мамот шуда бошанд, пас, алалҳусус файзи Худо ва бахшоиши он барои бисъёр касон ба василаи файзи як одам, яъне Исои Масеҳ, фаровон мегардад.

16. Ва бахшоиш на ончунон аст, ки ба воситаи як гуноҳ-

кор бошад; зеро ки доварӣ пас аз як гуноҳ сабаби маҳкумият мешавад, лекин бахшоиши файз пас аз гуноҳҳои бисъёр сафед мекунад.

17. Зеро ки агар бо гуноҳи як кас мамот ба воситаи ҳамин як кас ҳукмрон шуда бошад, — пас, алалхусус онҳое ки файзи фаровон ва бахшоиши адолатро қабул мекунанд, дар ҳаёт ба воситаи Исои Масеҳи ягона ҳукмрон хоҳанд шуд.

18. Бинобар ин, чунон ки ба воситаи гуноҳи як кас ҳамаи одамон маҳкум шуданд, ончунон ба воситаи адолати як кас ҳамаи одамон барои ҳаёт сафед шуданд.

19. Зеро, чунон ки ба воситаи беитоати як кас бисъёр касон гуноҳкор шуданд, ончунон ба воситаи итоати як кас бисъёр касон одил мешаванд.

20. Аммо шариат баъд ба майдон омад, то ки гуноҳ зиёд шавад; ва ҳангоме ки гуноҳ зиёд шуд, файз бағоят фаровон гардид,

21. То ки, чунон ки гуноҳ ба воситаи мамот ҳукмрон шуд, ончунон файз ҳам ба воситаи адолат барои ҳаёти ҷовидонӣ ба василаи Худованди мо Исои Масеҳ ҳукмрон шавад.

БОБИ ШАШУМ

3. Озод шудан аз қуввати гуноҳ ва мамот.

1. ПАС чӣ гӯем? Оё дар гуноҳ бимонем, то ки файз зиёд шавад? Ба ҳеч вачҳ.

2. Мо, ки нисбат ба гуноҳ мурдаем, чӣ гуна метавонем дар он боз зиндагӣ кунем?

3. Оё наредонед, ки ҳамаи мо, ки дар Исои Масеҳ таъмид ёфтаем, дар мамоти Ӯ таъмид ёфтаем?

4. Пас мо, дар мамоташ таъмид ёфта, бо Ӯ дафн шудаем, то ки, чунон ки Масеҳ бо ҷалоли Падар аз мурдагон эҳё шуд, ончунон мо низ дар ҳаёти нав қадамгузор шавем.

5. Зеро ки агар мо дар мисоли мамоти Ӯ бо Ӯ пайванд шуда бошем, дар мисоли эҳёи Ӯ низ пайванд хоҳем буд.

6. Зеро медонем, ки инсони кӯҳнаи мо бо Ӯ маслуб шудааст, то ки чисми пургуноҳ ботил гардад, ва мо дигар бандогони гуноҳ набошем;

7. Чунки мурда аз гуноҳ фориф аст.

8. Агар мо бо Масеҳ мурда бошем, боварӣ дорем, ки бо Ӯ низ хоҳем зист.

9. Зеро медонем, ки чун Масеҳ аз мурдагон эҳё шуд, дигар намемирад: мамот дигар бар Ў қудрат надорад.

10. Зеро, ин ки Ў мурд, як бор барои ҳамеша нисбат ба гуноҳ мурд, аммо ин ки зинда аст, барои Худо зинда аст.

11. Ҳамин тавр шумо низ худро барои гуноҳ кардан мурда, аммо барои Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ зинда ҳисоб кунед.

12. Пас, бигзор гуноҳ дар ҷисми мирандаи шумо ҳукмрон нашавад, то ки ба ҳавасҳои он итоат намоед;

13. Ва андоми худро ба гуноҳ насупоред, то ки олати шарорат шавад, балки худро, ҳамчун касони аз мурдагон зиндашуда, ба Худо таслим кунед ва андоми худро дар ихтиёри Худо вогузор намоед, то ки олати адолат бошад.

4. Собит мондан дар мутеъ, қудсият ва хизматгузорию абадӣ ба Худо.

14. Зеро ки гуноҳ дигар набояд бар шумо ҳукмронӣ кунад: шумо, охир, тобеи шариат не, балки тобеи файз ҳастед.

15. Пас чӣ кунем? Оё гуноҳ кардан гирем ба он сабаб ки тобеи шариат не, балки тобеи файз ҳастем? Ба ҳеч ваҷҳ.

16. Оё намедонед, ки ба ҳар кӣ шумо худро чун бандагон барои итоат таслим кунед, бандагони ҳамон кас гардида, ба вай мутеъ мешавед, хоҳ гуноҳе барои мамот бошад, хоҳ итоате барои адолат?

17. Аммо, Худоро шукр, ки агарчи пештар бандагони гуноҳ будед, ҳоло аз самими қалб ба ҳамон тарзи таълим мутеъ шудаед, ки худро ба он таслим кардаед.

18. Ва аз гуноҳ фориғ шуда, бандагони адолат гардидаед.

19. Ба хотири сустии ҷисматон, ба таври муҳокимаронии одамӣ мегӯям: чунон ки шумо андоми худро ба бандагии нопокӣ ва шарорат таслим карда, ба шарорат афтода будед, ончунон ҳоло андоми худро ба бандагии адолат барои қудсият вогузор намоед.

20. Зеро вақте ки шумо бандагони гуноҳ будед, аз адолат фориғ будед.

21. Пас он вақт чӣ самаре доштед? Корҳое мекардед, ки ҳоло аз онҳо шарм доред, чунки анҷоми онҳо мамот аст.

22. Лекин ҳоло, ки аз гуноҳ фориғ шуда, бандагони Худо гардидаед, самари шумо қудсият аст, ва анҷоми кор ҳаёти ҷовидонист.

23. Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо бахшоиши файзи

Худо ҳаёти ҷовидонист ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ.

БОБИ ҲАФТУМ

5. Озодӣ аз шариат ва халосӣ аз низои байни ҷисм ва рӯҳ.

1. ЭЙ бародарон, магар намедонед, — зеро ба воқиғони шариат сухан мегӯям, — ки шариат бар одамизод дар айёми зиндагии вай қудрат дорад?

2. Зеро ки зани шавҳардор мувофиқи шариат ба шавҳари зинда вобаста аст, ва агар шавҳараш бимирад, вай аз шариати шавҳардорӣ фориғ мешавад.

3. Бинобар ин агар вай дар айёми зиндагии шавҳараш ба марди дигаре равад, зинокор номида мешавад; лекин агар шавҳараш бимирад, вай аз шариат фориғ мешавад ва ҳар гоҳ ба марди дигар бирасад, зинокор ҳисоб намеёбад.

4. Шумо низ, эй бародарон, ба воситаи Бадани Масеҳ ба шариат мурдаед, то ки ба Дигаре, ба Он ки аз мурдагон эҳё шуд, тааллуқ дошта бошед, барои он ки мо ба Худо самаре оварем.

5. Зеро, вақте ки мо ба ҳасби ҷисм зиндагӣ мекардем, ҳаваси гуноҳое ки ба воситаи шариат ошкор мешуд, дар андоми мо амал мекард, барои он ки ба мамот самаре оварем;

6. Лекин ҳоло мо ба шариате ки моро баста буд, мурда, аз он фориғ шудаем, то ки мувофиқи рӯҳи тоза бандагӣ кунем, на ин ки мувофиқи ҳарфи кӯҳна.

7. Пас чӣ гӯем? Оё шариат бо гуноҳ якест? Ба ҳеҷ ваҷҳ. Лекин ман гуноҳро маҳз ба воситаи шариат донистаам. Зеро агар шариат намегуфт, ки "тамаъ накун", ман намедонистам, ки тамаъ чист.

8. Аммо гуноҳ, бо баҳонаи ҳукми шариат, дар дили ман ҳар гуна тамаъро ба вучуд овард, зеро ки бе шариат гуноҳ мурда аст.

9. Ман як вақте бе шариат зиндагӣ мекардам; аммо вақте ки ҳукми шариат ба майдон омад, гуноҳ ҷон гирифт,

10. Ва ман мурдам, ва он ҳукме ки барои ҳаёт дода шуда буд, сабаби мамоти ман шуд;

11. Чунки гуноҳ, бо баҳонаи ҳукми шариат, маро фиреб дод ва ба воситаи он кушт.

12. Бинобар ин шариат муқаддас аст, ҳукми он низ муқаддас, барҳақ ва нек аст.

13. Пас, оё чизи нек барои ман сабаби мамот шуд? Ба ҳеч вачҳ. Балки гуноҳ сабаби он шуд: барои он ки вай ҳамчун гуноҳ зоҳир шавад, ба воситаи чизи нек ба ман мамот овард, то ки гуноҳ ба воситаи ҳукми шариат ниҳоятдараҷа азим гардад.

14. Зеро мо медонем, ки шариат рӯҳонӣ мебошад, вале ман нафсонӣ ҳастам ва ба гуноҳ фурухта шудаам.

15. Ман, охир, он чи мекунам, намефаҳмам; чунки он чи мехоҳам, намекунам, балки он чи бад мебинам, мекунам.

16. Пас модоме ки он чи намехоҳам, мекунам, бо ҳамин эътироф менамоям, ки шариат нек аст.

17. Бинобар ин акнун кунандаи он ман нестам, балки гуноҳест, ки дар ман вучуд дорад.

18. Зеро медонам, ки дар ман, яъне дар ҷисми ман, чизи нек мавҷуд нест; чунки майли қардани кори нек дар ман бошад ҳам, ёрои қардани он надорам.

19. Зеро он кори неке ки мехоҳам, намекунам, лекин кори баде ки намехоҳам, мекунам.

20. Пас модоме ки он чи намехоҳам, мекунам, акнун кунандаи он ман нестам, балки гуноҳест, ки дар ман вучуд дорад.

21. Хуллас, ман чунин қонун пайдо мекунам, ки ҳангоме ки ман мехоҳам кори нек кунам, аз ман кори бад сар мезанад.

22. Зеро ки ман ба ҳасби инсонии ботинӣ аз шариати Худо лаззат мебарам,

23. Лекин дар андоми худ қонуни дигаре мебинам, ки он ба муқобили қонуни хиради ман мечангад ва маро асири он қонуни гуноҳ мегардонад, ки дар андоми ман мавҷуд аст.

24. Вой бар ҳоли ман, ки шахси мискин ҳастам! Кӣ маро аз ин ҷисми гирифтори мамот раҳой медихад?

25. Худоро ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ шукр мегӯям. Пас, ман бо хиради худ шариати Худоро бандагӣ мекунам, вале бо ҷисми худ қонуни гуноҳро.

БОБИ ҲАШТУМ

6. Ҳаёт дар рӯҳ.

1. ПАС, ҳеч маҳкумияте нест барои онҳое ки дар Исои Масеҳ ҳастанд ва на ба ҳасби ҷисм, балки ба ҳасби рӯҳ зиндагӣ мекунанд,

2. Чунки қонуни рӯҳи ҳаёт дар Исои Масеҳ маро аз қонуни гуноҳ ва мамот фориф кардааст.

3. Зеро, азбаски шариат бо айби ҷисм суст шуда, ноилоч монда буд, Худо Писари Худо ба сурати ҷисми пургуноҳ ва барои гуноҳ фиристода, гуноҳро дар ҷисм маҳкум кард,

4. То ки аҳкоми одилонаи шариат дар мо, ки на ба ҳасби ҷисм, балки ба ҳасби рӯҳ зиндагӣ мекунем, ба амал ояд.

5. Зеро онҳое ки ба ҳасби ҷисм зиндагӣ мекунанд, дар бораи чизи ҷисмонӣ фикр меронанд, вале онҳое ки ба ҳасби рӯҳ зиндагӣ мекунанд, дар бораи чизи рӯҳонӣ фикр меронанд.

6. Фикрҳои ҷисмонӣ мамот аст, аммо фикрҳои рӯҳонӣ — ҳаёт ва сулҳу осоиштагӣ,

7. Чунки фикрҳои ҷисмонӣ душманӣ ба Худост, зеро ки ба шариати Худо итоат намекунад ва наметавонад итоат кунад.

8. Бинобар ин онҳое ки ба ҳасби ҷисм зиндагӣ мекунанд, ба Худо писанд афтада наметавонанд.

9. Лекин шумо на ба ҳасби ҷисм, балки ба ҳасби рӯҳ зиндагӣ мекунед, агар ҳақиқатан Рӯҳи Худо дар шумо сокин бошад. Аммо агар касе дорои Рӯҳи Масеҳ набошад, вай аз онӣ ӯ нест.

10. Ва агар Масеҳ дар шумо бошад, ҷисм ба воситаи гуноҳ мурда аст, вале рӯҳ ба воситаи адолат зинда аст.

11. Ва агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳё кард, дар шумо сокин бошад, Он ки Масеҳро аз мурдагон эҳё кард, ҷисмҳои мирандаи шуморо низ бо Рӯҳи Худ, ки дар шумо сокин аст, зинда хоҳад кард.

12. Пас, эй бародарон, мо ӯҳдадори ҷисм нестем, ки ба ҳасби ҷисм зиндагӣ кунем;

13. Зеро ки агар шумо ба ҳасби ҷисм зиндагӣ кунед, албатта хоҳед мурд; аммо агар аъмоли ҷисмониро ба воситаи Рӯҳ бикӯшед, зинда хоҳед монд.

Касе ки бо файзи Рӯҳулқудс имондор аст, фарзандхондагии Худоро қабул мекунад.

14. Зеро ҳамаи онҳое ки роҳнамояшон Рӯҳи Худост, фарзандони Худо ҳастанд;

15. Чунки шумо рӯҳи бандагиро қабул накардаед, ки боз ҳаросон шавед, балки Рӯҳи фарзандхондагиро қабул кар-

даед, ки ба Он мо нидо мекунем: "Эй Або, эй Падар!"

16. Ҳамон Рӯҳ ба рӯҳи мо шаҳодат медиҳад, ки мо фарзандони Худо ҳастем.

Анҷоми начот фарзандхондагии Худо.
1. *Интизории бесаброна ба ҷалоли оянда.*

17. Ва агар фарзандонаш бошем, ворисонаш низ ҳастем: ворисони Худо ва ҳамирсонии Масеҳ ҳастем, агар ҳақиқатан бо Ӯ азобу уқубат кашем, то ки бо Ӯ низ ҷалол ёбем.

18. Зеро, ба ақидаи ман, азобу уқубатҳои замони ҳозира назар ба он ҷалоле ки дар мо зоҳир хоҳад шуд, ҳеҷ аст.

19. Зеро ки махлуқот бо умед ба зуҳури фарзандони Худо мунтазир аст,

20. Чунки махлуқот на бо ихтиёри худ, балки ба хотири мутеъкунандаи худ мутеи оворагӣ шудааст, ба умеди он ки

21. Худи махлуқот ҳам аз бандагии фано халосӣ ёфта, ба озодии ҷалоли фарзандони Худо шарик хоҳад шуд.

22. Зеро медонем, ки тамоми махлуқот бо якҷоягӣ то алҳол оху нола мекунад ва азоб мекашад;

23. Ва на фақат он, балки худи мо низ, ки соҳиби навбари Рӯҳ ҳастем, дарунакӣ оху нола мекунем ва мунтазири фарзандхондагӣ ва кафорати ҷисми худ мебошем.

24. Зеро ки бо умед начот ёфтаем. Аммо умед, вақте ки онро мебинанд, дигар умед нест; зеро ки кас агар чизеро бинад, чаро боз дар умеди он бошад?

25. Аммо агар мо дар умеди чизе бошем, ки онро намебинем, бо сабр мунтазираш мешавем.

2. *Рӯҳулқудс бо иродаи Худо барои имондорон шафоат мекунад.*

26. Ҳамчунин Рӯҳ низ моро дар нотавониямон тақвият медиҳад; зеро ки мо намедонем дар чӣ хусус ба таври бояду шояд дуо гӯем, лекин Худи Рӯҳ барои мо бо оху нолаҳое шафоат мекунад, ки сухан аз баёнашон очиз аст.

27. Таҳқиқкунандаи дилҳо аз андешаи Рӯҳ огоҳ аст, чунки Ӯ барои муқаддасон мувофиқи хости Худо шафоат мекунад.

28. Дар баробари ин мо медонем, ки ба дӯстдорони Худо, ки мувофиқи пешбини Ӯ даъват шудаанд, ҳама чиз бар нафъашон ёрдам медиҳад;

29. Зеро ҳар киро, ки ӯ пешакӣ шинохтааст, онҳоро низ пешакӣ муайян кардааст, ки ба сурати Писараш монанд шаванд, то ки ӯ дар миёни бародарони бисъёр нахустзода бошад;

30. Ва ҳар киро, ки ӯ пешакӣ муайян кардааст, онҳоро низ даъват намудааст; ва ҳар киро, ки даъват намудааст, онҳоро низ сафед кардааст; ва ҳар киро, ки сафед кардааст, онҳоро низ ҷалол додааст.

3. Бовариш пур аз ҷалоли фарзандони Худо.

31. Пас мо ба ин чӣ гӯем? Агар Худо тарафгири мо бошад, зидди мо кист?

32. Он Худое ки Писари Худро дарег надоштааст, балки ӯро барои ҳамаи мо таслим кардааст, чӣ гуна бо якҷоягии ӯ ҳама чизро ба мо намебахшад?

33. Кӣ баргузидагони Худоро айбдор мекунад? Оё Худое ки сафедкунанда аст?

34. Кӣ маҳкум мекунад? Оё Масеҳе ки мурдааст, вале боз эҳёе шудааст? Оё ӯ, ки ба ямини Худо нишастааст? Оё ӯ, ки дар ҳаққи мо шафоат мекунад?

35. Кӣ моро аз муҳаббати Масеҳ чудо мекунад? Оё андӯх, ё фалокат, ё таъқибот, ё гуруснагӣ, ё бараҳнагӣ, ё хатар, ё шамшер?

36. Чунон ки навишта шудааст:

”Ба хотири Ту мо ҳар рӯз кушта мешавем,
мисли гӯсфандони забҳ ба шумор меравем”.

37. Аммо бар ҳамаи ин мо ба воситаи Дӯстдорамон пурра ғолиб меоем.

38. Зеро ман мӯътақидам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на мабдаъҳо, на қувваҳо, на ҳозира, на оянда,

39. На баландӣ, на умқ, на ҳар гуна махлуқи дигар моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, чудо карда наметавонад.

БОБИ НУҲУМ

Роҳҳои мӯъҷизасои Худо бо Исроил.

1. Фарзанди Худо будан ба ваздаҳои Худо асос меёбад, лекин на ба пайдоиши табиӣ.

1. ДАР Масеҳ рост мегӯям, дурӯғ намегӯям, вичдонам дар Рӯхулқудс бо ман шаҳодат медиҳад,

2. Ки ғуссаи бузургест барои ман, ва сӯзи дили ман поён надорад:

3. Зеро ман мехостам, ки ба хотири бародаронам, ки ба ҳасби ҷисм хешони мананд, худам аз Масеҳ маҳрум шавам.

4. Онҳо исроилиёнанд; фарзандхондагӣ ва ҷалол, аҳдҳо ва шариат, ибодат ва ваъдаҳо ба онҳо тааллуқ доранд;

5. Ва падарон аз онҳоянд, ва аз онҳо Масеҳ ба ҳасби ҷисм ба ҷаҳон омадааст, ки Худо бар ҳама ва то абад муборак аст, омин.

2. Ваъдаҳои Худо фақат ба Исроили ҳақиқӣ дахл доранд.

6. Аммо чунин нест, ки каломи Худо аз эътибор соқит шуда бошад. Зеро на ҳама исроилиянд, ки аз Исроил бошанд,

7. Ва на ҳама фарзандони Иброҳиманд, ки наслаш ҳастанд; балки "насли ту аз Исҳоқ хонда хоҳад шуд".

8. Яъне на ҳамаи фарзандони ҷисм фарзандони Худо ҳастанд; балки фарзандони ваъда насл ҳисоб меёбанд.

9. Зеро ки каломи ваъда чунин аст: "Дар ҳамин вақт хоҳам баргашт, ба Сороро писаре хоҳад шуд".

10. Ва на фақат ин, балки ба Ривқо низ ҳамин тавр шуд, вақте ки вай аз яке, яъне аз падарамон Исҳоқ ба як шикам ду писарро ҳомила буд.

11. Зеро ки пеш аз таваллуди онҳо, ки ҳанӯз ҳеҷ амали неке ё баде накарда буданд, — барои он ки пешбини Худо дар интихобашон на аз аъмол, балки аз Даъваткунанда содир шавад, —

12. Ба вай гуфта шуд: "Калонӣ ба хурдӣ хизмат кунад",

13. Чунон ки навишта шудааст: "Яъқубро Ман дӯст доштам, аммо Эсовро бад дидам".

3. Марҳамати Худо ба иродаи муқаддаси У вобаста аст.

14. Пас чӣ гӯем? Магар назди Худо беинсофӣ ҳаст? Ба ҳеҷ ваҷҳ.

15. Зеро ки У ба Мусо мегӯяд: "Ҳар киро марҳамат кардан хоҳам, марҳамат мекунам; ба ҳар кӣ раҳм кардан хоҳам, раҳм мекунам".

16. Пас, гап на дар он кас аст, ки майл дорад ва саъю кӯшиш мекунад, балки дар марҳамати Худост.

17. Зеро ки Навиштаҳо ба фиръавн мегӯяд: "Барои он Ман туро ба по гузоштаам, ки қуввати Худо бар ту нишон диҳам, то ки исми Ман дар тамоми ҷаҳон интишор ёбад".

18. Пас, ӯ ҳар киро хоҳад, марҳамат мекунад, ва ҳар киро хоҳад, сангдил мегардонад.

19. Ту ба ман хоҳӣ гуфт: "Пас чаро ӯ боз мазаммат мекунад? Зеро кист, ки ба иродаи ӯ муқобилат карда тавонад?"

20. Аммо ту кистӣ, эй одамизод, ки бо Худо баҳсу мунозира мекуни? Оё маснӯъ ба сонё мегӯяд: "Чаро маро чунин сохтӣ?"

21. Оё кӯзагар ихтиёр надорад, ки аз айни як гил зарфе барои истеъмолоти олий ва зарфи дигаре барои истеъмолоти паст бисозад?

22. Пас, чӣ ҷои баҳс аст, ки агар Худо, бо мақсади нишон додани ғазаби Худ ва зоҳир сохтани иқтидори Худ, зарфҳои ғазабро, ки барои ҳалокат сохта шудаанд, бо пурсабрии азиме таҳаммул карда бошад,

23. То ки фаровонии ҷалоли Худо бар зарфҳои марҳамат, ки ӯ пешакӣ онҳоро барои ҷалол омода кардааст, зоҳир созад.

24. Ва он зарфҳои марҳамат моем, ки ӯ моро на фақат аз байни яҳудиён, балки аз байни халқҳо ҳам даъват намудааст,

4. Мувофиқи пешгӯиҳои анбиё фақат «бақияи» исроилиёни имондор начот хоҳанд ёфт.

25. Чунон ки дар Ҳушаъ низ мегӯяд:

«Онҳоеро, ки қавми Ман нестанд, қавми Худ хоҳам ҳонд, ва онро,
ки маҳбуба нест, маҳбуба хоҳам ҳонд;

26. «Ва дар он ҷое ки ба онҳо гуфта шудааст:

"Шумо қавми Ман нестед",
онҳо фарзандони Худои Ҳай номида хоҳанд шуд».

27. Ва Ишаъё дар бораи Исроил нидо мекунад, ки: "Агар шумораи бани-Исроил мисли реги баҳр бошад ҳам, бақияе начот хоҳад ёфт;

28. "Зеро ки Худованд коре ба итмом мерасонад ва ба зудӣ аз рӯи адолат ҳал мекунад, кори қатъие бар замин анҷом медиҳад".

29. Ва чунон ки Ишаъё пешгӯӣ кардааст:

"Агар Худованди лашкарҳо барои мо насле боқӣ намегузошт,

мо мисли Садӯм мешудем ва ба Амӯро монандӣ мешоштем”.

5. Гуноҳи Исроил: вай мавъизаро дар бораи сафед шудан бо имон мункир шуд.

30. Пас чӣ гӯем? Халқҳое ки дар паи адолат набуданд, адолат ба даст оварданд: адолате ки аз имон аст;

31. Аммо Исроил, ки дар паи шариати адолат буд, ба шариати адолат нарасид.

32. Чаро? Чунки онро на дар имон, балки дар аъмол толиб шуданд. Онҳо ба санги пешпо пешпо хӯрданд,

33. Чунон ки навишта шудааст:

”Инак, дар Сион санги пешпо ва сахраи васваса мегузорам,

ва ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад,
хичил нахоҳад шуд”.

БОБИ ДАХУМ

Ҳар кӣ имон оварад ва Худовандро даъват намояд, наҷот хоҳад ёфт.

1. Эй бародарон! Орзуи дили ман ва дуои ман назди Худо барои Исроил ин аст, ки онҳо наҷот ёбанд.

2. Зеро дар бораи онҳо шаҳодат медиҳам, ки рашқи Худоро доранд, аммо на аз рӯи фаҳм.

3. Зеро ки ба адолати Худо сарфаҳм нарафта, адолати худашонро барқарор карданӣ шуданд ва ба ин сабаб ба адолати Худо итоат накарданд;

4. Чунки Масеҳ анҷоми шариат аст барои адолати ҳар касе ки имон меоварад.

5. Мусо дар бораи адолате ки аз рӯи шариат аст, чунин менависад: ”Ҳар кӣ онро ба ҷо оварад, ба воситаи он хоҳад зист”.

6. Аммо адолате ки аз рӯи имон аст, чунин мегӯяд: «Дар дили худ нагӯ: ”Кӣ ба осмон сууд мекунад?”» — барои он ки Масеҳро поён фурурад.

7. Ё: ”Кӣ ба варта нузул мекунад?” — барои он ки Масеҳро аз мурдагон боло барорад.

8. Аммо вай чӣ мегӯяд? ”Калом наздики туст, дар да-

ҳони ту ва дар дили туст”, яъне каломи имон, ки мо онро мавъиза мекунем.

9. Зеро агар ту бо даҳони худ эътироф кунӣ, ки Исо Худованд аст, ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳё кард, наҷот хоҳӣ ёфт;

10. Чунки одам бо дили худ имон меоварад, ки ин барои адолати ӯст, ва бо даҳони худ эътироф мекунад, ки ин барои наҷоти ӯст.

11. Зеро Навиштаҳо мегӯяд: ”Ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, хичил нахоҳад шуд”.

12. Ва дар ин бобат ҳеҷ тафовуте дар миёни яҳудиён ва юнониён нест, зеро ҳама Худованди Ягонае доранд, ки барои ҳамаи онҳое ки исми Ӯро мехонанд, сарватманд аст.

13. Зеро ”ҳар кӣ исми Худовандро бихонад, наҷот хоҳад ёфт”.

14. Аммо чӣ гуна онҳо бихонанд Онро, ки ба Ӯ имон наовардаанд? Чӣ гуна онҳо имон оваранд ба Он ки дар бораи Ӯ чизе нашунидаанд? Чӣ гуна онҳо бидуни воизон чизе бишнаванд?

15. Ва чӣ гуна ба онҳо воизон мавъиза кунанд бе он ки фиристода шаванд? Чунон ки навишта шудааст: ”Чӣ гуна зебост пойҳои онҳое ки аз сулҳу осоиштагӣ башорат медиҳанд, аз некӣ башорат медиҳанд!”

16. Лекин на ҳама башоратро гӯш карданд. Зеро Ишаъе мегӯяд: ”Худовандо! Кӣ ба ваъзи мо имон овардааст?”

17. Пас, имон аз шунидани ваъз аст ва шунидани ваъз ба воситаи каломи Худост.

18. Аммо мегӯям: оё онҳо нашунидаанд? Баръакс:

”Садои онҳо дар тамоми замин паҳн шуд,
ва каломашон то ақсои дунё расид”.

19. Аммо мегӯям: оё Исроил намедонист? Пеш аз ҳама Мусо мегӯяд:

”Ман ба воситаи он чи қавм нест,
рашки шуморо ба вучуд хоҳам овард, ба воситаи
мардуми бефаҳм шуморо ба ҳашм хоҳам овард”.

20. Ва Ишаъе далерона мегӯяд:

”Касоне Маро ёфтанд,
ки толиби Ман набуданд,
ба касоне Худро зоҳир сохтам, ки чӯёи Ман набу-
данд”.

21. Аммо дар бораи Исроил Ӯ мегӯяд: ”Тамоми рӯз

дастҳои Худо сӯи қавми бейтоат ва гарданкаш дароз кардам”.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

На тамоми Исроил сангдил хоҳад шуд.

1. ПАС, ман мегӯям: магар Худо қавми Худо рад кардааст? Ба ҳеч ваҷҳ. Зеро ки ман ҳам исроилӣ, аз насли Иброҳим, аз сибти Бинъёмин ҳастам.

2. Худо қавми Худо, ки пешакӣ шинохта буд, рад накардааст. Оё наредонед, ки Навиштаҳо дар ҳикояти Ильёс чӣ мегӯяд? Чӣ гуна ӯ ба Худо аз Исроил шикоят карда, мегӯяд:

3. ”Худовандо! Анбиёи Туро онҳо куштанд, қурбонгоҳҳои Туро вайрон карданд; танҳо ман мондаам, дар қасди чони ман низ мебошанд”.

4. Аммо Худо ба ӯ чӣ ҷавобе дод? ”Ҳафт ҳазор одамро, ки назди Баал* зону назадаанд, барои Худ нигоҳ доштаам”.

5. Ҳамчунин дар замони ҳозира низ, мувофиқи интиҳоби файз, бақияе мондааст.

6. Аммо агар ин мувофиқи файз бошад, пас мувофиқи аъмол нест, вагар на файз дигар файз нашуда мемонад. Ва агар мувофиқи аъмол бошад, пас ин дигар файз нест, вагар на амал дигар амал нашуда мемонад.

7. Пас чӣ гӯем? Исроил он чиро, ки толиб буд, ба даст наовард. Аммо баргузидагон ба даст оварданд, ва касони боқӣ сангдил шуданд,

8. Чунон ки навишта шудааст:

”Худо ба онҳо рӯҳи хоби гаронро дод,
ва чашмоне ки намебинанд,
ва гӯшҳое ки то имрӯз намешунаванд”.

9. Довуд низ мегӯяд:

”Бигзор суфраи онҳо барои сазояшон ба доме,
капқоне ва тузоқе мубаддал гардад;

10. Бигзор чашмони онҳо хира шавад,
то ки набинанд, ва тахтапушти онҳо абадан ҳам шавад”.

*4. Баал — бути мардуми қадими Канъон ва Финиқия.

Даъват шудани халқҳо тарғиб аст барои Исроил.

11. Пас, ман мегӯям: оё онҳо то ба дараҷае пешпо хӯрдаанд, ки фурӯ ғалтанд? Ба ҳеч вачҳ. Аммо аз пешпохӯрии онҳо ба халқҳо наҷот омад, то ки рашки онҳоро ба вучуд оварад.

12. Ва агар пешпохӯрии онҳо сарвати ҷаҳон ва шикасти онҳо сарвати халқҳо бошад, камоли онҳо чанд маротиба зиёдтар фоидабахш хоҳад буд!

Имондорон набояд мағрур шаванд, балки бо фурӯтанӣ бар ҳасби имон дар меҳрубонии Худо собит бимонанд.

13. Ба шумо, эй халқҳо, мегӯям: ҳамчун ҳаввориҳои халқҳо ман хизмати худро ситоиш мекунам:

14. Ба умеди он ки рашки онҳоеро, ки ба ҳасби ҷисм ба ман наздиканд, ба вучуд оварам ва баъзеи онҳоро наҷот диҳам.

15. Зеро, агар радшавии онҳо мусолиҳаи ҷаҳон шуда бошад, пас қабулшавии онҳо, ба ҷуз эҳё аз мурдагон, чӣ хоҳад буд?

16. Агар хамирмаоя муқаддас бошад, хамир низ муқаддас аст; ва агар реша муқаддас бошад, шоҳаҳо низ муқаддас аст.

Огоҳонидани халқҳо аз ҷавобаландӣ.

17. Аммо агар баъзе аз шоҳаҳо шикаста чудо шуда бошанд, ва ту, ки зайтуни ёбой будӣ, ба ҷои онҳо пайванд гашта, ба реша ва шираи зайтун шарик шуда бошӣ, —

18. Пас назди он шоҳаҳо мағрур машав; ва агар мағрур шавӣ, бидон, ки ту решаро нигоҳ надоштаӣ, балки реша туро нигоҳ доштааст.

19. Ту хоҳӣ гуфт: "Шоҳаҳо шикаста чудо шудаанд, то ки ман пайванд шавам".

20. Бале. Онҳо ба сабаби беимонӣ шикаста чудо шудаанд, аммо ту ба воситаи имон истодагӣ мекуни: ғурур макун, балки битарс.

21. Зеро ки агар Худо шоҳаҳои табииро амон надода бошад, туро низ амон нахоҳад дод.

22. Пас, меҳрубонӣ ва саҳтгирии Худоро бубин: Ў саҳтгир аст ба онҳое ки афтода чудо шудаанд, ва меҳрубон аст ба ту, агар дар меҳрубонии Ў бимонӣ; вагар на ту низ бурида хоҳӣ шуд.

23. Лекин онҳо низ, агар дар беимонӣ намонанд, пайванд хоҳанд шуд, зеро Худо қодир аст, ки онҳоро боз пайванд кунад.

24. Зеро, агар ту аз зайтуни табиатан ёбой бурида шуда, бар хилофи табиат ба зайтуни хуб пайванд шуда боӣ, пас алалхусус инҳо, ки шохаҳои табиӣ ҳастанд, ба зайтуни худ пайванд хоҳанд шуд.

Начоти қатъии Исроил.

25. Зеро, эй бародарон, ман намехоҳам, ки шумо, худро доно пиндошта, аз чунин сир беҳабар монед, ки як қисми Исроил ба сангдилӣ гирифта шудааст то вақте ки шумораи пурраи ғайрияҳудиён дохил шаванд,

Бахшоишҳо ва даъвати Худо тағйирнопазир аст, муқаддартӣ ӯ ақлорас ва роҳҳои ӯ таҳқиқнашаванда аст.

26. Ва он гоҳ тамоми Исроил начот хоҳад ёфт, чунон ки навишта шудааст:

”Аз Сион Раҳокунанда хоҳад омад ва маъсиятро аз Яъқуб дафъ хоҳад кард;

27. ”Ва ин аст аҳди Ман бо онҳо дар замоне ки гуноҳшонро аз миён бардорам”.

28. Ба сабаби Инчил, онҳо душманонанд ба хотири шумо; лекин ба сабаби интиҳоб, онҳо маҳбубанд ба хотири падарон;

29. Зеро ки бахшоишҳо ва даъвати Худо тағйирнопазир аст.

30. Зеро, чунон ки шумо низ як вақте ба Худо итоат накардед, вале алҳол, ба сабаби беитоатии онҳо, марҳамат ёфтаед, —

31. Ҳамчунин онҳо низ ҳоло итоат накарданд, то ки ҳудудон низ ба воситаи ҳамон марҳамате ки шумо ёфтаед, марҳамат ёбанд.

32. Зеро ки Худо ҳамаро ба беитоатӣ дучор овардааст, то ки ҳамаро марҳамат кунад.

Ҷалол додани роҳҳои мӯъҷизаосои Худо.

33. Зиҳӣ умқи сарват ва ҳикмат ва маърифати Худо! Чӣ қадар ақлорас аст довари ӯ ва таҳқиқнопазир аст роҳҳои ӯ!

34. Зеро кист, ки афкори Худовандро дарк карда бошад? Ё кист, ки мушовири ӯ шуда бошад?

35. Ё кист, ки ба У пешакӣ чизе дода бошад, то ки дошашро ба вай баргардонад?

36. Зеро ки ҳама чиз аз Уст, ба воситаи Уст ва барои Уст. Уро то абад ҷалол бод. Омин.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Ҳаёти имондорон хизматгузорӣ ба Худоист.

1. ПАС, шуморо, эй бародарон, ба марҳамати Худо даъват менамоям, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед: ибодати оқилонаи шумо ҳамин хоҳад буд;

2. Худо ба ин дунё ҳамшакл насозед, балки ба воситаи таҷдиди ақлатон шакли тозае ба худ бигиред, то дарк кунед, ки иродаи нек, писандида ва комили Худо чист.

Бахшишҳои файзи Худо дар хизматгузорӣ ба калисост.

3. Зеро ба ҳасби файзе ки ба ман ато шудааст, ба ҳар яке аз шумо мегӯям: дар ҳаққи худатон бештар аз он чи шоён аст, фикр накунад, балки хоксорона, ба андозаи имоне ки Худо ба ҳар кас насиб кардааст, фикр ронед.

4. Зеро, чунон ки дар як бадан андоми бисъере дорем, лекин на ҳамаи андомҳо айни як корро ба ҷо меоваранд,

5. Ҳамчунин мо, ки бисъерем, як баданро дар Масеҳ ташкил мекунем, аммо ҳар яке ба танҳои андоми якдигарем;

6. Ва ба ҳасби файзе ки ба мо дода шудааст, атоҳои гуногун дорем: агар атои нубувват дошта бошӣ, ба андозаи имон нубувват кун;

7. Агар атои хизмат дошта бошӣ, бо хизматгузорӣ машғул шав; агар касе муаллим бошад, бо таълим машғул шавад;

8. Агар касе воиз бошад, бо мавъиза машғул шавад; ҳар кӣ бахшанда аст, бо саховат бахшиш диҳад; ҳар кӣ сардор аст, бо ҷидду ҷаҳд сардорӣ кунад; ҳар кӣ эҳсонкор аст, бо меҳрубонӣ некӣ кунад.

Мушоракати бародарӣ.

9. Муҳаббати шумо бигзор бе риёкорӣ бошад; аз бадӣ нафрат кунед, ба некӣ бичаспед;

10. Якдигарро бо муҳаббати бародарӣ дӯст доред; ва ҳар яке каси дигарро зиёдтар сазовори эҳтиром ҳисоб кунед;

11. Қидду чаҳдро суст накунад; рӯҳи пурҳарорат дошта бошед; Худовандро бандагӣ намоед.

12. Аз умедворӣ тасалли ёбед; дар мусибат пуртоқат бошед; ҳамеша дуо гӯед.

13. Дар рафъи эҳтиёҷоти муқаддасон иштирок кунед; дар меҳмоннавозӣ бикӯшед.

14. Баракат бихоҳед барои онҳое ки шуморо таъқиб мекунад: баракат бихоҳед, вале лаънат нахонед.

15. Бо шодикунандагон шодӣ кунед, бо гирьякунандагон гирья кунед.

16. Бо якдигар ҳамфикр бошед; ҷавобаландӣ накунад, балки бо ҳакирон муошират намоед; худро доно мапиндоред.

Муҳаббати масеҳӣ бадири бо некӣ мағлуб мекунад.

17. Ба ҳеҷ кас дар ивази бадӣ бадӣ накунад; пеши тамоми мардум дар паи некӣ бошед.

18. Ба қадри имкон, то ҳадде ки ба шумо вобаста аст, бо ҳамаи одамон мувосо кунед.

19. Эӣ маҳбубон, интиқоми худро нагиред, балки ба ғазаби илоҳӣ воғузур кунед; зеро ки навишта шудааст: "Интиқом аз ҷониби Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худо-ванд".

20. Пас, агар душманат гурусна бошад, шикамашро серкун; агар ташна бошад, ба ӯ об деҳ; зеро ки бо чунин рафторат бар сари ӯ оташпораҳо фуру хоӣ рехт.

21. Ба бадӣ мағлуб нашав, балки бадири бо некӣ мағлуб кун.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Имондор ва ҳукуматдорон.

1. ҲАР шахс бояд ба ҳокимиятҳои боло итоат кунад; зеро ҳеҷ ҳокимияте нест, ки аз Худо набошад, ва ҳокимиятҳои мавҷуда аз ҷониби Худо барқарор шудаанд.

2. Бинобар ин ҳар кӣ ба ҳокимият муқобилат кунад, бар зидди амри Худо исьён кардааст; ва исьёнгарон гирифтори маҳкумият ҳоҳанд шуд.

3. Зеро ки ҳокимон на барои некӯкорон, балки барои бадкорон хавфноканд. Оё меҳохӣ аз ҳокимият тарсе надошта бошӣ? Корҳои нек кун, ва сазовори таърифи вай хоҳӣ шуд;

4. Чунки вай хизматгори Худост бар нафъи ту. Аммо агар корҳои бад кунӣ, битарс; зеро ки вай шамшерро беҳуда бардошта нагаштааст: вай хизматгори Худост ва бо ғазаб аз бадкорон интиқом мегирад.

5. Бинобар ин на фақат аз тарси ҷазо, балки низ аз рӯи виҷдон итоат кардан лозим аст.

6. Ба ҳамин сабаб шумо андоз ҳам медихед; зеро онҳо мулозимони Худо ҳастанд, ки доим бо ин кор машғуланд.

Имондор ба ёри ӯ.

7. Пас, ба ҳар кас он чиро, ки бар зиммаи шумо дайн аст, адо кунед: андозро — ба касе ки андоз меситонад; хирочро — ба касе ки хироч мегирад; тарсро — ба касе ки лоиқи тарс аст; иззатро — ба касе ки шоистаи иззат аст.

8. Аз касе чизе қарздор нашавед, ҷуз қарзи муҳаббат нисбат ба якдигар; зеро ҳар кӣ каси дигарро дӯст медорад, шариатро ба ҷо овардааст.

9. Зеро ки аҳкоми: "Зино накун", "Қатл накун", "Дуздӣ накун", "Шаҳодати дурӯғ надох", "Тамаъ накун" ва тамоми аҳкоми дигар дар ҳамин як калом, чунончи: "Ёратро мисли худат дӯст дор" ҷамъбаст карда шудааст.

10. Муҳаббат ба ёр бадӣ намекунад; пас, муҳаббат иҷрои пурраи шариат аст.

Ҳаёти имондорон дар интизори ба зудӣ завоҷ ёфтани ҷаҳон.

11. Дар айни ҳол шумо вақтро медонед, ки аллакай соати аз хоб бедор шуданатон расидааст: зеро ки алҳол наҷоти мо назар ба он вақте ки имон овардем, наздиктар аст.

12. Шаб гузашту рӯз наздик омад: пас, биёед, аъмоли зулмотро як сӯ монему аслиҳаи нурро дар бар кунем.

13. Мисли он ки рӯзона бошад, боодобона рафтор кунем: на бо айёшӣ ва мастигарӣ, на бо шаҳватпарастӣ ва фисқу фуҷур, на бо низоъ ва ҳасад;

14. Балки Худованди мо Исои Масеҳро дар бар кунед ва дар бораи ҳавасҳои шаҳвонии ҷисм ғамхорӣ нанамоед.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Дар бораи касони сустимон ва қавшимон.

1. *Дар бораи лутфу марҳамат ба сустихои дигарон.*

1. КАСЕРО, ки дар имон суст аст, қабул кунед бе он ки дар бораи ақидаҳо мубоҳиса намоед.

2. Яке боварӣ дорад, ки хӯрдани ҳама чиз ҷоиз аст, вале он ки суст аст, фақат сабзавот мехӯрад.

3. Касе ки мехӯрад, набояд он касро, ки намехӯрад, хор шуморад; ва касе ки намехӯрад, набояд он касро, ки мехӯрад, маҳкум кунад: чунки Худо ӯро қабул кардааст.

4. Ту кистӣ, ки бандаи каси дигарро маҳкум мекунӣ? Пешӣ оғои худ ӯ меиштад ё меафтад; аммо ба по хоҳад истод, зеро ки Худо қодир аст ӯро ба по бархезонад.

2. *Бигзор ҳар яке дар эътиқоди худ устувор бошад.*

5. Як кас як рӯзро аз рӯзи дигар авло медонад; лекин каси дигар рӯзхоро баробар медонад. Бигзор ҳар яке дар эътиқоди худ устувор бошад.

6. Он ки рӯзеро авло медонад, барои Худованд чунин мекунад; ва он ки рӯзхоро баробар медонад, барои Худованд чунин мекунад. Он ки мехӯрад, барои Худованд мехӯрад, зеро ки Худоро шукр мегӯяд. Ва он ки намехӯрад, барои Худованд намехӯрад ва Худоро шукр мегӯяд.

7. Зеро ки ҳеҷ яке аз мо барои худ зист намекунад, ва ҳеҷ яке барои худ намемирад.

8. Зеро ки агар зист кунем, барои Худованд зист мекунем, ва агар бимирем, барои Худованд мемирим. Бинобар ин, хоҳ зист кунем, хоҳ бимирем, ба Худованд тааллуқ дорем.

9. Зеро Масеҳ барои он мурд ва аз нав зинда шуд, ки ҳам бар мурдагон ва ҳам бар зиндагон Худованд бошад.

10. Пас чаро ту бародаратро маҳкум мекунӣ? Ё ту низ чаро бародаратро хор мешуморӣ? Охир, ҳамаи мо пешӣ курсии доварию Худо ҳозир хоҳем шуд.

11. Зеро ки навишта шудааст:

”Қасам ба ҳаёти Худам, мегӯяд Худованд:

пешӣ Ман ҳар зонуе ҳам хоҳад шуд,

ва ҳар забоне Худоро ситоиш хоҳад кард”.

12. Пас, ҳар яке аз мо дар бораи худ ба Худо ҳисобот хоҳад дод.

3. *Боиси васваса шудан лозим нест.*

13. Пас, якдигарро дигар маҳкум накунем; балки беҳтар аст дар он хусус муҳокима кунед, ки касе дар сари роҳи бародараш пешпое ё васвасе нагузорад.

14. Ман медонам ва дар Исои Худованд яқин дорам, ки ҳеҷ як чиз ба худии худ наҷис нест; фақат барои касе ки чизро наҷис мешуморад, он наҷис аст.

15. Ва агар бародарат аз барои хӯрок озурда шавад, ту дигар аз рӯи муҳаббат рафтор намекуни; бо хӯроки худ он касро, ки Масеҳ барои ӯ мурдааст, нобуд накун.

16. Пас эҳтиёт бошед, ки аз кори неки шумо бадгӯӣ накунанд.

17. Зеро ки Малакути Худо аз хӯрдан ва нӯшидан иборат нест, балки адолат, сулҳу осоиштагӣ ва шодмонӣ дар Рӯҳулқудс аст.

18. Ва ҳар кӣ ба ин тариқа Масеҳро бандагӣ мекунад, вай писандидаи Худо ва мақбули мардум аст.

19. Пас, дар роҳи сулҳу осоиштагӣ ва тақвияти якдигар саъю кӯшиш кунем.

20. Аз барои хӯрок кори Худоро вайрон накун. Ҳама чиз пок аст, лекин агар ба сабаби хӯрдан касе ба васваса афтад, ин кор савоб надорад.

21. Беҳтар аст, ки ту гӯшт нахӯри, май нанӯши ва коре накуни, ки боиси пешпо хӯрдан, ё ба васваса афтодан ва ё суст шудани бародарат мегардида бошад.

22. Имоне ки ту дорӣ, барои худат, дар пеши Худо ҷошта бош. Хушо касе ки худро барои он чи баргузидааст, маҳкум намекунад.

23. Аммо он ки шубҳа дорад, агар бихӯрад, маҳкум мегардад, чунки ин корро аз рӯи имон накард; ва ҳар коре ки мувофиқи имон нест, гуноҳ аст.

Ҷалол додани Худо.

24. Ба Ӯ, ки қодир аст шуморо устувор гардонад ба ҳасби башорати ман ва мавъизаи Исои Масеҳ, ба ҳасби кашфи он сирре ки аз замони азали ниҳон буд,

25. Вале алҳол зоҳир шуда, ба воситаи навиштаҳои анбиё, бо амри Худои ҷовидонӣ ба ҳамаи халқҳо маълум шудааст, то ки ба итоати имон дароянд,

26. Ба Худои ҳакими якто, ба воситаи Исои Масеҳ, то абад ҷалол бод. Омин.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

4. Ҳар яке ба бародараш бар ҳасби намунаи Масеҳ мадад бирасонад.

1. Ва мо, ки тавоно ҳастем, бояд сустиҳои нотавонро бардорем ва толиби роҳати худ набошем:

2. Ҳар яке аз мо бигзор толиби роҳати ёри худ бошад дар он чи бар нафъи вай ва барои тақвияти вай аст.

3. Зеро ки Масеҳ низ толиби роҳати Худ набуд, балки, чунон ки навишта шудааст: "Бадгӯиҳои бадгӯёни Ту бар Ман афтодааст".

Имондороне ки аз байни халқҳо ва яҳудиён ҳастанд, калисои ягонаи Масеҳро ташкил мекунанд.

4. Зеро ҳар он чи пештар навишта шудааст, барои омӯхтани мо навишта шудааст, то ки мо аз Навиштаҳо сабр ва тасалли пайдо карда, умедвор бошем.

5. Ва Худои сабру тасалли бигзор шуморо тақвият диҳад, ки бо ҳамдигар, мутобиқи Исои Масеҳ, ҳамфикр бошед,

6. То ки шумо якдилона, бо як забон Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳро ҳамду сано гӯед.

7. Пас, якдигарро қабул кунед, чунон ки Масеҳ низ шуморо барои ҷалоли Худо қабул кардааст.

8. Зеро ман мегӯям, ки Исои Масеҳ, ба хотири ростии Худо, барои махтунон хизматгзор шуд, то ки ваъдаҳои ба падарон додашударо ба иҷро расонад,

9. Ва барои он ки халқҳо Худоро ба хотири марҳамати Ӯ ҳамду сано гӯянд, чунон ки навишта шудааст:

"Бинобар ин Туро дар миёни халқҳо ҳамду сано хоҳам гуфт ва исми Туро тараннум хоҳам кард".

10. Ва боз гуфта шудааст:

"Эй халқҳо, бо қавми Ӯ хушнӯд шавед".

11. Ва боз:

"Эй ҳамаи халқҳо, Худовандро ситоиш кунед ва, эй ҳамаи қавмҳо, Ӯро ҳамду сано гӯед".

12. Ишаъё низ мегӯяд:

"Решаи Йисой хоҳад омад,

ва Ӯ барои мутеъ кардани халқҳо хоҳад бархост; халқҳо ба Ӯ умед хоҳанд баст”.

13. Пас, Худои умед бигзор шуморо дар имонатон аз ҳар гуна шодӣ ва сулҳу осоиштагӣ пур кунад, то ки бо қуввати Рӯҳулқудс умедатон афзун гардад.

Хотимаи нома:

1. Ваколоти Павлус барои навиштани ин нома.

14. Худи ман ҳам, эй бародарон, бар шумо эътимод дорам, ки шумо низ пур аз файз ва саршор аз ҳар гуна дониш мебошед ва якдигарро насиҳат карда метавонед.

15. Лекин ман каме чуръат намуда, ба шумо баъзе чизҳоро гӯё ки хотиррасон кардам, мувофиқи файзе ки Худо ба ман ато фармудааст,

16. Барои он ки дар миёни халқҳо хизматгузори Исои Масеҳ бошам ва қаҳонати башорати Худоро ба ҷо оварам, то ки ҳадияи халқҳо аз Рӯҳулқудс муқаддас гардида, ба Худо мақбул афтад.

17. Пас, ман метавонам дар Исои Масеҳ пеши Худо ифтихор намоям;

18. Зеро чуръат намекунам чизе бигӯям ҷуз он чи Масеҳ ба воситаи ман дар бобати мутеъ кардани халқҳо бо сухан ва амал,

19. Бо қуввати аломоту мӯъҷизот, бо қуввати Рӯҳи Худо ба ҷо овардааст, ба тавре ки ман аз Ерусалим ва гирду атрофаш гирифта то Илурикӯн башорати Масеҳро интишор кардаам,

20. Дар айни ҳол ман саъю кӯшиш намудаам на дар он ҷойҳое ки исми Масеҳ машҳур аст, башорат бидихам, то ки бар таҳурсии дигарон бино накунам,

21. Балки, чунон ки навишта шудааст:

”Онҳое ки хабари Ӯро наёфтаанд,
хоҳанд дид, ва онҳое ки нашунидаанд,
хоҳанд фаҳмид”.

2. Нақшаи сафар.

22. Ҳамин чиз буд, ки дафъаи бисъёр ба омадани ман назди шумо монет шуд.

23. Лекин алҳол, ки маро дар ин кишварҳо дигар коре нест, ва чандин сол боз орзумандам, ки назди шумо биёям,

24. Ҳамин ки ба сафари Испония биравам, назди шумо

хоҳам омад. Зеро умедворам, ки ҳангоми гузашта рафтанам бо шумо мулоқот кунам, ва шумо маро, баъд аз он ки аз дидоратон андаке сер шавам, ба он ҷо гусел намоед.

25. Аммо ҳоло ман ба Ерусалим меравам, то ки ба муқаддасон хизмат кунам;

26. Зеро ки аҳли Мақдуния ва Охоия салоҳ донистанд, ки хайроте барои камбағалони муқаддасони Ерусалим фиристанд.

27. Инро салоҳ донистанд, вале нисбат ба онҳо ўҳдадор ҳам ҳастанд; зеро, модоме ки халқҳо ба онҳо аз ҷиҳати рӯхонӣ шарик шудаанд, бояд ба онҳо аз ҷиҳати маишатӣ низ хизмат кунанд.

28. Пас, ин корро анҷом дода ва ин маблағро ба дасти онҳо супурда, ман бо роҳи кишвари шумо ба Испония хоҳам рафт,

29. Ва яқин дарам, ки ҳар гоҳ назди шумо биёям, бо баракати пурраи башорати Масеҳ хоҳам омад.

30. Пас, эй бародарон, ба хотири Худованди мо Исои Масеҳ ва ба хотири муҳаббати Рӯҳ аз шумо илтимос дарам, ки ҳамроҳи ман дар дуоҳои худ барои ман назди Худо чидду чаҳд намоед,

31. То ки аз беимонони Яҳудо раҳо шавам, ва хизмати ман дар Ерусалим мақбули муқаддасон афтад,

32. Ва ман, бо хости Худо, бо шодмонӣ назди шумо биёям ва бо шумо ором ёбам.

33. Ва Худои сулҳу осоиштагӣ бо ҳамаи шумоён бод. Омин.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

3. Маъруфӣ кардани Фубӣ.

1. ХОҲАРИ мо Фубиро, ки ходимаи калисои Канхария аст, ба шумо маъруфӣ менамоям,

2. То ки вайро ба хотири Худованд, ба тавре ки шоистаи муқаддасон бошад, қабул кунед ва дар ҳар бобат, ки ба шумо эҳтиёҷ дошта бошад, ба вай мадад расонед; зеро ки вай ҳам ба бисъёр касон ва ба худи ман низ мададгор буд.

4. Саломҳо ба имондорон.

3. Ба Прискила ва Акило, ки ҳамкорони ман дар Исои Масеҳ буданд, салом гӯед;

4. Онҳо чони худро барои ман ба хатар андохтаанд, ва аз онҳо на фақат ман, балки ҳамаи калисоҳои халқҳо низ мамнун ҳастанд; ҳамчунин ба аҳли калисое ки дар хонаи онҳо чамъ мешаванд, салом гӯед.

5. Ба маҳбуби ман Апинтус, ки барои Масеҳ навбари Оҳоия аст, салом гӯед.

6. Ба Марьям, ки барои мо бисъёр меҳнат кардааст, салом гӯед.

7. Ба хешони ман Андроникӯс ва Юниёс, ки бо ман бандӣ буданд, салом гӯед; онҳо дар миёни ҳаввориён машҳур ҳастанд ва аз ман пештар ба Масеҳ имон овардаанд.

8. Ба Амплиёс, ки дар Худованд маҳбуби ман аст, салом гӯед.

9. Ба Урбонус, ки дар Масеҳ ҳамкори мост, ва ба Истохис, ки маҳбуби ман аст, салом гӯед.

10. Ба Апалис, ки дар Масеҳ озмуда шудааст, салом гӯед. Ба аҳли байти Аристоклус салом гӯед.

11. Ба хеши ман Ҷиродион салом гӯед. Ба онҳое ки аз аҳли байти Наркисус ба Худованд имон доранд, салом гӯед.

12. Ба Труфино ва Трифосо, ки дар кори Худованд фаъол ҳастанд, салом гӯед. Ба Парсиси маҳбуба, ки дар кори Худованд бисъёр фаъол аст, салом гӯед.

13. Ба Руфус, ки баргузидаи Худованд аст, ва ба модари ӯ, ки барои ман мисли модар аст, салом гӯед.

14. Ба Асункритус, Флигун, Ҷермос, Патрубос, Ермис ва бародароне ки бо онҳоянд, салом гӯед.

15. Ба Филулугус ва Юлиё, Нирвас ва хоҳараш, ва Улумпос, ва ҳамаи муқаддасоне ки бо онҳоянд, салом гӯед.

16. Ба яқдигар бо бӯсаи муқаддасона салом гӯед. Ҳамаи калисоҳои Масеҳ ба шумо салом мегӯянд.

5. Огоҳонидан аз таълимотҳои козибона.

17. Шуморо, эй бародарон, даъват менамоем, ки аз касоне ки бар хилофи таълиме ки шумо ёфтаед, дар миён чудой ва васваса меандозанд, эҳтиёт бошед ва аз онҳо канорагирӣ кунед;

18. Зеро ки онҳо на ба Худованди мо Исои Масеҳ, балки ба шиками худ хизмат мекунанд ва бо тамалтуқкорӣ ва суханорой дилҳои соддалавҳонро фиреб медиҳанд.

19. Итоати шумо ба ҳама маълум аст; ва ман аз шумо хур-

сандам, лекин орзумандам, ки шумо дар некӣ хирадманд ва дар бадӣ соддадил бошед.

20. Ва Худои сулҳу осоиштагӣ ба зудӣ шайтонро зери пойҳои шумо сарнагун хоҳад кард. Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо шумо бод!

6. Саломҳо ба ҳамкорон.

21. Ҳамкорам Тимотиюс ва хешонам Лукюс, Ёсӯн ва Сӯсипатрус ба шумо салом мегӯянд.

22. Ман — Тартиюс низ, ки ин номаро навиштаам, ба шумо дар Худованд салом мегӯям.

23. Ғоюс, ки мизбони ман ва тамоми аҳли калисо мебошад, ба шумо салом мегӯяд. Хазинадори шаҳр Арастус ва бародари мо Квартус ба шумо салом мегӯянд.

24. Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо ҳамаи шумо бод. Омин.

НОМАИ ЯКУМИ
ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ПАВЛУС
БА ҚҮРИНТИЁН

БОБИ ЯКУМ

Имондор файзи Худоро ба воситаи Исо меёбад.

1. ПАВЛУС, ки бо иродаи Худо ҳаввории даъватшудаи Исои Масеҳ аст, ва бародари мо Сӯстинис,

2. Ба калисои Худо, ки дар Қӯринтӯс воқеъ аст, ба муқаддасони даъватшуда, ки дар Исои Масеҳ тақдис гардидаанд, бо ҳамаи онҳое ки дар ҳар чо исми Худованди мо Исои Масеҳро мехонанд, ки Ў Худованди онҳо ва Худованди мост, —

3. Файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бар шумо бод.

Шукргузорӣ барои файзи Худо, ки ато шудааст.

4. Худои худро ҳамеша барои шумо шукр мегӯям: барои файзи Худо, ки ба шумо дар Исои Масеҳ ато шудааст,

5. Чунки дар Ў шумо аз ҳар чиз: аз ҳар сухан ва аз ҳар дониш бой шудаед,

6. Зеро шаҳодати Масеҳ дар шумо барқарор гардидааст,

7. Ба тавре ки шумо аз ҳеҷ лаёқат норасогӣ надоред, модоме ки мунтазири зухури Худованди мо Исои Масеҳ мебошед,

8. Ки Ў низ шуморо то ба охир устувор хоҳад кард, то ки дар рӯзи Худованди мо Исои Масеҳ беайб бошед.

9. Амин аст Худое ки шуморо ба ширкати Писари Худ Исои Масеҳи Худованди мо даъват намудааст.

Ба муқобили низоъ дар Қўринтўс.

1. Чудоиҳо дар калисо.

10. Аз шумо, эй бародарон, ба исми Худованди мо Исои Масеҳ илтимоc мекунам, ки ҳамаатон айни як суханро гӯед, ва дар байни шумо чудоие набошад, балки шумо дар як рӯҳ ва дар як фикр муттаҳид бошед.

11. Зеро ки аз аҳли байти Хлӯо ба ман дар бораи шумо, эй бародарон, маълум шудааст, ки дар байнатон баҳсу мунозира вучуд дорад.

12. Ман онро дар назар дорам, ки ҳар яке аз шумо мегӯяд: "Ман аз они Павлус ҳастам"; "Ман аз они Апўллўс"; "Ман аз они Кифо"; "Ман аз они Масеҳ".

13. Оё Масеҳ аз ҳам чудо шудааст? Оё Павлус барои шумо маслуб гардидааст? Ё ки шумо ба исми Павлус таъмид ёфтаед?

14. Худоро шукр мегӯям, ки ман ҳеч яке аз шуморо, ба ғайр аз Криспус ва Фоюс, таъмид надодам,

15. То касе нагӯяд, ки ман ўро ба исми худ таъмид додаам.

16. Ман инчунин аҳли байти Истефанусро таъмид додаам; чўз инҳо дар хотир надорам, ки каси дигареро таъмид дода бошам.

17. Зеро Масеҳ маро нафиристодааст, ки таъмид диҳам, балки башорат диҳам, на дар ҳикмати калом, то ки салиби Масеҳ ботил нашавад.

2. Ҳикмати ҷаҳон ҷаҳолат аст ба ҳузури Худо.

18. Зеро паёми салиб барои гирифтронии ҳалокат ҷаҳолат аст, вале барои мо, ки дар роҳи наҷот ҳастем, қуввати Худост.

19. Зеро навишта шудааст:

"Ҳикмати ҳақимонро ба ҳалокат хоҳам расонд ва ақли оқилонро нопадид хоҳам кард".

20. Кучост ҳақим? Кучост китобдон? Кучост воизи ин ҷаҳон? Оё Худо ҳикмати ин ҷаҳонро ба ҷаҳолат табдил на додааст?

21. Зеро, дар ҳикмати Худо, модоме ки ҷаҳон бо ҳикмати худ Худоро нашинохт, — Худо салоҳ донист, ки ба воситаи ҷаҳолати мавъиза имондоронро наҷот диҳад.

22. Зеро ки яҳудиён мўъҷизот металабанд, ва юнониён ҳикмат мечўянд;

23. Лекин мо Масеҳи маслубшударо мавъиза мекунем, ки барои яҳудиён васваса ва барои юнониён ҷаҳолат аст,

24. Аммо барои худи даъватшудагон, чи яҳудиён, чи юнониён, Масеҳро мавъиза мекунем, ки Ҷ қуввати Худо ва ҳикмати Худост;

25. Чунки чаҳолати Худо аз ҳикмати одамон пурҳикматтар аст, ва нотавонии Худо аз қуввати одамон тавонотар аст.

26. Зеро, эй бародарон, бингаред, ки шумо, вақте ки даъват шудед, чӣ будед: бисъёре ба ҳасби қисм ҳақим нестед, бисъёре тавоно нестед, бисъёре наҷиб нестед;

27. Лекин Худо чоҳилони чаҳонро баргузид, то ки ҳақимонро шарманда кунад, ва нотавонони чаҳонро баргузид, то ки тавонгаронро шарманда кунад;

28. Ва Худо бекасони чаҳон ва ҳақиронро, ва он чиро, ки номавҷуд аст, баргузид, то ки мавҷудро ботил кунад, —

29. Барои он ки ҳеч қисме дар пеши Худо фаҳр накунад.

30. Ва аз Ҷ шумо дар Исои Масеҳ ҳастед, ки барои мо ҳикмате аз қониби Худо, яъне адолат ва қудсият ва кафорат шудааст,

31. То, чунон ки навишта шудааст, ”фаҳркунанда бигзор ба Худованд фаҳр кунад”.

БОБИ ДУЮМ

3. Мавъизаи одди ҳаворӣ дар бораи Салиби Масеҳ.

1. ВА ҳангоме ки ман, эй бародарон, назди шумо омадам, на бо фазилати калом ё ҳикмат омадам, то шаҳодати Худоро ба шумо эълон намоям,

2. Зеро ман қарор додам, ки дар миёни шумо, ба қуз Исои Масеҳ, он ҳам Исои Масеҳи маслӯбшуда, қизе надонам;

3. Ва ман дар заъф ва дар тарсу ларзи бузурге назди шумо будам,

4. Ва калому мавъизаи ман на дар суханони исботкоронаи ҳикмати инсон, балки дар зуҳури рӯҳ ва қувват буд,

5. То ки имони шумо на бар ҳикмати инсон, балки бар қуввати Худо қарор ёбад.

4. Ҳикмати Худо фақат ба воситаи Рӯҳи Худо доништа мешавад.

6. Аммо дар бораи ҳикмат мо дар миёни комилон сухан меронем, вале на дар бораи ҳикмати ин чаҳон ва мирони ин чаҳон, ки фано хоҳанд шуд,

7. Балки дар бораи ҳикмати Худо маҳрамона сухан меронем, дар бораи ҳикмати ниҳоние ки Худо аз азал барои ҷалоли мо муқаррар кардааст,

8. Ки онро ҳеҷ яке аз мирони ин ҷаҳон надонист; зеро, агар медонистанд, Худованди ҷалодро маслуб намекарданд.

9. Аммо, чунон ки навишта шудааст:

”Он чиро, ки чашме надидааст,
гӯше нашунидааст ва ба дили инсон наомадааст,
Худо барои дӯстдорони Худ муҳайё кардааст”.

10. Вале ба мо Худо онро ба воситаи Рӯҳи Худ ошкор сохтааст; зеро ки Рӯҳ ҳама чизро, ҳатто умқҳои Худоро пай мебарад.

11. Зеро кист аз одамон, ки ботини инсонро бидонад, ба ҷуз рӯҳи инсон, ки дар ўст? Ҳамчунин он чиро, ки дар Худо ҳаст, ҳеҷ кас намедонад, ба ҷуз Рӯҳи Худо.

12. Лекин мо на рӯҳи ин ҷаҳонро, балки Рӯҳеро қабул кардаем, ки аз Худост, то он чиро, ки Худо ба мо ато кардааст, бидонем,

13. Ва инро на бо суханоне ки ҳикмати инсон таълим додааст, балки бо суханоне ки Рӯҳулқудс таълим додааст, мегӯем ва рӯҳиётро бар тибқи рӯҳ таъбир мекунем.

14. Аммо одами нафсонӣ он чиро, ки аз Рӯҳи Худост, қабул намекунад, чунки он дар назари ў ҷаҳолат аст; ва онро дарк карда наметавонад, чунки он ҳукми рӯҳониро металабад.

15. Лекин одами рӯҳонӣ дар бораи ҳама чиз ҳукм мекунад, вале касе наметавонад дар бораи ў дуруст ҳукм кунад.

16. Зеро кист, ки фикри Худовандро дониста бошад, то ки Ўро таълим диҳад? Лекин мо фикри Масеҳро дорем.

БОБИ СЕЮМ

5. Ҷудоиҳо дар бораи ҳолати ҷисмонӣ шаҳодат медиҳанд.

1. ВА ман, эй бародарон, натавонистам бо шумо, ҳамчун касони рӯҳонӣ, сухан ронам, балки ҳамчун касони ҷисмонӣ, ё кӯдакон дар Масеҳ.

2. Ва шуморо шир хӯрондам, на ғизои саҳт, зеро ки шумо ҳанӯз омодагӣ барои он надоштед ва ҳоло низ надоред,

3. Чунки шумо ҳанӯз ҷисмонӣ ҳастед. Зеро, модоме ки дар миёни шумо ҳасад, баҳсу мунозира ва ихтилофот ҳаст,

оё шумо ҷисмонӣ нестед ва оё ба таври инсонӣ рафтор намекунед?

4. Зеро, вақте ки яке: "Ман аз они Павлус ҳастам" ва дигаре: "Ман аз они Апӯллӯс" мегӯяд, — оё шумо ҷисмонӣ нестед?

6. *Муаллимони масеҳӣ хизматгузори Худо ҳастанд, на хизматгузори инсонӣ.*

5. Пас, Павлус кист? Ва Апӯллӯс кист? Онҳо фақат ҳодимоне ҳастанд, ки ба воситаи онҳо шумо имон овардаед, ва ҳар яке ба андозае ки Худованд ба вай ато кардааст.

6. Ман кишт кардам, Апӯллӯс об дод, лекин Худо сабзонид;

7. Бинобар ки на кишткунанда аҳамияте дорад, на обдиханда, балки Худои сабзонанда.

8. Кишткунанда ва обдиханда баробаранд, лекин ҳар яке музди худро мувофиқи меҳнати худ хоҳад гирифт.

9. Зеро ки мо хизматгори Худо ҳастем; шумо киштзори Худо, иморати Худо ҳастед.

10. Аз рӯи файзи Худо, ки ба ман ато шудааст, ман, чун меъмори доно, таҳкурсии ниҳодам, ва дигаре бар он иморат месозад; лекин ҳар кас боҳабар бошад, ки чӣ гуна месозад.

11. Зеро ҳеҷ кас таҳкурсии дигаре ниҳода наметавонад, ҷуз он ки ниҳода шудааст, ки он Исои Масеҳ аст.

12. Ва агар касе бар ин таҳкурсии иморате аз тилло, нуқра, ҷавохирот, ё чӯб, хасбеда, паҳол бино кунад, —

13. Амали ҳар кас зоҳир хоҳад шуд; зеро ки он рӯз* нишон хоҳад дод, чунки дар оташ ошкор хоҳад шуд, ва оташ амали ҳар касро озмоиш хоҳад кард, ки он чӣ гуна аст.

14. Агар амали касе ки бар он сохтааст, пойдор бимонад, вай музд хоҳад гирифт;

15. Ва агар амали касе бисӯзад, вай зиён хоҳад дид; ва лекин худаш наҷот хоҳад ёфт, аммо тавре ки гӯё аз даруни оташ гузашта бошад.

7. *Онҳое ки ба Исо имон доранд, маъбади Худоро ташкил мекунанд.*

16. Оё шумо намедонед, ки маъбади Худо ҳастед, ва Рӯҳи Худо дар шумо сокин аст?

*13. Рӯзи доварӣ.

17. Агар касе маъбади Худоро вайрон кунад, Худо ўро хонавайрон хоҳад кард, зеро ки хонаи Худо муқаддас аст, ва он шумо ҳастед.

18. Зинҳор касе худро фирефта накунад: агар касе аз шумо худро дар ин ҷаҳон ҳақим медониста бошад, бигзор ҷоҳил шавад, то ки ҳақим гардад.

19. Зеро ки ҳикмати ин ҷаҳон пеши Худо ҷаҳолат аст, чунон ки навишта шудааст: "Ҳақимонро ба макри худашон гирифтор мекунад".

20. Ва боз: "Худованд афкори ҳақимонро медонад, ки ботил аст".

21. Хуллас, ҳеч кас ба одамон фахр накунад, зеро ки ҳамааш аз они шумост:

22. Хоҳ Павлус, хоҳ Апӯллӯс, хоҳ Кифо, хоҳ ҷаҳон, хоҳ ҳаёт, хоҳ мамот, хоҳ ҳозира, хоҳ оянда — ҳамааш аз они шумост;

23. Ва шумо аз они Масеҳ ҳастед, ва Масеҳ — аз они Худо.

БОБИ ЧОРУМ

8. Хизматгузори Худо фақат ба ҳузури Худо ҷавобгаранд.

1. ПАС, ҳар кас бояд моро ходимони Масеҳ ва муваккалонии асрори Худо ҳисоб кунад;

2. Аз муваккалон талаб карда мешавад, ки ҳар яке амин барояд.

3. Барои ман хеле кам аҳамият дорад, ки шумо, ё одамони дигар, дар ҳаққи ман чӣ гуна ҳукм мекунад; худи ман ҳам ҳукме дар ҳаққи худ намекунам.

4. Зеро ки ман дар худ айбе намебинам, лекин бо ин худро сафед намекунам; ҳукмкунандаи ман Худованд аст.

5. Бинобар ин ба ҳеч вачҳ пеш аз вақт, яъне то даме ки Худованд биёяд, ҳукм накунад, ки маҳз Ў чизҳои дар ториқӣ пинҳонро равшан ва ниятҳои дилҳоро сшкор хоҳад кард, ва он гоҳ ҳар кас аз ҷониби Худо таҳсин хоҳад ёфт.

9. Ба муқобили ҷавобаландии қўринтиён.

6. Ва инро, эй бародарон, ман ба хотири шумо ба худам ва ба Апӯллӯс нисбат додам, то шумо аз мо ёд гиред, ки касе

бештар аз он чи навишта шудааст, оқилтарошӣ накунад, ва ҳеч яке аз шумо дар пеши дигаре бо худ наболад.

7. Зеро кист, ки туро бартарӣ додааст? Ва чӣ чизе дорӣ, ки нагирифта бошӣ? Ва агар гирифта бошӣ, чаро фахр мекунӣ, ки гӯё нагирифта бошӣ?

8. Шумо аллакай сер шудаед, аллакай сарватдор шудаед ва бе мо салтанат меронед. Кошки салтанат мерондед, то ки мо низ бо шумо салтанат ронем!

Намунаи фурӯтанӣ ва сабурии ҳавворӣ.

9. Зеро гумон мекунам, ки Худо мо, ҳаввориёро монанди касони охири саф, ки ба марг маҳкум шудаанд, намоен кардааст, чунки мо барои ҷаҳон, ҳам барои фариштагон ва ҳам барои одамон, ба тамошогоҳе мубаддал шудаем.

10. Мо ба хотири Масеҳ ҷоҳил ҳастем, лекин шумо дар Масеҳ ҳақим ҳастед; мо нотагон, лекин шумо тавоно; шумо соҳиби ҷалолат, лекин мо дар залолат.

11. То ҳамин соат гурусна ва ташна, бараҳна ва шаллоқ-хӯр ва сарсону саргардон ҳастем,

12. Ва заҳмат кашида, бо дастҳои худ кор мекунем. Моро дашном медиҳанд, мо баракат медиҳем; ба мо зулм мекунанд, мо тоқат меоварем;

13. Ба мо бӯхтон мезананд, мо зорию илтиҷо мекунем; мо мисли ҳасрӯбаи ҷаҳон ва ахлоқи ҳама то ҳамин вақт мебошем.

10. Павлус падари калисои Қӯринтӯс аст.

14. Ин суханонро на аз барои он навиштаам, ки шуморо хичил кунам, балки шуморо чун фарзандони маҳбуи худ насиҳат медиҳам.

15. Зеро, агарчи шумо ҳазорон носеҳон дар Масеҳ доред, лекин падарони бисъёр надоред: ман шуморо дар Исои Масеҳ ба воситаи Инчил ба дунё овардам.

16. Бинобар ин аз шумо илтимос мекунам: ба ман тақлид намоед, чунон ки ман ба Масеҳ тақлид менамоем.

17. Барои ҳамин ҳам ман Тимотиюсро назди шумо фиристодам, ки ӯ фарзанди маҳбуб ва мӯътабари ман дар Худованд аст; ва ӯ роҳҳои маро дар Исои Масеҳ ба ёди шумо хоҳад овард, чунон ки ман дар ҳама ҷо дар ҳар калисо таълим медиҳам.

Нуфузи ҳавворӣ дар рӯҳи муҳаббат ва мулоимат.

18. Баъзе касон мағрур шудаанд, ба гумони он ки ман назди шумо намеоям;

19. Аммо ба қарибӣ, агар Худованд бихоҳад, назди шумо хоҳам омад, ва на сухани мағруронро, балки қуввати онҳоро хоҳам донист,

20. Зеро ки Малакути Худо на дар сухан, балки дар қувват аст.

21. Чиро афзал медонед? Оё бо таёқ назди шумо биёям, ё ки бо муҳаббат ва рӯҳи мулоимат?

БОБИ ПАНЧУМ

Павлуси ҳавворӣ дастур медиҳад, ки касони аз ҷиҳати маънавий фосидшударо аз калисо хориҷ кунанд.

1. ОВОЗАЕ ба гӯшам расид, ки дар байни шумо зино пайдо шудааст, он ҳам чунон зино, ки ҳатто дар байни бутпарастон шунида нашудааст, яъне шахсе зани падари худро гирифтааст.

2. Ва шумо мағрур шудаед, ба ҷои он ки мотам гиред, то он касе ки чунин коре кардааст, аз миёни шумо бадар шавад.

3. Зеро ки ман, агарчи ҷисман ғоибам, лекин рӯҳан ҳозирам, аллакай, гӯё ки назди шумо бошам, дар ҳақиқи шахсе ки чунин коре кардааст, ҳукм намудам:

4. Ба исми Худованди мо Исои Масеҳ, вақте ки шумо бо якҷоягии рӯҳи ман ва бо қуввати Худованди мо Исои Масеҳ ҷамъ шавед,

5. Он шахс барои ҳалокати ҷисмаш ба шайтон супурда шавад, то ки рӯҳаш дар рӯзи Худованди мо Исои Масеҳ начот ёбад.

6. Фаҳри шумо хуб нест. Оё намедонед, ки андак хамиртуруш тамоми хамирро метуршонад?

7. Пас, хамиртуруши кӯҳнаро тоза кунед, то ки шумо хаамири нав бошед, чунки шумо бе хамиртуруш ҳастед, зеро ки Фисҳи мо*, Масеҳ, барои мо забҳ шудааст.

8. Бинобар ин идро на бо хамиртуруши кӯҳна, на бо

---

*7. Яъне барраи фисҳ.

хамиртуруши шарорат ва макр, балки бо фатири покӣ ва ростӣ ба чо хоҳем овард.

9. Ба шумо дар нома навиштаам, ки бо зинокорон алоқа накунед;

10. Лекин на умуман бо зинокорони ин ҷаҳон, ё бо ҳаромризқон, ё бо ғоратгарон, ё бо бутпарастон, зеро дар ин сурат шуморо лозим меомад, ки аз ҷаҳон берун шавед;

11. Балки ба шумо навиштаам, ки бо касе алоқа накунед, ки худро бародар номида, зинокор, ё ҳаромризқ, ё бутпараст, ё бадзабон, ё бадмаст, ё ғоратгар шуда мондан мегирад; бо чунин одам якҷоя хӯрок ҳам нахӯред.

12. Зеро ки чаро ман ба онҳое ки дар берунанд, доварӣ кунам? Оё шумо ба онҳое ки дар дохиланд, доварӣ намекунед?

13. Ба онҳое ки дар берунанд, Худо доварӣ мекунад. Пас шумо фосиқро аз миёни худ бадар кунед.

БОБИ ШАШУМ

Мурофиаи худро назди гуноҳкорон бурдан ба имондорон манъ карда шудааст.

1. КАСЕ аз шумо, вақте ки ба дигаре даъво дорад, оё чуръат мекунад, ки мурофиаи худро назди гуноҳкорон барад, на назди муқаддасон?

2. Магар намедонед, ки муқаддасон ҷаҳонро доварӣ хоҳанд кард? Ва агар шумо ҷаҳонро доварӣ мекарда бошед, навод ки сазовори он нестед, ки корҳои хурдтарро доварӣ кунед?

3. Магар намедонед, ки мо фариштагонро доварӣ хоҳем кард? Пас чӣ қадар зиёдтар корҳои маишатро!

4. Лекин шумо, вақте ки мурофиаи маишӣ доред, онҳое, ки дар калосо ҳеҷ эътиборе надоранд, ба доварӣ мешинонед.

5. Барои хичил шуданатон мегӯям: навод ки дар байни шумо як нафар ҳам боҳираде нест, ки дар миёни бародарони худ доварӣ карда тавонад?

6. Аммо бародар бо бародар мурофиа мекунад, он ҳам дар пеши беимонон.

7. Худи ҳамин ҳам барои шумо зиллатовар аст, ки байни худ мурофиа доред. Чаро барои худ мазлумиятро афзал на-

медонед? Чаро ба маҳрумият тоб оварданро афзал намедонед?

8. Лекин худатон мазлум ва маҳрум мекунад, он ҳам бародарони худро.

Имондорон бояд худро аз гуноҳ нигоҳ доранд.

9. Оё намедонед, ки золимон вориси Малакути Худо намешаванд? Фирефта нашавед: на зинокорон, на бутпарастон, на фосиқон, на бачабозон, на ливотагарон,

10. На дуздон, на ҳаромризқон, на бадмастон, на бадзабонон, на ғоратгарон — вориси Малакути Худо намешаванд.

11. Ва баъзе аз шумо чунин будед; аммо пок шудед, аммо қудсият пайдо кардед, аммо сафед шудед ба исми Худованди мо Исои Масеҳ ва ба Рӯҳи Худои мо.

12. Ҳама чиз барои ман ҷоиз аст, лекин на ҳар чиз ғоиданок аст; ҳама чиз барои ман ҷоиз аст, лекин набояд ки чизе маро бандаи худ гардонад.

13. Хӯрок барои шикам аст, ва шикам барои хӯрок; аммо Худо инро ва онро нест мекунад; лекин ҷисм на барои зино, балки барои Худованд аст, ва Худованд барои ҷисм аст.

14. Чунон ки Худо Худовандро бо қуввати Худ эҳё кард, моро низ эҳё хоҳад кард.

15. Магар намедонед, ки ҷисмҳои шумо узвҳои Масеҳанд? Пас оё узвҳои Масеҳро мегирам, то ки онҳоро узвҳои фоҳишае гардонам? Ҳошо ва калло!

16. Оё намедонед, ки ҳар кӣ бо фоҳиша ҷимоъ кунад, бо вай як тан мешавад? Зеро ки гуфта шудааст: "Ҳар ду як ҷисм хоҳанд буд".

17. Аммо ҳар кӣ бо Худованд пайванд шавад, бо Ӯ як рӯҳ аст.

18. Аз зино бигрезед. Ҳар гуноҳе ки одамизод мекунад, аз ҷисм берун аст, лекин зинокор бар зидди ҷисми худаш гуноҳ мекунад.

19. Оё намедонед, ки ҷисмҳои шумо маъбади Рӯҳулқудс аст, ки Он дар шумо сокин аст, ва Онро шумо аз Худо ёфтаед, ва шумо аз он худатон нестед?

20. Зеро ки шумо ба нарҳи гарон ҳарида шудаед. Пас, дар ҷисмҳои худ ва дар ҷонҳои худ Худоро ҳамду сано кунед, ки онҳо ба Худо тааллуқ доранд.

БОБИ ҲАФТУМ

Никоҳ ва муҷаррадӣ.

1. ДАР бораи он чи ба ман навишта будед, барои одам хуб аст, ки ба зан даст нарасонад.
2. Аммо, барои пешгирӣ кардани зино, бигзор ҳар мард завҷаи худро дошта бошад, ва ҳар зан шавҳари худро дошта бошад.
3. Бигзор шавҳар вазифаи заносӯиро нисбат ба зани худ ба ҷо оварад; ҳамчунин завҷа нисбат ба шавҳари худ.
4. Завҷа бар ҷисми худ ихтиёрдор нест, балки аз он шавҳар аст; ҳамчунин шавҳар бар ҷисми худ ихтиёрдор нест, балки аз он завҷа аст.
5. Аз якдигар канорагирӣ накунад, магар ба муддате, бо ризогии ҳар ду, то ки ба рӯзаву дуо шугл кунед ва аз нав якҷоя шавед, то ки шайтон шуморо, ба сабаби худдорӣ карда натавонистанатон, ба васваса наандозад.
6. Лекин ибро ман ба тариқи маслиҳат мегӯям, на ба тариқи фармоиш.
7. Зеро меҳоҳам, ки ҳамаи одамон мисли ман бошанд; аммо ҳар кас лаёқати ба худ ҳосе аз Худо дорад, яке ин тавр, дигаре ба таври дигар.
8. Лекин ба муҷаррадон ва бевазанон мегӯям: барои онҳое хуб аст, ки мисли ман бимонанд;
9. Аммо агар худдорӣ карда натавонанд, бигзор никоҳ кунанд; зеро ки никоҳ кардан аз сӯхтан дар оташи шаҳват беҳтар аст.

Талоқ.

10. Ба онҳое ки никоҳ кардаанд, на ман фармоиш медиҳам, балки Худованд: завҷа аз шавҳараш набарояд, —
11. Ва агар барояд, бояд муҷаррад бимонад, ё ки бо шавҳараш ошғӣ шавад, — ва шавҳар завҷашро талоқ надихад.
12. Ба дигарон ман мегӯям, на Худованд: агар бародаре завҷаи беимон дошта бошад, ва он завҷа розӣ бошад бо ӯ зиндагӣ кунад, ӯ набояд аз вай ҷудо шавад.
13. Ва завҷае ки шавҳари беимон дошта бошад, ва он шавҳар розӣ бошад бо вай зиндагӣ кунад, вай набояд аз ӯ ҷудо шавад;
14. Зеро ки шавҳари беимон ба воситаи завҷаи имондораш қудсият пайдо мекунад, ва завҷаи беимон ба воситаи

шавҳари имондораш қудсият пайдо мекунад; вагар на фарзандони шумо нопок мебуданд, ва ҳол он ки дар асл онҳо муқаддас ҳастанд.

15. Аммо агар беимон ҷудо шудан хоҳад, бигзор ҷудо шавад; дар чунин вазъият бародар ё хоҳар дигар вобаста нест; Худованд моро ба осоиштагӣ даъват намудааст.

16. Зеро аз кучо ту донӣ, эй завча, ки шавҳаратро начот хоҳӣ дод? Ё аз кучо ту донӣ, эй шавҳар, ки завчаатро начот хоҳӣ дод?

Имондорон бояд бар ҳасби иродаи Худо рафтор кунанд ва дар ҳамон ҳолате ки даъват шудаанд, бимонанд.

17. Бигзор ҳар кас дар он ҳолате ки Худо ўро насиб кардааст, ва ҳар кас дар он вазъе ки Худованд ўро даъват намудааст, бимонад. Дар ҳамаи калисоҳо ман ҳамин тавр дастур медиҳам.

18. Агар шахси махтуне даъват шуда бошад, орзуи номахтунӣ накунад; ва агар номахтуне даъват шуда бошад, хатна накунад.

19. Хатна ҳеч аст, номахтунӣ ҳам ҳеч аст, балки аз ҳама муҳимтар риояи аҳкоми Худост.

20. Ҳар кас дар ҳар ҳолате ки даъват шудааст, дар ҳамон бимонад.

21. Агар дар ҳолати ғуломӣ даъват шуда бошӣ, нороҳат нашав; балки агар озод шуда тавонӣ ҳам, аз фурсат истифода бар.

22. Зеро ғулуме ки дар Худованд даъват шудааст, озоди Худованд аст; инчунин шахси озод ки даъват шудааст, ғуломи Масеҳ аст.

23. Шумо ба нархи гарон харида шудаед: ғуломи одамон нагардед.

24. Ҳар кас дар ҳар ҳолате ки даъват шудааст, эй бародарон, дар ҳамон назди Худо бимонад.

Машваратҳо ба имондорон дар бораи бақорат ва заносиӣ.

25. Дар хусуси бокираҳо аз Худованд фармоише надорам, лекин, ҳамчун шахсе ки аз Худованд марҳамат ёфтааст, ки амин бошад, маслиҳати худро баён мекунам.

26. Пас, ба сабаби тангии вазъияти ҳозира, ман онро беҳ-

тар медонам, ки барои одам хуб аст, агар ҳамон тавр, ки ҳаст, бимонад.

27. Оё зандор ҳастӣ? — толиби талоқ набош. Оё безан ҳастӣ? — толиби зан набош.

28. Аммо агар зандор ҳам шавӣ, гуноҳе намекунӣ; ва агар бокирае ба шавҳар расад, гуноҳе намекунад. Лекин чунин қасон дар қисм азобҳо хоҳанд дошт; ва ман ба шумо раҳм-хӯрӣ мекунам.

29. Ба шумо, эй бародарон, инро мегӯям: вақт танг аст, ба тавре ки зандорон бояд мисли безанон бошанд;

30. Ва гириён мисли он ки гириён набошанд; ва шоддилон мисли он ки шоддил набошанд; ва харидорон мисли он ки хариде накарда бошанд;

31. Ва онҳое ки аз ин ҷаҳон фоида мебаранд, мисли он ки фоидабар набошанд; зеро ки сурати ин ҷаҳон гузарон аст.

32. Ман хоҳиш дорам, ки шумо беғам бошед. Марди безан дар бораи он чи ба Худованд оид аст, ғамхорӣ мекунад, ки чӣ гуна ба Худованд писанд афтад;

33. Аммо марди зандор дар бораи он чи ба ҷаҳон оид аст, ғамхорӣ мекунад, ки чӣ гуна ба завҷааш писанд афтад. Дар миёни зани шавҳардор ва бокира ҳам фарқе ҳаст:

34. Зани бешавҳар дар бораи он чи ба Худованд оид аст, ғамхорӣ мекунад, ки чӣ гуна ба Худованд писанд афтад, то ки ҳам дар қисм ва ҳам дар рӯҳ муқаддас бошад; аммо зани шавҳардор дар бораи он чи ба ҷаҳон оид аст, ғамхорӣ мекунад, ки чӣ гуна ба шавҳараш писанд афтад.

35. Инро ман ба фоидаи шумо мегӯям, на аз барои он ки банду боре бар шумо андозам, балки барои он ки шумо боодобона ва пай дарҳам дар ибодати Худованд бошед, бе он ки чизе ба ин монета шавад.

36. Лекин агар касе рафторашро ба бокираи худ номуносиб донад, ки вай ба синни балоғат расида, бе шавҳар менамояд, бигзор ӯ он чи меҳаҳад, бикунад, — гуноҳе намекунад; бигзор онҳо ба шавҳар бирасанд.

37. Аммо касе ки дар дили худ бағоят матин аст ва эҳтиёче надорад, балки иродаи қавӣ дошта, дар дили худ аз ҷардааст, ки бокираи худро нигоҳ дорад, — ӯ кори хуб мекунад.

38. Бинобар ин, касе ки бокираи худро ба шавҳар медиҳад, кори хуб мекунад, ва касе ки ба шавҳар намедиҳад, кори хубтар мекунад.

39. Зан, мувофиқи шариат, то даме ки шавҳараш зинда

аст, ба ӯ тааллуқ дорад; пас аз вафоти шавҳараш вай озод шуда, ба ҳар касе ки хоҳад, никоҳ кунад, фақат дар Худованд бошад.

40. Лекин, ба фикри ман, вай хушбахттар аст, агар бева бимонад; ва ба гумонам, ман низ Рӯҳи Худоро дорам.

БОБИ ҲАШТУМ

Дар бораи истеъмоли қурбониҳои бутҳо.

1. ДАР бораи қурбониҳои бутҳо* мо медонем, ки ҳамаамон соҳиби дониш ҳастем. Дониш мағрур мегардонад, аммо муҳаббат обод мекунад.

2. Агар касе гумон кунад, ки ягон чизро медонад, ӯ ханӯз ҳеч чизро ончунон ки донистанаш лозим аст, намедонад;

3. Аммо касе ки ба Худо муҳаббат дорад, вай ба воситаи Худо шинохта шудааст.

4. Пас, дар бораи хӯрдани қурбониҳои бутҳо мо медонем, ки бут дар ҷаҳон вучуд надорад, ва ҷуз Худои Ягона худои дигаре нест.

5. Зеро, ҳар чанд ба ном худоён чи дар осмон, чи дар замин ҳастанд, —чунки худоёни бисъёр ва худовандони бисъёр ҳастанд, —

6. Лекин мо як Худо дорем, яъне Худои Падар, ки ҳама чиз аз Ӯст, ва мо барои Ӯ ҳастем, ва як Худованд дорем, яъне Исои Масеҳ, ки ҳама чиз ба воситаи Ӯст, ва мо ба воситаи Ӯ ҳастем.

7. Аммо ҳама дорои ин дониш нестанд: баъзе касон то алҳол, аз рӯи одати деринаи бутпарастӣ, ин хӯрокро чун қурбонии бут мехӯранд, ва вичдони онҳо, ки нотавон аст, начис мешавад.

8. Хӯрок моро ба Худо наздик намекунад: зеро ки на аз хӯрдан манфиате мебинем, на аз нахӯрдан зиёне.

9. Аммо боҳабар бошед, ки ин озодии шумо сабаби васасаи нотавонон нашавад.

10. Зеро, агар касе туро, ки соҳиби дониш ҳастӣ, бубинад, ки дар сари суфраи бутхона нишастай, оё вичдони ӯ,

---

*1. Яъне гӯшти ҳайвоноте ки барои бутҳо қурбонӣ карда мешавад.

ки нотавон аст, ўро низ ба хўрдани қурбониҳои бутҳо моил намекунад?

11. Ва аз дониши ту он бародари нотавон, ки Масеҳ барои ў мурд, нобуд мешавад.

12. Ва ба ин тариқа бар зидди бародарон гуноҳ карда ва ба вичдони нотавони онҳо осеб расонда, шумо бар зидди Масеҳ гуноҳ мекунед.

13. Бинобар ин, агар хўрок бародари маро ба васваса мекунанд бошад, ҳаргиз гўшт намехўрам, то ки бародари худро ба васваса наандозам.

БОБИ НҶҲУМ

Намунаи Павлус дар тарккунӣ.

1. Оё ман ҳавворӣ нестам? Оё ман озод нестам? Оё ман Худованди мо Исои Масеҳро надидаам? Оё шумо амали ман дар Худованд нестед?

2. Агар барои дигарон ман ҳавворӣ набошам, барои шумо ҳастам, зеро ки мўҳри ҳавворияти ман дар Худованд шумо ҳастед.

3. Ҳифзи ман ба муқобили онҳое ки маро мазаммат мекунанд, ҳамин аст.

4. Оё мо ҳаққи хўрдан ва нўшидан надорем?

5. Оё ҳақ надорем, ки мисли ҳаввориёни дигар ва бародарони Худованд ва Кифо завҷаи имондорро ҳамроҳи худ бибарем?

6. Оё танҳо ман ва Барнаббо ҳақ надорем, ки кор накунем?

Онҳое ки Инҷилро мавғиза менамоянд, бояд аз башорат додани Инҷил зиндагӣ кунанд.

7. Кист, ки ягон вақт хизмати сарбозиро бо нафақаи худаш ба ҷо оварда бошад? Кист, ки ток шинонда, аз ангураш намехўрда бошад? Кист, ки рамаро чаронда, аз шири рама намехўрда бошад?

8. Оё инро ман фақат ба таври инсонӣ мегўям? Оё шариат низ инро намегўяд?

9. Зеро ки дар Тавротии Мусо навишта шудааст: "Вақте ки барзагов хирман мекўбад, даҳонашро набанд". Оё Худо дар бораи барзаговон ғамхорӣ мекунад?

10. Ё ки, албатта, барои мо гуфта шудааст? Оре, ин барои мо навишта шудааст; зеро ки шудгоркунанда бояд бо умед шудгор кунад, ва хирманкӯб — бо умеди гирифтани саҳми худ хирман кӯбад.

11. Модоме ки мо дар миёни шумо чизҳои рӯҳониро кош-таем, оё ин як кори бузург аст, ки агар назди шумо чизҳои ҷисмониро дарав кунем?

12. Агар дигарон назди шумо ҳақ дошта бошанд, оё ҳаққи мо зиёдтар нест? Лекин мо аз ин ҳақ истифода набурдем, балки ҳар чизро тоқат мекунем, то ки ба башорати Масеҳ ҳеч мамониате нарасонем.

13. Магар намедонед, ки онҳое ки дар маъбад хизмат ме-кунанд, аз маъбад мехӯранд? Ва ходимони қурбонгоҳ аз қур-бонгоҳ ҳиссае мегиранд?

14. Ҳамчунин Худованд фармудааст, ки воизони Инчил аз башорат додани Инчил зиндагӣ кунанд.

15. Лекин ман аз инҳо ҳеч якеро истифода накардам. Ва инро на аз барои он навиштаам, ки барои ман ҳамин тавр бошад; зеро барои ман мурдан беҳтар аст аз он ки касе ин фаҳри маро нест кунад.

16. Зеро, агар башорат диҳам, ин барои ман сабаби фахр нест, чунки ин барои ман як кори воҷибист: вой бар ҳоли ман, агар башорат надиҳам!

17. Зеро, агар инро ба таври ихтиёрӣ ба ҷо оварам, му-кофот мегирам; лекин агар ба таври ғайриихтиёрӣ бошад, ин як вазифаи маъмуриест, ки ба зиммаи ман гузошта шудааст.

18. Пас мукофоти ман чист? Он аст, ки Инчилро мав-ъиза намуда, дар бораи Масеҳ бемузд башорат медиҳам ва аз ҳаққи башоратдиҳандагии худ истифода намебарам.

Намунаи хизматгузори ҳақиқӣ.

19. Зеро, бо вучуди он ки аз ҳама озод будам, худро ғу-ломи ҳама гардондам, то ки шумораи бештари одамонро ба Масеҳ ҷалб намоям;

20. Барои яҳудиён чун яҳудӣ шудам, то ки яҳудиёро ҷалб намоям; барои аҳли шариат чун аҳли шариат шудам, то ки аҳли шариатро ҷалб намоям;

21. Барои бешариатон чун бешариат шудам, — гарчанде ки ман пеши Худо бешариат нестам, балки аз аҳли шариати Масеҳам, — то ки бешариатонро ҷалб намоям;

22. Барои нотавонон чун нотавон шудам, то ки нотаво-

нонро ҷалб намоям. Барои ҳама кас ман ҳама чиз шудам, то ки бо ҳар роҳ баъзе касонро наҷот диҳам.

23. Инро ман барои Инҷил мекунам, то ки шарикӣ баракоти он бошам.

24. Оё наредонед, ки давандагони майдони мусобиқа ҳама медаванд, аммо фақат як нафар мукофот мегирад? Ҳамин тавр бидавед, то ки соҳибӣ он гардед.

25. Ҳамаи риёзаткашон аз ҳар чиз худдорӣ мекунанд: онҳо барои гирифтани тоҷи фонӣ, лекин мо барои гирифтани тоҷи ғайрифонӣ.

26. Бинобар ин ман медавам на он тавре ки бар абас бошад, ва мушт мезанам на он тавре ки фақат барои задани ҳаво бошад;

27. Балки қисми худро азоб медиҳам ва ғулом мегардонам, то ки ба дигарон мавъиза намуда, худам маҳрум набошам.

БОБИ ДАҲУМ

Исроил дар биёбон огоҳие барои имондорон аст.

1. МАН намехоҳам, эй бародарон, ки шумо беҳабар бошед аз он ки падарони мо ҳама дар зери абр буданд, ва ҳама аз баҳр убур карданд;

2. Ва ҳама дар абр ва дар баҳр ба Мусо таъмид ёфтанд;

3. Ва ҳама айни як ғизои рӯҳониро мехӯрданд;

4. Ва ҳама айни як нӯшокии рӯҳониро менӯшиданд, зеро аз сахраи рӯҳоние менӯшиданд, ки аз ақибашон меомад; ва он сахра Масеҳ буд.

5. Лекин бар аксари онҳо ҳусни таваҷҷӯҳи Худо набуд; зеро ки онҳо дар биёбон ба ҳалокат расиданд.

6. Ва инҳо барои мо тимсоле буданд, то ки мо бадиро орзу накунем, чунон ки онҳо орзу мекарданд.

7. Ҳамчунин, монанди баъзеи онҳо, бутпараст набошед, чунон ки навишта шудааст: "Қавм ба хӯрдану нӯшидан нишастанд, ва барои **рақсу бозӣ** бархостанд".

8. Зинокорӣ накунем, чунон ки баъзеи онҳо зинокорӣ карданд, ва дар як рӯз бисту се ҳазор нафарашон нобуд шуданд.

9. Масеҳро наозмоем, чунон ки баъзеи онҳо озмуданд ва аз неши морҳо ба ҳалокат расиданд.

10. Шиква накунад, чунон ки баъзеи онҳо шиква карданд ва аз дасти қирқунанда нобуд шуданд.

11. Ҳамаи ин ба онҳо чун тимсоле рӯй дод, ва барои тарбияти мо навишта шуд, ки охирзамон насиби мо гардидааст.

12. Бинобар ин ҳар кӣ гумон мекунад, ки рост истодааст, эҳтиёт кунад, ки наафтад.

13. Озмоише ки ба сари шумо омадааст, чуз озмоиши оддии инсонӣ чизи дигаре нест; ва Худо амин аст, ва ӯ намегузорад, ки шумо берун аз қуввати худ озмуда шавед, балки дар баробари озмоиш сабуки ҳам медиҳад, то ки шумо тоб оварда тавонед.

14. Хуллас, эй маҳбубонам, аз бутпарастӣ бигрезед.

15. Ба мулоҳизакорон сухан меғӯям: дар бораи он чи меғӯям, худатон мулоҳиза кунед;

Иштирок дар суфраи Худованд тарки суфраи девҳоро талаб мекунад.

16. Оё косаи баракат, ки онро баракат медиҳем, шарик шудан ба Хуни Масеҳ нест? Оё ноне ки пора мекунем, шарик шудан ба Бадани Масеҳ нест?

17. Чунон ки нон яктост, мо низ, ки бисъерем, як тан хастем, зеро ки ҳамамон аз як нон ҳиссае мегирем.

18. Ба Исроил ба ҳасби қисм нигоҳ кунед: оё онҳое ки қурбониҳоро меҳӯранд, шарики қурбонгоҳ нестанд?

19. Пас ман чӣ бигӯям? Оё ин ки дар қурбонии бут ё худии бут чизе хаст?

20. Не, балки он чи онҳо қурбонӣ мекунанд, ба девҳо қурбонӣ мекунанд, на ба Худо; лекин ман намехоҳам, ки шумо бо девҳо шарик бошед.

21. Шумо наметавонед ҳам косаи Худовандро бинӯшед, ҳам косаи девҳоро; наметавонед ҳам дар суфраи Худованд иштирок кунед, ҳам дар суфраи девҳо.

22. Наход ки мо Худовандро ба ҳашм меоварем? Магар мо аз ӯ пурзӯртарем?

Дигаронро бо хӯрок ба васваса андохтан лозим нест.

23. Ҳама чиз барои ман ҷоиз аст, лекин на ҳар чиз фойданок аст; ҳама чиз барои ман ҷоиз аст, лекин на ҳар чиз обод мекунад.

24. Ҳеҷ кас нафъи худро толиб набошад, балки нафъи дигаронро.

25. Ҳар он чи дар бозор фурухта мешавад, бихӯред ва ба хотири виҷдон ҳеҷ тафтиш накунад;

26. Зеро ки замин ва ҳар он чи дар он аст, аз они Худо-ванд аст.

27. Агар касе аз беимонон шуморо даъват намояд, ва шумо мехоҳед биравед, — аз ҳар чизе ки пешатон монанд, бихӯред ва ба хотири виҷдон ҳеҷ тафтиш накунад.

28. Лекин агар касе ба шумо гӯяд, ки ”ин қурбонии бут аст”, — ба хотири касе ки хабар дод, ва ба хотири виҷдон нахӯред; зеро ки замин ва ҳар чи дар он аст, аз они Худо-ванд аст.

29. Аммо на виҷдони худро, балки виҷдони он каси дигарро дар назар дорам; зеро чаро виҷдони каси дигар бар озодии ман доварӣ кунад?

30. Агар ман бо шукргузорӣ мехӯрда бошам, чаро маро барои он чизе ки ман барояш шукргузорӣ мекунам, мазаммат намоянд?

31. Хуллас, хоҳ мехӯред, хоҳ менӯшед, ё кори дигаре мекунад, ҳамаашро барои ҷалоли Худо ба ҷо оваред.

32. На яҳудиёро ба васваса андозед, на юниёро, на калисои Худоро,

33. Чунки ман низ дар ҳар бобат дили ҳамаро меёбам, ва толиби нафъи худ не, балки нафъи касони бисёр ҳастам, то ки онҳо наҷот ёбанд.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Тартиби масеҳӣ дар ҷамъомадҳо.

1. БА ман тақлид кунед, чунон ки ман ба Масеҳ тақлид мекунам.

2. Шуморо, эй бародарон, барои он таҳсин менамоям, ки дар ҳар хусус маро дар хотир доред ва ривоятҳоро, он-чунон ки ба шумо супурдаам, нигоҳ доштаед.

3. Ҳамчунин мехоҳам бидонед, ки сардори ҳар мард Масеҳ аст, сардори зан шавҳари ӯст, ва сардори Масеҳ Худост.

4. Ҳар марде ки сари пӯшида дуо гӯяд ё нубувват кунад, сари худро расво мекунад;

5. Ва ҳар зане ки сари луч дуо гӯяд ё нубувват кунад, сари худро расво мекунад, зеро ин мисли он аст, ки мӯйсараш тарошида шуда бошад;

6. Зеро, агар зан нахоҳад, ки сари худро пӯшонад, бигзор мӯяшро қайчӣ кунад; ва агар зан аз қайчӣ кардан ё тарошидани мӯяш шарм дошта бошад, бигзор сари худро пӯшонад.

7. Хуллас, мард набояд сари худро пӯшонад, чунки ӯ сурат ва ҷалоли Худост; аммо зан ҷалоли мард аст.

8. Зеро ки на мард аз зан аст, балки зан аз мард;

9. Ва на мард барои зан офарида шудааст, балки зан барои мард.

10. Бинобар ин зан бояд бар сараш нишонаи ихтиёрро ба хотири фариштагон дошта бошад.

11. Лекин дар Худованд на мард бе зан аст, на зан бе мард аст:

12. Зеро, чунон ки зан аз мард аст, ончунон мард низ ба воситаи зан аст; ва ҳамаи ин аз Худост.

13. Худатон мулоҳиза кунед, ки оё аз рӯи одоб аст, ки зан сари нопӯшида пеши Худо дуо гӯяд?

14. Оё худи табиат шуморо таълим намедихад, ки агар мард мӯяшро дароз кунад, ин барои ӯ нанг аст,

15. Аммо агар зан мӯяшро дароз кунад, ин барои вай шаъну шараф аст, чунки мӯй ба вай ба ҷои ҳичоб дода шудааст?

16. Ва агар касе мунозира карданӣ бошад, мо ва калисоҳои Худо чунин одат надорем.

Дар бораи бояду шояд ид кардани таоми шои Худованд.

17. Лекин, ин дастурро дода, шуморо барои он таҳсин намекунам, ки на аз барои некӣ, балки аз барои бадӣ ҷамъ мешавед.

18. Зеро, аввалан, шунидам, ки дар миёни шумо, вақте ки дар калисо ҷамъ мешавед, ихтилофот рӯй медиҳад, ки ба ин ман як қадар бовар мекунам.

19. Зеро ки дар миёни шумо гуногунии ақидаҳо низ бояд бошад, то ки корозмудагон дар миёни шумо зоҳир гарданд.

20. Сонӣ, дар як ҷо ҷамъ шуданатон барои хӯрдани таоми шои Худованд нест;

21. Зеро ҳар кас аз дигарон пештар хӯроки худро гирифта меҳӯрад, ва яке гурусна мемонад, ва дигаре маст мешавад.

22. Магар шумо хона надоред, ки дар он бихӯред ва бинӯшед? Ё ки ба калисои Худо безътиной мекунад ва нодо-

ронро хичолат медихед? Ба шумо чӣ гӯям? Оё барои ин шуморо таҳсин кунам? Таҳсин намекунам.

23. Зеро ман аз Худованд чунин қабул кардам ва ба шумо низ супурдам, ки Исои Худованд дар он шабе ки Ӯро таслим карданд, нонро гирифт

24. Ва баракат дода, пора кард ва гуфт: ”Бигиред, бихӯред, ин Бадани Ман аст, ки барои шумо пора карда мешавад; инро ба ёдгории Ман ба чо оваред”.

25. Ҳамчунин косаро пас аз таоми шом гирифта, гуфт: ”Ин коса аҳди чадид аст дар Хуни Ман; инро, ҳар боре ки менӯшед, ба ёдгории Ман ба чо оваред.”

26. Зеро ҳар боре ки ин нонро меҳӯред ва ин косаро менӯшед, мамоти Худовандро эълон мекунед, то даме ки Ӯ биёяд.

27. Бинобар ин ҳар кӣ ба таври ношоиста ин нонро бихӯрад ё косаи Худовандро бинӯшад, бар зидди Бадан ва Хуни Худованд айбдор хоҳад шуд.

28. Пас, одамизод бояд худро имтиҳон кунад, ва ба ин тариқа аз он нон бихӯрад ва аз он коса бинӯшад.

29. Зеро, кас агар дар бораи Бадани Худованд мулоҳиза накарда, ба таври ношоиста бихӯрад ва бинӯшад, вай ба маҳкумияти худ меҳӯрад ва менӯшад.

30. Ба ҳамин сабаб бисъёре аз шумо очиз ва бемор ҳастанд, ва бисъёре мурдаанд.

31. Зеро, агар худамон худро доварӣ мекардем, ба доварӣ дучор намешудем.

32. Модоме ки ба доварӣ дучор шудаем, аз қониби Худованд ҷазо мебинем, то ки бо аҳли ҷаҳон маҳкум нагардем.

33. Бинобар ин, эй бародаронам, вақте ки барои таоми шом ҷамъ мешавед, мунтазири якдигар бошед.

34. Ва агар касе гурусна бошад, дар хонааш бихӯрад, то ки ҷамъ шуданатон сабаби маҳкумияти шумо нагардад. Чизҳои дигарро пас аз омаданам дуруст хоҳам кард.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Дар бораи бахшоишҳои рӯҳонӣ.

1. *Бахшоишҳои рӯҳонӣ дар шаклҳои гуногуни худ бояд фақат ба калосо хизмат кунанд.*

1. ДАР хусуси бахшоишҳои рӯҳонӣ бошад, намехоҳам, ки шумо, эй бародарон, беҳабар монед.

2. Медонед, ки шумо, вақте ки бутпараст будед, назди бутҳои безабон тавре мерафтед, ки гӯё шуморо кашада ме-бурданд.

3. Бинобар ин шуморо огоҳ менамоям, ки ҳеҷ кас, ки бар тибқи Рӯҳи Худо сухан меронад, наметавонад лаънат бар Исо бигӯяд, ва ҳеҷ кас наметавонад Исоро Худованд бихонад, магар бар тибқи Рӯҳулқудс.

4. Бахшоишҳо гуногун аст, лекин Рӯҳ ҳамон як аст;

5. Ва хизматҳо гуногун аст, аммо Худованд ҳамон як аст;

6. Ва амалҳо гуногун аст, аммо Худо ҳамон як аст, ки ҳама чизро дар ҳама ба амал меоварад.

7. Лекин ба ҳар кас зуҳуроти Рӯҳ барои манфиати ҳамаҷониба бахшида мешавад:

8. Зеро ки ба яке ба воситаи Рӯҳ каломи ҳикмат бахшида мешавад, ба дигаре—каломи дониш, бар тибқи ҳамон Рӯҳ;

9. Ба яке—имон, бар тибқи ҳамон Рӯҳ; ба дигаре—бахшоиши шифо додан, бар тибқи ҳамон Рӯҳ;

10. Ба яке—қудрати мӯъҷизанамо, ба дигаре—нубувват; ба яке—ташҳиси арвоҳ, ба дигаре—забонҳои гуногун ва ба сеюмӣ—тафсири забонҳо.

11. Ҳамаи инро ҳамон як Рӯҳ ба амал меоварад, ки ба ҳар кас махсусан, мувофиқи хости Худ, тақсим мекунад.

2. Ҳар як имондор узви бадани Масеҳ аст, ки дорои бахшоиши муайяни хизматгузорӣ мебошад.

12. Зеро, чунон ки бадан як аст, лекин узвҳои бисёр дорад, ва ҳамаи узвҳои як бадан, агарчи бисъеранд, як баданро ташкил мекунанд, — ончунон Масеҳ низ.

13. Зеро ки ҳамаи мо—хоҳ яҳудиён, хоҳ юнионӣ, хоҳ ғуломон, хоҳ озодон—бар тибқи як Рӯҳ дар як бадан таъмид ёфтаем, ва ҳама аз як Рӯҳ нӯшонидида шудаем.

14. Лекин бадан на аз як узв, балки аз узвҳои бисёр иборат аст.

15. Агар по бигӯяд: "Ман ба бадан тааллуқ надорам, чунки ман даст нестам", наҳод ки он ба ин сабаб ба бадан тааллуқ надорад?

16. Ва агар гӯш бигӯяд: "Ман ба бадан тааллуқ надорам, чунки ман чашм нестам", наҳод ки он ба ин сабаб ба бадан тааллуқ надорад?

17. Агар тамоми бадан чашм бошад, сомеа кучост? Агар ҳамааш сомеа бошад, шомма кучост?

18. Аммо Худо ба узвҳо, ба ҳар яке аз онҳо, дар бадан, мувофиқи хости Худ, ҷой додааст.

19. Ва агар ҳама як узв мебуданд, бадан кучост?

20. Ва инак узвҳо бисъёр аст, лекин бадан як аст.

21. Чашм наметавонад ба даст бигӯяд: "Ту ба ман даркор нестӣ"; ё ки сар низ ба пойҳо бигӯяд: "Шумо ба ман даркор нестед".

22. Баръакс, он узвҳои бадан, ки ба назар заифтар менамоянд, заруртаранд,

23. Ва дар бораи узвҳое ки начобаташон дар бадан ба назари мо камтар аст, бештар ғамхорӣ мекунем;

24. Ва узвҳои бадсурати мо хушнамултар пӯшонида мешаванд, вале узвҳои хушсурати мо ба ин эҳтиёҷ надоранд. Лекин Худо баданро тавре ба соз овардааст, ки дар бораи узви номукамалтар ғамхорӣ бештаре талқин намудааст,

25. То ки дар бадан носозӣ пайдо нашавад, балки узвҳо ба якдигар як хел ғамхорӣ кунанд.

26. Ва агар як узв дард кунад, бо он ҳамаи узвҳо дард мекунад; ва агар як узв сазовори таҳсин гардад, бо он ҳамаи узвҳо хурсанд мешаванд.

27. Шумо бадани Масеҳ ҳастед, вале чудо-чудо узвҳои Ӯ мебошед.

28. Ва Худо баъзеро дар Калисо аввалан ҳавворӣ, сониян набӣ, солисан муаллим таъин кардааст; баъд қувваҳои мӯъҷизакор, ҳамчунин бахшоишҳои шифо додан, мадад расондан, идора кардан ва забонҳои гуногунро бахшидааст.

29. Оё ҳама ҳавворианд? Оё ҳама набианд? Оё ҳама муаллиманд? Оё ҳама мӯъҷизакоранд?

30. Оё ҳама бахшоиши шифодихӣ доранд? Оё ҳама ба забонҳо сухан меронанд? Оё ҳама тафсир мекунад?

31. Иштиёқманди бахшоишҳои бузургтар бошед, ва ман ба шумо роҳи боз ҳам хубтарро нишон хоҳам дод.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

3. Муҳаббат аҷоибтарин бахшоиши рӯҳонист.

1. АГАР ба забонҳои одамон ва фариштагон сухан роман, лекин муҳаббат надошта бошам, — ман миси чарангосзанандае ё санҷи садодиҳандае гардидам.

2. Агар бахшоиши нубувват дошта бошам, ва тамоми ас-

рорро донам, ва дорои ҳар гуна дониш ва тамоми имон бошам, ба тавре ки кӯҳҳоро кӯчонида тавонам, лекин муҳаббат надошта бошам, — ман ҳеч ҳастам.

3. Ва агар тамоми дороии худро тақсим кунам ва ҷисми худро ба сӯхтан диҳам, лекин муҳаббат надошта бошам, — ҳеч манфиате намебинам.

4. Муҳаббат пуртоқат ва бошафқат аст, муҳаббат ҳасад намебарад, муҳаббат бо худ намеболад, мағрур намешавад,

5. Бадкирдорӣ намекунад, нафъи худро толиб нест, ба ҳашм намеояд, ба дил кина намегирад,

6. Аз зулм шод намешавад, балки аз ростӣ хурсанд мешавад;

7. Ҳама чизро рӯпӯш мекунад, ба ҳама чиз боварӣ дорад, ба ҳама чиз умед мебандад, ба ҳама чиз тоб меоварад.

8. Муҳаббат ҳаргиз хотима намеёбад, гарчанде ки нубувватҳо хотима хоҳад ёфт, забонҳо хомӯш хоҳад шуд ва дониш ботил хоҳад гашт.

9. Зеро ки мо ба таври ҷузъӣ медонем ва ба таври ҷузъӣ нубувват мекунем;

10. Аммо вақте ки камол меояд, он чи ҷузъӣ буд, хотима меёбад.

11. Вақте ки кӯдак будам, кӯдаквор гап мезадам, кӯдаквор фикр мекардам, кӯдаквор муҳокима мерондам; аммо вақте ки мард шудам, кӯдакиро тарк кардам.

12. Зеро ки мо ҳоло дар оина, ба таври муаммо мебинем, лекин он вақт рӯ ба рӯ хоҳем дид; ҳоло ман ба таври ҷузъӣ медонам, лекин он вақт хоҳам донист ба монанди он ки худам низ дониста шудаам.

13. Аммо ҳоло ин се чиз боқӣ мемонад: имон, умед, муҳаббат; вале муҳаббат калонтарини онҳост.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

4. Бахшоишҳои нубувват ва забонҳо.

1. ДАР паи муҳаббат бошад; иштиёқманди бахшоишҳои рӯҳонӣ, аллалхусус нубувват бошад.

2. Зеро касе ки ба забоне сухан меронад, вай на ба одамон, балки ба Худо сухан меронад, чунки ҳеч кас намефаҳмад: вай бар тибқи рӯҳ асрорро ба забон меоварад;

3. Аммо касе ки нубувват мекунад, вай ба одамон барои

обод кардан ва насиҳату тассаллий додан сухан меронад.

4. Касе ки ба забоне сухан меронад, вай худаширо обод мекунад; аммо касе ки нубувват мекунад, вай калисоро обод мекунад.

5. Мехоҳам, ки ҳамаатон ба забонҳо сухан ронед; лекин беҳтар аст, ки нубувват кунед, зеро касе ки нубувват мекунад, бузургтар аст аз касе ки ба забонҳо сухан меронад, магар ки вай дар айни ҳол маънидод ҳам кунад, то калисо обод шавад.

6. Ва акнун, эй бародарон, агар назди шумо биёям ва ба забонҳо сухан ронам, чӣ нафъе ба шумо мерасонам, магар ин ки бо ваҳйе, ё донише, ё нубуввате, ё таълиме ба шумо сухан ронам?

7. Аммо агар асбоби бечони садодиҳанда, най ё чанг, садоҳои аз ҳам ҷудо набарорад, кас чӣ тавр мефаҳмад, ки бо най ё чанг чӣ оҳанге менавозанд?

8. Ва агар карнай садои номуайяне барорад, кӣ ба ҳарбу зарб омода мешавад?

9. Ҳамчунин агар шумо суханони норавшане ба забон ронед, чӣ тавр мефаҳманд, ки шумо чӣ мегӯед? Шумо ба ҳаво сухан хоҳед ронд.

10. Масалан, дар дунё чӣ қадар калимаҳои гуногун ҳаст, ва ҳеч яке аз онҳо бе маъно нест;

11. Аммо, агар ман маънои калимаҳоро надонам, ман барои гӯянда аҷнабӣ ҳастам, ва гӯянда барои ман аҷнабист.

12. Ҳамчунин шумо, ки иштиёқманди бахшоишҳои рӯҳонӣ ҳастед, савю кӯшиш намоед, ки аз онҳо барои ободии калисо бой шавед.

13. Бинобар ин касе ки ба забоне сухан меронад, бигзор дар бораи тафсири он тақозо кунад.

14. Зеро, вақте ки ман ба забоне дуо мегӯям, рӯҳам дуо мегӯяд, лекин ақлам бе самар мемонад.

15. Пас чӣ бояд кард? Бо рӯҳ дуо хоҳам гуфт, бо ақл низ дуо хоҳам гуфт; бо рӯҳ суруд хоҳам хонд, бо ақл низ суруд хоҳам хонд.

16. Зеро, агар ту бо рӯҳ баракат диҳӣ, беҳабаре ки дар он ҷо истода бошад, дар вақти шукргузории ту чӣ тавр "омин" гӯяд? Зеро ӯ он чиро, ки ту мегӯӣ, намефаҳмад.

17. Ту нағз шукргузорӣ мекунӣ, лекин каси дигар обод намешавад.

18. Худоямро шукр мегӯям, ки ман бештар аз ҳамаи шумо ба забонҳо сухан меронам;

19. Лекин дар калисо гуфтани панҷ калимаро бо ақли худ, то ки дигаронро насиҳат кунам, афзал медонам аз он ки як олам калимаро ба забоне бигӯям.

20. Эй бародарон! Дар ақл мисли кӯдакон набошед; нисбат ба шарорат чун навзодон рафтор кунед, лекин дар ақл болиғ бошед.

21. Дар Таврот навишта шудааст: ”Бо забонҳои дигар ва лабҳои дигар ба ин қавм сухан хоҳам ронд, лекин дар он вақт ҳам Маро нахоҳанд шунид, мегӯяд Худованд”.

22. Пас забонҳо аломат аст на барои имондорон, балки барои беимонон; аммо нубувват на барои беимонон, балки барои имондорон аст.

5. Дар чамъомадҳои имондорон ҳама чиз бояд шоиста ва боадабона бошад.

23. Агар тамоми ақли калисо дар як ҷо чамъ шаванд, ва ҳама ба забонҳо сухан ронанд, ва беҳабарон ё беимонон дароянд, — оё онҳо намегӯянд, ки шумо девона шудаед?

24. Аммо вақте ки ҳама нубувват мекунанд, ва каси беимоне ё беҳабаре медарояд, вай ба воситаи ҳама маҳкум мешавад, ба воситаи ҳама доварӣ карда мешавад,

25. Ва асрори дилаш ошкор мегардад; бинобар ин ӯ рӯй ба замин ниҳода, ба Худо сачда мекунаду мегӯяд: ”Ҳақиқатан Худо бо шумост”.

26. Пас, эй бародарон, чӣ бояд кард? Вақте ки шумо чамъ мешавед, ва ҳар яке аз шумо таронае аз Забур, ё насиҳате, ё забоне, ё ваҳйе, ё тафсире дорад, — бигзор ҳамааш барои обод кардан бошад.

27. Агар касе ба забоне сухан меронда бошад, ду нафар, ё бисёрро се нафар, он ҳам ҷудо-ҷудо, сухан ронед, ва касе тафсир кунад.

28. Ва агар тафсиркунанда набошад, бигзор соҳиби сухан дар калисо хомӯш монад, ё ба худаш ва ба Худо сухан гӯяд.

29. Ва аз анбиё бигзор ду ё се нафар сухан ронанд, ва дигарон муҳокима кунанд;

30. Аммо агар ба каси дигаре аз нишастагон ваҳй ояд, бигзор аввалин хомӯш шавад.

31. Зеро ҳама пай ҳам метавонед нубувват кунед, то ки ҳама таълим гиранд ва ҳама тасалли ёбанд.

32. Ва арвоҳи анбиё ба фармони анбиё мебошанд,

33. Чунки Худо Худои ҳарҷумарҷ нест, балки Худои

осоиштагист. Дар ҳамаи калисоҳои муқаддасон ҳамин тавр аст.

34. Бигзор занони шумо дар калисоҳо хомӯш бошанд; зеро ҷоиз нест, ки сухан ронанд, балки бояд мутеъ бошанд, чунон ки Таврот низ мегӯяд.

35. Лекин агар онҳо хоҳанд чизе ёд гиранд, бигзор дар хона аз шавҳари худ бипурсанд; зеро ки дар калисо сухан рондани зан аз рӯи одоб нест.

36. Магар каломии Худо аз шумо баромадааст? Ё ки он танҳо ба шумо расидааст?

37. Агар касе худро набӣ ё рӯҳонӣ ҳисоб кунад, вай бигзор бифаҳмад, ки он чи ман ба шумо менависам, аҳкоми Худованд аст;

38. Ва агар касе нафаҳмад, бигзор нафаҳмад.

39. Хуллас, эй бародарон, иштиёқманди он бошад, ки нубувват кунед, ва ба забонҳо сухан ронданро манъ накунед;

40. Лекин ҳамааш бояд бо тартибу интизом ба амал ояд.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Эҳъёи мурдагон.

1. Ҳақиқӣ будани эҳъёи Масеҳ.

1. ВА ман, эй бародарон, ба шумо Инчилро хотиррасон мекунам, ки онро ба шумо башорат додаам, ва шумо онро қабул кардаед, ва дар он устувор ҳастед,

2. Ва дар он наҷот меёбед, ба шарте ки он чиро, ки ба шумо башорат додаам, риоя кунед, ба шарте ки имонатон бар абас набошад.

3. Зеро ки дар аввал он чиро, ки низ қабул кардаам, ба шумо супурдаам, ки яъне Масеҳ, мувофиқи Навиштаҳо, барои гуноҳҳои мо мурд,

4. Ва Ӯ дафн карда шуд ва, мувофиқи Навиштаҳо, дар рӯзи сеюм эҳъё шуд,

5. Ва ба Кифо ва баъд ба он дувоздаҳ нафар зоҳир шуд;

6. Пас аз он ба зиёда аз панҷсад нафар бародарон дар як вақт зоҳир шуд, ки қисми зиёди онҳо то ҳол зиндаанд, вале баъзе вафот кардаанд;

7. Пас аз он ба Яъқуб, инчунин ба ҳамаи ҳаввориён зоҳир шуд;

8. Ва пас аз ҳама ба ман низ, ки гӯё тифли хоме будам, зоҳир шуд.

9. Зеро ки ман хурдтарини ҳаввориёнам, ва сазовори он нестам, ки ҳавворӣ номида шавам, чунки калисои Худоро таъқиб мекардам.

10. Аммо ба файзи Худо он чи ҳастам, ҳастам; ва файзи Ӯ дар ман бар абас набуд, лекин ман аз ҳамаи онҳо зиёдтар меҳнат кардам; аммо на ман, балки файзи Худо, ки бо ман аст.

11. Хуллас, хоҳ ман ва хоҳ онҳо, ҳамин тавр мавъиза мекунем, ва шумо ҳамин тавр имон овардед.

2. Ба муқобили раддияи эҳё.

12. Лекин агар дар бораи Масеҳ мавъиза карда мешавад, ки Ӯ аз мурдагон эҳё шуд, пас чӣ тавр баъзе аз шумо мегӯянд, ки эҳёи мурдагон нест?

13. Агар эҳёи мурдагон набошад, Масеҳ низ эҳё нашудааст;

14. Ва агар Масеҳ эҳё нашуда бошад, мавъизаи мо низ бар абас аст, имони шумо низ бар абас аст.

15. Дар айни ҳол мо низ шоҳидони козибе дар ҳақиқи Худо мебудем, чунки дар ҳақиқи Худо шаҳодат меодем, ки Ӯ Масеҳро эҳё кардааст, ва ҳол он ки, агар ҳақиқатан мурдагон эҳё нашаванд, Ӯро эҳё накардааст;

16. Зеро, агар мурдагон эҳё нашаванд, Масеҳ низ эҳё нашудааст;

17. Ва агар Масеҳ эҳё нашуда бошад, имони шумо бар абас аст: шумо ҳанӯз дар гуноҳҳои худ мебошед;

18. Бинобар ин онҳое ҳам, ки дар Масеҳ мурдаанд, нобуд шуданд.

19. Ва агар мо фақат дар ҳамин ҳаёт ба Масеҳ умед мебаस्ता бошем, мо аз ҳамаи одамон бадбахттарем.

20. Аммо Масеҳ аз мурдагон эҳё шуда, навбари мурдагон гардид.

21. Зеро, Ӯнуон ки мамот ба воситаи инсон омад, эҳёи мурдагон низ ба воситаи инсон омад.

22. Ӯнуон ки дар Одам ҳама мемиранд, ончунон дар Масеҳ ҳама зинда мешаванд.

23. Ҳар яке бо навбати худ: аввал Масеҳ, баъд онҳое ки аз он Масеҳанд дар вақти омадани Ӯ.

24. Баъд охират фаро мерасад, ки он вақт Ӯ Малакутро ба Худо ва Падар месупорад ва ҳар гуна раёсат ва ҳар гуна қудрат ва қувватро барҳам медиҳад;

25. Зеро Ү бояд салтанат ронад то даме ки ҳамаи душманонро зери пойҳои Худ сарнагун созад.

26. Душмани охирине ки маҳв карда хоҳад шуд, мамот аст,

27. Чунки ҳама чизро зери пойҳои Ү мутеъ кардааст; вақте ки мегӯянд: ҳама чиз ба Ү мутеъ карда шуд, равшан аст, ки ин ба истиснои Он аст, ки ҳама чизро ба Ү мутеъ кардааст.

28. Ҳангоме ки ҳама чиз ба Ү мутеъ карда шуд, он гоҳ Худи Писар ҳам ба Он ки ҳама чизро ба Ү мутеъ кард, мутеъ хоҳад шуд, то ки Худо кулл дар кулл бошад.

29. Вагар на, онҳое ки барои мурдагон таъмид меёбанд, чӣ хоҳанд кард? Агар мурдагон мутлақо эҳё намешуда бошанд, чаро барои мурдагон таъмид меёбанд?

30. Чаро мо низ ҳар соат ба мусибатҳо дучор мешавем?

31. Эй бародарон, қасам ёд мекунам, ки ман ҳар рӯз бо марг рӯ ба рӯ мешавам ва дар Худованди мо Исои Масеҳ ба шумо фахр дорам.

32. Вақте ки ман, ба таври инсонӣ, дар Эфсӯс бо ҳайвоноти дарранда қанг кардам, ба ман чӣ нафъ, агар мурдагон эҳё намешуда бошанд? Дар он сурат бихӯрем ва бинӯшем, зеро ки фардо ҳоҳем мурд!

33. Фирефта нашавед: "Ёрони бад ахлоқи некро фосид мекунанд".

34. Ба таври бояду шояд ҳушёр шавед ва гуноҳ накунед; зеро, барои хиҷил шуданатон мегӯям, ки баъзеҳо Худоро намениносанд.

3. Қисми эҳё.

35. Лекин касе мегӯяд: "Мурдагон чӣ гуна эҳё мешаванд? Ва дар чӣ гуна қисм меоянд?"

36. Эй беақл! Он чи ту мекорӣ, агар намирад, зинда намешавад;

37. Ва ҳангоме ки ту мекорӣ, на қисми ояндаро мекорӣ, балки донаи урьёни гандум ё ягон гиёҳи дигарро;

38. Лекин Худо ба он, аз рӯи хости Худ, қисм медиҳад, ва ба ҳар як тухм қисми ба он хосе.

39. На ҳар гуна гӯшт айни ҳамон гӯшт аст, балки гӯшти одамон дигар аст, гӯшти чорпоён — дигар, гӯшти моҳиён — дигар, гӯшти мурғон — дигар.

40. Қисмҳои осмонӣ ва қисмҳои заминӣ ҳаст, лекин қа-

лоли қисмҳои осмонӣ дигар аст, қаллоли қисмҳои заминӣ— дигар;

41. Қаллоли офтоб—дигар, қаллоли моҳ—дигар, қаллоли ситораҳо—дигар; ва ситора аз ситора дар қаллолаш фарқ до- рад.

42. Дар эҳёи мурдагон низ ҳамин тавр аст: дар фано қошта мешавад, дар бефаной бармехезад;

43. Дар зиллат қошта мешавад, дар қалол бармехезад; дар заъф қошта мешавад, дар қувват бармехезад;

44. Қисми нафсонӣ қошта мешавад, қисми рӯхонӣ бар- мехезад. Қисми нафсонӣ ҳаст, қисми рӯхонӣ низ ҳаст.

45. Чунин навишта шудааст: ”Одами аввалин, яъне Одам, қони зинда гашт”. Одами охирин рӯҳи ҳаётбахш аст.

46. Лекин рӯхонӣ пештар нест, балки нафсонӣ ва баъд рӯхонӣ.

47. Одами яқум аз замин аст, яъне хокист; одами дуом Худованд аст аз осмон.

48. Хоки чӣ гунае ки бошад, хокиён ҳамон гунаанд; ос- монӣ чӣ гунае ки бошад, осмониён ҳамон гунаанд;

49. Ва чӣ гунае ки мо сурати одами хокиро ба худ гирифт- таем, сурати одами осмониро низ ба худ хоҳем гирифт.

4. Дигаргун шудани имондорон.

Ғалабаи охирин.

50. Лекин, эй бародарон, ҳаминро ба шумо мегӯям, ки гӯшт ва хун наметавонанд вориси Малакути Худо шаванд, ва фано вориси бефаной намешавад.

51. Ба шумо сирре мегӯям: ҳамаи мо нахоҳем мурд, балки ҳама тағйир хоҳем ёфт,

52. Баногоҳ, дар як мижа задан, баробари садои карнаи охирин; зеро карнай садо хоҳад дод, ва мурдагон ба таври бефано эҳё хоҳанд шуд, ва мо тағйир хоҳем ёфт,

53. Зеро он чи фонист, бояд либоси бефаной бипӯшад, ва он чи миранда аст, — либоси қовидӣ бипӯшад.

Ғалабаи қатъӣ бар мамот.

54. Ва ҳар гоҳ ин фонӣ либоси бефаной бипӯшад, ва ин миранда либоси қовидӣ бипӯшад, он гоҳ ин қаломе ки на- вишта шудааст, ба амал хоҳад омад: ”Ғалаба маргро фуру бурд”.

55. "Эй марг! Неши ту куҷост? Эй дӯзах! Ғалабаи ту куҷост?"

56. Неши марг гуноҳ аст, ва қуввати гуноҳ шариат аст.

57. Худоро шукр, ки ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ ба мо ғалаба бахшидааст!

58. Хуллас, эй бародарони маҳбуби ман, матину устувор бошед, ҳамеша дар кори Худованд чадал намоед, ва бидонед, ки меҳнати шумо пеши Худованд бар абас нест.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Пандҳои хотимагии ҳавворӣ.

1. Чамъ кардани пул барои калисои Ерусалим.

1. ДАР бобати чамъ кардани ионат барои муқаддасон шумо ончунон рафтор кунед, чунон ки ман ба калисоҳои Ғалотия дастур додаам:

2. Дар рӯзи якуми ҳафта бигзор ҳар яке аз шумо, мувофиқи даромадаш, назди худ пасандоз карда нигоҳ дорад, то ки дар вақти омаданам ба чамъ кардан хочат наафтад.

3. Ва ҳангоме ки биёям, онҳоеро, ки шумо муносиб донед, бо мактубҳо хоҳам фиристод, то ки хайроти шуморо ба Ерусалим бибаранд.

4. Ва агар рафтани ман ҳам салоҳ доништа шавад, онҳо ҳамроҳи ман хоҳанд рафт.

2. Нақшаҳои сафар. Насихатҳо.

5. Пас аз он ки аз Мақдуния бигзарам, назди шумо хоҳам омад, зеро аз Мақдуния хоҳам гузашт.

6. Лекин эҳтимол дорад, ки муддате назди шумо бошам ё ҳатто зимистонро гузаронам, то ба ҳар чое ки равам, шумо маро гусел намоед.

7. Зеро намехоҳам, ки бо шумо ҳоло фақат дар сари роҳ дидорбинӣ кунам, балки умедворам, ки агар Худованд изни диҳад, якчанд вақт назди шумо бимонам.

8. Аммо то иди панतिकост ман дар Эфсӯс хоҳам монд,

9. Зеро ки дарвозаи бузургу фароҳе барои ман кушода аст, ва муҳолифон бисъеранд.

10. Агар Тимотиюс ояд, боҳабар бошед, ки ӯ назди шумо аз хатар эмин бошад, зеро ки ӯ кори Худовандро ба чо меоварад, чунон ки ман низ;

11. Бинобар ин ҳеч кас ба ӯ беъътиной накунад, балки ӯро ба саломатӣ гусел кунед, то ки назди ман биёяд, зеро ки ӯро бо бародарон мунтазирам.

12. Дар хусуси бародари мо Апӯллӯс бошад, ман аз ӯ бисъёр хоҳиш кардам, ки бо бародарон назди шумо биёяд, вале ӯ ҳеч розигӣ надод, ки алҳол биёяд, балки ҳар гоҳ фурсаат ёбад, хоҳад омад.

13. Хушъёр бошад, дар имон устувор бошад, мардвор ва матин бошад;

14. Бигзор ҳамаи корҳои шумо бо муҳаббат ба ҷо оварда шавад.

15. Аз шумо, эй бародарон, илтимосе дорам: шумо хонаводаи Истефанусро мешиносед, ки навбари Охония ҳастанд ва худро ба хизмати муқаддасон супурдаанд;

16. Шумо низ нисбат ба ин гуна шахсон ва нисбат ба ҳар касе ки ба онҳо кӯмак мерасонад ва меҳнат мекунад, эҳтиромкор бошад.

17. Аз омадани Истефанус, Фортунатус ва Охойкӯс хурсандам: онҳо камии шуморо барои ман пур карданд,

18. Зеро ки рӯҳи ману шуморо ором карданд. Чунин одамонро иззату ҳурмат кунед.

3. Саломҳо.

19. Калисоҳои вилояти Осиё ба шумо салом мерасонанд; Акило ва Прискила бо калисое ки дар хонаи онҳост, ба шумо саломи бисъёре дар Худованд мерасонанд.

20. Ҳамаи бародарон ба шумо салом мерасонанд. Ба якдигар бо бӯсаи муқаддас салом расонед.

21. Ман, Павлус, бо дасти худ салом мерасонам.

22. Ҳар кӣ Исои Масеҳи Худовандро дӯст надорад, малъун бод; мороното*.

23. Файзи Исои Масеҳи Худованд бо шумо бод,

24. Ва муҳаббати ман бо ҳамаи шумо дар Исои Масеҳ бод. Омин.

---

*22. *Мороното* — ба забони қадими арамай: "Худованд меояд".

НОМАИ ДУЮМИ
ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ПАВЛУС
БА ҚҮРИНТИЁН

БОБИ ЯКУМ

Худо — Падари марҳамат ва ҳар тасалло.

1. ПАВЛУС, ки бо иродаи Худо ҳаввории Исои Масеҳ аст, ва бародари мо Тимотиюс, ба калисои Худо, ки дар Қӯринтӯс воқеъ аст, ба ҳамаи муқаддасоне ки дар тамоми Охоия мебошанд:

2. Файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бар шумо бод.

3. Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, Падари марҳаматҳо ва Худои ҳар тасалло,

4. Ки моро дар ҳар андӯҳи мо тасалло медиҳад, то ки мо андӯҳгинонро дар ҳар андӯҳашон тасалло дода тавонем бо ҳамон тасалло ки худамон аз Худо меёбем.

5. Зеро ба андозае ки уқубатҳои Масеҳ дар мо зиёд мешавад, тасаллои мо низ ба воситаи Масеҳ меафзояд.

6. Агар андӯҳгин шавем, ин барои тасалло ва начоти шумост, ки он ба воситаи дидани ҳамон уқубатҳое ба амал меояд, ки мо ҳам онҳоро аз сар мегузаронем; ва агар тасалло ёбем, ин ҳам барои тасалло ва начоти шумост;

7. Ва умеди мо дар бораи шумо устувор аст, зеро медонем, ки ҳам дар уқубатҳо ва ҳам дар тасалло шумо шарик ҳастед.

8. Зеро намехоҳем, ки шумо, эй бародарон, аз андӯхе ки дар вилояти Осиё ба сари мо афтод, беҳабар бошед, ки он бар мо аз ҳад зиёд, ба андозаи аз қувва берун гарон омад, ба тавре ки аз зиндагӣ ҳам умеди худро кандем;

9. Ва мо дар дили худ ҳукмномаи мамотро доштем, то ки ба ҳудамон таваккал накунем, балки ба Худои эҳёкунандаи мурдагон,

10. Ки Ӯ моро аз чунин мамот ҳалос кард ва ҳанӯз ҳалос мекунад, ва ба Ӯ умед мебандем, ки боз ҳам ҳалос хоҳад кард,

11. Бо мадади дуо ки шумо низ барои мо мегӯед, то ки барои он эҳсоне ки бо шафоати касони бисъёр ба мо ато шудааст, касони бисъёр барои мо шукргузор бошанд.

12. Зеро фаҳри мо ин аст, ки вичдони мо шаҳодат медиҳад, ки нисбат ба ҷаҳон, алалҳусус ба шумо дар беайбӣ ва самимияти илоҳӣ рафтор кардаем, ва ин ба воситаи ҳикмати ҷисмонӣ набуд, балки аз файзи Худо буд.

Ҳамаи ваъдаҳои Худо дар Исои Масеҳ аст.

13. Ва мо маҳз онро ба шумо менависем, ки шумо мехонед ва мефаҳмед, ва умедворам, ки то ба охир хоҳед фаҳмид,

14. Чунон ки ҳоло қисман фаҳмидаед, ки мо барои шумо мавриди фаҳр хоҳем буд, чунон ки шумо низ барои мо, дар рӯзи Масеҳи Худованди мо.

15. Ва бо ҳамин эътимод ман ният доштам аввал назди шумо биёям, то ки дубора файз ёбед,

16. Ва аз мавзеи шумо ба Мақдуния гузашта равам ва боз аз Мақдуния назди шумо биёям, ва шумо маро ба Яҳудо гусел кунед.

17. Пас, модоме ки чунин ният доштам, оё бемулоҳиза рафтор кардам? Ё ки он чи ман иқдом менамоям, оё ба ҳасби ҷисм иқдом менамоям, ба тавре ки дар ман гоҳ "оре, оре", гоҳ "не, не" мешавад?

18. Худо амин аст, ки сухани мо ба шумо гоҳ "оре", гоҳ "не" набуд.

19. Зеро Писари Худо Исои Масеҳ, ки мо, яъне ман ва Силвонус ва Тимотиюс, дар миёни шумо Ӯро мавъиза намудаем, "оре" ва "не" набуд, балки дар Ӯ фақат "оре" буд, —

20. Зеро ки ҳамаи ваъдаҳои Худо дар Ӯ "оре" буд ва

дар ӯ "омин" буд, — барои ҷалоли Худо, ба воситаи мо.

21. Ва Он ки мову шуморо дар Масеҳ устувор мегардонад ва моро тадҳин намудааст, Худост,

22. Ки ӯ низ моро мӯҳр задааст ва гавари Рӯҳро дар дилҳои мо андохтааст.

23. Ман Худоро ба шоҳидӣ бар ҷони худ даъват менамоям, ки шуморо амон дода, то ҳол ба Қӯринтӯс наомадаам,

24. На ба он сабаб ки гӯё мо бар имони шумо ҳукмфармо мешуда бошем; балки мо ба шодмонии шумо мадад мерасонем, зеро ки шумо ба василаи имон устувор ҳастед.

БОБИ ДУЮМ

Тавбакундаро афв намудан лозим аст, то ки тасаллӣ ёбад.

1. ВА ман дар дили худ қарор додам, ки назди шумо боз бо ғаму ғусса наоям.

2. Зеро, агар ман шуморо ғамгин гардонам, кист, ки маро шод мекарда бошад, чуз касе ки аз дасти ман ғамгин шудааст?

3. Маҳз ҳаминро ба шумо навишта будам, ки мабодо дар омаданам ғамгин шавам аз онҳое ки бояд боиси шодии ман бошанд; зеро бар ҳамаатон эътимод дорам, ки шодии ман шодии ҳамаи шумост.

4. Зеро ки аз бисъерии андӯҳ ва дилтангӣ ба шумо бо ашки фаровон навишта будам, на аз барои он ки шуморо ғамгин гардонам, балки барои он ки муҳаббати зиёдеро, ки нисбат ба шумо дорам, дарк намоед.

5. Ва агар касе сабаби ғамгинӣ шуда бошад, маро ғамгин накардааст, балки қисман, — то муболиға нашавад, — ҳамаи шуморо ғамгин кардааст.

6. Барои ҷунин шахс басанда аст ин танбеҳе ки аз касони бисъёр дидааст,

7. Ва акнун, баръакс, шумо ӯро афв намоед ва тасалло диҳед, то ки ғуссаи аз ҳад зиёд ӯро фурӯ набарад;

8. Бинобар ин аз шумо хоҳишмандам, ки ба ӯ муҳаббати худро зоҳир намоед.

9. Зеро маҳз барои ҳамин ҳам навишта будам, то дар амал бидонам, ки оё шумо дар ҳар бобат фармонбардор ҳастед.

10. Ва касеро шумо афв намоед, ман низ ӯро афв хоҳам

кард; зеро ки ман низ, агар касеро дар чизе афв карда бошам, ба хотири шумо ба ҳузури Масеҳ афв кардаам,

11. То ки шайтон моро фирефта накунад; зеро ки аз дасисаҳои вай беҳабар нестем.

12. Ва ҳангоме ки ман ба Трӯос омадам, то аз Масеҳ башорат диҳам, агарчи дарвоза барои ман дар Худованд воз шуда буд,

13. Барои рӯҳи худ оромӣ надоштам, чунки бародари худ Титусро наёфтам; ва бо онҳо хайру маъзур намуда, ба Мақдуния равона шудам.

Худо ба имондорон қувват мебахшад, то ки дар Масеҳ тантана намоянд.

14. Аммо Худоро шукр, ки Ӯ ҳамеша ба мо дар Масеҳ зафар мебахшад ва нақҳати дониши Худро ба воситаи мо дар ҳар ҷо паҳн мекунад.

15. Зеро ки мо барои Худо нақҳати Масеҳ ҳастем, ҳам дар миёни наҷотёбандагон ва ҳам дар миёни нобудшавандагон:

16. Он барои баъзе касон нақҳати мамот аст, ки мамот меоварад, ва барои касони дигар нақҳати ҳаёт аст, ки ҳаёт меоварад. Ва кист, ки ба ин лоиқ бошад?

17. Зеро мо мисли бисёр касон нестем, ки каломи Худоро харидуфурӯш мекунамд, балки аз самими қалб ва аз ҷониби Худо, ба ҳузури Худо, дар Масеҳ мавъиза менамоем.

БОБИ СЕЮМ

Қўринтиён номаи муаррифии ҳавворӣ мебошанд; ӯ ба ҳеч номаи дигар эҳтиёҷ надорад.

1. НАХОД ки мо боз худро муаррифӣ намоем? Наход ки мо, мисли баъзе касон, ба номаҳои муаррифӣ ба шумо ё аз шумо эҳтиёҷ дошта бошем?

2. Шумо номаи мо ҳастед, ки он дар дили мо навишта шудааст, ва онро ҳамаи одамон мешиносанд ва мехонанд;

3. Зеро ба ҳама маълум аст, ки шумо номаи Масеҳ ҳастед, ки он ба воситаи хизмати мо на бо сиёҳӣ, балки бо Рӯҳи Худои Ҳай, на бар лавҳаҳои сангин, балки бар лавҳаҳои гӯшти дил навишта шудааст.

4. Чунин аст эътимоди мо ба Худо ба василаи Масеҳ,

5. На ба он сабаб ки мо лаёқат дорем чизеро аз худ фикр кунем, ки он гӯё аз мо бошад, балки лаёқати мо аз Худост,

*Хизматгузори Аҳди Ҷадид
аз ҳарфи мурдаи шариат иборат нест.*

6. Ки Ҷ ба мо лаёқат бахшидааст, ки хизматгузори Аҳди Ҷадид бошем, на бар тибқи ҳарф, балки бар тибқи Рӯҳ, зеро ки ҳарф мекушад, аммо Рӯҳ зинда мекунад.

7. Лекин агар хизмати мамот, ки дар ҳарфҳо бар санг нақш баста буд, он қадар ҷалол дошта бошад, ки банӣ-Исроил наметавонианд ба рӯи Мусо нигоҳ кунанд, ба сабаби ҷаллоли рӯи ӯ, ки фонӣ буд, —

8. Пас оё хизмати Рӯҳ ҷаллоли зиёдтаре надорад?

9. Зеро, агар хизмати маҳкумкунӣ ҷалол дошта бошад, пас хизмати сафедкунӣ хеле зиёдтар ҷалол дорад.

10. Зеро ки ҳатто он чи соҳиби ҷалол доништа шудааст, ба сабаби ин ҷаллоли афзалиятнок, ҷалоле нахоҳад дошт.

11. Зеро, агар чизи фонӣ ҷалол дошта бошад, пас чизи бақодор хеле зиёдтар ҷалол дорад.

12. Бинобар ин мо, ки чунин умед дорем, бо камоли ҷасорат амал мекунем,

13. Ва на монанди Мусо, ки ба рӯи худ парда мепӯшид, то ки банӣ-Исроил ба анҷоми чизи фонӣ назар наандозанд.

14. Аммо зеҳни онҳо кунд шудааст: зеро ки то имрӯз ҳангоми хондани Аҳди Қадим ҳамон парда боқӣ мондааст ва бардошта нашудааст, чунки он фақат дар Масеҳ ботил мешавад.

15. То имрӯз, вақте ки онҳо Мусоро мехонанд, парда бар дилшон гузошта шудааст;

16. Аммо вақте ки ба Худованд рӯ меоваранд, парда бардошта мешавад.

17. Худованд Рӯҳ аст, ва ҳар кучо Рӯҳи Худованд аст, он ҷо озодист.

18. Аммо ҳамаи мо, бо рӯи кушода, мисли он ки дар оина бошад, ба ҷаллоли Худованд нигариста, ба ҳамон сурат аз ҷалол ба ҷалол табдил меёбем, ва ин аз Худованд, яъне аз Рӯҳ аст.

БОБИ ЧОРУМ

Хизматгузори масеҳӣ аз он иборат аст, ки одамонро бо дониши ҷалоли Худо ба воситаи Исои Масеҳ равшан намоем.

1. БИНОБАР ин мо, ки дорои чунин хизмат ҳастем, ки он аз рӯи марҳамат ба мо ато шудааст, ноумед намешавем;

2. Аммо чизҳои махфии нангинро рад карда, макрро ба кор намебарем ва каломи Худоро таҳриф намекунем, балки ростиро ошкор карда, худро ба вичдони ҳар кас ба ҳузури Худо вогузор менамоем.

3. Вале агар башорати мо пӯшида бошад, он барои нобудшавандагон пӯшида аст,

4. Барои беимонҳое ки худои ин дунё зехнашонро кунд кардааст, то ки нури башорати ҷалоли Масеҳ, ки Ӯ сурати Худост, барои онҳо надурахшад.

5. Зеро ки мо на худро, балки Исои Масеҳро мавъиза менамоем, ки Ӯ Худованд аст, ва мо ғулумони шумоем ба хотири Масеҳ,

6. Зеро Худое ки гуфт: "Аз зулмот нур бидурахшад", — Ҳамон аст, ки дар дилҳои мо бидурахшид, то ки бо дониши ҷалоли Худо дар шахси Исои Масеҳ моро мунаввар созад.

7. Лекин мо ин ганҷро дар зарфҳои гилин дорем, то маълум шавад, ки бартарии қувват аз они Худо бошад, на аз ҷониби мо;

Таъқибот, уқубатҳо ва мамоте ки имондорон ба хотири Масеҳ аз сар мегузаронанд, ҷалоли абадиро ба вуҷуд меоварад.

8. Мо аз ҳар ҷиҳат ба фишор дучор мешавем, вале дар тангӣ нестем; ҳайронем, вале маъюс намешавем;

9. Гирифтори таъқиботем, вале партофта нашудаем; сарнагун гардидаем, вале нобуд нашудаем;

10. Ҳамеша мамоти Исои Худовандро дар бадани худ бардошта мегардем, то ки ҳаёти Исо низ дар бадани мо зоҳир шавад.

11. Зеро ки мо, зиндаҳо, доимо ба хотири Исо ба мамот супурда мешавем, то ки ҳаёти Исо низ дар бадани мирандаи мо зоҳир шавад,

12. Бинобар ин мамот дар мо амал мекунад, вале ҳаёт дар шумо.

13. Аммо азбаски ҳамон рӯҳи имонро дорем, чунон ки

навишта шудааст: ”Имон доштам, бинобар ин мегуфтам”,
мо низ имон дорем, бинобар ин мегӯем,

14. Чун медонем, ки Эҳъёкунандаи Исои Худованд моро
низ ба василаи Исо эҳъё намуда, бо шумо ба по хоҳад хезонд.

15. Зеро ҳама чиз барои шумост, то файзе ки дар бисъёр
касон фаровон шудааст, шукргузори боз ҳам зиёдтарро ба-
рои ҷалоли Худо ба амал оварад.

16. Бинобар ин мо ноумед намешавем, ва агар одами
зоҳирӣ дар мо фано шавад, одами ботинӣ рӯз ба рӯз нав
мешавад.

17. Зеро укубати сабуки мо, ки кӯтоҳмуддат аст, ҷалоли
абади барои мо ба андозаи бениҳоят бузург ба вучуд мео-
варад,

18. Хангоме ки мо на ба чизҳои намоён, балки ба чизҳои
нонамоён нигоҳ мекунем: зеро ки он чи намоён аст, мувақ-
қатист, аммо он чи нанамоён аст, абадист.

БОБИ ПАНҶУМ

Ҳама бояд ба хузури довари Масех ҳозир шаванд.

1. ЗЕРО медонем, ки агар хонаи заминии мо, ин хайма,
хароб шавад, мо иморате аз ҷониби Худо дорем, хонаи бо
дасти одам сохта нашудаи абадӣ, ки дар осмон аст.

2. Аз ин рӯ мо оҳ мекашем, дар орзуи он ки хонаи худро,
ки дар осмон аст, дар бар кунем:

3. То ки мо, либосе дар бар дошта бошем ҳам, бараҳна
ёфт нашавем.

4. Зеро мо, ки дар ин хайма мебошем, дар таҳти боре оҳ
мекашем, чунки намехоҳем либос кашем, балки дар бар ку-
нем, то ки чизи миранда ба воситаи ҳаёт фурӯ бурда шавад.

5. Худо моро маҳз барои ҳамин ба вучуд оварда, ба мо
гарави Рӯхро додааст.

6. Бинобар ин мо ҳамеша зиндадил ҳастем; чун медо-
нем, ки то даме ки дар ҷисм макон гирифтаем, мо аз Худо-
ванд дур мебошем, —

7. Зеро ки бо имон рафтор мекунем, на бо дидор, —

8. Пас зиндадил ҳастем ва афзал медонем, ки аз ҷисм
берун рафта, назди Худованд макон гирем,

9. Ва ба ин сабаб саъю кӯшиш менамоем, ки хоҳ дар ин
макон бошем ва хоҳ набошем, ба Ӯ мақбул афтем;

10. Зеро ҳамаи мо бояд пеши курсии довари Масех ҳо-

зир шавем, то ки ҳар яке ба бадали амале ки дар ҳаёти қисми худ кардааст, хоҳ нек бошад ва хоҳ бад, бигирад.

11. Пас, мо, ки тарси Худовандро медонем, ба мардум насиҳат медиҳем; мо ба Худо ошкор ҳастем, ва умедворем, ки ба вичдонҳои шумо низ ошкорем.

12. Худо ба шумо аз нав муаррифӣ намекунем, балки ба шумо асосе медиҳем барои он ки бо мо фахр намоед, то шумо ҷавобе дошта бошед барои онҳое ки бо чизи зоҳирӣ фахр менамоянд, на бо он чи дар дил аст.

13. Зеро, агар мо беҳуд шуда бошем, ин барои Худост; ва агар солимфикр бошем, ин барои шумост.

Худо дар Масеҳ аҳли ҷаҳонро бо Худ мусолиҳа дод.

14. Зеро муҳаббати Масеҳ моро водор менамояд, ки чунин муҳокима ронем: Яке барои ҳама мурд, пас ҳама мурданд.

15. Ва Ӯ барои ҳама мурд, то ки зиндаҳо акнун на аз барои худашон зиндагӣ кунанд, балки барои Ӯ, ки аз барои онҳо мурд ва эҳё шуд.

16. Бинобар ин мо минбаъд ҳеч касро ба ҳасби қисм намешиносем. Ва агар Масеҳро ба ҳасби қисм шинохта бошем, алҳол дигар намешиносем.

17. Пас, касе ки дар Масеҳ аст, махлуқи навест; чизҳои қадима гузаштааст, ва инак ҳама чиз нав шудааст.

18. Ва ҳама чиз аз қониби Худост, ки моро ба воситаи Исои Масеҳ бо Худ мусолиҳа дод ва хизмати мусолиҳаро ба мо супурд,

19. Чунки Худо дар Масеҳ буда, аҳли ҷаҳонро бо Худ мусолиҳа дод, қинойтҳои онҳоро ба ҳисобашон надаровард ва каломии мусолиҳаро ба мо супурд.

20. Пас, мо элчиёни Масеҳ ҳастем, гӯё ки Худо ба воситаи мо хоҳишманд аст. Мо аз тарафи Масеҳ илтимос мекунем: бо Худо мусолиҳа намоед.

21. Зеро Ӯро, ки аз гуноҳ беҳабар буд, барои мо қурбони гуноҳ сохт, то ки мо дар Ӯ адолати Худо шавем.

БОБИ ШАШУМ

Қуввати хизматгузори ба Худо аз каломии ростӣ иборат аст.

1. МО, ки мададгорони Ӯ ҳастем, аз шумо илтимос мекунем, ки файзи Худоро бефоида қабул накунед.

2. Зеро ки Ӯ мегӯяд:

”Дар вақти мусоид туро иҷобат намудам
ва дар рӯзи наҷот ба ту мадад кардам”.

Инак алҳол вақти мусоид аст, инак алҳол рӯзи наҷот аст.

3. Дар ҳеҷ чиз мо мамониат намерасонем, то ки хизмати мо ба мазаммат дучор нашавад,

4. Балки дар ҳар чиз худро ҳамчун хизматгузори Худо зоҳир месозем: дар сабри бисъёр, дар мусибатҳо, дар мӯҳтоҷиҳо, дар тангиҳо,

5. Дар зери зарбаҳо, дар зиндонҳо, дар ошӯбҳо, дар меҳнатҳо, дар беҳобиҳо, дар рӯзадориҳо,

6. Дар покӣ, дар дониш, дар сабр, дар меҳрубонӣ, дар Рӯҳулқудс, дар муҳаббати бериё,

7. Дар каломи ростӣ, дар қуввати Худо, бо аслиҳаи адолат дар дасти рост ва чап,

8. Дар шараф ва бешарафӣ, дар бадномӣ ва некномӣ; моро фиребгар мешуморанд, лекин мо амин ҳастем;

9. Мисли номашхур, лекин мо ба ҳама машхур ҳастем; мисли мурдагон, вале инак, мо зинда ҳастем; ҷазо мебинем, лекин мо намемирим;

10. Мисли ғамгин, лекин мо ҳамеша шодӣ мекунем; бенаво, вале мо бисъёр касонро сарватдор мегардонем; тамоман нодор, лекин мо дорои ҳама чиз ҳастем.

Имондорон аз палид шудан ба воситаи гуноҳкорон худро бояд нигоҳ доранд.

11. Даҳони мо, эй кӯринтиён, сӯи шумо кушода шудааст, дили мо фарох аст.

12. Барои шумо дар мо ҷой танг нест, лекин андаруни худатон ҷой танг аст.

13. Дар ивази ин, — чун ба фарзандони худ мегӯям, — шумо низ бояд фарохдил бошед.

14. Зери юғи бегона бо якҷоягии беимонон сар ҳам накунед. Зеро ки адолат бо шарорат чӣ алоқае дорад? Ва нур бо зулмот чӣ умумияте дорад?

15. Масеҳ бо бляял* чӣ созгорӣ дорад? Ё имондор бо беимон чӣ ширкате дорад?

*15. *Бляял* — калимаи ибриест, ки дар Таврот куфр, шарорат, ҳалокат ва баъзан иблисро мефаҳмонад. Дар ин ҷо ба маънои иблис омадааст.

16. Ва маъбади Худо бо бутҳо чӣ мувофиқат дорад? Зеро ки шумо маъбади Худои Ҳай ҳастед, чунон ки Худо гуфтааст:

”Андаруни онҳо сокин шуда,
дар миёни онҳо роҳ хоҳам рафт;
ва Худои онҳо хоҳам буд, ва онҳо қавми Ман хоҳанд
буд.

17.”Бинобар ин аз миёни онҳо берун оед ва чудо шавед,
мегӯяд Худованд, ва ба чизи нопок нарасед,
ва Ман шуморо қабул хоҳам кард;

18.”Ва Падари шумо хоҳам буд,
ва шумо писарон ва духтарони Ман хоҳед буд,
мегӯяд Худованди Қодири Мутлақ”.

БОБИ ҲАФТУМ

*Ғами дунъевӣ мамотро ба амал меоварад, вале ғаме ки Худо
додааст, тавбаро дар роҳи наҷот ба амал меоварад.*

1. ПАС, эй маҳбубонам, дар сурате ки чунин ваъдаҳо
дорем, худамонро аз ҳар гуна наҷосати ҷисм ва рӯҳ то-
за карда, қудсияти худро дар тарси Худо мукамал
намоем.

2. Дар дилҳои худ ба мо ҷой диҳед: мо касеро наранҷон-
даем, ба касе осеб нарасондаем, аз касе истифода набурдаем.

3. На аз барои мазаммат мегӯям: зеро пештар гуфта бу-
дам, ки шумо дар дили мо ҳастед, то ки бо ҳам бимирем ва
бо ҳам зист кунем.

4. Умеди ман аз шумо бисёр аст, фахри ман аз шумо
бузург аст; бо вучуди тамоми андӯҳи мо, пур аз тасалло
ҳастам ва шодии фаровон дорам.

5. Зеро, вақте ки ба Мақдуния ҳам омадем, ҷисми мо
оромӣ надошт, балки аз ҳар сӯ ба фишор дучор шудем: аз
берун — ҷидолҳо, аз дарун — ҳаросҳо буд.

6. Аммо Худое ки ба фурӯтанон тасалло мебахшад, бо
омадани Титус моро тасалло дод,

7. Ва на танҳо бо омадани ӯ, балки бо он тасаллое низ,
ки ӯ дар шумо ёфта буд, вақте ки аз иштиқмандии шумо,
аз навҳаи шумо ва аз рашкҳои шумо дар ҳаққи ман доред,
ба мо нақл кард, ба тавре ки ман боз зиёдтар шод шудам.

8. Бинобар ин, агар шуморо бо нома ғамгин карда бошам,
пушаймон нестам, гарчанде ки пештар пушаймон шуда бу-

дам; зеро дидам, ки он нома шуморо, ба соате бошад ҳам, ғамгин кард.

9. Алҳол ман шодам на аз он ки шумо ғамгин шудаед, балки аз он ки ғами шумо боиси тавба гардидааст, зеро ки ғами шумо аз тарафи Худо буд, ба тавре ки аз мо ҳеҷ зиёне надидаед.

10. Зеро ғаме ки Худо додааст, тавбаро дар роҳи начот ба амал меоварад, ки аз он пушаймонӣ нест, лекин ғами дунъевӣ мамотро ба амал меоварад.

11. Зеро бубинед, ки ғами Худо додаро хӯрданатон чӣ гуна чидду ҷаҳдро, чӣ гуна узрхоҳиро, чӣ гуна тарсро, чӣ гуна шавқро, чӣ гуна рашкро, чӣ гуна қасосро дар шумо ба амал овард! Ва дар ҳамааш шумо нишон додед, ки дар ин кор пок ҳастед.

12. Хуллас, агарчи ман ба шумо навишта будам, ин на аз барои золим ва на аз барои мазлум, балки барои он буд, ки чидду ҷаҳди мо дар ҳаққи шумо ба ҳузури Худо ба шумо ошкор гардад.

13. Ба ин сабаб мо аз тасаллои шумо тасалло ёфтем; лекин боз ҳам зиёдтар мо аз шодии Титус шод шудем, чунки ҳамаатон рӯҳи ўро ором кардаед.

14. Зеро, агар ман дар бораи шумо пеши ў аз чизе фахр карда бошам, хичил нашудам, балки, чунон ки мо ҳар гапро дар хусуси шумо ба ростӣ гуфта будем, фахри мо низ ончунон пеши Титус рост баромад.

15. Ва дили ў боз ҳам зиёдтар сӯи шумо моил мешавад, вақте ки фармонбардории ҳамаатонро ба ёд меоварад, ки чӣ гуна шумо ўро бо тарсу ларз пазироӣ намудаед.

16. Пас шодмонам, ки дар ҳар бобат метавонам аз шумо дилпур бошам.

БОБИ ҲАШТУМ

Меҳмоннавозӣ ва ионатҳо далели муҳаббати масеҳӣ мебошанд.

1. ШУМОРО, эй бародарон, дар бораи файзи Худо, ки ба калисоҳои Мақдуния ато шудааст, огоҳ менамоем;

2. Зеро ки дар миёни имтиҳони бузурги андӯхҳо фаровонии шодии онҳо ва бенавоии саҳти онҳо дар ҳиммати баландашон пурра зоҳир шуд;

3. Зеро ман шоҳиди онам, ки онҳо алоқадри қувваташон ва берун аз қувваташон саҳӣ буданд:

4. Онҳо бо камоли исрор аз мо илтимос карданд, ки дар кори хайр ба мадади муқаддасон шарики мо бошанд;

5. Ва на фақат ба тавре ки мо чашм доштем, балки худашонро пешкаш карданд, аввалан ба Худованд ва сониян ба мо низ мувофиқи иродаи Худо;

6. Бинобар ин мо аз Титус хоҳиш намудем, ки ӯ, чӣ тавре сар кардааст, ҳамон тавр ин кори хайро ҳам дар миёни шумо ба анҷом расонад.

7. Аммо, чунон ки шумо дар ҳар чиз: дар имон ва калом, дар дониш ва ҳар гуна ҷидду ҷаҳд ва дар муҳаббати худ нисбат ба мо афзунӣ доред, ончунон дар ин кори хайр ҳам афзунӣ зоҳир намоед.

8. Инро ба таври фармон намегӯям, балки ба воситаи ҷидду ҷаҳди дигарон самимияти муҳаббати шуморо низ меозмоям.

9. Зеро шумо файзи Худованди мо Исои Масеҳро медонед, ки ӯ сарватдор буда, барои шумо бенаво шуд, то ки шумо ба воситаи бенавоии ӯ сарватдор шавед.

10. Дар ин хусус ман фикри худро баён мекунам; зеро ки ин ба шумо ғоиданок аст, чунки на танҳо ба ин кор шурӯъ намудаед, балки соли гузашта онро орзу ҳам карда будед.

11. Ва акнун худӣ корро низ ба охир расонед, то ки он чи шумо орзуи ба амал овардан доштед, алоқадри ҳолатон анҷом ёбад.

12. Зеро, кас агар ҳиммат дошта бошад, аз рӯи он чи ӯ дорад, мақбул меафтад, на аз рӯи он чи ӯ надорад.

13. На он тавр, ки ба дигарон сабук ва ба шумо гарон афтад, балки ба таври баробарӣ:

14. Алҳол зиёдатии шумо камии онҳоро пур мекунад, то ки баъд зиёдатии онҳо низ камии шуморо пур кунад, ва баробарӣ ба амал ояд,

15. Чунон ки навишта шудааст: "Касе ки бисъёр ҷамъ карда буд, зиёдатӣ надошт, ва касе ки кам ҷамъ карда буд, камӣ надошт".

16. Худоро шукр, ки чунин ҷидду ҷаҳдро нисбат ба шумо дар дили Титус ҷо кардааст,

17. Зеро ки ӯ ба илтимоси мо гӯш андохт ва, азбаски ҷидду ҷаҳди зиёде дошт, бо ихтиёри худ сӯи шумо равона шуд.

18. Бо ӯ мо бародареро равона кардем, ки дар ҳамаи калисоҳо барои башорат лоиқи таҳсин гардидааст,

19. Ва ғайр аз ин, аз ҷониби калисоҳо таъин шудааст, ки дар ин кори хайр ба мо ҳамроҳӣ кунад, ки хизмати онро мо барои ҷалоли Худованд ва мувофиқи ҷидду ҷаҳди шумо ба ҷо меоварем,

20. Ва эҳтиёт мекунем аз он ки касе дар ҳаққи мо бӯхтоне нагӯяд, оид ба ин ионати фаровоне ки бо хизмати мо ба даст оварда мешавад;

21. Зеро ки мо кори некро на танҳо ба ҳузури Худованд, балки пеши мардум низ пешбинӣ мекунем.

22. Бо онҳо мо бародари худро низ фиристодем, ки ҷидду ҷаҳди ӯро дар бисъёр ҷизҳо дафъаи бисъёр имтиҳон намунаем, ва алҳол ҷидду ҷаҳдаш, азбаски ӯ ба шумо эътимоди бузург дорад, боз ҳам зиёд шудааст.

23. Дар хусуси Титус бошад, ӯ рафиқ ва ҳамкори ман аст назди шумо; дар хусуси бародарони мо бошад, онҳо фиристодагони калисоҳо ва ҷалоли Масеҳ мебошанд.

24. Пас, муҳаббати худро, ва он фахреро, ки мо аз шумо дорем, пеши калисоҳо ба онҳо исбот кунед.

БОБИ НҶҲУМ

Калисои Қӯринтӯс дар ҷамъ кардани ионатҳо ҷидду ҷаҳди зиёде мекард.

1. ДАР бораи хизмате ки ба мадади муқаддасон аст, ба шумо навиштанам зиёдтист,

2. Зеро ҷидду ҷаҳди шуморо медонам ва аз шумо пеши аҳли Мақдуния фахр менамоям, ки Оҳоия аз соли гузашта тайёр шудааст; ва иштиёқи шумо аксарияти онҳоро ба шавқ овард.

3. Бародаронро барои он фиристодам, ки фахре ки мо аз шумо дорем, беҳуда набарояд, то ки шумо, чунон ки гуфтаам, тайёр бошед,

4. То ки, агар аз аҳли Мақдуния бо ман омада, шуморо нотайёр ёбанд, мо, — намегӯям, ки "шумо", — аз чунин эътимоди ки бо он фахр кардаем, хичил нашавем.

5. Бинобар ин лозим донистам аз бародарон илтимос кунам, ки аз ман пештар назди шумо рафта, хайроти ваъдагии шуморо пешакӣ муҳайё кунанд, то ки он ҳамчун хайроте тайёр бошад, на ҳамчун хироче.

Худо он касро дӯст медорад, ки сахӣ бошад.

6. Хуллас, касе ки хасисона мекорад, вай хасисона дарав мекунад, ва касе ки саховатмандона мекорад, вай саховатмандона дарав мекунад.

7. Бигзор ҳар кас ба дилхоҳи худ бидихад, на бо ғамгинӣ ва на ба таври маҷбурӣ; зеро Худо он касро дӯст медорад, ки сахӣ бошад.

8. Ва Худо қодир аст ҳар гуна файзро дар шумо афзун кунад, то ки шумо ҳамеша аз ҳар чихат ба қадри кофӣ қонъ буда, барои ҳар кори хайр афзунӣ зоҳир намоед,

9. Чунон ки навишта шудааст:

”Исроф намудааст: ба мискинон тақсим карда додааст; кори хайраш то абад қоим аст”.

10. Ва Он ки барои коранда тухм ва барои хӯранда нон муҳайё менамояд, кишти шуморо фаровон ва самари кори хайри шуморо афзун хоҳад кард,

11. То ки шумо дар ҳар чиз барои ҳар гуна саховат бой гардед, ки он ба воситаи мо шукри Худоро ба амал меоварад.

12. Зеро ба ҷо овардани ин хизмат на танҳо норасогии муқаддасонро пур мекунад, балки шукри Худоро низ бениҳоят афзун мегардонад;

13. Зеро ки, дар натиҷаи ин хизмат, онҳо Худоро ҳамду сано мехонанд барои итоати шумо ба Инҷиле ки пайравӣ менамояд, ва барои ҳиммати шумо дар ширкате ки бо онҳо ва бо ҳама доред,

14. Ва онҳо дар дуое ки дар ҳаққи шумо мегӯянд, барои файзи Худо, ки дар шумо фаровон аст, иштиёқманди шумо мебошанд.

15. Худоро шукр бод барои бахшоиши молокаломи Ӯ!

БОБИ ДАҲУМ

Ҳар кӣ фаҳр мекунад, бигзор бо Худованд фаҳр кунад.

1. ЛЕКИН ман, Павлус, ки шахсан дар миёни шумо хоксорам, вале ғоибона бар шумо ҷасорат дорам, шуморо бо фурутанӣ ва меҳрубонии Масех даъват менамоям,

2. Ва илтимос мекунам, ки дар омадани худ он ҷасорати қатъиро ба кор набарам, ки ният дорам ба муқобили баъзе касоне зоҳир созам, ки ба гумонашон мо ба ҳасби ҷисм рафтор менамоем.

3. Зеро ки мо, агарчи дар ҷисм зиндагӣ мекунем, ба ҳасби ҷисм намеҷангем;

4. Зеро аслиҳаи ҷанги мо ҷисмонӣ нест, балки назди Худо боиқтидор аст барои хароб кардани қалъаҳо;

5. Мо дасисаҳо ва ҳар баландгириро, ки бар зидди до-ниши Худо қиём мекунад, сарнагун месозем ва ҳар фикрро ба итоати Масеҳ асир мекунем,

6. Ва тайёр ҳастем ҳар беитоати ро ҷазо диҳем, вақте ки итоати шумо комил гардад.

7. Оё аз рӯи қиёфа ҳукм мекунед? Агар касе ба худаш эътимод дорад, ки ӯ аз он Масеҳ аст, бигзор вай боз ҳам аз худаш қиёс гирад, ки чунон ки вай аз он Масеҳ аст, ончунон мо низ аз он Масеҳ ҳастем.

8. Зеро, агар ман як қадар зиёдтар фаҳр намоям аз ихтиёре ки Худованд барои бунёдкорӣ, на барои харобкориӣ шумо, ба мо додааст, ҳиҷил нахоҳам шуд,

9. То ба назар чунин нанамояд, ки гӯё ман шуморо бо номаҳо тарсонда истодаам,

10. Чунки мегӯянд: ”Дар номаҳо ӯ қиддӣ ва зӯровар аст, аммо ҳузури шахсии ӯ заиф, ва нутқаш ночиз аст”.

11. Чунин шахс бидонад, ки мо дар каломии номаҳои ғоибона чӣ гунае ки бошем, амалан, дар ҳузури шахсӣ низ ҳамон гунаем.

12. Зеро ки мо ҷуръат намекунем ҳудро бо касони худсито муқоиса намоем ё баробар кунем: онҳое ки ҳудро бо худ андоза мекунанд ва ҳудро бо худ муқоиса менамоянд, хирад надоранд.

13. Лекин мо берун аз андоза фаҳр нахоҳем кард, балки ба андозаи он ҳадде ки Худо барои мо муайян кардааст, то ки ба шумо ҳам бирасем.

14. Мо аз ҳадди худ намегузарем, ки гӯё ба шумо нарасида бошем, зеро ки бо Инҷили Масеҳ ба шумо ҳам расидаем.

15. Мо берун аз андоза бо меҳнатҳои дигарон фаҳр намекунем, лекин умед дорем, ки ҳар қадар имонатон зиёдтар шавад, ҳадди кори мо низ дар миёни шумо афзоиш хоҳад ёфт,

16. То ки дар ҷойҳои аз шумо дуртар ҳам Инҷилро мавъиза намоем ва бо он чи дар ҳадди кори дигарон муҳайё шудааст, фаҳр накунем.

17. Ва ҳар кӣ фаҳр мекунад, бигзор бо Худованд фаҳр кунад.

18. Зеро на он кас арзанда аст, ки худро ситоиш мекунад, балки он кас, ки Худованд ўро ситоиш мекунад.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Бо Худованд фахр кардан кашида гирифта намешавад.

1. КОШКИ беақлии маро як қадар таҳаммул кунед! Лекин маро таҳаммул ҳам мекунад.

2. Зеро ман дар ҳаққи шумо бо рашки Худо рашк менамоям, чунки шуморо ба марди ягонае номзад сохтаам, то ки чун бокираи поке ба Масеҳ пешниҳод намоям.

3. Аммо тарси он дорам, ки чӣ тавре ки мор бо макри худ Ҳавворо фирефта намуд, ҳамон тавр афкори шумо низ фосид шуда, аз самимияте ки дар Масеҳ аст, рӯ хоҳад тофт.

4. Зеро, агар касе омада, Исои дигареро мавъиза намояд, ғайр аз Он, ки мо Ўро мавъиза кардем, ё шумо рӯҳи дигаре гиред, ғайр аз он ки гирифтед, ё башорати дигаре, ғайр аз он чи қабул кардед, — шумо онро ба хубӣ таҳаммул менамояд.

5. Аммо ман гумон мекунам, ки аз он ҳаввориёни олий ҳеч камӣ надорам:

6. Агарчи дар нутқ моҳир нестам, аммо на дар дониш. Лекин мо аз ҳар хусус ба шумо комилан маълум ҳастем.

Беғаразии ҳавворӣ дар башорати Инҷил.

7. Оё ман гуноҳ кардам, ки худро ҳақир сохтаам, то ки шуморо сарбаланд гардонам, чунки Инҷили Худоро ба шумо муфт мавъиза намудам?

8. Ман боиси харчи калисоҳои дигар гардида, аз онҳо музд гирифтаам, то ки хизмати шуморо ба ҷо оварам; ва ҳангоме ки назди шумо будам, мӯҳтоҷӣ кашида бошам ҳам, ба касе гаронӣ накардам,

9. Зеро бародароне ки аз Мақдуния омаданд, норасогии маро пур карданд; худам низ саъю кӯшиш намудам ва хоҳам намуд, ки дар ҳеч чиз ба шумо гаронӣ накунам.

10. Ба ростии Масеҳ, ки дар ман аст, мегӯям: ин фахр дар кишварҳои Оҳоия аз ман кашида гирифта намешавад.

11. Аз чӣ сабаб? Оё аз он сабаб ки ман шуморо дӯст намедорам? Худо медонад!

12. Аммо он чи мекунам, боз ҳам хоҳам кард, то баҳонаи одамонеро беасос кунам, ки баҳона меҷӯянд, то дар он чи фахр мекунанд, худро бо мо баробар созанд.

Павлус, назар ба душманонаш, бештар уқубат кашидааст.

13. Зеро ки онҳо ҳаввориёни козиб ва арбобони маккор ҳастанд, ки шакли ҳаввориёни Масеҳро мегиранд.

14. Ва ин тааҷҷубовар нест: зеро ки худи шайтон шакли фариштаи нурро мегирад.

15. Бинобар ин кори бузург нест, ки агар хизматгузори вай низ шакли хизматгузори адолатро бигиранд; лекин фарҷомашон аз рӯи аъмолашон хоҳад буд.

16. Боз мегӯям: касе маро беақл надонад; ва агар ин тавр набошад, пас маро лоақал ҳамчун беақле қабул кунед, то ки ман ҳам андаке фахр намоям.

17. Он чи мегӯям, на аз рӯи тариқи Худованд мегӯям, балки гӯё аз рӯи беақлӣ, бо чунин эътимод ки дар фахр аст.

18. Чӣ тавре ки бисъёр касон ба ҳасби қисм фахр мекунанд, ман низ фахр хоҳам кард.

19. Зеро шумо, ки оқил ҳастед, беақлонро бо майли тамома таҳаммул менамод.

20. Зеро, агар касе шуморо ғулом гардонад, агар касе ҳаққи шуморо хӯрад, агар касе шуморо ғорат кунад, агар касе худро баланд гирад, агар касе шуморо торсақӣ занад, шумо ӯро таҳаммул менамод.

21. Бо хичолат мегӯям, ки гӯё қуввати мо ба ин корҳо нарасидааст. Лекин агар касе дар чизе чуръат дошта бошад, аз рӯи беақлӣ мегӯям, ки ман низ чуръат дорам.

22. Онҳо ибронӣ ҳастанд? Ман низ ҳастам. Исроилӣ ҳастанд? Ман низ ҳастам. Насли Иброҳим ҳастанд? Ман низ ҳастам.

23. Хизматгузори Масеҳ ҳастанд? Мисли касе ки ҳолати чунун дорад, мегӯям, ки ман боз ҳам бештар ҳастам: дар меҳнатҳо — бештар, дар зери зарбаҳо — аз андоза берун, дар зиндонҳо — бештар, дар чанголи аҷал — дафъаи бисъёр.

24. Панҷ маротиба аз дасти яҳудиён як кам чилтағӣ тозиёна хӯрдам;

25. Се бор маро калтаккорӣ карданд, як карат сангсор карданд, се карат киштии ман ғарқ шуда, шабу рӯзро дар қаъри баҳр гузарондам;

26. Дафъаи бисъёр дар сафарҳо будам, дар хатарҳои даръёҳо, дар хатарҳои роҳзанон, дар хатарҳо аз ҷониби қавми худ, дар хатарҳо аз ҷониби халқҳо, дар хатарҳо дар шаҳр, дар хатарҳо дар биёбон, дар хатарҳо дар баҳр, дар хатарҳо дар миёни бародарони козиб,

27. Дар меҳнат ва дар аҷз, аксар вақт бе хоб, дар гуруснагӣ ва ташнагӣ, аксар вақт дар рӯзадорӣ, дар сармо ва дар бараҳнагӣ.

28. Ғайр аз чизҳои дигар, шабу рӯз ғамхорӣ дар бораи ҳамаи каллисоҳо бар зиммаи ман аст.

29. Касе беҳол шавад, ман беҳол намешавам? Касе ба вас-васа афтад, ман намесӯзам?

30. Агар фаҳр кардан лозим бошад, аз заъфи худ фаҳр мекунам.

31. Худо ва Падари Худовағди мо Исои Масеҳ, ки то абад муборак аст, медонад, ки дурӯғ намегӯям.

32. Дар Димишқ волии подшоҳ Аретас шаҳри димишқиро посбонӣ мекард, то ки маро дастгир намояд; ва маро аз тиреза дар сабаде аз болои қалъа фуруварданд, ва ман аз дасти вай халос шудам.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Қуввати файзи Масеҳ дар заъфи имондор ба амал меояд.

1. АГАРЧИ фаҳр карданам фоида надорад, ба рӯъёҳо ва ваҳйҳои Худованд меоям.

2. Шахсро дар Масеҳ мешиносам, ки чордаҳ сол пеш аз ин, — оё дар ҷисм буд, намедонам; оё берун аз ҷисм буд, намедонам, Худо медонад, — то осмони сеюм бурда шуд.

3. Ва ин шахсро мешиносам, — оё дар ҷисм буд, намедонам; оё берун аз ҷисм буд, намедонам, Худо медонад, —

4. Ки ба бихишт бурда шуд ва суханони молакаломе шунид, ки ба одамизод ҷоиз нест онҳоро ифода намояд.

5. Аз чунин шахс фаҳр хоҳам кард; лекин аз худам, ҷуз аз заъфҳоям, фаҳр намекунам.

6. Зеро, агар фаҳр кардан хоҳам, беақл намешавам, чунки ростӣ гапро мегӯям; лекин худдорӣ менамоям, то касе дар ҳаққи ман аз он чи дар ман мебинад ё аз ман мешунавад, зиёдтар гумон накунад.

7. Ва барои он ки ман ба сабаби фавқуллодагии ин ваҳйҳо

худро баланд нагирам, неше дар қисми ман ҷой дода шудааст, яъне қосиди шайтон барои ҷихта задани ман, то ки худро баланд нагирам.

8. Се маротиба ман ба Худованд тазарруъ намудам, ки онро аз ман дур кунад,

9. Вале ба ман гуфт: "Барои ту файзи Ман басанда аст, зеро ки қуввати Ман дар заъф комил мешавад". Ба ин сабаб ман бо рағбати бештар аз заъфҳои худ фахр менамоем, то ки қуввати Масеҳ дар ман сокин гардад.

10. Бинобар ин ман аз заъфҳо, озорҳо, мӯҳтоҷиҳо, таъқиботҳо ва ситамҳои ки ба хоҳири Масеҳ мебинам, дилшодам, зеро ки дар ҳолати заъф боқувватам.

11. Бо фахр карданам то ба дараҷаи беақлӣ расидам: шумо маро маҷбур сохтед. Шуморо лозим буд маро мадҳ менамудед, зеро ки ман аз ҳаввориёни олий дар ҳеч бобат камӣ надорам, гарчанде ки ҳечам:

12. Нишонаҳои ҳавворӣ дар миёни шумо бо камоли сабр дар аломат, мӯъҷизот ва қувваҳо нишон дода шуд.

13. Зеро дар чӣ шумо аз калисоҳои дигар камӣ доред? Магар фақат дар он ки ман ба шумо гаронӣ накардам? Ин гуноҳи маро афв намоед!

Павлуси ҳавворӣ барои ибрат гирифтани имондорон нома менависад.

14. Инак, дафъаи сеюм аст, ки ман тайёрам назди шумо биёям, ва ба шумо гаронӣ нахоҳам кард, чунки на чизу чораи шуморо, балки худатонро талабгорам. Зеро ки на фарзандон бояд барои падарону модарони худ саришта кунанд, балки падарону модарон барои фарзандон.

15. Ман бо майли тамом барои ҷонҳои шумо моли худро сарф намуда, ҷони худро хоҳам дод, қатъи назар аз он ки ба бадали муҳаббати зиёде ки ба шумо дорам, аз ҷониби шумо ба худам муҳаббати камтаре мебинам.

16. Фарз кунем, ки ман ба шумо гаронӣ накардам, лекин, ҳамчун шахси муғамбир, шуморо бо макр ба дом даровардам.

17. Оё ба воситаи яке аз онҳое ки назди шумо фиристодам, фоидае аз шумо ба даст овардам?

18. Аз Титус илтимос намуда, бародареро бо ӯ равона кардам: магар Титус аз шумо фоидае ба даст овард? Оё мо дар як рӯҳ рафтор накардем?

19. Оё гумон доред, ки мо худро пеши шумо сафед кар да истодаем? Мо ба ҳузури Худо, дар Масеҳ сухан меронем, ва ҳамаи ин, эй маҳбубонам, барои ибрат гирифтани шумост.

20. Зеро метарсам, ки дар омаданам мабодо шуморо, ончунон ки меҳоҳам, наёбам, шумо низ маро, ончунон ки меҳоҳед, наёбед; мабодо низоъ, ҳасад, ҳашим, чанчол, бўҳтон, ғайбат, ғурур ва бетартибиҳо мавчуд бошад;

21. Мабодо боз, вақте ки оям, Худои ман маро назди шумо ҳақир созад, ва ман азо гирам барои бисъёр касоне ки пештар гуноҳ кардаанд ва аз нопокӣ, зино ва фисқу фучуре ки ба амал овардаанд, тавба накардаанд.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Имондоронро лозим аст, ки худро дар қуввати ғайзи Масеҳ тафтиш ва имтиҳон кунанд.

1. ДАФЪАИ сеюм аст, ки назди шумо меоям: бо гувоҳии ду ё се шоҳид ҳар сухан исбот хоҳад шуд.

2. Онҳоеро, ки пештар гуноҳ кардаанд, ва ҳамаи дигаронро, — ҳам он вақт, ки дафъаи дуум омада будам, ва ҳам ҳоло, ки ғойб ҳастам, — таъкид намудаам ва таъкид менамоем, ки агар боз оям, амон нахоҳам дод.

3. Шумо далели онро меҷӯед, ки оё Масеҳ дар ман сухан меронад: Ў барои шумо очиз нест, балки дар миёни шумо боиктидор аст.

4. Зеро, агарчи Ў дар ҳолати заъф маслуб шуд, лекин бо қуввати Худо зинда аст; мо низ дар Ў заиф ҳастем, лекин ҳамроҳи Ў бо қуввати Худо, ки дар шумост, зиндагӣ хоҳем кард.

5. Худро тафтиш намоед, ки оё дар имон ҳастед? Худро имтиҳон кунед. Ё шумо худро намешиносед, ки Исои Масеҳ дар шумост? Магар ин ки шумо на ончунон ҳастед, ки бояд бошед.

6. Дар ҳусуси мо, умедворам, шумо хоҳед донист, ки мо ончунон ҳастем, ки бояд бошем.

7. Мо ба Худо тазарруъ менамоем, ки шумо ҳеч бадӣ накунед, на аз барои он ки мо худро ончунон нишон диҳем, ки бояд бошем; балки аз барои он ки шумо некӣ кунед, агарчи мо на ончунон ба назар намоем, ки бояд бошем.

8. Зеро ки мо на бар зидди ростӣ, балки фақат барои ростӣ қувват дорем.

9. Зеро шодӣ мекунем, вақте ки мо заиф ҳастем, вале шумо боқувват; ва барои ҳамин, яъне дар хусуси комил шуданатон, мо дуо мегӯем.

10. Аз он сабаб ман инро дар вақти набуданам навиштаам, ки дар омаданам саҳтгирӣ накунам аз рӯи он ихтиёре ки Худованд ба ман, на аз барои харобкорӣ, балки барои бунъедкорӣ додааст.

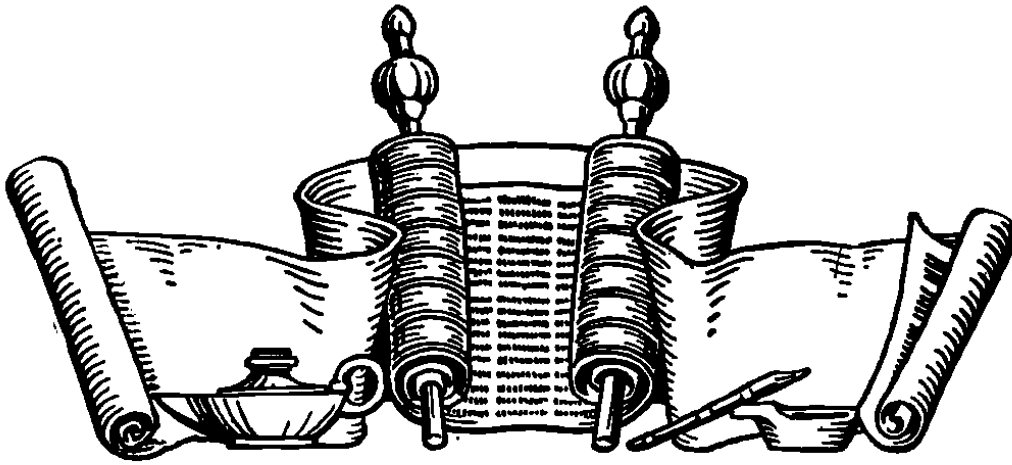
Насиҳатҳои хотимаӣ.

Саломҳо.

11. Хуллас, эй бародарон, шод бошед! Комил шавед, тасалло ёбед, яқдил бошед, осоиштагиро ҳифз намоед, — ва Худои муҳаббат ва осоиштагӣ бо шумо хоҳад буд.

12. Ба яқдигар бо бўсаи муқаддас салом расонед. Ҳамаи муқаддасон ба шумо салом мерасонанд.

13. Файзи Исои Масеҳи Худованд, ва муҳаббати Худо, ва ширкати Рӯҳулқудс бо ҳамаатон бод. Омин.

НОМАИ
ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ПАВЛУС
БА ҒАЛОТИЁН

БОБИ ЯКУМ

Файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Худо.

1. ПАВЛУСИ ҳавворӣ, ки на аз ҷониби одамон ва на ба воситаи одамизод аст, балки ба василаи Исои Масеҳ ва Худои Падар, ки Ӯро аз мурдагон эҳё кардааст,

2. Ва ҳамаи бародароне ки бо ман мебошанд, ба калисоҳои Ғалотия:

3. Файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Худои Падар ва Худованди мо Исои Масеҳ бар шумо бод,

4. Ки Худро барои гуноҳҳои мо дод, то ки моро аз ин олами шарир, мувофиқи иродаи Худо, Падари мо, халос кунад,

5. Ки Ӯро то абад ҷалол бод, омин.

Одамоне ки ба изтироб меандозанд.

6. Тааҷҷуб менамоям, ки ин қадар зуд шумо аз Он ки шуморо ба файзи Масеҳ даъват намудааст, баргашта, ба башорати дигаре мегузаред,

7. Ки он на дигарест, балки фақат баъзе касоне ҳастанд, ки шуморо ба изтироб меандозанд ва башорати Масеҳро таҳриф кардан мехоҳанд.

8. Лекин агар ҳатто мо ё фариштае аз осмон Инчиле бар хилофи он чи мо ба шумо башорат додаем, ба шумо башорат диҳад, — малъун бод.

9. Чунон ки мо пештар гуфта будем, ҳозир ҳам боз ме-

гӯям: агар касе бар хилофи он чи қабул кардаед, ба шумо башорат диҳад, — малъун бод.

10. Оё ман алҳол назди одамон ҳусни тавачҷӯҳ мечӯям, ё назди Худо? Оё саъю кӯшиш менамоям дили одамонро ёбам? Агар ман ханӯз дили одамонро меёфтам, бандаи Масех намебудам.

Павлус на аз ҷониби одамон, балки аз ҷониби Худо ба ҳаввориғӣ даъват шудааст.

11. Ба шумо, эй бародарон, эълон мекунам: Инчиле ки ман башорат додаам, аз они одамизод нест;

12. Зеро ки ман онро на аз одамизод қабул кардаам ва таълим гирифтаам, балки ба василаи ваҳйи Исои Масех.

13. Зеро шумо тарзи ҳаёти пештараи маро дар миёни яҳудиён шунидаед, ки ман Калисои Худоро аз ҳад зиёд таъқиб менамудам, ва онро несту нобуд мекардам,

14. Ва дар дини яҳудӣ дар авлодам назар ба бисъёр ҳамсолони худ бештар комъёб будам, дар ҳолате ки барои ривоятҳои падаронам ниҳоятдараҷа ғайрат мекардам.

15. Аммо хангоме ки Худо, ки маро аз батни модарам баргузида, бо файзи Худ даъват кардааст, тавачҷӯҳ намуд,

16. Ки Писари Худро дар ман ошкор созад, то ки Ӯро дар миёни халқҳо башорат диҳам, — ман он вақт бо ҷисм ва хун машварат накардам,

17. Ва ба Ерусалим назди онҳое ки пеш аз ман ҳавворӣ буданд, нарафтам, балки ба Арабистон равона шудам ва боз ба Димишқ баргаштам.

18. Сонӣ, пас аз се сол, ба Ерусалим барои дидани Петрус рафтам ва понздаҳ рӯз назди ӯ истодам.

19. Аз ҳаввориён, ғайр аз Яъқуби бародари Худованд, каси дигарро надидаам.

20. Ва он чи ба шумо менависам, инак, ба ҳузури Худо, дурӯғ намегӯям.

21. Пас аз он ман ба кишварҳои Сурия ва Қилиқия равона шудам.

22. Аммо калисоҳои Масех дар Яҳудо маро шахсан наменинохтанд,

23. Балки фақат шунида буданд, ки ҳамон шахсе ки як вақте онҳоро таъқиб менамуд, ҳоло имонеро башорат медиҳад, ки пештар онро несту нобуд мекард, —

24. Ва Худоро ба хотири ман мадҳ мегуфтанд.

БОБИ ДУЮМ

Ба халқҳо башорат додани Павлусро ҳаввориёни дигар эътироф кардаанд.

1. СОНӢ ман, пас аз чордаҳ сол, бо Барнаббо боз ба Ерусалим рафтам, Титусро низ бо худ бурдам.

2. Ба он чо аз рӯи ваҳй равона шудам ва ба онҳо ва алоҳида ба шахоне ки соҳибэътибор буданд, он башоратро, ки дар миёни халқҳо мавъиза менамудам, баён кардам: мабодо бар абас бидавам ё давида бошам.

3. Аммо Титус низ, ки ҳамроҳи ман буд, бо вучуди юнонӣ буданаш, маҷбур нашуд, ки махтун гардад:

4. Аз боиси бародарони козиби ба миёни мо сар даровардае ки барои дидани озодие ки мо дар Исои Масеҳ дорем, ба таври пинҳонӣ омада буданд, то ки моро ғулом гардонанд:

5. Мо ба онҳо як соат ҳам гузашт накардем ва итоат нанамудем, то ки ростии башорат дар шумо маҳфуз дошта шавад.

6. Ва онҳое ки ба назари касе соҳибэътибор буданд, — онҳо ягон вақт ҳар чӣ хел бошанд ҳам, барои ман аҳамияте надорад: Худо ба рӯи кас нигоҳ намекунад, — ин соҳибэътиборон ба зиммаи ман ҳеҷ чизе нагузоштанд;

7. Балки, баръакс, чун диданд, ки башорат барои номахтунон ба ман супурда шудааст, чунон ки барои махтунон ба Петрус, —

8. Зеро Он ки ба Петрус дар ҳавворияташ назди махтунон мадад карда буд, ба ман низ назди халқҳо мадад кардааст, —

9. Ва чун Яъқуб ва Кифо ва Юҳанно, ки эътибори арконро доштанд, аз файзе ки ба ман ато шудааст, вуқуф ёфтанд, дасти ширкат ба ман ва Барнаббо доданд, то ки мо назди халқҳо биравем, ва онҳо назди махтунон;

10. Фақат ин ки мо бенавоёнро дар хотир нигоҳ дорем, ва ман иштиёқманд будам, ки маҳз ҳаминро ба чо оварам.

Павлус «бо имон сафед шудан»-ро дар Антиёхия аз Петрус ҳимоят мекунад.

11. Аммо вақте ки Петрус ба Антиёхия омад, ман шахсан ба ӯ муҳолифат кардам, чунки ӯ айбдор буд.

12. Зеро, пеш аз он ки баъзе касон аз ҷониби Яъқуб

биёянд, ӯ бо ғайрияҳудиён хӯрок мехӯрд; лекин вақте ки онҳо омаданд, аз тарси махтунон худро дур кашид ва кано-рагирӣ кард.

13. Бо якҷоягии ӯ яҳудиёни дигар ҳам риёкорӣ карданд, ба тавре ки Барнаббо низ саргарми риёкорию онҳо шуд.

14. Аммо, чун дидам, ки онҳо мувофиқи ростии Инчил рафтори рост намекунанд, дар ҳузури ҳама ба Кифо гуфтам: "Агар ту, ки яҳудӣ ҳастӣ, на ба тариқи яҳудиён, балки ба тариқи ғайрияҳудиён зиндагӣ мекуни, чаро ғайрияҳудиёнро маҷбур менамой, ки ба тариқи яҳудиён рафтор кунанд?"

15. "Мо табиатан яҳудӣ ҳастем, на ин ки гуноҳкоре аз байни ғайрияҳудиён;

16. "Лекин, чун донистем, ки одамизод на бо аъмоли шариат сафед мешавад, балки фақат бо имон ба Исои Масеҳ, — мо ҳам ба Исои Масеҳ имон овардем, то ки бо имон ба Масеҳ сафед шавем, на ин ки бо аъмоли шариат; зеро ки бо аъмоли шариат ҳеч қисме сафед нахоҳад шуд.

17. "Аммо агар, дар Масеҳ сафед шудан хоста, худамон ҳам гуноҳкор бароем, — наҳод ки Масеҳ хизматгузори гуноҳ бошад? Ба ҳеч сурат!

18. "Зеро, агар ман он чиро, ки хароб кардам, аз нав ба вуҷуд оварам, ман худро чинояткор мегардонам.

Масеҳӣ бо имон ба Писари Худо зиндагӣ мекунад.

19. "Зеро ки ман ба воситаи шариат ба шариат мурдаам, то ки барои Худо зиндагӣ кунам.

20. "Ман бо Масеҳ маслӯб шудаам. Ва акнун на ман зиндагӣ мекунам, балки Масеҳ дар ман зиндагӣ мекунад. Ва ин ки ҳоло дар қисм зиндагӣ мекунам, ин яъне бо имон ба Писари Худо зиндагӣ мекунам, ки Ӯ маро дӯст дошт ва Худро барои ман таслим кард.

21. "Файзи Худоро ботил намекунам; зеро, агар сафед шудан ба воситаи шариат бошад, Масеҳ бар абас мурдааст".

БОБИ СЕЮМ

Бахшоиши Рӯҳулқудсро бо имон ёфтан мумкин аст, на бо аъмоли шариат.

1. ЭЙ ғалотиёни нофаҳм! Кӣ шуморо ба васваса андохт, ки аз ростӣ сар тобед, дар сурате ки пеши назари шумо Исои Масеҳи маслӯб тасвир ёфтааст?

2. Фақат инро аз шумо фаҳмидан меҳоҳам: оё шумо Рӯхро аз аъмоли шариат қабул кардаед, ё ки аз мавъизаи имон?
3. Оё он қадар шумо нофаҳм ҳастед, ки бо Рӯх сар карда, алҳол бо ҷисм анҷом медиҳед?
4. Оё бар абас ин қадар заҳмат кашадед? Тасаввур намекунам.
5. Пас, Он ки Рӯхро ба шумо мебахшад ва дар миёни шумо мӯъҷизот ба амал меоварад, оё инро ба воситаи аъмоли шариат мекунад ё ки ба воситаи мавъизаи имон?
6. Чунончи, Иброҳим ба Худо имон овард, ва ин барои ӯ адолат ҳисоб карда шуд.
7. Пас бидонед, ки аҳли имон фарзандони Иброҳим ҳастанд.
8. Ва Навиштаҳо чун пешбинӣ намуд, ки Худо халқҳоро ба воситаи имон сафед мекунад, пешакӣ ба Иброҳим башорат дода, гуфт: "Дар ту ҳамаи халқҳо баракат хоҳанд хост".
9. Бинобар ин аҳли имон бо Иброҳими имондор баракат меҳоҳанд,
10. Лекин тамоми аҳли аъмоли шариат зери дасти лаънат мебошанд; зеро ки навишта шудааст: "Малъун аст ҳар касе ки ҳар чизи дар китоби шариат навишташударо доимо ба ҷо намеоварад".
11. Ва ин ки ҳеҷ кас ба воситаи шариат ба ҳузури Худо сафед намешавад, ин равшан аст, чунки одил ба воситаи имон зиндагӣ хоҳад кард.
12. Аммо шариат аз имон нест, вале касе ки онро ба ҷо меоварад, бо он зиндагӣ хоҳад кард.
13. Масеҳ моро аз лаънати шариат фидия дода гирифта, барои мо лаънат гардид, — зеро ки навишта шудааст: "Малъун аст ҳар касе ки ба дор овехта шудааст", —
14. То ки баракати Иброҳим ба василаи Исои Масеҳ ба ғайрияҳудиён татбиқ шавад, барои он ки ваъдаи Рӯхро мо ба воситаи имон пайдо кунем.

Ваъдаҳои ба Иброҳим додашударо шариат ботил накардааст; шариат асокаши мо сӯи Масеҳ гардид.

15. Эй бародарон! Ба тариқи одамизод сухан меронам: ҳатто васиятеро, ки одамизод тартиб дода бошад, ҳеҷ кас ботил намекунад ва чизе ба он илова наменамояд.
16. Лекин ваъдаҳо ба Иброҳим ва ба насли ӯ дода шудааст. Нагуфтааст: "Ва ба наслҳои ту", гӯё ки дар бораи бисёре,

балки дар бораи яке: "Ва ба насли ту", ки он Масеҳ аст.

17. Ва ман чунин мегӯям: аҳдери, ки Худо пештар дар бораи Масеҳ муқаррар намудааст, шариат, ки баъд аз чорсаду сӣ соли он пайдо шуд, ботил намекунад, ба тавре ки ваъда аз байн равад.

18. Зеро, агар мерос аз рӯи шариат бошад, он дигар аз рӯи ваъда нахоҳад буд; аммо Худо онро аз рӯи ваъда ба Иброҳим ато намудааст.

19. Пас, шариат барои чист? Он баъдтар аз боиси ҷиноятҳо дода шудааст, то вақти омадани Насле ки ваъда ба Ӯ дахл дорад, ва он ба воситаи фариштаҳо бо дасти миёнарав фармоиш карда шудааст.

20. Аммо миёнарав назди як намешавад, вале Худо як аст.

21. Пас, оё шариат ба ваъдаҳои Худо муҳолиф аст? Ба ҳеч сурат! Зеро, агар шариате дода мешуд, ки қобили ҳаётбахшӣ бошад, адолат ҳақиқатан аз шариат мебуд;

22. Аммо Навиштаҳо ҳама чизро зери дасти гуноҳ банд кардааст, то ки ба воситаи имон ба Исои Масеҳ ваъда ба имондорон ато шавад.

23. Аммо пеш аз омадани имон зери дасти посбонии шариат банд будем, то даме ки имон мебоист зоҳир мешуд.

24. Пас, шариат асокаши мо сӯи Масеҳ гардид, то ки ба воситаи имон сафед шавем;

25. Аммо вақте ки имон омад, мо дигар зери дасти асокаш нестем.

26. Зеро ки ҳамаи шумо ба воситаи имон ба Исои Масеҳ писарони Худо ҳастед;

27. Зеро ҳамаи шумо, ки дар Масеҳ таъмид ёфтаед, Масеҳро дар бар кардаед.

28. Дигар на яҳудӣ ҳаст, на юнонӣ; на ғулом ҳаст, на озод; на мард ҳаст, на зан; зеро ки ҳамаи шумо дар Исои Масеҳ як ҳастед.

29. Ва агар шумо аз они Масеҳ бошед, пас насли Иброҳим ҳастед, ворисонед мувофиқи ваъда.

БОБИ ЧОРУМ

Масеҳ моро аз таҳти васояти шариат раҳо кард; ба воситаи Ӯ мо фарзандони озоди Худо шудаем.

1. АММО мегӯям: ворис, то даме ки кӯдак аст, аз ғулом ҳеч фарқ надорад, гарчанде ки оғои ҳама аст:

2. Балки зери дасти васиён ва амалдорон аст, то мӯҳлате ки падараш муайян намудааст.

3. Хамчунин мо, то даме ки кӯдак будем, ғуломи аносири чаҳон будем;

4. Вале ҳамин ки пуррагии замон даррасид, Худо Писари Худо фиристонд, ки ӯ аз зан таваллуд ёфта, зери дасти шариат буд,

5. То барои онҳое ки зери дасти шариат буданд, фидия диҳад, то ки мо ба писарӣ қабул шавем.

6. Ва азбаски шумо писар ҳастед, Худо ба дилҳои шумо Рӯҳи Писари Худо фиристондааст, ки нидо мекунад: "Эй Або, эй Падар!"

7. Бинобар ин ту дигар ғулом нестӣ, балки писарӣ; ва агар писар бошӣ, вориси Худо низ ба василаи Масеҳ ҳастӣ.

Маҳзунии Павлус дар бораи он ки ғалотиён чудо шуда, сӯи шариати халқҳо ва яҳудиён рафтаанд.

8. Лекин дар он замон, ки Худоро наменинохтед, шумо онҳоеро ибодат мекардед, ки аслан худо набуданд;

9. Аммо алҳол, ки Худоро мешиносед ва, илова бар он, Худо шуморо мешиносад, чӣ гуна аз нав сӯи он аносири заифу фақир баргашта, худро боз ба онҳо ғулом кардан мехоҳед?

10. Рӯзҳо, моҳҳо, фаслҳо ва солҳоро риоя мекунед.

11. Аз шумо хавотир дорам, ки мабодо дар миёни шумо беҳуда меҳнат карда бошам.

12. Эй бародарон, аз шумо хоҳишмандам, ки мисли ман бошед, чунки ман ҳам мисли шумо ҳастам; шумо маро ҳеч озор наодоад:

13. Шумо медонед, ки ман дар заъфи ҳисм ба шумо дафъаи аввал башорат додам;

14. Ва шумо аз озмоиши ман, ки дар ҳисми ман аст, нафрат накардед ва кароҳат надоштед, балки маро мисли фарисаи Худо, мисли Исои Масеҳ пазирой намудед.

15. Пас кучост он саодати шумо? Зеро ба шумо гувоҳӣ медиҳам, ки агар имконпазир мебуд, чашмони худро канда гирифта, ба ман медед.

16. Пас, наход ки ба шумо ростӣ гапро гуфта, душмани шумо шуда бошам?

17. Онҳо барои шумо ба некӣ ғайрат намекунанд, балки шуморо чудо кардан мехоҳанд, то ки шумо барои онҳо ғайрат кунед.

18. Дар кори хайр ҳамеша ғайрат кардан хуб аст, на танҳо вақте ки ман назди шумо бошам.

19. Эй фарзандони ман, ки барои таваллудатон ман аз нав азоб мекашам, то даме ки дар шумо Масеҳ сурат бандад!

20. Хоҳиш доштам, ки ҳоло назди шумо бошам ва овози худро тағбир диҳам, зеро ки дар хусуси шумо дар ҳайрат мондаам.

Ғуломи зери дасти шариат ва озодии имон дар писарони Иброҳим тасвир ёфтааст.

21. Шумо, ки мехоҳед зери дасти шариат бошед, ба ман бигӯед, ки магар шумо ба шариат гӯш намеандозед?

22. Зеро ки навишта шудааст: "Иброҳим ду писар дошт, яке аз каниз* ва дигаре аз зани озод**".

23. Лекин он ки аз каниз буд, ба ҳасби ҷисм таваллуд ёфтааст, ва он ки аз зани озод буд, — ба ҳасби ваъда.

24. Ин кинояомез аст, зеро ки ин ду аҳд аст: яке аз кӯҳи Сино, ки барои ғуломӣ мезояд, ва ин Ҳочар аст,

25. Зеро ки Ҳочар кӯҳи Сино дар Арабистон аст ва ба Ерусалими ҳозира мувофиқ меояд, зеро ки он бо фарзандони худ дар ғуломӣ мебошад;

26. Аммо Ерусалими арши аъло озод аст, ки он модари ҳамаи мост;

27. Зеро ки навишта шудааст:

"Шод бош, эй нозой, ки назоидаӣ;

хурсандӣ ва нидо бикун, ки дарди зоиш накашидаӣ;

зеро фарзандони зане ки партофта шудааст,

назар ба шавҳардор зиёдтаранд".

28. Вале мо, эй бародарон, мисли Исҳоқ, фарзандони ваъда ҳастем.

29. Аммо чӣ тавре ки он вақт ба ҳасби ҷисм таваллудёфта ба ҳасби Рӯҳ таваллудёфтаре пеш мекард, алҳол низ ҳамон тавр аст.

30. Аммо Навиштаҳо чӣ мегӯяд?

"Каниз ва писари ўро пеш кун,

зеро писари каниз бо писари зани озод мерос нахоҳад гирифт".

31. Хуллас, эй бародарон, мо фарзандони каниз нестем, балки фарзандони зани озодем.

*22. Яъне Ҳочар.

**22. Яъне Соро.

БОБИ ПАНЧУМ

Насихат дар бораи он ки аз юғи ғуломии шариат озод бимонем.

1. ПАС, дар озодие ки Масеҳ моро барои он озод кардааст, устувор истед ва аз нав гирифтори юғи ғуломӣ нашавед.

2. Инак, ман, Павлус, ба шумо мегӯям: агар махтун мешуда бошед, Масеҳ ба шумо ҳеч нафъ намебахшад.

3. Ва ман боз ба ҳар каси махтуншаванда шаҳодат медиҳам, ки ӯ бояд тамоми шариатро ба ҷо оварад.

4. Шумо, ки худро бо шариат сафед мекунед, аз Масеҳ чудо шудаед, аз файз маҳрум гардидаед.

5. Зеро ки мо ба воситаи Рӯҳ аз имон мунтазири ҳамоно адолатем, ки онро умедворем.

6. Зеро ки дар Исои Масеҳ на хатна аҳамият дорад ва на номахтунӣ, балки имоне ки бо муҳаббат амал мекунад.

7. Нағз медавиед: кӣ шуморо аз итоати ростӣ боздошт?

8. Ин таъсир аз ҷониби Даъваткунандаи шумо нест.

9. Андак хамиртуруш тамоми хамирро метурсонад.

10. Ман ба шумо дар Худованд эътимод дорам, ки ҳеҷ фикри дигаре нахоҳед дошт, ва касе ки шуморо ба изтироб меандозад, ҳар кӣ бошад ҳам, маҳкум хоҳад шуд.

11. Валекин, эй бародарон, агар ман ҳозир ҳам хатнаро мавъиза мекарда бошам, чаро ҳанӯз гирифтори таъқибот мешавам? Дар он сурат васвасаи салиб ботил мешуд-ку!

12. Кошки онҳое ки шуморо ба изтироб меандозанд, аз байн бурда мешуданд!

Озодиш ҳақиқӣ ба воситаи муҳаббат ва дар рӯҳ зистан исбот карда мешавад.

13. Зеро ки шумо, эй бародарон, ба озодӣ даъват шудаед, фақат ин ки озодӣ баҳонае барои ҳавасҳои ҷисм нашавад, балки ба яқдигар бо муҳаббат хизмат кунед.

14. Зеро ки тамоми шариат аз як калима иборат аст, чунончи: "Ёратро мисли худат дӯст бидор".

15. Аммо агар шумо яқдигарро газиде, меҳӯрда бошед, эҳтиёт шавед, ки мабодо аз дасти яқдигар несту нобуд гардед.

16. Вале ман мегӯям: бар тибқи Рӯҳ рафтор кунед, ва шумо ҳавасҳои ҷисмро ба амал нахоҳед овард;

17. Зеро ки ҷисм хилофи Рӯхро хоҳон аст, ва Рӯх—хилофи ҷисмро: онҳо зидди якдигаранд, ба тавре ки шумо он чи ме-хостед, намекунад.

18. Лекин агар роҳнамоятон Рӯх бошад, зери дасти шарият нестед.

19. Корҳои ҷисм маълум аст, ки инҳост: фисқ, зино, но-поки, фучур,

20. Бутпарастӣ, ҷодугарӣ, адоват, хархаша, ҳасад, хашм, ҷидол, ихтилофот, бидъатҳо,

21. Нафрат, қатлҳо, бадмастӣ, бетартибӣ ва монанди ин; шуморо пешакӣ огоҳ менамоем, чунон ки пештар ҳам огоҳ намудаам, ки кунандагони чунин корҳо Малакути Худоро мерос нахоҳанд гирифт.

22. Аммо самари Рӯх инҳост: муҳаббат, шодмонӣ, осоиш-тагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, марҳамат, имон,

23. Фурӯтанӣ, парҳезгорӣ. Ба инҳо шарият муқобил нест.

24. Лекин онҳое ки ба Масеҳ тааллуқ доранд, ҷисмро бо ҳирсҳо ва ҳавасҳояш маслуб кардаанд.

25. Агар мо бар тибқи Рӯх зиндагӣ мекарда бошем, бояд бар тибқи Рӯх рафтор ҳам кунем:

26. Ҳавобаланд нашавем, якдигарро асабонӣ накунем, аз якдигар ҳасад набарем.

БОБИ ШАШУМ

Барои иҷро кардани шарияти Масеҳ, борҳои якдигарро бар-доштан лозим аст.

1. ЭЙ бародарон, агар касе гирифтори хатое шавад, шумо, рӯҳониён, ўро дар рӯҳи фурӯтанӣ ислоҳ кунед, ва ҳар кас аз худаш бохабар бошад, ки мабодо ба озмоиш дучор ша-вад.

2. Борҳои якдигарро бардоред, ва ба ҳамин тариқ шария-ти Масеҳро иҷро хоҳед кард.

3. Зеро касе ки худро чизе ҳисоб мекунад, дар сурате ки ҳеч аст, вай худро фиреб медиҳад.

4. Бигзор ҳар кас амали худро имтиҳон намояд, ва он гоҳ фақат дар худ фахр хоҳад дошт, на дар дигаре;

5. Зеро ҳар кас бори худро хоҳад бардошт.

6. Он ки бо каломи Худо насиҳат дода мешавад, биг-зор насиҳатдиҳандаро дар ҳар нозу неъмат шарик созад.

7. Фирефта нашавед: Худо намегузорад, ки Ӯро тамасхур кунанд. Зеро ки он чи одамизод мекорад, ҳамонро хоҳад даравид:

8. Касе ки барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фаноро хоҳад даравид, ва касе ки барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидониро хоҳад даравид.

9. Ва мо некӣ карда, ноумед нашавем; зеро ки дар вақташ хоҳем даравид, агар сустӣ накунем.

10. Аз ин рӯ, то даме ки фурсат дорем, ба ҳама некӣ кунем, алалхусус ба аҳли имони худ.

Салиби Масеҳ ҷалолӣ ягонаи ҳавворӣ мебошад.

11. Бубинед, ҷӣ гуна калон аст мактубе ки ба шумо бо дасти худ навиштаам.

12. Онҳое ки ба ҳасби ҷисм фахр намудан мехоҳанд, шуморо ба махтун шудан водор менамоянд, фақат барои он ки аз боиси салиби Масеҳ ба таъқибот гирифтор нашаванд;

13. Зеро ки худӣ махтуншавандагон ҳам шариатро риоя намекунанд, лекин мехоҳанд, ки шумо махтун шавед, то ки бо ҷисми шумо фахр намоянд.

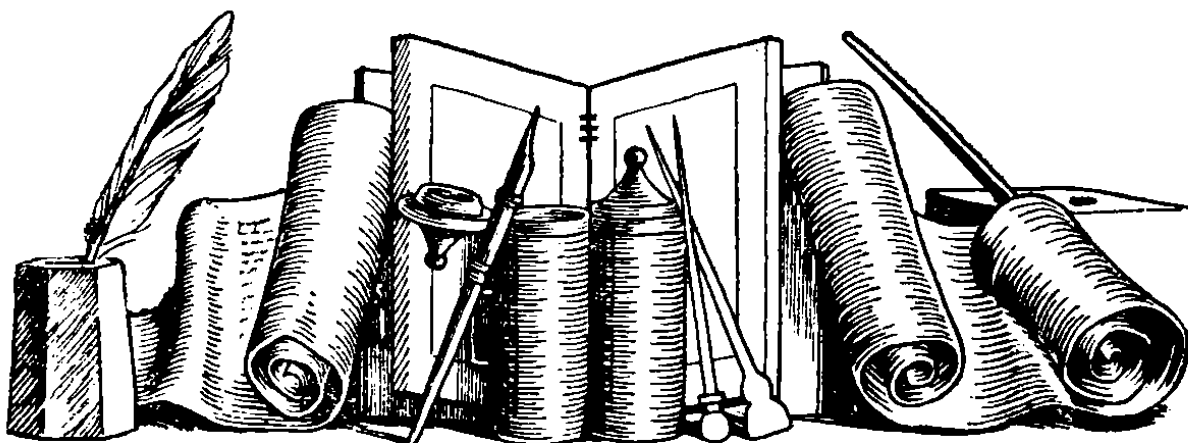
14. Ва ман, ҳошо ва калло, ки фахр намоям, магар ин ки фақат бо салиби Худованди мо Исои Масеҳ, ки ба воситаи он ҷаҳон барои ман маслӯб шудааст, ва ман—барои ҷаҳон.

15. Зеро ки дар Исои Масеҳ на хатна аҳамияте дорад ва на номахтунӣ, балки махлуқи нав.

16. Ва онҳое ки мувофиқи ҳамин қоида рафтор мекунанд, осоиштагӣ ва марҳамат бар онҳо бод, ва бар Исроили Худо!

17. Минбаъд бигзор ҳеҷ кас маро уқубат надихад, зеро ки ман ҷароҳатҳои Исои Худовандро дар бадани худ дорам.

18. Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо рӯҳи шумо бод, эй бародарон, омин.

НОМАИ
ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ПАВЛУС
БА ЭФСҮСИЁН

БОБИ ЯКУМ

*Чалол додани Худо барои сирри нақшаи абади наҷоти Ӯ,
ки дар Масеҳ ба амал омадааст.*

1. ПАВЛУС, ки бо иродаи Худо ҳаввории Масеҳ аст, ба муқаддасоне ки дар Эфсӯс мебошанд ва дар Исои Масеҳ аминанд:

2. Файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бар шумо бод.

3. Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, ки моро бо ҳар баракати рӯҳоние ки дар афлок аст, дар Масеҳ баракат додааст,

4. Чунон ки моро пеш аз таъсиси ҷаҳон дар Ӯ баргузидааст, то ки ба ҳузури Ӯ дар муҳаббат муқаддас ва беайб бошем.

5. Моро пешакӣ муайян намудааст, ки ба василаи Исои Масеҳ бар тибқи салоҳиди иродаи Худ, ба фарзандӣ қабул кунад,

6. Барои ҳамду санои чалоли файзи Худ, ки ба мо дар Маҳбуи Худ бо саховатмандӣ бахшидааст.

7. Дар Ӯ мо бо Хуни Ӯ фидияе ва омурзиши гуноҳоро бар ҳасби сарвати файзи Ӯ пайдо кардаем,

8. Ки онро Ӯ ба мо ба фаровонӣ ато намуда, ҳамроҳи ҳар ҳикмат ва хирадмандӣ

9. Сирри иродаи Худо ба мо маълум кардааст, бар тибқи салоҳиди Худ, ки пештар дар Ҷ барқарор намуд.

10. Вақте ки пуррагии замонҳо муяссар гардад, Худо ҳама чизро, хоҳ дар осмон бошад, хоҳ бар замин, зери сардории Масеҳ, яъне дар Ҷ чамъ хоҳад кард.

11. Мо низ дар Ҷ, ки ҳама чизро бар тибқи азми иродаи Худ ба амал меоварад, мувофиқи таъиноти Ҷ пешакӣ муайян шуда будем,

12. То мо, ки пештар ба Масеҳ умед бастаем, барои ҳамду санои ҷалоли Ҷ вучуд дошта бошем.

13. Дар Ҷ шумо низ, чун каломи ростиро, яъне башорати начоти худро шунидед ва ба Ҷ имон овардед, бо Рӯҳулқудси мавҷуд мӯҳр зада шудаед,

14. Ва то замоне ки мулки Худо боз харида шавад, Он гарави мероси мост барои ҳамду санои ҷалоли Ҷ.

Сарвати беҳадди мероси пур аз ҷалоли Худо барои имондорон.

15. Бинобар ин ман низ, вақте ки аз имони шумо ба Исои Масеҳ ва аз муҳаббати шумо ба ҳамаи муқаддасон хабардор шудам,

16. Шукргузорию барои шумо бас намекунам ва шуморо дар дуоҳои худ ёд мекунам,

17. То ки Худои Исои Масеҳи Худованди мо, Падари ҷалол рӯҳи ҳикмат ва ваҳйро барои шинохтани Ҷ ба шумо ато намояд,

18. Ва чашмони дили шуморо равшан созад, то шумо бидонед, ки умеди даъвати Ҷ аз ҷиборат аст, ва сарвати ҷалоли мероси Ҷ барои муқаддасон ҷи гуна аст,

19. Ва бузургии қудрати Ҷ дар мо, ки имон дорем, ҷи гуна аз ҳад берун аст. Он қудрат аз рӯи амали қуввати азими Ҷст,

20. Ки дар Масеҳ амал кардааст, вақте ки Ҷро аз мурдагон эҳё намуд ва ба ямини Худ дар афлок шинонд,

21. Болотар аз ҳар сарварӣ, ва ҳукуматдорӣ, ва қудрат, ва салтанат, ва ҳар номе ки на танҳо дар ин олам, балки дар олами оянда низ хонда мешавад,

22. Ва ҳама чизро|зери пойҳои Ҷ тобеъ намуд, ва Ҷро чун сари ҳама чиз ба Калисо дод,

23. Ки он Бадани Ҷст, пуррагии Ҷст, ки ҳама чизро дар ҳама пур мекунад.

БОБИ ДУЮМ

Худо бар ҳасби муҳаббати бузурги Худ имондоронро ба воситаи Хуни Масеҳ начот медиҳад.

1. ШУМО ба сабаби хатоҳо ва гуноҳҳои худ як вақте мурда будед.

2. Дар онҳо шумо мувофиқи давраи ин олам ва иродаи мире ки дар ҳаво ҳукмрон аст, яъне он рӯҳе ки ҳоло дар писарони исъён амал мекунад, зиндагӣ мекардед.

3. Дар миёни онҳо ҳамаи мо низ як вақте аз рӯи шаҳавоти ҷисми худ зиндагӣ карда, ҳавасҳои ҷисм ва хаёлотро ба ҷо меовардем ва табиатан, мисли дигарон, фарзандони ғазаб будем.

4. Аммо Худои пур аз марҳамат, бар тибқи муҳаббати бузурге ки ба мо дорад,

5. Моро, агарчи аз рӯи хатоҳо мурда будем, бо Масеҳ зинда кард, — бо файз шумо начот ёфтаед, —

6. Ва бо Ӯ моро бархезонд ва дар афлок дар Исои Масеҳ шинонд,

7. То ки дар асрҳои оянда сарвати беҳадди файзи Худро дар меҳрубоние ки ба мо дар Исои Масеҳ дорад, зоҳир наояд.

8. Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон начот ёфтаед, ва ин на аз шумост, балки атои Худост,

9. Ва аз аъмол нест, то ки ҳеч кас фахр накунад.

10. Зеро ки мо офаридаи Ӯ ҳастем ва дар Исои Масеҳ барои аъмоли нек, ки иҷрои онҳоро Худо пешакӣ барои мо таъин намудааст, ба вучуд оварда шудаем.

11. Пас, дар хотир дошта бошед, ки як вақте ба ҳасби ҷисм шумо халқҳо будед, ва касоне ки махтун номида мешаванд, шуморо номахтун меномиданд, вале хатнаи онҳо ҷисмонист ва бо дасти инсон ба амал оварда шудааст;

12. Дар он замон шумо бе Масеҳ, аз ҷамоати Исроил чудо ва нисбат ба аҳдҳои ваъда бегона будед, дар олам бе умед ва бе Худо будед.

13. Аммо акнун, дар Исои Масеҳ, шумо, ки як вақте дур будед, бо Хуни Масеҳ наздик шудаед.

Ба воситаи Исо яҳудиён ва халқҳо иҷозат доранд, ки ба Падаре ки дар осмон аст, наздик шаванд.

14. Зеро ки Ӯ осоиштагии мост, ки ҳар дуру як гардонд ва девори ҷудоиро, яъне адоватро дар Бадани Худ хароб кард,

15. Ва шарияти аҳкомро, ки аз амрҳо иборат буд, ботил намуд, то ки дар Худ аз ҳар ду як одами навро ба вучуд оварда, осоиштагӣ барқарор намояд,

16. Ва ба воситаи салиб дар як ҷисм ҳар ду ро бо Худо ошғӣ диҳад ва адоватро бидушад.

17. Ў ба шумо, ки дур будед, ва ба онҳое ки наздик буданд, омад ва осоиштагиро башорат дод,

18. Зеро ба воситаи Ў ҳар дуи мо иҷозат дорем, ки дар як Рӯҳ ба Падар наздик шавем.

19. Пас, шумо акнун на ғайр ҳастед ва на бегона, балки ҳамватани муқаддасонед ва аҳли хонаи Худо,

20. Ва бар асоси ҳаввориён ва анбиё барқарор гардидаед, ки Худи Исои Масеҳ санги зовия аст.

21. Бар Ў тамоми иморат маҳкам пайваст шуда, ба маъбади муқаддасе дар Худованд табдил меёбад,

22. Ва бар Ў шумо низ бино меёбед, то ки дар Рӯҳ маскани Худо бошед.

БОБИ СЕЮМ

Ваколоти сирри Худо ба воситаи Калисои Масеҳ маълум мешавад.

1. БАРОИ ҳамин ҳам ман, Павлус, ба хоҳири шумо, халқҳо, бандии Исои Масеҳ ҳастам.

2. Ҳамаи шумо дар бораи ваколоти файзи Худо, ки ба ман барои шумо ато шудааст, шунидаед,

3. Яъне чӣ тавр ба василаи ваҳй сирре ба ман маълум шудааст, ки дар бораи он мухтасаран дар боло навиштаам,

4. Ва шумо онро хонда, метавонед бифаҳмед, ки ман аз сирри Масеҳ чӣ қадар воқиф ҳастам.

5. Он дар наслҳои пешина ба бани-одам маълум нашуда буд, чунон ки ҳоло ба ҳаввориёни муқаддаси Ў ва ба анбиё ба василаи Рӯҳ ошкор шудааст,

6. Ки халқҳо ҳамири Исроил ва андоми ҳамон ҷисм ва шарикони ваъдаи онҳо дар Исои Масеҳ ба воситаи Инчил ҳастанд.

7. Ман бар тибқи бахшоиши файзи Худо, ки ба ҳасби амали қуввати Ў ба ман ато шудааст, хизматгузори он гардидаам.

8. Агарчи ман хурдтарини ҳамаи муқаддасонам, ин файз

ба ман ато шудааст, ки сарвати беқиёси Масеҳро ба халқҳо башорат диҳам

9. Ва ба ҳама равшан намоям, ки чист ваколоти сирре ки аз азал ниҳон буд дар Худое ки ҳама чизро ба василаи Исои Масеҳ ба вучуд овард,

10. То ки ҳоло ба воситаи Калисо ба сарварон ва ҳукуматдороне ки дар афлоканд, ҳикмати гуногуншакли Худо маълум гардад,

11. Мувофиқи таъиноти азали, ки онро Ҷ дар Худованди мо Исои Масеҳ ба амал овардааст,

12. Ки ба василаи Ҷ ва ба воситаи имони мо ба Ҷ иҷозат дорем бо часорату эътимод наздик шавем.

13. Ба ин сабаб хоҳишмандам, ки аз боиси азобе ки ман аз барои шумо дорам, маъюс нашавед, ки он фахри шумост.

*Дуои ҳаворӣ дар бораи калисо ба хотири файзи фаровони
Худо.*

14. Бинобар ин ман зону мезанам назди Падари Худованди мо Исои Масеҳ,

15. Ки аз Ҷ ҳар хонавода дар осмон ва бар замин ном мегирад,

16. Ва илтимос мекунам, ки Худо бар тибқи сарвати ҷаллоли Худ ато фармояд, ки шумо бо Рӯҳи Ҷ дар одами ботин қавӣ ва мустаҳкам шавед,

17. Ба тавре ки Масеҳ ба василаи имон дар дилҳои шумо сокин гардад,

18. То ки шумо, дар муҳаббат реша давонда ва устувор шуда, битавонед бо ҳамаи муқаддасон пай бурда дарк намоед, ки чист арзу тӯл ва умқи баландии

19. Муҳаббати Масеҳ, ки аз идрок болотар аст, то ки бо тамоми пуррагии Худо пур шавед.

20. Ӯро, ки бо қуввате ки дар мо амал мекунад, қодир аст аз ҳар он чи мо мехоҳем ё фикр мекунем, беандоза зиёдтар бикунад, —

21. Ӯро дар Калисо ва дар Исои Масеҳ аз насл ба насл то абад ҷалол бод, омин.

БОБИ ЧОРУМ

Онҳое ки ба Исо имон доранд, осоиштагӣ ва ягонагиро нигоҳ дошта, Калисоро ташкил мекунанд.

1. ПАС, ман, ки дар Худованд бандӣ ҳастам, аз шумо хоҳишмандам, ки муносиби мақома ки ба он хонда шудаед, рафтор кунед,

2. Бо тамоми мулоимат ва фурутанӣ ва пурсабрӣ якдигарро дар муҳаббат таҳаммул намоед,

3. Ва саъю кӯшиш кунед, ки ягонагии Рӯҳро дар иттифоқи осоиштагӣ нигоҳ доред:

4. Як Бадан ҳаст ва як Рӯҳ, чунон ки шумо низ ба як умеди муайян даъват шудаед;

5. Як Худованд ҳаст, як имон, як таъмид,

6. Як Худо ва Падари ҳама, ки Ӯ бар болои ҳама, ва ба воситаи ҳама, ва дар ҳама мебошад.

Хизматгузори гуногун дар калисо барои такмили он дар таҳти Сарӣ он, ки Масеҳ аст, мебошад.

7. Аммо ба ҳар яке аз мо Ҷайз ба андозаи атои Масеҳ бахшида шудааст.

8. Бинобар ин гуфта шудааст:

”Ба афроз сууд намуда,

асиронро ба асирӣ бурд ва ба одамон бахшиши дод”.

9. Ва ”сууд намуд” гуфтан чист, чуз ин ки Ӯ пештар ба асфали замин нузул ҳам карда буд?

10. Он ки нузул карда буд, Ҷамон аст, ки болотар аз тамоми афлок сууд ҳам намуд, то ки ҳама чизро пур кунад.

11. Ӯ баъзеро ҳавворӣ, баъзеро анбиё, баъзеро башоратдиҳанда, баъзеро шубон ва муаллим таъин намуд,

12. Барои такмили муқаддасон ба кори ибодат, ба бинои Бадани Масеҳ,

13. То даме ки ҳамаамон ба ягонагии имон ва шиносоии Писари Худо, ба дараҷаи шахси комил, ба андозаи бузургии пурраи Масеҳ бирасем,

14. То ки мо дигар кӯдаконе набошем, ки бо боди ҳар таълим калавонида ва ронда мешаванд, аз найрангбозии одамон, ки бо талбис дар иштибоҳ андохта, гумроҳ мекунад,

15. Балки дар муҳаббат ростиро баён намуда, мо дар ҳар чиз ба Он ки Сар аст, яъне ба Масеҳ нумӯ ёбем.

16. Аз Ү тамоми Бадан, ба воситаи ҳар навъ пайвандҳои тақвияткунанда мустаҳкам ва пайваст шуда, бо амали ҳар андоми ҷудогона ба андозаи хоси он, афзоиш меёбад, то ки худро дар муҳаббат бино кунад.

Дар бораи ҳаёти нави онҳое ки ба Масеҳ тааллуқ доранд.

17. Пас, чунин мегӯям ва дар Худованд шаҳодат медиҳам, ки шумо дигар он тавр рафтор накунед, ки бутпарастон аз рӯи ҳаёлоти ҳечу пучи худ рафтор мекунанд.

18. Ақлашон тира гардида, онҳо аз ҳаёти Худо бегона шудаанд, ба сабаби ҷаҳолат ва дилсахтие ки ба онҳо хос аст.

19. Онҳо то ба дараҷаи лоуболи расида, ба фиску фучур моил шудаанд, ба тавре ки ҳар кори зиштро бо рағбати тамо ба ҷо меоваранд.

20. Вале шумо Масеҳро ин тавр ёд нагирифтед,

21. Дар сурате ки дар бораи Ү шунидаед ва дар Ү таълим гирифтаед, — ба ҳасби ростие ки дар Исост, —

22. Пас рафтори пештараи одами кӯҳнаро, ки дар шаҳавоти дилфиреб фосид мешавад, аз худ дур кунед,

23. Ва хиради шумо бояд дар Рӯҳ тоза шавад,

24. Ва одами навро, ки ба шабоҳати Худо дар адолат ва қудсияти ростӣ офарида шудааст, дар бар кунед.

25. Бинобар ин, кизбро аз худ дур карда, ҳар яке ба ёри худ рост гӯед, чунки мо андоми яқдигарем.

26. Агар хашмгин шуда бошед, хато накунед ва нагузоре, ки ғазаби шумо то ғуруби офтоб боқӣ бимонад;

27. Ва ба иблис ҷой надихед.

28. Касе ки дуздӣ кардааст, дигар дуздӣ накунад, балки меҳнат карда, бо дастҳои худ кори ғоиданоке ба ҷо оварад, то чизе дошта бошад, ки ба эҳтиёҷманде бибахшад.

29. Ҳеҷ як сухани қабехе аз даҳонатон набарояд, балки фақат сухани нек, ки дар вақти эҳтиёҷот барои обод кардан бошад, то ки ба шунавандагонаш файз бахшад.

30. Ва Рӯҳулқудси Худоро, ки бо Он ба интизори рӯзи озодӣ мӯҳр зада шудаед, андӯҳгин накунед.

31. Ҳар гуна кудурат ва қаҳр, ва ғазаб ва фаръед, ва бадгӯй бигзор аз шумо бо ҳар навъ шарорат дур шавад;

32. Балки ба яқдигар меҳрубон ва дилсӯз бошед ва яқдигарро афв намоед, чунон ки Худо низ моро дар Масеҳ афв намудааст.

БОБИ ПАНЧУМ

1. ПАС, чун фарзандони махбуб, ба Худо тақлид намоед,
2. Ва дар муҳаббат рафтор кунед, чунон ки Масеҳ низ ба мо муҳаббат дошт ва Худро барои мо, ҳамчун ҳадия ва қурбонӣ ба Худо, ҳамчун бӯи муаттар таслим намуд.
3. Лекин зино ва ҳар гуна нопокӣ ва тамаъкорӣ набояд дар байни шумо ҳатто зикр ёбад, чунон ки ба муқаддасон муносиб аст;
4. Ҳамчуни алфози қабеҳа ва жожхой ва масхарабозӣ, ки аз рӯи одоб нест, набояд бошад, балки шукргузорӣ лозим аст;
5. Зеро инро яқин бидонед, ки ҳеч як зинокор, ё нопок, ё тамаъкор, ки вай бутпараст аст, дар Малакути Масеҳ ва Худо мерос надорад.
6. Бигзор ҳеч кас шуморо бо суханони ботил фирефта накунад, зеро ки барои ин ғазаби Худо бар писарони исъён меояд.
7. Пас, шарики онҳо нашавед.
8. Зеро ки шумо як вақте зулмот будед, вале ҳоло нуре дар Худованд ҳастед: чун фарзандони нур рафтор кунед,
9. Чунки самари нур аз ҳар меҳрубонӣ, адолат ва ростӣ иборат аст;
10. Ва таҳқиқ кунед, то бидонед он чи, ки Худо меписандад, чист.
11. Ва дар аъмоли бесамари зулмот иштирок накунад, балки онҳоро фош намоед.
12. Зеро дар бораи корҳое ки онҳо пинҳонӣ мекунанд, сухан рондан ҳам нанговар аст.
13. Аммо ҳамаи ин фош гардида, дар рӯшноӣ зоҳир мешавад, зеро ҳар он чи зоҳир мешавад, нур аст;
14. Бинобар ин гуфта шудааст:
 ”Эй ту, ки ҳоб рафтай,
 барҳез ва аз мурдагон эҳъё шав,
 ва Масеҳ бар ту нур хоҳад пошид”.
15. Пас, бодикқат назар кунед, ки чӣ гуна рафтор менамоед, на чун беҳирадон, балки чун хирадмандон,
16. Ва фурсатро ғанимат донед, чунки ин рӯзҳо шарир аст.
17. Бинобар ин нодон набошед, балки дарк кунед, ки иродаи Худо чист.

18. Ва масти шароб нашавед, ки аз он фиску фучур ба амал меояд; балки аз Рӯҳ пур шуда,

19. Ба якдигар бо таронаҳои Забур, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ сухан гӯед ва дар дилҳои худ барои Худованд бисароед ва тараннум намоед,

20. Ҳамеша барои ҳама чиз Худои Падарро ба исми Худованди мо Исои Масеҳ шукр гӯед,

21. Дар тарси Худо мутеи якдигар шавед.

Қоидаҳои ҳаёти оилавии масеҳиён.

22. Эй занон, мутеи шавҳарони худ шавед, мисли он ки ба Худованд бошад,

23. Чунки шавҳар сари зан аст, чунон ки Масеҳ сари Калисо ва Начотдиҳандаи бадан аст;

24. Аммо, чӣ тавре ки Калисо ба Масеҳ тобеъ аст, ҳамон тавр занон низ бояд аз ҳар ҷиҳат ба шавҳарони худ тобеъ бошанд.

25. Эй шавҳарон, занони худро дӯст доред, чунон ки Масеҳ низ ба Калисо муҳаббат дошт ва Худо аз барои он таслим намуд,

26. То ки онро ба ғусли об пок карда, ба воситаи калом тақдис намояд,

27. Ва ба ҳузури Худ Калисоро дар ҷалоле тақдим кунад, ки на доғе дошта бошад, на нуқсоне, на чизе монанди ин, балки муқаддас ва беайб бошад.

28. Ҳамин тавр бояд шавҳарон занони худро мисли ҷисми худ дӯстдоранд: он ки зани худро дӯст медошта бошад, худро дӯст медорад.

29. Зеро ки ҳеҷ кас ҳаргиз ҷисми худро бад намебинад, балки онро ғизо медиҳад ва гарм мекунад, чунон ки Худованд низ Калисоро;

30. Чунки мо андоми Бадани Ҷ ҳастем, аз гӯшти Ҷ ва аз устухонҳои Ҷ.

31. Аз ин сабаб мард падару модари худро тарк карда, бо зани худ хоҳад пайваст, ва ҳар ду як тан хоҳанд буд.

32. Ин сир бузург аст, вале ман нисбат ба Масеҳ ва Калисо сухан меронам.

33. Пас, бигзор ҳар яке аз шумо зани худро мисли худ дӯстдоранд, ва зан аз шавҳари худ битарсад.

БОБИ ШАШУМ

1. ЭЙ фарзандон, ба падару модари худ дар Худованд итоат намоед, зеро ки ин аз рӯи инсоф аст.

2. "Падар ва модари худро иззат намо", ин аст ҳукми аввалин бо чунин ваъда:

3. "То ки некӯаҳвол бошӣ ва бар замин умри дароз бинӣ".

4. Ва шумо, эй падарон, фарзандони худро ба ҳашм наоваред, балки онҳоро дар таълимот ва насиҳати Худованд тарбия кунед.

5. Эй ғуломон, ба оғоёни башарии худ бо тарсу ларз ва бо соддадилӣ, мисли он ки ба Масеҳ бошад, итоат намоед,

6. На бо ҳозирхизмати зоҳирӣ, ҳамчун одампарастон, балки ҳамчун ғуломони Масеҳ, ки иродаи Худоро аз таҳти дил ба ҷо меоваранд.

7. Ғайратмандона хизмат кунед, мисли он ки ба Масеҳ бошад, на ба одамон,

8. Зеро медонед, ки ҳар кас, хоҳ ғулом бошад, хоҳ озод, ба андозаи кори неке ки кардааст, аз Худованд мукофот хоҳад гирифт.

9. Ва шумо, эй оғоён, бо онҳо низ ҳамин тавр рафтор кунед, ва аз таҳдид даст кашед, ва бидонед, ки бар сари шумо ҳам дар осмон Оғое ҳаст, ва Ў рӯйбинӣ надорад.

Зиреҳи куллии рӯҳонӣ.

10. Ниҳоят, эй бародаронам, дар Худованд ва дар тавоноии қудрати Ў неруманд шавед.

11. Зиреҳи куллии Худоро дар бар кунед, то ки битавонед ба дасисаҳои иблис муқобилат намоед.

12. Чунки муборизаи мо на бар зидди хун ва ҷисм аст, балки бар зидди сарварон, бар зидди ҳукуматдорон, бар зидди фармонравоёни ин олами зулмот аст, бар зидди қувваҳои рӯҳии шарорат, ки дар афлок аст.

13. Бинобар ин, зиреҳи куллии Худоро бигиред, то ки дар рӯзи бад муқобилат намуда ва ҳама корҳоро анҷом дода, истодагӣ карда тавонед.

14. Пас, бо ростӣ камар баста ва ҷавшани адолатро дар бар карда, биистед,

15. Ва пойафзоли омодагиро барои додани башорати осоиштагӣ ба пой худ бипӯшед,

16. Дар айни ҳол сипари имонро бигиред, ки бо он ҳамаи тирҳои тафсони шарирро хомӯш карда метавонед;

17. Ва ҳӯди начотро бигиред, ва шамшери Рӯхро, ки каломи Худост;

18. Дар ҳар вақт дар Рӯх бо ҳар дуо ва илтимос дуо гӯед, ва ҳушёр ва босабот буда, ҳамеша дар бораи ҳамаи муқаддасон илтимос кунед,

19. Барои ман низ дуо гӯед, то ба ман калом ато шавад, ки даҳон кушода, сирри башоратро бочуръат баён намоям,

20. Ки барои он ман дар занҷирҳо вазифаи сафирро ба ҷо меоварам, то ки далерона ва ба таври бояду шояд сухан гӯям.

Сухани хотимаӣ.

21. Ва барои он ки шумо низ аз вазъиятам ва корҳоям воқиф шавед, Тӯхиқӯс, ки бародари маҳбуб ва хизматгузори амин дар Худованд аст, шуморо аз ҳар хусус хабардор хоҳад кард,

22. Ки ўро барои ҳамин назди шумо фиристодам, то ки аз вазъияти мо огоҳ бошед, ва ў дилҳои шуморо тасалли диҳад.

23. Бародаронро осоиштагӣ ва муҳаббат бо имон аз ҷониби Худои Падар ва Исои Масеҳи Худованд бод.

24. Бо ҳамаи онҳое ки ба Худованди мо Исои Масеҳ муҳаббати бефано доранд, файз бод, омин.

НОМАИ
ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ПАВЛУС
БА ФИЛИППИЁН

БОБИ ЯКУМ

Масеҳ ҳаёти имондор аст.

1. ПАВЛУС ва Тимотиюс, ғуломони Исои Масеҳ, ба ҳамаи муқаддасон дар Исои Масеҳ, ки дар Филиппӣ мебошанд, бо усқуфон* ва ходимон:

2. Файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бар шумо бод.

3. Дар ҳар боре ки шуморо ёд мекунам, Худои худро шукр мегӯям,

4. Ҳамеша дар ҳар дуои худ барои ҳамаи шумо бо шодӣ дуо мегӯям,

5. Барои иштироки шумо дар башорат аз рӯзи аввал то алҳол,

6. Ва яқин дорам, ки Ӯ, ки дар шумо ба кори хайр шуруъ намудааст, онро то рӯзи Исои Масеҳ ба анҷом хоҳад расонд,

7. Чунон ки маро лозим аст дар бораи ҳамаи шумо ҳамин тавр фикр кунам, чунки шумо дар дили ман ҷойгир шудаед, ки ҳам дар занҷирҳоям ва ҳам дар муҳофизат ва барқарор кардани башорат ҳамаатон шарики ман дар файз ҳастед.

Шодие ки уқубатро мағлуб мекунад, ба башорат мадад мерасонад.

8. Зеро Худо маро шоҳид аст, ки ман бо муҳаббати Исои Масеҳ иштиёқманди ҳамаи шумо ҳастам;

---

*1. Дар асри якуми милодӣ усқуф роҳбари калисои маҳаллӣ буд.

9. Ва дар он хусус дуо мегӯям, ки муҳаббати шумо дар дониш ва мулоҳизакорӣ торафт афзунтар гардад,

10. То шумо дарк намоед, ки чӣ беҳтар аст, барои он ки дар рӯзи Масеҳ пок ва беайб бошед,

11. Ва аз самари адолат пур шавед, ки он ба василаи Исои Масеҳ барои ҷалол ва ҳамду санои Худост.

12. Эй бародарон, меҳоҳам шумо бидонед, ки саргузашти ман боиси пешрафти зиёдтари башорат гардидааст,

13. Ба тавре ки занҷирҳои ман дар Исо ба тамоми сарбозхона ва ба ҳамаи дигарон машҳур шудааст,

14. Ва аксарияти бародарон аз занҷирҳои ман дар Худованд устувор гардида, ба андозаи бештар часорат мекунад, ки каломи Худоро нотарс мавъиза намоянд.

15. Дуруст аст, ки баъзе касон аз рӯи ҳасад ва рақобат, ва баъзеи дигарон аз рӯи хайрхоҳӣ Масеҳро мавъиза менамоянд:

16. Баъзеҳо аз рӯи рақобат, на бо дили соф Масеҳро мавъиза менамоянд, ба гумони он ки гаронии занҷирҳои маро афзун мекунад,

17. Вале дигарон аз рӯи муҳаббат, чун медонанд, ки ман барои муҳофизат кардани башорат дар ин ҷо гузошта шудаам.

18. Хайр, чӣ мешавад? Масеҳро ба ҳар тарз, риёкорона ё самимона, мавъиза намоянд ҳам, ман аз ин шодам, ва шодӣ хоҳам кард,

19. Зеро медонам, ки ин боиси наҷоти ман хоҳад шуд, мувофиқи дуои шумо ва бо мадади Рӯҳи Исои Масеҳ,

20. Ва ман яқин дорам ва умедворам, ки дар ҳеч хусус шарманда нахоҳам шуд, балки бо камоли чуръат ҳозир ҳам, чунон ки ҳамеша буд, Масеҳ дар ҷисми ман бузургӣ хоҳад ёфт, хоҳ дар ҳаёт бошад, хоҳ дар мамот.

21. Зеро ки барои ман ҳаёт — Масеҳ аст, ва мамот—фоида аст.

22. Аммо агар ба ҳасби ҷисм дар ҳаёт буданам ба кори ман самаре мебахшида бошад, пас намедонам, ки кадомашро интихоб намоям.

23. Ҳар дуяш ҳам маро ҷазб мекунад: орзу дорам, ки баромада равам ва ҳамроҳи Масеҳ бошам, чунки ин беандоза беҳтар аст;

24. Валекин дар ҷисм монданам барои шумо заруртар аст.

25. Ва ман аниқ медонам, ки хоҳам монд ва барои пешрафт ва шодии имони шумо бо ҳамаи шумо хоҳам буд,

26. То ки ҳамду санои шумо дар Исои Масеҳ ба воситаи ман афзунтар шавад, чун бори дигар назди шумо биёям.

Даъват ба чидду чаҳди якдилона барои имони Инчил.

27. Фақат ин ки муносиби башорати Масеҳ умр гузаронед, то ки ман — хоҳ омада шуморо бинам, хоҳ аз шумо дур бошам—дар бораи шумо бишнавам, ки шумо дар як рӯҳ қоим буда, якдилона барои имони Инчил чидду чаҳд менамоед,

28. Ва дар ҳеч хусус аз душманон наметарсед, ки ин барои онҳо аломати ҳалокат аст, вале барои шумо аломати наҷот аст, — ва ин аз ҷониби Худо аст,

29. Зеро ба шумо ба хоҳири Масеҳ ато шудааст, ки ба Ӯ на танҳо имон оваред, балки барои Ӯ уқубат ҳам кашед,

30. Бо ҳамон корнамоие ки шумо дар ман дидаед ва ҳоло дар бораи ман мешунавед.

БОБИ ДУЮМ

Даъват ба ягонагӣ ва фармонбардорӣ.

1. ПАС, агар тасаллое дар Масеҳ бошад, агар хушнӯдии муҳаббат бошад, агар алокаи рӯҳ бошад, агар марҳамат ва дилсӯзӣ бошад, —

2. Пас шодии маро пурра кунед, ба тавре ки дорои як фикр бошед, дорои як муҳаббат буда, якдил ва ҳамфикр бошед,

3. Аз рӯи рақобат ё шӯҳратпарастӣ ҳеч коре накунад, балки бо фурутанӣ якдигарро аз худ авло донед,

4. Ва ҳар яке на танҳо дар бораи худаш, балки дар бораи дигарон низ ғамхорӣ намояд.

5. Зеро дар шумо низ бояд айни ҳамон ҳиссиёт бошад, ки дар Исои Масеҳ буд,

6. Ки Ӯ, бо вучуди он ки дар сурати Худо буд, бо Худо баробар буданро ҳарисона барои Худ нигоҳ надошт.

7. Балки Худро кам дониста, ба сурати ғулом даромад ва ба одамон монандӣ пайдо карда, ба зоҳир мисли одами-зод шуд,

8. Ва Худро фурутан сохта, то вақти мамот, то дами мавти салиб фармонбардор буд.

9. Бинобар ин Худо низ Ӯро сарафроз кард ва ба Ӯ номедод, ки аз ҳар ном болотар аст,

10. То ки ба исми Исо ҳар зонуе ки дар осмон ва бар замин ва зери замин аст, ҳам шавад,

11. Ва ҳар забон зътироф намояд, ки Исои Масеҳ Худованд аст барои ҷалоли Худои Падар.

Ғамхорӣ дар бораи начоти ҷон.

12. Пас, эй маҳбубонам, модоме ки шумо ҳамеша фармонбардор будед, аз ин рӯ—на танҳо дар ҳузури ман, балки боз ҳам зиёдтар алҳол, дар вақти набудани ман, — бо тарсу ларз начоти худро ба амал оваред,

13. Зеро ки Худо дар шумо, бо ҳусни таваҷҷӯҳи Худ, ҳам хоҳиш ва ҳам амалро ба вучуд меоварад.

14. Ҳар корро бе шиква ва шубҳа ба ҷо оваред,

15. То ки бенуқсон ва пок, фарзандони беайби Худо бошед, дар миёни насли саркаш ва фосид, ки дар он шумо мисли найирҳо дар ҷаҳон медурахшед,

16. Ва каломи ҳаётро нигоҳ доред, то ки ман дар рӯзи Масеҳ фахр намоям, ки ман бар абас надавидаам ва бар абас меҳнат накардаам.

17. Лекин, агар ман қурбонии рехтание бар қурбонӣ ва ибодати имони шумо шавам ҳам, аз ин шодам ва бо ҳамаи шумо шодӣ мекунам;

18. Шумо низ аз ин шод бошед ва бо ман шодӣ кунед.

Ба зудӣ фиристодани Тимотиюс ва фавран баргардонидани Эпафрӯдитус.

19. Ва дар Масеҳи Худованд умедворам, ки Тимотиюсро ба зудӣ назди шумо фиристонам, то ки ман низ аз аҳволатон хабар ёфта, рӯҳбаланд шавам.

20. Зеро каси дигаре мисли ӯ надорам, ки дар бораи шумо аз самими қалб ғамхорӣ мекарда бошад;

21. Чунки ҳама нафъи худро толибанд, на он чиро, ки ба Исои Масеҳ тааллуқ дорад.

22. Вале шумо бовафоии ӯро медонед, чунки ӯ ба ман, мисли писар ба падар, дар башорат хизмат кардааст.

23. Пас, умедворам, ки ӯро дарҳол равона кунам, чун бубинам, ки аҳволи ман чӣ мешавад;

24. Вале дар Худованд боварӣ дорам, ки худам низ ба зудӣ биёям.

25. Аммо лозим дониستم, ки Эпафрӯдитусро назди шумо

баргардонам. Ҷ бародар ва ҳамкор ва ҳамсафи ман аст, ва шумо ўро чун элчӣ ва хизматгузор дар мӯҳточии ман фири-стода будед.

26. Чунки ӯ иштиёқманди дидори ҳамаи шумо буд ва бисъёр андӯҳгин шуд аз он ки овозаи бемории ӯ ба гӯши шумо расидааст.

27. Ҳақиқатан бемории ӯ марговар буд; лекин Худо ба ӯ марҳамат кард, ва на фақат ба ӯ, балки ба ман низ, то ки бар ғуссаи ман ғуссае зам нашавад.

28. Бинобар ин ба фиристодани ӯ шитоб намудам, то ки шумо Ҷро аз нав дида, хурсанд шавед, ва ғуссаи ман низ сабук гардад.

29. Пас ўро дар Худованд бо камоли хурсандӣ пазиroy намоед, ва чунин одамонро қадрдонӣ кунед,

30. Зеро ки ӯ барои кори Масеҳ ба мурдан наздик буд ва қонашро дар зери хатар монд, то ки камии хизмати шуморо барои ман пур кунад.

БОБИ СЕЮМ

Огоҳонидан аз баргаиштан ба ақидаи яҳудиён дар бораи сафед-шавӣ ба воситаи аъмол.

Бузургии беҳадди дониши Исо.

1. ПАС, эй бародаронам, дар Худованд шод бошед. Айни ҳамон нуктаро ба шумо навишта нам барои ман гарон нест, лекин барои шумо қувватбахш аст.

2. Аз сагон эҳтиёт шавед, аз коркунони бад эҳтиёт шавед, аз хатна эҳтиёт шавед;

3. Зеро аҳли хатна моем, ки Худоро дар Рӯҳ ибодат менамоем, ва бо Исои Масеҳ фахр мекунем, ва ба ҷисм эътимод надорем,

4. Гарчанде ки маро асосе ҳаст ба ҷисм ҳам эътимод дошта бошам. Агар каси дигар гумон кунад, ки метавонад ба ҷисм эътимод дошта бошад, ман — бештар,

5. Ки ман дар рӯзи ҳаштум махтун шудам, аз насли Исроил ҳастам, аз сибти Бинъёмин, ибронӣ аз ибронийён, аз ҷиҳати шарият — фарисӣ,

6. Аз ҷиҳати ғайрат — таъқибкунандаи Калисо, аз ҷиҳати адолати шаръӣ — беайб.

7. Лекин он чи барои ман бартарӣ буд, ба ҳотири Масеҳ нуқсон дониستم.

8. Ва ҳанӯз ҳамаашро ба ҳотири афзалияти дониши Худо-
ванди ман Исои Масеҳ нуқсон медонам, ки барои Ў ман аз
ҳамааш даст кашидам ва ҳамаашро ахлот медонам, то ки
Масеҳро пайдо кунам

9. Ва дар Ў пайдо шавам, на бо адолати худ, ки аз шари-
ат аст, балки бо он чи ба воситаи имон ба Масеҳ аст, яъне
бо адолате ки аз Худо бар ҳасби имон аст,

10. То ки Ўро, ва қуввати эҳёи Ўро, ва ширкати уқу-
батҳои Ўро дарк намоям ва дар мамоти Ў ба Ў монанд шавам,

11. Ба умеди он ки ба эҳёи мурдагон бирасам.

12. На ин ки аллакай расида бошам, ё комил шуда бо-
шам, балки саъю кӯшиш менамоям, ки шояд ман ҳам бира-
сам, чунон ки Исои Масеҳ ба ман расидааст.

13. Эй бародарон, гумон намекунам, ки ман аллакай ра-
сида бошам, балки фақат як чизро мегӯям: он чиро, ки дар
қафост, аз хотир бароварда ва ба пеш ҳаракат карда,

14. Ман сӯи мақсаде шитоб менамоям, ки фарҷоми ғоли-
бонаи даъвати Худост аз арши аъло дар Исои Масеҳ.

15. Пас, ҳар касе аз мо, ки комил бошад, бояд ҳамин
тавр фикр ронад; вале агар шумо фикри дигаре дошта бошед,
Худо инро ҳам ба шумо ошкор хоҳад соҳт.

16. Аммо ба ҳар чи мо расидаем, аз рӯи он бояд рафтор
кунем.

*Онҳое ки ба таври дунъёвӣ фикр мекунанд ва табааи осмон
мебошанд.*

17. Эй бародарон, ба ман тақлид намоед ва ба касоне
нигоҳ кунед, ки онҳо мувофиқи намунае ки дар мо доред,
рафтор мекунанд.

18. Зеро бисъёр касон, ки дар бораи онҳо ба шумо борҳо
гуфтаам, ва ҳоло низ бо гирья мегӯям, ҳамчун душманони
салиби Масеҳ рафтор мекунанд;

19. Фарҷоми онҳо ҳалокат аст, худои онҳо шикам аст,
ва чалоли онҳо дар нанг аст: онҳо дар бораи чизҳои заминӣ
фикр мекунанд.

20. Лекин иқоматгоҳи мо акнун дар осмон аст, ки аз он
ҷо Исои Масеҳи Худовандро, ҳамчун Наҷотдиҳанда, инти-
зор дорем,

21. Ки Ў қисми залили моро ба шабоҳати қисми ҷалили
Ў бо амали ҳамон қуввате дигаргун хоҳад кард, ки бо он Ў
ҳама чизро ба Худ тобеъ намуда метавонад.

БОБИ ЧОРУМ

Машваратҳои хотимаӣ.

1. ПАС, эй бародарони маҳбуб ва матлуби ман, эй шодмонӣ ва тоҷи сари ман, дар Худованд ҳамин тавр истодагӣ намоед, эй маҳбубон.

2. Аз Авҳудия илтимос мекунам ва аз Сунтихӣ илтимос мекунам, ки дар Худованд ҳамфикр бошанд.

3. Аз ту низ, эй ҳамкори самимӣ, хоҳишмандам, ки ба ин занон кӯмак бирасонӣ, ки онҳо дар роҳи башорат бо ман ва бо Қлимис ва бо ҳамроҳони дигарам, ки номашон дар дафтари ҳаёт аст, чидду чаҳд кардаанд.

4. Ҳамеша дар Худованд шод бошед; боз мегӯям: шод бошед.

5. Бигзор фурӯтании шумо ба ҳамаи одамон машҳур гардад; Худованд наздик аст.

6. Ҳеҷ ғам нахӯред, аммо ҳамеша дар дуо ва илтимос бо шукрузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо ошкор намоед, —

7. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳои шумо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт.

8. Хуллас, эй бародарон, ҳар он чи рост аст, ва ҳалол аст, ва боинсоф аст, ва пок аст, ва ҳушоянд аст, ва шоёни таҳсин аст, ва ҳар эҳсон ва ҳамде ки бошад, — дар бораи онҳо фикр кунед.

9. Он чи шумо дар ман омӯхтаед, ва қабул кардаед, ва шунидаед, ва дидаед, — онҳоро ба ҷо оваред, ва Худои осоиштагӣ бо шумо хоҳад буд.

Миннатдорӣ ҳаворӣ барои садақае ки ба ӯ фиристода шудааст.

10. Ва ман дар Худованд бағоят шод шудам, ки алҳол шумо ғамхории худро дар ҳаққи ман аз нав ривоч додаед; пештар ҳам шумо ғамхорӣ менамудед, вале вазъият мусоидат намекард.

11. На ин ки ба сабаби мӯхтоҷӣ мегуфта бошам; зеро ман ёд гирифтаам, ки бо он чи дорам, қаноат намоям:

12. Дар камбағалӣ ҳам зиста метавонам, дар фаровонӣ ҳам; дар ҳар чиз ва дар ҳар ҷо аз сар гузаронидани серӣ ва гуруснагӣ, фаровонӣ ва камиро ёд гирифтаам;

13. Ҳамааш аз дастам меояд, бо мадади Масеҳ, ки маро қувват мебахшад.

14. Лекин хуб кардед, ки дар андӯҳи ман шарик шудед.

15. Ва шумо, эй филиппиён, медонед, ки дар ибтидои башорат, вақте ки аз Мақдуния баромадам, ҳеҷ як калисо дар кори додану гирифтани бо ман шарикӣ накард, ба ғайр аз шумо;

16. Ҳатто ба Таслӯникӣ шумо як-ду карат барои эҳтиёҷоти ман фиристодед.

17. На ин ки ман талабгори ҳадия бошам, балки толиби самаре ҳастам, ки ба фоидаи шумо биафзояд.

18. Ман ҳамаашро гирифтам ва ба қадри барзиёд дорам; ва ман аз ҳар чиз пур гаштам, вақте ки ҳадияи фиристодаи шуморо, ҳамчун бӯи муаттар, ҳамчун қурбонии хуши писандаи Худо, аз дасти Эпафрӯдитус гирифтам.

19. Ва Худои ман ҳар эҳтиёҷи шуморо ба ҳасби сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ пур хоҳад кард.

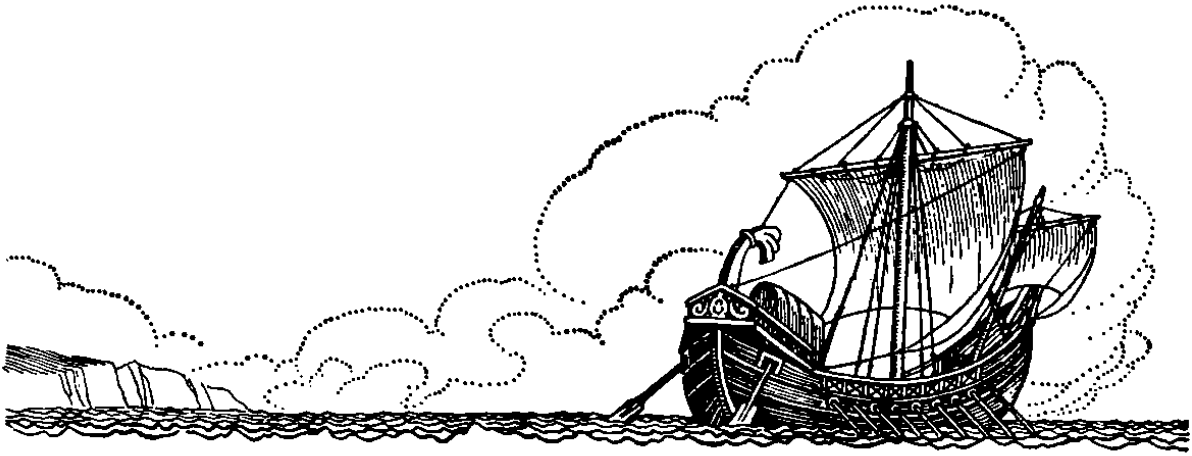
20. Худо, Падари моро то абад ҷалол бод, омин.

Саломҳо.

21. Ба ҳар як муқаддас дар Исои Масеҳ салом гӯед. Бародароне ки бо ман мебошанд, ба шумо салом мегӯянд.

22. Ҳамаи муқаддасон, алаҳхусус аз хонаи қайсар ба шумо салом мегӯянд.

23. Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо ҳамаи шумо бод, омин.

НОМАИ
ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ПАВЛУС
БА ҚЎЛАССИЁН

БОБИ ЯКУМ

Салом ва дуои ҳавворӣ.

1. ПАВЛУС, ки бо иродаи Худо ҳаввории Исои Масеҳ аст, ва бародари мо Тимотиюс

2. Ба муқаддасон ва бародарони амин дар Исои Масеҳ, ки дар Қўлассо мебошанд: файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бар шумо бод.

3. Худо, Падари Худованди мо Исои Масеҳро шукргузори мекунем дар ҳар вақте ки дар ҳақи шумо дуо мегӯем,

4. Баъд аз шунидани овозаи он имоне ки шумо ба Исои Масеҳ ва он муҳаббате ки ба ҳамаи муқаддасон доред,

5. Ба хотири умеде ки бароятон дар осмон муҳайёст, ки дар бораи он шумо пештар дар каломи ростӣ, яъне дар башорат шундаед,

6. Ки он ба шумо, чунон ки ба тамоми ҷаҳон низ расидааст, ва он самара мебахшад ва афзоиш меёбад, чунон ки дар миёни шумо низ аз он рӯзе ки файзи Худоро дар ростӣ шундаед ва донистаед,

7. Чӣ тавре ки аз Эпафрос таълим гирифтаед, ки ӯ ҳамкори маҳбуби мо ва хизматгузори амине барои шумо дар Масеҳ аст,

8. Ва ӯ моро аз муҳаббати шумо, ки дар Рӯҳ аст, огоҳ кардааст.

9. Бинобар ин мо низ аз он рӯзе ки инро шунидаем, дар ҳаққи шумо дуо ва илтимосро бас намекунем, то ки шумо аз дониши иродаи ӯ дар ҳар ҳикмат ва фаҳми рӯҳонӣ пур шавед,

10. Ба тавре ки муносиби Худованд рафтор намуда, аз ҳар чиҳат ба ӯ писанд оед, ва дар ҳар кори нек самара диҳед, ва дар дониши Худо нашъунамо ёбед,

11. Ва бар тибқи иқтидори чалоли ӯ бо тамоми қувват мустаҳкам шавед, то ки бо шодӣ дорон ҳар сабот ва сабр бошед,

12. Ва Падарро шукргузорӣ намоед, ки ӯ моро ба мероси муқаддасон дар нур шарик гардонидаст,

13. Ва ӯ моро аз салтанати зулмот халосӣ дода, ба Малакути Писари маҳбуби Худ дохил кардааст,

14. Ки дар ӯ мо фидияе ба воситаи Хуни ӯ ва омуриши гуноҳхоро пайдо кардаем,

Чалоли беқийёси шахсият ва корнамоиши Масеҳ.

15. Ки ӯ сурати Худои нонамоён ва нахустзодаи тамоми махлуқот аст;

16. Чунки ҳама чиз дар осмон ва бар замин, ҳар чизи намоён ва нонамоён, дар ӯ офарида шудааст: хоҳ тахтҳо, хоҳ салтанатҳо, хоҳ сарвариҳо ва хоҳ ҳукуматдориҳо, — ҳамааш ба воситаи ӯ ва барои ӯ ба вучуд оварда шудааст;

17. Ва ӯ пеш аз ҳама чиз аст, ва ҳама чиз дар ӯ вучуд дорад.

18. Ва ӯ сари бадан, яъне Қалисост; ӯ навбар ва нахустзода аз мурдагон аст, то ки дар ҳама чиз ӯ аввалин бошад,

19. Зеро писандидаи Худо ҳамин буд, ки тамоми илоҳият дар ӯ сокин бошад,

20. Ва ба воситаи ӯ ҳама чизро бо Худ ошӣ дода, бо хуни салиби ӯ осоиштагиро барқарор намояд, яъне он чиро, ки бар замин аст, ва он чиро, ки дар осмон аст, ба василан ӯ ошӣ диҳад.

21. Ва шуморо, ки як вақте, ба сабаби майл доштанатон ба аъмоли бад, бегона ва душман будед,

22. Ҳоло дар ҷисми башарии ӯ ба воситаи мамоти ӯ ошӣ додааст, то ки шуморо назди Худ муқаддас ва бе айбу нуқсон ҳозир кунад,

23. Фақат ба шарте ки шумо дар имон матин ва устувор бошед ва аз умеди башорате ки шунидаед, ҷудо нашавед.

ки он ба тамоми махлуқоти зери осмон мавъиза карда шудааст, ва ман, Павлус, хизматгузори он гардидаам.

Вазифаи мубораки ҳавворӣ дар бобати ба халқҳо мавъиза кардани сирри таъиноти Худо.

24. Алҳол дар уқубатҳои худ барои шумо шодмонам ва камии андӯхҳои Масеҳро дар ҷисми худ барои Бадани Ҷ, ки Калисост, пур мекунам,

25. Ки ман хизматгузори он гардидаам мувофиқи ваколати Худо, ки барои шумо ба ман ато шудааст, то ки мавъизаи каломи Худоро ба ҷо оварам,

26. Яъне он сирро, ки асрҳои аср аз наслҳо ниҳон буд ва ҳоло ба муқаддасони Ҷ ошкор шудааст,

27. Ки ба онҳо Худо таваҷҷӯҳ намуда огоҳӣ дод, ки сарвати ҷалолӣ ин сирро барои халқҳо огоҳӣ диҳам, ва он сир ин аст, ки Масеҳ дар шумо умеди ҷалол аст,

28. Ва Ҷро мо мавъиза намуда, ба ҳар кас мефаҳмонем ва ба ҳар кас ҳар ҳикматро ёд медиҳем, то ки ҳар касро дар Исои Масеҳ комил гардонда ҳозир кунем;

29. Барои ҳамин ҳам ман меҳнат мекунам ва бо таъсири қуввати Ҷ, ки дар ман қодирона амал мекунад, ҷидду ҷаҳд менамоям.

БОБИ ДУЮМ

Имондор ғайзи комилро ба воситаи Писари муҷассамшудаи Худо меёбад.

1. ЗЕРО мехоҳам шумо бидонед, ки ман ҷӣ гуна заҳмат кашидам барои шумо ва барои касоне ки дар Лудкия мебошанд, ва барои ҳамаи онҳое ки қиёфаи маро ба ҳасби ҷисм надидаанд,

2. То ки дилҳои онҳо тасалли ёфта, дар муҳаббат пайванд шаванд, барои ҳар сарвати фаҳми комил, то сирри Худо ва Падар ва Масеҳро бидонанд,

3. Ки дар Ҷ ҳамаи ганҷҳои ҳикмат ва дониш ниҳон аст.

Огоҳонидан аз фалсафаи халқҳо ва таълимоти козибонаи яҳудиён.

4. Инро ман барои он мегӯям, ки ҳеҷ кас шуморо бо суханони дилфиреб дар иштибоҳ наандозад;

5. Зеро, агарчи қисман ғоибам, рӯҳан бо шумо мебошам, ва саранҷоми хуби шумо ва матонати имони шуморо дар Масеҳ дида, шодӣ мекунам.

6. Пас, чӣ тавре ки Исои Масеҳро ба унвони Худованд қабул кардаед, ҳамон тавр дар Ў рафтор намоед,

7. Ки дар Ў реша давонда ва бино ёфта, дар имон мустаҳкам шудаед, чунон ки таълим гирифтаед ва шукри зиёде дар он мегӯед.

8. Бохабар бошед, ки касе шуморо бо фалсафа ва фитнаи ботиле ки бар тибқи ривояти инсонӣ, бар тибқи аносири ҷаҳон, на бар тибқи Масеҳ аст, ҷазб накунад.

9. Зеро ки дар Ў тамоми пуррагии Илоҳият қисман сокин аст,

10. Шумо низ дар Ў пуррагӣ доред, ки Ў сари ҳар сарварӣ ва ҳукуматдорист;

11. Ва дар Ў шумо маҳтун шудаед, вале на ба хатнае ки бо дасти одамизод сохта шудааст, балки ба хатнаи Масеҳ, ки қисми башариро канор мегузорад,

12. Ки бо Ў дар таъмида дафн шудаед ва дар Ў эҳё шудаед ба василаи имон ба қуввати Худо, ки Ўро аз мурдагон эҳё кард,

13. Ва шуморо, ки дар гуноҳҳо ва дар номаҳтунии қисми худмурдабудед, бо Ў зинда карда, ҳамаи гуноҳҳотонро омурзид.

14. Ва он дастнависро, ки бо фароизаш моро маҳкум менамуд ва бар зидди мо буд, Ў хат зада, аз миён бардошт ва бар салиб меҳкӯб кард,

15. Ва сарварону ҳукуматдоронро аз қувваташон маҳрум сохта, гирифтори шармандагӣ кард ва бар онҳо дастболо шуд.

16. Пас, бигзор касе шуморо барои хӯрок ва нӯшокӣ, ё дар масъалаи ид, ё навмоҳ, ё шанбе маҳкум накунад:

17. Инҳо сояи чизҳои оянда аст, аммо қисм аз они Масеҳ аст.

18. Касе шуморо ба воситаи хоксорӣ ва ибодати фариштагон аз подош маҳрум накунад, дар сурате ки вай ба чизҳои ки надидааст, мудохила менамояд, аз ақли қисмонии худ беҳуда меболад.

19. Инҳо робитаи худро аз сари бадан буридаанд, аз саре ки тамоми бадан ба воситаи буғумҳо ва бандҳо қуввати ҳаётбахш гирифта ва пайваст гардида, нашъунамо меёбад ба нашъунамое ки аз Худост.

20. Агар шумо бо Масеҳ нисбат ба аносири ҷаҳон мурда бошед, пас чаро, мисли онҳое ки дар ҷаҳон зиндагӣ меку-
нанд, фароизи:

21. "Нарас", "начаш", "даст наков"-ро пайравӣ менамояд,

22. Дар сурате ки онҳо пас аз истеъмол фано мешавад,
зеро бар аҳком ва таълимоти инсонӣ бино шудааст?

23. Ҳамаи ин дар ибодати худсарона, хоксорӣ ва озори
ҷисм ба назар ҳиқмат менамояд, лекин дар ҷилавгирӣ карда-
ни ҷисм фоида надорад.

БОБИ СЕЮМ

Ҳаёти масеҳӣ хизматгузори ба Исои Худованд.

1. ПАС, модоме ки шумо бо Масеҳ эҳё шудаед, он
чиро, ки дар афроз аст, бичӯед, ки он ҷо Масеҳ ба ямини
Худо нишастааст;

2. Дар бораи он чи дар афроз аст, фикр кунед, на дар
бораи он чи бар замин аст.

3. Зеро ки шумо мурдаед, ва ҳаёти шумо бо Масеҳ дар
Худо ниҳон аст:

4. Вақте ки Масеҳ, ки ҳаёти шумост, зоҳир шавад, шу-
мо низ бо Ӯ дар ҷалол зоҳир хоҳед шуд.

5. Пас, андоми заминии худро: зино, нопокӣ, ҳирс, ҳа-
васи бад ва тамаъкориро, ки он бутпарастист, бикушед,

6. Ки барои онҳо ғазаби Худо бар писарони исьён меояд,

7. Ки шумо низ як вақте дар онҳо рафтор мекардед,
ҳангоме ки дар миёни онҳо мезистед.

8. Аммо акнун шумо ҳамаи инҳоро: хашм, ғазаб, кина,
бадгӯӣ ва алфози қабеҳи забонатонро тарк намоед;

9. Ба якдигар дурӯғ нагӯед, дар ҳолате ки одами кӯҳнаро
бо аъмоли вай аз худ дур кардаед

10. Ва одами навро дар бар кардаед, ки вай дар дониш
ба шабоҳати Офаринандаи худ нав мешавад,

11. Ки дар он ҷо на юнонӣ ҳаст, на яҳудӣ, на хатна, на
номахтунӣ, на варварӣ, на скиф, на ғулум ва на озод, балки
ҳама чиз ва дар ҳама чиз Масеҳ аст.

12. Пас, ҳамчун баргузидагони муқаддас ва маҳбуби Ху-
до, марҳамат, меҳрубонӣ, хоксорӣ, фурутанӣ ва пурсабриро
дар бар кунед,

13. Ва ба ҳамдигар илтифот намуда, якдигарро афв ку-

нед, агар касе аз дигаре ранчида бошад: чӣ тавре ки Масеҳ шуморо омурзидааст, шумо низ ҳамин тавр кунед;

14. Ба замми ҳамаи ин шумо муҳаббатро дар бар кунед, ки он маҷмӯи камолот аст;

15. Бигзор дар дилҳои шумо осоиштагии Худо ҳукмфармо бошад, ки шумо ба он дар як Бадан даъват шудаед; ва шукргузор бошед.

16. Бигзор каломи Масеҳ андаруни шумо ба фаровонӣ сокин шавад, ва якдигарро бо таронаҳои Забур, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ таълим диҳед ва насиҳат кунед, ва бо файз дар дилҳои худ барои Худованд бисароед.

17. Ва ҳар он чи бо сухан ё амал мекунад, ҳамаашро ба исми Исои Масеҳи Худованд ба ҷо оварда, ба василаи Ӯ Худои Падарро шукр гӯед.

Мушоракат дар хонаи имондорон.

18. Эй занон, ба шавҳарони худ итоат намоед, чунон ки дар Худованд муносиб аст.

19. Эй шавҳарон, занони худро дӯст доред ва ба онҳо саҳтгир набошед.

20. Эй фарзандон, ба падарону модарони худ дар ҳар бобат итоат намоед, зеро ки ин писандидаи Худованд аст.

21. Эй падарон, фарзандони худро ба ҳашм наоваред, ки мабодо онҳо маъюс шаванд.

22. Эй ғуломон, ба оғоёне ки ба ҳасби ҷисм доред, дар ҳар бобат итоат намоед, на бо хизматгузориҳои зоҳирӣ, ҳамчун одампарастон, балки бо соддадилӣ ва бо тарси Худо.

23. Ҳар он чи мекунад, аз ҷону дил ба ҷо оваред, мисли он ки барои Худованд бошад, на барои одамон,

24. Чун медонед, ки аз Худованд меросро мукофот хоҳед гирифт, зеро ки ба Масеҳи Худованд хизмат мекунад.

25. Ҳар кӣ ноинсофона рафтор мекунад, мувофиқи ноинсофии худ подош хоҳад гирифт: Ӯ рӯйбинӣ надорад.

БОБИ ЧОРУМ

Дар бораи дуо, илтимос ва ҳикмати масеҳӣ.

1. Эй оғоён, ба ғуломони худ он чи лозим аст ва он чи ҳақдоранд, бидиҳед, ва бидонед, ки шумо низ Оғое дар осмон доред.

2. Доимо бо дуо машғул буда, дар он бо шукргузорӣ бедор бошед;
3. Дар ҳаққи мо низ дуо гӯед, то Худо дари каломро ба мо воз кунад, ки сирри Масеҳро, ки ман барояш бандӣ ҳастам, баён намоем,
4. То ки ман онро ончунон зоҳир созам, чунон ки баён карданам лозим аст.
5. Фурсатро ғанимат дониста, бо онҳое ки дар берунанд, оқилона рафтор кунед.
6. Бигзор сухани шумо ҳамеша пурфайз ва намакин бошад, то шумо бидонед, ки ба ҳар кас чӣ гуна ҷавоб диҳед.
7. Аз тамоми саргузашти ман шуморо Тӯҳиқӯс хабардор хоҳад кард. Ӯ бародари маҳбуб ва хизматгузори амин ва ҳамкори ман дар Худованд аст.
8. Ва ўро маҳз барои он назди шумо фиристодам, ки аз аҳволи шумо хабар гирад ва дилҳои шуморо тасаллӣ диҳад,
9. Бо якҷоягии бародари амин ва маҳбуб Онисимус, ки аз байни шумост: онҳо шуморо аз ҳамаи корҳои ин ҷо хабардор хоҳанд кард.

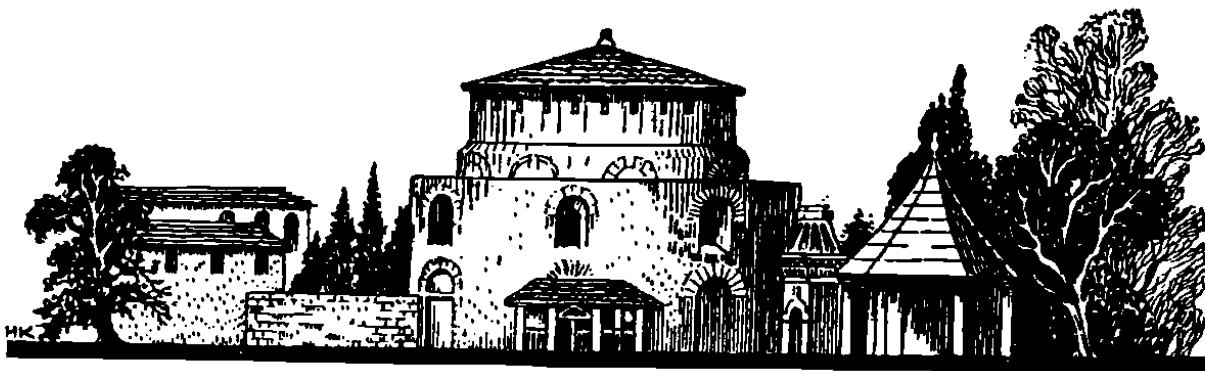
Саломҳо.

- 10.-Ористархус, ки ҳамроҳи ман дар ҳабс аст, ба шумо салом мерасонад, ва Марқӯс, чияни Барнаббо, — ки шумо дар бораи ӯ фармон гирифтаед: агар наздатон биёяд, ўро пазирай кунед, —
11. Ҳамчунин Ешуа, ки лақабаш Юстус аст; ҳар ду аз махтунонанд, ва танҳо онҳо ҳамкоронанд барои Малакути Худо, ки сабаби тасаллои ман шудаанд.
12. Эпафрос ба шумо салом мерасонад, ки ӯ аз байни шумо ва бандаи Исои Масеҳ аст, ва ҳамеша барои шумо дар дуоҳои худ чидду ҷаҳд менамояд, то ки шумо комил буда ва аз ҳар чизи писандидаи Худо вуқуф дошта, истодагӣ кунед.
13. Ва ман дар бораи ӯ шаҳодат медиҳам, ки ӯ барои шумо ва барои онҳое ки дар Лудкия ва дар Ҳирапӯлис мебошанд, бисъёр меҳнат мекунад.
14. Луқос, табиби маҳбуб, ва Димос ба шумо салом мерасонанд.
15. Ба бародароне ки дар Лудкия мебошанд, ба Нумфос ва ба аҳли калисое ки дар хонаи ӯст, салом бирасонед.
16. Баъд аз он ки ин нома дар миёни шумо хонда шуд,

коре кунед, ки он дар калисои Лудкия низ ҳонда шавад; ва номаеро, ки аз Лудкия аст, шумо низ бихонед.

17. Ба Архипус бигӯед: ”Бохабар бош, то он хизматеро, ки дар Худованд ба зиммаи худ гирифтаӣ, ба ҷо оварӣ”.

18. Ман, Павлус, бо дасти худ салом мерасонам. Занҷирҳои маро дар хотир дошта бошед. Файз бо шумо бод, омин.

НОМАИ ЯКУМИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ПАВЛУС БА ТАСЛҶНИКИЁН

БОБИ ЯКУМ

Ҳавворӣ барои ҳаёти намунавии имони таслӯникиён шукргузорӣ менамояд.

1. ПАВЛУС ва Силвонус ва Тимотиюс ба калисои Таслӯникӣ, ки дар Худои Падар ва Исои Масеҳи Худованд аст: файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бар шумо бод.

2. Ҳамеша Худоро барои ҳамаи шумо шукргузорӣ намуда, дар дуоҳои худ шуморо зикр мекунем,

3. Ва доимо кори имон ва меҳнати муҳаббат ва сабри умеди шуморо, ки ба Худованди мо Исои Масеҳ доред, ба ҳузури Худо ва Падари мо ба ёд меоварем,

4. Чун медонем, ки шумо, эй бародарон ва эй маҳбубони Худо, баргузида шудаед;

5. Зеро ки башорати мо назди шумо на танҳо дар суҳан, балки низ дар қувват ва дар Рӯҳулқудс ва дар эътимоди бузурге буд; ва шумо медонед, ки мо дар миёни шумо барои шумо чӣ гуна будем.

6. Ва шумо тақлидкунандагони мо ва Худованд гардида, каломро дар ранҷу заҳмати азим бо шодии Рӯҳулқудс қабул кардед,

7. Ба тавре ки барои ҳамаи имондорони Мақдуния ва Охоия намунаи ибрат шудед.

8. Зеро ки аз шумо каломи Худованд на танҳо дар Мақ-

дуния ва Охоия шунида шуд, балки имоне ки шумо ба Худо доред, дар ҳама ҷо овоза шуд, ба дараҷае ки моро ҳочат нест чизе бигӯем.

9. Зеро вақте ки худи онҳо дар бораи мо ҳикоят меку-
нанд, мегӯянд, ки чӣ гуна мо ба миёни шумо дохил шудем,
ва чӣ гуна шумо аз бутҳо гашта ба Худо ручӯъ намудед, то
ки Худои Ҳай ва ҳақиқиро бандагӣ кунед

10. Ва Писари Ӯро аз осмон мунтазир шавед, ки Худо
Ӯро аз мурдагон эҳё кард, яъне Исоро, ки моро аз ғазаби
оянда халосӣ медиҳад.

БОБИ ДУЮМ

*Ҳаввориёни Масеҳ ҷалолро барои худашон не, балки барои Худо
толибанд.*

1. ХУДИ шумо, эй бародарон, медонед, ки омадани мо
назди шумо бе натиҷа набуд;

2. Мо пеш аз он дар Филиппӣ, чунон ки медонед, азобу
уқубат кашида, гирифтори таҳқир шуда будем, вале дар Ху-
дои худ қавӣ гардидем, то ки дар миёни мухолифатҳои бу-
зурге башорати Худоро ба шумо мавъиза намоем.

3. Зеро ки исрори мо аз рӯи иштибоҳ ё нопокӣ ё макр
нест,

4. Балки, чӣ тавре ки Худо моро лоиқ донист, ки башо-
рат ба мо супурда шавад, ҳамон тавр мо сухан меронем ва
толиби он нестем, ки ба одамон писанд оем, балки ба Худое
ки дилҳои моро имтиҳон мекунад.

5. Зеро ки мо ҳаргиз, чунон ки медонед, бо тамаллуқ
гап назадаем ва ба чизе тамаъ накардаем — Худо шоҳид аст! —

6. Ва ҷалолро аз одамизод толиб нашудаем, на аз шумо
ва на аз дигарон.

7. Мо, ҳамчун ҳаввориёни Масеҳ, метавонистем бо ихти-
ёру қудрат рафтор кунем, аммо дар миёни шумо мулоим бу-
дем, монанди дояе ки кӯдакони худро навозиш мекунад.

8. Мо чунон ба шумо дил бастаем, ки хостем ба шумо
на танҳо башорати Худоро бидиҳем, балки ҷонҳои худро
низ дар роҳи шумо фидо созем, азбаски шумо ба мо азиз
будед.

9. Зеро ки шумо, эй бародарон, заҳмат ва ранҷи моро
дар хотир доред: шабу рӯз кор кардем, бе он ки ба касе аз

шумо гаронӣ кунем, мо башорати Худоро ба шумо мавъиза менамудем.

10. Шумо шоҳид ҳастед ва Худо низ, ки чӣ гуна пеши шумо, имондорон, мо муқаддасона ва одилона ва бенуқсон рафтор кардем;

11. Ва шумо медонед, ки чӣ гуна ҳар яке аз шуморо, мисли падар фарзандони худро,

12. Насихат медедем, дилдорӣ мекардем ва вазифадор менамудем, ки муносиби Худо, ки шуморо ба Малакут ва чалоли Худ даъват менамояд, рафтор кунед.

13. Ба ни сабаб мо низ пайваста Худоро шукргузорӣ мекунем, ки чун шумо каломи Худоро аз мо шунида қабул кардед, онро на ҳамчун каломи одамизод қабул кардед, балки ҳамчун каломи Худо, ки он дар ҳақиқат чунин аст ва он дар шумо, имондорон, амал мекунад.

14. Зеро ки шумо, эй бародарон, ба калисоҳои Худо, ки дар Яҳудо дар Исои Масеҳ мебошанд, тақлид намудед, чунки шумо аз дасти ҳамватанони худ ҳамон уқубатро дидаед, ки онҳо низ аз дасти яҳудиён дидаанд,

15. Ки Исои Худованд ва анбиёро куштанд, ва моро гирифтори таъқибот карданд, ва дар назари Худо писанд намеоянд, ва ба ҳамаи одамон муқобиланд,

16. Ва ба мо монёъ мешаванд ба халқҳо бигӯем, ки наҷот ёбанд, ва ба ин васила ҳамеша зарфи гуноҳҳои худро лабрез мекунанд; аммо, ниҳоят, ба ғазаб гирифтор шуданд.

Пазмонии Павлус ба таслуњикиён.

17. Лекин мо, эй бародарон, баъд аз он ки ба муддати кӯтоҳе ҷисман, на қалбан, аз шумо чудо шудем, бо иштиёқи зиёдтар саъю кӯшиш намудем, ки рӯи шуморо бубинем,

18. Ва ба ин сабаб мо, — яъне ман, Павлус, — як-ду маротиба хостем назди шумо биёем, вале шайтон ба мо монёъ шуд.

19. Зеро кист умеди мо, ё шодмонии мо, ё тоҷи фаҳри мо дар ҳузури Худованди мо Исои Масеҳ дар вақти омадани Ё — оё шумо нестед?

20. Оре, шумо ҷалол ва шодмонии мо ҳастед.

БОБИ СЕЮМ

Фиристодани Тимотиюс.

1. БИНОБАР ин мо дигар сабр карда натавонистем ва розӣ шудем дар Атино танҳо монем,

2. Ва Тимотиюсро, ки бародари мо ва хизматгузори Худо ва ҳамкори мо дар башорати Масеҳ аст, фиристодем, то ки шуморо дар имонатон устувор гардонад ва тасаллӣ диҳад,

3. То ки ҳеч кас дар ин азобу уқубатҳо дудила нашавад, зеро худи шумо медонед, ки чунин аст насиби мо.

4. Зеро ки мо ҳамон вақт ҳам, ки назди шумо будем, ба шумо пешгӯӣ кардем, ки моро азобу уқубат дар пеш аст, чунон ки низ ба вуқӯъ омад, ва шумо медонед.

5. Аз ин рӯ ман ҳам дигар сабр карда натавонистам ва ўро фиристодам, ки имони шуморо бифаҳмам, ки мабодо озмоянда шуморо озмуда бошад ва меҳнати мо бенатиҷа шуда бошад.

Шодмониш ҷавворӣ дар бобати хабарҳои хуш ва дуои ӯ барои таслуникиён.

6. Аммо акнун, ки Тимотиюс аз пеши шумо назди мо омад ва муждаи имон ва муҳаббати шуморо ба мо расонд, ва ин ки шумо ҳамеша моро ба некӣ ёд мекунед ва муштоқи дидори мо ҳастед, чунон ки мо низ муштоқи дидори шумо ҳастем, —

7. Пас мо, эй бародарон, бо вучуди тамоми андӯҳ ва азобу уқубати худ, аз имони шумо тасаллӣ ёфтем,

8. Чунки акнун мо зинда ҳастем, модоме ки шумо дар Худованд қоим мебошед.

9. Зеро чӣ гуна мо метавонем ба Худо барои шумо шукргузорӣ кунем, барои тамоми шодмоние ки дар бораи шумо ба хузури Худои мо дорем,

10. Ки шабу рӯз бо тамоми қидду чаҳд дуо мегӯем, ки бо шумо рӯ ба рӯ шавем ва камии имони шуморо пур кунем?

11. Худи Худо ва Падари мо ва Худованди мо Исои Масеҳ роҳи моро сӯи шумо рост оварад.

12. Ва Худованд муҳаббати шуморо ба якдигар ва ба ҳар кас афзун ва фаровон гардонад, чунон ки мо низ ба шумо муҳаббат дорем,

13. Ва дилҳои шуморо устувор гардонад, то ки дар вақти

омадани Худованди мо Исои Масеҳ бо ҳамаи муқаддасони Ў дар қудсият ба ҳузури Худо ва Падари мо беайб бошед. Омин.

БОБИ ЧОРУМ

Даъват ба қудсият.

1. ВА боз, эй бародарон, аз шумо дар Исои Масеҳ хо-
хиш ва илтимос мекунем, ки чӣ тарзе ки аз мо пазируфтаед,
ки чӣ гуна бояд рафтор кунед ва дар назари Худо писанд
оед, ба ҳамон тарз боз ҳам зиёдтар муваффақият ба даст
оваред;
2. Зеро медонед, ки чӣ гуна аҳкоме аз ҷониби Исои
Худованд ба шумо додаем.
3. Зеро иродаи Худост, ки шумо пок бошед ва аз зино
парҳез кунед;
4. Ва ҳар яке аз шумо битавонад бадани худро дар покӣ
ва шараф нигоҳ дорад,
5. На дар оташи шахват, монанди халққое ки Худоро
намешиносанд;
6. Ва касе дар ҳеч бобат ба бародари худ тачовуз ё суиис-
тифода накунад, чунки Худованд барои ҳамаи ин корҳо ин-
тиқом мегирад, чунон ки пештар низ ба шумо гуфтем ва
шаҳодат додем.
7. Зеро ки Худо моро на ба нопокӣ, балки ба қудсият
даъват кардааст.
8. Бинобар ин, ҳар кӣ саркашӣ мекунад, на ба одамизод,
балки ба Худо саркашӣ мекунад, ки Ў Рӯхулқудси Худро
ба мо ато намудааст.
9. Аммо дар хусуси бародардӯстӣ ба шумо навиштан ҳо-
ҷат надорад, зеро ки худи шумо аз Худо омӯхтаед, ки ба
якдигар муҳаббат дошта бошед;
10. Ва шумо бо ҳамаи бародарон дар ҳамаи Мақдуния
ҳамин тавр рафтор мекунад. Лекин мо, эй бародарон, шу-
моро даъват мекунем, ки боз ҳам зиёдтар муваффақият ба
даст оваред
11. Ва саъю кӯшиш намоед, ки сокитона зиндагӣ кунед
ва кори худро бо амали дастҳои худ ба ҷо оваред, чунон ки
ба шумо дастур додаем,
12. То назди онҳое ки дар берунанд, боодобона рафтор
кунед ва ба ҳеч чиз мӯҳтоҷ набошед.

Тасалло дар хусуси қисмати имондороне ки то омадани дуюми Худованд мемиранд.

13. Лекин мо, эй бародарон, намехоҳем, ки шумо дар бораи мурдагон беҳабар бошед, ки мабодо мисли дигарон, ки умед надоранд, андӯхгин шавед.

14. Зеро, агар мо имон дорем, ки Исо мурд ва эҳё шуд, ба ҳамин тарз низ Худо онҳоеро, ки дар Исо мурдаанд, бо Ӯ хоҳад овард.

15. Зеро инро ба шумо бо каломи Худованд мегӯем, ки мо, зиндаҳо, ки то омадани Худованд боқӣ мондаем, аз мурдагон пешдастӣ нахоҳем кард,

16. Чунки Худи Худованд бо бонги даъват, бо садои фарштаи муқарраб ва карнаи Худо, аз осмон нузул хоҳад кард, ва онҳое ки дар Масеҳ мурдаанд, аввал эҳё хоҳанд шуд;

17. Баъд мо, зиндаҳо, ки боқӣ мондаем, бо якҷоягии онҳо бар абрҳо бурда хоҳем шуд, то ки Худовандро дар ҳаво пешвоз гирем, ва ҳамин тавр ҳамеша бо Худованд хоҳем буд.

18. Пас ҳамдигарро бо ин суханон тасаллӣ диҳед.

БОБИ ПАНҶУМ

Имондорон бояд дар интизори рӯзи Худованд бедор бошанд.

1. АММО дар бораи замонҳо ва мӯҳлатҳо ба шумо, эй бародарон, навиштан ҳочат надорад,

2. Зеро худи шумо хуб медонед, ки рӯзи Худованд ончунон меояд, чунон ки дузд дар шаб.

3. Чун бигӯянд: "Осоиштагӣ ва амният", — он гоҳ ногаҳон ба ҳалокат дучор хоҳанд шуд, мисли он ки зани ҳомиладор ба дарди зоиш дучор мешавад, ва ба ҳеч вачҳалос нахоҳанд шуд.

4. Лекин шумо, эй бародарон, дар зулмот нестед, ки он рӯз бар шумо чун дузд ояд;

5. Зеро ки ҳамаи шумо писарони нур ва писарони рӯз ҳастед. Мо на писарони шаб ҳастем ва на писарони зулмот.

6. Пас, набояд мисли дигарон дар хоб бошем, балки бедор ва ҳушёр бошем.

7. Зеро ки хобидагон шабона меҳобанд, ва мастон шабона маст мешаванд;

8. Вале мо, ки писарони рӯз ҳастем, бояд ҳушёр бо-

шем ва зиреҳи имон ва муҳаббат ва ҳӯди умеди начотро дар бар кунем,

9. Чунки Худо моро на барои ғазаб таъин кардааст, балки барои ёфтани начот ба василаи Худованди мо Исои Масеҳ,

10. Ки барои мо мурд, то ки мо, хоҳ бедор бошем, хоҳ хобида, бо якҷоягии Ў зист кунем.

11. Бинобар ин ҳамдигарро тасаллӣ диҳед ва якдигарро обод кунед, чунон ки низ мекунед.

Насиҳат. Саломҳо.

12. Аммо аз шумо, эй бародарон, илтимос мекунем, ки он касонро қадрдонӣ намоед, ки дар миёни шумо меҳнат мекунанд, ва сарварони шумо дар Худованд буда, шуморо насихат медиҳанд,

13. Ва онҳоро барои фаъолиятшон бо камоли муҳаббат иззат кунед; бо якдигар дар сулҳ зист кунед.

14. Инчунин аз шумо, эй бародарон, хоҳишмандем, ки танбалонро насихат кунед, бечуръатонро тасаллӣ диҳед, сустонро дастگیرӣ намоед, бо ҳар кас пурсабр бошед.

15. Боҳабар бошед, ки касе ба касе дар ивази бадӣ бадӣ накунад, балки ҳамеша барои якдигар ва барои ҳама дар паи некӣ бошед.

16. Ҳамеша шод бошед.

17. Пайваста дуо гӯед.

18. Барои ҳама чиз шукр гӯед, зеро ки чунин аст иродаи Худо дар ҳаққи шумо дар Исои Масеҳ.

19. Рӯҳро хомӯш накунед.

20. Нубувватҳоро хор нашуморед.

21. Ҳама чизро озмоиш кунед, чизи хубро нигоҳ доред.

22. Аз ҳар гуна бадӣ худдорӣ кунед.

23. Худи Худои осоиштагӣ бигзор шуморо ба кулӣ пок гардонад ва рӯҳу чону ҷисми шуморо дар вақти омадани Худованди мо Исои Масеҳ комилан беайб нигоҳ дорад.

24. Даъваткунандаи шумо амин аст, ва инро низ ба амал меоварад.

25. Эй бародарон, барои мо дуо гӯед.

26. Ба ҳамаи бародарон бо бўсаи муқаддас салом расонед.

27. Шуморо ба исми Худованд вазифадор менамоям, ки ин номаро ба ҳамаи бародарони муқаддас бихонед.

28. Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо шумо бод. Омин.

НОМАИ ДУЮМИ
ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ПАВЛУС
БА ТАСЛУЊНИКИЁН

БОБИ ЯКУМ

Саломӣ ҳавворӣ ба имондорон.

1. ПАВЛУС ва Силвонус ва Тимотиюс ба калисои ТаслуЊникӣ, ки дар Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд аст:

2. Файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бар шумо бод.

*Шукргузорӣ барои устувориӣ имони таслуЊникиён.
Дар бораи омадани дуюми Масеҳ.*

3. Ҳамеша мо бояд Худоро барои шумо, эй бародарон, чунон ки сазовор аст, шукргузорӣ намоем, чунки имони шумо афзоиш меёбад ва дар миёни ҳамаи шумо муҳаббати ҳар яке ба ҳамдигар зиёд мешавад,

4. Ба тавре ки худи мо дар калисоҳои Худо аз шумо фахр мекунем, дар хусуси сабр ва имони шумо дар ҳамаи таъқибот ва азобҳои ки аз сар мегузаронед.

5. Ин гувоҳиест бар довариӣ одилонаи Худо, то ки шумо сазовори Малакути Худо ҳисоб ёбед, ки барои он низ укубат мекашед.

6. Зеро ба назари Худо одилона аст, ки укубатдиҳандагони шуморо укубат диҳад,

7. Ва шуморо, ки укубат мекашед, бо якҷоягии мо фароғат бахшад, ҳангоме ки Исои Худованд аз осмон бо фариштаҳои қуввати Худ

8. Дар оташи фурӯзон зухур намуда, аз онҳое ки Ху-

доро намешиносанд ва ба башорати Худованди мо Исои Масеҳ итоат намекунанд, интиқом гирад.

9. Онҳо гирифтори ҷазои ҳалокати абадӣ гардида, аз хузури Худованд ва ҷалоли қудрати ӯ маҳрум хоҳанд шуд

10. Дар он рӯзе ки ӯ омада, дар муқаддасони Худ ҷалол ёбад ва ҳамаи имондоронро ба таачҷуб оварад, чунки шумо ба шаҳодати мо имон овардед.

11. Барои ҳамин ҳам мо ҳамеша барои шумо дуо мегӯем, то ки Худои мо шуморо сазовори даъваташ гардонад ва ҳар салоҳдиди некӣ ва кори имонро бо қуввати Худ ба амал оварад,

12. То ки исми Худованди мо Исои Масеҳ дар шумо ҷалол ёбад, ва шумо дар ӯ ҷалол ёбед, ба ҳасби файзи Худои мо ва Исои Масеҳи Худованд.

БОБИ ДУЮМ

Зоҳир шудани муртади олиҷоҳ пеш аз омадани дуюми Масеҳ.

1. ВАЛЕКИН аз шумо, эй бародарон, илтимос мекунам, ки дар хусуси омадани Худованди мо Исои Масеҳ ва пайвастании мо бо ӯ

2. Нагузоред, ки фикри шумо зуд ба шубҳа афтад, ва ҳаросон нашавед на аз нубуввати рӯҳ, на аз калом ва на аз номае ки гӯё мо фиристода бошем дар бораи он ки рӯзи Масеҳ фаро расидааст.

3. Ҳеч кас ба ҳеч вачҳ набояд шуморо фирефта кунад, зеро аввал бояд исъён ба вуқӯъ биёяд ва шахси пур аз шарорат, яъне писари ҳалокат, зоҳир шавад.

4. Вай ба ҳар чизе ки Худо ё маъбуд ном дорад, муқобилият нишон медиҳад ва худро аз он баланд мегирад, ба тавре ки дар маъбади Худо нишаста, худро Худо эълон мекунад.

5. Оё дар хотир надоред, ки вақте ки назди шумо будам, инро ба шумо мегуфтам?

6. Ва алҳол шумо медонед он чист, ки ба вай монё мешавад, то дар вақти муайян зоҳир гардад.

7. Зеро ки сирри шарорат акнун амал мекунад, вале ҳоло маҳфиёна аст, то даме ки он чи монё мешавад, аз миён бардошта шавад, —

8. Он гоҳ шарир зоҳир мегардад, ҳамон ки Исои Худо-

ванд варо бо нафаси даҳонаш мекушад ва бо зухури омадани Худ несту нобуд мекунад.

9. Омадани ин шарир бо ҳар гуна қувват ва аломот ва мӯъҷизоти сохта аз рӯи амали шайтон аст,

10. Ва бо ҳар навъ талбиси ноҳаққӣ дар вучуди нобудшавандагон барои он ки онҳо муҳаббати ростиро қабул накарданд, то ки начот ёбанд.

11. Ва ба ин сабаб Худо ба онҳо неруи гумроҳкунандаро мефиристад, то ки ба дурӯғ имон оваранд,

12. То ҳамаи онҳое ки ба ростӣ имон наоварданд, балки ноҳаққиро дӯст доштанд, маҳкум гарданд.

Худованд тасаллои имондорон аст.

13. Валекин мо бояд ҳамеша Худоро барои шумо, эй бародарони маҳбуби Худованд, шукргузорӣ намоем, ки Худо аз ибтидо, ба василаи тақдиси Рӯҳ ва имон ба ростӣ, шуморо барои начот баргузидааст.

14. Ва барои он шуморо ба воситаи башорати мо даъват намудааст, то ки ба ҷалолӣ Худованди мо Исои Масеҳ ноил шавед.

15. Пас, эй бародарон, истодагӣ кунед ва ривоятхоеро, ки ё аз калом, ё аз номаи мо таълим гирифтаед, нигоҳ доред.

16. Валекин Худи Худованди мо Исои Масеҳ ва Худо, Падари мо, ки моро дӯст доштааст ва тасаллии абадӣ ва умеди некро бо файз ато намудааст,

17. Бигзор дилҳои шуморо тасаллӣ диҳад ва шуморо дар ҳар суҳан ва амали нек устувор гардонад.

БОБИ СЕЮМ

Имондорон бояд барои башорати Каломи Худо дуо гӯянд.

1. БА ҳар ҳол, эй бародарон, дар ҳаққи мо дуо гӯед, то ки каломи Худованд паҳн шавад ва ҷалол ёбад, чунон ки дар миёни шумо шудааст,

2. Ва барои он ки мо аз одамони гумроҳ ва шарир ҳалос шавем; зеро ки на ҳар кас имон дорад.

3. Лекин Худованд амин аст, ки шуморо устувор гардонад ва аз он шарир нигоҳ дорад.

4. Ва мо ба шумо дар Худованд эътимод дорем, ки он

чи ба шумо амр фармоем, ба чо меоваред ва ба чо хоҳед овард.

5. Ва Худованд бигзор дилҳои шуморо ба муҳаббати Худо ва ба сабри Масеҳ ҳидоят намояд.

Калисо бояд ба танбалӣ ва касони бекорагард муқобил баромада, тартибро таълим диҳад.

6. Валекин ба шумо, эй бародарон, ба исми Худованди мо Исои Масеҳ дастур медиҳем, ки аз ҳар бародаре ки бекорагардӣ мекунад ва на мувофиқи ривояте ки аз мо қабул кардаед, дур шавед,

7. Зеро худи шумо медонед, ки чӣ гуна бояд ба мо тақлид намоед; зеро ки мо дар миёни шумо бекорагард набудем:

8. Нони касеро муфт нахӯрдем, балки шабу рӯз ба меҳнат ва кор машғул шудем, то ки ба касе аз шумо гаронӣ накунем, —

9. На аз он сабаб ки ҳақ надоштем, балки барои он ки ҳудамонро ба шумо намунаи ибрат гардонем, то ки ба мо тақлид намоед.

10. Зеро, вақте ки назди шумо будем, ба шумо чунин дастур додем: агар касе нахоҳад кор кунад, бигзор хӯрок ҳам нахӯрад.

11. Зеро шунидем, ки баъзе касон дар миёни шумо бекорагардӣ мекунанд, яъне ҳеч коре накарда, давуғечи барзиёд мекунанд;

12. Ба чунин шахсон дар Худованди мо Исои Масеҳ амр мефармоем ва насиҳат медиҳем, ки сокитона кор карда, нони худро бихӯранд.

13. Валекин шумо, эй бародарон, аз некӯкорӣ монда нашавед.

14. Ва агар касе ба суханоне ки мо дар ин нома навиштаем, гӯш надихад, — ўро дар хотири худ гирифта монед ва бо ў муошират накунед, то ки хичил шавад;

15. Аммо ўро душман ҳисоб накунед, балки ҳамчун бародар насиҳат диҳед.

Салом бо дастии худ ба ҳамаи имондорон.

16. Валекин Худи Худованди осоиштагӣ бигзор ҳамеша дар ҳама чиз осоиштагӣ ба шумо ато намояд. Худованд бо ҳамаи шумо бод!

17. Ман, Павлус, бо дасти худ салом мерасонам, ки ин аломате дар ҳар нома аст; ман чунин менависам:

18. Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо ҳамаи шумо бод. Омин.

НОМАИ ЯКУМИ
ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ПАВЛУС
БА ТИМОТИЮС

БОБИ ЯКУМ

Файз, марҳамат ва осоиштагӣ аз ҷониби Худо.

1. ПАВЛУС, ҳаввории Исои Масеҳ бо амри Худое ки Начотдиҳандаи мост, ва Исои Масеҳи Худованд, ки умеди мост,

2. Ба Тимотиюс, ки фарзанди ҳақиқӣ дар имон аст: файз, марҳамат ва осоиштагӣ аз ҷониби Падари мо Худо ва Худованди мо Исои Масеҳ бод.

Насиҳат дар бораи муқобилат кардан ба воизони козиби шариат.

3. Вақте ки ба Мақдуния равона шудам, аз ту хоҳиш кардам, ки дар Эфсӯс бимонӣ, то баъзе касонро насихат диҳӣ, ки таълимоти дигарро паҳн накунанд

4. Ва бо қиссаҳо ва насабномаҳои бепоён машғул нашаванд, ки ин чизҳо на ба ободии хонаи Худо, ки дар имон аст, балки бештар ба мубоҳисот оварда мерасонад.

5. Мақсади ин насихат муҳаббат аст, ки аз дили соф ва вичдони нек ва имони бериё падида меояд,

6. Ки баъзе касон аз он баргашта, ба ёвагӯӣ моил шудаанд,

7. Дар ҳолате ки мехоҳанд муаллимони шариат бошанд, аммо намефаҳманд на он чиро, ки мегӯянд, на он чиро, ки даъво мекунанд.

8. Лекин мо медонем, ки шариат нек аст, кас агар онро ба таври шаръӣ ба кор барад,

9. Ва инро бидонад, ки шариат на барои одил дар миён гузошта шудааст, балки барои шарирон ва беитоатон, осийн ва гуноҳкорон, фосиқон ва палидон, барои таҳқиркунандагони падар ва модар, барои одамкушон,

10. Барои зинокорон, ливотагарон, одамдуздон, дурӯғ-гӯён, савгандшиканон ва барои ҳар амале ки бар хилофи таълимоти солим аст,

11. Ба ҳасби башорати пурчалони Худои таборак, ки ба ман супурда шудааст.

Сазовори марҳамат шудани ҳавворӣ мисоли тасаллибахш аст барои виҷдони ғамгин.

12. Исои Масеҳи Худованди моро шукргузорӣ мекунам, ки Ў ба ман қувват бахшид ва маро амин дониста, ба хизматгузорӣ таъин намуд, —

13. Маро, ки пештар куфргӯ ва таъқибкунанда ва озордеҳ будам, лекин сазовори марҳамат гардидам, чунки аз рӯи нодонӣ, дар беимонӣ амал мекардам;

14. Аммо файзи Худованди мо бо имон ва муҳаббате ки дар Исои Масеҳ аст, дар ман ниҳоятдараҷа зоҳир шуд.

15. Ин сухан дуруст аст ва сазовори қабули кулӣ, ки Исои Масеҳ ба дунё омад, то гуноҳкоронро начот диҳад, ва ман бадтарини онҳо ҳастам.

16. Лекин ман барои он сазовори марҳамат шудам, ки Исои Масеҳ тамоми пурсабриро аввал дар ман нишон диҳад, то ба онҳое ки барои ҳаёти ҷовидонӣ ба Ў имон хоҳанд овард, намунаи ибрат бошам.

17. Ба Подшоҳи ҷовид, ба Худои ғайрифонӣ, нонамоён ва якто то абад шавкат ва ҷалол бод. Омин.

18. Туро, эй фарзандам Тимотиюс, мувофиқи нубувватҳое ки пештар дар ҳаққи ту шуд, чунин насихат медиҳам, ки ту мутобиқи онҳо амал намуда, ҳамчун сарбози нек ҷанг кунӣ,

19. Ва имон ва виҷдони нек дошта бошӣ, ки баъзе касон онро рад карданд, ва киштии имонашон ғарқ шуд;

20. Аз он ҷумла Хумниус ва Искандар, ки онҳоро ба шайтон супурдам, то таълим диҳам, ки куфр нагӯянд.

БОБИ ДУЮМ

Дастурҳо барои ҷамъомадҳои ибодати Худо.

1. Дуо барои ҷамаи одамон.

1. ПАС, дар навбати аввал хоҳишмандам, ки дуоҳо, илтимосҳо, тазарруъҳо ва шукронаҳо ба ҷо оварем барои ҷамаи одамон,
2. Барои подшоҳон ва барои ҷамаи ҳукуматдорон, то ки ором ва соқит, бо камоли парҳезгорӣ ва покӣ умр гузаронем;
3. Зеро ин дар назари Худо, ки Начотдиҳандаи мост, ҳуб ва писандида аст,
4. Ки Ў меҳодад, ки ҷамаи одамон начот ёбанд ва ба дониши ростӣ бирасанд.
5. Зеро ки Худо ягона аст, ва воситачии байни Худо ва одамон низ ягона аст, ки Исои Масеҳи одамизод аст,
6. Ки Худро ҳамчун фидияе барои ҷама дод: ин шаҳодатест, ки дар замони муайян дода шудааст,
7. Ва барои ин ман воиз ва ҳавворӣ ва муаллими халқҳо дар имон ва ростӣ таъин шудаам, — дар Масеҳ рост мегӯям, дурӯғ не.

2. Рафтори мардон ва занон.

8. Пас хоҳиш дорам, ки мардон дастҳои муқаддасро бе ғазаб ва шубҳа бола бардошта, дар ҳар ҷо дуо гӯянд;
9. Ва занон низ дар сару либоси шоиста маҳҷубона ва боисмат бошанд ва худро на бо мӯйбофӣ, на бо тилло, на бо марворид ва на бо либосҳои гаронбаҳо оро диҳанд,
10. Балки бо аъмоли нек, чунон ки ба занони парҳезгор муносиб аст.
11. Бигзор зан дар хомӯшӣ бо камоли итоат таълим гирад;
12. Ва ба зан иҷозат намедихам, ки таълим диҳад ва бар мард ҳукмрон шавад, балки хомӯш бошад.
13. Зеро ки аввал Одам офарида шудааст, ва баъд аз ӯ Ҳавво;
14. Ва Одам фирефта нашудааст, балки зан фиреб хӯрда, ба гуноҳ дучор шудааст;
15. Лекин вай ба воситаи бачазоӣ начот хоҳад ёфт, агар дар имон ва муҳаббат ва қудсият бо исмат қоим бошад.

БОБИ СЕЮМ

Дар бораи мансабҳои калисо.

1. Дар бораи усқуфҳо.

1. ЧУНИН суҳан амин аст, ки агар касе усқуфиро орзу кунад, кори хубе орзу мекунад.
2. Аммо усқуф бояд беайб, соҳиби як зан, хушбӯр, боисмат, боодоб, меҳмоннавоз ва омӯзгор бошад;
3. На моили шаробнӯшӣ, на чангара, на тамаъкор, балки сокит ва сулҳчӯ, на зарпараст;
4. Хонаву ҷои худро ба хубӣ идора кунад, фарзандонашро бо камоли ҳалолкорӣ дар итоат нигоҳ дорад;
5. Зеро, кас агар хонаву ҷои худро идора карда натавонад, оё вай дар бораи Калисои Худо ғамхорӣ карда метавонад?
6. Аз ҷумлаи навимонон набошад, мабодо мағрур шуда, зери ҳукми иблис афтад.
7. Ва ҳамчунин аз ҷониби онҳое ки дар берунанд, ӯ бояд шаҳодати нек дошта бошад, то ки ба мазаммат ва доми иблис гирифтор нашавад.

2. Дар бораи дьяконҳо.

8. Лозим аст, ки дьяконҳо низ ҳалолкор бошанд, на дузабон, на шавқманди шаробнӯшӣ, на тамаъкор,
9. Балки сирри имонро дар вичдони пок нигоҳдоранд.
10. Валекин онҳо ҳам бигзор аввал озмуда шаванд ва баъд, агар беайб бошанд, хизмат кунанд.
11. Ҳамчунин занонашон бояд ҳалолкор бошанд, на ғайбаткунанда, балки хушбӯр ва аз ҳар ҷиҳат мӯътамад.
12. Дьяконҳо бояд соҳиби як зан бошанд, фарзандон ва хонаву ҷои худро ба хубӣ идора кунанд;
13. Зеро онҳое ки нағз хизмат карда бошанд, барои худ мартабаи олий ва чуръати азим дар имоне ки дар Исои Масех аст, муҳайё мекунанд.

3. Калисо бунъеди ростист.

14. Инро ба ту менависам ба умеди он ки ба қарибӣ назди ту биёям.
15. Аммо агар даранг кунам, туро лозим аст бидонӣ, ки

чӣ гуна дар хонаи Худо рафтор намоӣ, ки он Қалисои Худои Ҳай, рукн ва бунъеди ростист.

16. Ва бечуну чаро бузург аст сирри диндорӣ:

Худо дар ҷисм зоҳир шуд,
дар Рӯҳ тасдиқ гардид, ба василаи фариштаҳо дида шуд,
дар миёни халқҳо мавъиза карда шуд,
дар ҷаҳон бо имон пазируфта шуд,
дар ҷалол боло бароварда шуд.

БОБИ ЧОРУМ

Огоҳонидан аз парҳези риёкорона.

1. АММО Рӯҳ кушоду равшан мегӯяд, ки дар замонҳои охир баъзе касон аз имон баргашта, ба арвоҳи фиребанда ва таълимоти шаётин гӯш хоҳанд андохт,

2. Ба воситаи риёкориҳои дурӯғгӯёне ки вичдонашон гӯё бо доғе беҳис шудааст,

3. Никоҳро манъ мекунанд ва аз ҳар навъ хӯрок парҳез мефармоянд, ки онро Худо офаридааст, то ки имондорон ва орифони ростӣ бо шукргузорӣ бихӯранд.

4. Зеро ки ҳар офаридаи Худо хуб аст, ва ҳеҷ чиз набояд рад карда шавад, агар онро бо шукргузорӣ бихӯранд,

5. Чунки он бо каломии Худо ва бо дуо тақдис мегардад.

Дар бораи диндорӣ ва баракоти он.

6. Агар инро ба бародарон талқин намоӣ, хизматгузори неки Исои Масеҳ хоҳӣ буд, ки аз суханони имон ва таълимоти неке ки пайравӣ кардаӣ, ғизо мегирӣ.

7. Аммо аз қиссаҳои нолоиқи ачузаҳо рӯй гардон, балки худро дар диндорӣ машқ деҳ;

8. Зеро ки машқи ҷисмонӣ кам фоида дорад, вале диндорӣ барои ҳама чиз фоиданок аст, ки ваъдаи ҳаёти ҳозира ва ояндаро дорад.

9. Дуруст аст ин сухан ва сазовори қабули кулӣ.

10. Зеро барои ҳамин ҳам мо меҳнат мекунем ва заҳмат мекашем, ки ба Худои Ҳай умед бастаем, ки Ў Наҷотдиҳандаи ҳамаи одамон, алалҳусус имондорон аст.

11. Ҳаминро мавъиза намо ва таълим деҳ.

12. Бигзор ҳеч кас ба ҷавонии ту безътиной накунад; балки барои имондорон дар сухан, дар рафтор, дар муҳаббат, дар рӯҳ, дар имон, дар покӣ намунаи ибрат бош.

13. То вақти омаданам ба қироат, насиҳат ва таълим машғул шав.

14. Ба бахшоиши Рӯҳ, ки дар туст, безътиной накун, ки он ба ту ба василаи нубувват бо гузоштани дастҳои пирон дода шудааст.

15. Ба ин ғамхорӣ намо ва инро тарк накун, то ки муваффақияти ту ба ҳама намоён шавад.

16. Ба худат ва ба таълим диққат деҳ, доимо ба ин машғул бош; зеро, агар ҳамин тавр рафтор кунӣ, ҳам худатро наҷот медиҳӣ ва ҳам шунавандагонатро.

БОБИ ПАНҶУМ

Дар бораи унвонҳо дар Калисо.

1. Дар бораи пирамардон ва ҷавонон.

1. ПИРАМАРДРО мазаммат накун, балки чун падар насиҳат деҳ; ҷавононро чун бародарон;

2. Пиразанонро чун модарон; ҷавонзанонро чун хоҳарон, бо камоли покӣ.

3. Бевазанонро, агар бевазанони ҳақиқӣ бошанд, эҳтиром намо.

4. Вале агар бевазани соҳиби фарзандон ва ё набераҳо бошад, бигзор онҳо аввал вазифаи динии худро нисбат ба оила таълим гиранд ва падарону модаронро қадрдонӣ кунанд, зеро ки ин писандидаи Худо аст.

5. Бевазани ҳақиқӣ ва бекас ба Худо умед мебандад ва шабу рӯз ба тазарруъ ва дуо машғул аст,

6. Лекин бевазани ки дар айшу ишрат умр мегузаронад, зинда ба зинда мурдааст.

7. Ана ҳаминро ба онҳо талқин намо, то ки беайб бошанд.

8. Аммо агар касе ба хешу табораш ва алалҳусус ба аҳли хонааш ғамхорӣ накунад, вай тарки имон кардааст ва аз беимонон бадтар аст.

9. Ба рӯйхат номи бевазани сабт шавад, ки синну солаш аз шаст кам набошад ва як шавҳар карда бошад.

10. Ва дар бораи аъмоли некаш шаҳодате дошта бошад: фарзандонро тарбият дода, ғарибонро меҳмондорӣ карда,

пойҳои муқаддасонро шуста, аламзадагонро дастгирӣ намуда ва ҳар амали некро пайравӣ карда бошад.

11. Лекин бевазанони ҷавонро қабул нақун, зеро вақте ки шаҳват онҳоро аз Масеҳ дур месозад, меҳоҳанд никоҳ кунанд;

12. Бинобар ин маҳкум хоҳанд шуд, чунки имони пештарро рад кардаанд;

13. Илова бар ин, азбаски бекоранд, хона ба хона мегарданд, — ва на танҳо бекоранд, балки низ лаққӣ ва кунҷков буда, суҳаноне мегӯянд, ки шоиста нест.

14. Пас, хоҳиши ман ин аст, ки ҷавонзанон никоҳ кунанд, бача зоянд, бо рӯзгори хона машғул шаванд ва ба душман ҳеч як асосе надиҳанд, ки бадгӯӣ кунанд:

15. Зеро ки баъзе аз онҳо аз паи шайтон рафта, гумроҳ шудаанд.

16. Агар мард ё зани имондоре бевазанон дошта бошад, бигзор ба онҳо мадад расонад ва бар Қалисо гаронӣ нақунанд, то ки Қалисо ба бевазанони ҳақиқӣ мадад расонда тавонад.

2. Дар бораи тирон.

17. Пироне ки нағз сардорӣ мекунанд, эҳтироми дучандро сазоворанд, алалхусус онҳое ки дар ваъз ва таълим меҳнат мекунанд.

18. Зеро ки дар Навиштаҳо гуфта шудааст: ”Вақте ки барзагов хирман мекӯбад, даҳонашро набанд”; ва боз: ”Меҳнаткаш музди худро сазовор аст”.

19. Шикоятро дар ҳаққи пире, бе он ки ду ё се шоҳид бошад, қабул нақун.

20. Хатокоронро дар ҳузури ҳама танбеҳ намо, то ки дигарон низ битарсанд.

21. Дар пеши Худо ва Исои Масеҳи Худованд ва фариштаҳои баргузида туро қасам медиҳам, ки инро бе ғаразе риоя намоӣ ва ҳеч коре бо рӯйбинӣ нақунӣ.

22. Дастҳоро бар ҳеч кас шитобкорона нагузор ва ба гуноҳҳои дигарон шарик нашав; худро пок нигоҳ дор.

23. Минбаъд оби танҳо нанӯш, балки барои меъдаат ва нотобиҳои зиёде ки дорӣ, каме шароб ба кор бар.

24. Гуноҳҳои баъзе қасон ошкор аст ва рост сӯи маҳкумият мебарад, лекин гуноҳҳои баъзеи дигарон баъдтар ошкор мешавад.

25. Ҳамчунин аъмоли нек ошкор аст, ва агар ин тавр набошад ҳам, пинҳон монда наметавонад.

БОБИ ШАШУМ

3. Дар бораи ғуломон.

1. ҒУЛОМОНЕ ки зери юғ мебошанд, бояд оғоёни худро сазовори ҳар иззату икром донанд, то ки исми Худо ва таълимоти мо гирифтори мазаммат нашавад.

2. Вале онҳое ки оғоёни имондор доранд, набояд ба онҳо безътиной кунанд, чунки онҳо бародаронанд; балки бояд бо қидду чаҳди боз ҳам зиёдтар ба онҳо хизмат кунанд, зеро онҳое ки аз инҳо баҳрае мебинанд, имондор ва маҳбубанд. Инро таълим деҳ ва насиҳат намо.

Оқибатҳои ҷудошавӣ аз таълимоти солим.

Насиҳат барои мӯътадилӣ.

3. Агар касе таълимоти дигарро паҳн кунад ва ба суҳанони солими Худованди мо Исои Масеҳ ва ба таълимоти диндорӣ пайравӣ накунад, —

4. Вай мағрур аст, ҳеҷ чизро намедонад, балки ба бемории мучодилот ва мубоҳисот дучор шудааст, ки аз онҳо ҳасад, ҷанҷол, бадзабониҳо, гумонҳои шарирона

5. Ва мунозираҳои бекора ба амал меояд дар миёни шахсон ақлрамида ва аз ҳақиқат бегонае ки мувофиқи пиндошташон диндорӣ манбаи ғайрида аст. Аз чунин шахсон канорагирӣ намо.

6. Аммо диндорӣ бо қаноатмандӣ манфиати зиёде дорад.

7. Зеро ки мо ба дунёе чизе наовардаем, ва равшан аст, ки наметавонем чизе аз он низ бибарем.

8. Бинобар ин, модоме ки хӯрок ва либос дорем, аз он қонеъ хоҷем буд.

9. Лекин онҳое ки меҳоханд сарватдор шаванд, гирифтори озмоиш ва дом ва бисёр ҳавасҳои беақлона ва зарарнок мешаванд, ки онҳо мардумро дар хонавайронӣ ва ҳалокат меғўтонанд.

10. Зеро ки решаи ҳамаи бадихо зарпарастист, ки баъзе касон ба он орзуманд шуда, аз имон баргаштаанд ва худро гирифтори андӯхҳои зиёде кардаанд.

Павлус Тимотиюсро ба талош дар роҳи имон даъват менамояд.

11. Аммо ту, эй одами Худо, аз ин ҳазар намо ва аз паи адолат, диндорӣ, имон, муҳаббат, сабр ва фурутанӣ бирав;

12. Дар роҳи имон ба таври нек талош намо, ҳаёти ҷовидониро аз они худ бисоз, ки барои он ту даъват гардидаӣ ва дар пеши шоҳидони бисъёр эътирофи нек кардаӣ.

13. Ба ҳузури Худое ки ҳамаро ҷон мебахшад, ва ба ҳузури Исои Масеҳ, ки дар пеши Понтиюс Пилотус эътирофи нек кардааст, ба ту амр мефармоям,

14. Ки ҳукмро то вақти зуҳури Худованди мо Исои Масеҳ беайб ва бенуқсон риоя намой,

15. Ки онро Фармонгузори таборак ва ягона, Подшоҳи подшоҳон ва Худованди худовандон дар вақти худ нишон хоҳад дод,

16. Ки танҳо *У* Ҳайй лоямут буда, дар нури дастнорас сокин аст, ва *У*ро як нафар ҳам аз одамон надидааст ва дида наметавонад. *У*ро то абад шавкат ва қудрат бод! Омин.

17. Сарватдорони ин дунёро амр фармой, ки ҳавобаландӣ накунад ва ба сарвати бебақо умед набанданд, балки ба Худои Ҳай, ки ҳама чизро барои маишати мо ба фаровонӣ ато мекунад;

18. Бигзор онҳо некӣ кунанд ва аз аъмоли нек сарватманд шаванд, валинеъмат ва одамдӯст бошанд

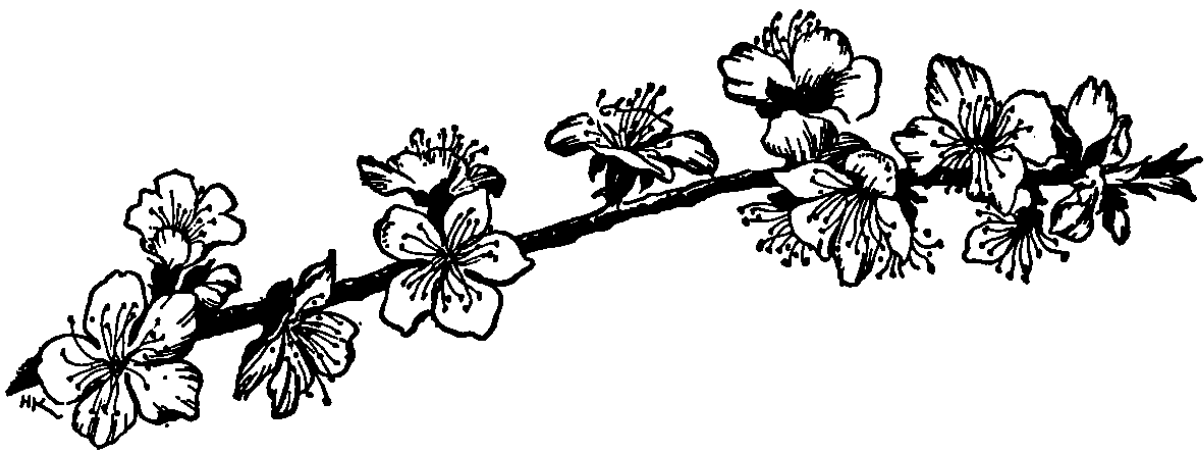
19. Ва барои худ ганҷе ғун кунанд, ки барои оянда асоси нек гардад, то ки ҳаёти ҷовидониро аз они худ созанд.

Огоҳони хотимаӣ.

Салом.

20. Эй Тимотиюс! Он чиро, ки ба ту амонат гузошта шудааст, муҳофизат намо ва аз ёвағӯи ношоям ва мубоҳисоте ки бардурӯғ дониш номида мешавад, рӯй гардон,

21. Ки баъзе касон ба он часпида, аз имон баргаштаанд. Файз бо ту бод. Омин.

НОМАИ ДУЮМИ
ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ПАВЛУС
БА ТИМОТИЮС

БОБИ ЯКУМ

Худо имондорро дар қувват, муҳаббат ва парҳезгорӣ мустаҳкам мекунад.

1. ПАВЛУС, ҳаввории Исои Масеҳ бо иродаи Худо, ба ҳасби ваъдаи ҳаёт, ки дар Исои Масеҳ аст,

2. Ба Тимотиюс, фарзанди маҳбубам: файз, марҳамат ва озоиштагӣ аз ҷониби Худои Падар ва Худованди мо Исои Масеҳ бод.

3. Шукргузори менамоям Худоеро, ки чун аҷдоди худ бо вичдони пок ба Ў ибодат мекунам, барои он ки ҳамеша туро дар дуоҳоям шабу рӯз ба ёд меоварам.

4. Шавқманди дидори ту ҳастам, — дар ҳолате ки ашкҳои туро дар хотир дорам, — то аз шодӣ пур шавам,

5. Зеро ки имони бериёи туро, ки пештар дар модаркалонат Лӯид ва модарат Авниқо сокин буд, ба хотир меоварам ва яқин дорам, ки он дар ту низ сокин аст.

6. Ба ин сабаб ба ту хотиррасон мекунам, ки он бахшоиши Худоро, ки ба василаи гузоштани дастҳои ман дар туст, авҷ гиронӣ;

7. Зеро ки Худо ба мо на рӯҳи тарсу ҳаросро, балки рӯҳи қувват ва муҳаббат ва парҳезгорӣ додааст.

8. Пас, на аз шаҳодат додан ба Худованди мо ва на аз ман, ки бандии Ў ҳастам, ор дор, балки барои башорат ба ҳасби қуввати Худо уқубат бикаш,

9. Ки Ӯ моро начот додааст ва ба даъвати муқаддас хондааст, на бар тибқи аъмоли мо, балки ба ҳасби таъиноти Худ ва ба ҳасби он файзе ки ба мо аз азал дар Исои Масеҳ ато шудааст,

10. Вале алҳол ба василаи зуҳури Начотдихандаи мо Исои Масеҳ ошкор гардидааст, ки Ӯ мамотро ботил намуд ва ҳаёт ва бефаноиро ба воситаи башорат дурахшон кард,

11. Ки барои он ман воиз ва ҳавворӣ ва муаллими халқҳо таъин шудаам.

12. Ба ин сабаб ман чунин уқубат мекашам, лекин ор намедорам, зеро медонам, ки ба Кӣ имон овардаам, ва ман яқин дорам, ки Ӯ қодир аст амонати маро то он рӯз нигоҳ дорад.

13. Намунаи суханони солимро, ки аз ман шунидаӣ, бо имон ва муҳаббате ки дар Исои Масеҳ аст, пайравӣ намо.

14. Он амонати некро ба воситаи Рӯхулқудсе ки дар мо сокин аст, нигоҳ дор.

Ҳамкорони бовафо ва бевафои Павлус.

15. Ту медонӣ, ки ҳамаи онҳое ки дар вилояти Осиё хастанд, маро тарк карданд; аз он ҷумла Фуҷлус ва Ҳармучнис.

16. Худованд ба аҳли хонаи Анисифӯрус марҳамат намояд барои он ки ӯ чандин бор маро дилдорӣ дод ва аз занҷирҳоям хичил нашуд,

17. Балки, ҳангоме ки ба Рум омад, бо ҷидду ҷаҳди зиёде маро ҷустуҷӯ намуда, ёфт.

18. Худованд ба ӯ ато фармояд, ки ба ҳузури Худованд дар он рӯз марҳамат пайдо кунад. Ва хизмати бисъереро, ки ӯ дар Эфсӯс барои ман кардааст, ту хубтар медонӣ.

БОБИ ДУЮМ

Касе ки ба Исо имон дорад, бояд бо файз қавӣ бошад ва адолат, имон, муҳаббат ва осоиштагиро пайравӣ намояд.

1. ПАС, эй фарзандам, бо файзе ки дар Исои Масеҳ аст, қавӣ бош.

2. Ва он чиро, ки аз ман дар ҳузури шоҳидони бисъёр шунидаӣ, ба одамони мӯътамаде бисупор, ки лаёқат дошта бошанд дигаронро низ таълим диҳанд.

3. Ҳамчун сарбози неки Исои Масеҳ ба уқубатҳо тоб овар.

4. Ҳеҷ сарбоз худро бо корҳои рӯзгор банд намекунад, то ки ба сипаҳсолор писанд афтад.

5. Ва агар касе мубориза кунад ҳам, соҳиби тоҷ намешавад, агар ғайриқонунӣ мубориза карда бошад.

6. Зироаткори меҳнаткаш бояд аввалин шахс бошад, ки аз ҳосил баҳра барад.

7. Он чи мегӯям, бифаҳм ва Худованд дар ҳама чиз ба ту фаҳм хоҳад дод.

8. Исои Масеҳро дар хотир нигоҳ дор, ки аз насли Довуд буд ва аз мурдагон эҳё шуд, ба ҳасби башорати ман,

9. Ки барои он, мисли бадкоре, то ба дараҷаи занҷирҳо уқубат мекашам, аммо каломи Худо ба занҷирҳо банд нест.

10. Бинобар ин ман ба ҳар чиз ба хотири баргузидагон сабр мекунам, то ки онҳо низ ба наҷоте ки дар Исои Масеҳ аст, бо ҷалоли абадӣ ноил шаванд.

11. Дуруст аст ин сухан: агар бо $\mathcal{U}$ мурда бошем, бо $\mathcal{U}$ зиндагӣ ҳам хоҳем кард;

12. Агар тоқат оварем, бо $\mathcal{U}$ салтанат ҳам хоҳем ронд; вале агар инкор кунем, $\mathcal{U}$ низ моро инкор хоҳад кард;

13. Агар мо бевафо бошем, $\mathcal{U}$ вафодор аст, зеро ки Худро инкор карда наметавонад.

Огоҳонидан аз баҳсу мунозираи бефоида.

14. Ҳаминро хотиррасон карда, ба ҳузури Худованд ба онҳо дастур деҳ, ки ба баҳсу мунозира машғул нашаванд, ки он ҳеҷ фоида намебахшад, балки шунавандагонро парешонхотир месозад.

15. Саъю кӯшиш намо, ки худро ба Худо муносиб нишон диҳӣ, ҳамчун коркуне ки хичил намешавад ва каломи ростиро дуруст мавъиза мекунад.

16. Вале аз ёвагӯии ношоҷам канорагирӣ намо; зеро ки инкор мардумро боз ҳам зиёдтар ба маъсият гирифтор хоҳад кард,

17. Ва суханашон, ҳамчун мараз, паҳн хоҳад шуд. Дар миёни онҳо Хумниус ва Филитус ҳастанд,

18. Ки аз ростӣ дур шуда, мегӯянд, ки "эҳё аллакай воқеъ шудааст", ва имони баъзеро хароб мекунанд.

Калисои ҳақиқӣ устувор аст.

19. Аммо бунъеди матини Худо қоим аст ва чунин мӯҳре дорад: "Худованд мансубони Худро мешиносад"; ва боз:

”Ҳар кӣ исми Худовандро меҳонад, бигзор аз шарорат кано-
рагирӣ намояд”.

20. Вале дар хонаи калон на танҳо зарфҳои тилло ва
нуқра, балки чӯбин ва гилин ҳам ҳаст, ва аз онҳо баъзе барои
истеъмоли иззатнок аст, ва баъзе барои истеъмоли зиллатнок.

21. Пас, ҳар кӣ худро аз инҳо пок кунад, зарфе барои
истеъмоли иззатнок хоҳад буд, ки он муқаддас ва қобили
истифодаи соҳибаш мебошад ва тайёр ба ҳар амали нек.

Дар бораи рафтори дуруст.

22. Аз шаҳавоти ҷавонӣ бигрез ва бо ҳамаи онҳое ки Ху-
довандро аз самими қалб меҳонанд, аз паи адолат, имон, му-
ҳаббат ва осоиштагӣ бирав.

23. Аз мубоҳисаҳои аблаҳона ва ҷоҳилона канорагирӣ
намо, чун медонӣ, ки онҳо ҷанҷолхоро ба вучуд меоваранд;

24. Лекин бандаи Худованд набояд ҷанҷол кунад, балки
бо ҳама меҳрубон, омӯзгор ва сабур бошад,

25. Бо фурутанӣ муҳолифиро насиҳат диҳад, ки шояд
Худо ато фармояд, ки онҳо тавба карда, ба дониши ростӣ
бирасанд

26. Ва аз доми иблис раҳой ёбанд, ки вай онҳоро асири
иродаи худ гардондааст.

БОБИ СЕЮМ

Вайронии ахлоқи одамон дар замони охир.

1. ВА инро бидон, ки дар айёми охир замониҳои саҳт фа-
ро хоҳад расид.

2. Зеро ки одамон худписанд хоҳанд шуд, ва зарпараст,
ва пурғурур, ва ҳавобаланд, ва бадзабон, ва беитоат ба па-
дарону модарон, ва кӯрнамак, ва осӣ, ва ноаҳл,

3. Ва номуросо, ва тӯҳматчӣ, ва бепарҳез, ва бераҳм,
ва душмани некӣ,

4. Ва хоин, ва рӯйнатан, ва бодӣ, ки айшу ишратро беш-
тар аз Худо дӯст медоранд,

5. Ва намуди зоҳирии диндориро доранд, вале қуввати
онро инкор мекунанд. Аз чунин шахсон канорагирӣ намо.

6. Зеро ба онҳо касоне тааллуқ доранд, ки пинҳонӣ ба
хонаҳо даромада, занони заифмизочеро фирефта мекунанд,
ки дар гуноҳҳо ғӯтидаанд, ба ҳавасҳои гуногун моил шудаанд.

7. Ин занон ҳамеша таълим мегиранд, вале ҳаргиз ба дониши ростӣ расида наметавонанд.

8. Чунон ки Янис ва Ямбрис ба муқобили Мусо қиём карда буданд, ончунон инҳо низ, ки мардуми олудафикр ва мардуди имон мебошанд, ба муқобили ростӣ қиём мекунанд.

9. Аммо бисъёр комъёб нахоҳанд шуд, зеро ки аблаҳии онҳо дар пеши назари ҳама ошкор хоҳад шуд, чунон ки дар хусуси Янис ва Ямбрис низ воқеъ шуда буд.

Имони зинда бе таъқибот наместонад.

10. Лекин ту таълим, тарзи ҳаёт, рафтор, имон, ҳиммат, муҳаббат ва тоқати маро медонӣ,

11. Ҳамчунин таъқибот ва уқубатҳоеро, ки дар Антиёхия, Иқуния ва Лустра ба сари ман омад, ва чӣ тавр он таъқиботро ман аз сар гузарондам, ва Худованд маро аз ҳамааш халосӣ дод.

12. Ва ҳамаи онҳое ки мехоҳанд парҳезгорона дар Исои Масеҳ зиндагӣ кунанд, ба таъқибот дучор хоҳанд шуд;

13. Вале одамони бад ва фиребгарон боз ҳам бадтар гардида, дигаронро гумроҳ хоҳанд кард ва худашон гумроҳ хоҳанд шуд.

Насиҳат дар бораи пайравӣ кардани таълимоти ҳаввориён ва Навиштаи Муқаддас.

14. Лекин ту дар он чи таълим гирифтаӣ ва мӯътақид шудай, қоим бош, чун медонӣ, ки туро кӣ таълим додааст;

15. Ва аз кӯдакиат Навиштаҳои Муқаддасро медонӣ, ки метавонанд туро ҳикмат омӯзанд барои наҷот ёфтан ба василаи имоне ки дар Исои Масеҳ аст.

16. Тамоми Навиштаҳо аз рӯи илҳоми илоҳист ва барои омӯзиш, барои мазаммат, барои ислоҳ, барои ҳидоят ба роҳи адолат фойданок аст,

17. То ки марди Худо комил гардида, ба ҳар амали нек муҳайё бошад.

БОБИ ЧОРУМ

Насиҳати охирин дар бораи вафодорӣ ба мавғиза.

Павлус ба зудӣ вафот карданаширо нигарон аст.

1. ПАС, туро ба ҳузури Худо ва Исои Масеҳи Худованд,

ки зиндагон ва мурдагонро доварӣ хоҳад кард, ва ба зухури У ва ба Малакути У қасам медиҳам,

2. Ки каломро мавъиза кунӣ ва дар вақти муносиб ё но-муносиб омода бошӣ, бо тамоми пурсабрӣ омӯзгорӣ ва ма-заммат, манъ ва насиҳат кунӣ.

3. Зеро замоне фаро хоҳад расид, ки таълимоти солимиро қабул нахоҳанд кард, балки бар тибқи ҳавасҳои худ барои худ муаллимоне хоҳанд баргузид, ки нутқашон ба гӯшҳо хуш ояд;

4. Ва гӯшҳои худро аз ростӣ гардонда, ба қиссаҳо рӯ хоҳанд овард.

5. Аммо ту дар ҳама чиз хушбӯр бош ва уқубат кашада, кори башоратдиҳандаро ба ҷо овар ва хизмати худро иҷро намо.

6. Зеро ки ман акнун қурбонии рехтанӣ мешавам, ва замони риҳлатам фаро расидааст.

7. Дар кашмакаши неке талош кардам, давиҷро анҷом додам, имонро нигоҳ доштам;

8. Ва акнун барои ман тоҷи адолат муҳайё гардидааст, ки онро Худованд, Довари одил, дар он рӯз ба ман хоҳад дод; ва на танҳо ба ман, балки низ ба ҳамаи онҳое ки зухури Уро дӯст доштаанд.

Ахборот. Дар мулоҳизаи Павлус аз ҷониби Худо тақвият ёфт.

9. Саъю кӯшиш намо, ки ба зудӣ назди ман биёӣ.

10. Зеро ки Димос ин дунёро дӯст дошта, маро тарк кард ва ба Таслӯникӣ равона шуд; Қрисқис ба Ғалотия рафт, ва Титус — ба Далмотия; танҳо Луқос бо ман аст.

11. Марқӯсро гирифта ҳамроҳат биёр, зеро ки ба ман барои хизматам муфид аст.

12. Ман Тӯхиқӯсро ба Эфсӯс фиристодам.

13. Ҳангоми омаданат ридоеро, ки ман дар Труас назди Қарпӯс мондаам, биёр, китобҳоро низ, алалхусус онҳоеро, ки ба қоғазӣ пӯстӣ навишта шудаанд.

14. Искандари мисгар ба ман бисъёр бадӣ кард. Худованд мувофиқи аъмолаш подоше ба ӯ хоҳад дод.

15. Ту низ аз ӯ эҳтиёт шав, зеро ки ӯ ба паёми мо саҳт муқобилият кард.

16. Дар муҳокимаи аввалинам ҳеҷ кас тарафи маро нагирифт, балки ҳама маро тарк карданд. Бигзор ин барояшон гуноҳ ҳисоб нашавад!

17. Аммо Худованд ёри ман буд ва маро қавӣ кард, то ки ба воситаи ман башорат тамоман эълон гардад, ва ҳамаи халқҳо онро бишнаванд; ва ман аз даҳони шер раҳо шудам.

18. Ва Худованд маро аз ҳар амали бад халосӣ дода, барои Малакути Осмонии Худ маҳфуз хоҳад дошт. Уро то абад чалол бод. Омин.

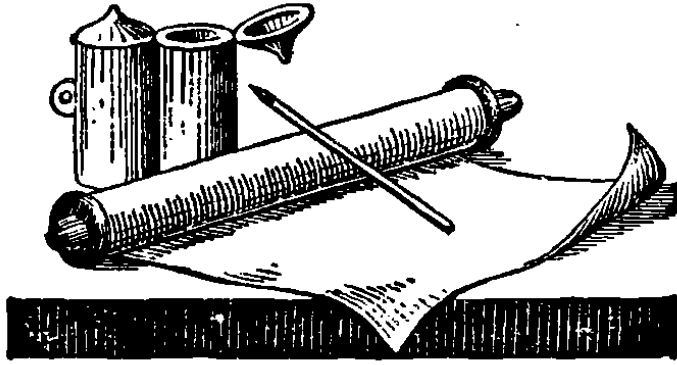
Саломҳо.

19. Ба Прискила ва Акило ва аҳли хонаи Анисифӯрус салом расон.

20. Арастус дар Қӯринтӯс монд; ва Трофимӯсро дар Милитус бемор вогузоштам.

21. Саъю кӯшиш намо, ки пеш аз зимистон биёй. Увулӯс ва Пудис, ва Линӯс ва Клавдинос, ва ҳамаи бародарон ба ту салом мерасонанд.

22. Исои Масеҳи Худованд бо рӯҳи ту бод. Файз бо шумо бод. Омин.

НОМАИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ПАВЛУС БА ТИТУС

БОБИ ЯКУМ

Ба калисоҳо бояд мардони беайб сардорӣ кунанд.

1. ПАВЛУС, бандаи Худо ва ҳаввории Исои Масеҳ, ба ҳасби имони баргузидагони Худо ва дониши ростие ки дар диндорист,

2. Ба умеди ҳаёти ҷовидонӣ, ки Худо, ки наметавонад дурӯғ бигӯяд, онро аз азал ваъда кардааст,

3. Ва дар замони муайян каломи Худо дар паёме зоҳир намудааст, ки он бо амри Начотдиҳандаи мо Худо ба ман супурда шудааст, —

4. Ба Титус, фарзанди ҳақиқиям, ки ҳар дуи мо дар як имон муштаракем, файз, марҳамат ва осоиштагӣ аз ҷониби Худои Падар ва Начотдиҳандаи мо Исои Масеҳи Худованд бод.

5. Барои он туро дар Крит мондаам, ки корҳои нотамомиро ба анҷом расонӣ ва дар ҳамаи шаҳрҳо пиронро таъин намой, чунон ки ба ту амр фармудаам:

6. Агар касе беайб ва соҳиби як зан буда, фарзандони имондоре дошта бошад, ки дар фиску фучур ё беитоатӣ маъзамат нашудаанд.

7. Зеро ки ускуф бояд, чун муваккали Худо, беайб бошад, на худписанд, на ҳашмгин, на бадмаст, на муштзӯр, на тамаъкор,

8. Балки меҳмоннавоз, хайрхоҳ, боисмат, боинсоф, пар-хезгор, худдор.

9. Ҷ бояд ба каломи ҳақиқӣ, ки мувофиқи таълимот аст, қоим бошад, то ки баъзеро бо таълимоти солим насихат диҳад ва мухолифиро танбеҳ кунад.

10. Зеро ки бисъёр касони беитоат, ёвагӯй ва фиребгар ҳастанд, алалҳусус аз байни махтунон.

11. Даҳонашон бояд баста шавад: онҳо хонаҳои томо фосид карда, аз рӯи тамаи нангин, чизҳое таълим медиҳанд, ки шоиста нест.

12. Шоире аз байни худашон чун набие чунин гуфтааст: "Критиён ҳамеша дурӯғгӯ ҳастанд, ва даррандагони бадкин, ва шикампарастони танбал".

13. Ин шаҳодат дуруст аст. Ба ин сабаб онҳоро ба таври қиддӣ мазаммат намо, то ки дар имон солим бошанд,

14. Ва ба қиссаҳои яҳудиён ва ба аҳкоми одамоне ки аз ростӣ рӯй мегардонанд, гӯш наандозанд.

15. Барои покони ҳама чиз пок аст; вале барои палидон ва беимонон ҳеҷ чиз пок нест, балки ҳам хиради онҳо ва ҳам вичдонашон палид гардидааст.

16. Онҳо мегӯянд, ки Худоро мешиносанд, лекин бо аъ-молашон Ӯро инкор менамоянд, дар ҳолате ки зишткор ва беитоат буда, ба ҳеҷ амали нек қобил нестанд.

БОБИ ДУЮМ

Вазифаҳои унвонҳои ҷудогона дар калисо: пирамардон, ҷа-вонон ва ғуломон.

1. ВАЛЕКИН ту суҳанонеро, ки ба таълимоти солим муносиб аст, бигӯ.

2. Ба пирамардон бигӯ, ки хушъёр, ботамкин ва боисмат буда, дар имон, муҳаббат ва тоқат солим бошанд;

3. Ва пиразанон низ тавре рафтор кунанд, ки ба муқад-дасон муносиб бошад, на ғайбаткунанда шаванд, на банда-гони мастигарӣ, балки некиро таълим диҳанд,

4. То ба ҷавонзанон ёд диҳанд, ки шавҳарон ва кӯдакони худро дӯст доранд,

5. Боисмат, пок, ғамхори хона, некдил ва мутеъ ба шав-ҳарон бошанд, мабодо каломи Худо хор дошта шавад.

6. Ҷавонро низ насихат намо, ки боисмат бошанд.

7. Дар ҳама чиз дар шахси худ намунаи аъмоли нек бош. Дар омӯзгории худ покӣ, ботамкинӣ ва бенуқсониро зоҳир намо,

8. Ва каломи солим ва беайбро кор фармо, то ки душман шарманда шуда, ҳеч чизи баде дар ҳаққи мо гуфта натавонад.

9. Ғуломонро насиҳат намо, ки ба огоёни худ мутеъ бошанд, дар ҳар хусус дили онҳоро ёбанд, эътироз накунанд,

10. Ва дуздӣ накунанд, балки камоли вафои некро нишон диҳанд, то ки таълимоти Наҷотдиҳандаи мо Худоро аз ҳар ҷиҳат зебу оро диҳанд.

Қуввати тарбиявии файзи Худо.

11. Зеро файзи Худо, ки барои ҳамаи одамон наҷотбахш аст, зоҳир шудааст,

12. Ва моро таълим медиҳад, ки маъсият ва шаҳавоти дунёро рад намуда, дар ин дунё бо исмат, адолат ва парҳезгорӣ зиндагӣ кунем,

13. Ва мунтазири умеди муборак ва зуҳури ҷалоли Худои азим ва Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳ бошем,

14. Ки Худо барои мо фидо кард, то ки моро аз ҳар шарорат халосӣ диҳад ва барои Худ ҳамчун қавми махсусе ки дар аъмоли нек ғаюранд, татҳир намояд.

15. Инро бигӯ ва насиҳат бидеҳ ва бо тамоми қудрат мазаммат бикун, то ки ҳеч кас ба ту безътиной накунад.

БОБИ СЕЮМ

Онҳое ки ба Исо бар ҳасби файз имон доранд, ворисони ҳаёти ҷовидонӣ шудаанд.

1. БА онҳо хотиррасон бикун, ки ба сарварон ва ҳукуматдорон фармонбардорӣ ва итоат намоянд, барои ҳар амали нек тайёр бошанд,

2. Дар ҳаққи ҳеч кас бадгӯӣ накунанд, ҷангара набошанд, балки сокит буда, ба ҳамаи одамон бо камоли фурутанӣ рафтор намоянд.

3. Зеро ки мо низ як вақте бемулоҳиза, беитоат, гумроҳ ва бандагони ҳавасҳо ва ҳаловатҳои гуногун будем, бо кина ва ҳасад умр ба сар мебардем ва мутанаффири дигарон буда, аз якдигар нафрат доштем.

4. Аммо вақте ки файз ва одамдӯстии Начотдиҳандаи мо Худо зоҳир шуд, —

5. У моро на бар тибқи аъмоли одилонае ки мо мекардем, балки ба ҳасби марҳамати Худ начот дод, ба василаи ғусли таваллуди дубора ва таҷдиде ки аз Рӯхулқудс аст.

6. Онро бар мо ба воситаи Исои Масеҳи Начотдиҳандаи мо ба фаровонӣ бирехт,

7. То ки мо, бо файзи У сафед шуда, ба ҳасби умед ворисони ҳаёти ҷовидонӣ гардем.

8. Дуруст аст ин сухан, ва ман мехоҳам, ки ту дар он қоим бошӣ, то онҳое ки ба Худо имон овардаанд, саъю кӯшиш намоянд, ки дар аъмоли нек муваффақият ёбанд: ин барои одамон хуб ва фоиданок аст.

Муносибат ба муаллимони козиб.

9. Валекин аз мубоҳисаҳои аблаҳона ва насабномаҳо ва мунозира ва ҷанҷолҳои оид ба шариат рӯй гардон, зеро ки онҳо бефоида ва ҳечу пуч мебошанд.

10. Аз шахси бидъаткор, баъд аз он ки як-ду бор насихат додаӣ, канорагирӣ намо,

11. Чун медонӣ, ки чунин шахс гумроҳ шудааст ва гуноҳ карда, ҳудро маҳкум менамояд.

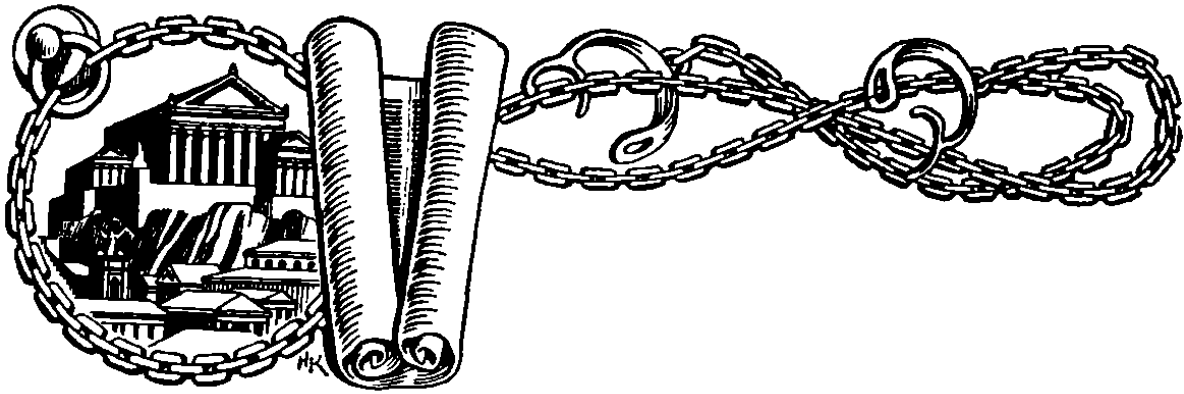
Супоришиҳо ва саломҳо.

12. Вақте ки Артемос ё Тӯхикӯсро назди ту равона кунам, саъю кӯшиш намо, ки ба Никӯпӯлис назди ман биёӣ, зеро ки қарор додаам зимистонро дар он ҷо гузаронам.

13. Зеноси қонундон ва Апӯллӯсро бо ғамхорӣ ба сафар тайёр намо, то ки аз ҳеч чиз камӣ надошта бошанд.

14. Бигзор одамони мо низ таълим гиранд, ки машғули аъмоли нек бошанд, то ки эҳтиёҷоти заруриро қонеъ намоянд ва бесамар набошанд.

15. Ҳамаи онҳое ки бо мананд, ба ту салом мерасонанд. Ба онҳое ки моро дар имон дӯст медоранд, салом расон. Файз бо ҳамаи шумо бод. Омин.

НОМАИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ПАВЛУС БА ФИЛЕМҶН

Таъсири неки ФилемҶн ба имондорон.

1. ПАВЛУС, бандии Исои Масех, ва Тимотиюси бародар, ба ФилемҶни маҳбуб ва ҳамкори мо,
2. Ва ба Апияи маҳбуба, ва ба Архипуси ҳамсафи мо, ва ба калисое ки дар хонаи туст:
3. Файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масехи Худованд бар шумо бод.
4. Худои худро шукргузори менамоям ва ҳамеша туро дар дуоҳои худ зикр мекунам,
5. Чун дар бораи муҳаббати ту ба ҳамаи муқаддасон ва имоне ки ба Исои Худованд дорӣ, мешунавам, —
6. Дуои ман ин аст, ки муоширати имони ту чунон таъсирбахш бошад, ки беҳтар бидонӣ ҳар некие ки дар мо барои Исои Масех мебошад, чист.
7. Зеро ки мо аз муҳаббати ту шодӣ ва тасаллои бузурге пайдо кардем, чунки ба туфайли ту, эй бародар, дилҳон муқаддасон осуда шудааст.

Шафоат барои Онисимуси ғулом, ки аз пеши ФилемҶн гурехта буд, вале алҳол ислоҳ шудааст.

8. Бинобар ин, агарчи дар Масех чуръати зиёде дорам, ки вазифаатро ба ту амр фармоям,
9. Аммо бештар аз рӯи муҳаббат хоҳиш менамоям, — гарчанде ки ман Павлуси пиронсол ва алҳол бандии Исои Масех низ ҳастам, —

10. Аз ту дар хусуси фарзанди худ Онисимус хоҳиш менамоям, ки ўро дар вақте ки дар занчирҳо будам, ба дунё овардаам,

11. Ки як вақте ў барои ту муфид набуд, вале акнун ҳам барои ту муфид аст, ҳам барои ман; ўро назди ту бармегардонам,

12. Ва ту ўро ҳамчун дили ман пазирой намо.

13. Мехостам ўро назди худ нигоҳ дорам, то ки ба ҷои ту ба ман дар занчирҳои башорат хизмат кунад;

14. Лекин бе розигии ту нахостам коре бикунам, то ки амали неки ту на ба таври маҷбурӣ, балки ба таври ихтиёрӣ бошад.

15. Зеро, шояд, ў барои он муваққатан аз ту чудо шуда бошад, ки ту ўро ба сурати абадӣ қабул кунӣ,

16. Ва акнун на ҳамчун ғулومه, балки аз ғулом болотар, яъне ҳамчун бародари маҳбубе. Ў алаҳхусус барои ман, зиёдтар аз он ҳам барои ту, ҳам ба унвони ҷисм ва ҳам дар Худованд бояд маҳбуб бошад.

17. Пас, агар ту маро шарики худ бидонӣ, ўро мисли ман пазирой намо.

18. Аммо агар ў осебе ба ту расонда бошад, ва ё чизе ба гарданаи дин бошад, онро ба ман ҳисоб кун.

19. Ман, ки Павлус ҳастам, бо дасти худ менависам: худам талофӣ хоҳам дод; ҳоло онро ба ту намегӯям, ки ту барои вучудат низ мадъюни ман ҳастӣ.

20. Бале, эй бародар, бигзор, ки аз ту дар Худованд хурсанд шавам: дили маро дар Худованд осуда намо.

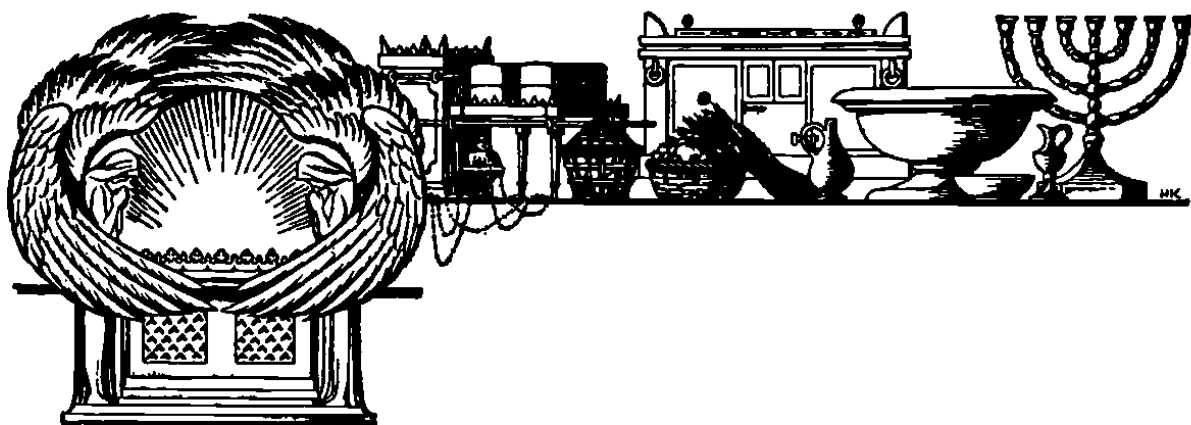
21. Ба умеди фармонбардории ту ман ба ту менависам, чун медонам, ки аз гуфтаи ман зиёдтар ҳам хоҳӣ кард.

Салом ба имондорон.

22. Дар баробари ин барои ман хонае низ муҳайё бикун, зеро умедворам, ки ба ҳасби дуоҳоятон ба шумо ато хоҳам шуд.

23. Эпафрос, ки бо ман ба хотири Исои Масеҳ бандӣ мебошад, ва Марқӯс, ва Орестархус, ва Димос, ва Луқос, ки ҳамкорони мананд, ба ту салом мерасонанд.

24. Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо рӯҳи шумо бод. Омин.

НОМАИ БА ИБРИЁН

БОБИ ЯКУМ

Ваҳйи хотимагии Худо дар Писар.

1. ХУДОЕ ки аз қадимулайём борҳо ва ба тарзи гуногун ба падарони мо ба василаи анбиё сухан рондааст,

2. Дар ин айёми охир ба мо ба василаи Писараш сухан ронд, ки Ӯро вориси ҳама чиз таъин намуд ва оламҳоро низ ба воситаи Ӯ ба вучуд овард.

3. Писараш, ки дурахши ҷалол ва мазҳари моҳияти Ӯ буда, ҳама чизро бо каломи қуввати Худ нигоҳ доштааст, чун татҳири гуноҳҳои моро ба амал овард, ба ямини Кибриё дар афроз нишаст,

Бартариҳои Исо аз фариштагон.

4. Ва чӣ қадаре ки аз фариштагон бартарӣ пайдо кард, ҳамон қадар аз онҳо исми аълотаре мерос гирифтааст.

5. Зеро ба кадоме аз фариштагон Худо ягон вақт гуфтааст:

”Ту Писари Ман ҳастӣ;

Ман имрӯз Падари Ту шудаам”?

Ва боз:

”Ман ба Ӯ Падар хоҳам буд,
ва Ӯ ба Ман Писар хоҳад буд”?

6. Ва боз, вақте ки Нахустзодаро ба ҷаҳон дохил мекунад, мегӯяд:

”Ва бигзор ҳамаи фариштагони Худо Ӯро парастид кунанд”.

7. Дар бораи фариштагон гуфта шудааст:
 ”Фариштагони Худро ба бодҳо табдил медиҳад
 ва хизматгори Худро ба оташи сӯзон”.
8. Аммо дар бораи Писараш гуфта шудааст:
 ”Тахти Ту, эй Худо, то абад аст,
 ва асои садоқат асои салтанати Туст.
9. ”Адолатро дӯст дошта, аз шарорат нафрат дорӣ.
 Бинобар ин Худо, Худои Ту, Туро бо равғани шодмонӣ
 бештар аз рафиқонат тадҳин кардааст”.
10. Ва боз:
 ”Дар замони қадим Ту, эй Худованд, заминро бунъёд
 кардаӣ, ва осмон амали дастҳои Туст.
11. ”Онҳо фано хоҳанд шуд, валекин Ту қоим хоҳӣ буд;
 ва ҳамаашон мисли чомае
 чиғда-чиғда хоҳанд шуд,
12. ”Мисли пероҳане онҳоро хоҳӣ печонид,
 ва онҳо мубаддал хоҳанд шуд.
 Валекин Ту айни ҳамон ҳастӣ,
 ва солҳои Ту тамом нахоҳад шуд”.
13. Ба кадоме аз фариштагон Худо ягон вақт гуфтааст:
 ”Ба ямини Ман бинишин,
 то душманони Туро зери пой Ту андозам”?
14. Оё ҳамаи онҳо рӯхҳои хизматгузор нестанд, ки барои
 хизмати онҳое фиристода мешаванд, ки вориси наҷот хо-
 ҳанд шуд?

БОБИ ДУЮМ

*Агар ба шариасти Аҳди Қадим мутеӣ муносиб омада бошад, он
 боз ҳам зиёдтар ба Каломи Масеҳ муносиб аст.*

1. БИНОБАР ин мо бояд ба он чи шунидаем, маҳсусан
 бодикқат бошем, то ки аз он дур нашавем.
2. Зеро, агар каломе ки ба василаи фариштагон гуфта
 шудааст, матин буда, барои ҳар қиноят ва беитоатӣ подоши
 одилона дода шуда бошад,
3. Чӣ гуна мо халос мешавем, агар ба чунин наҷоти бу-
 зург безътиной кунем, ки онро аввал Худованд мавъиза
 намуд ва баъд онҳое ки аз ӯ шунидаанд, дар миёни мо тасдиқ
 кардаанд,
4. Ва Худо низ ба он шаҳодат дод ба воситаи аломот ва

мӯъҷизот, ва ҳар навъ қувваҳо, ва бахшоиши Рӯҳулқудс ба ҳасби иродаи Худ?

Масеҳ ба воситаи залолат ва мамот бар мамот ғолиб омад.

5. Зеро олами ояндаро, ки дар бораи он сухан меронем, Худо ба фариштагон мутеъ накардааст,

6. Балки касе дар ҷое шаҳодат дода, гуфтааст:

”Чист инсон, ки ўро ёд кунӣ,
ва фарзанди одам, ки ўро тафакқуд намоӣ?

7.”Ўро аз фариштагон фақат андак кам кардаӣ;
ва тоҷи ҷалол ва шавкат бар сари ў гузоштаӣ;
ўро бар аъмоли дастҳои Худ ҳукмфармо кардаӣ;

8.”Ҳама чизро зери пой ў гузоштаӣ”. Модоме ки ҳама чизро ба ў мутеъ кардааст, пас ҳеҷ чизе намондааст, ки мутеи ў набошад. Вале ҳоло ҳанўз намебинем, ки ҳама чиз мутеи ў бошад;

9. Балки мебинем, ки Исо, ки аз фариштагон андак кам карда шуда буд, ба сабаби азоби мамот алҳол тоҷи ҷалол ва шавкат бар сар дорад, то ки ба ҳасби файзи Худо зоиқаи мамотро барои ҳама бичашад.

10. Зеро лозим буд, ки Ў, ки ҳама чиз барои Ўст ва ҳама чиз аз Ўст, барои ин ки фарзандони бисъерро ба ҷалол бирасонад, Пешвои наҷоти онҳоро ба воситаи укубатҳо комил гардонад.

11. Зеро ки ҳам Тақдискунанда ва ҳам тақдисшавандагон, ҳама аз Ягона ҳастанд; ба ин сабаб Ў ор намекунад, ки онҳоро бародар хонад, ва мегӯяд:

12. ”Исми Туро ба бародаронам шўҳрат хоҳам дод,
дар миёни ҷамоат Туро мадҳ хоҳам кард”.

13. Ва боз:

”Ман ба Ў таваккал хоҳам кард”.

Ва боз:

”Инак, Ман ва фарзандоне ки Худо ба Ман додааст”.

14. Ва азбаски фарзандон ба ҷисм ва хун шарокат доранд, Ў низ шарикӣ инҳо гардид, то ки ба воситаи мамот соҳиби қудрати мамотро, яъне иблисро нобуд намояд.

15. Ва онҳоро, ки аз тарси мамот тамоми умри худ гирифтори ғуломӣ буданд, халосӣ диҳад.

16. Зеро ки Ў фариштагонро дастгирӣ накардааст, балки насли Иброҳимро дастгирӣ кардааст.

17. Бинобар ин Ў мебоист аз ҳар чиҳат ба бародарони Худ

монанд мешуд, то ки Саркоҳини раҳим ва амине ба хузури Худо бошад, барои он ки гуноҳҳои қавми кафорат кунад,

18. Зеро, чӣ тавре ки Худи Ҷ аз озмоиш гузафта, уқубат кашадааст, ба озмудашавандагон низ метавонад мадад расонад.

БОБИ СЕЮМ

Бартариш Исо аз Мусо.

1. ПАС, эй бародарони муқаддас, ки дар даъвати осмонӣ шарик ҳастед, ба Расул ва Саркоҳини эътирофи мо — Исои Масеҳ назар дӯзед,

2. Ки Ҷ ба Он ки Ҷро таъин намуд, амин буд, чунон ки Мусо низ дар тамоми хонаи Ҷ амин буд.

3. Зеро Ҷ нисбат ба Мусо сазовори ҷаллоли бештаре гардид, чунки меъмори хона, назар ба худи хона, эҳтироми бештаре дорад;

4. Зеро ки ҳар хона меъмори худро дорад, валекин меъмори ҳама чиз Худост.

5. Ва Мусо дар тамоми хонаи Ҷ мисли хизматгузор амин буд, то шаҳодат диҳад дар бораи чизҳое ки дар оянда бояд гуфта шавад.

6. Аммо Масеҳ мисли Писар аст бар хонаи Ҷ; ва хонаи Ҷ мо ҳастем, ба шарте ки чуръат ва фаҳри умедро то ба охир боматонат нигоҳ дорем.

Мисоли Исроили замони Мусо аз шахшудамондагӣ ва якравӣ огоҳ менамояд.

7. Бинобар ин, чунон ки Рӯхулқудс мегӯяд, "имрӯз агар овози Ҷро бишнавед,

8. "Дилҳои худро саҳт накунад, мисли замони ошӯб, мисли рӯзи озмоиш дар биёбон,

9. "Ки дар он ҷо падарони шумо Маро озмуданд; Маро имтиҳон карданд, агарчи аъмоли Маро чил сол дида буданд.

10. "Ба ин сабаб бар ин насл дарғазаб шудам ва гуфтам: ҳамеша дилашон гумроҳ мешавад, ва роҳҳои Маро нафаҳмидаанд;

11. "Ва Ман дар ғазаби Худ қасам хӯрдям, ки онҳо ба оромии Ман дохил нахоҳанд шуд".

12. Эй бародарон, бохабар бошед, ки касе аз шумо дили шарир ва беимоне ки аз Худои Хай рӯй мегардонад, надошта бошад,

13. Балки якдигарро ҳар рӯз насихат диҳед, то даме ки "имрӯз" гуфта мешавад, ки касе аз шумо ба фиребҳои гуноҳ афтода, саҳтдил нашавад.

14. Зеро ки мо шарикони Масеҳ гардидаем, ба шарте ки асоси эътимоди худро то ба охир боматонат нигоҳ дорем,

15. Чунон ки гуфта мешавад:

"Имрӯз, агар овози Ӯро бишнавед,

дилҳои худро саҳт накунед, мисли замони ошӯб".

16. Зеро киҳо буданд, ки шунида, ошӯб бардоштанд? Оё на ҳамаи онҳое ки ба туфайли Мусо аз Миср берун омада буданд?

17. Ва бар киҳо Ӯ чил сол дар ғзаб шуд? Оё на бар осие-не ки часадхошон дар биёбон фуру ғалтид?

18. Ва дар ҳаққи киҳо Ӯ қасам хӯрд, ки ба оромии Ӯ дохил нахоҳанд шуд? Оё на дар ҳаққи онҳое ки беитоати карданд?

19. Ва мо мебинем, ки онҳо аз боиси беимонӣ натавонистанд дохил шаванд.

БОБИ ЧОРУМ

Оромие ки дар каломии Худо дар Аҳди Қадим ваъда карда шуда буд, ҳоло ба воситаи Масеҳ ба қавми Худо ошкор шудааст.

1. ПАС, дар сурате ки ваъдаи дохилшавӣ ба оромии Ӯ ҳанӯз боқист, мо хавотир хоҳем дошт, мабодо маълум гардад, ки касе аз шумо муваффақ нашудааст.

2. Зеро ки башорат ба мо низ, чунон ки ба онҳо, мавъиза карда шуд; аммо ба онҳо каломе ки шуниданд, фоидае набахшид, чунки бо имони шунавандагон напайваст.

3. Зеро мо, ки имон овардаем, ба он оромӣ дохил хоҳем шуд, чунон ки Ӯ гуфтааст:

"Ман дар ғзаби Худ қасам хӯрдам, ки онҳо ба оромии Ман дохил нахоҳанд шуд", гарчанде ки корҳои Ӯ аз хилқати олам анҷом ёфта буд.

4. Зеро ки дар ҷое дар бораи рӯзи ҳафтум чунин гуфта шудааст: "Ва Худо дар рӯзи ҳафтум аз ҳамаи корҳои Худ ором гирифт".

5. Ва боз дар ин чо: "Онҳо ба оромии Ман дохил нахо-
ҳанд шуд".

6. Пас, дар сурате ки баъзе касон имконият доранд ба он дохил шаванд, вале онҳое ки башорат барояшон пештар мавъиза карда шуда буд, аз боиси беитоатӣ дохил нашуданд,—

7. Боз ӯ рӯзеро муайян намуда, баъд аз муддати дуру дарозе ба воситаи Довуд "имрӯз" мегӯяд, чунон ки дар боло гуфта шудааст:

"Имрӯз, агар овози ӯро бишнавед,
дилҳои худро саҳт накунад".

8. Зеро, агар Еҳушаъ ба онҳо оромӣ меод, баъд аз ин дар бораи рӯзи дигар сухан ронда намешуд.

9. Пас, барои қавми Худо боз оромии шанбе боқӣ мемонад.

10. Зеро, касе ки ба оромии ӯ дохил шудааст, худаш низ аз корҳои худ ором гирифтааст, чунон ки Худо аз корҳои Худ.

11. Пас, саъю кӯшиш намоем, ки ба он оромӣ дохил шавем, мабодо касе гирифтори он беитоатии ибратомез шуда, фурӯ ғалтад.

12. Зеро ки каломи Худо зинда ва таъсирбахш ва аз ҳар шамшерии дудаме тезтар аст, ва то ба ҳадди ҷудо кардани ҷон ва рӯҳ, буғумҳо ва илиқҳо рафта мерасад, ва андеша ва ниятҳои дилро месанҷад.

13. Ва ҳеч маҳлуқе нест, ки аз ӯ ниҳон бошад, балки ҳама чиз пеши ҷашмони ӯ бараҳна ва ошкор аст: ба ӯ ҳисобот хоҳем дод.

Масеҳ, ҳамчун Саркоҳини ҳақиқӣ, аз ҷониби Худо тағин шудааст; ӯ аз Ҳорун болотар аст.

14. Пас мо, ки чунин Саркоҳини бузурге дорем, ки афлокоро тай намудааст, ва ӯ Масеҳи Писари Худост, эътирофи худро боматонат нигоҳ дорем.

15. Зеро мо чунон саркоҳин надорем, ки дар заъфҳои мо натавонад ба мо дилсӯзӣ намояд, балки ӯ монанди мо, дар ҳама чиз озмудаи васвасае шуд, вале гуноҳ накард.

16. Бинобар ин бо ҷуръат ба тахти файз наздик оем, то ки марҳамат ба даст оварем ва барои мадади саридарвақт файз ёбем.

БОБИ ПАНЧУМ

Масеҳ Саркоҳин аст ба монанди Малкисодақ.

1. ЗЕРО ҳар саркоҳине ки аз миёни одамон интиҳоб шудааст, барои одамон ба хизмати Худо гузошта мешавад, то ки барои гуноҳҳо ҳадия ва қурбониҳо тақдим кунад,

2. Ки вай метавонад ба чоҳилон ва гумроҳон ғамхорӣ намояд, чунки худаш низ гирифтори заъф аст,

3. Ва ба ин сабаб бояд ҳам барои қавм ва ҳам барои худаш қурбонии гуноҳхоро тақдим кунад.

4. Ва ҳеч кас худ аз худ ин мартабаро соҳиб намешавад, балки фақат вақте ки аз ҷониби Худо даъват шавад, чунон ки Ҳорун низ.

5. Ҳамчунин Масеҳ низ ҷалолӣ Саркоҳинро Худаш аз онӣ Худ накардааст, балки Он ки ба Ӯ гуфтааст:

”Ту Писари Ман ҳастӣ;

Ман имрӯз Падари Ту шудаам”;

6. Чунон ки дар ҷои дигар низ мегӯяд:

”Ту коҳин ҳастӣ то абад,

ба монанди Малкисодақ”.

7. Дар айёме ки Ӯ дар ҷисм буд, ба Он ки метавонист Ӯро аз мамот начот диҳад, бо фиғони пурзӯр ва бо ашкрезӣ дуо ва тазаррӯъ намуд, ва ба хотири таъзиму тақрими Худ иҷобат карда шуд,

8. Ва агарчи Писар буд, ба василаи уқубатҳо ба итоат омӯхта шуд,

9. Ва камол ёфта, барои ҳамаи мутеони Худ сабабгори начоти ҷовидонӣ гардид,

10. Ва Худо Ӯро Саркоҳине ба монанди Малкисодақ ном ниҳод.

Дар бораи норасогии мийли шунавандагон.

11. Дар ин хусус мебоист бисъёр суҳан мерондем, лекин фаҳмондани он душвор аст, чунки гӯшҳои шумо вазнин шудааст.

12. Зеро, мувофиқи дарозии замон, мебоист шумо муаллим мешудед, лекин аз нав ба шумо асосҳои аввалини каломи Худоро таълим додан лозим меояд, ва барои шумо шир даркор аст, на ғизои саҳт.

13. Зеро ҳар кӣ ширхӯр аст, аз каломии адолат беҳабар аст, чунки кӯдак аст;

14. Вале ғизои сахт барои касонест, ки ба камол расидаанд, ки ҳиссиёташон ба василаи малака ба фарқ кардани неку бад омӯхта шудааст.

БОБИ ШАШУМ

Имондорон ба воситаи пурсабрӣ вориси ваъдаҳои Худо мегарданд.

1. БИНОБАР ин, таълимоти ибтидоии Масеҳро монда, сӯи камол шитоб кунем ва аз нав асос нагузорем ба тавба аз аъмоли бечон ва ба имон ба Худо,

2. Ба таълимоти оид ба таъмидҳо, оид ба гузоштани дастҳо, оид ба эҳёи мурдагон ва оид ба доварию ҳовидонӣ.

3. Ва инро ба амал хоҳем овард, ба шарте ки Худо изн диҳад.

4. Зеро касоне ки боре фикрашон равшан шудааст, ва бахшоиши осмониро чашидаанд, ва шарикони Рӯҳулқудс гардидаанд,

5. Ва каломии неки Худо ва қувваҳои олами ояндаро чашидаанд,

6. Ва чудо шуда афтодаанд, — онҳоро аз нав ба роҳи тавба андохтан имконнопазир аст, зеро онҳо Писари Худоро ба зарари худашон боз маслуб мекунанд ва беобрӯ месозанд.

7. Зеро заминне ки борҳо борони бар он боридаро меҳӯрад ва барои онҳое ки онро кор мекунанд, набототи фоиданокер мерӯёнад, — аз Худо баракат меёбад;

8. Вале заминне ки хору хас мерӯёнад, нобоб буда, ба лаънат наздик аст, ва фарҷоми он сӯхтан аст.

9. Аммо дар хусуси шумо, эй маҳбубон, мо яқин дорем, ки шумо дар ҳолати беҳтар ва ба наҷот наздиқе мебошед, гарчанде ки ин гуна сухан меронем.

10. Зеро Худо беадолат нест, ки кори шуморо, ва он меҳнати муҳаббатеро, ки ба исми Ӯ зоҳир намуда, ба муқаддасон хизмат кардаед ва мекунед, фаромӯш кунад.

11. Лекин орзумандем, ки ҳар яке аз шумо ҳамин ғайратро то ба охир нишон диҳед, то ки умедатон комилан ҳосил шавад;

12. То ки шумо танбал нашавед, балки ба касоне тақлид кунед, ки ба василаи имон ва пурсабрӣ вориси ваъдаҳои мегарданд.

13. Зеро, вақте ки Худо ба Иброҳим ваъда дод, азбаски ба каси бузургтаре наметавонист қасам ёд кунад, ба Зоти Худ қасам ёд кард

14. Ва гуфт: "Ҳақиқатан туро бисъёр баракат хоҳам дод ва туро бағоят афзун хоҳам кард".

15. Ва Иброҳим бо пурсабрии худ ба он ваъда ноил гардид.

16. Зеро ки одамон бо он чи бузургтар аст, қасам ёд мекунанд, ва қасам исботест, ки ба ҳар мунозираи онҳо хотима медиҳад.

17. Бинобар ин Худо, ки мехост тағбирнопазирии иродаи Худро ба ворисони ваъда пурратар нишон диҳад, қасамро ба кор бурд,

18. То бо ду чизи тағбирнопазир, ки дар онҳо дурӯғ гуфтани Худо мумкин нест, барои мо, ки паноҳ ёфтаем ва ба умеде ки пешниҳод шудааст, часпидаем, тасаллои пурзӯре бошад.

19. Он умед барои чон мисли лангари боэътимод ва мустақкам аст, ва андаруни парда дохил мешавад,

20. Ки ба он чо пешгузаштаи мо—Исо дохил шуда, то абад Саркоҳин гардид ба монанди Малкисодақ.

БОБИ ҲАФТУМ

Масеҳ Коҳин аст ба монанди Малкисодақ, ва ӯ аз коҳинони левизода болотар аст.

1. ЗЕРО ки Малкисодақ, подшоҳи Салим, коҳини Худои Таоло, — ҳамон касе ки ба пешвози Иброҳим баромад ва ӯро баракат дод, вақте ки ӯ баъд аз шикаст додани подшоҳон бармегашт,

2. Ва Иброҳим ба вай аз ҳар чиз даҳъяк дод, — вай, аввалан, мувофиқи маънои номаш подшоҳи адолат аст ва со-нӣ подшоҳи Салим низ, яъне подшоҳи осоиштагӣ,

3. Бе падар, бе модар, бе насабнома, дар ҳолате ки на ибтидои айём дорад, на интиҳои ҳаёт, балки ба Писари Худо монанд буда, ба сурати абадӣ коҳин мемонад.

4. Пас бубинед, чӣ гуна бузург аст он касе ки Иброҳими сарқабилла низ ба вай аз беҳтарин ғанимати худ даҳъяк дод.

5. Онҳое ки аз миёни фарзандони Левӣ қаҳонат пайдо мекунанд, ҳукм доранд, ки мувофиқи шариат аз қавм, аз

бародарони худ даҳьяк ситонанд, гарчанде ки онҳо низ аз камари Иброҳим ба вучуд омадаанд.

6. Аммо ин касе ки аз авлоди онҳо ба вучуд наомадааст, аз Иброҳим даҳьяк гирифт ва соҳиби ваъдаро баракат дод.

7. Тамоман баҳснопазир аст, ки хурд аз қониби бузург баракат дода мешавад.

8. Ва дар ин ҷо одамони миранда даҳьяк меситонанд, лекин дар он ҷо Он ки дар ҳаққи Вай шаҳодат дорад, ки Ӯ зинда аст.

9. Ва, гуфтан мумкин, худи Левӣ, ки даҳьяк меситонад, ба воситаи Иброҳим даҳьяк дод:

10. Зеро ки ӯ ҳанӯз дар камари падар буд, вақте ки Малкисодақ ба пешвози Иброҳим баромад.

Каҳонати левизодагон тамом шудааст; Масеҳ Саркоҳин аст то абад.

11. Пас, агар камол ба василаи каҳонати Левӣ муяссар мешуд, — зеро ки шариат дар он айём ба қавм расид, — боз чӣ хочат буд, ки коҳини дигаре ба монанди Малкисодақ ба майдон ояд, ва ба монанди Ҳорун номида нашавад?

12. Зеро ки дар баробари дигаргунии каҳонат дигаргунии шариат низ зарур мешавад.

13. Зеро Он ки дар ҳаққи Ӯ ин сухан гуфта мешавад, ба сибти дигаре мансуб буд, ки аз он ҳеҷ кас хизмати қурбонгоҳро ба ҷо наовардааст;

14. Зеро маълум аст, ки Худованди мо аз сибти Яхудо тулӯъ намуд, ки Мусо дар бораи он оид ба каҳонат чизе нагуфтааст.

15. Ва ин боз ҳам равшантар дида мешавад, ки агар ба монанди Малкисодақ коҳини дигаре ба майдон ояд,

16. Ки вай на бар тибқи қонуни як мизони ҷисмонӣ, балки ба ҳасби қуввати як ҳаёти бепоён чунин шуда бошад.

17. Зеро ки шаҳодат дода шудааст:

”Ту коҳин ҳастӣ то абад,
ба монанди Малкисодақ”.

18. Зеро ки ҳукми пештара, ба сабаби заъф ва бефоидагии он, ботил мешавад,

19. Чунки шариат ҳеҷ чизро ба камол нарасондааст; лекин умеди беҳтаре ҷои онро гирифт, ки ба василаи он мо ба Худо наздик меоем.

20. Ва ин умед бе қасам нест, —

21. Зеро ки онҳо бе қасам коҳин шудаанд, аммо У бо қасам, чунки дар ҳақиқи У гуфта шудааст:

”Худованд қасам хӯрдааст,
ва таассуф нахоҳад хӯрд:

Ту коҳин ҳастӣ то абад, ба монанди Малкисодак”, —

22. Бинобар ин ба аҳди бехтаре Исо зомин шуд.

23. Ва он коҳинон бисъёр буданд, чунки мамот намегузошт, ки боқӣ монанд;

24. Аммо У, ки то абад боқист, қаҳонати бефано дорад,

25. Ва ба ин сабаб низ метавонад доимо онҳоеро, ки ба василаи У сӯи Худо меоянд, начот диҳад, зеро ҳамеша зинда аст, то ки барои онҳо шафоат кунад.

26. Зеро ки мо ба чунин Саркоҳин эҳтиёҷ дорем: муқаддас, аз бадӣ дур, беайб, аз гуноҳкорон ҷудо ва аз афлок болотар баромада,

27. Ки эҳтиёҷ надорад ҳар рӯз, мисли он саркоҳинон, аввал барои гуноҳҳои худаш, баъд барои гуноҳҳои қавм қурбониҳо тақдим кунад, зеро ки инро У як бор ба амал овард, вақте ки Худо ба унвони қурбонӣ тақдим кард.

28. Зеро ки шариат одамони гирифтори заъфро коҳин таъин мекунад, вале каломи қасам, ки баъд аз шариат омад, Писареро, ки то абад комил шудааст, таъин кард.

БОБИ ҲАШТУМ

Саркоҳини абадӣ, назар ба саркоҳинони Аҳди Қадим, маснади баландтаре дорад; У Шафоатгари Аҳди Ҷадид аст.

1. ДАР он чи гуфта шуд, чизи асосӣ ин аст: мо чунон Саркоҳине дорем, ки У ба ямини тахти Кибриё дар афлок нишастааст,

2. Ва хизматгузори қудс ва хаймаи ҳақиқӣ мебошад, ки онро Худованд барпо кардааст, на одамизод.

3. Зеро ки ҳар саркоҳин барои тақдим кардани ҳадия ва қурбониҳо таъин мешавад; бинобар ин лозим буд, ки У низ чизе барои тақдим кардан дошта бошад.

4. Пас, агар У бар замин мемонд, коҳин ҳам намешуд, чунки дар ин ҷо коҳиноне ҳастанд, ки ба ҳасби шариат ҳадияҳо тақдим менамоянд,

5. Ва онҳо ба сурат ва сояи чизҳои осмонӣ хизмат мекунаанд, чунон ки ба Мусо гуфта шуда буд, вақте ки ӯ ба соҳтани хайма шурӯъ менамуд: ”Боҳабар бош”, гуфта шудааст,

”ки ҳама чизро мувофиқи намунае ки дар болои кӯҳ ба ту нишон дода шуд, ба амал оварӣ”.

6. Аммо алҳол ӯ хизмати аълотаре пайдо кардааст ба андозае ки ӯ миёнарави аҳди беҳтаре мебошад, ки он бар ваъдаҳои беҳтар барқарор гардидааст.

7. Зеро, агар он аҳди якум бенуқсон мебуд, ҷое барои дигараш намечустанд.

8. Зеро ки Худо онҳоро мазаммат намуда, мегӯяд:

”Инак, айёме мерасад, мегӯяд Худованд,
ки Ман бо хонадони Исроил ва бо хонадони Яҳудо
аҳди ҷадид хоҳам баст,

9. ”На чунон аҳде ки бо падарони онҳо баста будам
дар рӯзе ки дасташонро гирифтаам,
то онҳоро аз замини Миср берун оварам;
чунки онҳо дар аҳди Ман қоим набуданд,
ва Ман ба онҳо эътино накардам, мегӯяд Худованд.

10. ”Зеро ин аст аҳде ки бо хонадони Исроил
баъд аз он айём хоҳам баст, мегӯяд Худованд:
қонунҳои Худо дар афкори онҳо хоҳам гузошт
ва дар дилҳои онҳо хоҳам навишт,
ва Худои онҳо хоҳам буд, ва онҳо қавми Ман хо-
ҳанд буд.

11. ”Ва касе ёри худро,
ва касе бародари худро дигар таълим нахоҳад дод
ва нахоҳад гуфт:
Худовандро бишинос; чунки ҳама, аз хурд то калон,
Маро хоҳанд шинохт;

12. ”Чунки ба ноинсофиҳои онҳо шафаққат хоҳам кард
ва гуноҳҳо ва шароратҳои онҳоро дигар ба ёд на-
хоҳам овард”.

13. Бо гуфтани ”аҳди ҷадид” ӯ қадимагии аҳди якумро
нишон дод; ва он чи қадима ва кӯҳна аст, ба нестшавӣ наз-
дик аст.

БОБИ НУҲУМ

*Саркоҳини абадӣ, назар ба қаҳонати Аҳди Қадим, қаҳонати
баландтаре дорад; ӯ қурбонии олие, яъне Хуни шахсии Худо,
меоварад.*

1. ПАС, аҳди якум низ дастурҳои оид ба ибодати Худо,
ва қудси заминӣ дошт;

2. Зеро хайма ба қисмҳо сохта шуда буд: қисми якум, ки дар он чароғдон ва миз ва нони тақдим буд, ва он "қудс" номида мешавад.

3. Ва дар паси парда қисми дуёми хайма буд, ки "қудси қудсҳо" номида мешавад,

4. Ки дар он бухурдони тиллоӣ ва сандуқи аҳд буд, ки ҳама ҷояш тиллокӯб шуда буд, ва дар он зарфи тиллоие пур аз манн, асои шукуфтаи Ҳорун ва лавҳаҳои аҳд буд,

5. Ва ба болои он каррубиёни ҷалол буданд, ки бар кафоратгоҳ соя меафканданд; дар ин хусус ҳоло муфассал суҳан рондан лозим нест.

6. Дар чунин шароит, коҳинон ба қисми якуми хайма ҳамеша медароянд, то ки ибодати Худоро ба ҷо оваранд;

7. Аммо ба қисми дуёми хайма соли як бор фақат саркоҳин медарояд, он ҳам бе хун не, ки онро барои ҳудаш ва барои хатокориҳои қавм қурбонӣ мекунад.

8. Ва Рӯҳулқудс бо ин нишон медиҳад, ки то даме ки хаймаи якум вуҷуд дорад, ханӯз роҳи қудс кушода нашудааст.

9. Вай тимсоли замони ҳозира аст, ки дар он ҳадияҳо ва қурбониҳои тақдим карда мешаванд, ки қодир нестанд вичдони тақдимкунандаро осуда гардонанд,

10. Ва онҳо, бо чизҳои хӯрданӣ ва нӯшиданӣ ва бо ҳар гуна таҳорат ва маросим, дастурҳои мансуб ба ҷисм буда, фақат то замони ислоҳ муқаррар карда шудаанд.

11. Аммо Масеҳ ҳамчун Саркоҳини некиҳои оянда омада, ба воситаи хаймаи бузургтар ва мукамалтаре ки бо дасти одам сохта нашудааст, яъне сохташ чунин нест,

12. Ва на ба воситаи хуни бузҳо ва говҳо, балки ба воситаи Хуни Худ як бор ба қудс дохил шуда, кафорати абадӣ пайдо кард.

13. Зеро, агар хуни бузҳо ва говҳо ва хокистари модагов, ки ба палидон пошида мешавад, онҳоро то ба дараҷаи татҳири ҷисм тақдис мекарда бошад,

14. Чӣ қадар бештар Хуни Масеҳ, ки ба василаи Рӯҳи абадӣ Зоти беайби Худро ба Худо тақдим намуд, вичдони моро аз аъмоли бечон татҳир хоҳад кард, то ки Худои Ҳай ва ҳақиқиро ибодат намоем!

15. Бинобар ин Ӯ Миёнарави аҳди ҷадид аст, то ки пас аз мамоти Ӯ, ки он барои кафорати ҷиноятҳои замони аҳди якум воқеъ шудааст, даъватшудагон мероси абадии мавҷудро пайдо кунанд.

16. Зеро, дар ҳар ҷое ки васияте ҳаст, бояд собит шавад, ки васияткунанда мурдааст,

17. Чунки васият пас аз мурдан эътиборнок аст; он, то даме ки васияткунанда зинда аст, ҳеч эътибор надорад.

18. Бинобар ин аҳди якум низ бе хун барқарор нашудааст.

19. Зеро, вақте ки Мусо ҳамаи аҳкомро мувофиқи шарият пеши тамоми қавм хонд, хуни говҳо ва бузҳоро бо об ва пашми арғувонӣ ва зуфо гирифта, ҳам бар худди китоб пошид, ҳам бар тамоми қавм,

20. Ва гуфт: "Ин аст хуни аҳде ки Худо ба шумо амр фармудааст".

21. Ҳамчунин бар хайма ва тамоми олоти ибодати Худо хун пошид.

22. Қариб ҳама чиз мувофиқи шарият ба василаи хун татҳир меёбад, ва бе рехтани хун омурзиш нест.

23. Пас, тимсоли чизҳои осмонӣ мебоист бо ин воситаҳо татҳир меёфт, аммо худди чизҳои осмонӣ — бо қурбонҳои хубтар аз инҳо.

24. Зеро Масеҳ на ба қудси бо дасти одам сохташуда, ки фақат тимсоли қудси ҳақиқист, балки ба худди осмон даромадааст, то ки ҳоло барои мо ба ҳузурӣ Худо зоҳир шавад,

25. На аз барои он ки борҳо Худо қурбонӣ кунад, чунон ки саркоҳин ҳар сол ба қудс бо хуни дигарон* мебарояд;

26. Вагар на ӯ мебоист аз ибтидои олам борҳо уқубат мекашид. Аммо ӯ алҳол, дар охири замонҳо, як бор зоҳир шуд, то ки бо қурбонии Худ гуноҳро нест кунад.

27. Ва чунон ки одамонро насиб гардидааст, ки як бор бимиранд ва пас аз он ба доварӣ дучор шаванд,

28. Ончунон Масеҳ низ як бор Худо барои бардоштани гуноҳҳои бисёр касон қурбонӣ намуда, бори дуюм на аз барои татҳири гуноҳ зоҳир хоҳад шуд, балки барои онҳое ки ӯро интизор доранд, то наҷот ёбанд.

БОБИ ДАҲУМ

Исо ба воситаи Қурбонии Ҷолҷолто имондоронро ба сурати абдаӣ аз гуноҳҳо озод кард.

1. ЗЕРО шарияте ки сояи некиҳои оянда аст ва воқеияти

*25. Яъне бо хуни ҳайвонот.

онҳо нест, ҳаргиз наметавонад ба воситаи айни ҳамон қурбонихое ки ҳамеша, сол ба сол тақдим карда мешаванд, тақдимкунандагонро комил гардонад.

2. Вагар на, ба тақдим кардани онҳо хотима меоданд, чунки тақдимкунандагони қурбонӣ як бор татҳир ёфта, дигар ҳеҷ идроки гуноҳоро намедоштанд.

3. Лекин ба василаи ин қурбониҳо сол ба сол дар бораи гуноҳҳо хотиррасон карда мешавад;

4. Зеро аз имкон берун аст, ки хуни говҳо ва бузҳо гуноҳоро нест кунад.

5. Бинобар ин Масеҳ ба ҷаҳон дохил шуда, мегӯяд:

”Қурбонӣ ва ҳадияро Ту нахостӣ, балки бадане барои Ман муҳайё намудӣ;

6. ”Қурбонии сӯхтанӣ ва қурбонии хато барои Ту писандида набуд.

7. ”Он гоҳ гуфтам: «Инак, меоям, — чунон ки дар тӯмори китоб дар бораи Ман навишта шудааст, — то ки иродаи Туро, эй Худо, ба ҷо оварам»”.

8. Аввал мегӯяд: қурбонӣ ва ҳадия ва қурбонии сӯхтанӣ ва қурбонии хаторо, — ки мувофиқи шариат тақдим карда мешавад, — Ту нахостӣ, ва онҳо барои Ту писандида набуд;

9. Баъд, илова намуда, гуфтааст: ”Инак, меоям, то ки иродаи Туро, эй Худо, ба ҷо оварам”. Ӯ якумро ботил мекунад, то ки дуумро барқарор намояд.

10. Ба ҳасби ҳамин ирода мо ба василаи қурбонии якбораи ҷисми Исои Масеҳ тақдис ёфтаем.

11. Ва ҳар коҳин ҳар рӯз дар ибодат меистад ва айни ҳамон қурбониҳоро борҳо тақдим менамояд, ки онҳо ҳаргиз наметавонанд гуноҳоро нест кунанд.

12. Аммо Ӯ як қурбониро ба сурати абадӣ барои гуноҳҳо тақдим намуда, ба ямини Худо бинишаст,

13. Ва пас аз ин мунтазир аст то даме ки душманонаш зери пой Ӯ андохта шаванд.

14. Зеро ки Ӯ ба василаи як қурбонӣ тақдисшавандагонро то абад комил гардондааст.

15. Рӯҳулқудс низ ба мо шаҳодат медиҳад, зеро ки гуфта шудааст:

16. ”Ин аст аҳде ки бо онҳо баъд аз он айём хоҳам баст, мегӯяд Худованд: қонунҳои Худо дар дилҳои онҳо хоҳам гузошт ва дар афкори онҳо хоҳам навишт,

17. "Ва гуноҳҳо ва шароратҳои онҳоро ба ёд нахоҳам овард".

18. Ва дар он ҷое ки омурзиши гуноҳҳо ҳаст, қурбонӣ барои онҳо дигар лозим нест.

Даъват ба вафодорӣ ба Масеҳ ва Калисо ҳатто дар шароити таъқибот.

19. Пас, эй бародарон, модоме ки мо чуръат дорем ба қудс ба василаи Хуни Исои Масеҳ,

20. Бо роҳи нав ва зинда дохил шавем, ки онро Ё барои мо ба василаи пардае, яъне ҷисми Худ, аз нав кушодааст,

21. Ва модоме ки мо Қоҳини муаззаме бархонаи Худо дорем,

22. Пас бо дили соф ва бо имони комил, дилҳои худро ба воситаи пошидан аз виҷдони шарирӣ мо татҳир намуда ва ҷисми худро дар оби пок ғусл дода, наздик оем,

23. Ва зътирофи умеди худро собитқадамона нигоҳ дорем, зеро ки Ваъдадиҳанда амин аст;

24. Ва диққат кунем, ки якдигарро ба муҳаббат ва аъмоли нек барангезонем,

25. Ва ҷамъомади худро тарк накунем, чунон ки баъзе касонро таомул шудааст, балки якдигарро насиҳат диҳем, ва бештар ба қадри он ки шумо наздик шудани он рӯзро мебинед.

Қурбонихои яҳудиён аҳамияти худро гум кардааст, ва одил бо имон хоҳад зист.

26. Зеро, агар мо, пас аз пайдо кардани дониши ростӣ, худсарона гуноҳ кунем, — дигар қурбоние барои кафорати гуноҳ боқӣ наместонад,

27. Балки кадом як интизории пурдаҳшати доварӣ ва шиддати оташе ки хасмҳоро ба коми худ хоҳад кашид.

28. Агар касе шарияти Мусоро рад мекард, дар асоси баёноти ду ё се шоҳид бе марҳамат ба қатл расонда мешуд,

29. Пас, ба гумонатон, сазовори чӣ қадар ҷазои сахттар хоҳад буд шахсе ки Писари Худоро поймол мекунад ва Хуни аҳдро, ки аз он тақдис ёфтааст, азиз намедорад ва Рӯҳи файзро таҳқир менамояд?

30. Зеро мо Ҷуро мешиносем, ки гуфтааст: "Интиқом аз ҷониби Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд". Ва боз: "Худованд қавми Худо доварӣ хоҳад кард".

31. Ба дасти Худои Ҳай афтодан даҳшатангез аст!

32. Айёми пештараро ба хотир оваред, ки шумо, баъд аз равшан шудани фикратон, бори гарони уқубатҳоро бардоштед,

33. Дар ҳолате ки гоҳ худатон дар миёни ҳориҳо ва андӯхҳо ба тамошогоҳе барои дигарон мубаддал мешудед, гоҳ шарики онҳое мегардидед, ки ба чунин аҳвол дучор шуда буданд;

34. Зеро ки шумо ба занҷирҳои ман низ ҳамдари изҳор кардед, ва торочи дороии худро бо шодмонӣ қабул кардед, чун медонистед, ки шумо дар осмон молу мулки беҳтар ва бобақое доред.

35. Пас умеди худро тарк накунед, ки мукофоти бузурге ба он тааллуқ дорад.

36. Зеро шуморо сабр лозим аст, то ки иродаи Худоро иҷро намуда, ваъдаро ба даст оваред;

37. Зеро ки баъд аз андаке он Оянда хоҳад омад ва даранг нахоҳад кард.

38. Одил бо имон хоҳад зист; ва агар касе рӯй гардонад, ҷони Ман ба вай таваҷҷӯҳ нахоҳад кард.

39. Вале мо аз онҳо нестем, ки бармегарданд ва ба ҳалокат мерасанд, балки аз имондоронем, ки начот меёбанд.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Роҳҳои имони қадимиён.

1. ИМОН эътиқоди қавӣ ба чизҳоест, ки мо ба онҳо умед мебандем, ва боварӣ ба чизҳоест, ки намоён нестанд.

2. Зеро ки ба василаи он қадимиён шаҳодат пайдо кардаанд.

3. Бо имон мо дарк мекунем, ки оламҳо бо каломи Худо тартиб ёфтааст, ба тавре ки аз чизҳои намоён чизҳои намоён ба вучуд омадааст.

1. Замонҳои нахустпадарон.

4. Бо имон Ҳобил ба Худо, назар ба Қобил, қурбонии беҳтаре тақдим намуд; бо он ӯ шаҳодат пайдо кард, ки ӯ одил аст, ҷунон ки Худо дар бораи ҳадияҳои ӯ шаҳодат дод; бо он ӯ баъд аз мамоташ ҳанӯз ҳам сухан меронад.

5. Бо имон Ҳанӯх тавре кӯчонида шуд, ки мамотро на-

дид; ва $\bar{u}$ пайдо нашуд, чунки Худо $\bar{u}$ ро кӯчонид. Зеро ки пеш аз кӯчонида шуданаш шаҳодат пайдо кард, ки ба Худо писанд омадааст.

6. Аммо бе имон ба назари Худо писанд омадан мумкин нест; зеро ҳар кӣ сӯи Худо меояд, бояд имон дошта бошад, ки $\bar{U}$ ҳаст, ва ба толибони Худ мукофот хоҳад дод.

7. Бо имон Нӯҳ дар хусуси чизе ки ҳанӯз намоён набуд, ваҳй ёфта, бо тарси Худо барои наҷот додани аҳли байти худ киштие бисохт; бо он $\bar{u}$ ҷаҳонро маҳкум намуд ва вориси адолате гардид, ки аз имон аст.

2. Замонҳои сарқабиллагон.

8. Бо имон Иброҳим итоат намуд ба даъвате дар бораи рафтан ба мамлакате ки мебоист мерос мегирифт, ва $\bar{u}$ рафт, ва намедонист ба кучо меравад.

9. Бо имон $\bar{u}$ дар замини мавҷуд, мисли замини бегона, ғарибона маскан гирифт, ва бо Исҳоқ ва Яъқуб, ки ҳамирсони ҳамон ваъда буданд, дар хаймаҳо зиндагӣ кард;

10. Зеро $\bar{u}$ мунтазири шаҳре буд, ки таҳкурсии мустаҳкаме дорад, ва меъмору бинокори он Худост.

11. Бо имон худи Соро низ барои қабули насл қувват пайдо кард ва баъд аз фарсудагиаш зоида; зеро Ваъдадиҳандаро амин донист.

12. Бинобар ин аз як нафар, ки он ҳам мисли бечон буд, ончунон бисъёр зоида шуданд, чунон ки ситораҳои осмон бисъёр аст, ва чунон ки реги лаби баҳр бешумор аст.

13. Ҳамаи инҳо дар имон мурданд ва ба муроди иҷрои ваъдаҳо нарасиданд, балки фақат аз дур онҳоро дида, шод шуданд ва эътироф карданд, ки бар замин мусофир ва ғарибанд;

14. Зеро онҳое ки чунин мегӯянд, нишон медиҳанд, ки дар ҷустуҷӯи ватане ҳастанд.

15. Ва агар ватанеро, ки аз он берун омада буданд, ба ёд меоварданд, фурсат доштанд, ки баргарданд;

16. Аммо иштиёқманди ватани беҳтаре буданд, ки он дар осмон аст; бинобар ин Худо ор намедонад, ки Худои онҳо хонда шавад: зеро ки $\bar{U}$ барои онҳо шаҳре муҳайё кардааст.

17. Бо имон Иброҳим, вақте ки озмуда шуд, Исҳоқро барои қурбонӣ тақдим намуд ва, бо вучуди он ки ваъдаҳо гирифта буд, писари ягонаи худро тақдим намуд,

18. Ки дар ҳаққи вай гуфта шуда буд: "Насли ту аз Исҳоқ хонда хоҳад шуд";

19. Зеро ӯ фикр мекард, ки Худо қодир аст аз мурдагон низ эҳё кунад; ба ин сабаб Исҳоқ ба таври тимсол аз мурдагон ба ӯ баргардонида шуд.

20. Бо имон Исҳоқ Яъқуб ва Эсовро барои оянда низ баракат дод.

21. Бо имон Яъқуб, пеш аз мурданаш, ҳар писари Юсуфро баракат дод ва бар сари асои худ такья намуда, сачда кард.

22. Бо имон Юсуф, дар вақти вафоташ, хуруҷи банӣ-Исроилро зикр намуд ва дар бораи устухонҳои худ васият кард.

3. *Замонҳои Мусо ва Еҳушаъ ибни Нун.*

23. Бо имон падару модари Мусо ӯро, чун таваллуд шуд, се моҳ пинҳон доштанд, зеро диданд, ки кӯдаки зебост, ва аз амри подшоҳ натарсиданд.

24. Бо имон Мусо, чун калонсол шуд, нахост, ки писари духтари фиръавн хонда шавад,

25. Ва бо қавми Худо уқубат кашиданро афзал донист аз он ки аз гуноҳ ҳаловати муваққатӣ дошта бошад,

26. Ва хори Масахро сарвати бузургтар аз ганҷҳои Миср ҳисоб кард; зеро ки ба мукофот назар медӯхт.

27. Бо имон ӯ Мисрро тарк кард ва аз ғазаби подшоҳ натарсид; зеро ӯ, мисли он ки Нонамоёнро дида бошад, бо-матонат буд.

28. Бо имон ӯ фисҳ ва пошидани хунро ба амал овард, то ки несткунандаи нахустзодагон ба онҳо даст нарасонад.

29. Бо имон онҳо аз баҳри Кулзум, чун аз хушкӣ, гузаштанд, вале вақте ки мисриён ба гузаштан ҳаракат карданд, ғарқ шуданд.

30. Бо имон деворҳои Ерихӯ пас аз даврзании ҳафтрӯза фуру ғалтид.

31. Бо имон Роҳоби фоҳиша, ки ҷосусонро ба саломатӣ қабул карда буд, бо исъёнгарон ба ҳалокат нарасид.

4. *Дертарин таърихи Исроил.*

32. Боз чӣ гӯям? Вақтам кифоя намекунад барои он ки дар бораи Чидъун ва Бороқ ва Шимшун ва Йифтоҳ ва Довуд ва Самуил ва анбиё ҳикоят намоям,

33. Ки онҳо бо имон мамлакатҳоро мусаххар карданд,

аддро ба амал оварданд, ба ваъдаҳо муваффақ шуданд, даҳони шеронро бастанд,

34. Қуввати оташро хомӯш карданд, аз дами шамшер халосӣ ёфтанд, аз заъф боқувват шуданд, дар ҷанг қавӣ гардиданд, фавҷҳои бегонаҳоро торумор карданд;

35. Занон мурдаҳои худро эҳёшуда ёфтанд; вале дигарон аз шиканча набуд шуданд ва озодиро қабул накарданд, то ки ба эҳёи беҳтаре ноил гарданд;

36. Ва баъзеи дигарон ҳақоратҳо ва шаллоқро, ҳамчунин занҷирҳо ва зиндонро аз сар гузаронданд.

37. Сангсор шуданд, бо арра дупора гардиданд, ба шиканча гирифтзор шуданд, аз дами шамшер мурданд; пӯстҳои гӯсфанду буз дар тан сарсону саргардон шуда, мӯхтоҷӣ, тангӣ ва уқубат кашиданд;

38. Онҳое ки ҷаҳон лоиқашон набуд, дар биёбонҳо ва кӯҳҳо, дар мағораҳо ва дараҳои замин овора шуда гаштанд.

39. Ва ҳамаи онҳо, ки ба хотири имон шӯҳрат пайдо карда буданд, ваъдаро соҳиб нашуданд,

40. Чунки Худо барои мо чизи беҳтаре пешбинӣ намуда буд, то ки онҳо бе мо комил нагарданд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Роҳи имони масеҳиён дар замонҳои уқубатҳо ва ҷарбу зарбҳо.

1. БИНОБАР ин мо низ, ки дар гирди худ чунин абри шоҳидонро дорем, ҳар бори гарон ва гуноҳро, ки моро фаро мегирад, аз худ дур андохта, майдони дар пеши мо бударо бо сабр давон-давон тай кунем

2. Ва ба Сарвар ва Комилкунандаи имони мо, яъне Исо, назар дӯзем, ки Ў ба ҷои шодие ки Ўро дар пеш буд, ба хорӣ безътиной намуда, ба салиб тоб овард ва ба ямини тахти Худо бинишаст.

3. Дар бораи Ў фикр кунед, ки аз дасти гуноҳкорон ба чунин хорӣ тоб овард, то ки шумо дар ҷонҳои худ хаста ва суст нашавед.

4. Дар талоши зидди гуноҳ шумо ҳанӯз то ба дараҷаи рехтани хун муқобилият накардаед

5. Ва он насиҳатро, ки ба шумо, ҳамчун ба писарон гуфта шудааст, фаромӯш кардаед:

”Эй писарам! Ба ҷазои Худованд безътиной накун, ва ҳангоме ки Ў туро мазаммат намояд, маъюс нашав;

6. "Зеро ки Худованд ҳар киро дӯст дорад, ҷазо медиҳад;

ҳар писари писандидаи Худо мезанад".

7. Агар ба ҷазо тоб оваред, Худо бо шумо, чун бо писарон, рафтор мекунад. Зеро, оё писаре ҳаст, ки падараш ўро ҷазо надиҳад?

8. Аммо агар шумо бе ҷазо монед, ки он насибаи ҳама аст, пас шумо ҳаромзодагонед, на писарон.

9. Илова бар ин, барои мо, ки аз падарони ҷисмонӣ ҷазо ёфта, аз онҳо метарсем, оё лозим нест, ки ба Падари рӯҳҳо хеле зиёдтар итоат намоем, то ки зист кунем?

10. Зеро ки онҳо моро ба салоҳдиди худашон барои айёми андак ҷазо медоданд, аммо Ў ин корро ба манфиати мо, то ки дар қудсияти Ӯ ширкат дошта бошем, анҷом медиҳад.

11. Ҳар ҷазо дар замони ҳозира ба назари кас на шодӣ, балки андӯҳ менамояд; лекин оқибат ба онҳое ки ба воситаи он таълим ёфтаанд, самари осоиштаи адолатро меоварад.

Бе қудсият ҳеч кас Худовандро нахоҳад дид.

Дар бораи ҷалоли Аҳди Ҷадид.

12. Пас, дастҳои беқувват ва зонуҳои бемаҷолро қавӣ кунед

13. Ва барои пойҳои худ роҳҳои рост кушоед, то он чи мелангад, бераҳа нагардад, балки ба ҳубӣ шифо ёбад.

14. Осоиштагиро бо ҳама пеша кунед ва қудсиятро толиб бошед, ки бе он ҳеч кас Худовандро нахоҳад дид,

15. Ва боҳабар бошед, ки мабодо касе аз файзи Худо маҳрум шавад; мабодо решаи талхе ба вучуд омада, осеб расонад, ва бисъёр касон аз он палид шаванд,

16. Мабодо зинокоре ё осие ёфт шавад, ки мисли Эсов барои як таом аз нахустзодагии худ даст кашад.

17. Зеро шумо медонед, ки баъд аз он ӯ, чун хост вориси баракат гардад, рад карда шуд: тафаккури падарро дигаргун карда натавонист, гарчанде ки дар ин ҳусус ашк рехта илтимос намуд.

18. Шумо наздик наомадаед ба кӯҳе ки ламсшаванда ва оташишон аст, ба торикӣ ва зулмот ва тундбод,

19. Ё ба овози карнай ва садои суханон, ки шунавандагонаш илтимос карданд, ки ба онҳо дигар сухане гуфта нашавад,

20. Зеро ба он тоб оварда натавонистанд, ки амр фармуда

шуда буд: "Агар ҳайвоне низ ба кӯҳ бирасад, сангсор ё тирборон хоҳад шуд".

21. Ва ин манзара он қадар даҳшатангез буд, ки Мусо гуфт: "Ман тарсону ларзон шудам".

22. Балки шумо наздик омадаед ба кӯҳи Сион ва ба шаҳри Худои Ҳай, ба Ерусалими осмонӣ ва беварҳои фариштагон,

23. Ва ба анҷумани пуртантана ва Калисои нахустзодагоне ки дар афлок навишта шудаанд, ва ба Худое ки Довари ҳама аст, ва ба арвоҳи одилоне ки ба камол расидаанд,

24. Ва ба Исо, ки Миёнарави аҳди қадид аст, ва ба Хуни пошиданӣ, ки назар ба хуни Ҳобил хубтар сухан мегӯяд.

25. Боҳабар бошед, ки шумо низ аз сухангӯ рӯ нагардонед. Зеро, агар онҳое ки бар замин ба сухангӯ гӯш наандохтанд, аз ҷазо раҳо нашудаанд, пас алаҳжусус мо, агар аз Ҷ, ки аз осмон сухан мегӯяд, рӯ гардонем, раҳо нахоҳем шуд.

26. Дар он вақт овози Ҷ заминро ба ларза андохта буд, ва Ҷ ҳоло чунин ваъда додааст: "Боз як бори дигар на танҳо заминро, балки осмонро низ ба ларза хоҳам андохт".

27. Ибораи "боз як бори дигар" маънои онро дорад, ки чизҳое ки ба ларза меафтад, ҳамчун чизҳои офаридашуда, аз миён хоҳад рафт, то чизҳое ки ба ларза намеафтад, боқӣ монад.

28. Пас мо малакутеро, ки ба ларза намеафтад, қабул намуда, файзро маҳфуз хоҳем дошт ва бо он Худоро ба таври писандида бо таъзиму тақрим ва тарс ибодат хоҳем кард,

29. Чунки Худои мо оташи фурӯбаранда аст.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Пандҳо ва баракоти хотимавии ҳавворӣ барои имондорон.

1. БИГЗОР бародардӯстӣ барқарор бошад.

2. Меҳмоннавозиро фаромӯш накунед, зеро ки ба воқитаи он баъзе касон, нодониста, фариштагонро меҳмоннавозӣ кардаанд.

3. Бандиёро ба ёд оваред, гӯё ки шумо низ бо онҳо дар занҷирҳо бошед, ва ситамкашонро, мисли он ки худатон бо онҳо як ҷисм мебошед.

4. Бигзор никоҳ аз ҳар ҷиҳат ҳалол бошад, ва ҷойҳои он

беайб; зеро ки зинокорон ва фосиқонро Худо доварӣ хоҳад кард.

5. Хулқатон аз зарпарастӣ дур бошад, ва бо он чи доред, қаноат кунед. Зеро ки Худи Ӯ гуфтааст: ”Туро тарк нахоҳам кард ва туро нахоҳам партофт”,

6. Бинобар ин мо метавонем далерона бигӯем:

”Худованд мададгори ман аст, ва ҳаросон нахоҳам шуд:

одамизод ба ман чӣ метавонад бикунад?”

7. Сардорони худро, ки каломи Худоро ба шумо мавъиза кардаанд, ба ёд оваред: ба анҷоми рафтори онҳо назар карда, ба имонашон тақлид намоед.

8. Исои Масеҳ дирӯз ва имрӯз ва то абад айни ҳамон аст.

9. Ба таълимоти гуногун ва бегона моил нашавед; зеро хуб аст, ки дилҳо бо файз қавӣ гардад, на бо таомҳо, ки аз онҳо касони пурхӯр манфиате надидаанд.

10. Мо қурбонгоҳе дорем, ки хизматгузорони хайма ҳақ надоранд аз он чизе бихӯранд.

11. Ҷасади ҳайвоноте ки хунашонро саркоҳин барои кафорати гуноҳ ба қудс меоварад, берун аз бошишгоҳ сӯзонида мешавад, —

12. Бинобар ин Исо низ, барои он ки одамонро бо Хуни Худ тақдис намояд, берун аз дарвоза уқубат кашид.

13. Пас, хори Ӯро бардошта, берун аз бошишгоҳ сӯи Ӯ бароем;

14. Зеро дар ин ҷо шаҳри доимие надорем, балки ояндаро ҷустуҷӯ менамоем.

15. Бинобар ин ҳамеша ба василаи Ӯ қурбонии шукронаро ба Худо тақдим менамоем, яъне самарои лабҳоеро, ки ба исми Ӯ ҳамду сано мехонанд.

16. Инчунин инсондӯстӣ ва саховатро аз хотир набароред, зеро ки ин гуна қурбониҳо ба Худо писанд меояд.

17. Ба сардорони худ фармонбардор ва мутеъ бошед, зеро онҳо ҳамеша ғами ҷонҳои шуморо мехӯранд, чунки ба ҳисобот додан вазифадор мебошанд; то ки онҳо ин вазифаро бо шодӣ ба ҷо оваранд, на бо оҳу нола, зеро ки ин барои шумо фойданок нест.

18. Дар ҳаққи мо дуо гӯед; зеро мо яқин медонем, ки вичдони нек дорем, чунки дар ҳар бобат меҳоҳем ҳалолкорона рафтор кунем.

19. Ва махсусан ба чо овардани инро илтимос менамоям, то ки ман зудтар назди шумо баргардонида шавам.

20. Ва Худои осоиштагӣ, ки Чӯпони бузурги гӯсфандон — Исои Худованди моро бо хуни аҳди абадӣ аз мурдагон ба по хезонд,

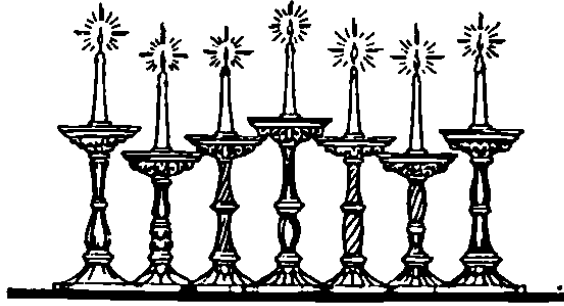
21. Бигзор шуморо дар ҳар кори нек барои иҷрои иродаи Ӯ комил гардонад ва он чи ба Ӯ писандида бошад, дар шумо ба василаи Исои Масеҳ ба амал оварад, ки Ӯро то абад ҷалол бод! Омин.

22. Аз шумо, эй бародарон, илтимос менамоям, ки ин каломи насихатро қабул кунед, зеро ки ба шумо мухтасар низ навиштаам.

23. Бидонед, ки бародари мо Тимотиюс озод шуд; ва агар ӯ зуд биёяд, ҳамроҳи ӯ ба дидани шумо хоҳам омад.

24. Ба ҳамаи сардорони худ ва ба ҳамаи муқаддасон салом расонед. Итолиявиён ба шумо салом мерасонанд.

25. Файз бо ҳамаи шумо бод. Омин.

ВАҲӢИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ЮҲАННО

БОБИ ЯКУМ

Хушо касе ки суханони ин нубувватро мехонад ва мешунавад.

1. ВАҲӢИ Исои Масеҳ, ки Худо ба Ӯ ато намуд, то ба бандагони Худ нишон диҳад, ки ба қарибӣ чиҳо бояд ба вуқӯъ ояд. Ва Ӯ онро ба воситаи фариштаи Худ ба бандаи Худ Юҳанно фиристода, зоҳир сохт,

2. Ки вай ба каломи Худо, ва ба шаҳодати Исои Масеҳ, ва ба ҳар чизе ки дида буд, гувоҳӣ дод.

3. Хушо касе ки мехонад ва касоне ки мешунавад суханони ин нубувватро, ва он чи дар он навишта шудааст, риоят мекунад, зеро ки вақт наздик аст.

Исо бо абрҳо меояд, ва Ӯро ҳар чашм хоҳад дид.

4. Юҳанно ба ҳафт калисое ки дар вилояти Осиё мебошанд: файз ва осоиштагӣ бар шумо бод аз ҷониби Ӯ, ки ҳаст ва буд ва хоҳад омад, ва аз ҷониби ҳафт рӯхе ки дар пеши тахти Ӯ ҳастанд,

5. Ва аз ҷониби Исои Масеҳ, ки шоҳиди амин, Нахустзода аз мурдагон ва Фармонфармои подшоҳони замин аст. Ӯро, ки моро дӯст медорад, ва моро аз гуноҳоямон бо Хуни Худ халосӣ дод,

6. Ва моро подшоҳон ва коҳинони Худо ва Падари Худ гардонд, то абад ҷалол ва салтанат бод! Омин.

7. Инак, Ӯ бо абрҳо меояд, ва Ӯро ҳар чашм хоҳад дид, ва онҳое низ, ки Ӯро найза заданд; ва ҳамаи қабилаҳои рӯи замин дар ҳаққи Ӯ навҳа хоҳанд кард. Оре, омин.

8. «Ман Алфа ва Омега*, ибтидо ва интиҳо ҳастам», мегӯяд Худованд, Он ки ҳаст ва буд ва хоҳад омад, Худованди Кодирӣ Мутлақ.

Рӯзё дар Патмӯс.

9. Ман, Юҳанно, ки бародари шумо ва шарикӣ андӯх ва малакут ва сабри Исои Масеҳ ҳастам, аз барои каломи Худо ва шаҳодати Исои Масеҳ дар ҳазираи Патмӯс будам.

10. Ва дар рӯзи Худованд дар Рӯх будам ва аз қафои худ овози балағде монанди садои карнай шунидам, ки мегуфт: «Ман Алфа ва Омега, Аввалин ва Охири ҳастам»;

11. «Он чи мебинӣ, дар китобе бинавис ва ба ҳафт калисое ки дар вилояти Осиё мебошанд, бифирит: ба Эфсӯс, ва Исмирно, ва Парғомус, ва Тиётиро, ва Сардис, ва Филоделфия, ва Лудкия».

12. Ман рӯчӯъ намудам, то овозеро, ки ба ман сухан мегуфт, бубинам; ва чун рӯчӯъ намудам, ҳафт чароғдони тилло дидам,

13. Ва дар миёни ҳафт чароғдон касеро монанди Писари Одам, ки камзӯли дарозе дар бар дошт ва бар синааш камарбанди тилло баста буд;

14. Сари Ҷ ва мӯи Ҷ мисли пашм ё барф сафед буд; ва чашмони Ҷ мисли шӯълаи оташ;

15. Ва пойҳои Ҷ монанди мисе ки дар кӯра сурх шуда бошад; ва овози Ҷ мисли шувваси обҳои бисъёр;

16. Ва Ҷ дар дасти рости Худ ҳафт ситора дошт, ва аз даҳони Ҷ шамшерӣ дудам берун меомад; ва рӯи Ҷ мисли офтобе буд, ки дар қувваташ медурахшад.

17. Ва ҳангоме ки Ҷ ро дидам, бар пойҳои мисли мурда афтодам, ва Ҷ дасти рости Худро бар ман гузошта, гуфт: «Натарс; Манам Аввалин ва Охири»

18. «Ва Зинда; ва Ман мурда будам, ва инак то абад зинда ҳастам, омин; ва калидҳои дӯзах ва мамонт дар дасти Ман аст.

Сирри рӯзё.

19. «Пас бинавис он чи ту дидаӣ, ва он чи ҳаст, ва он чи баъд аз ин бояд ба вуқӯъ ояд.

---

*8. *Алфа ва Омега* — ҳарфҳои аввалин ва охири алифбои юнонӣ.

20. «Сирри ҳафт ситорае ки дар дасти рости Ман дидӣ, ва ҳафт чароғдони тилло чунин аст: ҳафт ситора фариштагони ҳафт калисо ҳастанд, ва ҳафт чароғдон ҳафт калисо мебошанд».

БОБИ ДУЮМ

*Нома ба калисои Эфсӯс.
(Норасогии муҳаббат).*

1. «БА фариштаи калисои Эфсӯс бинавис: Ӯ, ки дар дасти рости Худ ҳафт ситора дорад ва дар миёни ҳафт чароғдони тилло мегардад, чунин мегӯяд:

2. "Аъмоли туро медонам, ва меҳнати туро, ва сабри туро, ва ин ки ту ба шарирон наметавонӣ тоб оварӣ, ва онҳоро, ки худро ҳавворӣ меноманд, вале чунин нестанд, имтиҳон кардаӣ ва онҳоро дурӯғгӯ ёфтаӣ;

3. "Ва сабр дорӣ, ва барои исми Ман бисъёр чизҳоро аз сар гузарондаӣ, ва бемадор нагаштаӣ.

4. "Аммо иддаое бар ту дорам, ки муҳаббати аввалини худро тарк кардаӣ.

5. "Пас ба ёд ор, ки аз кучо афтадаӣ, ва тавба кун ва аъмоли пештараро ба ҷо овар; вагар на, ба зудӣ назди ту меоям ва чароғдонатро аз ҷояш мечунбонам, агар тавба накунӣ.

6. "Лекин фазилати ту ин аст, ки аз аъмоли николосиён нафрат дорӣ, ки Ман низ аз аъмоли онҳо нафрат дорам.

7. "Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд: касе ки ғолиб ояд, ба вай ато хоҳам кард, ки аз дарахти ҳаёте ки дар биҳишти Худост, бихӯрад"».

*Нома ба калисои Исмирно.
(Таъқиботи яҳудиёни имондор).*

8. «Ва ба фариштаи калисои Исмирно бинавис: Аввалин ва Охирин, ки мурда буд ва зинда шуд, чунин мегӯяд:

9. "Аъмоли туро медонам, ва андӯҳи туро, ва бенавоии туро, — валекин ту сарватдор ҳастӣ, — ва куфри онҳоро, ки худро яҳудӣ мегӯянд, вале чунин нестанд, балки куништи шайтонанд.

10. "Аз машаққатҳое ки бояд ба сарат ояд, натарс. Инак, иблис баъзеро аз миёни шумо дар зиндон хоҳад андохт, то

ки шуморо биозмояд, ва шумо даҳ рӯз дар андӯҳ хоҳед афтод. То дами мамот амин бош, ва тоҷи ҳаётро ба ту хоҳам дод.

11. "Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд: касе ки ғолиб ояд, аз мамоти дуҷум зараре нахоҳад дид".

Нома ба калисои Парғомус.

(Дар миёни имондорон николосиён ҳастанд).

12. «Ва ба фариштаи калисои Парғомус бинавис: Ҷ, ки шамшери дудама дорад, чунин мегӯяд:

13. "Аъмоли туро медонам, ва маскани туро, ки тахти шайтон дар он ҷост; ва ту исми Маро маҳкам нигоҳ доштаӣ ва ҳатто дар айёме ки шоҳиди амини Ман Антипас дар миёни шумо, дар ҷое ки шайтон сокин аст, кушта шуд, имони Маро тарк накардаӣ.

14. "Аммо иддаои каме бар ту дорам, чунки дар он ҷо назди ту пайравони таълимоти Билъом ҳастанд, ки вай Бо-лоқро таълим дода буд, ки дар сари роҳи банӣ-Исроил дом ниҳад, то ки онҳо қурбониҳои бутҳоро бихӯранд ва зино кунанд.

15. "Ҳамчунин назди ту пайравони таълимоти николосиён ҳастанд, ки аз он таълимот Ман нафрат дорам.

16. "Пас тавба кун, вагар на, ба зудӣ назди ту хоҳам омад ва бо шамшери забони Худ бо онҳо ҷанг хоҳам кард.

17. "Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд: касе ки ғолиб ояд, ба вай ато хоҳам кард, ки аз манни ниҳонӣ бихӯрад; ва ба вай санги сафедде хоҳам дод, ва бар ин санг исми наве навишта шудааст, ки онро ҳеҷ кас намедонад, ҷуз касе ки онро гирифтааст".

Нома ба калисои Тиётиро.

(Он чи доред, маҳкам нигоҳ доред).

18. «Ва ба фариштаи калисои Тиётиро бинавис: Писари Худо, ки чашмонаш мисли шӯълаи оташ аст, ва пойҳояш мисли миси барроқ аст, чунин мегӯяд:

19. "Аъмоли туро медонам, ва муҳаббати туро, ва хизмати туро, ва имони туро, ва сабри туро, ва ин ки аъмоли охиринат аз аввалинат бештар аст.

20. "Аммо иддаои каме бар ту дорам, зеро ба зане Изабал ном, ки худро набия меномад, роҳ медиҳӣ; вай бандаго-

ни Маро таълим дода, дар иштибоҳ меандозад, то ки онҳо зино кунанд ва қурбониҳои бутҳоро бихӯранд.

21. "Ман ба вай фурсат додам, ки аз зиннокории худ тавба кунад, валекин вай тавба накард.

22. "Инак, Ман вайро бар бистаре меандозам, ва онҳоро, ки бо вай зино мекунанд, гирифтори андӯҳи азиме мегардонам, агар аз аъмоли худ тавба накунанд.

23. "Ва фарзандони вайро ба қатл мерасонам, ва ҳамаи калисоҳо хоҳанд донист, ки Ман Имтиҳонкунандаи дилҳо ва ботинҳо ҳастам, ва ба ҳар яке аз шумо мувофиқи аъмолаш подош хоҳам дод.

24. "Валекин ба шумо ва касони дигаре ки дар Тиётиро ҳастанд, ва ҳамаи онҳое ки ин таълимотро пайравӣ накардаанд ва, чунон ки мегӯянд, аз умқҳои шайтон хабар надоранд, мегӯям: бар шумо бори дигаре намегузорам;

25. "Фақат он чи доред, маҳкам нигоҳ доред, то даме ки биёям.

26. "Ва касе ки ғолиб ояд ва аъмоли Маро то ба охири оят кунад, ба вай бар халқҳо қудрат хоҳам бахшид,

27. "Ва онҳоро вай бо асои оҳанин чӯпонӣ хоҳад кард, ва онҳо мисли кӯзаи кулол хоҳанд шикаст, — чунон ки Ман низ аз Падари Худ қудрат ёфтаам.

28. "Ва ба вай ситораи субҳро ато хоҳам кард.

29. "Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд"».

БОБИ СЕЮМ

Нома ба калисои Сардис.

(Касе ки ғолиб ояд, либоси сафед дар бар хоҳад кард).

1. «ВА ба фариштаи калисои Сардис бинавис: *У*, ки ҳафт рӯҳи Худо ва ҳафт ситора дорад, чунин мегӯяд: "Аъмоли туро медонам; агарчи ту ном дорӣ, ки зинда ҳастӣ, валекин мурда ҳастӣ.

2. "Бедор бош ва бақиятеро, ки наздик ба мурдан аст, устувор намо, зеро ки Ман аъмоли туро дар пеши Худои Худ комил наёфтаам.

3. "Ба ёд ор, ки он чи дорӣ, чӣ гуна ёфтай ва чӣ гуна шунидаӣ, ва онро нигоҳдорӣ намо ва тавба кун. Ва агар бедор набошӣ, Ман мисли дузд бар сари ту хоҳам омад,

ва ту нахоҳӣ донист, ки дар кадом соат бар сари ту меоям.

4. "Валекин назди ту дар Сардис якчанд нафар ҳастанд, ки либоси худро палид накардаанд ва дар либоси сафед бо Ман ҳоҳанд гашт, чунки онҳо сазовори ин мебошанд.

5. "Касе ки ғолиб ояд, либоси сафед дар бар хоҳад кард; ва Ман номи вайро аз дафтари ҳаёт пок нахоҳам кард ва номи вайро ба ҳузури Падари Худ ва ба ҳузури фариштагони Ӯ эътироф хоҳам кард.

6. "Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳочӣ мегӯяд"».

Нома ба калисои Филоделфия.

(Касе ки ғолиб ояд, Худованд вайро рӯкне дар маъбади Худо мегардонад).

7. «Ва ба фариштаи калисои Филоделфия бинавис: он Қуддус ва Ҳақ, ки калиди Довудро дорад, ки мекушояд — ва ҳеҷ кас нахоҳад баст, ва мебандад — ва ҳеҷ кас нахоҳад кушод, чунин мегӯяд:

8. "Аъмоли туро медонам; инак, Ман дареро барои ту кушодаам, ва ҳеҷ кас наметавонад онро бандад; ту қуввати каме дорӣ, ва каломи Маро риоят намудаӣ, ва исми Маро инкор накардаӣ.

9. "Инак, Ман тавре амал мекунам, ки аз куништи шайтон, аз онҳое ки худро яҳудӣ мегӯянд, вале чунин нестанд, балки дурӯғ мегӯянд, — инак, Ман тавре амал мекунам, ки онҳо омада, пеши пойҳои ту таъзим намоянд ва бидонанд, ки Ман туро дӯст доштаам:

10. "Ва азбаски ту каломи сабри Маро нигоҳдорӣ намудаӣ, Ман низ туро аз соати озмоиш нигоҳдорӣ хоҳам кард, ки он бар тамоми ҷаҳон хоҳад омад, то ки сокинони рӯи заминро имтиҳон кунад.

11. "Инак, ба зудӣ меоям; он чи дорӣ, маҳкам нигоҳ дор, то ки касе тоҷи туро нагирад.

12. "Касе ки ғолиб ояд, вайро дар маъбади Худои Худ рӯкне хоҳам гардонд, ва дигар вай берун нахоҳад рафт; ва исми Худои Худро ва исми шаҳри Худои Худро, яъне Ерусалими навро, ки аз осмон аз ҷониби Худои Ман нузул мекунад, ва исми нави Худро бар вай хоҳам навишт.

13. "Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳочӣ мегӯяд"».

*Нома ба калисои Лудкия.
(Ғаюр бош ва тавба кун).*

14. «Ва ба фариштаи калисои Лудкия бинавис: Омин, ки шоҳиди амин ва ҳақ, ибтидои хилқати Худост, чунин мегӯяд:

15. "Аъмоли туро медонам; ту на сард ҳастӣ на гарм; о, кошки ту сард ё гарм мебудӣ!

16. "Лекин азбаски ту ширгарм ҳастӣ, яъне на гарм ва на сард, бинобар ин туро аз даҳони Худ қай хоҳам кард.

17. "Зеро ки ту мегӯӣ: «Ман сарватдор ҳастам, сарват ғун кардаам ва ба ҳеҷ чиз эҳтиёҷ надорам»; аммо намедонӣ, ки ту бадбахт ва ҳақир ва мискин ва нобино ва бараҳна ҳастӣ.

18. "Ба ту маслиҳат медиҳам, ки аз Ман тиллои дар оташ сурхшударо бихарӣ, то ки сарватдор шавӣ; ва либоси сафедро, то ки бипӯшӣ, ва расвоии бараҳнагии ту аён нашавад; ва сурмаро, то ки ба чашмони худ кашада, бино шавӣ.

19. "Ҳар киро Ман дӯст дорам, мазаммат мекунам ва чазо медиҳам. Пас ғаюр бош ва тавба кун.

20. "Инак, назди дар истода, тақ-тақ мекунам: агар касе овози Маро шунида, дарро воз кунад, назди ӯ даромада, бо ӯ таоми шом хоҳам хӯрд, ва ӯ бо Ман.

21. "Касе ки ғолиб ояд, ба вай ато хоҳам кард, ки бо Ман бар тахти Ман биншинад, чунон ки Ман низ ғолиб омада, бо Падари Худ бар тахти Ӯ нишастам.

22. "Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд».

БОБИ ЧОРУМ

Худое ки бар тахт нишастааст.

1. БАЪД аз ин ман назар андохтам, ва инак, даре бар осмон кушода шуд, ва он овози пештара, ки ҳамчун садои карнай шунида будам, ки бо ман сухан меронд, гуфт: «Ба ин чо сууд намо, то он чиро, ки баъд аз ин бояд ба вуқӯъ ояд, ба ту нишон диҳам».

2. Ва дарҳол ман дар Рӯҳ шудам; ва инак, тахте дар осмон меистод, ва бар тахт Нишинандае буд;

3. Ва намуди Он Нишинанда монанди санги яшм ва ақиқ буд, ва рангинкамоне гирдогирди тахт, ва намуди он монанди зумуррад.

Пироне ки бар тахтҳо нишастаанд.

4. Ва гирдогирди тахт бисту чор тахт; ва бар тахтҳо бисту чор пирро нишаста дидам, ки либосҳои сафед дар бар карда буданд ва бар сарҳашон тоҷҳои тилло доштанд.

5. Ва аз тахт барқҳо ва раъдҳо ва овозҳо мебаромаданд, ва ҳафт машғали оташин дар пеши тахт фурӯзон буданд, ки онҳо ҳафт рӯҳи Худо мебошанд.

Чор ҳайвоне ки Қодири Мутлақро ҷалол медиҳанд.

6. Ва дар пеши тахт баҳре аз шиша, монанди булӯр; ва дар миёнаи тахт ва гирдогирди тахт чор ҳайвон, ки аз пеш ва аз пас пур аз чашмон буданд.

7. Ва ҳайвони якум монанди шер, ва ҳайвони дуюм монанди гӯсола, ва ҳайвони сеюм қиёфе мисли одам дошт, ва ҳайвони чорум монанди уқобе ки дар парвоз бошад.

8. Ва ҳар яке аз он чор ҳайвон гирдогирд шаш бол дошт, ва онҳо аз дарун пур аз чашмонанд, ва шабу рӯз ором нагирифта, мегӯянд:

«Куддус аст, куддус аст, куддус аст Худованд Худои Қодири Мутлақ, ки Ӯ буд, ҳаст ва хоҳад омад».

Ҳайвонҳо ва пирон ба Худои ҷовидонӣ сачда мекунанд.

9. Ва ҳангоме ки он ҳайвонҳо ба Нишинандаи тахт, ки то абад Зинда аст, ҷалол ва шавкат ва сипос медиҳанд, —

10. Он бисту чор пир пеши Нишинандаи тахт афтада, ба Ӯ, ки то абад Зинда аст, сачда мекунанд, ва тоҷҳои ҳудро пеши тахт гузошта, мегӯянд:

11. «Эй Худованд, Ту сазовори он ҳастӣ, ки ҷалол, шавкат ва кудрат биёбӣ, зеро ки Ту ҳама чизро офаридаӣ, ва ҳама чиз бар тибқи иродаи Ту вучуд дорад ва офарида шудааст».

БОБИ ПАНЧУМ

Китобе ки бо ҳафт мӯҳр баста шудааст.

1. Ва дар дасти рости Нишинандаи тахт китобе дидам, ки аз дарун ва аз берун навишта ва бо ҳафт мӯҳр баста шуда буд.

2. Ва фариштаи қавие дидам, ки бо овози баланд нидо

мекунад: «Кист сазовори он ки ин китобро воз кунад ва мӯҳрҳои онро бардорад?»

3. Ва ҳеҷ кас на дар осмон, на бар замин, на дар зери замин натавонист он китобро воз кунад ва ба он назар андозад.

4. Ва ман бисъёр гиристам дар бораи он ки ҳеҷ каси сазоворе ёфт нашуд, ки он китобро воз карда хонад ё лоақал ба он назар андозад.

Барраи Худо, Масеҳ китобро мекушояд.

5. Ва яке аз он пирон ба ман гуфт: «Гирья накун; инак, шере аз сибти Яхудо, ки решаи Довуд аст, ғолиб омад, то китобро воз кунад ва ҳафт мӯҳри онро бардорад».

6. Ва назар андохтам, ва инак, дар миёнаи тахт ва он чор ҳайвон ва дар миёнаи он пирон Баррае, мисли забҳшуда, истодааст ва ҳафт шох ва ҳафт чашм дорад, ки онҳо ҳафт рӯҳи Худо ҳастанд, ки ба тамоми замин фиристода шудаанд.

7. Ва Ӯ омада, китобро аз дасти рости Нишинандаи тахт гирифт.

Ҳайвонҳо ва пирон суруди наве барои Барра мехонанд.

8. Ва ҳангоме ки Ӯ китобро гирифт, он чор ҳайвон ва бисту чор пир пеши Барра афтоданд, дар ҳолате ки ҳар яке барбатҳо ва косоҳои тиллои пур аз бухур дошт, ки онҳо дуоҳои муқаддасон ҳастанд;

9. Ва суруди наве хонда, мегӯянд:

«Ту сазовори он ҳастӣ, ки китобро воз кунӣ ва мӯҳрҳоро аз он бардорӣ;

зеро ки Ту забҳ шудӣ ва бо Хуни Худ моро барои Худо аз ҳар сибт

ва забон ва қавм ва қабила харидӣ,

10. «Ва моро подшоҳон ва коҳинони Худои мо гардондӣ; ва мо бар замин салтанат хоҳем ронд».

Фариштагон Барраро ҷалол медиҳанд.

11. Ва дидам, ва овози фариштагони бисъерро шунидам, ки гирдогирди тахт ва он ҳайвонҳо ва пирон буданд, ва шумораи онҳо беварҳо-бевар ва ҳазорҳо-ҳазор буд,

12. Ки бо овози баланд мегуфтанд:

«Барраи забҳшуда сазовори он аст, ки қудрат,

· ва сарват, ва ҳикмат, ва қувват, ва шавкат,
ва чалол, ва баракат биёбад».

Коинот Нишинандаи тахт ва Барраро ҳамду сано мегӯяд.

13. Ва ҳар офаридае ки дар осмон, ва бар замин, ва дар зери замин, ва дар баҳр аст, ва ҳар он чи дар онҳост, шунидам, ки мегуфт:

«Нишинандаи тахт ва Барраро баракат ва шавкат ва чалол ва салтанат бод то абад».

14. Ва он чор ҳайвон гуфтанд: «Омин». Ва он бисту чор пир афтода, ба Ҷ, ки то абад Зинда аст, сачда карданд.

БОБИ ШАШУМ

Мӯҳри якум — саворе бар асти сафед.

1. ВА дидам, ки Барра яке аз ҳафт мӯҳрро бардошт, ва шунидам, ки яке аз он чор ҳайвон бо овози монанди раъд мегӯяд: «Биё ва бубин».

2. Ва назар андохтам, ва инак, аспи сафед, ва бар он — саворе ки камон дорад, ва ба ӯ тоҷ дода шудааст: ва ӯ ғалабакунон берун омад, то ғалаба кунад.

*Мӯҳри дуюм — асти куранд
(осоиштагӣ аз замин гирифта шуд).*

3. Ва ҳангоме ки Ҷ мӯҳри дуюмро бардошт, ҳайвони дуюмро шунидам, ки мегӯяд: «Биё ва бубин».

4. Ва аспи дигари куранд берун омад, ва ба савори он ихтиёр дода шудааст, ки осоиштагиро аз замин бигирад, то ки якдигарро ба қатл расонанд; ва ба вай шамшери бузурге дода шудааст.

Мӯҳри сеюм — саворе бар асти сиёҳмушкин (қажтӣ).

5. Ва ҳангоме ки Ҷ мӯҳри сеюмро бардошт, ҳайвони сеюмро шунидам, ки мегӯяд: «Биё ва бубин». Ва назар андохтам, ва инак, аспи сиёҳмушкин, ва савори он дар дасташ тарозуе дорад.

6. Ва овозе аз миёни он чор ҳайвон шунидам, ки мегӯяд: «Як андозаи гандум ба як динор, ва се андозаи чав ба як динор; вале ба равғани зайтун ва шароб зарар нарасон».

Мӯҳри чорум — саворе бар асти саманд (мамот).

7. Ва ҳангоме ки *У* мӯҳри чорумро бардошт, овози ҳайвони чорумро шунидам, ки мегӯяд: «Биё ва бубин».

8. Ва назар андохтам, ва инак, аспи саманд, ва бар он — саворе ки номаш мамот аст; ва дӯзах аз қафояш меомад, ва ба вай ихтиёри чорьяки замин дода шудааст, то ки бо шамшер ва қаҳтӣ, ва бо вабо ва ҳайвоноти ваҳшии замин одамонро бидушад.

Мӯҳри панҷум — риёзаткашон дар таги қурбонгоҳ.

9. Ва ҳангоме ки *У* мӯҳри панҷумро бардошт, дар таги қурбонгоҳ чонҳои онҳоро, ки барои каломи Худо ва барои шаҳодате ки доштанд, кушта шуда буданд, дидам.

10. Ва онҳо бо овози баланд фиғон кашида гуфтанд: «То ба кай, эй Парвардигори Қуддус ва Ҳақ, доварӣ намекуни ва интиқоми хуни моро аз сокинони замин намегирӣ?»

11. Ва ба ҳар яке аз онҳо либоси сафед дода шуд, ва ба онҳо гуфта шуд, ки боз муддати каме ором бошанд, то даме ки шумораи онҳо ва ҳамкорони онҳо ва бародарони онҳо, ки мисли онҳо кушта хоҳанд шуд, пурра шавад.

*Мӯҳри шашум — ғазаби Барра
(ҳодисаҳои нурдаҳшати табиат).*

12. Ва ҳангоме ки *У* мӯҳри шашумро бардошт, назар андохтам, ва инак, заминчунбии азиме ба вуқӯъ омад, ва офтоб мисли палоси паҷмин сиёҳ шуд, ва моҳтоб мисли хун гашт;

13. Ва ситораҳои осмон ба замин афтоданд, мисли дарахти анҷире ки аз шамоли саҳт чунбиш карда, анҷирҳои хоми худро мепартояд;

14. Ва осмон мисли тӯморе печида, нопадид шуд; ва ҳар кӯҳ ва ҷазира аз ҷои худ чунбид;

15. Ва подшоҳони замин, ва олиҷоҳон, ва сарватдорон, ва мириҳазорон, ва зӯроварон, ва ҳар ғулом ва озод дар мағораҳо ва дараҳои кӯҳҳо пинҳон шуданд,

16. Ва ба кӯҳҳо ва сангҳо мегӯянд: «Бар мо биафтед ва моро аз ҳузури Нишинандаи тахт ва аз ғазаби Барра пинҳон кунед;

17. «Зеро ки рӯзи бузурги ғазаби *У* омадааст, ва кист, ки битавонад истодагӣ намояд?»

БОБИ ҲАФТУМ

Пеш аз бардоштани мӯҳри ҳафтум — мӯҳр бар пешони бандагони Худо.

1. ВА баъд аз ин чор фариштаи дар чор гӯшаи замин истодаро дидам, ки чор боди заминро нигоҳ медоштанд, то ки ба замин, ба баҳр ва ба ҳеч дарахте бод навазад.

2. Ва фариштаи дигаре дидам, ки аз ҷониби тулӯи офтоб сууд менамояд ва мӯҳри Худои Ҳайро дорад. Ва бо овози баланд ба чор фариштае ки вазифашон ба заминро баҳр зарар расондан буд, нидо карда, мегӯяд:

3. «Ба замин, ба баҳр, ба дарахтон зараре нарасонед, то даме ки бар пешони бандагони Худои мо мӯҳр занем».

Начотъёфтагон аз дувоздаҳ сибти Исроил.

4. Ва шумораи мӯҳр зада шудагонро шунидам: саду чилу чор ҳазор мӯҳр зада шудагон аз ҳамаи сибтҳои банӣ-Исроил:

5. Аз сибти Яҳудо дувоздаҳ ҳазор мӯҳр зада шудагон; аз сибти Реубен дувоздаҳ ҳазор мӯҳр зада шудагон; аз сибти Ҷод дувоздаҳ ҳазор мӯҳр зада шудагон;

6. Аз сибти Ошер дувоздаҳ ҳазор мӯҳр зада шудагон; аз сибти Нафтоли дувоздаҳ ҳазор мӯҳр зада шудагон; аз сибти Менаше дувоздаҳ ҳазор мӯҳр зада шудагон;

7. Аз сибти Шимъун дувоздаҳ ҳазор мӯҳр зада шудагон; аз сибти Левӣ дувоздаҳ ҳазор мӯҳр зада шудагон; аз сибти Исокор дувоздаҳ ҳазор мӯҳр зада шудагон;

8. Аз сибти Забулун дувоздаҳ ҳазор мӯҳр зада шудагон; аз сибти Юсуф дувоздаҳ ҳазор мӯҳр зада шудагон; аз сибти Бинъемин дувоздаҳ ҳазор мӯҳр зада шудагон.

Имондорон аз миёни ҳамаи қавмҳо аз азоби азим начот хоҳанд ёфт.

9. Баъд аз ин ман назар андохтам, ва инак, анбӯҳи бузурги мардум, ки онро ҳеч кас наметавонист ба шумор оварад, аз ҳамаи қабिलाҳо ва сибтҳо, ва қавмҳо ва забонҳо дар пеши тахт ва дар пеши Барра истодаанд, ки дар тан либосҳои сафед доранд ва шоҳаҳои нахл ба даст гирифтаанд.

10. Ва онҳо бо овози баланд нидо карда, мегӯянд: «Начот аз онҳо Худои мо, ки бар тахт нишастааст, ва аз онҳо Барра аст!»

11. Ва ҳамаи фариштаҳо гирдогирди тахт ва он пирон ва чор ҳайвон меистоданд, ва пеши тахт бар рӯи худ афтода, ба Худо сачда карданд,

12. Ва гуфтанд: «Омин! Баракат, ва ҷалол, ва ҳикмат, ва сипос, ва шавкат, ва қудрат, ва қувват то абад аз они Худои мо бод! Омин».

13. Ва яке аз он пирон ба сухан оғоз карда, аз ман пурсид: «Ин сафедпӯшон кистанд, ва аз кучо омадаанд?»

14. Ба ӯ гуфтам: «Эй оғо, ту медонӣ». Ва ӯ ба ман гуфт: «Инҳо касоне ҳастанд, ки аз азоби азим омадаанд; инҳо либосҳои худро шуста, бо хуни Барра сафед кардаанд;

15. «Бинобар ин онҳо дар пеши тахти Худо меистанд ва шабу рӯз дар маъбади ӯ ба ӯ хизмат мекунанд, ва Нишинандаи тахт дар миёни онҳо сокин хоҳад буд;

16. «Онҳо дигар гурусна ва ташна нахоҳанд монд, ва онҳоро офтоб ва ҳеч гармо нахоҳад сӯзонд:

17. «Зеро Баррае ки дар миёнаи тахт аст, онҳоро ҷӯпонӣ хоҳад кард, ва онҳоро ба чашмаҳои оби ҳаёт хоҳад бурд, ва Худо ҳар ашкро аз чашмонашон пок хоҳад кард».

БОБИ ҲАШТУМ

Мӯҳри ҳафтум — хомӯшӣ.

1. Ва ҳангоме ки ӯ мӯҳри ҳафтумро бардошт, дар осмон тақрибан ним соат хомӯшӣ барқарор шуд.

Шаш карнаи аввалин.

Фаришта бо маҷмари тилло дуоҳои ҳамаи муқаддасонро ба забон меронад.

2. Ва ҳафт фариштаро дидам, ки дар пеши Худо истодаанд, ва ба онҳо ҳафт карнаӣ дода шудааст.

3. Ва фариштаи дигаре омада, назди қурбонгоҳ истод, дар ҳолате ки маҷмари тилло дар дасташ буд; ва ба вай бухури бисъёре дода шудааст, то ки онро бо дуоҳои ҳамаи муқаддасон бар қурбонгоҳи пеши тахт тақдим кунад.

4. Ва дуди бухур бо дуоҳои муқаддасон аз дасти фаришта ба хузури Худо сууд намуд.

5. Ва фаришта маҷмарро гирифта, аз оташи қурбонгоҳ пур кард, ва бар замин партофт; ва садоҳо, ва раъдҳо ва барқҳо, ва заминҷубӣ ба вуқӯъ омад.

6. Ва он ҳафт фариштае ки ҳафт карнай доштанд, ба навохтан тайёр шуданд.

Карнаи якум — жола ва оташ омехта бо хун.

7. Фариштаи якум карнай навохт, ва жола ва оташ омехта бо хун ба вучуд омад, ва ба замин борид; ва сеяки дарахтон сӯхт, ва тамоми алафи сабз сӯхт.

Карнаи дуюм — кӯҳи азими оташ дар баҳр сарнагун шуд.

8. Фариштаи дуюм карнай навохт, ва чизе монанди кӯҳи азими оташ дар баҳр сарнагун шуд; ва сеяки баҳр ба хун мубаддал гашт,

9. Ва сеяки махлуқоти ҷондори баҳр мурданд, ва сеяки киштиҳо нобуд шуданд.

Карнаи сеюм — ситораи «Явшон».

10. Фариштаи сеюм карнай навохт, ва аз осмон ситораи бузурге афтод, ки монанди машғал фурузон буд, ва он бар сеяки дарёҳо ва бар чашмаҳои обҳо афтод.

11. Ва номи ин ситора Явшон буд; ва сеяки обҳо ба явшон мубаддал гашт, ва бисёре аз одамон аз обҳо мурданд, чунки обҳо талх шуда буд.

Карнаи чорум ва сеяки офтоб, моҳтоб ва ситораҳо зарар мерасонад.

12. Фариштаи чорум карнай навохт, ва сеяки офтоб ва сеяки моҳтоб ва сеяки ситораҳо зарар дид, ба тавре ки сеяки онҳо торик шуд, ва сеяки рӯз, — ва ҳамчунин шаб, — равшан набуд.

13. Ва як фариштаро дидам ва шунидам, ки дар миёнаи осмон парвоз карда, бо овози баланд мегӯяд: «Вой, вой, вой бар ҳоли сокинони замин аз садоҳои дигари карнайҳои се фаришта, ки хоҳанд навохт!»

БОБИ НУҲУМ

Карнаи панҷум — малахҳо ва фариштаҳои варта.

1. ФАРИШТАИ панҷум карнай навохт, ва ситораи аз осмон ба замин афтодаро дидам, ва ба вай калиди ҷоҳи варта дода шудааст:

2. Вай чоҳи вартаро воз кард, ва аз чоҳ дуде мисли дуди танӯри бузурге берун омад; ва офтоб ва ҳаво аз дуди чоҳ торик шуд.

3. Ва аз дуд бар замин малахҳо баромаданд, ва ба онҳо он қудрате дода шудааст, ки каждумҳои замин доранд.

4. Ва ба онҳо гуфта шудааст, ки ба алафи замин, ва ба ҳеч сабзае, ва ба ҳеч дарахте зарар нарасонанд, балки фақат ба одамоне ки бар пешони шуд мӯҳри Худоро надоранд.

5. Ва ба онҳо ихтиёр дода шудааст, ки одамонро накушанд, балки фақат панҷ моҳ азоб диҳанд; ва азоби онҳо монанди азоби каждум аст, вақте ки одамро заҳр мезанад.

6. Дар он айём одамон толиби марг хоҳанд шуд, вале онро нахоҳанд ёфт; мурданро орзу хоҳанд кард, вале мамот аз онҳо хоҳад гурехт.

7. Намуди он малахҳо монанди аспҳое буд, ки барои ҷанг ораста шуда бошанд; бар каллаҳошон гӯё ки тоҷҳои тилло буд, ва рухсорҳошон мисли рухсорҳои одамон;

8. Ва мӯйҳошон мисли мӯйҳои занон, ва дандонҳошон мисли дандонҳои шер;

9. Ва ҷавшанҳошон мисли ҷавшанҳои оҳанин, ва сандои болҳошон мисли тақар-тақари аробаҳои ҷангӣ, вақте ки аспҳои бисъёр ба қорзор мераванд;

10. Онҳо думҳое доштанд мисли каждумҳо, ва дар думҳошон — нешҳо, ва қудраташон ин буд, ки ба одамон панҷ моҳ зарар расонанд.

11. Онҳо бар худ подшоҳе доштанд, ки фариштаи варта аст; номи он ба забони ибронӣ Абаддӯн ва ба забони юнонӣ Апӯллийӯн аст.

12. Як мусибат гузашт; инак, аз қафои он боз ду мусибат меояд.

Карнаи шашум — чор фариштаи ҳалокатовар.

13. Фариштаи шашум карнай навохт, ва аз чор шоҳи қурбонгоҳи тилло, ки дар пеши Худо истода буд, овозе шунидам,

14. Ки ба фариштаи шашуми карнайдор мегуфт: «Он чор фариштаро, ки назди даръеи бузурги Фурот дар қайду банд мебошанд, озод намо».

15. Ва он чор фаришта озод гардиданд, ки барои соат ва рӯз ва моҳ ва соли муайян тайёр шуда буданд, то ки сеяки одамонро бикӯшанд.

16. Шумораи қӯшуни савора ду бевари беварҳо* буд: ман шумораи онро шунидам.

17. Ба ҳамин тариқа ман дар рӯё аспон ва саворони онҳоро дидам, ки ҷавшанҳое ба ранги оташ ва ёкути зард ва кибрит доштанд; каллаҳои аспон мисли каллаҳои шерон буд, ва аз даҳони онҳо оташ, дуд ва кибрит мебаромад.

18. Аз ин се бало, яъне оташ, дуд ва кибрит, ки аз даҳони онҳо мебаромад, сеяки одамон мурданд;

19. Зеро ки қудрати аспон дар даҳонашон ва дар думҳошон буд; ва думҳошон монанди морҳо буда, калла доштанд, ва ба воситаи онҳо осеб мерасонданд.

20. Ва боқии одамон, ки аз ин балоҳо намурда буданд, аз аъмоли дастҳои худ тавба накарданд, ва ибодати девҳо ва бутҳои тилло, нуқра, мис, санг ва ҷӯбро, ки ба дидан, шунидан ва роҳ рафтан қодир нестанд, тарк нанамуданд.

21. Ва онҳо аз одамкушиҳо, ҷодугариҳо, зинокорӣ ва дуздҳои худ тавба накарданд.

БОБИ ДАҲУМ

Фаришта бо китоби кушода.

1. Ва фариштаи қавии дигаре дидам, ки аз осмон нузул мекард, ва бо абре фаро гирифта шуда буд, рангинкамоне бар сараш буд ва рухсораш монанди офтоб ва пойҳояш мисли сунтҳои оташин;

2. Дар дасташ китоби кушодае буд. Ва пой росташро бар баҳр гузошт, ва пой чапашро бар замин,

3. Ва бо овози баланд нидо кард, чунон ки шер наъра мекашад; ва ҳангоме ки вай нидо кард, ҳафт раъд бо садоҳои худ сухан гуфтанд.

4. Ва ҳангоме ки ҳафт раъд бо садоҳои худ сухан гуфтанд, мехостам бинависам; лекин овозе аз осмон шунидам, ки ба ман мегӯяд: «Он чи ҳафт раъд гуфтанд, мӯҳр зан ва инро нанавис».

5. Ва он фаришта, ки ўро дидам бар баҳр ва бар замин истода буд, дасташро сӯи осмон бардошт,

6. Ва ба Ў, — ки то абад Зинда аст, ва осмон ва ҳар чиро, ки дар он аст, ва замин ва ҳар чиро, ки дар он аст,

---

*16. Яъне дусад миллион нафар.

ва баҳр ва ҳар чиро, ки дар он аст, офаридааст, — қасам ёд кард, ки дигар вақт нахоҳад буд,

7. Балки дар айёме ки садои фариштаи ҳафтум барояд, яъне вақте ки вай карнай навозад, сирри Худо анҷом хоҳад ёфт, чунон ки Ӯ ба бандағони Худ — анбиё башорат додааст.

Овозе аз осмон ба нубувват кардан амр мефармояд.

8. Ва овозе ки аз осмон шунидам, боз ба ман сухан ронда, гуфт: «Бирав ва китоби кушодаро аз дасти фариштае ки бар баҳр ва бар замин истодааст, бигир».

9. Ва назди фаришта рафта, ба вай гуфтам: «Китобро ба ман деҳ». Гуфт: «Онро бигир ва бихӯр; он дар шикамат талх хоҳад шуд, аммо дар даҳонат мисли асал ширин хоҳад буд».

10. Ва китобро аз дасти фаришта гирифта, хӯрдам; ва он дар даҳонам мисли асал ширин буд; лекин вақте ки онро хӯрдам, шикамам талх шуд.

11. Ва ба ман гуфт: «Ту боз дар бораи қавмҳо, ва қабилаҳо, ва забонҳо, ва подшоҳони бисъёр бояд нубувват кунӣ».

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Андоза кардани маъбад.

1. ВА ба ман нае дода шуд, ки монанди асо буд, ва гуфта шуд: «Барҳез ва маъбади Худо ва қурбонгоҳро андоза намо ва касонеро, ки дар он ибодат мекунанд, бишумор;

2. «Вале рӯи ҳавлии маъбадро истисно бикун ва андоза накун, зеро ки он ба ҳалқҳо дода шудааст: онҳо шаҳри муқаддасро чилу ду моҳ поймол хоҳанд кард.

Ду шоҳиди Худо бар замин нубувват мекунанд.

3. «Ва ба ду шоҳиди Худ қудрате ато хоҳам кард, ва онҳо ҳазору дусаду шаст рӯз нубувват хоҳанд намуд, дар ҳолате ки палос дар бар карда бошанд».

4. Инҳо ду дараҳти зайтун ва ду чароғдоне ҳастанд, ки дар пеши Худованди замин истодаанд.

5. Ва агар касе бихоҳад онҳоро озор диҳад, аз даҳонашон оташ баромада, душманони онҳоро меҳӯрад; ба ин тариқ, ҳар кӣ бихоҳад онҳоро озор диҳад, кушта мешавад.

6. Онҳо қудрат доранд осмонро бандубаст кунанд, то

ки дар рӯзҳои нубувваташон ба замин борон наборад; ва бар обҳо қудрат доранд, ки онҳоро ба хун табдил диҳанд, ва заминро, ҳар вақте ки бихоҳанд, ба ҳар гуна бало гирифта кунанд.

7. Ва ҳангоме ки онҳо шаҳодати худро анҷом диҳанд, ҳайвони ваҳшии ки аз варта мебарояд, бо онҳо ҷангида, бар онҳо ғолиб хоҳад омад, ва онҳоро хоҳад кушт.

8. Ва ҷасадҳои онҳо дар кӯчаи шаҳри бузург, ки ба киноя Садӯм ва Миср ном дорад, ва дар он ҷо Худованди мо низ маслӯб шудааст, воқеъ хоҳад буд.

9. Ва мардуми зиёде аз қавмҳо, ва сибтҳо, ва забонҳо, ва қабिलाҳо се ва ним рӯз ба ҷасадҳои онҳо назар хоҳанд кард ва нахоҳанд гузошт, ки ҷасадҳои онҳоро ба гӯр супоранд.

10. Ва сокинони ҷаҳон аз ин шод ва хурсанд шуда, ба якдигар инъомҳо хоҳанд фиристод, чунки ин ду набӣ сокинони ҷаҳонро азият додаанд.

11. Валекин баъд аз се ва ним рӯз рӯҳи ҳаёт аз ҷониби Худо андаруни онҳо дохил шуд, ва ҳар дуяшон ба по бархостанд; ва касонро, ки ба онҳо назар мекарданд, тарси азиме фаро гирифт.

12. Ва онҳо овози баланде аз осмон шуниданд, ки ба онҳо мегуфт: «Ба ин ҷо сууд кунед». Ва онҳо бар абр ба осмон сууд карданд; ва душманонашон ба онҳо назар мекарданд.

Заминчунбии азим.

13. Ва дар ҳамон соат заминчунбии азиме рӯй дод, ва даҳъаки шаҳр фуру ғалтид, ва дар заминчунбӣ ҳафт ҳазор одам нобуд шуд; ва боқимондагон ба ҳарос афтоданд ва Худои Осмонро ҳамду сано хонданд.

14. Мусибати дуҷум гузашт; инак, мусибати сеҷум ба зудӣ меояд.

15. Ва фариштаи ҳафтум карнай навохт, ва дар осмон овозҳои баланд баромаданд, ки мегуфтанд: «Салтанати ҷаҳон салтанати Худованди мо ва Масеҳи Ӯ гардидааст, ва Ӯ то абад салтанат хоҳад ронд».

16. Ва он бисту чор пир, ки дар пеши Худо бар тахтҳои худ нишастаанд, бар рӯи худ афтада, Худоро ибодат карданд.

17. Ва гуфтанд: «Туро шукр мегӯем, эй Худованд Худои Қодири Мутлақ, ки Ту ҳастӣ ва будӣ ва хоҳӣ омад, ва Ту бар тибқи қуввати бузурги Худ амал карда, бар тахти салтанат нишастӣ.

18. «Ва халқҳо дар қаҳр шуданд; ва ғазаби Ту омад, ва вақти он расид, ки мурдагонро доварӣ намоӣ ва ба бандагони Худо, яъне ба анбиё ва муқаддасон ва касоне ки аз исми Ту метарсанд, ҳам ба хурдон ва ҳам ба бузургон подош диҳӣ ва нобудкунандагони заминро нобуд кунӣ».

19. Ва маъбади Худо дар осмон воз шуд, ва сандуқи аҳди ӯ дар маъбади ӯ зоҳир гардид; ва барқҳо ва садоҳо, ва раъдҳо ва заминчунбӣ ва жолаи бузурге ба вуқӯъ омад.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Зан ва кӯдаки вай.

Зане ки либосаш офтоб аст.

1. ВА аломати бузурге дар осмон зоҳир шуд: зан, ки либосаш офтоб аст, моҳтоб дар зери пойҳояш, ва тоҷе иборат аз дувоздаҳ ситора бар сараш.

2. Вай ҳомиладор буд, ва аз дард ва азоби зоиш фаръед мезад.

Аждаҳои ҳафтсар занро бо кӯдаки вай таъқиб мекунад.

3. Ва аломати дигаре дар осмон зоҳир шуд: инак, аждаҳои бузурги сурх, ки ҳафт калла ва даҳ шох дорад, ва бар каллаҳояш ҳафт афсар;

4. Думи он сеяки ситораҳоро аз осмон кашида, бар замин афканд. Ин аждаҳо пеши зане ки бояд мезонд, истод, то ки ҳангоми зондани вай кӯдаки вайро фуру барад.

5. Вай писаре зонд, ки ӯ бояд ҳамаи халқҳоро бо асои оҳанин чӯпонӣ кунад: ва писари вай сӯи Худо ва тахти ӯ бурда шуд.

6. Ва он зан ба биёбон гурехт, ки дар он ҷо барои вай аз ҷониби Худо маконе муҳайё гардидааст, то ки ба вай ҳазору дусаду шаст рӯз ғизо дода шавад.

Фариштаи муқарраб Микоил аждаҳоро бар замин сарнагун мекунад.

7. Ва дар осмон ҷанг шуд: Микоил ва фариштаҳояш ба муқобили аждаҳо мечангиданд, ва аждаҳо ва фариштаҳояш мечангиданд,

8. Аммо натавонистанд истодагӣ кунанд, ва дар осмон барои онҳо дигар ҷое ёфт нашуд.

9. Ва аждаҳои бузург сарнагун шуд, яъне он мори қадимӣ, ки иблис ва шайтон ном дорад ва тамоми ҷаҳонро фиреб мекунад. Вай ва фариштаҳояш бо вай сарнагун шуданд.

10. Ва овози баланде дар осмон шунидам, ки мегӯяд: «Акнун наҷот ва қувват ва Малакути Худои мо ва қудрати Масеҳи Ӯ фаро расид, чунки маломатгари бародарони мо, ки дар ҳаққи онҳо шабу рӯз дар пеши Худои мо маломат мекард, сарнагун шуд;

11. «Онҳо бар вай ба василаи хуни Барра ва каломи шаҳодати худ ғолиб омаданд ва ҷони худро то ба ҳадди мамот гиромӣ надоштанд.

12. «Пас, шодӣ кунед, эй афлок ва сокинони он! Вой бар ҳоли сокинони замин ва баҳр, чунки назди шумо иблис бо хашми зӯре нузул кардааст, чун медонад, ки вақташ кам мондааст!»

Аждаҳои иблис боз занро бо кӯдаки вай ва боқии насли вай таъқиб мекунад.

13. Ва чун аждаҳо дид, ки бар замин сарнагун шуд, занеро, ки писар зоида буд, таъқиб намуд.

14. Ва ба он зан ду боли уқоби бузурге дода шуд, то ки вай аз пеши мор ба биёбон ба макони худ парвоз кунад, ва дар он ҷо дар давоми замон ва замонҳо ва нисфи замон ғизо гирад.

15. Ва мор аз даҳонаш аз ақиби зан обе мисли даръё сар дод, то ки даръё вайро барад.

16. Лекин замин ба зан мадад кард, ва замин даҳонашро кушода, он даръёро, ки аждаҳо аз даҳонаш сар дода буд, фуру бурд.

17. Ва аждаҳо ба зан дарғазаб шуда, рафт, то бо боқии насли вай, ки аҳкоми Худоро риоят мекунанд ва шаҳодати Исои Масеҳро доранд, ҷанг кунад.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

*Ду ҳайвони ваҳшии шайтон:
зиддимасеҳ ва набиши вай.*

1. Ҳайвони ваҳшии ҳафтсар, ки аз баҳр берун меояд.

1. ВА бар реги баҳр истода, ҳайвони ваҳшиеро дидам,

ки аз баҳр берун меояд, ва ҳафт калла ва даҳ шох дорад, ва бар шохҳояш даҳ афсар, ва бар каллаҳояш номҳои куфр.

2. Ҳайвони ваҳшии ки ман дидам, монанди паланг буд, пойҳояш мисли пойҳои хирс, ва даҳонаш мисли даҳони шер; ва аждаҳо қуввати худ ва тахти худ ва қудрати бузурге ба вай дода буд.

3. Ва дидам, ки яке аз каллаҳои вай гӯё ба дараҷаи марговар ярадор шудааст, валекин он яраи марговар шифо ёфтааст. Ва тамоми аҳли замин дар ҳайрат афтада, аз паи ҳайвони ваҳшӣ рафтанд; ва аждаҳоро, ки ба ҳайвони ваҳшӣ қудрат дода буд, ибодат карданд;

4. Ва ба ҳайвони ваҳшӣ сачда карда, гуфтанд: «Кист, ки мисли ин ҳайвони ваҳшӣ бошад, ва кист, ки битавонад бо вай ҷанг кунад?»

5. Ва ба вай даҳоне дода шуд, ки суханони пурғурур ва куфр гӯяд, ва ба вай қудрат дода шуд, ки чилу ду моҳ амал кунад.

6. Ва даҳонашро барои куфри Худо воз кард, то ки бар исми Ҷ ва маскани Ҷ ва сокинони осмон куфр гӯяд.

7. Ва ба вай ато шуд, ки бо муқаддасон ҷангида, бар онҳо ғолиб ояд; ва ба вай салтанат бар ҳар сибт, ва қавм, ва забон, ва қабила дода шуд.

8. Ва ҳамаи сокинони замин вайро ибодат хоҳанд кард, ҷуз онҳое ки номҳои он дар дафтари ҳаёти Барра, ки аз офариниши олам забҳ шуда буд, навишта шудааст.

9. Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад.

10. Ҳар кӣ ба асирӣ мебарад, ҳудаш ба асирӣ хоҳад рафт; ҳар кӣ бо шамшер мекушад, ҳудаш бояд бо шамшер кушта шавад. Дар ин ҷост сабр ва имони муқаддасон.

2. Ҳайвони ваҳшии дорои ду шох, ки аз замин берун меояд.

11. Ва ҳайвони ваҳшии дигаре дидам, ки аз замин берун меояд; вай ду шох дошт монанди шохҳои барра, ва мисли аждаҳо сухан мегуфт.

12. Вай дар пеши ҳайвони ваҳшии якум бо тамоми қудраташ амал мекунад, ба тавре ки тамоми замин ва сокинони онро маҷбур менамояд, ки ба ҳайвони ваҳшии якум, ки яраи марговараш шифо ёфтааст, сачда кунанд;

13. Ва аломати бузурге ба амал меоварад, ба тавре ки

оташиро низ дар пеши одамон аз осмон ба замин фуру меоварад.

14. Ва бо мӯъчизоте ки дар пеши ҳайвони ваҳшӣ метавонист нишон диҳад, сокинони заминро фиреб дода, ба сокинони замин мегӯяд, ки пайкари он ҳайвони ваҳширо, ки аз шамшер ярадор шуда, зинда мондааст, бисозанд.

15. Ва ба вай ато шудааст, ки ба он пайкари ҳайвони ваҳшӣ ҳаёт бахшад, то пайкари ҳайвони ваҳшӣ тавре сухан гӯяд ва амал кунад, ки ҳамаи онҳое ки ба пайкари ҳайвони ваҳшӣ сачда намекунанд, кушта шаванд.

16. Ва тавре рафтор мекунад, ки ҳама — хурдон ва бузургон, сарватдорон ва мискинон, озодон ва ғуломон — бояд бар дасти росташон ё бар пешониашон тамға зананд,

17. Ва ҳеҷ кас харидан ва фурухтан нахоҳад тавонист, ҳуз касе ки чунин тамға: ё номи ҳайвони ваҳшӣ ё шумораи номи онро дорад.

18. Дар ин ҷо ҳикмат аст. Ҳар кӣ ақл дорад, шумораи ҳайвони ваҳширо ҳисоб кунад, зеро ки он шумораи одамон аст; шумораи он шашсаду шасту шаш мебошад.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Барра бар кӯҳи Сион ва 144.000 кафоратишудагон.

1. ВА назар андохтам, ва инак, Барра бар кӯҳи Сион истодааст, ва бо Ҷ саду чилу чор ҳазор нафар, ки бар пешониашон исми Падари Ҷ навишта шудааст.

2. Ва овозе аз осмон шунидам, мисли шувваси обҳои бисёр ва монанди садои раъди пурзӯр; ва овозе ки шунидам, монанди овози барбатнавозоне буд, ки барбатҳои худро менавозанд:

3. Онҳо дар пеши тахт ва дар пеши он чор ҳайвон ва пирон суруди наве месароянд; ва ҳеҷ кас натавонист он сурудро ёд гирад, ҳуз он саду чилу чор ҳазор нафар, ки аз замин харида шуда буданд.

4. Инҳо касоне ҳастанд, ки бо занон палид нашудаанд, зеро ки онҳо боисматанд; инҳо касоне ҳастанд, ки ҳар кучо Барра равад, аз ақибаш мераванд. Онҳо аз миёни одамон, ҳамчун навбарони Худо ва Барра, харида шудаанд,

5. Ва дар даҳонашон макре нест; онҳо дар пеши тахти Худо беайбанд.

*Элон кардани он ки соати доварию Худо фаро расидааст.
Фариштае бо Инҷили абадӣ.*

6. Ва фариштаи дигаре дидам, ки дар миёнаи осмон парвоз мекунад ва Инҷили абадӣ дорад, то ки ба сокинони замин ва ба ҳар қабила ва сибт, ва забон ва қавм башорат диҳад;

7. Ва ӯ бо овози баланд мегуфт: «Аз Худо тарсед ва Ӯро ҷалол диҳед, зеро ки соати доварию Ӯ фаро расидааст; ва ба Офаридагори осмон ва замин, ва баҳр ва ҷашмаҳои об сачда кунед».

Фариштаи дигар фурӯ ғалтидани Бобилро элон мекунад.

8. Ва фариштаи дигар аз ақиби ӯ омада, мегуфт: «Бобил, шаҳри бузург, фурӯ ғалтид, фурӯ ғалтид, чунки ҳамаи халқҳоро аз шароби пурғазаби зинокорӣ худ нӯшонид».

Фариштаи сеюм қисмати парастиишкунандагони ҳайвони ваҳширо элон мекунад.

9. Ва фариштаи сеюм аз ақиби онҳо омада, бо овози баланд мегуфт: «Ҳар кӣ ба ҳайвони ваҳшӣ ва пайкари он сачда кунад ва бар пешонии худ ё бар дасти худ тамға занад, —

10. «Вай аз шароби хашми Худо, аз шароби холисе ки дар косаи ғазаби Ӯ муҳайё шудааст, хоҳад нӯшид, ва дар пеши фариштагони муқаддас ва дар пеши Барра дар оташ ва кибрит азоб хоҳад кашид;

11. «Ва дуди азобҳои онҳо то абад баланд хоҳад шуд, ва касоне ки ба ҳайвони ваҳшӣ ва пайкари он сачда менамоянд ва тамғаи номи онро қабул мекунанд, на рӯз ором хоҳанд гирифт, на шаб».

12. Дар ин ҷост сабри муқаддасон, ки аҳкоми Худо ва имони Исоро риоят мекунанд.

Хушбахтии онҳое ки дар Худованд мемиранд.

13. Ва овозе аз осмон шунидам, ки мегӯяд: «Бинавис: хушо мурдагоне ки минбаъд дар Худованд мемиранд; оре, мегӯяд Рӯҳ, инҳо аз меҳнатҳои худ ором мегиранд, ва аъмолашон аз қафояшон меравад».

Ибтидои доварии Худо. Доси Худо барои дарав бар замин андохта шудааст.

14. Ва назар андохтам, ва инак, абри сафед, ва бар абр касе монанди Писари Одам нишастааст, ки бар сараш тоҷи тилло, ва дар дасташ доси тез дорад.

15. Ва фариштаи дигар аз маъбад баромад ва бо овози баланд ба Нишинандаи абр нидо кард: «Доси Худо ба кор андоз ва дарав кун, чунки вақти дарав расидааст; зеро ки ҳосили замин пухтааст».

16. Ва Нишинандаи абр доси Худо бар замин андохт, ва замин даравида шуд.

17. Ва фариштаи дигар аз маъбаде ки дар осмон аст, берун омад, ки ӯ низ доси тез дошт.

18. Ва фариштаи дигар, ки бар оташ қудрат дорад, аз қурбонгоҳ берун омад ва бо овози баланд ба он ки доси тез дошт, нидо карда, гуфт: «Доси тези худро ба кор андоз ва сарҳои ангури заминро бибур, чунки ангураш пухтааст».

19. Ва он фаришта доси худро бар замин андохт, ва сарҳои ангури заминро бурид, ва онро дар чархушти бузурги ғазаби Худо афканд,

20. Ва чархушт дар беруни шаҳр пойкӯб карда шуд, ва хун аз чархушт то ба ҷилави аспон, ба масофаи ҳазору шашсад стадия ҷорӣ шуд.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Таҳдиди ҳафт балои охирин.

Ҷалол додани Барра.

1. ВА дар осмон аломати дигаре дидам, ки бузург ва аҷоиб буд: ҳафт фаришта, ки ҳафт балои охирин доранд, чунки хашми Худо бо онҳо анҷом ёфт.

2. Ва гӯё баҳре аз шиша дидам, ки бо оташ омехта буд; ва касоне ки бар ҳайвони ваҳшӣ ва пайкари он ва тамғаи он ва шумораи номи он ғолиб омада буданд, бар ин баҳри шиша истодаанд, ва барбатҳои Худо дода дар дасти онҳост,

3. Ва суруди Мусои бандаи Худо ва суруди Барраро хонда, мегӯянд:

«Бузург ва аҷоиб аст аъмоли Ту,
эй Худованд Худои Қодири Мутлақ!

Ҳақ асту рост роҳҳои Ту, эй Подшоҳи муқаддасон!

4. «Кист, ки аз Ту, эй Худованд, натарсад ва исми Туро ҷалол надихад? Зеро ки танҳо Ту Қуддус ҳастӣ. Ҳамаи халқҳо омада, дар пеши Ту сачда хоҳанд кард, зеро ки доварихои одилонаи Ту зоҳир шудааст».

Тайёрӣ ба ҳафт бало.

5. Ва баъд аз ин ман назар андохтам, ва инак, маъбади хаймаи шаҳодат дар осмон воз шуд,

6. Ва аз маъбад ҳафт фаришта баромаданд, ки ҳафт бало доштанд, ва катони тоза ва дурахшон дар бар карда ва то синашон камарбанди тилло баста буданд.

7. Ва яке аз он чор ҳайвон ба ҳафт фаришта ҳафт косаи тиллои пур аз ғзаби Худоро дод, ки ӯ то абад Зинда аст.

8. Ва маъбад аз ҷалоли Худо ва аз қуввати ӯ пур аз дуд шуд, ва то ҳафт балои ҳафт фаришта анҷом наёфт, ҳеҷ кас натавонист ба маъбад дарояд.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Косаҳои ғзаби Худо бар замин рехта мешавад.

1. ВА овози баланде аз маъбад шунидам, ки ба ҳафт фаришта мегӯяд: «Биравед ва ҳафт косаи ғзаби Худоро бар замин бирезед».

Косаи якум — яраҳои бади фасоднок бар одамон.

2. Фариштаи якум рафта, косаи худро бар замин реخت, ва бар одамоне ки тамғаи ҳайвони ваҳширо доранд ва ба пайкари он сачда мекунанд, яраҳои бад ва зишти фасоднок пайдо шуд.

Косаи дуюм — ба хун мубаддал шудани обҳои баҳр.

3. Фариштаи дуюм косаи худро дар баҳр реخت; ва он ба хуне мисли хуни мурда мубаддал шуд, ва тамоми маҳлуқоти ҷондори баҳр мурд.

Косаи сеюм — ба хун мубаддал шудани чашмаҳо ва даръёҳо.

4. Фариштаи сеюм косаи худро дар даръёҳо ва чашмаҳои об рехт, ва онҳо ба хун мубаддал шуданд.

5. Ва фариштаи обҳоро шунидам, ки мегуфт: «Ту одилӣ, эй Худованд, ки ҳастӣ ва будӣ, ва қуддус мебошӣ, зеро ки чунин ҳукм кардаӣ;

6. «Азбаски онҳо хуни муқаддасон ва анбиёро рехтаанд, Ту ба онҳо хун додӣ, ки бинӯшанд: ин сазои онҳост».

7. Ва қурбонгоҳро шунидам, ки мегӯяд: «Оре, эй Худованд Худои Кодирӣ Мутлақ, довариҳои Ту ҳақ асту рост».

Косаи чорум — гармои сӯзон.

8. Фариштаи чорум косаи худро бар офтоб рехт, ва ба вай қудрате ато шуд, ки одамонро ба оташ бисӯзонад.

9. Ва одамонро гармои зӯре сӯзонд, ва онҳо ба исми Худо, ки бар ин балоҳо ихтиёр дорад, куфр мегуфтанд ва тавба накарданд, то ки Ҷуро ҷалол диҳанд.

Косаи панҷум — ғазаби Худо бар малакути ҳайвони ваҳшӣ.

10. Фариштаи панҷум косаи худро бар тахти ҳайвони ваҳшӣ рехт, ва малакути он торик шуд, ва онҳо забонҳои худро аз дард мегазиданд,

11. Ва ба Худои Осмон аз боиси азобҳои худ ва яраҳои худ куфр мегуфтанд, ва аз аъмоли худ тавба накарданд.

Косаи шашум — рӯҳҳои дев, ки аломот ба амал меоваранд.

12. Фариштаи шашум косаи худро дар даръёи бузурги Фурот рехт, ва оби он хушк шуд, то барои подшоҳоне ки аз ҷониби тулӯи офтоб ҳастанд, роҳ муҳайё шавад.

13. Ва дидам, ки аз даҳони аждаҳо, ва аз даҳони ҳайвони ваҳшӣ, ва аз даҳони набии козиб се рӯҳи палиде монанди қурбоққаҳо мебароянд.

14. Онҳо рӯҳҳои деванд, ки аломот ба амал меоваранд; онҳо ба пеши подшоҳони тамоми ҷаҳон мебароянд, то ки онҳоро барои ҷанги рӯзи бузурги Худои Кодирӣ Мутлақ ҷамъ оваранд.

15. Инак, мисли дузд меоям: хушо касе ки хушёр аст ва либоси худро нигоҳ медорад, то ки бараҳна роҳ наравад, ва расвоии ӯро набинанд.

16. Ва онҳоро ба мавзее чамъ оварданд, ки ба забони ибронӣ Ҳармицидӯн ном дорад.

Косаи ҳафтум — заминчунбии азим ва жола.

17. Фариштаи ҳафтум косаи худро бар ҳаво рехт, ва аз маъбади осмон аз ҷониби тахт овози баланде баромад, ки мегуфт: «Ба амал омад!»

18. Ва барқҳо, раъдҳо ва садоҳо ба вуқӯъ омад, ва заминчунбии азиме рӯй дод, ки мислаш, аз замоне ки одамон бар замин ҳастанд, рӯй надода буд, — он қадар заминчунбии пурзӯр ва азим буд!

19. Ва шаҳри бузург ба се қисм аз ҳам ҷудо шуд, ва шаҳрҳои халқҳо фурӯ ғалтиданд, ва Бобили бузург дар пеши Худо зикр ёфт, то ки косаи шароби пурхашми ғазаби Худо ба он диҳад.

20. Ва ҳар ҷазира гурехт, ва кӯҳҳо нопаёдо гашт;

21. Ва жолаи бузурге ки гӯё ба вазни як талант буд, аз осмон бар одамон борид; ва одамон барои балои жола ба Худо куфр гуфтанд, чунки он бало бағоят сахт буд.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Доварӣ бар фоҳишаи бузург.

1. ВА яке аз он ҳафт фариштае ки ҳафт коса доштанд, омад ва бо ман сухан ронда, гуфт: «Ин ҷо биё, то довариро дар ҳаққи фоҳишаи бузурге ки бар обҳои бисъёр нишастааст, ба ту нишон диҳам,

2. «Ки подшоҳони замин бо вай зино кардаанд, ва сокинони замин аз шароби зинокории вай маст шудаанд».

3. Ва маро дар Рӯҳ ба биёбон бурд; ва занеро дидам, ки бар ҳайвони ваҳшии арғувонӣ, ки аз номҳои куфр пур буд, ва ҳафт калла ва даҳ шоҳ дошт, нишаста буд.

4. Ва он зан либоси қирмизӣ ва арғувонӣ дошт, бо тилло, ҷавоҳирот ва марворид зинат ёфта буд, ва дар дасташ косаи тиллоие нигоҳ медошт, ки аз қабоҳат ва начосати зинокории вай пур буд;

5. Ва бар пешонии вай номи сирре навишта шуда буд: «Бобили бузург, модари фоҳишагон ва қабоеҳи замин».

6. Ва дидам, ки он зан аз хуни муқаддасон ва аз хуни

шоҳидони Исо маст аст, ва аз дидани вай ниҳоятдараҷа ҳайрон шудам.

Сирри зани фоҳиша ва ҳайвони ваҳшӣ.

7. Ва фаришта ба ман гуфт: «Чаро ҳайрон шудӣ? Ман сирри ин зан ва он ҳайвони ваҳширо, ки зан бар он савор аст, ва ҳафт калла ва даҳ шох дорад, ба ту мегӯям.

8. «Он ҳайвони ваҳшӣ, ки ту дидӣ, буд ва нест; ва аз варта хоҳад баромад ва ба сӯи ҳалокат хоҳад рафт; ва он сокинони замин, ки номхошон аз ибтидои ҷаҳон дар дафтари ҳаёт навишта нашудааст, аз дидани ҳайвони ваҳшиё ки буд ва нест ва зоҳир хоҳад шуд, дар ҳайрат хоҳанд афтод.

9. «Дар ин ҷост ақле ки ҳикмат дорад. Ҳафт калла ҳафт кӯҳест, ки он зан бар онҳо нишастааст,

10. «Ва инҳо ҳафт подшоҳ ҳастанд, ки панҷ нафарашон фуру ғалтидаанд, яке ҳаст, ва дигаре ҳанӯз наомадааст, ва хангоме ки ояд, муддати каме бояд бимонад.

Ғалабаи Барра, ҳалокати ҳайвони ваҳшӣ ва ҳамаи пайравони вай.

11. «Ва он ҳайвони ваҳшӣ, ки буд ва нест, ҳаштум аст, ва аз ҷумлаи ҳафт аст, ва ба сӯи ҳалокат хоҳад рафт.

12. «Ва он даҳ шох, ки ту дидӣ, даҳ подшоҳ ҳастанд, ки ҳанӯз малакут ба даст наовардаанд, лекин барои як соат бо ҳайвони ваҳшӣ, ҳамчун подшоҳон, салтанат пайдо хоҳанд кард;

13. «Онҳо як ният доранд, ва қуввату салтанати худро ба ҳайвони ваҳшӣ хоҳанд дод;

14. «Онҳо ба Барра ҷанг хоҳанд кард, ва Барра бар онҳо ғолиб хоҳад омад; зеро ки Ё Худованди худовандон ва Подшоҳи подшоҳон аст, ва онҳое ки бо Ё ҳастанд, даъватшудагон ва баргузидагон ва аминон мебошанд».

15. Ва он фаришта ба ман гуфт: «Обҳое ки ту дидӣ, ки он ҷо фоҳиша нишастааст, одамон ва қавмон, ва қабилаҳо ва забонҳо мебошанд.

16. «Ва он даҳ шох, ки ту дидӣ, ва ҳайвони ваҳшӣ аз фоҳиша нафрат хоҳанд дошт, ва ўро хонавайрон ва урьён хоҳанд кард, ва ҷисми ўро хоҳанд хӯрд, ва ўро дар оташ хоҳанд сӯзонд;

17. «Чунки Худо дар дили онҳо андохтааст, ки иродаи

Уро ба чо оваранд, ба тавре ки ҳама якдилона салтанати худро ба ҳайвони ваҳшӣ диҳанд, то ки суханони Худо иҷро шавад.

18. «Ва он зане ки дидӣ, шаҳри бузург аст, ки бар подшоҳони замин салтанат меронад».

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Доварии Худо бар ғоҳишаи бузург — Бобил.

1. БАЪД аз ин ман фариштаи дигаре дидам, ки аз осмон нузул мекунад ва қудрати бузурге дорад; ва замин аз ҷалоли ӯ мунаввар шуд.

2. Ва ӯ бо овози қавӣ нидо карда, гуфт: «Фурӯ ғалтид! Фурӯ ғалтид Бобили бузург! Вай маскани девҳо ва паноҳгоҳи ҳар рӯҳи палид ва паноҳгоҳи ҳар мурғи палид ва карохатангез гардид; зеро ҳамаи халқҳо аз шароби пурғзаби зинокории вай нӯшиданд,

3. «Ва подшоҳони замин бо вай зино карданд, ва тоҷирони замин аз айшу нӯши бузурги вай сарватдор шуданд».

4. Ва овози дигаре аз осмон шунидам, ки мегӯяд: «Аз вай берун оед, эй қавми Ман, то ки дар гуноҳояш шарик нашавед ва ба балоҳояш дучор нагардед;

5. «Зеро ки гуноҳҳои вай то ба осмон расидааст, ва Худо зулмҳои вайро ба хотир овардааст.

6. «Сазояшро диҳед, чунон ки вай низ шуморо сазо додааст, ва бар тибқи аъмоли вай сазояшро дучандон диҳед; дар косае ки вай барои шумо шароб тайёр карда буд, барои вай дучандон тайёр кунед.

7. «Ҳар қадар вай ҷалол ёфта, айшу нӯш мекард, ҳамон қадар бо азият ва бадбахтӣ сазояшро диҳед. Зеро ки вай дар дили худ мегӯяд: "Малика шуда нишастам, ва бева нестам, ва бадбахт нахоҳам буд".

8. «Бинобар ин дар як рӯз балоҳо, мамот ва мотам ва қаҳтӣ ба сари вай хоҳад омад. Вай дар оташ хоҳад сӯхт, зеро пурқувват аст Худованд Худо, ки вайро доварӣ мекунад.

Навҳа ва гирья дар бораи ҳалокати Бобил.

9. «Ва подшоҳони замин, ки бо вай зино ва айшу нӯш

кардаанд, вақте ки дуди сӯхтори вайро бинанд, дар ҳаққи вай гирья ва навҳа хоҳанд кард,

10. «Ва аз тарси азобҳои вай, дуртар истода, хоҳанд гуфт: "Вой, вой бар ҳоли ту, эй шаҳри бузурги Бобил, эй шаҳри мустаҳкам! Зеро ки дар як соат қазои ту омадааст".

11. «Ва тоҷирони замин дар ҳаққи вай гирья ва навҳа хоҳанд кард, чунки молҳои онҳоро дигар ҳеҷ кас намеҳарад:

12. «Молҳои тилло ва нуқра, ва ҷавохирот, ва марворид, ва катон, ва арғувон, ва абрешим, ва қирмиз, ва ҳар дарахти муаттар, ва ҳар маснуот аз оч, ва ҳар маснуот аз дарахтони гаронбаҳо, аз мис ва оҳан ва мрамор,

13. «Ва дорчин, ва бухур, ва равғани атрафшон, ва лодан, ва шароб, ва равғани зайтун, ва орд, ва гандум, ва чорво, ва гӯсфандон, ва аспҳо, ва аробаҳо, ва ҷисмҳо ва ҷонҳои одамони.

14. «Аз меваҳои ки ҷони ту тамаъ дорад, маҳрум гаштай, ва ҳар чизи фарбеҳ ва боҳашамат аз ту дур шудааст, — онро дигар нахоҳӣ ёфт.

15. «Тоҷирони ин чизҳо, ки аз ин сарватдор шудаанд, аз тарси азобҳои вай, дуртар истода, гирья ва навҳа хоҳанд кард.

16. «Ва хоҳанд гуфт: "Вой, вой бар ҳоли ин шаҳри бузург, ки катон ва арғувон ва қирмиз дар бар дошт ва бо тилло ва ҷавохирот зинат ёфта буд!

17. "Зеро ки дар як соат чунин сарват нобуд шуд". Ва ҳамаи суккондорон, ва ҳамаи киштинишинон, ва ҳамаи маллоҳон, ва ҳамаи онҳое ки дар баҳр тичорат мекунанд, дуртар истода

18. «Ва дуди сӯхтори вайро дида, фиғон кашиданд ва гуфтанд: "Қадам шаҳр монанди ин шаҳри бузург будааст!"

19. «Ва ба сарҳашон ҳок пошиданд ва фаръед зада, бо гирья ва навҳа гуфтанд: "Вой, вой бар ҳоли ин шаҳри бузург, ки аз чизҳои гаронбаҳои вай ҳамаи онҳое ки дар баҳр кишти доштанд, сарватдор шудаанд! Зеро ки дар як соат вай хароб гардидааст".

Шодии муқаддасон бар осмон.

20. «Шодӣ кунед дар ҳаққи вай, эй осмон, ва ҳаввориёни муқаддас, ва анбиё, зеро ки Худо доварӣ намуда, интиқоми шуморо аз вай гирифтааст.

21. Ва як фариштаи қавӣ санғи бузургеро монанди санғи осие бардошта, дар баҳр андохт ва гуфт: «Бо чунин шиддат шаҳри бузурги Бобил сарнагун хоҳад шуд, ва дигар ёфт нахоҳад шуд;

22. «Ва овози барбатнавозон, ва сарояндагон, ва найнавозон ва карнайнавозон дар ту дигар шунида нахоҳад шуд, ва ҳеҷ як санъаткори ҳеҷ як санъате дар ту дигар нахоҳад буд, ва садои санғҳои осие дар ту дигар шунида нахоҳад шуд;

23. «Ва рӯшноии чароғ дар ту дигар пайдо нахоҳад шуд, ва овози домод ва арӯс дар ту дигар шунида нахоҳад шуд, зеро ки тоҷирони ту акобири рӯи замин буданд, ва аз ҷодуи ту ҳамаи халқҳо дар иштибоҳ афтадаанд.

24. «Ва дар вай хуни анбиё ва муқаддасон ва ҳамаи мақтулони рӯи замин ёфт шудааст».

БОБИ НУЗДАҲУМ

Шодмонӣ бар осмон дар бобати фуруғалтидани Бобил.

1. ПАС аз ин ман овози баланде мисли овози издиҳоми бузург дар осмон шунидам, ки мегуфт: «Ҳалелуёҳ! Начот ва ҷалол ва қувват аз они Худованди мо мебошад,

2. «Зеро ки аҳкоми ӯ ҳақ асту рост! Чунки ӯ фоҳишаи бузургеро, ки заминро бо зинои худ фосид карда буд, маҳкум намуд, ва хуни бандагони Худо аз дасти вай ситонид».

3. Ва дубора гуфтанд: «Ҳалелуёҳ! Дуди Бобил то абад баланд мешавад».

4. Ва он бисту чор пир ва чор ҳайвон афтада, ба Худое ки бар тахт нишастааст, сачда карданд ва гуфтанд: «Омин! Ҳалелуёҳ!»

5. Ва овозе аз ҷониби тахт баромад, ки мегуфт: «Эй ҳамаи бандагони ӯ ва тарсгори ӯ, хурдон ва бузургон, мадҳ кунед Худои моро!»

6. Ва овозе шунидам мисли овози издиҳоми бузург, мисли шувваси обҳои бисёр, мисли садои раъдҳои пурзӯр, ки мегуфтанд: «Ҳалелуёҳ! Зеро ки Худованд Худои Кодири Муллақ бар тахти салтанат нишастааст.

Никоҳи Барра.

7. «Ба вачд меоем ва шодӣ мекунем ва ӯро ҷалол меди-

ҳем, зеро ки никоҳи Барра фаро расидааст, ва завҷаи ӯ худро тайёр кардааст».

8. Ва ба вай ато шуд, ки катони тоза ва дурахшон дар бар кунад; зеро ки он катон адолати муқаддасон аст.

9. Ва ба ман гуфт: «Бинавис: "Хушо онҳое ки ба базми никоҳи Барра даъват шудаанд"». Ва ба ман гуфт: "Инҳо суханони ҳақиқии Худо"».

10. Ман бар пойҳояш афтадам, то ки ба ӯ таъзим кунам; лекин ӯ ба ман гуфт: «Зинҳор, чунин накун; ман бо ту ва бо бародарони ту, ки шаҳодати Исоро доранд, ҳамкор ҳастам; ба Худо таъзим намо, зеро ки шаҳодати Исо рӯҳи нубувват аст».

Зоҳир шудани Масеҳ.

11. Ва осмони кушодаро дидам, ва инак, аспи сафед, ва Савори он Амин ва Ҳақ ном дорад, ва ӯ аз рӯи адолат доварӣ мекунад ва мечангад.

12. Чашмони ӯ мисли шӯълаи оташ аст, ва бар сари ӯ афсарҳои бисёр; ӯ исми навиштае дорад, ки онро, ғайр аз Худи ӯ, ҳеҷ кас намедонад;

13. Ва ӯ либоси хунолуде дорад, ва исми ӯ хонда шудааст: Каломи Худо.

14. Ва лашкарҳои осмон бар аспҳои сафед, катони сафеди тоза дар тан, аз паи ӯ мерафтанд.

15. Ва аз даҳони ӯ шамшери тез берун меояд, то ки халқ-хоро бо он бизанад. ӯ онҳоро бо асои оҳанин ҷӯпонӣ мекунад; ӯ чархушти шароби хашм ва ғазаби Худои Қодири Мутлақро пойкӯб мекунад.

16. Бар либос ва бар рони ӯ навишта шудааст: «Подшоҳи подшоҳон ва Худованди худовандон».

Шикасти ҳайвони ваҳшӣ ва набиш козиб.

17. Ва як фариштаро дидам, ки бар офтоб меистод; ва ӯ бо овози баланд нидо карда, ба ҳамаи мурғоне ки дар миёнаи осмон парвоз мекарданд, гуфт: «Биёд, ба зиёфати бузурги Худо чамъ шавед,

18. «То ки часадҳои подшоҳонро, зӯроваронро, мириҳазоронро, аспон ва саворонашонро, часадҳои ҳамаи озодон ва гуломон, ва хурдон ва бузургонро бихӯред».

19. Ва ҳайвони ваҳшӣ ва подшоҳони замин ва лашкар-

хошонро дидам, ки чамъ шуда буданд, то ки бо Савори асп ва бо лашкари Ҷ чанг кунанд.

20. Ва ҳайвони ваҳшӣ ва бо вай он набии козиб дастгир шуд, ки дар пеши вай мӯъҷизот ба амал оварда буд, ки ба воситаи онҳо касонеро, ки тамғаи ҳайвони ваҳширо қабул карда, ба пайкари он сачда менамоянд, фиреб мекард: ҳар ду зинда дар кӯли оташ андохта шуданд, ки дар он кибрит месӯхт;

21. Ва касони боқӣ бо шамшери Савори асп, ки аз даҳони Ҷ берун омада буд, кушта шуданд; ва ҳамаи мурғон аз қасадҳои онҳо сер шуданд.

БОБИ БИСТУМ

Шайтон ба муддати ҳазор сол занҷирбанд шуд.

1. ВА фариштае дидам, ки аз осмон нузул мекард, ва калиди варта ва занҷири бузурге дар дасташ буд.

2. Ва ӯ аждаҳо, яъне мори қадимиро, ки иблис ва шайтон аст, дастгир карда, ба муддати ҳазор сол занҷирбанд намуд,

3. Ва онро дар варта андохт, ва онро бандубаст кард, ва бар он мӯҳр зад, то ки халқҳоро дигар фиреб надихад, то даме ки ҳазор сол анҷом ёбад; баъд аз ин вай бояд ба муддати каме озод шавад.

Эҳъеи якум ва малакути ҳазорсолаи Масеҳ.

4. Ва тахтҳо ва бар онҳо нишастагонро дидам, ки ихтиёри доварӣ кардан ба онҳо дода шуда буд, ва ҷонҳои касонеро дидам, ки барои шаҳодати Исо ва барои каломи Худо сар бурида шуда буданд, ва онҳо ба ҳайвони ваҳшӣ ва ба пайкари он сачда накарда буданд ва тамғаи онро бар пешонӣ ва дасти худ назада будаганд. Онҳо зинда шуданд ва бо Масеҳ ҳазор сол салтанат рондаганд;

5. Вале боқии мурдагон зинда нашуданд, то даме ки ҳазор сол анҷом ёбад. Ин эҳъеи якум аст.

6. Хушбахт ва қуддус аст касе ки дар эҳъеи якум иштирок дорад: бар онҳо мамоти дуҷум қудрат надорад, балки онҳо коҳинони Худо ва Масеҳ хоҳанд шуд ва бо ӯ ҳазор сол салтанат хоҳанд ронд.

Хуҷуми охиринаи шайтон ва ғалабаи қатъӣ бар он.

7. Ва ҳангоме ки ҳазор сол анҷом ёбад, шайтон аз зиндони худ озод хоҳад шуд,

8. Ва берун хоҳад омад, то халққоеро, ки дар чор гӯшаи замин ҳастанд, яъне Ҷуҷ ва Мочуҷро фиреб кунад, ва онҳоро барои ҷанг ҷамъ оварад; шумораи онҳо мисли реғи баҳр аст.

9. Ва ба арзи замин баромаданд ва қароргоҳи муқаддасон ва шаҳри маҳбубро ихота карданд. Ва аз осмон аз ҷониби Худо оташ фурумада, онҳоро хӯрд;

10. Ва иблис, ки онҳоро фиреб мекард, дар кӯли оташ ва кибрит андохта шуд, ки он ҷо ҳайвони ваҳшӣ ва набии козиб ҳастанд, ва онҳо шабу рӯз то абад азоб хоҳанд кашид.

Эҳъёи кулӣ ва доварии охирина.

11. Ва тахти бузурги сафед ва Нишинандаи онро дидам, ки аз хузури ӯ осмон ва замин мегурехтанд, ва ҷое барои онҳо ёфт нашуд.

12. Ва мурдагонро, хурдон ва бузургонро дидам, ки дар пеши Худо истодаанд, ва дафтарҳо кушода буд; ва дафтари дигаре кушода буд, ки дафтари ҳаёт аст; ва мурдагон бар тибқи он чи дар дафтарҳо навишта шудааст, яъне мувофиқи аъмолашон доварӣ карда шуданд.

13. Ва баҳр мурдагонро, ки дар вай буданд, дод, ва мамот ва дӯзах мурдагонро, ки дар онҳо буданд, доданд; ва ҳар яке мувофиқи аъмолаш доварӣ карда шуд.

14. Ва мамот ва дӯзах дар кӯли оташ андохта шуданд. Ин мамоти дуҷум аст.

15. Ва ҳар ки дар дафтари ҳаёт навишта нашудааст, дар кӯли оташ андохта шуд.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Ерусалими нав: арӯси Барра.

1. Ва осмони нав ва замини навро дидам; зеро ки осмони пештара ва замини пештара гузашт, ва баҳр дигар набуд.

2. Ва ман, Юҳанно, шаҳри муқаддас — Ерусалими навро дидам, ки аз ҷониби Худо аз осмон нузул мекард, ва муҳайё шуда буд мисли арӯсе ки барои шавҳараш зинат ёфтааст.

3. Ва овози баланде аз осмон шунидам, ки мегӯяд: «Инак, хаймаи Худо бо одамон, ва ӯ бо онҳо сокин хоҳад шуд; онҳо қавми ӯ хоҳанд буд, ва Худи Худо бо онҳо Худои онҳо хоҳад буд;

4. Ва Худо ҳар ашкро аз чашмони онҳо пок хоҳад кард, ва мамот дигар нахоҳад буд; ва гирья ва фиғон ва дард дигар нахоҳад буд; зеро он чи пештар буд, гузашт.

5. Ва Нишинандаи тахт гуфт: «Инак, ҳама чизро нав месозам». Ва ба ман гуфт: «Бинавис, зеро ки ин суханон ҳақ асту рост».

6. Ва ба ман гуфт: «Ба амал омад! Ман Алфа ва Омега, ибтидо ва интиҳо ҳастам; ба ташна аз чашмаи оби ҳаёт муфт хоҳам дод;

7. «Касе ки ғолиб ояд, вориси ҳама чиз хоҳад шуд, ва Ман барои ӯ Худо хоҳам буд, ва ӯ барои Ман писар хоҳад буд;

8. «Валекин тарсончакон, ва беимонон, ва палидон, ва қотилон, ва зинокорон, ва ҷодугарон, ва бутпарастон, ва ҳамаи дурӯғгӯёнро — насибашон дар кӯлест, ки бо оташ ва кибрит месӯзад; ин мамоти дуҷум аст».

9. Ва яке аз он ҳафт фаришта, ки ҳафт косаи пур аз ҳафт балои охири доштанд, назди ман омада, гуфт: «Биё, то ба ту арӯсро, завҷаи Барраро нишон диҳам».

10. Ва маро дар Рӯҳ ба кӯҳи бузург ва баланде бурд ва шаҳри бузург — Ерусалими муқаддасро ба ман нишон дод, ки аз осмон аз ҷониби Худо нузул мекард,

11. Ки вай ҷалоли Худоро дорад; найири вай ба санги бағоят гаронбаҳо монанд аст, мисли санги яшме ки чун булӯр шаффоф бошад;

12. Вай девори бузург ва баланде дорад, ва дувоздаҳ дарвоза дорад, ва бар онҳо — дувоздаҳ фаришта; бар дарвозаҳо номҳои дувоздаҳ сибти банӣ-Исроил навишта шудааст:

13. Аз шарқ се дарвоза, аз шимол се дарвоза, аз ҷануб се дарвоза, аз ғарб се дарвоза.

14. Девори шаҳр дувоздаҳ таҳкурсии дорад, ва бар онҳо — номҳои дувоздаҳ ҳаввориёни Барра.

15. Ва он ки бо ман сухан меронд, ба сифати андоза на итилое дошт, то ки шаҳр ва дарвозаҳои ва деворашро андоза кунад.

16. Шаҳр ба шакли мураббаъ воқеъ аст, ва дарозии он баробари фароҳии он аст. Ва ӯ шаҳрро бо най андоза карда,

дувоздаҳ ҳазор стадия ёфт; дарозӣ ва фароҳӣ ва баландии он баробар аст.

17. Ва девори онро андоза карда, саду чилу чор зироъ ба андозаи одамизод ёфт, ки андозаи фаришта низ чунин аст.

18. Девори он аз яшм сохта шудааст, ва шаҳр зари холис буда, ба шишаи покиза монандӣ дорад.

19. Таҳкурсии девори шаҳр бо ҳар гуна ҷавохирот мурассаъ аст: таҳкурсии якум—яшм, дуум—ёқути кабуд, сеум—ақиқи сӯхта, чорум—зумуррад,

20. Панҷум—ақиқи гулобӣ, шашум—ақиқ, ҳафтум—забарҷад, ҳаштум—берил, нӯҳум—ёқути зард, даҳум—ақиқи сабз, ёздаҳум—гиацинт, дувоздаҳум—нилум.

21. Ва дувоздаҳ дарвоза—дувоздаҳ марворид: ҳар дарвоза аз як марворид буд. Ва кӯчаи шаҳр—зари холис, монанди шишаи шаффоф.

22. Ва дар шаҳр маъбаде надидам; зеро ки Худованд Худои Қодири Мутлақ маъбади вай аст, ҳамчунин Барра.

23. Ва шаҳр эҳтиёҷ надорад, ки офтоб ва моҳтоб онро равшан кунанд, зеро ки ҷалоли Худо онро равшан кардааст, ва ҷароғи он Барра аст.

24. Ва халқҳои ҷаҳон дар рӯшноӣ вай роҳ хоҳанд рафт, ва подшоҳони замин ҷалол ва шавкати худро ба вай хоҳанд овард.

25. Ва дарвозаҳои шаҳр рӯзона баста нахоҳад шуд, зеро ки дар он ҷо шаб нахоҳад буд;

26. Ва ҷалол ва шавкати халқҳоро ба вай хоҳанд овард;

27. Ва ҳеҷ палиде, ва ҳеҷ каси зишткор ва дурӯғғӯй воридаи он нахоҳад шуд, балки фақат онҳое ки дар дафтари ҳаёти Барра навишта шудаанд.

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Даръёи покизаи Худо ва дарахти ҳаёт.

1. Ва даръёи покизаи оби ҳаётро ба ман нишон дод, ки мисли булӯр дураҳшон буда, аз ҷониби тахти Худо ва Барра ҷорӣ мешуд.

2. Дар миёнаи кӯчаи шаҳр, дар ҳар ду канори даръё, дарахти ҳаёт аст, ки дувоздаҳ мева меоварад, яъне ҳар моҳ меваи худро медиҳад; ва баргҳои дарахт барои муолиҷаи халқҳост.

3. Ва ҳеҷ лаънатшудае дигар нахоҳад буд; ва тахти Худо ва Барра дар вай хоҳад буд, ва бандагони ӯ ба ӯ хизмат хоҳанд кард,

4. Ва рӯи ӯро хоҳанд дид, ва исми ӯ бар пешониҳошон хоҳад буд.

5. Ва шаб дигар нахоҳад буд, ва онҳо ба чароғ ва рӯшноии офтоб эҳтиёҷ нахоҳанд дошт, зеро ки Худованд Худо ба онҳо рӯшноӣ мебахшад; ва то абад салтанат хоҳанд ронд.

Хотимаи китоб.

Инак, ба зудӣ меоям.

6. Ва ба ман гуфт: «Ин суханон ҳақ асту рост»; ва Худованд Худои анбиёи муқаддас фариштаи Худро фиристод, то он чиро, ки бояд ба қарибӣ ба вуқӯъ ояд, ба бандагони Худ нишон диҳад.

7. «Инак, ба зудӣ меоям. Хушо касе ки суханони нубуввати ин китобро риоят мекунад».

8. Ва ман, Юҳанно, инро дидам ва шунидам. Ва ҳангоме ки шунидам ва дидам, бар пойҳои фариштае ки инро ба ман нишон дод, афтодам, то ки ба ӯ таъзим кунам.

9. Лекин ӯ ба ман гуфт: «Зинҳор, чунин нақун; зеро ки ман бо ту, ва бо бародаронат — анбиё, ва бо онҳое ки суханони ин китобро риоят мекунанд, ҳамкор ҳастам; ба Худо таъзим намо».

10. Ва ба ман гуфт: «Суханони нубуввати ин китобро мӯҳр нақун; зеро ки вақт наздик аст».

11. «Бигзор золим боз зулм кунад, ва палид боз худро палид созад, ва одил боз адолат варзад, ва муқаддас боз худро такдис намояд».

12. «Инак, ба зудӣ меоям, ва муксфоти Ман бо Ман аст, то ки ҳар касро мувофиқи аъмолаш сазо диҳам».

13. «Ман Алфа ва Омега, ибтидо ва интиҳо, Аввалин ва Охирин ҳастам».

14. Хушо онҳое ки аҳкоми ӯро риоят мекунанд, то ки ба дарахти ҳаёт ҳуқуқдор шаванд ва ба дарвозаи шаҳр дароянд.

15. Вале сагон, ва ҷодугарон, ва зинкорон, ва қотилон, ва бутпарастон, ва ҳар касе ки дурӯғро дӯст медорад ва ба амал меоварад, — берун аз он хоҳанд буд.

16. «Ман, Исо, фариштаи Худро фиристодаам, то ки дар калисоҳо ба шумо шаҳодат диҳад. Ман реша ва насли Довуд, ситораи дурахшони субҳ ҳастам».

17. Ва Рӯҳ ва арӯс мегӯянд: «Биё!» Ва ҳар кӣ мешунавад, бигӯяд: «Биё!» Бигзор ташна биёяд, ва ҳар кӣ бихоҳад, оби ҳаётро муфт бигирад.

18. Ман низ ба ҳар касе ки суханони нубуввати ин китобро мешунавад, шаҳодат медиҳам: агар касе ба онҳо чизе илова намояд, Худо ба ӯ балоҳое илова хоҳад кард, ки дар бораи онҳо дар ин китоб навишта шудааст.

19. Ва агар касе аз суханони ин китоби нубувват чизе кам кунад, Худо насиби ӯро аз дарахти ҳаёт ва аз шаҳри муқаддас ва аз ҳар чизе ки дар ин китоб навишта шудааст, кам хоҳад кард.

20. Шаҳодатдиҳандаи ин мегӯяд: «Оре, ба зудӣ меоям!»
Омин. Оре, биё, эй Исои Худованд!

21. Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо ҳамаи шумо бод.
Омин.